

Giới thiệu Thiên Tài Cuồng Phi

Truyện Thiên Tài Cuồng Phi của tác giả Băng Y Khả Khả là câu chuyện xuyên không thời cổ đại của nhân vật chính mang nhiều điều không ngờ tới dành cho người đọc.

Nàng vốn ở thời Thiên Tịnh quốc là một thiên tài có một không ai nhưng bị vô tình xuyên không vào nhị tiểu thư tướng vốn nhưng khi ông ngoại thất thế gia tộc bắt đầu suy giảm thì mọi chuyện xấu bắt đầu diễn ra.

Liệu nàng có cứu vãn được tất cả mọi chuyện hay không? Mời các bạn tiếp tục theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: hổ rơi Bình Dương bị khuyển lấn.

Một cơn đau đớn từ cổ tuỷ truyền đến, Dạ Nhược Ly gắt gao cau mày, cắn chặt răng ép bản thân không phát ra bất kì tiếng động nào. Nàng nhớ rõ ràng mình cùng bạn bè đi thám hiểm đại lục vô ý gặp Thời Không Phong Bạo, khi nguy hiểm sắp tới một quần hào quang thần kì bảo vệ lấy nàng, chẳng qua nàng vẫn bị quán trong đó. Chẳng lẽ vì Thời Không Phong Bạo mà nản lại xuyên không? Phần đau đớn này là có chuyện gì xảy ra?

Lông mày nhíu lại, hai con mắt Dạ Nhược Ly mở ra, trong chớp lát, một cây roi dài màu đỏ hướng về phía nàng mà vung lên. Trong nội tâm đột nhiên cả kinh, nàng muốn thò tay chống cự lại phát hiện thân thể không chút sức lực đành trơ mắt ếch ra nhìn cây roi dài đánh xuống người nàng.

“Hì!”

Cây roi dài dính nước tiểu nóng rơi khỏi người nàng, Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy một chút, con mắt lạnh như băng hướng về phía thiếu nữ xinh đẹp cầm roi dài ở trước mắt. Thiếu nữ kia ăn mặc cùng trang điểm vô cùng lộng lẫy, son phấn thoa dày đặc trên mặt, trên trán có một nốt chu sa màu hồng, lúc này đang trừng mắt hung ác nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhìn thiếu nữ phía trước, chẳng biết tại sao một đoạn trí nhớ không thuộc về nàng chui vào trong đầu. Thiếu nữ này tên Vân Tâm Vũ, là Huyền Vũ của Ly Phong quốc phủ tướng quân đại tiểu thư, chỉ có điều do thiếp thất sinh ra, năm nay nàng ta mười sáu tuổi nhưng do trang điểm lòe loẹt nên thoạt nhìn nàng ta lớn hơn hai mươi tuổi. Mà thân thể nàng xuyên qua chính là nhị tiểu thư do chính thất sinh ra, vừa đầy mười tuổi chưa phát triển hoàn toàn.

Ly Phong quốc? Nàng xuyên đến Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước? May mà đây là lần thứ hai nàng xuyên không nên sớm chuẩn bị tâm lý không quá hoảng sợ.

Lần đầu tiên vượt qua thời không, từ Trung Hoa đến Huyền Vũ đại lục, lần này lại vượt thời gian đi tới Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước...

“Không hổ danh là con của tiện nhân Lam Hinh, cùng một loại ti tiện.” Vân Tâm Vũ kiêu căng gương cao cái đầu lâu đôi mắt hung ác và khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly. “Người cùng mẫu thân ti tiện của ngươi sao chưa chết? Lúc trước nếu không có nàng ta, ta sẽ là dòng chính tiểu thư phủ tướng quân, đều là do tiện nhân Lam Hinh kia xuất hiện, làm hại mẫu thân ta chỉ có thể làm thiếp, hừ, người cho rằng phụ thân thật sự thích mẫu thân ngươi sao? Hừ, chỉ muốn nhờ cậy thân thể Lam thừa tướng mà thôi, hiện tại Lam thừa tướng suy sụp rồi, hoàng hậu di nhỏ của ngươi và thái tử biểu ca ngươi bị đẩy vào lãnh cung, đã mất đi sự che chở đó, ngươi ở trong phủ tướng quân chỉ là một con chó.”

Dạ Nhược Ly toàn thân run lên, một cảm giác nhục nhã trào lên trong lòng. Đây là hổ rơi Bình Dương bị chó ức hiếp? Nhớ ngày đó, Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau có người nào có dám bắt nạt với nàng? Cho dù không nhìn vào thân phận siêu cấp thế gia Dạ gia gia chủ phân thượng, thì cũng phải biết nàng là đệ nhất thiên tài cùng đệ nhất Luyện sư, đủ để cho Hoàng đế nể mặt nàng tám phần.

Ai nghĩ vừa mới xuyên qua đến đây lại nhận sự đại ngộ như vậy.

Dạ Nhược Ly thân sắc ngày càng lạnh như băng, trong mắt mang theo kiêu ngạo bất tuân (cuồng quyết bùng binh), rất khó tưởng tượng một hài tử mười tuổi lại có thần thái như thế.

Nội tâm Vân Tâm Vũ đột nhiên run rẩy, tay cầm roi dài có chút run, bởi vì nàng nhìn vào ánh mắt Dạ Nhược Ly thấy được bá khí, cuồng vọng, cùng sự uy nghiêm, đây là mọi thứ tính tình lương thiện của nàng ta sao?

“Tiện nhân chết tiệt, ngươi dám dùng ánh mắt đó nhìn ta?”. Vân Tâm Vũ cắn chặt môi hồng, nghĩ rõ ràng vừa rồi mình bị tiểu tiện nhân này hù dọa, không nhìn được lửa giận quơ quơ roi lại lần nữa dùng sức hướng về phía Dạ Nhược Ly “Ta xem ngươi dùng ánh mắt nào nhìn ta? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Vừa rồi ngươi chẳng phải để Gia Nhi tới phòng bếp ăn cấp sao? Đã như vậy, bốn tiểu thư cho ngươi ăn đủ!”

Vân Tâm Vũ thu hồi roi dài, nha hoàn bên cạnh cầm trong tay một cái bánh bao, nhét vào miệng Dạ Nhược Ly. Nàng ta nâng chân lên, dùng sức đạp vài cái, khoé môi nở ra nụ cười âm lãnh (âm u lạnh lẽo): “Nhớ kĩ, ngươi cùng tiện nhân Lam Hinh kia cũng chỉ là con chó nuôi trong phủ tướng quân, chủ nhân chính thức trong phủ chính là mẹ ruột của ta!”

Nhẹ nắm hai đấm tay, Dạ Nhược Lan hai mắt nhắm nghiền, nội tâm ngừng tức giận mới từ từ mở mắt, con mắt trong màn đêm phát khí lạnh bắn ra bốn phía: “Vân Tâm Vũ, nếu như ta không chết, ta sẽ để cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nếu không phải toàn thân không còn chút sức lực nào, nàng thật sự muốn đập bay nữ nhân buồn nôn này!

Vân Tâm Vũ vốn là sững sờ, như nghe thấy được cái gì đó hết sức buồn cười, cười phá lên: “Ha ha, Vân Văn Ca ngươi cho ngươi là ai? Chỉ bằng ngươi? Còn có thể để ta chết không có chỗ chôn? Ngươi đừng quên thân phận của mình, ta là hòn ngọc quý trên tay Vân gia, mà ngươi chỉ là tiện nhân không cs người yêu thương, huống chi ta là võ sĩ đỉnh phong, ngươi lại không có bất kì tu vi (tu hành, chính đốn) nào.

Ngữ khí dừng lại, Vân Tâm Vũ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Ngươi cũng biết phụ thân vì sao cho ngươi bỏ võ theo văn? Bởi vì ngươi quá thông minh, từ nhỏ tài trí đó phát huy ra, chỉ là nhìn thấy mẫu thân ngươi cùng ngươi phụ thân sẽ nhớ tới chức vị tướng quân từ đầu mà có, cho nên hấn ngoài mặt rất sùng ái ngươi, kì thật phụ thân cùng ta đồng dạng đều ước gì hai người các ngươi mau chóng chết đi, bởi vậy sao hấn có thể để ngươi học võ chứ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly ngậy ngậy cả người, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười từ ái, nhưng mà trong con mắt đen đó lại lộ ra chi quang sâu xa, chưa từng đạt tới sự vui vẻ.

Thì ra lúc trước hấn yêu thương nàng đều là giả bộ, có lẽ nàng không phải là Vân Văn Ca nên Dạ Nhược Ly cũng không quá thương tâm, đối với nàng mà nói Vân Lan chỉ là người xa lạ. Cũng may Vân Văn Ca mất đi, nếu không biết được sự thật này không chừng sẽ rất bị thương.

“Tiểu thư...” Nha hoàn áo xanh nhìn thân thể đầm đìa máu tươi của Dạ Nhược Ly, lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu tiếp tục đánh nói không chừng sẽ mất mạng, tướng quân phân phó rồi, nhất định phải trông coi nàng ta cho tốt, không thể để cho nàng ta có chuyện gì, nàng ta chính là quân cờ để uy hiếp Lam Hinh.”

Lừa gạt đã được phát tiết, Vân Tâm Vũ quơ quơ roi, chán ghét liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Hừ, lần này tha cho ngươi, nếu như ngươi còn sai Gia Nhi đi trộm đồ ăn ở phòng bếp ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, đứng rồi, ngươi chắc không biết, nha hoàn trung thành tận tâm kia cũng nửa sống nửa chết rồi, đoán chừng chống đỡ được vài ngày, Lục nhi, chúng ta đi.”

Dứt lời, đem roi dài cột bên hông, đầu ngẩng cao nhìn Dạ Nhược Ly, kiêu ngạo bước ra khỏi mật thất.

Nếu không phải Dạ Nhược Ly còn có chút tác dụng thì hôm nay Vân Tâm Vũ sẽ giết nàng ta, bất quá nha hoàn của nàng ta lại không như thế, ả sẽ dùng cái chết của nha hoàn kia làm cho nàng ta thống khổ. Mà ả, lại rất muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của nàng ta.

"Phanh!"

Cửa mật thất đóng lại, Dạ Nhược Lan nằm trên mặt đất, khắp nơi đều là máu tươi, nàng giống như không có cảm giác vậy, chậm chạp nhắm con mắt sáng ngời kia lại.

Vừa rồi có một ít kí ức nhập vào đầu, thừa dịp lúc này, nàng đem phần kí ức đó dung hoà hoàn toàn.

Trong trí nhớ được lưu lại, Lam thừa tướng ông ngoại của nàng bị phán tội mưu phản, bị tịch thu tài sản cả nhà bị xử tội chết, bởi vì quy củ nên Lam Hinh và hoàng hậu tránh được một kiếp, nhưng hoàng hậu cùng thái tử lại bị đẩy vào lãnh cung.

Lam thừa tướng trung quân ái quốc, làm sao có thể mưu phản?

Mở hai mắt ra, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng. Lam gia? Không phải ngàn năm sau cùng với Dạ gia cũng là siêu cấp thế gia Lam gia sao? Nàng có một người bạn thân ở Lam gia nên cũng hiểu biết sơ qua về lịch sử Lam gia.

Lịch sử viết, Lam thừa tướng rất cường đại, sau khi Lam phu nhân mất không tái giá cũng không có bất kỳ thiếp thất nào chỉ có hai cô con gái, không còn cách nào khác Lam thừa tướng đành nhận nuôi nghĩa tử, tên là Lam Lăng, giống như có cảm giác về việc không may trước mắt Lam thừa tướng đã kịp xoá tên, trục xuất khỏi gia môn, giữ được một mạng cho hấn.

Năm năm sau, Lam Lăng cường thế trở về, trợ giúp thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo chúa, kế vị làm vua, cả nhà 120 người Lam gia sửa lại án oan, từ đó về sau đưa Ly Phong quốc thái bình thịnh thế.

Nhưng trong lịch sử, Vân Văn Ca biết mất một cách thần bí, hiện tại nếu như mình không xuyên qua có lẽ đã sớm chết đi, Lam Hinh cũng bị bức tử, mà người nàng gọi là phụ thân kia thâm trầm cùng mưu kế đem việc này giấu xuống, mượn quan hệ đưa Vân Tâm Vũ vào cung làm bạn với hoàng đế, phủ tướng quân được thánh ân sủng cường thịnh một thời.

Nhưng mà, Lam Ny mẫu tử (hoàng hậu và thái tử) cùng Lam Lăng không buông tay trong việc tìm kiếm Lam Hinh và Vân Văn Ca, đáng tiếc những người biết được sự tình năm đó đã bị Vân tướng quân xuống tay nên việc này liền không có manh mối.

Nghĩa đến đây, trong mắt Dạ Nhược Ly đầy sự lạnh lẽo, đã đưa nàng đến đây thì nàng sẽ khiến cho mưu kế của Vân Lan kia không thực hiện được. Ai bảo Lam Hinh là người của Lam gia, vì tương lai ngàn năm sau của bạn thân nàng quyết không để cho Lam Hinh kia làm ra chuyện sai lầm gì!

Trong thư phòng lúc này, nam tử trung niên đứng chấp tay, ánh mắt trời ngoài cửa sổ rơi trên người của hấn, thanh y (y phục màu đen) tung bay, toàn thân tản ra một cỗ uy nghiêm khí phách. Vân Tâm Vũ tiến vào trong phòng, chính kiến cảnh như vậy, ả ta mở rộng bước chân nhẹ nhàng hướng tới nam

tử trung niên khuôn mặt lộ ra vẻ cung kính: “Phụ thân, người tìm con có việc gì sao?”

Nghe thấy thanh âm Vân Tâm Vũ, Vân Lan chậm rãi xoay người lại nhìn thiếu nữ trước mặt, khuôn mặt lạnh lùng toát ra một tia thoả mãn. Đối với đứa con gái này, hẳn thật sự yêu thương tuổi còn nhỏ nhưng đã trở thành võ sư đình phong, tại Tinh Quốc thiên đã trở thành thiên tài, mà hẳn cũng có ý bồi dưỡng nàng ta. Chỉ là Vân Lan tin tưởng nếu để Vân Văn Ca cũng tập võ thiên phú cũng không thua kém gì Vân Tâm Vũ.

Đáng tiếc, nàng là con gái của Lam Hinh, chỉ cần nhìn thấy bọn họ hẳn sẽ nghĩ tới chức vị tướng quân này từ đâu mà có. Mỗi lần đối mặt với đồng liêu, hẳn có cảm giác trong ánh mắt của bọn họ là sự khinh thường, nói hẳn dựa vào nữ nhân mới có được thành tựu như vậy. Cho nên hẳn không thể buông tha cho mẹ con các nàng, như vậy mới tiêu tán đi sự si nục trong hẳn.

Đúng lúc gia tộc Nam Cung trong Tứ đại huyền lực luyện chế được loại đan dược có thể đột phá nội lực cho võ giả, để đầu giá viên thuốc đó hẳn mới có ý định đem Lam Hinh bán cho Thương gia gia chủ để đổi lấy tiền, coi như nữ nhân kia còn chút tác dụng.

“Vũ nhi, nghe nói người dùng cực hình với Vân Văn Ca?” Nhìn Vân Tâm Vũ, Vân Lan lạnh nhạt hỏi, trong thanh âm của hẳn khó phát hiện ra cảm xúc.

Vân Tâm Vũ sững sốt một chút, không biết hẳn hỏi vậy là có ý gì nhưng vẫn cung kính trả lời: “Phụ thân, Vũ nhi biết sai rồi, không nên đánh Vân Văn Ca.”

“Không, Vũ nhi người không làm sai.” Vân Lan lắc đầu, khoé môi nở ra nụ cười lạnh: “Vân Văn Ca kia không xứng làm nữ nhi của ta, chỉ có người và Diệp nhi mới chân chính là con gái của ta, cho nên người mới làm gì nàng ta đều được, chỉ cần lưu lại cho nàng ta một mạng là đủ, dù sao ta cũng cần dùng nàng ta để uy hiếp Lam Hinh.”

Nghe vậy, Vân Tâm Vũ trong lòng vui vẻ, nói như thế sau này ả có thể quang minh chính đại dùng cực hình với Vân Văn Ca rồi.

Ngay trong lúc Vân Tâm Vũ vui mừng thì thị vệ của Vân Lan vội vã chạy đến, ôm quyền nói: “Gia chủ, Lục công chúa cùng Tứ hoàng tử đến rồi.”

Lục công chúa và Tứ hoàng tử?

Vân Lan hơi sững sờ, đôi mày nhăn lại, trong con mắt hiện ra một tia khó hiểu: “Lục công chúa và Vân Văn Ca quan hệ rất tốt, nàng đến cũng là chuyện bình thường nhưng mẫu thân Lục công chúa mất sớm lại không được Hoàng thượng sủng ái căn bản hẳn không để vào mắt, còn Tứ hoàng tử, hẳn đến đây làm gì?”

Ngược lại với Vân Lan đây về nghi hoặc thì Vân Tâm Vũ cực kỳ hưng phấn, Tứ hoàng tử là đệ nhất mỹ nam, hơn nữa thiếp thất đều không có một người, nếu như may mắn được hẳn để mắt tới chẳng phải có thể trở thành thái tử phi sao? Hơn nữa thái tử đã bị phế hẳn cũng có thể trở thành thái tử, vì vậy ả thật muốn nhân cơ hội này kết giao với Tứ hoàng tử.

Vân Lan hiển nhiên phát hiện ra Vân Tâm Vũ suy nghĩ điều gì, mỉm cười: “Vũ nhi, cùng đi với ta gặp Tứ hoàng tử.”

“Vâng, phụ thân.” Vân Tâm Vũ khoé môi dần dần mở rộng, khuôn mặt đẹp đẽ tràn đầy tự tin nở nụ cười, ả tin tưởng với dung mạo của mình Tứ hoàng tử tuyệt sẽ không thờ ơ.

----đề lời nói với người xa lạ----

Bảng phân chia cấp bậc đạt được:

Cấp 2 đình phong:

Huyền giả, huyền sĩ, huyền sư, đại huyền sư, địa huyền sư, thiên huyền sư, tinh huyền sư, huyền hoàng, huyền tôn, huyền thánh, huyền thần.

Quân nhân, võ sĩ, võ sư, đại vũ sư, ma võ sư, thiên võ sư, tinh võ sư, vũ hoàng, huyền tôn, võ thánh, võ thần

Huyền thú: 1 đến 28 cấp, thú hoàng, thú tôn, thú thánh, thú thần.

Ngàn năm trước Huyền Vũ đại lục huyền giả thừa thót, võ giả xưng là mãng phu, huyền giả có thể tu luyện được huyền kỹ, võ giả lại dựa vào thể lực, cho nên võ giả không bằng huyền giả, ngàn năm sau nhân nhân vật nữ chính xuyên qua là võ giả tu luyện võ kỹ.

Huyền giả cấp thấp = huyền thú cấp một = võ sĩ cấp thấp

Huyền giả trung cấp = huyền thú cấp hai = võ sĩ trung cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoàng tử yêu nghiệt.

Vừa vào tới đài sảnh, ánh mắt Vân Tâm Vũ đã dán chặt lên Hồng Y thiếu niên có gương mặt mỹ hoặc chúng sinh kia, sau đó chẳng thể rời mắt đi.

Ở Ly Phong quốc, Tứ hoàng tử Cung Vô Y là người vô cùng thần bí, nghe nói hẳn bái một cường giả làm sư phụ, quanh năm không ở trong cung, mặc dù được xưng là mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc nhưng những người chân chính thấy mặt hẳn rất ít, đây là lần đầu tiên Vân Tâm Vũ nhìn thấy Tứ hoàng tử.

Tuy sớm biết Tứ hoàng tử tuấn mỹ phi phạm nhưng thời điểm trông thấy hẳn ả vẫn bị giật mình, trước đến giờ ả chưa gặp người nào tuấn mỹ yêu nghiệt đến mức đây.

Thiếu niên ngồi ngay ngắn trên ghế, mái tóc dài đen bóng theo gió tung bay nhẹ, nhẹ nhàng chạm vào da thịt trắng mịn như ngọc, cảm nhận ánh mắt của Vân Tâm Vũ, lông mi cong vút không khỏi nhú lại, bờ môi đỏ mọng mang theo vẻ trào phúng, ánh mắt quét tới làm toàn thân Vân Tâm Vũ cảm thấy lạnh lẽo.

“Ta không thích người khác dùng ánh mắt mê trai như vậy nhìn ta, không có lần sau!” Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi âm lãnh, đôi lông mày mang theo cuồng mị bẩm sinh, làm cho Vân Tâm Vũ càng thêm mê muội.

Vân Lan nhướng mày, vội vươn tay kéo Vân Tâm Vũ, ôm quyền hướng tới hai người đang ngồi nói: “Tứ hoàng tử và Lục công chúa đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?”

Lời vừa dứt, thiếu nữ mặc cung trang hồng nhạt nhanh chóng đứng lên, ánh mắt hướng về phía sau lưng Vân Lan, cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp hơi lo lắng: “Vân tướng quân, bỗ công chúa và hoàng huynh đến để thăm Văn Ca và di Hinh, không biết các nàng có khoẻ không?”

Nội tâm cả kinh, Vân Lan gấp đến độ chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, Lục công chúa quả thật vì các nàng mà đến, nhưng lúc này sao có thể để các nàng gặp người ngoài?

“Cái này...” Lông mày chậm rãi dãn ra, ánh mắt Vân Lan thu lại về lãnh khốc, ra vẻ do dự nói: “Cái này sợ là có chút khó khăn, Lam thừa tướng để lại cho các nàng đã kích quá lớn nên đều bị bệnh, sợ không thể gặp người ngoài được.”

Nói xong, khuôn mặt Vân Lan dãn về lo lắng và thương tâm, không giống giả chút nào, người không biết nhìn vào sẽ thấy hẳn thật sự quan tâm đến thế tử và con gái, xứng đáng là người chồng tốt.

“Cái gì?” Cung Vân Phi hơi sững sờ, ánh mắt thanh tịnh như mặt nước không che dấu được sự lo lắng: “Văn Văn Ca và di Hinh bị bệnh? Ta muốn tự mình đi thăm các nàng.”

Nàng từ nhỏ đã mất mẫu thân lại thêm cảnh ăn tươi uống máu trong hoàng cung, nếu không có mẹ con Văn Ca ngầm giúp đỡ có lẽ đã không sống được đến bây giờ, cũng vì vậy mà nàng và Văn Ca có thể xem là chị em tốt của nhau. Nên khi nghe tin hôm nay Lam thừa tướng sẽ bị chém đầu tại Ngọ môn, nàng lên lút trốn ra khỏi hoàng cung đến thăm Văn Văn Ca, ai ngờ đụng phải Cung Vô Y, nhờ sự giúp đỡ của hẳn nàng dễ dàng rời khỏi hoàng cung.

Chỉ là Cung Vân Phi thật sự nghi hoặc, Tứ hoàng huynh này trước giờ đều vô tình vô tâm, khi nghe nàng nói đến phủ tướng quân lại tự mình đi theo tới đây?

Vân Lan lau cái cảm đầy mồ hôi lạnh, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Cung Vô Y: “Vậy không được thoả đáng cho lắm, nếu Lục công chúa và Tứ hoàng tử muốn thăm các nàng ta sẽ gọi Ca nhi đến tiếp đãi, còn Hinh Nhi bệnh quá nặng nên không tiện gặp người ngoài.”

Dứt lời, Vân Lan nhìn thị vệ liếc mắt một cái, thị vệ kia như tiếp thu được suy nghĩ của hẳn, ôm quyền, quay người ra khỏi phòng.

Cung Vân Phi hơi do dự, nhìn qua Cung Vô Y, cuối cùng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Vân Lan.

Trong một thoáng, Dạ Nhược Lan xê dịch thân thể ra phía sau, chui rúc trong góc khuất, nhẹ nhàng niệm thần chú, một tia âm u toả ra làm sáng lên dung mạo tái nhợt của nàng, giờ tay lên chuông, đầu ngón tay mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn cổ xưa.

“Cũng may, nhẫn Huyền Linh vẫn còn...”

Chiếc nhẫn đó là do ngàn năm sau Dạ gia cùng với thần khí khế ước, chỉ cần linh hồn không chết, chiếc nhẫn này sẽ vĩnh viễn không mất đi.

Trong lịch sử ngàn năm của Dạ gia chỉ có nàng là người duy nhất được linh hồn của nhẫn Huyền Linh tương trợ 100%, lúc trước vì có nhẫn Huyền Linh này mà nàng có được danh tiếng trong thiên hạ, chỉ cần còn nhẫn Huyền Linh nàng có thể chắc chắn mình sẽ lại huy hoàng như ngày trước.

Huống chi, so với kiếp trước, nàng có thêm một ưu điểm đó là kinh nghiệm. Đã có những kinh nghiệm quý giá, nàng có thể tu luyện lại trên con đường đã tích lũy được.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, ý nghĩ Dạ Nhược Ly khẽ động, lấy từ trong nhẫn Huyền Linh một viên thuốc, nuốt xuống, đan dược thuận lợi lấn vào yết hầu rồi trơn trượt trong cơ thể, ngay lập tức một cảm giác mát rượi bao quanh nàng, miệng vết thương bắt đầu đóng vảy.

Nếu người khác chứng kiến Dạ Nhược Lan lấy ra đan dược tất nhiên sẽ liệu linh xông tới cướp đoạt.

Hiện tại ngàn năm trước trên Huyền Vũ đại lục, Luyện giới sư rất ít, thuật luyện đan cũng chưa hoàn toàn phát triển... trong hoàng thất tối đa cũng chỉ có vài ba viên thuốc, lại đem bảo vệ kỹ càng, nếu không gia tộc Nam Cung sắp triển khai đầu giá viên đan được kia sẽ không rung động cả đại lục như vậy.

“Két...!”

Cánh cửa mật thất chậm rãi mở ra, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào trong, Dạ Nhược Lan vô thức đưa tay che ánh sáng, híp híp đôi mắt, nhìn xuyên qua khe hở ngón tay thấy có người tới, gương mặt tái nhợt đầy vẻ lo lắng.

Dưới ánh mặt trời, nam tử áo đen, khuôn mặt lạnh lùng bước tới trước mặt Dạ Nhược Ly đem quần áo cầm trên tay ném xuống đất, mày kiếm nhăn lại lộ vẻ chán ghét: “Trong phủ có khách, tướng quân muốn người thay y phục đi gặp khách, chuyện ngày hôm nay phải giữ bí mật, bằng không phu nhân Lam Hình chỉ sợ...”

Dạ Nhược Ly cúi đầu, ánh mắt rơi vào đồng quần áo hoa kệt, nở ra nụ cười châm chọc: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Hắc y lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, quay người ra khỏi mật thất, để lại Dạ Nhược Ly cầm quần áo đến xuất thần...

-----đề lời nói với người xa lạ-----

Ngay từ đầu, nhân vật chính sẽ bị áp bức vô cùng, đợi nàng ra khỏi phủ tướng quan, sẽ trở nên mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: lần đầu đối mặt.

Gần giữa trưa, người ngồi chờ sắp hết kiên nhẫn Dạ Nhược Ly mới chậm rãi bước vào. Trông thấy thân hình nhỏ gầy yếu, sắc mặt Vân Lan u ám, ho khan hai tiếng, nghiêm nghị quát lớn: “Không nhìn thấy Tứ hoàng tử đã đến sao? Dám để cho Tứ hoàng tử chờ người, bây giờ ngay lập tức quỳ xuống tạ tội trước mặt Tứ hoàng tử đi!”

Theo như Vân Lan suy đoán, Tứ hoàng tử nhất định là đến thăm nàng, nàng lại dám đến chậm như thế đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo rồi, nếu không có Tứ hoàng tử và Lục công chúa ở đây hơn nữa còn phải dùng nàng đủ uy hiếp Lam Hình, hẳn đã sớm muốn một tát đánh chết nghịch nữ này.

Dạ Nhược Ly nắm chặt bàn tay nhỏ, không sợ hãi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt màu đen lãnh khốc vô tình, dừng lại một chút rồi nói: “Ta có tôn nghiêm của ta, tuyệt đối không quỳ xuống bất kỳ ai, dù là Thiên vương lão tử đến cũng không quỳ.”

Không khí yên tĩnh tràn ngập trong phòng khách, trên gương mặt non nớt thể hiện rõ vẻ cuồng vọng, tất cả mọi người đều há to miệng, ngạc nhiên nhìn nữ hài tử trước mặt.

“Người...” Sắc mặt Vân Lan biến đổi, gương bàn tay lên hướng tới mặt Dạ Nhược Ly đánh xuống. Chưa kịp tiếp xúc đôi má Dạ Nhược Ly, một bàn tay đột nhiên nắm lấy cổ tay hân, dù vùng vậy thế nào cũng không nhúc nhích được.

Trong lòng Vân Lan tràn đầy khiếp sợ, ngạc nhiên nhìn về phía Cung Vô Y. Thiên niên điền đảo chứng sinh tuyệt thế nở nụ cười, áo đỏ tung bay trong gió giống như ngọn lửa chấp chôn, bàn tay trắng nõn như nữ tử nắm chặt cổ tay Vân Lan không buông, hẳn chỉ đứng đó hơi thở cuồng đại quán lấy quanh thân.

Thiên niên tuần mỹ yêu nghiệt này là cuồng giả, tuổi còn trẻ như vậy mà có thực lực như vậy thật là kì tài ngút trời. Dạ Nhược Ly nhớ tới Vân Lan lúc này gọi hẳn là Tứ hoàng tử, hẳn chính là Tứ hoàng tử Cung Vô Y trong lịch sử nhắc đến sao?

Lịch sử nhắc đến vị hoàng tử này chỉ vền vẹn vài nét, trong ấn tượng của Dạ Nhược Ly Tứ hoàng tử Cung Vô Y này cả đời không lập gia đình, không có thiếp thất càng không có con nối dõi, để cho đời sau vô cùng hoang mang. Có người nói hẳn kiêu ngạo, nữ tử trên đời này không ai vừa mắt, có người đoán hẳn bất lực nên không lập Vương phi, có người nói thật ra hẳn thích nam tử... Bất kể cách nói nào cũng đều tăng sự thần bí trên người Tứ hoàng tử.

Chỉ là đối với người trong hoàng thất, Dạ Nhược Ly vẫn nên đứng xa mà nhìn, nàng không quên kiếp trước Đế Quốc hoàng tử day dưa làm nàng như sống trong ác mộng, nếu không có thể lực Dạ gia phía sau chỉ sợ không đơn giản như thế, lúc này nàng không có hậu thuẫn cho nên không muốn cùng người hoàng tộc phát sinh quan hệ.

“Vân tướng quân, bốn hoàng tử không nói gì, làm gì tới lượt người ra tay đánh người?” Cung Vô Y híp híp cặp mắt phượng, trong mắt phát ra nhuệ khí sắc bén, buông tay Vân Lan ra rồi móc một chiếc khăn tay tinh xảo, tỉn tỉ lau sạch bàn tay lúc này nắm lấy cổ tay Vân Lan: “Thật có lỗi, Vân tướng quân, bốn vương thích sạch sẽ, hy vọng người không để ý.”

Khuôn mặt anh tuấn của Vân Lan đỏ bừng, đối mặt với sự sỉ nhục này cho dù là thánh nhân cũng sẽ nổi giận hống chi là hấn?

Chứng kiến Vân Lan bối rối, vẻ mặt căng cứng của Dạ Nhược Ly buông lỏng xuống, giữa lòng mây ngả ngón, không khắc chế được sự vui vẻ.

Ném khăn tay xuống đất, Cung Vô Y nhìn thẳng vào khuôn mặt ngây thơ của Dạ Nhược Ly, trong mắt ẩn chứa ánh sang thâm thúy, trong chớp mắt liền biến mất.

Nha đầu này, thật thú vị, thoát nhìn không giống hài tử mười tuổi, không biết nàng có thể mang cho hấn sự mong chờ gì đây, để cho cuộc sống vô vị của hấn thêm điểm thú vị.

Vân Tâm Vũ đứng bên cạnh, sớm đã đem hành động Cung Vô Y, ngay lập tức dùng ánh mắt ghen ghét hung hăng trừng mắt Dạ Nhược Ly, hận không thể đem tiện nhân này băm thành trăm mảnh, Vân Tâm Vũ thầm nghĩ cao quý như hoàng tử tiện nhân kia sao xứng đôi được chứ?

“Nghịch nữ, làm càn, ai cho người dùng ánh mắt như thế nhìn Tứ hoàng tử?” Vân Lan nhìn ra Cung Vô Y không bình thường, thần sắc biến đổi, lạnh giọng quát.

Hấn và Vân Tâm Vũ đều cho rằng Dạ Nhược Ly không có khả năng xứng đôi được.

“Lão gia hoả, người nể ai làm càn?” gương mặt nhỏ bé trầm xuống, trong mắt xẹt qua lệ khí, đôi lông mày mang theo cuồng vọng: “Giáo huấn ta? Người có tư cách này sao?”

“Nghịch nữ, người...” Toàn thân Vân Lan run rẩy, sắc mặt tái nhợt đưa tay ra chỉ vào Dạ Nhược Ly: “Tứ hoàng tử, người cũng thấy nghịch nữ này không nghe lời giáo huấn, làm ta tức chết mất. Vì sao ta lại có đứa con gái như thế?”

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không vì lửa giận của hấn mà sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến gần đến Vân Lan, đầy vẻ trào phúng: “Như thế nào? Người muốn đánh ta sao? Nói thật, vì sao ta lại có người cha như người chứ?”

“Người...”

Lúc này Vân Lan đã bị chọc tức đến nổi không nói ra lời.

Mọi người đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này không khỏi sùng sốt, không ngờ nàng lại khiêu khích Vân Lan.

Cung Vân Phi chớp mắt, sau khi Dạ Nhược Ly xuất hiện, nàng không có cơ hội lên tiếng hống chi nàng chỉ là công chúa bị thất sủng căn bản không được người khác để mắt tới, Vân Lan đối xử với nàng khách khí bởi có Cung Vô Y bên cạnh. Có điều nhìn thấy bạn tốt không có việc gì, nàng cũng thấy yên tâm.

Dạ Nhược Ly nhui mày, lộ vẻ trào phúng, nàng sớm đoán được Vân Lan không dám ra tay với nàng, cho dù hấn dám đi chẳng nữa nàng cũng không có lý do gì để nhin lửa giận trong lòng xuống.

Về phần phủ tướng quân, sớm muộn gì cũng có ngày những người thiếu nợ nàng nhất định phải trả lại gấp đôi.

Nhìn thấy gương mặt trào phúng của Dạ Nhược Ly, Vân Lan thật sự hận không thể một quyền đánh nghịch nữ này thành bánh thịt, nhưng hấn không dám, không chỉ vì ánh mắt âm trầm của Cung Vô Y mà nàng là con cò đề uy hiếp Lam Hinh. Bất kể nàng khiêu khích thế nào, hấn cũng không thể ra tay giết nàng được.

“À?” Vân Lan thờ dài, để bàn tay xuống, trong mắt tia lạnh khốc từ từ biến mất, đổi thành dáng vẻ yêu thương, ôn nhu nói: “Dù có thế nào, người cũng là nhi nữ của ta, ta sao có thể đánh người được? Thân thể người không tốt về phòng nghỉ ngơi trước đi, về sau ta sẽ dạy bảo người lễ nghĩa.”

Nói tới câu cuối cùng, Vân Lan cố ý tăng giọng nói.

Con mắt rũ xuống, thu liễm lại, Dạ Nhược Ly nở ra nụ cười giễu cợt: “Vâng, con gái xin phép cáo lui, mong phụ thân “bảo trọng” thân thể, nếu như uống nước mà bị sặc chết sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ.”

“Láo xược!” Vân Lan nổi giận, sự nguy trang ban đầu biến mất không chút tung tích.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, mắt to chớp chớp lộ ánh sáng bên trong: “Con gái quan tâm đến người, chẳng lẽ quan tâm đến phụ thân là sai sao? Thì ra trong mắt người con gái có làm gì cũng là sai lầm, phụ thân không thấy bản thân quá đáng lắm sao?”

Nàng biểu lộ sự ngây thơ như chú cún nhỏ, làm người ta cảm thấy nàng thật sự là một hài tử bị uỷ khuất, giống như lúc trước sự cuồng vọng kia không tồn tại trong nàng.

Khoé môi Cung Vô Y cong lên, con mắt phượng trần đầy vẻ tươi cười, sau đó nghiêm sắc mặt, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Vân tướng quân, người đúng là có chút quá đáng, dù sao nàng cũng là con gái của người, người sao có thể bắt công như thế? Còn không mau xin lỗi?”

Vân Lan ngây ngẩn cả người, hấn làm cha nhưng lại hướng tới con gái xin lỗi? Cái này sao với việc nói hấn đi chết còn khó chịu hơn, trong lòng hấn thật không rõ nghịch tử kia có điểm gì làm Tứ hoàng tử thiên vị như vậy?

“Vân tướng quân, người không nghe lời nói của bản hoàng tử?” Cung Vô Y tất nhiên biết hắn không muốn, dung nhan yêu nghiệt lập tức lạnh xuống, mắt phượng nhắm lại, một tia nguy hiểm tràn lan xuất hiện.

Cung Vô Y uy hiếp, Vân Lan chỉ có thể cúi đầu, nói nhỏ: “Thật xin lỗi!”

Trời mới biết hắn không cam lòng nói câu này đến mức nào, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly đầy vẻ đáng tiếc nói: “Thật có lỗi, gần đây thân thể nữ nhi không khoẻ, lúc này người nói gì... không nghe được, người có thể nói to thêm một lần nữa không?”

Tay nắm chặt lại, Vân Lan nghiêng răng, hô hấp thật sâu đem nội lực tụ tập đến lồng ngực, quát: “Xin lỗi!”

Toàn phủ tướng quân trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người trong phủ đều hướng về phía đại sảnh, bọn họ mới nghe tướng quân nói lời xin lỗi, không biết là ai có thể làm tướng quân nói thế? Mọi người ai cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

“Nếu phụ thân đã xin lỗi rồi, con gái tạm thời tha thứ cho phụ thân, con gái cáo lui trước.”

Lời vừa dứt, đi về phía cửa không hề ngoảnh đầu lại, trên môi nở ra nụ cười, trong lòng thật sự vui vẻ.

Chỉ là tạm thời tha thứ thôi, bởi vì nàng sẽ trả thù.

Dù Vân Lan thông qua hắc y kia uy hiếp nàng, nàng cũng không quá bận tâm, vì nàng biết rõ Vân Lan nhất định sẽ không đụng tới Lam Hinh, nàng cũng không đưa chuyện Vân Tâm Vũ đánh nàng nói ra, mối thù của nàng sẽ do chính tay nàng trả.

Cung Vân Phi đứng xa nhìn Dạ Nhược Ly, há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói chuyện được một câu, sau đó lại đưa mắt nhìn Cung Vô Y đứng bên cạnh.

“Vân tướng quân, bản hoàng tử cũng phải về rồi, người không cần tiễn”, Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi lại hứng thú, đứng ra ngoài, tâm tình hôm nay thật sự rất tốt.

Cung Vô Y và Cung Vân Phi lần lượt rời đi, Vân Lan ở phía sau nhìn trời xanh, nỉ non một câu: “Vân Vân Ca, không thể giữ lại!”

“Phụ thân?” Vân Tâm Vũ hoảng sợ, nhưng trên mặt ả lại tràn đầy vẻ vui mừng: “Bên Tứ hoàng tử...”

“Theo ta biết, ngày mai Tứ hoàng tử đi xa, đi lần này không biết bao lâu mới về, trước khi hắn trở về chúng ta có thể giết nàng rồi vu oan giá họa cho người khác, dù sao cũng không ai tin phụ thân có thể tự tay giết chết con mình, cho dù là Tuwd hoàng tử cũng sẽ không nghi ngờ ta, chỉ là...”. Nói đến đây, Vân Lan dừng lại, sắc mặt ngưng trọng: “Phải chờ Lam Hinh bước vào Thương gia trước đã, Vân Vân Ca chết rồi, Lam Hinh nhất định cũng sẽ chết theo, kế hoạch của ta sẽ thành công, về phần Lam Hinh vào Thương gia có chuyện gì xảy ra cũng không còn quan hệ đến chúng ta...”

Ngẩng đầu lên, dung nhan anh tuấn hiện rõ tia lạnh khốc vô tình.

Đừng trách hắn ra quyết định như vậy, có trách cũng nên trách Lam Hinh là con gái Lam thừa tướng, còn Vân Vân Ca lại được Tứ hoàng tử chú ý. Hắn không thể để Vân Vân Ca quyến rũ được Tứ hoàng tử, nếu không sẽ xảy ra họa lớn nên nhất định phải hi sinh nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lần đầu tu luyện.

“Gia Nhi...”

Bước vào phòng, Dạ Nhược Ly nhìn nữ hài tử nằm trên giường, vội vàng chạy đến thấy trên người nàng ấy khắp nơi đều là vết thương, con ngươi đen ánh lên tia lạnh lệ ác liệt (mạnh mẽ ác liệt).

Nữ hài tử nằm trên giường nghe thấy nàng gọi chậm rãi mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không chút máu cười yếu ớt: “Tiểu... Tiểu thư, người đã trở về? Gia Nhi không sao, tiểu thư không cần lo lắng, Gia Nhi vẫn muốn hầu hạ tiểu thư...”

“Người đừng nói chuyện” Lòng mày Dạ Nhược Ly cau lại, nhìn mông lung về phía trước, khẽ thở dài. Lúc trước còn Lam thừa tướng và hoàng hậu nào nhiệt tới mức nào, giây phút này một người cũng không thấy, chỉ có Gia Nhi không rời có biết bao trung thành trong đó, Dạ Nhược Ly chợt thấy xúc động.

Trong giây lát, lòng Dạ Nhược Ly cơ rút đau đớn, nàng biết đó là cảm giác của Vân Văn Ca vẫn còn lưu trong cơ thể, chắc chắn các nàng đã từng có tình cảm rất tốt, nếu như vậy nàng sẽ thay Vân Văn Ca chăm sóc cho Gia Nhi, làm Vân Văn Ca yên lòng.

Cảm nhận được sự cam đoan của Dạ Nhược Ly, cảm giác đau đớn kia yên lặng biến mất.

“Gia Nhi, người ăn đan dược này đi”, trong lòng bàn tay nhỏ nhắn Dạ Nhược Ly xuất hiện một viên đan dược óng ánh, nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ viên thuốc toả xạ ánh hào quang. Miệng anh đào nhỏ há hốc, Gia Nhi kinh ngạc, khuôn mặt non nớt lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Đan dược? Tiểu thư gọi cái thứ giống như kẹo hồ lô này là đan dược? Giống như cái gia tộc Nam Cung sắp đầu giá? Tướng quân vì muốn mua đan dược mà đem phu nhân bán làm tiểu thiếp, sao tiểu thư lại có được? Lại đem nó cho mình?

“Gia Nhi, ta biết người nghi ngờ, nhưng người chỉ cần biết ta tuyệt đối không hại người, như thế là được”.

Âm thanh nhàn nhạt kéo suy nghĩ của Gia Nhi trở về, nàng nhìn khuôn mặt như tác phẩm nghệ thuật của Dạ Nhược Ly, đôi mắt đen như sao đem lại loé ra ánh sáng rạng ngời, sau đó gạt đầu nhẹ, cánh tay vươn ra đón lấy viên thuốc nuốt vào bụng.

Tiểu thư sẽ không bao giờ hại nàng, dù tiểu thư cho nàng thuốc độc nàng cũng sẽ không chùn bước mà nhận lấy. Một cảm giác mát rượi bao quanh thân thể, Gia Nhi cảm nhận rõ ràng miệng vết thương ngực ngứa ngáy thật khó chịu, nàng vươn tay muốn gãi lại ngạc nhiên phát hiện các vết thương bắt đầu đóng vảy.

“Tiểu thư?” Gia Nhi khiếp sợ kêu lên, phát hiện thanh âm của nàng không còn vẻ suy yếu mà tràn đầy sức sống. Dạ Nhược Ly cúi đầu nhìn Gia Nhi, lòng mi dài che đôi mắt, trầm mặc thật lâu hỏi: “Gia Nhi có tin tưởng ta?”

“Tiểu thư đang nói gì vậy?” Gia Nhi thu hồi vẻ kinh ngạc, chớp đôi mắt to, giọng điệu rất chắc chắn “Dù tiểu thư có như thế nào, tiểu thư vẫn mãi là tiểu thư Gia Nhi, Gia Nhi biết rõ tiểu thư có bí mật không thể nói, nếu tiểu thư không muốn, Gia Nhi tất nhiên sẽ không hỏi.”

Gia Nhi nghĩ tiểu thư nhà mình có lẽ vì sự kiện Lam thừa tướng nên trong nháy mắt trưởng thành hơn, cũng không nghi ngờ gì. Nàng chỉ là hài tử mười tuổi lại cho nàng ta cảm giác thân thuộc, đây tất nhiên là tiểu thư nhà nàng ta, không thể giả mạo

.

“Gia Nhi” Trong mắt Dạ Nhược Lan hiện lên nét vui mừng, mỉm cười nói: “Chúng ta cùng rời khỏi phủ tướng quân, được chứ?”

“Rời khỏi đây?” Gia Nhi trừng mắt, lại nhanh chóng hiện ra vẻ ưu sầu “Nhưng chúng ta làm sao rời khỏi đây? Tướng quân sẽ không cho chúng ta đi, hơn nữa, sau khi rời khỏi chúng ta biết đi nơi nào? Còn có phu nhân nàng...”

Nếu có thể nàng cũng muốn rời khỏi nơi này cùng tiểu thư và phu nhân cho dù phải mất mạng, nhưng phủ tướng quân canh phòng nghiêm ngặt, sao có thể dễ dàng rời khỏi được chứ?

“Chắc chắn có cách!” Dạ Nhược Ly quay đầu đi, ánh mắt hướng ra ngoài bầu trời xanh tinh khiết: “Gia Nhi, qua sự kiện này ta đã có một đoạn duyên kỳ ngộ, vì vậy ta không cam lòng làm người bình thường, lại càng không cam lòng bị ức hiếp nên chỉ có thể đứng trên cao mới có thể áp chế được người khác!”

Gia Nhi chưa bao giờ nghĩ tiểu thư lại có lời nói như thế, vô cùng khiếp sợ: “Tiểu thư, người muốn soái vị?”

“Soái vị? Làm nữ hoàng? Ta không hứng thú!” Thu hồi tầm mắt, Dạ Nhược Ly cười nhạt, con ngươi đen như mực toát lên sự ngông cuồng cực điểm: “Ta muốn trời này vì ta mà biến, đất này vì ta mà chuyển! Ta không muốn làm hoàng đế nhưng cũng không muốn phục tùng! Ta càng muốn thiên hạ này không có người nào dám ức hiếp ta và người của ta!”

Bỗng nhiên Gia Nhi phát hiện, Dạ Nhược Ly bất luận là tính cách hay khí thế đều có sự thay đổi vô cùng lớn, không khỏi làm người ta tin tưởng.

“Gia Nhi, người có bằng lòng theo ta bước trên con đường cường giả?” Nhìn gương mặt đang ngây ngốc của nữ hài tử trên mắt, Dạ Nhược Ly nở nụ cười âm áp.

Gia Nhi kích động đến nổi đỏ hồng cả đôi má, dùng sức gạt đầu, đặt tay mình vào bàn tay nhỏ bé của Dạ Nhược Ly.

Hai bàn tay nắm thật chặt, Gia Nhi tự thề với lòng, đời này kiếp này bất kể xảy ra chuyện gì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi tiểu thư. Hơn nữa, không hiểu sao Gia Nhi tin tưởng tiểu thư có thể đạt được mục tiêu đó.

Buông tay nhau ra, trong ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua tia sáng, vừa rồi nắm tay nàng cảm thấy Gia Nhi có căn cốt rất tốt, đáng tiếc nàng ta chỉ là nha hoàn chưa từng được khảo nghiệm huyền lực nên không biết năng lực của nàng ta ở mức nào.

Nhưng đã là tùy tùng cũng nàng thì Gia Nhi tất nhiên cũng có thể trở thành cường giả.

“Gia Nhi, người ra ngoài đi, đừng để ai vào làm phiền ta” Phục hồi lại tâm trạng, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt dặn dò, cũng đến lúc nâng cao thực lực lên rồi.

“Vâng, tiểu thư”

Gia Nhi đáp nhẹ một tiếng, ra ngoài đóng cửa phòng lại, gian phòng trở nên yên tĩnh. Dạ Nhược Ly ngồi khoanh chân, tập trung hít sâu đọc khẩu quyết, Kim Thần quyết, Mộc Thần quyết, Thủy Thần quyết, Hỏa Thần quyết, Thổ Thần quyết đồng thời vận chuyển trong cơ thể.

Năm thần quyết này tượng trưng cho năm thuộc tính, căn bản không thể dung hoà cùng nhau nhưng nếu có được Huyền Linh giới lại là chuyện khác. Năm thần quyết và thần giới đều là vật gia truyền của Dạ gia, ngàn năm cũng chỉ có mình nàng có thể tu luyện được có thể tưởng tượng được Dạ gia đặt vào nàng biết bao hy vọng, mong chờ, nay nàng đột nhiên biến mất không biết những người kia có vì nàng mà thương tâm?

Nhưng mặc kệ ngàn năm sau người thân có như thế nào thì thời điểm hiện tại nàng phải mạnh mẽ lên, chỉ có như thế mới có thể bảo vệ tốt hậu nhân.

Nghĩ như vậy, Dạ Nhược Ly hồi phục tâm tình toàn tâm vui đầu vào tu luyện. Thời gian trôi qua rất nhanh. Trong một đêm, năng lực của nàng có ngay kết quả tốt. Bầu trời dần hiện ra những tia sáng đầu tiên, Dạ Nhược Ly ngừng tu luyện cảm thấy trong cơ thể có một nguồn năng lượng đang di chuyển, bờ môi khẽ cong lên: “Trong một đêm đã trở thành huyền giả, tuy rằng tu vi thấp nhất trong huyền nhân cấp thấp nhưng ít ra không phải là loại yếu mềm, phế vật vô năng, đáng tiếc thực lực kiếp trước đến 1% cũng không có, bất quá kiếp trước luyện một ngày một đêm đã trở thành huyền nhân, được gọi là thiên tài đệ nhất đại lục, còn bây giờ thiên phú này dường như còn biến thái hơn cả kiếp trước”

Từ xưa đến nay thiên tài trong thiên tài muốn trở thành huyền giả ít nhất cũng phải cần nửa tháng, nên hiện tại Dạ Nhược Ly có thiên phú thật sự chấn động cả phiên đại lục.

Ngàn năm trước tại Huyền Vũ đại lục, nếu các đại gia tộc biết được một Dạ Nhược Ly như thế chắc chắn sẽ ra sức lôi kéo, chỉ là nàng vẫn chưa đủ mạnh để bảo vệ bản thân nên tạm thời không nên bộc lộ thiên phú này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Người Thương gia tới.

“Ồ, đây không phải là Gia Nhi sao? Ngươi vẫn chưa chết à? Bị đại tiểu thư đánh như thế chúng ta đều nghĩ ngươi sắp chết, đang định đưa tiền ngươi một đoạn đường đây.” Giọng nói đầy trào phúng truyền vào cửa phòng sau đó một người kiều ngạo bước vào: “Nếu như ngươi theo hầu đại tiểu thư, chúng ta đã có thể còn nhau hưởng vinh hoa phú quý, ngươi cần gì phải quật cường như thế?”

Nghe những lời như thế, Dạ Nhược Ly cay mảy, đi về phía cửa nghe thấy giọng nói tức giận của Gia Nhi: “Các ngươi đều là loại vong ân phụ nghĩa, các ngươi quên rằng phu nhân đối xử với các ngươi như thế nào sao? Nhất là ngươi Thanh Linh, nếu không phải lúc trước phu nhân cứu ngươi từ tay đại tiểu thư thì có lẽ ngươi đã bị đánh chết rồi, bây giờ phu nhân gặp khó khăn các ngươi lại đi theo làm chó cho đại tiểu thư, các ngươi không sợ phụ lòng phu nhân sao?”

“Làm cần!” Sắc mặt Thanh Linh lạnh lẽo, híp con ngươi, hừ lạnh một tiếng: “Tiện nhân, ngươi vừa nói ai là chó? Hôm nay ta thay mặt đại tiểu thư sẽ giáo huấn ngươi cho tốt.”

Dứt lời, bàn tay giơ lên, hướng về phía Gia Nhi mà đánh tới, trong chớp mắt có một bàn tay nắm lấy tay Thanh Linh sau đó bàn tay bé nhỏ rơi vào má Thanh Linh phát ra một tiếng thanh thúy.

“Ba!”

Dạ Nhược Ly sáng giọng, gạt tay Thanh Linh: “Người của ta, không đến phiên ngươi giáo huấn!”

Nhất thời, tất cả mọi người dùng ánh mắt lạ lẫm nhìn Dạ Nhược Ly, đó là Nhị tiểu thư yếu đuối? Vì sao nàng ta lại thay đổi hoàn toàn như thế?

“Ngươi...” Thanh Linh bụm lấy gương mặt đỏ bừng, cắn chặt răng, không cam lòng gào thét: “Ngươi còn tưởng người là Nhị tiểu thư của phủ tướng quân sao? Thừa tướng đã chết, hoàng hậu và thái tử đã bị phế, bây giờ ngươi cái gì cũng không phải, ngươi dám đánh người của đại tiểu thư sao?”

Đôi mắt sắc lạnh đảo qua Thanh Linh, Dạ Nhược Ly giơ chân, đập vào bụng Thanh Linh một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Ngay lập tức Thanh Linh bay ra bên ngoài, nằm trên mặt đất ôm bụng lăn qua lăn lại, mồ hôi lạnh ứa đầy trán, đôi mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly. Những người còn lại sợ choáng váng, đứng ngây người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như xinh đẹp kia.

“Có bản lĩnh người có thể đưa Vân Tâm Vũ và Vân Lan tìm ta.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, quần áo tung bay trong gió, toàn thân phát ra cỗ cường khí bá đạo, nghiêm nghị quát: “Bây giờ lập tức rút hết cho ta!”

Nói xong, mọi người chạy như bay, giống như phía sau có quỷ đuổi theo, Thanh Linh nâng bước đi, con người mang theo tia hung ác đảo qua Dạ Nhược Ly, đôi tay trắng như phấn nắm chặt mang theo tia tức giận rời khỏi, trong lòng thầm nghĩ nổi nhục ngày hôm nay ả nhất định phải đòi lại.

“Tiểu thư....” Sau khi mọi người đi khỏi, Gia Nhi nhìn Dạ Nhược Ly cảm thấy tiểu thư hành động quá khốc liệt rồi, nàng sung bái tiểu thư nhà nàng mắt rồi.

“Gia Nhi, người đã thay ta canh chừng một đêm rồi nên về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi chớp mắt, trong lòng lộ vẻ nghi hoặc: “Thật kì lạ, ngày hôm qua tiểu thư cho đan dược trong thân thể cảm thấy vô cùng sung sức, rõ ràng cả đêm không ngủ nhưng lại không có thấy mệt mỏi...”

Dạ Nhược Ly cười nhạt không trả lời, nàng biết rõ nàng đã lộ tài năng, chỉ là Dạ Nhược Ly không thể để bản thân chịu uy khuất, nếu cho nàng cơ hội lần nữa, nàng cũng sẽ làm như thế. Nàng cũng không thể chính thức trở thành Vân Vân Ca, dù lúc trước Vân Vân Ca có tính cách như thế nào thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng chỉ là Dạ Nhược Ly mà thôi, nàng cũng không thể vì sợ người khác có nghĩ ngờ mà thay đổi tính cách của mình.

Dạ Nhược Ly nhìn trời xanh thờ dài, cũng đến lúc nghĩ cách rời khỏi phủ tướng quân rồi...

Đại sảnh.

Vân Lan bưng ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi tan khí nóng bốc lên, uống một ngụm, chậm rãi để lại chỗ cũ, ngẩng đầu lên trên môi nở nụ cười: “Không biết gia chủ của các người đem theo bao nhiêu bạc?”

Nam tử trung niên vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, bờ môi nở nụ cười yếu ớt: “Ngân phiếu ta đã mang tới, hôm nay sẽ trao đổi nhưng gia chủ nói lần này mua bán không chỉ tôn phu nhân mà còn cả Vân Vân Ca phần điều ngọc mài vô cùng đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ trở thành mỹ nhân khuynh thành, cho nên...”

Trong vạt áo móc ra một đồng ngân phiếu đặt lên bàn, câu sau của hắc Vân Lan hiểu rõ.

“Chỉ cần người đem tôn phu nhân và tiểu thư giao cho chúng ta, Thương gia sẽ giúp người trong chuyện đấu giá viên thuốc của gia tộc Nam Cung.”

Nhìn thấy vẻ do dự của Vân Lan, nam tử trung niên thêm động lực để hắc quyết định, vì đang phân vân nên Vân Lan không hề nhìn thấy sự khinh thường và lãnh ý của đối phương.

“Tốt, thành giao!” Vô bàn, Vân Lan đi về phía nam tử trung niên xoè bàn tay, cười vang: “Ha ha, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Nam tử trung niên cười tay hắc, trong ánh mắt lộ vẻ thâm thúy cùng một tia rét lạnh, đáng tiếc Vân Lan đang hưng phấn không hề để ý đến sự khác thường này: “Bây giờ nên đưa ta đi gặp tôn phu nhân rồi chứ? Gia chủ ta đang chờ phu nhân về, ta muốn nhìn một chút mỹ nhân đệ nhất có hình dáng như thế nào.”

Vân Lan thu hồi vẻ vui mừng, làm động tác mời, dẫn nam tử trung niên bước về phía hậu viện. Hậu viện là nơi ở của phu nhân, nhìn thấy nam tử không rõ thân phận ở đây ai cũng hết sức ngạc nhiên.

Lúc này, ở Tây Sương phòng có một nữ tử ngồi bên cửa sổ nhìn trời xanh. Chỉ thấy nữ tử da trắng nõn nà, lông mày lá liễu, mặc áo tơ màu trắng, trên cổ trắng nõn có đeo một miếng ngọc bội, ánh nắng ban mai lọt vào, nàng ngồi giữa như tiên tử giáng trần, chỉ là đôi lông mày lộ vẻ ưu thương, làm lòng người thương tiếc không thôi.

Vân Lan đẩy cửa bước vào, nhìn thoáng qua mỹ nữ tuyệt sắc vẻ lãnh khốc xẹt qua tia hoảng hốt. Nữ nhân này không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ, chỉ là ngoại trừ đêm hôm đó hắc không thể chạm vào người nàng, không phải là hắc không muốn, mỹ nhân như thế ai có thể không chế được dục vọng? Căn bản là Lam Hinh không cho hắc đụng vào,

Nếu Lam Hinh không phải là con gái Lam thừa tướng, hắc sẽ không nữ tử tuyệt sắc này đem bán, đáng tiếc chỉ cần nhìn thấy nàng hắc sẽ nhớ tới đêm đó hắc đã giờ mưu kế thế nào để có được vị trí hiện tại, sự tồn tại của nàng lại đem đến sự si nhục cho hắc nên từ nay về sau Lam Hinh phải biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rời đi.

Phát hiện bên cửa phòng có tiếng động, nữ tử áo trắng chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen như đêm tối bình tĩnh không chút gợn sóng. Dường như nàng biết, sẽ có ngày hôm nay...

“Người Thương gia tôi, hẳn sẽ mang người rời đi, từ nay về sau người không còn là người của phủ tướng quân nữa.” Vân Lan chậm rãi nói, than nhẹ một tiếng, trong mắt có tia phức tạp: “Nếu như người không phải là con gái Lam thừa tướng, nói không chừng ta sẽ yêu thương người cả đời, cho nên không thể trách ta, có trách chỉ có thể trách người là con gái Lam thừa tướng.”

Khẽ mỉm cười mang theo chút trào phúng, Lam Hinh nhìn thật sâu vào Vân Lan nói: “Tướng quan sao có thể quên, lúc trước người đã làm gì?”

Vân Lan khẽ gạt mình, ánh lên tia tức giận, nhưng không để hẳn nói tiếp, Lam Hinh đến bên hẳn mang theo âm thanh nhàn nhạt thổi hơi vào tai hẳn châm chọc: “Năm đó, người vì mượn thế lực của phụ thân ta, không tiếc mua nha hoàn bên cạnh ta để hạ được phát sinh quan hệ vợ chồng, cố ý để phụ thân ta bắt gặp được, người lại nói là do chúng ta yêu nhau, ta lại không thể chối cãi, ta không biết phụ thân có tin tưởng lời người nói hay không nhưng phụ thân không thể không đem ta gả cho người.”

Bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, sắc mặt Vân Lan tái nhợt, gào thét: “Đã đủ rồi tiện nhân, người cảm miệng lại cho ta.”

Sau khi gả cho người, người lại xin nhờ phụ thân cho người làm quan, vì muốn người đối đãi với ta thật tốt phụ thân ta trước mặt thánh thượng nói tốt cho người biết bao nhiêu người mới có thể nhảy lên làm tướng quân.” Lam Hinh không để ý tới Vân Lan trên mặt nét trào phúng ngày càng nhiều tiếp tục nói: “Bây giờ, người lại nói tất cả là vì ta là con gái của phụ thân? Cho nên bị người lợi dụng là đáng đời? Thậm chí còn bị người đem bán đi? Vân Lan thử hỏi trên đời này còn có ai vô sỉ hơn người? Lúc trước nếu không phải ta mang thai, có phải chết ta cũng không muốn gả cho tên súc sinh như người!”

Đôi má Lam Hinh bởi vì tức giận mà đỏ bừng, năng cắn răng thật chặt, con người đen như mực ánh lên ngọn lửa.

Ngàn năm trước, nữ tử coi trinh tiết còn quan trọng hơn cae mạng sống cho nên thừa tướng mới đồng ý đem Lam Hinh gả cho Vân Lan. Nhưng chủ yếu là do khi đó Vân Lan nổi tiếng là thiếu niên anh tuấn, Lam thừa tướng sao có thể không chấp nhận được chứ? Nên Lam Hinh có không muốn thế nào cũng phải gả cho Vân Lan, vốn định tìm cái chết lại phát hiện bản thân có bầu, vì hãi tử trong bụng lựa chọn tham sống sợ chết.

“Tiện nhân!” Vân Lan tiến lên một bước, nắm tóc Lam Hinh, huyết thái dương nổi gân xanh, gầm lên: “Bị ta lợi dụng là phúc của người, đừng có không biết tốt xấu. Người cho rằng người còn là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như trước sao? Lam thừa tướng và hoàng hậu đều suy sụp người còn lại gì? Người nên cảm thấy may mắn vì còn giá trị để ta lợi dụng.”

Dừng lại nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Vân Lan, đột nhiên Lam Hinh nở nụ cười, trong mắt nàng đầy vẻ trào phúng: “Vân Lan, người sẽ phải hối hận!”

“Ha ha, hối hận?” Vân Lan ngửa đầu cười to hai tiếng, khoe miệng cười mỉa, nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, lạnh lùng nói: “Ta Vân Lan, chưa bao giờ biết hối hận là gì, chỉ cần Thương gia giúp đỡ, đan dược kia có thể đột phá được tu vị, với ta mà nói cái gì cũng đều đáng giá, người cũng biết đan dược đó có công dụng gì mà, đúng không? Viên thuốc đó giá trên trời nhưng chỉ cần bán người đi ngay lập tức có được đan dược, đáng tiếc người không được chứng kiến công dụng của nó, ha ha....”

Nếu như Dạ Nhược Lan nghe thấy những lời này tất nhiên sẽ xì mũi coi thường, bởi thứ hẳn xem là huyền linh đan trong mắt nàng chỉ là rác rưởi mà thôi.

“Vân tướng quân,” nam tử trung niên kiềm chế tâm trạng, nhàn nhạt nhìn về phía Vân Lan: “Có thể để ta và tôn phu nhân nói chuyện không?”

Vân Lan chậm rãi buông tay ra, vẻ mặt đầy tức giận dần dần biến mất, con người đảo quanh mái tóc rối bời của Lam Hinh, chợt quay người, áo xanh bay bay trong gió sớm, khẽ gật đầu: “Được!”. Nói xong phui phui áo dài, mở rộng bước chân đi ra ngoài.

Rời khỏi sương phòng, cánh cửa đóng lại, không khí yên tĩnh tràn ngập trong căn phòng.

“Người...” Trầm mặc một lúc lâu, nam tử trung niên khẽ gật đầu, con người đầy vẻ kích động, ánh mắt lộ vẻ thâm tình: “Có khỏe không?”

Lam Hinh hơi sững sờ, lông mày bất giác nhíu chặt lại, người trước mắt cho nàng cảm giác rất quen thuộc nhưng nàng lại không thể nhớ ra được hẳn là ai.

“Đúng rồi...” Võ mạnh đầu một cái, nam tử trung niên thò tay lướt nhẹ qua gò má, mặt nạ da người bị nhấc lên. Trong mắt Lam Hinh là hình dáng của một khuôn mặt tuấn tú, khi nhìn thấy dung mạo của nam tử trung niên kia thân hình Lam Hinh không nhịn được run lên...vội vươn tay bịt miệng mình lại, nước mắt không nhịn được tí tách rơi.

“Hinh Nhì”, nam tử tiến tới ấn lên bả vai Lam Hinh, hẳn duỗi ngón tay thon dài vuốt ve dung nhan gần trong gang tấc, thờ dãi: “Ta tìm người thật khó!”

Như nhớ về chuyện gì đó, Lam Hinh vuốt ve tay nam tử lùi về sau mấy bước, cắn cắn cánh môi tái nhợt hỏi: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta vì người mà tới, Hinh Nhì, có thể cho ta biết chuyện năm đó là như thế nào? Người vì sao vô duyên vô cớ lại biến mất?”. Nam tử ngưng trọng nhìn về phía Lam Hinh, nét mặt bỗng nghiêm túc: “Nguyên nhân là những người kia? Bọn họ không tìm thấy người?”

Thân thể không tự chủ run rẩy, Lam Hinh quay đầu, né tránh ánh mắt truy vấn của nam tử.

“Người không muốn nói, ta sẽ không ép người, mấy năm nay ta vẫn tìm người nhưng có một thế lực luôn quấy nhiễu ta, đến mấy ngày gần đây ta mới có tung tích của người.” Nam tử duỗi cánh tay ra đem Lam Hinh kéo vào ngực, con người đầy ôn nhu: “Hinh Nhì, ta đã thoát ra khỏi chỗ đó, người cũng đã chịu quá nhiều cực khổ, ngày sau ta sẽ bảo vệ cho người, được không?”

Đứng trong ngực nam tử, cảm giác ôn hòa lan toả toàn thân, Lam Hinh cảm thấy chua xót, nước mắt rơi xuống. Những năm này hẳn tìm nàng, nàng cũng thường nhớ tới hẳn.

“Nhưng ta có Ca nhi...”

“Con gái của người giống như nhi nữ của ta, ta sẽ cũng người yêu thương nàng ấy.”

Ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn thấy được tình cảm bao năm không thay đổi của hắn cuối cùng nàng cũng nhẹ nhàng gật đầu. Bọn họ đã bỏ lỡ mất mười một năm, phần sai lầm này không nên tiếp tục nữa.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây thôi” Kéo mặt nạ da người lên, dung mạo tuấn mỹ bị che lại biến thành nam tử trung niên bình thường, hắn nhìn về phía Lam Hinh mỉm cười, lúc ánh mắt nhìn ra cửa phòng nụ cười kia chậm rãi thu lại.

Ở trong đại sảnh, Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, nắng sớm in lạng rơi trên người nàng, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn nhưng ánh mắt lại toát lên tia lạnh lùng nhìn Vân Lan thừng thức trà, chỉ là Vân Lan không nói chuyện gọi nàng đến đây làm gì nàng cũng trầm mặc không nói.

Một lúc sau, nam tử trung niên và Lam Hinh cùng nhau bước vào, nhìn thấy bọn họ, Dạ Nhược Ly nao nao: “Mẫu thân?”

“Ca nhi, tiểu Vân Ca của ta,” Lam Hinh chạy thật nhanh về phía Dạ Nhược Ly ôm nàng thật chặt, trong mắt chứa đầy nước mắt: “Người không sao chứ? Yên tâm, sau này không ai dám ức hiếp mẹ con ta nữa rồi, bây giờ chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Dạ Nhược Lan bị nàng ta ôm vào lòng thiếu chút nữa hít thở không thông, dùng sức giãy giụa, hít thở sâu một hơi mới nghi hoặc hỏi nàng ta: “Mẫu thân nói thế có ý gì?”

“Ca nhi, chúng ta rời khỏi nơi này được không?” Lam Hinh không trả lời nàng, chỉ cúi đầu ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly.

Trong đáy mắt xoẹt qua tia ngạc nhiên, Dạ Nhược Ly nhìn người đứng sau Lam Hinh rồi ngay lập tức thu hồi ánh mắt, khe khẽ mỉm cười: “Tốt, nhưng con muốn dẫn theo Gia Nhi cùng đi!”

Mẫu thân muốn cũng nam tử trung niên kia rời đi? Không biết nam nhân đó thân phận thế nào nhưng mẫu thân đã nguyện ý đi thì chắc chắn hắn sẽ không làm hại các nàng.

“Vân tướng quân, không biết ý người thế nào?” Nhìn về phía Vân Lan, nam tử trung niên nhàn nhạt lên tiếng.

“Chỉ là một nha hoàn thôi mà, nếu muốn có thể dẫn đi.” Vân Lan không chút để ý nói, trong lòng không khỏi vui mừng tin chắc viên đan dược kia sẽ là của hắn.

Hạ nhân mang Gia Nhi tới rất nhanh, nàng ta nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc. Nhưng Lam Hinh cũng không có thời gian giải thích với hai người, con người mang theo sắc lạnh liếc nhìn Vân Lan rồi theo nam tử trung niên theo thông đạo trong phủ tướng quân ra ngoài. Từ đầu đến cuối nàng ta không nói một câu nào với Vân Lan, có lẽ nói chuyện cùng hắn cũng là một điều si nhục với nàng.

“Cuối cùng cũng được tự do.” Đi ra cửa bên ngoài, Dạ Nhược Ly hít thở sâu để cảm nhận không khí mát lạnh, sáng khoái, duỗi lưng một cái trên khoe môi dần ra nụ cười, nhưng nhìn về phía sau thấy phủ tướng quân đáy mắt lại xoẹt qua tia lạnh.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở lại phủ tướng quân này, lúc đó nàng sẽ cho họ thấy hành vi lúc trước của bọn họ sẽ trả giá như thế nào.

“Đi thôi, chúng ta đi Hiên Viên quốc,” nam tử mỉm cười, trong đáy mắt chứa đầy ôn nhu.

-----đề nói với người xa lạ-----

Rốt cuộc cũng rời khỏi, tiếp theo nữ chính sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: khảo nghiệm thiên phú, khiếp sợ.

Hiên Viên quốc ở phía Tây đại lục, vì đây là đại lục có nền kinh tế phát triển nhất nên người ở đây rất đông, các phiên chợ cũng rất phồn hoa, nhộn nhịp.

Tại đây đang là mùa đông, bông tuyết thi nhau rơi xuống, một màu trắng xóa trải dài khắp Hiên Viên quốc, xe ngựa đi trên mặt tuyết, ngoài đường người bán hàng rong liên tục hô hào, các quán rượu bên đường thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói của quan khách về đủ chuyện trên đời cũng thấy được nơi này yên ổn và an bình đến chừng nào.

“Tiểu Ca nhi, người có thấy những con ngựa kia không? Bọn chúng là Huyền thú thanh mã, Huyền thú càng lớn tốc độ càng nhanh, cho nên đây là

phương tiện đi lại chính,” Bắc Ảnh Thần chỉ vào những con thanh mã thú (ngựa màu đen), ánh mắt nhu hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi cả ngày đều ở trong phủ tướng quân có lẽ rất ít nhìn thấy Huyền thú, đợi sau khi về nhà ta sẽ giúp ngươi vào rừng tìm một con Huyền thú lập kế ước, có thể bảo vệ ngươi an toàn.”

“Không nên gọi ta là Ca nhi, vì Vân Văn Ca đã chết, từ lúc rời khỏi phủ tướng quân nàng sẽ hoàn toàn biến mất.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, vài hạt tuyết bay bay chạm vào khuôn mặt non nớt nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ thâm thúy: “Từ nay về sau tên của ta là ----Dạ Nhược Ly.”

Đây cũng là điều mà nàng cố chấp, vì lưu lại hậu thế cho ngàn năm sau, nàng phải cố gắng che chở cho gia tộc nàng.

“Tuỳ ngươi,” Bắc Ảnh Thần câu môi cười khế, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lam Hinh và Dạ Nhược Ly vào ngực, khuôn mặt anh tuấn hiện ra tia nhu hoà: “Hinh nhi, cảm ơn ngươi đã quay về bên ta lại miễn phí cho ta thêm một đứa con gái, hai người yên tâm sau này có ra ở đây không ai dám ức hiếp hai người nữa đâu.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt vui vẻ bỗng biến mất, lại lộ ra vài phần bá khí: “Ai dám tổn thương các ngươi, lão tử sẽ cho chúng chết không toàn thây.”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói vậy Dạ Nhược Ly cảm thấy hân hoan hơn rất nhiều. Dọc đường, Lam Hinh đã nói quan hệ giữa nàng và Bắc Ảnh Thần cho Dạ Nhược Ly nghe, chỉ là Dạ Nhược Ly có điểm không hiểu, năm đó có chuyện gì khiến cho mẫu thân và hân chia xa?

“Thần...” Lam Hinh nhìn chăm chú vào hai người mà đối với nàng quan trọng hơn cả sinh mạng, khoé môi nở ra nụ cười mỹ mãn. Cuộc đời này có bọn họ, nàng cũng thấy thoải mái lắm rồi.

Gia Nhi ở phía sau, trong mắt ánh lên tia sáng rồi vụng trộm cúi đầu xuống, con mắt như mặt nguyệt cong lên nở nụ cười sáng lạn. Thật tốt quá, về sau sẽ không còn ai dám bắt nạt phu nhân và tiểu thư nữa...

“Đến rồi.” Dừng lại, Bắc Ảnh Thần nhìn về phía ngôi nhà có cái bảng hiệu thật to, men theo ánh mắt của hân, Dạ Nhược Ly cũng thấy tấm bảng treo trên xà nhà có khắc mấy chữ nạm vàng như ánh lửa bắn ra ánh sáng chói mắt.

“Hộ quốc phủ tướng quân?” Dạ Nhược Ly nháy mắt, sờ cằm, vẻ mặt trầm tư ngược lại hình dáng trẻ con non nớt lại làm nàng thêm vài phần sức quyến rũ. Đúng lúc đó, một nam tử áo đen tay cầm trường kiếm bước ra, nhìn thấy Bắc Ảnh Thần ở ngoài thoáng sửng sốt trong chốc lát, sau đó khuôn mặt tuấn tú vô cùng mừng rỡ: “Tướng quân, ngài đã trở về!”

Bắc Ảnh Thần gật đầu, quét mắt về phía Lam Hinh và Dạ Nhược Ly, ôn nhu nói: “Lăng, đây là thê tử và con gái của ta, ngươi tới chào hỏi đi.”

Dáng tươi cười lập tức cứng lại, Lăng không dám tin dụi dụi mắt, vừa rồi tướng quân nhà hân cười rất ôn nhu sao? Đợi một chút, tướng quân vừa nói gì? Thê tử và con gái? Lăng đột nhiên run lên, mở to hai con mắt nhìn như hoá đá, miệng há to, phảng phất như gặp ma quỷ.

Trời ạ, tướng quân của bọn hân đã có vợ, lại còn có con gái lớn như thế này rồi, đây chứ là tin tức kinh thiên động địa đấy, nếu truyền ra bên ngoài, Hiên Viên quốc sẽ khiếp sợ đến mức nào?

“Lăng.” Mày kiếm nhú lại, con ngươi màu đen mờ hồ mang theo tia bất mãn. Lang vội vàng hồi phục tinh thần, cầm kiếm ôm quyền, cúi đầu cung kính: “Bái kiến phu nhân và tiểu thư.”

“Àn,” nghe vậy Bắc Ảnh Thần mới hài lòng gật đầu, tia bất mãn chậm rãi biến mất: “Ngươi lui xuống sắp xếp đi, mặc khác, đi Tàng Bảo Các đem đá kiểm tra huyền lực vào thư phòng ta, ta phải giúp tiểu Ly nhi kiểm tra thiên phú.”

“Vâng, tướng quân.” Lăng đứng thẳng, quay người bước về phía cửa.

Đá kiểm tra huyền lực? Dạ Nhược Ly nghi hoặc nhìn Bắc Ảnh Thần, hân đang nói đá kiểm tra huyền lực? Có phải là loại Thạch Đầu truyền thuyết chỉ có trong Huyền thú rừng?

Loại Thạch Đầu này ngàn năm sau đã tuyệt tích rồi, nàng chỉ biết thông qua sách cổ, nghe nói hòn đá nàng có tính khảo nghiệm huyền lực chính xác nhất. Mà ngàn năm sau để kiểm tra người nào có thiên phú, người nào trở thành huyền giả cần tốn rất nhiều thời gian để xác định nhưng lại không chính xác, ai có thể biết trước là thiên tài, sau có phát huy được sức mạnh? Nhưng đá kiểm tra huyền lực chính là lấy giá trị đồng đều, bất kể sau này thế nào đều có kết quả rõ ràng.

“Hinh nhi, đi đường vất vả rồi, nàng chắc mệt lắm?” Ngón tay thon dài sờ mái tóc mềm mại của Lam Hinh, Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ôn nhu nói: “Nàng và Gia Nhi nghỉ ngơi trước đi, ta đã sắp xếp phòng cho nàng rồi, ta đưa tiểu Ly nhi đi khảo nghiệm sau đó sẽ trở về tìm nàng.”

Lam Hinh khẽ gật đầu, sờ đầu Dạ Nhược Ly: “Con và Thần thúc đi đi, mẫu thân chờ con trong phòng.”

“Vâng.” Dạ Nhược Ly sáng khoái đáp ứng, nàng cũng muốn biết thiên phú của nàng đến cùng là như thế nào, chỉ là... nhìn Bắc Ảnh Thần, nàng lặng lẽ chớp mắt mang theo tia trêu chọc: “Cha dưỡng, chúng ta đi thôi!” (ngày xưa gọi cha dưỡng là gì nhỉ? Kế phụ á? Ai biết chỉ ta với!)

Bắc Ảnh Thần nao nao, lập tức vỗ vai Dạ Nhược Ly cười, có một đứa con gái như thế, cũng không tệ...

Đi vào cửa chính, Bắc Ảnh Thần gọi một nha hoàn dẫn Lam Hinh và Gia Nhi về phòng nghỉ ngơi, còn bản thân dẫn Dạ Nhược Ly vào thư phòng.

Thư phòng của Bắc Ảnh Thần đầy sách về Nho học, trên giá sách bày biện rất nhiều sách vở, mặc dù thân là tướng quân nhưng bản thân hân lại yêu

sách như mạng.

Trong phòng Lăng đứng yên bên cạnh, trên giá sách có một khối thạch đầu toả ra ánh sáng nhàn nhạt, không giống những hòn đá khác. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly bước vào, hắn đang muốn nói Bắc Ảnh Thần lại khoát tay ý bảo hấn lui ra. Lăng sững sờ, hai tay ôm quyền, yên lặng đi ra ngoài, tiên tay đóng cửa thư phòng.

“Tiểu Ly nhi, đem tay ngươi đặt trên tảng đá, nhắm mắt lại, cái gì cũng không được nghĩ tới...”

“Là như thế này phải không?”

Nghe Bắc Ảnh Thần giải thích, Dạ Nhược Ly đặt bàn tay bé nhỏ lên tảng đá, từ từ nhắm mắt lại, giây phút này lòng nàng như mặt nước không gợn chút sóng. Nhưng mà thật lâu sau, vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, tâm Dạ Nhược Ly rốt lọt đập, chẳng lẽ thiên phú của nàng quá kém nên Bắc Ảnh Thần bị dọa sợ rồi?

Nhưng trong một đêm nàng từ người bình thường luyện lên huyền giả, thiên phú này thật sự rất biến thái nhưng lại có tác dụng châm so với việc khảo nghiệm huyền lực sao?

Dạ Nhược Ly vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, rốt cuộc cũng mở mắt ra...

Thạch đầu trước mắt toả ra ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, chiếu sáng khuôn mặt phấn điêu mài ngọc của nàng, Dạ Nhược Ly sững sờ ánh mắt xuyên qua ánh sáng màu đỏ nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần khiếp sợ đứng nguyên một chỗ, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ không thể tin được, thái độ của hấn làm tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, chẳng lẽ thật sự là sau này thiên phú quá kém nên Bắc Ảnh Thần tròn tròn mắt?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: thế lực kia.

“Cha dưỡng, ta quá kém cỏi sao?” Không chịu được không khí trầm mặc theo chút nào nữa, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mi tâm, con mắt trong như nước nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, hấn nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra tia cổ quái.

Quả nhiên là thiên phú của nàng quá kém? Lúc đầu còn tưởng thân thể này còn thiên phú hơn cả kiếp trước. Ai ngờ giai đoạn trước thiên phú đúng là biến thái nhưng giai đoạn sau sức mạnh không đủ, mặc dù nàng có phương pháp liệu đan được đề gia tăng sức mạnh nhưng với thực lực bây giờ sao có thể điều chế được đan dược đây?

“Phế vật...”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói hai chữ này, tâm Dạ Nhược Ly lại càng chùng xuống nhưng nàng chưa kịp mở miệng, một chuỗi âm thanh như sấm ầm ầm nổ vang: “Con mẹ ngươi (nguyên gốc của tác giả =))) nếu con là phế vật thì trên toàn bộ đại lục này ai mới được gọi là thiên tài?”

Bộ dạng Bắc Ảnh Thần vô cùng đã kích, có chút ai oán trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khí khái hào hùng tuấn lãng ngay lập tức bị sụp đổ: “Khảo sát ánh sáng chia làm bảy màu là đỏ, vàng, da cam, lục, lam, thanh, tím, trong đó tím là ánh sáng yếu nhất, ánh sáng mạnh nhất tất nhiên là đỏ, con là người thứ ba đạt được ánh sáng đỏ, người đầu tiên chỉ bỏ ra mười năm đã đạt tới huyền giả đỉnh phong.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly nao nao, sách cô chỉ miêu tả bề ngoài của đá kiểm tra huyền lực chứ không ghi phương pháp khảo nghiệm, vì thế Dạ Nhược Ly tự nhiên sẽ không biết ánh sáng đỏ có ý nghĩa gì.

“Con có biết người thứ hai là ai không?” Bỗng Bắc Ảnh Thần rù con ngươi xuống, khuôn mặt tuấn tú hiện vẻ nghiêm túc.

“Ai?”

“Ly Phong quốc Tứ hoàng tử, Cung Vô Y.”

Ngay lập tức trong đầu Dạ Nhược Ly hiện lên một gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là bộ quần áo đỏ như lửa và đôi mắt phượng chứa đầy âm lãnh. Thì ra là hấn? Hấn lại là người thứ hai khảo sát được ánh sáng đỏ thiên tài.

“Chỉ là người biết rõ việc này không nhiều lắm, hơn nữa Cung Vô Y cũng không bị thế lực kia thu làm truyền nhân.”

“Thế lực kia?”

“Ân, chuyện này con không cần phải biết, đợi khi nào con đủ mạnh mẽ mới có tư cách biết một chút tin tức về thế lực đó.” Bắc Ảnh Thần sùng nịnh xoa đầu Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không muốn tiếp tục bàn về đề tài này nữa.

Dạ Nhược Ly ngắc nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ trên đại lục này trừ Tứ đại gia tộc còn có thế lực mà nàng không biết? Hơn nữa nàng phải mạnh mẽ mới có tư cách biết được? Như vật thế lực kia cường đại đến mức nào?

Mặc dù nàng theo ngàn năm sau xuyên về đây nhưng lại biết rất ít tin tức về đại lục này, về Ly Phong quốc là do nàng có cô bạn thân ở Lam gia nên mới được. Nếu nàng có học thuộc lịch sử đi chăng nữa cũng chưa chắc biết bởi ở thời đại nào cũng luôn có một số ít môn phái không được đưa vào lịch sử.

Nhưng điều làm Dạ Nhược Ly phân vân là vì sao Bắc Ảnh Thần lại biết những chuyện này?

“Tiểu Ly nhi, có một số việc chờ con trưởng thành ta sẽ nói cho con biết,” Bắc Ảnh Thần cười nhẹ nhàng, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ Dạ Nhược Ly: “Con chỉ cần biết, từ nay về sau ta và mẫu thân con sẽ sống chung, sẽ cùng nhau yêu thương, bảo vệ con, không để con chịu bất kì sự uy khuất nào.”

Bắc Ảnh Thần như nhớ đến chuyện gì đó, cười lạnh: “Nếu Vân Lan biết được con có huyền lực thiên phú, hẳn sẽ giải quyết ra sao?”

“Vân Lan?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, khuôn mặt non nớt lộ vẻ âm trầm: “Con sẽ đích thân trả thù hắn, sẽ cho hắn thấy vì lỗi lầm này mà hắn sẽ phải ân hận cả đời!”

Bắc Ảnh Thần khẽ rung mình, nhìn gương mặt phấn điều ngọc mài, quanh người nàng lại toả ra loại bá khí, nàng thật sự là nữ hài tử mười tuổi sao? Chẳng lẽ vì Vân Lan nên nàng bắt buộc phải trưởng thành sớm? Lòng chua xót Bắc Ảnh Thần kéo Dạ Nhược Ly ôm vào ngực, có lẽ ban đầu là do Lam Hình nên hắn mới quyết định đối xử tốt với nàng, nhưng giây phút này hắn vì đáng về quật cường này mà cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Ly nhi, sau này con không cần phải chịu khổ nữa, có cha và mẹ ở đây, con có thể vui đùa như những hài tử cùng tuổi khác.”

Cả người Dạ Nhược Ly cứng đờ, tựa vào lòng Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly không khỏi nhớ người phụ thân ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy ảm áp, nhưng làm nũng? Đã lâu rồi nàng không làm điều đó nữa.

Kiếp thứ nhất, nàng là cô gái Trung Hoa có tính cách và tình cảm bình thường như bao cô gái khác, gặp chuyện ngoài ý muốn ngẫu nhiên xuyên qua Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau, từ lúc còn nhỏ nàng là người đầu tiên khế ước với nhân Huyền Linh, đồng thời là người duy nhất luyện cùng lúc năm thần quyết trong người, vì không muốn người thân và gia tộc thất vọng nàng phải chịu sự huấn luyện như ma quỷ. Mà tất cả những việc đó đều là do nàng tự nguyện.

Ở nơi mà mạng sống con người như rác rưởi, cả ngày lẫn đêm chỉ có chém giết lẫn nhau làm tính cách của nàng không tự giác mà thay đổi, nếu muốn nàng trở thành nữ hài tử bình thường nàng làm không được.

“Cha dưỡng”, lông mi cong vút cụp xuống che đi đôi mắt cũng che đi cảm xúc của nàng, khoé môi cong cong: “Con không phải là người bình thường, con có trách nhiệm và chỉ hướng của mình nên con không có khả năng trở thành người bình thường, ngay cả điều đơn giản như làm nũng con cũng không làm được.”

“Ba~!”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần thay đổi nét ôn nhu lúc nhìn Lam Hình bằng ánh mắt bá khí mà kiên định: “Ta không biết con có trách nhiệm gì, ta chỉ biết trách nhiệm của ta là bảo vệ con và Hình nhi, ta cũng mặc kệ thiên phú của con sau này sẽ thay đổi như thế nào, trong mắt ta con là nữ nhi của ta mà thôi, với tư cách là con gái đáng lẽ con phải dựa vào cha mẹ, cho nên nếu có ai dám bắt nạt con nhớ rõ phải nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

“Cha dưỡng...” Dạ Nhược Ly gương mặt nhìn, trong mắt loé lên tia sáng khác thường, có một phụ thân bảo vệ cho mình, cảm giác cũng không tệ....

“Con về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai theo ta tiến cung”, Bắc Ảnh Thần buông tay, khẽ thở dài nói.

“Vâng.” Dạ Nhược Ly gật nhẹ đầu, bước ra khỏi phòng, mà chuyện ngày hôm nay xảy ra trong thư phòng Bắc Ảnh Thần không hề nói cho ai biết kể cả thuộc hạ hắn tin tưởng nhất – Lãng.

Sáng hôm sau.

Bông tuyết đã ngừng rơi, khắp nơi đều phủ một lớp trắng xoá, dầm lên sẽ phát ra tiếng vụn nhỏ nghe rất vui tai. Rời khỏi Ly Phong quốc là lúc cuối thu mà nay đến Hiến Viên quốc đã là mùa đông rồi.

“Hình nhi, nàng không vào cung cùng bọn ta sao?” Bắc Ảnh Thần nắm tay Dạ Nhược Ly đứng chỗ cửa chính, ánh mắt lưu luyến không muốn rời khỏi Lam Hình.

Lam Hình mỉm cười giúp một lớn một nhỏ sửa sang lại xiêm y, cảnh tượng thật sự quá ảm áp khiến cho nha hoàn và thị vệ đi ngang qua cũng phải dừng chân lại nhìn.

“Không được,” Lam Hinh lắc đầu, nghĩ tới hoàng hậu và thái tử nơi xa lòng thấy chua xót vô cùng, sau đó khẽ thở dài nói: “Chàng và con đi sớm về sớm, tiểu Ly nhi, con phải nghe lời Thần thúc, trong cung không giống như ở nhà, khắp nơi đều phải thận trọng, không được chạy loạn, không được trêu chọc đám con cháu hoàng gia...”

Dạ Nhược Ly giật giật khoé miệng, Lam Hinh cứ nghĩ nàng là tiểu hài tử nên cứ dẫn dò lung tung, nàng thật sự rất phiền lòng. Chỉ là hoàng cung thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng nếu có người dám bắt nạt nàng thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng không phải quả hồng mềm để người khác tùy ý nhào nặn.

“Yên tâm đi Hinh nhi, còn có ta ở đó nữa mà, ngược lại ta muốn xem xem ai dám bắt nạt tiểu Ly nhi.” Trong mắt hiện ra tia bá khí nhưng nhìn về phía Lam Hinh thì khuôn mặt tuấn mỹ lại hồi phục sự ôn hoà, cuối cùng lưu luyến nói: “Ta đi đây!”

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, Lãng cầm cây roi dài ngồi trên thanh mã thú, đợi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần ngồi vào mới vung roi, xe ngựa chạy đi rất nhanh bụi bay đầy trời, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn của Lam Hinh. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quận chúa điêu ngoa.

“Ba~!”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế cầm trong tay bản tấu chương ném lên bàn, khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm pha chút tức giận: “Bắc Ảnh tướng quân tự ý rời khỏi Hiến Viên quốc vẫn bị tên hỗn đản kia biết được, dám ép buộc ta thu hồi binh quyền xử phạt Bắc Ảnh Thần, hắn là đảng mơ mộng hão huyền sao?”

Chết tiệt, cái tên hỗn đản này, y dám uy hiếp hần, sẽ có ngày hần sẽ cho y biết thế nào gọi là hối hận.

“Bệ hạ!” Thái giám A Nhiên rũ phát trần, cung kính đứng sau lưng, cúi đầu nói: “Vi sao bệ hạ luôn dung túng Bắc Ảnh tướng quân? Hơn nữa lại đem đại bộ phận binh quyền giao cho hần, chỉ sợ...” Đối mặt với Hiến Viên đế Hiến Viên Chiến cũng chỉ có A Nhiên tâm phúc của hần là dám nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Kẻ nào cũng có thể làm phản, chỉ có Bắc Ảnh Thần không bao giờ làm như vậy,” Lắc đầu, Hiến Viên Chiến nhìn về phía cửa chính, ánh mắt mơ màng mà lại xa xăm: “Bởi vì, Bắc Ảnh Thần có thân phận không tầm thường, hần sẽ không để những binh quyền kia vào mắt.”

A Nhiên ngạc nhiên nhìn Hiến Viên Chiến, có thể làm bệ hạ không chút kiêng kỵ thân phận của Bắc Ảnh Thần rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ... như nhớ đến chuyện gì đó, A Nhiên rung mình một cái, vội đưa tay bịt miệng mới ngăn được âm thanh sắp thoát ra. Nhưng trong ánh mắt của hần cod thể thấy hần chấn động như thế nào.

Ngay lúc đó cửa thư phòng chậm rãi đẩy ra, Hiến Viên Chiến không cần nhìn cũng biết người vừa tới là ai, người thấy hần không xưng thần cũng không cần thông báo khi tới ở Hiến Viên quốc này chỉ duy nhất có một người. Quả nhiên, ở cửa thư phòng có một lớn một nhỏ ung dung bước vào. Trong đó, nam nhân tuấn lãng, đôi mày kiếm nhẹ nhàn, con ngươi đen lộ ánh sáng tinh mịch, nhìn theo cánh tay nam nhân thấy một nữ hài tử, Hiến Viên Chiến trong lòng không khỏi tán thưởng nữ hài tử áo trắng như tuyết, tóc đen nhẹ nhàng bay, rất xinh xắn cũng rất đáng yêu, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân hại dân hại nước.

“Ha ha,” Hiến Viên Chiến cười to hai tiếng, đi xuống vỗ vai Bắc Ảnh Thần, ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly: “Bắc Ảnh tướng quân người cuối cùng cũng đã về nhưng thật không ngờ người ra ngoài một thời gian ngắn như vậy lại có thêm một tiểu hài tử lớn thế này.”

Mây kiếm khẽ nhăn Bắc Ảnh Thần đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản ánh mắt của Hiến Viên Chiến: “Đây là nữ nhi của ta, người đừng có nghĩ tới mấy chủ ý xấu xa, con của người không xứng với nữ nhi của ta.”

“Ha ha,” bị vạch trần Hiến Viên Chiến xấu hổ cười khan hai tiếng: “Bắc Ảnh Thần, trầm rất ngạc nhiên người ngay cả thê tử cũng không có lấy đâu ra con gái?” Mặc dù biết Bắc Ảnh Thần sau khi trở về có dẫn theo hai người nhưng hần lại tỏ vẻ không biết, Bắc Ảnh Thần cũng sớm biết hần giả vờ cũng không so đo vạch trần, thần sắc dần ngưng trọng: “Những chuyện này để sau nói, ta còn có việc quan trọng hơn nói với người.”

Hai người lớn nói chuyện cũng không để ý Dạ Nhược Ly, Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh không ngừng đánh giá Hiến Viên Chiến. Đây là Hiến Viên đế sao? Khí thế trên người thật sự không thể so sánh với Thiên Tinh đế ngàn năm sau, quả thật kém quá xa. Chỉ có điều Dạ Nhược Ly không biết vì thân phận của Bắc Ảnh Thần nên Hiến Viên Chiến mới không bày ra khí thế hoàng đế, vì vậy trong mắt nàng hoàng đế này quá mức ôn hoà, không có chút khí phách của bậc đế vương.

“Tiểu Ly nhi...”

Bên tai truyền đến giọng nói của Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly giật mình hoàn hồn về, Bắc Ảnh Thần lại nói tiếp: “Tiểu Ly nhi, ta có một có chuyện thương lượng với bộ hạ, con ra ngoài dạo chơi trước đi, nếu đụng phải kẻ nào dám trêu chọc con cứ đánh thật mạnh cho ta, không cần khách khí.”

Ngẩng đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly cười nhàn nhạt: “Vâng, chờ người nói chuyện xong con sẽ tìm người.” Nàng biết rõ có một số chuyện Bắc Ảnh Thần không muốn cho nàng biết hơn nữa nàng cũng chẳng có hứng thú nghe. Nhân lúc này nàng cần hiểu rõ hơn thông tin về hoàng cung sau này biết đâu lại có việc cần dùng dù sao đây cũng là nguyên nhân chính nên đáp ứng vào cung.

“A Nhiên, người hầu nàng đi đại đi.”, Hiên Viên Chiến nhìn A Nhiên sau khi hai người rời khỏi mới thu lại tâm mắt, cay mảy, khuôn mặt mang theo vẻ nghiêm túc: “Bắc Ảnh Thần, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Người rất ít có vẻ mặt như thế.”

Bắc Ảnh Thần thờ dài một tiếng: “Sự tình bên Bình vương gia...”

Nghe vậy Hiên Viên Chính yên lặng không nói, không khí trong ngự thư phòng dường như đứng yên.

“Bắc Ảnh đại tiểu thư, người với Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ như thế nào? Bắc Ảnh tướng quân sao đột nhiên lại có tiểu hài tử lớn thế này? Mẹ ruột của người là ai? Cùng Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ gì? Không biết Bắc Ảnh đại tiểu thư có thể trả lời không?”

Trong đại viện hoàng cung các toà gác cao ngất ngưỡng, trên con đường ngập tràn bong cây râm mát, A Nhiên cứ lú lú như chú chim sẻ hỏi Dạ Nhược Ly hết chuyện này sang chuyện khác. Tuy A Nhiên rất sợ Bắc Ảnh Thần nhưng Dạ Nhược Ly cũng chỉ là nửa hài tử mười tuổi nên hẳn cũng không quá áp lực. Thật lâu sau vẫn không thấy tiếng trả lời A Nhiên dừng chân quay đầu lại, chỉ có thể mờ to hai mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy người, gió lạnh thổi qua hẳn không tự chủ run rẩy, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, Bắc Ảnh đại tiểu thư mất tích, nếu con cháu hoàng tộc không cẩn thận trêu chọc nàng, hoặc có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, như vậy...”

Nếu Bắc Ảnh tướng quân đứng là người bên kia, chỉ sợ toàn bộ hoàng tộc cũng không đỡ nổi lửa giận của hắn. Nghĩ vậy, A Nhiên vội vàng vàng chạy đi tìm Dạ Nhược Ly.

“Rốt cuộc cũng thoát khỏi tên thái giám kia.” Lúc này Dạ Nhược Ly đang dựa vào cây cột thờ gấp, thân thể này thật sự quá yếu, nàng chỉ chạy có một chút đã mệt như vậy: “Bất quá thái giám kia thật sự rất giống nữ nhân nhiều chuyện.”

Lắc đầu Dạ Nhược Ly thờ dài, nàng thật sự không chịu được A Nhiên ồn ào như vậy nên mới chạy trốn, những chuyện này vẫn nên tìm Bắc Ảnh Thần nói rõ thì hơn. Nghĩ ngợi một lát, Dạ Nhược Ly đứng thẳng người vỗ vỗ áo trắng, cất bước đi về phía trước nhưng nàng chỉ đi được có hai bước ngay lập tức có một đoàn người xuất hiện trước mắt nàng.

Người đứng đầu đám cung nữ đó cũng là nữ hài tử, cũng tầm tuổi Dạ Nhược Ly, mặc một bộ xiêm y tinh xảo hoa mỹ, tướng mạo có chút đáng yêu, mặc dù không bằng Dạ Nhược Ly nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, chỉ là nàng ta toả ra khí thế cao ngạo ngang ngược thật đúng bản chất của hoàng gia. Nàng vốn không có ấn tượng tốt với con cháu hoàng tộc nên chỉ như một đám mây, vượt qua đám người đó đi về phía trước.

Ai ngờ, nữ hài tử đứng bên cạnh cung nhân mặc váy màu phấn mắt sắc như dao liếc nhìn Dạ Nhược Ly, mà Dạ Nhược Ly lại có thái độ hững hờ làm nữ tử kia rất tức giận hét lên một tiếng: “To gan! Nhìn thấy bản quận chúa mà không hành lễ, chẳng lẽ ngươi không muốn mạng chó của ngươi rồi hả?”

Dừng bước chân Dạ Nhược Ly hí hí đôi mắt: “Ngươi đem những lời ngươi vừa nói nói lại một lần nữa xem!”

Nhà hoàn váy phấn khinh thường cười lạnh một tiếng muốn mở miệng lại bị nữ tử mặc hoa phục vờn tau ngọc ngăn lại. Nữ tử hoa phục đánh giá Dạ Nhược Ly, thấy nàng xinh đẹp đáng yêu trong mặt xoẹt qua tia ghen ghét, cắn chặt răng đầy cao ngạo nói: “Ai cho ngươi cái quyền thấy bản quận chúa không quỳ? Bây giờ bản quận chúa cho ngươi cơ hội, tự động nhảy xuống ao bên kia, nếu không bản quận chúa sẽ nói phụ thân tri di cửu tộc cả nhà ngươi!”

Tay nàng ta chỉ về phía hồ sen gần đó, giờ đang là mùa đông thời tiết vô cùng khắc nghiệt lại bắt Dạ Nhược Ly nhảy xuống hồ, tâm tư thật độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kết thù.

Gió lạnh thét gào, tuyết đọng trên nhánh cây rơi xuống, rơi vào vạt áo Dạ Nhược Ly. Duỗi ngón tay ra, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng phui phui tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn chậm rãi ngẩng lên, mái tóc trước nhẹ nhàng rơi xuống tạo nên nét âm trầm, con ngươi thâm thúy mà lại mênh mông như bầu trời đêm hướng về phía nữ tử hoa phục: “Ngươi nghĩ hay thật đấy! Ngươi có tư cách gì bắt ta phải hành lễ? Bất quá nếu ngươi tự nguyện nhảy xuống sông ta sẽ không so đo với ngươi việc vừa rồi.”

“Ngươi...” Khuôn mặt nữ hài tử thay đổi, nắm chặt bàn tay, hai con mắt toả ra lửa giận: “Thật to gan, dám chống đối bản quận chúa, bản quận chúa hôm nay phải cho ngươi nhớ thật rõ không phải người nào ngươi cũng có thể chọc vào!” Lời vừa dứt, nhuyễn tiên (cây roi dài) như măng xà phóng đến chỗ Dạ Nhược Ly. Dạ Nhược Ly giờ tay lên muốn ngăn cản nhưng nhuyễn tiên lại linh hoạt quán lên cổ tay nàng.

“Võ sĩ sơ cấp? Mới mười tuổi đã đạt luyện được võ sĩ sơ cấp, đúng là có thứ để kiêu ngạo, đáng tiếc...” Dạ Nhược Ly lắc đầu, khoé môi cười lạnh, nhìn qua năng lực của nữ tử hoa phục trước mặt, chỉ là võ giả vĩnh viễn không thể hơn huyền giả, cho dù nàng chỉ là huyền giả sơ cấp một cũng có thể thắng võ sĩ sơ cấp trước mắt. Bất quá tại thời điểm không cần phải phô trương nàng sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực của mình bằng không sẽ rất phiền toái.

“Ta còn tưởng ngươi lợi hại mới dám đối địch với bản quận chúa, hoá ra cũng chỉ là phế vật mà thôi,” phát hiện Dạ Nhược Ly không có nội lực, nữ tử hoa phục khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly, không coi ai ra gì cao ngạo nói: “Phế vật như ngươi bản quận chúa chỉ cần một ngón tay cũng có thể đem ngươi nghiền chết.”

Dạ Nhược Ly không để ý đến lời nói của nữ tử hoa phục, lúc này nàng đang hoảng sợ nhìn phía sau nàng ta.

“Ngươi nhìn cái gì?” Nữ tử hoa phục nhíu lông mày, cảnh giác nhìn Dạ Nhược Ly trong lòng hiện tia bất an.

“Chỗ ngươi đứng có một con rắn độc!” Dạ Nhược Ly chỉ chỉ phía sau nữ tử hoa phục, lộ vẻ sợ hãi.

“A!” Nữ tử hoa phục hoảng sợ kêu to một tiếng âm thanh vang vọng cả trời đất, lập tức quay đầu lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt hỏi: “Ở đâu, rắn độc ở đâu?”

Ngay lập tức đám cung nữ vây quanh nàng ta cũng hướng hai bên mà chạy tán loạn, ai cũng khẩn trương quét mắt nhìn phía sau lưng nữ tử hoa phục kia.

“Phanh!”

Một hòn đá bỗng nhiên bay tới sau lưng nàng ta, nữ tử kia hô một tiếng rồi nhảy dựng lên, vì phía trước là hồ sen nên ngay lập tức nàng ta rơi xuống dòng nước lạnh lẽo như băng, uống mấy ngụm nước hai tay không ngừng vùng vẫy.

“Cứu... Cứu mạng...”

“Ọt ọt!”

Thân thể nàng ta chìm dần xuống đáy hồ, mấy nha hoàn đứng trên bờ ai nấy cũng bắt đầu hoảng loạn.

“Mau cứu người... , quận chúa rơi xuống nước rồi!” Nha hoàn áo trắng lo lắng quát to lên, ngay trong thời điểm nguy hiểm này cũng không quên liếc nhìn Dạ Nhược Ly: “Nếu quận chúa có xảy ra chuyện gì, ngươi có chín cái đầu cũng không đền bù nổi!”

Lúc này, Dạ Nhược Ly đã trèo lên cây bang, nàng ngồi trên nhánh cây, từ trên cao nhìn về phía mọi người đang bận rộn cứu vị quận chúa kia. Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào khuôn mặt nàng, hai chân lắc lư miệng nở nụ cười trào phúng: “Tốt, ta chờ đám người các ngươi trả thù, bất quá nữ hài tử cũng chỉ là hài tử, như thế mà cũng bị lừa, mùa đông lạnh thế này lấy đầu ra rắn độc? Thật sự là một đám ngu ngốc, cơ bản là không có óc!”

Dạ Nhược Lan dường như cũng quên nàng cũng chỉ là nữ hài tử mười tuổi mà thôi.

“Khục khục!”

Một lúc sau nữ tử hoa phục cũng được vớt lên, nàng ta miễn cưỡng mở mắt, trong mắt tràn đầy hận ý: “Xú nha đầu, bản quận chúa sẽ không bỏ qua cho ngươi, phụ thân ta nhất định sẽ diệt cả nhà ngươi, Hiền Viên Tinh Nhi ta muốn cả nhà ngươi chết không toàn thây!”

Dường như đã dùng hết sức lực, nàng ta suy yếu nằm trên mặt tuyết, chỉ là hận ý trong mắt không hề thuyên giảm, con ngươi đen xoẹt qua lãnh ý, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không kịp đáp lại lại phát hiện bóng dáng hai người phía trước.

“Hoàng bá bá...” Hiền Viên Tinh cũng phát hiện bóng dáng màu vàng trước mặt, dựng vào nha hoàn áo trắng ngồi dậy, ỷ khuất chảy nước mắt: “Hoàng bá bá, người phải làm chủ cho Tinh nhi, tiện nhân kia đem ta đập xuống nước còn vũ nhục ta, Tinh Nhi cầu xin Hoàng bá bá vẫy cả nhà nàng ta lại diệt tận gốc.”

Nhìn thấy Hiền Viên Chiến, Hiền Viên Tinh Nhi như có thêm sức mạnh nói ra nguyện vọng của mình, nàng ta tin tưởng Hoàng bá bá nhất định sẽ làm chủ cho nàng ta, xú nha đầu kia chết chắc rồi. Men theo ánh mắt của Hiền Viên Tinh Nhi, Hiền Viên Chiến và Bắc Ảnh Thần mới phát hiện Dạ Nhược Ly ở trên cây, sắc mặt đồng thời biến đổi.

Bắc Ảnh Thần lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, sợ nàng sẽ bị ngã, còn Hiền Viên Chiến biến sắc vì Hiền Viên Tinh Nhi muốn giết cả nhà Bắc Ảnh Thần. Nghĩ đến những lời Bắc Ảnh Thần nói trong ngự thư phòng, sắc mặt Hiền Viên Chiến lại lạnh đi vài phần.

“Hiền Viên Tinh Nhi, ngươi thật to gan, phủ đệ Bắc Ảnh tướng quân cũng muốn đụng vào?”

Bắc Ảnh tướng quân? Hiền Viên Tinh Nhi lập tức sững sờ, chẳng lẽ xú nha đầu kia là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân? Sao có thể như thế? Bắc Ảnh tướng quân còn chưa thành thân sao lại có con gái?

“Hiên Viên Tinh Nhi, ngươi không đủ tư chất của một quận chúa lập tức về vương phủ đóng cửa suy ngẫm đi, cũng phạt ngươi trong vòng năm năm không được phép vào hoàng cung nữa bước!” Hiên Viên Chiến lạnh lùng nói, quanh thân toả ra khí tức lãnh khốc, vung long bào lạnh giọng quát: “Người đâu, đem Tinh Nhi quận chúa đưa về Bình vương phủ, cũng nói với Bình vương gia hảo hảo giáo huấn một phen để khỏi làm mất thể diện hoàng gia, nếu không biết hối cải sẽ thu hồi danh hiệu quận chúa cách chức làm thứ dân!”

Nghe vậy, Hiên Viên Tinh Nhi há hốc miệng ngạc nhiên, rõ ràng nàng là người chịu uỷ khuất, sao Hoàng bá bá lại che chở cho xú nha đầu kia?

“Hoàng bá bá, ta...”

“Câm miệng!” Hiên Viên Chiến quát lớn, “Đừng tưởng trẫm không biết tính cách của ngươi, nhất định là ngươi chủ động gây chuyện trước lại còn không biết ăn năn, bây giờ lập tức hồi phủ suy ngẫm đi, thêm một điều trong vòng nửa năm không được phép ra khỏi vương phủ.”

Hiên Viên Tinh Nhi lập tức ngậm miệng, hai bàn tay trắng như ngọc nắm chặt lại thành nắm đấm, trong mắt lộ vẻ không cam lòng. Chuyện hôm nay, trong lòng nàng ta đã gieo xuống mối cừu hận, cho nên vài năm sau gặp lại, nàng ta và Dạ Nhược Ly đều đầu nhau túi bụi.

Bình an Vương phủ.

Trong khuê phòng lịch sự tao nhã, lư hương từ từ toả ra làn khói màu trắng, một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng. Nữ hài tử nằm trên giường sắc mặt rất thống khổ nhưng mơ thấy ác mộng, nàng vội tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của nam nhân trước mắt, ngón tay nắm chặt cạnh giường, trong hân hận ý thật sâu: “Ta muốn nàng ta chết, ta muốn toàn bộ phủ Bắc Ảnh Thần đều chết không toàn thân, phụ thân, ta thật hận, thật sự rất hận...”

“Tinh Nhi, con cứ dưỡng bệnh cho tốt,” Hiên Viên Bình nhẹ nhàng nắm bàn tay bé nhỏ của Hiên Viên Tinh Nhi cảm thấy tay nữ hài tử thật lạnh, trong lòng tê rần: “Con yên tâm, ai dám khi dễ ngươi tất cả đều phải chết kể cả...Hiên Viên Chiến!”

“Phụ thân...”

Con ngươi dừng lại ở hô hấp bất ổn của Hiên Viên Tinh Nhi, dừng lại một lúc rồi nói: “Tinh Nhi, phụ thân hỏi con, con có nguyện ý làm công chúa?”

“Công chúa?” Con mắt Hiên Viên Tinh Nhi sáng ngời, ngay lập tức lại thất vọng ử rừ: “Thế nhưng phụ thân, con không phải là con gái Hoàng bá bá, sao có thể trở thành công chúa?”

“Tinh Nhi tin phụ thân đi, không đến vài năm nữa phụ thân sẽ cho con trở thành công chúa, lúc đó còn có ai dám lấn phụ thân Tinh Nhi.” Hiên Viên Bình nhìn qua Tinh Nhi trong con mắt tràn ngập sự ôn nhu say đắm, giống như không phải nhìn con gái của mình mà như thông qua nữ hài tử để nhìn một người khác vậy. Nếu Hiên Viên Tinh Nhi phát hiện ra điểm này nhất định sẽ rời xa hắn, dù sao bọn họ là cha con với nhau sao có thể có tình cảm vượt qua tình thân? Nên nàng ta không phát hiện kịp thời nhất định sau này sẽ trở thành ác mộng. (hoang mang, không biết edit đúng không? Câm luyện à? OMG)

“Phụ thân con tin tưởng ngươi, đến lúc đó con muốn đem xú nha đầu kia xé xác phanh thây, băm thây vạn đoạn!” Nghĩ tới kết cục sau này của Dạ Nhược Ly, tâm tình Hiên Viên Tinh Nhi thật tốt, khuôn mặt hiện lên nét cười làm bệnh tình tốt thêm vài phần. À muốn cho xú nha đầu kia biết rõ chọc giận Hiên Viên Tinh Nhi này kết cục sẽ thống khổ như thế nào. Trước tiên có để nàng ta tiêu dao, vài năm sau chính là ngày chết của Dạ Nhược Ly!

----đề nói với người xa lạ----

Huyền giả tập huyền lực, võ giả tập nội lực

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Năm năm sau.

Thời gian trôi nhanh như thổi đưa. Lịch Huyền Vũ là năm 201, Dạ Nhược Ly xuyên không tới đây đã được năm năm rồi, đồng thời đây cũng xảy ra nhiều chuyện quan trọng

Đầu tiên nói về Ly Phong quốc, nghĩa tử của Lam thừa tướng Lam Lăng cường thế quay trở về, phụ tá thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo vương lên làm vua, giải oan cả nhà 120 mệnh cho Lam thừa tướng, cả nước vui mừng, đại xá thiên hạ. Sau khi biết được chuyện này, tam sự của Lam Hinh cuối cùng cũng buông xuống.

Tân hoàng đế đăng cơ liền cưới thanh mai trúc mã là con gái của Lễ bộ thượng thư làm hậu, đồng thời phong con gái tướng quân là Vân Tâm Vũ làm quý phi, làm hậu cung vắng vẻ đã có nhân phi.

Như vậy vốn đã có chức quyền lớn là tướng quân, nay lại được ân sủng quyền thế càng thêm ngập trời, Vân Tâm Vũ vào cung làm mưa làm gió cũng không để Hoàng Hậu vào mắt.

Tiếp theo là sự việc Bình an Vương gia và hoàng đế Hiên Viên không hoà hợp đã được bày ra ánh sáng, toàn bộ Hiên Viên quốc tràn đầy chương khí mù mịt, mặc dù Hiên Viên Chiến sớm biết Bình vương gia nhất định sẽ tạo phản chỉ là không biết thời gian cụ thể.

Đối với việc huynh đệ Hiên Viên gia tranh đấu, Bắc Ảnh Thần cũng không thêm đếm xỉa tới cho nên so sánh với thế giới bên ngoài ồn ào náo nhiệt thì trong phủ tướng quan lại rất an bình, yên tĩnh.

“Năm năm trôi qua rồi sao? Không nghĩ tới nhanh như vậy mà đã qua năm năm.”

Bên dòng suối nhỏ có cô thiếu nữ dựa lưng vào cây dương liễu, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh, hương vị đắng chát tràn ngập, nàng chậm rãi cười nhẹ, ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng chói chang. Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ mặc áo trắng tung bay trong gió, mái tóc dài đen bóng thỉnh thoảng lại xoẹt qua gương mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh xắn tản ra quang mang nhân nhật, nhỏ cọng cỏ non nàng cúi đầu xuống nhìn bàn tay rồi nắm nhẹ: “Năm năm qua thực lực đã đạt đến đại Huyền giả đỉnh phong, tuy rằng đối với người khác đã rất thiên tài nhưng với ta còn chưa đủ.”

Ngay sau đó lại nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay bắt đầu dĩ thời dài: “Ngươi cũng đã hấp thụ huyền khí quá nhiều rồi sao vẫn chưa tỉnh dậy cho ta chứ?”

Năm năm qua nàng hấp thụ huyền khí, một nửa thu vào cơ thể, một nửa khác cho vào nhẫn Huyền Linh, bằng không thì thực lực của nàng sẽ không tăng chậm như vậy.

“Tiểu thư...”

Giọng nói quen thuộc truyền tới, Dạ Nhược Ly phóng mắt nhìn hướng có người chạy tới, lưng lại dựa sát vào cây liễu, hỏi: “Gia Nhi, có chuyện gì?”

“Tiểu thư, người không phải nói hôm nay muốn đi ra ngoài sao? Khi nào chúng ta mới đi?” Gia Nhi hai mắt toả sáng nhìn Dạ Nhược Ly, những năm gần đây nàng ta cũng thành công trở thành huyền giả, mặc dù thực lực còn cách Dạ Nhược Ly rất xa nhưng cũng được xem là thiên tài đồng thời cũng là nhân vật đứng đầu.

Chỉ là ngoại trừ thiên phú của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly còn cho nàng ta đan dược nên huyền lực của nàng ta tăng lên rất nhanh.

“Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi!” Dạ Nhược Ly nhìn thời gian, con mắt xoẹt qua tinh quang: “Chúng ta đi trường đấu thú, chỉ là chuyện này không được nói với cha dượng và mẫu thân biết.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly cười lạnh, đây cũng là thời điểm nàng tập trung thể lực của mình, Vân gia người sẽ không an nhàn sung sướng được lâu nữa đâu, lúc đó ta – Dạ Nhược Ly sẽ cho các người từ thiên đàng rơi xuống địa ngục.

Ở Hiên Viên quốc vô cùng phồn thịnh, người đi đường không đứt, trong xe ngựa thỉnh thoảng lại có giọng nói chuyện truyền ra.

“Nam Cung, sự việc này ngươi nghe được ở đâu?”

Trong tửu lâu, nam tử mặc áo đỏ dựa vào ghế, mắt phượng hẹp dài có chút nheo lại, con ngươi đen như mực loé lên tia sáng yếu ớt.

Dung mạo tuấn mỹ phảng phất giống như nữ tử nhưng lại không mất đi nam tính nên có khí khái hào hùng, long mi cong dài chậm rãi rũ xuống che giấu tâm tình trong đôi mắt, đôi môi mỏng mẽ người cũng khép lại không nói chuyện, cả người toả ra khí phách vương gia nồng đậm.

Ngồi đối diện là một nam tử thanh sam, nam tử Nam Cung bưng ly rượu lên uống cạn một hơi rồi liếc mắt nhìn nam tử yêu nghiệt, lười biếng ngập một cái: “Mỗi lần ngươi tới tìm ta đều không phải chuyện tốt đẹp gì, ta Nam Cung Thần chẳng lẽ trời sinh phải lao碌 vì ngươi sao?”

“Bớt nói nhảm đi,” lông mày dài hẹp tinh xảo của nam tử yêu nghiệt khẽ nhíu, âm thanh có chút không kiên nhẫn: “Ta không tin nữ hài tử tướng binh kia lại có thể chết dễ dàng như vậy!”

Nghĩ đến năm năm trước gặp phải nữ oa ngang ngược mà lại cao ngạo như vậy, nam tử yêu nghiệt khẽ cười, mắt phượng lại sáng lên. Thật vất vả mới có người làm hắn thấy hứng thú, hắn sao có thể bỏ qua dễ dàng, bất luận như thế nào hắn cũng không tin nàng như lời Vân Lan nói là đã bỏ mình trong biển lửa.

“Tin tức? Ta thật sự có!” Nam Cung Thần vung bàn tay lên mở cây quạt xếp, khuôn mặt tuấn mỹ treo nụ cười đắc ý: “Nghe nói trước khi Vân phủ tướng quân xảy ra hoạ hoạn có một người thần bí tới bái kiến Vân Lan mà người thần bí kia là Thương gia Ly Phong quốc, mặt khác, ta còn điều tra được Thương gia và hộ quốc Đại tướng quân Bắc Ảnh Thần của Hiên Viên quốc có mối quan hệ mật thiết.”

“Bắc Ảnh Thần? Là Bắc Ảnh gia?” Tin tức này đúng là vượt quá sự suy đoán của Cung Vô Y, hắn hơi sững sờ sau đó hồi phục lại tinh thần, ánh mắt quang ra nhìn cửa sổ nhìn người đi đường, đôi môi đỏ mọng gương lên đường cong mờ: “Không nghĩ tới lại trùng hợp thế, trong đoạn thời gian tới chúng ta sẽ đi Hiên Viên quốc.”

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Cung Vô Y, vị nữ hài tử kia rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể khiến Cung Vô Y đến Hiên Viên quốc?

Lúc này, ngoài trường đấu thú dòng người vô cùng đông đúc, Dạ Nhược Ly và Gia Nhi vừa đến đây liền nghe âm thanh ngang ngược bên cạnh truyền tới: “Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp, ta cho rằng những năm gần đây ngươi sợ bản quận chúa đã trở thành con rùa đen rúc đầu trong nhà, không nghĩ tới

ngươi còn có gan mạng theo nha hoàn đến nơi này, hôm nay bản quận chúa không thể không giáo huấn xú nha đầu nha ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thiếu niên dã thú.

Thanh âm này đến vạn năm sau nàng cũng sẽ không quên.

Dừng bước trong giây lát, ánh mắt trời chiếu sáng khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, nàng gương nhẹ bờ môi, con ngươi đảo qua khuôn mặt đầy cao ngạo của thiếu nữ kia, thân nhiên nói: “Ngươi là đang nói ta? Ta cũng không nhớ rõ ngươi là ai, đừng có như chó điên cắn loạn người như thế.”

“Ngươi...” Hiên Viên Tinh Nhi đầy căm phẫn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, trong mắt không hề che giấu hận ý: “Phế vật, ngươi mắng ai là chó điên? Bản quận chúa nói cho ngươi biết ở Hiên Viên quốc này bản quận chúa mới là nhân tài kiệt xuất nhất, chính là đệ tam thiên tài, phế vật như ngươi không có đủ tư cách so sánh với ta.”

“Ngu ngốc, ngươi vẫn cho rằng đây vẫn là Hiên Viên quốc ngày trước sao? Ngày đó thiên tài chắc không nhiều lắm?” Gương mặt thanh tú của Gia Nhi bỗng nhiên lạnh lẽo, khinh bỉ nhìn Hiên Viên Tinh Nhi.

Thật là đồ ngu ngốc, ả ta bắt quả chỉ là võ giả mà thôi sao có thể cảm nhận được huyền lực chấn động trên người tiểu thư? Nếu không phải tiểu thư luôn giấu kín thì nàng chính là đệ nhất thiên tài của Hiên Viên quốc, huống hồ nha hoàn nho nhỏ như nàng cũng có thể đánh cho đồ ngu ngốc này một trận như từ.

“Ngươi chính là con gái của Bắc Ảnh tướng quân?” Bên cạnh Hiên Viên Tinh Nhi là một vị nam tử cầm quạt xếp, con ngươi dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, khoé môi nở ra độ cong, kinh diễm (kinh động) nói: “Tựa hồ khác quá xa trong lời đồn, ta vẫn cho là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân xấu xí đến nỗi không thể gặp người, không nghĩ tới là một tuyệt đại giai nhân như vậy.”

“Nhu thế nào? Ngươi để ý phế vật này sao?” Gương mặt Hiên Viên Tinh Nhi lạnh lẽo, trầm giọng hỏi.

“Ha ha, sao có thể như thế?” Nam tử bất buộc bản thân thu hồi vẻ ánh mắt kinh diễm, khuôn mặt tuấn tú bày ra đáng vẻ tươi cười: “Trong lòng của tại hạ quận chúa chính là người quan trọng nhất!”

“Ngươi thức thời đấy,” Hiên Viên Tinh Nhi phát ra tiếng hừ lạnh, cao ngạo liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt ngâm lấy vẻ đắc ý. Mặc dù ả ta không thích nam nhân này nhưng ít ra hẳn cũng là người theo đuổi mình, người này cũng có thể nói là nam nhân kiệt xuất, mà nam nhân như vậy theo đuổi nội tâm dục vọng của ả ta thật sự rất thoả mãn.

“Gia Nhi, chúng ta đi,” mắt nhìn về phía trước, Dạ Nhược Ly không hề để ý cái liếc mắt của ả ta, tầm mắt Dạ Nhược Ly rơi vào người Gia Nhi, nói: “Sau này nhớ kĩ chúng ta là người nên nói chuyện với người, đừng có so đo với chó điên cắn loạn, loại chó này tự nhiên sẽ có người đối phó.”

Gia Nhi khoé mắt mỉm cười, khuôn mặt thanh tú không che được sự vui vẻ, hai mắt loé lên tia sáng: “Bất kể tiểu thư nói gì cũng đều đúng, Gia Nhi nghe lời người.”

Ngay lập tức, Hiên Viên Tinh Nhi lộ vẻ dữ tợn, nắm chặt bàn tay, trong mắt ngập tràn lửa giận: “Hai người phế vật các ngươi, sớm muộn gì cũng có ngày bản quận chúa sẽ tiêu diệt cả nhà các ngươi! Các ngươi sẽ chết không được yên lành! Chẳng qua là dựa vào thế lực phủ tướng quân mà thôi có tư cách gì cùng bản quận chúa nói chuyện?”

Dạ Nhược Ly dừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: “Gia Nhi, nếu như con chó điên cứ bám lấy ngươi không thả thì ngươi sẽ làm gì?”

“Tiểu thư, Gia Nhi biết rồi,” ánh mắt Gia Nhi đầy âm hiểm cười, xoa tau bước về phía Hiên Viên Tinh Nhi, nâng chân ngọc hướng tới bụng ả ta một cái. Hiên Viên Tinh Nhi khinh thường không đem công kích kia đặt vào mắt đưa tay muốn đỡ, ai ngờ Gia Nhi dùng chân đạp lên tay ả ta, ả ta chỉ thấy một khí tức cuồng đại đâm vào cơ thể ả, ngay lập tức thân thể bay rớt ra ngoài, ngã xuống giữa đám người đông đúc. Cũng may lúc ả ta sắp rơi xuống, mọi người đều tản ra mới tránh được thương vong, cho nên chỉ có mình Hiên Viên Tinh Nhi là bị thương.

“Cái này...Sao có thể xảy ra?” Khoé miệng trào ra một vệt máu, Hiên Viên Tinh Nhi mở lớn đôi mắt nhìn lộ vẻ không thể tin được: “Xú nha đầu kia chắc chắn cũng tuổi với ta, vì sao lại có thể bằng một chiêu đa đánh bại ta? Khó trách phủ tướng quân để nàng ta ra ngoài thì ra phế vật này có cao thủ bảo vệ.”

Mọi người cũng ngạc nhiên nhìn Gia Nhi, thật sự không rõ một thiên tài như thế sao có thể cam tâm tình nguyện làm một nha hoàn?

“Hiên Viên Tinh Nhi, muốn diệt cả nhà họ quốc phủ tướng quân trên đời này chỉ có hoàng đế mới làm được, ngươi cho rằng cha ngươi là ai? Cha ngươi không phải hoàng đế, ngươi cũng không phải là công chúa. Đừng cho rằng mình thật sự cao quý, trong mắt ta ngươi cái gì cũng không có!” Dạ Nhược Ly

cười lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo ý tứ châm chọc.

“Người nói vậy, chỉ cần phụ thân ta trở thành hoàng đế thì cả phủ tướng quân của người sẽ trở thành oan hồn dưới đao, đến lúc đó ta muốn người sống không bằng chết!” Nhìn thấy trong mắt Dạ Nhược Ly có khinh thường lẫn trào phúng, Hiên Viên Tinh Nhi không kịp suy nghĩ nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

“Hiên Viên Tinh Nhi, người thật to gan!” Thấy Hiên Viên Tinh Nhi tự chui đầu vào lưới, Dạ Nhược Ly cười lạnh, dung nhan tuyệt sắc lạnh như băng nghiêm nghị quát: “Hoàng gia nuôi Bình an Vương phủ các người nhiều năm như vậy, các người lại muốn mưu quyền soái vị, may mắn ta biết được âm mưu của các người nếu không chẳng phải quý kẻ của các người đã đạt được?”

Hiên Viên Tinh Nhi thoáng sững sờ sau đó mới kịp phản ứng, sắc mặt trắng bệch, liều mạng cắn chặt môi lúc này ả ta mới biết mình rơi vào bẫy Dạ Nhược Ly.

“Người hèn hạ!”

“Hèn hạ thì sao? Hôm nay nhiều người chứng kiến như vậy chẳng lẽ người còn muốn chối?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, nàng căn bản không hề để ý đến cô quận chúa điều ngoa này nhưng nàng ta cứ hết lần này đến lần khác lần áp nàng, không hiểu cái gì gọi là nhượng nhịn chi nhân: “Gia Nhi, đem nàng ta về phủ tướng quân, mặt khác nói với cha đừng đem sự việc xảy ra hôm nay nói cho hoàng thượng biết!”

“Vâng, tiểu thư.”

Hiên Viên Tinh Nhi hoảng sợ vô cùng, nếu ả bị đưa đến phủ tướng quân có thể sống sót mà bước ra sao? Cho nên dù chỉ có một cơ hội sống sót liền hèn hạ xin tha mạng

“Không, ta không đi, phụ thân cứu ta.” Hiên Viên Tinh Nhi sợ hãi quay lưng lại chạy, nhưng Gia Nhi mặt mũi âm trầm đứng trước mặt ả, duỗi tay nắm lên tay ả, theo hướng phía trước mà đi. Về những người theo ả tới đây, vì những lời đại nghịch bất đạo của ả mà cũng nhanh chóng rời đi. Nhìn theo bóng lưng dần biến mất của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly phỉ phui tay, cất bước đi về phía trường đấu thứ.

Trường đấu thứ này, trang trí cực kì xa hoa đồ sộ, chung quanh người ngồi chật cứng, vì trên đường xảy ra chuyện như vậy nên khi nàng đến trận đấu đã bắt đầu. Mà trường đấu thứ này y như nghĩa cũng nó, là con người và Huyền thú vật lộn với nhau.

Đây là vì tiền tài mà ra sức liều mạng, nếu có thể thành công sẽ được không ít tài phú nhưng thường rất nguy hiểm, dù sao đấu tay đôi với Huyền dã thú nếu không cẩn thận sẽ mất mạng ngay lập tức. Cho nên không phải là vạn bất đắc dĩ không ai chọn phương pháp kiếm tiền này.

Lúc này giữa sàn đấu là Huyền thú kim cương cấp năm đối diện là một thiếu niên tóc tài bù xù, ăn mặc rách rưới. Thiếu niên nhìn chăm chăm vào Huyền thú kim cương kia, trong đôi mắt không chút tính người mà lộ ra dã tính, hắn nắm chặt tay thành nắm đấm dùng sức đánh về đầu của Huyền thú kim cương.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc thiếu niên dùng toàn lực thi triển một kích đó, Huyền thú kim cương trước mặt mọi người thân thể cực lớn ngã ầm xuống đất.

Lực vừa rồi cũng rút hết sức lực của thiếu niên, hắn cũng ngồi bệt xuống, máu tươi và mồ hôi quệt lại, hắn vờn tay lau lau, miệng thở hổn hển, trong phút chốc một bộ áo trắng đập vào mắt, thiếu niên ngơ ngác chậm rãi ngẩng đầu lên, con mắt như sói nhìn chăm chú vào nữ tử áo trắng.

“Cô nương, người không thể vào đây, mau rời khỏi chỗ này đi!” Người quản lý trường đấu thứ phát hiện Dạ Nhược Ly, nhướng mày, nhanh chóng chạy đến bên Dạ Nhược Ly và thiếu niên kia.

Dạ Nhược Ly không rảnh chú ý tới người kia, hướng tới thiếu niên đang ngồi nghỉ ngơi kia vờn tay, con ngươi đen như đêm trời toả ra ánh sáng tự tin dị thường: “Người có nguyện ý theo phục tùng ta? Nếu người nguyện ý, ta tin tưởng người vĩnh viễn sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Gặp lại Cung Vô Y

“Tiểu thư, người rút cuộc cũng trở về!” Dạ Nhược Ly vừa bước chân vào cửa hộ quốc phủ tướng quân, một hắc y nhân liền xuất hiện trước mặt nàng, khuôn mặt mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại dời ánh mắt nhìn về phía sau Dạ Nhược Ly, khẽ chau mày: “Cái người bản thiêu này là ai vậy?”

Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn người thiếu niên, mỉm cười rồi nói: “Sau này hắn sẽ là thuộc hạ của ta, trước tiên người đem hắn tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới gian phòng của ta.”

“Vâng, tiểu thư,” Lăng ôm quyền kiểm giữ ở hai tay sau đó ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi tiểu thư, tướng quân đang ở đại sảnh chờ người.”

“Cha dưỡng?” Dạ Nhược Ly sững sốt sau đó phục hồi lại tâm trạng, nhẹ gật đầu: “Àn, vậy ta đi tới đó.”

Lúc này ở đại sảnh, ngoại trừ Bắc Ảnh Thần còn có hai người khác. Một người trong đó phát hiện ra tiếng động ngoài cửa chính có chút hơi quái hàm lên, đôi mắt phượng dài hẹp nhìn về phía cửa, gió nhẹ bay vào đại sảnh một bộ quần áo đỏ chập chờn nhẹ nhàng trong gió như ngọn lửa xinh đẹp, mặc dù nam nhân kia dung mạo cực kì tuấn mỹ yêu nghiệt nhưng lại không làm mất đi khí khái nam nhân. Người này chỉ ngồi bất động một chỗ cũng có thể cảm nhận được đây là một bậc tôn giả vô thượng, khí phách vương giả cũng toả ra trên con người này.

“Yêu nghiệt kia sao lại ở đây?” Trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng, trong mắt hiện lên tia cảnh giác, nàng không muốn dính líu đến người trong hoàng tộc. Ngay lúc nàng đang nghĩ đối sách thì một âm thanh mang theo sự kinh hi truyền tới: “Là người?”

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, Nam Cung Thần bước nhanh tới, trên mặt tràn ngập niềm vui nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc: “Tiểu muội muội, người còn nhớ ta không? Hai năm trước ở trong rừng Huyền thú có gặp qua, khi đó người chỉ mang theo một nha hoàn sau đó từ biệt hai năm, không nghĩ tới người là con gái của Bắc Ảnh tướng quân.”\

Tiểu... muội muội?

Khoé môi Dạ Nhược Ly co giật, xưng hô như thế cả đời nàng đâu là lần đầu tiên.

Nhớ lại hai năm trước nàng và Gia Nhi cùng tiến vào rừng Huyền thú để luyện tập lại bị bảy thú vây quanh, lúc đó Nam Cung Thần dẫn theo thú hạ cứu các nàng ra, chẳng qua chỉ là quen biết sơ sài lại bị thiếu niên mười bảy tuổi gọi bằng tiểu muội muội... Vốn cho rằng sau này sẽ không gặp lại nhau nữa ai ngờ hai năm sau lại có thể gặp Nam Cung Thần ở đây.

“Tiểu Ly nhi, con biết Nam Cung công tử?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hẳn không nghĩ tới được Dạ Nhược Ly và gia tộc Nam Cung lại có quen biết, hơn nữa hẳn biết Dạ Nhược Ly và Gia Nhi biến mất trong khoảng thời gian ngắn không ngờ rằng các nàng lại đi tới rừng rậm Huyền thú. Khó trách sau khi về thực lực của Gia Nhi tăng lên rất nhiều, thì ra là đến nơi đó để tập luyện. Mà thực lực của Dạ Nhược Ly hẳn cũng không biết rõ nhưng hẳn có thể chắc chắn không thể thua Gia Nhi được.

Dạ Nhược Ly nhìn Nam Cung Thần nhún người nói: “Công tử kia đã từng cứu con và Gia Nhi”

“Thì ra là thế,” Bắc Ảnh Thần đứng dậy khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười, con người xoẹt qua ánh sáng: “Đa tạ Nam Cung công tử đã cứu nhi nữ nhà ta một mạng, nếu Nam Cung công tử và Nam Vương gia đến Hiến Viên quốc có việc vậy trong khoảng thời gian này có ở tạo phủ tướng quân là được.”

Vì Cung Vô Hải là hoàng đế Ly Phong quốc nên Cung Vô Y cũng được phong vương.

“Cha dưỡng, nếu không có chuyện gì con xin đi trước một bước.” Dạ Nhược Ly chau mày, nghĩ tới thiếu niên đã thú vừa mới thu được trong đầu hình thành nên kế hoạch: “Còn có con có mang theo một người về, sau này hẳn là thuộc hạ của con.”

“Tốt, tùy ý con.” Ánh mắt yêu thương Bắc Ảnh Thần rơi vào người Dạ Nhược Ly, vuốt vuốt đầu nàng, quyền rũ ra khoé môi: “Nếu như con mệt mỏi thì về nghỉ ngơi trước đi!”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, ánh mắt xoẹt qua Nam Cung Thần, tuyệt nhiên không trầm mặc không nói một câu với Cung Vô Y.

Hai năm trước trong rừng Huyền thú dù không có Nam Cung Thần trợ giúp, nàng và Gia Nhi cũng sẽ không bị nguy hiểm, dù sao đi rừng Huyền thú sao nàng không có biện pháp bảo vệ bản thân chưa? Bất quá Nam Cung Thần vẫn là cứu được nàng, cho nên cái ân này nàng sẽ khắc trong tâm. Mà ban đầu Cung Vô Y ở phủ Vân Lan cũng từng trợ giúp nàng, xem ra nàng phải trả hai phần ân tình này rồi.

Lúc này, Dạ Nhược Ly đột nhiên phát hiện mắt phượng của Cung Vô Y như tìm tòi nguyên cứu trên người nàng, nàng vội vàng thu tầm mắt, vội quay người ra phía cửa đại sảnh.

Trong sân có tiếng gió xoẹt qua tai, ánh mắt trời rơi xuống người Dạ Nhược Ly tạo cảm giác thật ám áp.

Rất xa nàng nhìn thấy một bóng dáng đứng ở ngoài cửa phòng nàng. Dáng người thiếu niên kia thẳng cao gầy, lông mi toả sát khí, ngũ quan đoan chính thanh tú, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mở ra đường cong, nhưng con người đen như mực kia y như trước toả ra dã khí, cảnh giác nhìn xung quanh. Chỉ là tầm rửa sạch sẽ nhìn hẳn giống như mỹ thiếu niên vậy.

Gia Nhi sớm dừng đón bên ngoài, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, con mắt to tròn thanh tịnh như nước xoẹt qua ánh sáng, vội vàng chạy đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Tiểu thư? Sao người lại đem cái tên kì quái này về?”

Dạ Nhược Ly khoát tay áo ngăn sự nghi vấn của Gia Nhi lại, đi tới chỗ thiếu niên dừng lại nói: “Người không phải nói người sẽ không tâm phục khẩu phục thực lực yếu hơn người? Bây giờ ta sẽ cho người thấy thực lực của ta, người ra tay đi không cần lưu tình!”

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Dạ Nhược Ly, sắc mặt thiếu niên không bộc lộ cảm xúc, chỉ là trong con người kia lộ vẻ khinh thường. Mặc dù hẳn theo Dạ Nhược Ly rời khỏi nơi đó nhưng hẳn không tin thiếu nữ này có thể đánh bại được hẳn.

Gia Nhi rõ ràng thấy sự khinh thường của hẳn, xem thường nhìn hẳn một cái, tiểu tử thú này dám khinh thường tiểu thư nhà nàng, sau này hẳn sẽ chịu không ít đau khổ đấy, tiểu thư động thủ chưa bao giờ lưu tình. Nàng đã từng trải qua đương nhiên biết rõ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: người nhận nhầm người.

“Xuất ra vũ khí của ngươi đi!” Khuôn mặt thiếu niên hiện thị rõ sự lạnh lùng ngay cả ánh mắt trời cũng không thể hoà tan, đôi mắt như sói như hổ khinh thị đảo qua Dạ Nhược Ly: “Nếu ngươi không có vũ khí, ta có thể sẽ làm ngươi bị thương.”

Đôi mắt với cách đối xử lạnh nhạt của thiếu niên, màu đen trong mắt ngưng tụ thành bá khí mãnh liệt: “Ra tay đi! Ta cho rằng đối phó với ngươi không cần phải có vũ khí!”

Lời nói này phải chắc chắn mười phần mới có thể nói ra, thiếu niên có chút giật mình, hấn nhủ lông mày hồng hồng nói một tiếng trực tiếp một quyền nhắm tới lồng ngực Dạ Nhược Ly mà đánh, trong mắt hấn, thiếu nữ mảnh khảnh tuyệt sắc này sẽ không đỡ nổi chiêu mà hấn đã đánh gục Huyền thú kim cương.

Mắt thấy nắm đấm đã đến gần nét mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi, khi gió ác liệt thổi qua đôi má mới có động tác. Khi nắm đấm đã tới gần Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng giờ tay nắm chặt lấy nắm đấm kia. Thiếu niên rõ ràng cảm nhận được sức lực của Dạ Nhược Ly, sau khi bị nàng nắm chặt tay hấn lập tức mềm nhũn không thể ra sức được, lúc này khuôn mặt thanh tú mới lộ vẻ ngạc nhiên không dám tin nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

“Chỉ dựa vào sức lực không phải lúc nào cũng đánh bại được đối thủ, còn phải dùng đầu óc nữa.” Dạ Nhược Ly buông tay thiếu niên xuống, lông mi khẽ run ôn hoà nói: “Bây giờ ngươi đã phục chưa? Nếu chưa phục chúng ta có thể tiếp tục, chỉ là lần tiếp theo ta sẽ không lưu tình.”

Nhìn thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn hấn, sự cảnh giác trong mắt thiếu niên biến thành tôn trọng: “Ta – Long Phi Thanh nguyện ý nhận ngươi làm chủ.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi tựa sớm biết kết quả sẽ là như thế.

“Nói cho ta biết lý do ngươi thi đấu ở trường đấu thú.” Thân thể Long Phi Thanh run lên, nắm chặt tay thành nắm đấm, con ngươi mang theo tia phản hận: “Mẹ ruột của ta bị đại nương hại chết, ta vì bị đuổi giết mà phải lưu lạc ở bên ngoài cho nên ta mới tới đấu trường thú chủ yếu muốn mạnh hơn, chỉ có mạnh mẽ hơn nữa ta mới có thể báo thù cho mẫu thân ta.”

Dạ Nhược Ly nhìn thật sâu vào thiếu niên, đột nhiên nở nụ cười nhân nhật, tự tin nói: “Đi theo ta ngươi sẽ không hối hận, ngươi có thể báo thù cho mẹ ngươi, chỉ là ta không lưu lại kẻ vô dụng, ngươi đem thực lực của ngươi chứng minh cho ta xem, thực lực của kẻ yếu không xứng làm thuộc hạ của ta!”

Nắm đấm chậm rãi buông ra, Long Phi Thanh cup mắt sau đó mở ra đập vào mắt chính là dung nhan hiện thị rõ bá khí cuồng vọng. Không hiểu sao hấn tin tưởng thiếu nữ trước mắt nói được sẽ làm được.

“Chứng minh như thế nào?”

“Trong rừng rậm Huyền thú có một loại cây tên là Thanh Linh Diệp, ta cho ngươi mười ngày tới rừng Huyền thú mang nó về cho ta, nếu như nhiệm vụ thất bại hay quá hạn chưa về ngươi cũng không cần trở về nữa.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, giọng điệu lạnh lùng vô tình: “Bên cạnh ta không cần kẻ yếu.”

Không chỉ năng mà cả thể giới này đều không cần kẻ yếu.

“Ta nhất định sẽ quay trở về!” Long Phi Thanh nói vô cùng tự tin cùng quyết tâm.

“Trong bình này có chứa hai quả Chi Huyết đan, nhưng chỉ một quả là tăng cường sức lực cho ngươi trong thời gian ngắn, hãy lựa chọn chính xác.” Dạ Nhược Ly móc ra một bình sứ nhét vào tay Long Phi Thanh: “Nếu ngươi có thể trở về, ngươi liền có thể trở thành thủ hạ của ta.”

Nắm lấy bình sứ, một Long Phi Thanh lạnh lùng cũng không tránh được kích động. Ngàn năm trước ở Huyền Vũ địa lục Luyện Đan Sư chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay nên đan dược cực kì trân quý, thế nhưng nàng lại có được đan dược lại cho hấn hai viên, người thiếu nữ này rốt cuộc là người như thế nào?

“Ta sẽ không để ngươi thất vọng.” phục hồi tinh thần, Long Phi Thanh để bình sứ vào trong vạt áo trước ngực, trong mắt lộ vẻ kiên định tín nhiệm, cuối cùng hấn quay lại nhìn Dạ Nhược Ly rồi bước về phía sân ra ngoài.

Sau khi Long Phi Thanh biến mất, Gia Nhi mân mê bờ môi, con mắt sáng ngời có chút âm trầm: “Tiểu thu đã có Long Phi Thanh có phải sau này sẽ không cần Gia Nhi nữa? Vì sao lại khảo nghiệm đi rừng Huyền thú? Cây Thanh Linh Diệp kia Gia Nhi cũng có thể lấy về cho tiểu thư được mà.”

Dạ Nhược Ly nhìn lên bầu trời thần nhiên nói: “Bởi vì Gia Nhi ta có chuyện quan trọng muốn ngươi làm cho ta.”

“Chuyện gì?” Nghe vậy Gia Nhi ngẩng đầu lên con mắt lại sáng ngời mong chờ nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta muốn tin tức của tất cả mọi người ở Hiên Viên quốc kể cả cừu thù các loại, còn có giúp ta đi thu lượm một đám cô nhi có thiên phú kiệt xuất đem đến đây. Trước tiên ngươi chọn một nơi vắng vẻ rồi mua nhà, chuyện này phải làm thật bí mật không được cho ai biết, mà người ta tín nhiệm nhất chỉ có ngươi cho nên không phải ngươi thì không thể.”

Mặc dù Dạ Nhược Ly biết rõ Hiên Viên Chiến đối với Bắc Ảnh Thân có vài phần cung kính, nhưng nàng không rõ quan hệ giữa hai người như thế nào, Hiên Viên Chiến có phải mượn phủ tướng quân để khuếch trương thế lực? Vì vậy nàng không thể không đề phòng trước khi thực lực trở nên cường đại hơn nữa nàng không thể để lộ bất cứ điều gì.”

“Tiểu thư, Gia Nhi sẽ làm thật tốt nhiệm vụ này.” Con ngươi cong như lưỡi liềm biểu hiện sự vui vẻ trong lòng. Bởi vì nàng là người tiểu thư tín tưởng nhất, loại tín tưởng này thật tốt. Sau đó Gia Nhi cũng rời đi, còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly định quay người vào phòng ngay lập tức một tia hồng ảnh tuyệt đại tảo nhả đánh xuống canh nàng, ngăn đường đi của nàng lại.

Bị ép dừng bộ pháp, Dạ Nhược Ly nhú mảy con ngươi đảo qua nam tử có khuôn mặt yêu nghiệt điên đảo chứng sinh thân nhiên nói: “Chẳng lẽ đường đường là vương gia Ly Phong quốc lại thích xâm nhập vào hậu viện của người khác sao?”

Con mắt phượng hẹp dài hơi nhíu lại, Cung Vô Y chậm rãi nở nụ cười phát ra tiếng cười khẽ tạo ra mị hoặc trần gian: “Bốn vương nên xưng hô với nàng thế nào? Bắc Ảnh cô nương? Hay... Vân Văn Ca? Năm năm không gặp, đây là thái độ người đối đãi với cố nhân?”

Tâm Dạ Nhược Ly rung lên, khuôn mặt không chút thay đổi nói: “Vương gia ngươi nhận nhầm người, hơn nữa ta không phải họ Bắc Ảnh, tên của ta là.... Dạ Nhược Ly”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thanh Long thức tỉnh.

Dạ Nhược Ly?

Khẽ lẩm bẩm ba chữ kia, con mắt phượng dài hẹp của Cung Vô Y loé lên tia sáng khác thường như muốn hiểu những suy nghĩ của tuyệt sắc giai nhân trước mắt, ngón tay thon dài hướng về phía Dạ Nhược Ly, khi sắp chạm đến nàng thì dừng tay lại.

“Ngươi đã không muốn thừa nhận bốn vương sẽ xem ngươi là Dạ Nhược Ly, sau này bốn vương sẽ gọi ngươi là Tiểu Dạ, được chứ?” Cặp môi đỏ mọng giương lên, dung mạo tuấn mỹ lộ ra nét tươi cười, trong mắt hần ẩn chứa tia sáng mà không ai có thể hiểu được hần đang nghĩ gì.

Yêu nghiệt!

Dạ Nhược Ly âm thầm mắng một tiếng, cái tên yêu nghiệt này, một cái nhần mảy hay một nụ cười cũng đều thật tảo nhả, thế gian này liệu có mấy nữ tử có thể thoát khỏi sự mị hoặc của hần. Nhưng Dạ Nhược Ly tín tưởng nếu đem da mặt hần lột xuống, khí thế vương giả của hần mất đi thì hần cũng chỉ là một nam nhân bình thường. Dù nghĩ vậy nhưng nàng – Dạ Nhược Ly lại không muốn trêu chọc người hoàng gia, huống chi nàng cũng chẳng phải loại mê trai.

Hoàng hôn lại, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, con mắt đen bình tĩnh không chút gợn sóng: “Nếu như ta không cho phép, ngươi sẽ không xưng hô như thế nữa?”

Con mắt phượng thu liễm, Cung Vô Y cười như không cười nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm lười nhác lại lộ chút vô lại: “Tiểu Dạ, cái này không phải do ngươi quyết định, bốn vương thích gọi thế nào là việc của bốn vương, cho dù là bản thân ngươi cũng không thể thay đổi quyết định của bốn vương.”

Không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ vô lại như thế, Dạ Nhược Ly liếc mắt thật sắc: “Vô luận ta có đồng ý kết quả đều như nhau, vậy ngươi cần gì phải hỏi ý kiến ta?”

Cung Vô Y bỗng thu lại nụ cười, khuôn mặt tuấn tú khề sừng sờ, đúng vậy, hần đã quyết định như thế rồi sao lại còn hỏi nàng? Bất quá đối với Dạ Nhược Ly hần luôn có hứng thú mà hứng thú này ngày càng lớn, không biết trên người nàng còn bao bí mật làm hần muốn khám phá. Có lẽ thời gian ở phủ tướng quân sẽ không quá nhàm chán.

“Vương gia, nếu như không có chuyện gì xin thứ cho ta không tiễn.” Dạ Nhược Ly dựa cửa mà đứng nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Lúc trước nàng có cảm giác không gian của nhần Huyền Linh có sự chấn động dị thường, có khả năng Huyền thú trong Huyền Linh giới sắp thức tỉnh, nàng phải nhanh chóng tu luyện để mạnh hơn nhưng không biết con thú sắp thức tỉnh kia là gì, nếu là hần thì những thứ kia... .

“Không ngại, dù sao mấy ngày này bốn vương sẽ ở lại phủ tướng quân, chúng ta còn gặp nhau dài dài.” Cung Vô Y nhìn thấy Dạ Nhược Ly không tập trung vào hắn nên hắn cũng chỉ có thể rời đi trước, con người phượng dài hẹp nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly đáng vẻ tươi cười mẫn theo một tia không rõ ý tứ: “Tiểu Dạ, một ngày nào đó bốn vương sẽ tìm ra bí mật của ngươi.”

Nhũu này, Dạ Nhược Ly không chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y: “Tốt, ta sẽ chờ tới ngày ngươi tìm ra bí mật của ta, chỉ là ta tin tưởng ngày đó sẽ không bao giờ tới.”

Cung Vô Y không hề nói lời nào, ý vị thâm trường ngắm nhìn Dạ Nhược Ly rồi ngửa đầu cười to, bước dài ra khỏi hậu viện. Thẳng đến khi hồng ảnh (quần áo màu đỏ) biến mất vẫn còn nghe thấy tiếng cười quần quanh quần ở bên tai.

Xoay người Dạ Nhược Ly đẩy cửa vào phòng rồi cài then lại. Hít sâu khẩu khí, Dạ Nhược Ly đi về phía giường ngồi khoanh chân, từng sợi huyền khí chậm rãi hút vào nhân Huyền Linh, ánh sáng nhân nhật bao quanh nhân tản ra tinh lực rục rờ, sau khi ánh sáng rơi vào người, Dạ Nhược Ly cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái.

Bỗng trong không gian Huyền Linh phát ra ánh sáng màu xanh mãnh liệt tràn ngập khắp gian phòng, Dạ Nhược Ly cũng ở trong ánh sáng màu xanh ấy.

Ngay lúc đó ở trong sâu thẳm của rừng Huyền thú có một người áo đen thần bí ngóng lên phía xa xa bầu trời, thì thào nói: “Đó là Huyền thú gì? Sao ta cảm thấy khí tức của nó giống như rất mạnh nhưng lại rất yếu, giống như gần cũng giống như xa? Từ trước tới giờ chưa từng gặp qua sự việc này, không được, ta phải rời khỏi đây một thời gian, nếu như đây là Huyền thú có thực lực cường đại thì nó chỉ có thể thuộc về rừng Huyền thú, con người ti tiện không xứng có được Huyền thú cường đại như thế.”

“Từ ca, huynh rời khỏi rừng Huyền thú sao?” Từ trên trời có một con chim ưng màu đen nhắm mắt đất mà lao xuống, sau khi tiếp đất liền biến thành một vị nam nhân có thân hình to lớn, lúc này hắn đang dùng khuôn mặt đầy nộ nhìn người thần bí: “Từ ca, Từ ca tốt của đệ, huynh sẽ dẫn đệ theo chứ? Lão đại bọn họ đang bế quan, Vua của rừng Huyền thú cũng không có đây, ngay cả huynh cũng đi, đệ ở đây một mình rất là nhảm chán a.”

“Không được, đến đệ cũng đi lấy ai quản lý rừng Huyền thú?”

“Nhưng mà Từ ca, đệ cũng muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút, huống chi rừng rậm Huyền thú rất có uy danh ở bên ngoài, đệ không tin sẽ có người nào không sợ chết mà tiến vào đây, Từ ca huynh mang đệ theo với, đệ cam đoan sẽ không đem lại phiền phức cho huynh.” Nam nhân to lớn nâng mắt đen lên mong chờ nhìn chăm chú người áo đen. Thấy nam nhân kia thật sự rất muốn đi, người áo đen cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Được rồi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có thể dẫn hắn theo cũng không sao.

Thật kì quái ở chỗ hiện tượng kì quái trong phòng Dạ Nhược Ly lại không có ai phát hiện ra nếu không đây chính là sự kiện oanh động cả nước.

“Thanh Long chết tiết!” Lúc này mùi hương bay thoảng thoảng trong nhà phòng, Dạ Nhược Ly trừng mắt phẫn nộ nhìn con rắn nhỏ màu xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong không gian Huyền Linh mấy viên đan dược quý giá đâu hết rồi? Ngay cả một viên người cũng không giữ lại cho ta?” Lúc trước nàng đã cầu nguyện thần thú thức tỉnh đầu tiên không phải Thanh Long ai ngờ chuyện làm người khác sợ hãi cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Nếu như Lam Hinh, Bắc Ảnh Thần, Gia Nhi có ở đây nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần bởi năm năm qua chưa bao giờ thấy Dạ Nhược Ly tức giận, rất hiển nhiên là con rắn nhỏ màu xanh này đã làm ra chuyện gì đó mới khiến Dạ Nhược Ly không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Chủ nhân, người ta chỉ là quá đói nha,” đôi mắt Thanh Long long lanh nước, đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Người ta không phải cố ý, chủ nhân người tha thứ cho người ta một lần đi.”

Dứt lời, Thanh Long XIU...UU! Chui vào ngực Dạ Nhược Ly, nó biết rõ chủ nhân đối với kẻ thù thù đoạn ngoan lệ tàn khốc, không chút lưu tình nhưng đối với bọn nó rất dễ dàng mềm lòng, chỉ cần nó làm nũng chủ nhân nhất định sẽ tha thứ.

“Thanh Long, những lời này ngươi nói bao nhiêu lần rồi?” Dạ Nhược Ly đem Thanh Long để lại bàn tay, hai con ngươi hung dữ nhìn chăm chăm vào nó giống như muốn đem nó nuốt vào bụng. Thanh Long vô thức rút thân thể lại, nó đúng là đã nói qua mấy lần, cũng chỉ có mấy lần mà thôi, thật sự chỉ có mấy lần... .

“Đông, đông, đông...” ở ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Lăng nói vọng vào: “Tiểu thư, Bình an Vương gia đến, tướng quân muốn người đến đại sảnh một chuyện.”

Bình an Vương gia? Dạ Nhược Ly nhũu này, trong mắt hiện tia tàn khốc, khoé môi cười lạnh: “Thanh Long, quần lấy cổ tay ta.”

Không cần nghĩ cũng biết Hiền Viên Bình tới đây vì Hiền Viên Tinh Nhi, nàng thật muốn biết hắn sẽ dùng cách gì để cứu nữ nhi của hắn đây.

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, toàn thân Thanh Long toả ra ánh sáng màu xanh biến thành một đoạn dài quần lấy tay Dạ Nhược Ly, nếu không cẩn thận quan sát căn bản sẽ không nhìn ra vòng tay màu xanh kia là do Thanh Long biến thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đây chỉ là giao dịch.

Ở đại sảnh, ánh mặt trời chiếu vào sáng rọi. Một nha hoàn bưng nước đi về phía trước cẩn thận từng li từng tí rót đầy nước trà cho Bắc Ảnh Thần. Khi nha hoàn kia đến rót nước cho Hiên Viên Bình liền cảm nhận một loại khí tức mãnh liệt tràn ngập xung quanh bàn tay không khỏi run lên nước nóng trong bình suýt nữa bị tràn ra ngoài.

“Bắc Ảnh tướng quân, nói cho cùng ngươi cũng chỉ là tướng quân thôi, không có tư cách tạm giam quận chúa, bây giờ bốn vương cho ngươi một cơ hội để bốn vương đưa Tinh Nhi trở về Bình an Vương phủ, nếu không cho dù hoàng huynh có bảo vệ ngươi bốn vương cũng không tha cho ngươi!” Hiên Viên Bình vỗ bàn, nước trà tung toé tràn ra, mu bàn tay bị bắn vào đồ một mảnh hấn cũng không có cảm giác, ngoan lệ nói.

Nâng chén lên uống một ngụm trà, sắc mặt Bắc Ảnh thần không chút đổi sắc, thần thái lạnh nhạt tựa hồ không để tâm đến lời uy hiếp lúc này: “Vương gia đừng nóng vội, ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước hạ hỏa, những chuyện không quan trọng như thế chúng ta có thể từ từ nói sau.”

“Ngươi...” Hiên Viên Bình nắm chặt tay, huyết thái dương nổi gân xanh, con mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Thần: “Con gái của ngươi không bị giam, ngươi đương nhiên sẽ không nóng nảy, nếu như Tinh Nhi có chuyện gì bốn vương nhất định sẽ diệt cả nhà ngươi!”

Thả chén sứ trà xanh xuống, Bắc Ảnh Thần nhàn nhạt cười: “Vương gia trước khi lo lắng cho sự an nguy của quận chúa không bằng bây giờ nên lo lắng cho chính mình, tội mưu phản không phải thường đâu.”

“Hừ, đừng tưởng rằng bốn vương không biết, đều là do con gái ngươi hạ bẫy, quả nhiên cha nào con nấy, đều âm hiểm xảo trá.” Trong lòng tuy lo lắng cho sự an nguy của Tinh Nhi nhưng bề ngoài vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nếu đổi lại cho dù bị Bắc Ảnh Thần có gài bẫy hấn nhất định sẽ không nói ra những lời như thế.

“Đạ tạ khích lệ, chỉ có điều ta và tiểu Ly nhi có âm hiểm đến mức nào cũng không bằng một nửa của vương gia, từ xưa đến nay chưa ai vượt qua trình độ âm hiểm và vô sỉ của vương gia, nhân vật nhỏ như ta sao có thể so sánh với ngươi chứ?” Bắc Ảnh Thần lắc đầu, thần sắc thật sự tiếc nuối về việc mình không có cách nào so sánh với Hiên Viên Bình. Nhưng mà lời hấn nói ra thiếu chút nữa làm Hiên Viên Bình thổ huyết, đoán chừng nếu còn tiếp tục nói chuyện Hiên Viên Bình chắc chắn sẽ tức chết.

Đúng lúc này, Dạ Nhược Ly bước vào, ánh mặt trời chiếu lên người thiếu nữ mặc áo trắng, quên mất lo lắng trong lòng, Hiên Viên Bình xoẹt qua tia kinh diễm, hấn chưa từng nhìn thấy Dạ Nhược Ly cũng không biết nữ nhi của Bắc Ảnh Thần nhỏ tuổi mà đã tuyệt sắc như vậy, không biết lớn lên sẽ điên đảo chúng sinh đến mức nào.

Áo trắng phiến nhiên, tóc đen ba ngàn sợi. Dạ Nhược Ly bước về phía Bắc Ảnh Thần, nhảy mất lảnh khí đã giảm bớt, khoe môi cong lên: “Cha dường tìm con có chuyện gì không?”

Gật đầu mỉm cười, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ sùng nịnh, chỉ là khi nhìn về phía Hiên Viên Bình thần sắc chậm rãi thu hồi: “Vị này chính là Bình an Vương gia, vì quận chúa mà đến, tiểu Ly nhi, chuyện này ta giao cho con giải quyết.”

“Vì Hiên Viên Tinh Nhi mà đến?” Lòng mày Dạ Nhược Ly khẽ nhướng lên, lạnh nhạt nhìn về phía Hiên Viên Bình, thanh âm có phần không kiên nhẫn: “Ta sẽ không để nàng ta rời khỏi đây, Bình an Vương gia ngươi vẫn là nên quay về đi, phủ tướng quân không chào đón ngươi.”

Hoàn hồn lại, Hiên Viên Bình nghe Dạ Nhược Ly có ý đuổi khách, ánh mắt sắc lạnh bắn ra tứ phía: “Tiểu nha đầu, làm người nên lưu lại một con đường ngày sau để nói chuyện, nếu không ngươi sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu.”

“Hiên Viên Bình!” Sắc mặt Bắc Ảnh Thần biến đổi đứng lên, trong mắt có tia lạnh như băng: “Cho dù ngươi là vương gia nhưng nếu Bắc Ảnh Thần ta muốn ngươi chết ngươi tuyệt nhiên sẽ không thấy ngày mai, đừng tưởng rằng mấy năm nay ta nương nhip là vì sợ Hiên Viên Bình ngươi, ta chỉ là lười so đo với ngươi thôi, nếu ngươi dám ra tay với nữ nhi của ta, tin tưởng ta ngươi sẽ hối hận đến chết!”

“Ha ha, thật là chuyện nực cười,” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng khinh thường nhìn Bắc Ảnh Thần, cười mỉa: “Bắc Ảnh Thần, người hối hận nhất định là ngươi.”

Mất thấy hai bên hào khí gương cung bạt kiếm, Dạ Nhược Ly bỗng nhiên đứng dậy, mắt nàng hộ hàn ý nhìn chăm chú vào Hiên Viên Bình: “Nếu như ngươi muốn cứu con gái ngươi, ta có thể thả nàng ta, dù sao nàng ta cũng không có tác dụng gì chỉ lãng phí lương thực mà thôi.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình thở phào nhẹ nhõm, trong nội tâm đắc ý vạn phần hấn cho rằng lời uy hiếp của hấn thật sự có tác dụng.

“Bất quá...” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Gần đây ta rất nghèo vì vậy nếu muốn chuộc Hiên Viên Tinh Nhi thì cần vạn lượng hoàng kim và một cái đầu của Huyền thú cấp 18 tới đây để đổi, nếu không chỉ sợ ngươi và Hiên Viên Tinh Nhi chỉ sợ âm dương cách biệt.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình một lần nữa đại biến, nắm chặt nắm đấm, âm thanh lạnh lùng quát lên: “To gan, ngươi đang uy hiếp bốn vương?”

Vạn lượng hoàng kim còn có thể có nhưng Huyền thú cấp 18 tương đương với Đại Huyền sư trung cấp, sao có thể giết được? Dù hấn là vương gia của Hiên Viên quốc, cũng chỉ có một cái đầu của Huyền thú cấp 15 lần đó hấn đã tổn thất không ít cao thủ. Phải biết những cao thủ đó là hấn phí biết bao tâm huyết mới bồi dưỡng thành.

“Không, chúng ta chỉ đang làm giao dịch thôi.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, bác bỏ lời nói của Hiên Viên Bình: “Nếu là giao dịch ngươi có thể từ chối.”

Từ chối? Nói thì đơn giản nhẹ nhàng, nhưng nếu hần từ chối thì chỉ có gặp lại thi thể của Tinh Nhi.

“Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Nói xong câu đó, cả người Hiên Viên Bình thiếu chút nữa co quắp ngã xuống, hần cố gắng cheo chống cơ thể, hít thở sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỉ mong các ngươi sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay!”

Dạ Nhược Ly nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt như thường: “Yên tâm, Dạ Nhược Ly ta chưa bao giờ biết hối hận là gì.”

“Hừ!” Hiên Viên Bình hừ lạnh một tiếng phát tay áo, liếc nhìn Dạ Nhược Ly rồi quay người rời khỏi, trong lòng hần chưa bao giờ hận Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly nhiều như vậy. Nhìn Hiên Viên Bình rời khỏi, Dạ Nhược Ly trầm mặc, tựa hồ như phát hiện tâm trạng của nàng, Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng vỗ vai nàng hỏi: “Tiểu Ly nhi, sao thế?”

“Không có gì,” Dạ Nhược Ly lộ dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt, con ngươi đen loé lên tia không rõ hàm xúc: “Nhưng cha dưỡng à, người có thân phận gì? Vì sao khi chỉ có người và hoàng thượng ở cùng chỗ hần sẽ tỏ thái độ kính trọng người? Vì cái gì người hoàn toàn không đem Bình an vương phủ để vào mắt? Còn có năm đó rõ ràng người và mẫu thân yêu nhau như thế sao lại xa nhau?”

Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, thu tay lại nhìn ra trời xanh, khẽ thở dài nói: “Tiểu Ly nhi, có một số chuyện biết rồi cũng không phải là chuyện tốt, nếu có một ngày không thấy ta nữa con và mẹ con nhất định phải sống thật tốt!”

Nội tâm xiết chặt, Dạ Nhược Ly gất gao cầm ống tay áo Bắc Ảnh Thần, trong lúc ngẩng đầu đôi mắt đen toả ra ánh sáng kiên định: “Cha dưỡng nếu không thấy người mẫu thân sẽ rất thương tâm, ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra.!”

Nhìn dung mạo non nớt trước mắt, Bắc Ảnh Thần mỉm cười chỉ là trong nụ cười kia mang theo tia đắng chát. Những người kia sẽ không dễ dàng buông tha cho hần, những năm gần đây không cũng không bắt hần trở về chỉ là muốn cho hần thời gian suy nghĩ mà thôi, chớp mắt đã nhiều năm qua như vậy chắc bọn chúng cũng sắp tìm đến rồi. ...Có lẽ hần và Hinh nhi lại sắp chia xa nữa rồi. Nếu có thể hần thật sự muốn cùng mẹ con nàng vĩnh viễn ở cạnh nhau, nhưng hết lần này đến lần khác lại có người không muốn buông tha hần. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nguy cơ cận kề.

Đêm như nước.

Ánh trăng sáng tỏ nghiêng nghiêng rơi xuống, rơi vào một bộ trắng như tuyết của Dạ Nhược Ly, tán ra ánh sáng nhàn nhạt mà lại ảm áp. Thật lâu sau trong lòng phát ra tiếng thở dài, nàng ngẩng đầu ngắm trăng trong đáy mắt đen hiện lên tia sáng âm trầm mờ mịt. Những lời lúc sáng Bắc Ảnh Thần nói ra làm lòng nàng vô cùng bất an, dù có thế nào, mặc kệ người phương nào cũng không được phép phá hư hạnh phúc gia đình bọn họ!

Con mắt giấu sau hàng lông mi đen dày cụp lại không nhìn rõ cảm xúc, trầm giọng nói: “Gia Nhi, kế hoạch của ta có lẽ nên sớm thực hiện đi, ta có cảm giác thời gian không còn kịp nữa, trên đời này chỉ có thể lực cường đại mới thể sống sót.”

Gia Nhi nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, mặc dù mấy câu trước nàng nghe không hiểu nhưng câu cuối cùng nàng hiểu rất rõ. Không cần biết tiểu thư sắp làm gì, đời này kiếp này nàng sẽ đi theo tiểu thư tới cùng.

Thời điểm Dạ Nhược Ly quyết định, có một dãy núi cực kì xa Hiên Viên quốc có một đám người yên tĩnh bước trong bóng đêm, thần sắc của họ khác nhau hoàn toàn duy chỉ có một điểm giống nhau đó chính là khí thế siêu việt cường đại. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết những người này không tầm thường.

“Đại trưởng lão, chúng ta thật sự sẽ làm như thế sao?” Một vị lão giả tóc trắng áo đồ nhũws mây, gương mặt già nua không che kín sự khó hiểu: “Lúc trước người để Thiệu chủ rời đi sao bây giờ lại muốn hần trở về?”

Nghe thấy câu hỏi của lão giả tóc trắng, người nọ nhíu chặt lông mày khí tức nghiêm túc toả ra mãnh liệt: “Gia chủ cũng không có ý định cho hần vĩnh viễn tự do, chỉ là cho hần mười năm để đền bù tổn thất, mười năm cũng qua rồi, đây cũng là lúc hần nên trở về, hướng hồ tiểu thư đối với Thiệu chủ nhớ mãi không quên, cưới tiểu thư là nghĩa vụ của hần và cũng là trách nhiệm để mang lại lợi ích cho hai nhà, quan hệ thông gia phải do hai người kiệt xuất nhất mới được.”

Dứt lời nhìn về phía trăng sáng, gương mặt đầy nếp nhăn của người nọ vô cùng lạnh lùng, trong lòng hần lợi ích gia tộc luôn luôn quan trọng nhất, hạnh phúc của Thiệu chủ không là gì cả, thân là người của gia tộc Bắc Ảnh thì đời này phải vì Bắc Ảnh mà hy sinh, đây là nghĩa vụ của hần.

Người đi sau cùng là một vị lão giả tóc đen áo vàng, mặt mày hồng hào nhìn không giống người già chút nào, ngón tay vuốt vuốt chòm râu đen, bờ môi hé ra độ cong âm hiểm, trong ánh mắt bén nhọn xoẹt qua hần ý, nói: “Đại trưởng lão, Tử trưởng lão việc này giao cho ta xử lý đi, ta nhất định sẽ đem Thiếu chủ bình an vô sự trở về, về phần nữ nhân dám mê hoặc Thiếu chủ và con gái của nàng ta...” Con mắt hé ra lộ vẻ khắc nghiệt, nhưng khi thấy hai người đi trước nhìn lại thì vội vàng thu sát ý vào trong.

“Lục trưởng lão, đừng quên quy định của đại lục chúng ta không thể đánh võ giả và người bình thường trừ phi họ gây sự trước.” Lão giả áo trắng nhúu mày một cái, con mắt lạnh lùng đảo qua đối phương, giọng điệu nghiêm túc câu nệ: “Vì vậy khi nhìn thấy Thiếu chủ đưa hần về ngay lập tức, không được phép rat ay với những người khác.”

“Yên tâm, nàng ta chỉ là một nữ nhân bình thường, giết nàng ta còn sợ bản kiếm trong tay.” Lão giả áo vàng xem thường nhếch môi, lần này vào Hiên Viên quốc tất nhiên sẽ có người đi tới trước dù hần có tha cho nữ nhân kia nhưng thuộc hạ của tiểu thư thì khó nói lắm. Những năm gần đây không đi phiên toái cho Thiếu chủ là do gia chủ dùng hai quả đan dược thượng phẩm để đổi lấy mười năm tự do cho Thiếu chủ. Đã mười năm trôi qua tiểu thư chưa bao giờ quên Thiếu chủ, chắc hẳn không lâu nữa nữ nhân kia sẽ nhận án tử. Kể cả con gái nàng ta cũng phải chịu chung số phận.

Sáng hôm sau.

Trước hiệu bán đấu giá lớn nhất Hiên Viên quốc, Dạ Nhược Ly vuốt cằm, ánh mắt đập qua tấm bảng hiệu màu vàng rồi nhanh chân bước vào. Đón tiếp nàng là một nữ tử ăn mặc xinh đẹp vận vạt eo thon, vẻ mặt tươi cười, loại nữ tử này làm Dạ Nhược Ly có cảm giác như đang ở thanh lâu.

“Vị cô nương này, buổi tối phòng đấu giá của chúng tôi mới bắt đầu, bây giờ người tới có vẻ hơi sớm?”

“Ta không tới đây để tham gia đấu giá.” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lắc đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt: “Ta muốn gặp lão bản của các ngươi, làm phiền người báo một tiếng là có người muốn nói chuyện làm ăn muốn nói trực tiếp với lão bản.”

“Được, cô nương chờ một chút.” Nữ tử mỉm cười gật đầu, lập tức uốn éo vòng eo biến mất khỏi tầm mắt Dạ Nhược Ly. Một lúc sau, nữ tử bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Cô nương, lão bản chúng tôi cho mời, mời cô nương đi theo ta!”

Dạ Nhược Ly bước theo sát nữ tử kia, mũi son phấn dày đặc tỏa ra không khỏi làm nàng nhúu mày, có thuộc hạ như thế không biết lão bản có hình dáng như thế nào? Đại khái chắc giống như tú bà thanh lâu? Nếu đúng là vậy, chỉ sợ nàng phải tìm người khác để bàn chuyện hợp tác

“Vị khách nhân ngoài cửa mời vào!”

Âm thanh vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng bước vào phòng, ngay sau đó có tiếng vỗ tay vang lên, cánh cửa đóng lại, trong căn phòng cực kỳ yên tĩnh.

“Này, người tìm ta có chuyện gì để nói sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra âm thanh, liền phát hiện ra một nữ tử dựa lưng vào ghế tựa bằng gỗ lim, chân vắt lên bàn, miệng thích thú cười. Nữ tử này không có làn da trắng như ngọc nhưng màu lúa mì kia lại cho người ta cảm giác thoải mái, tóc đen nhánh, mắt như sao nhìn Dạ Nhược Ly, khoe môi cong lên: “Nói như thế nghĩa là không đủ lợi ích ta cũng sẽ không đích thân tiếp đãi?”

Buông chân xuống nữ tử kia chậm rãi đứng lên, ánh mặt trời chiếu lên ngũ quan xinh xắn, có một loại mỹ vị hoàn toàn khác biệt.

“Tất nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, ánh mắt tràn đầy tự tin: “Ta có thể cho ngươi rất nhiều lợi ích nhưng điều kiện đầu tiên là ta muốn ngươi trung thành với ta, chỉ cần ngươi thần phục ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, thậm chí có thể cho ngươi những điều ngươi muốn.”

Nghe vậy, nữ tử kia cũng không tức giận, nàng lộ vẻ mỉm cười. Khiêu khích nói: “Tiểu nha đầu thật thú vị, ngươi cho rằng điều này có thể sao?”

“Ta sẽ cho ngươi thời gian để suy nghĩ, chúng ta đi.” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào ánh mắt của nữ tử, cặp mắt tựa hồ như có thể sở hữu được tất cả, rồi nàng cười lộ lên: “Trong mắt của ngươi ta có thể thấy được ngươi là một nữ nhân thông minh, cùng hợp tác với người thông minh ta rất yên tâm, ta tin tưởng một ngày nào đó ngươi nhất định sẽ tới tìm ta.”

Nữ tử kia không cho là đúng, không để Dạ Nhược Ly vào mắt nói: “Ngươi tới tìm ta chỉ vì chuyện này?”

“Đương nhiên không phải thế.”

Dứt lời, một viên thuốc bay ra từ tay áo Dạ Nhược Ly, nữ tử hơi sững sờ xoè bàn tay đem viên thuốc kia giữ lại, sau khi nàng ta hoàn hồn trở lại, một đạo âm thanh nhàn nhạt từ đối diện bay tới: “Viên thuốc này có thể đột phá võ giả cấp hai, nửa tháng sau sẽ tiến hành đấu giá, trong nửa tháng này ngươi hãy đem tin tức này truyền ra khắp thiên hạ.”

Bỏ lại những lời này phía sau, Dạ Nhược Ly xoay người bước đi.

Nhìn theo hình dáng của nữ nhân vừa biến mất, nữ tử kia suy nghĩ xuất thần rốt cuộc nàng kia là thần thánh phương nào lại có viên đan dược quý giá như thế? Khó trách nàng ta lại tự tin như thế, có thể đột phá võ giả cấp hai ngay đến nàng cũng thêm thường.

Chương 18: Lòng người chần phục (chần động + phục tùng)

Ánh nắng tươi sáng, gió vồn cảnh liễu.

Trong sân, Dạ Nhược Ly đứng im lặng bên cây liễu, áo trắng như tuyết, tóc đen ba ngàn bay lên nhẹ nhàng, nét ngây thơ trên gương mặt nhỏ nhắn mang theo tia sáng tinh lặng, ánh nắng chiếu trên người nàng phẳng phất như nàng được bao bọc thêm một vầng sáng màu vàng làm ai đi ngang qua cũng ghé mắt lại nhìn.

“Tiểu thư, Long Phi Thanh đã trở về.”

Gia Nhi mặc một bộ xiêm y màu xanh biếc đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, gương mặt thanh tú tựa như hoa sen mới nở, mặc dù không thể so sánh với vẻ tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly nhưng cũng là một mỹ nhân thập phần khả ái, chỉ là không biết trong lòng nàng ta đang suy nghĩ điều gì.

“Hắn là tới thời điểm hoàn thành nhiệm vụ.” Chậm rãi xoay người, hàn quang trong mắt xoẹt qua, khoé môi cười lạnh: “Hắn đã trở về, kế hoạch tiếp theo nên tiến hành rồi, cái tên Hiên Viên Bình kia ta sẽ xoá tên hắn trên đời này.”

Gia Nhi sững sờ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư không có ý định tha cho Bình an vương phủ? Nếu thế tại sao lại thả Hiên Viên Tinh Nhi?”

“Hiên Viên Tinh Nhi không phải là người quan trọng, không đủ gây chuyện, lúc đầu ta đưa yêu cầu đó chẳng qua muốn cho thế lực của Hiên Viên Bình yếu đi,” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời xanh, nhàn nhạt dò hỏi: “Gia Nhi, ta nói người thu nhập những người kia tiến hành tới đâu rồi?”

“Tiểu thư yên tâm, em đã thu xếp ổn thoả, hơn nữa trong đám người đó có bốn người có thiên phú tu luyện giả.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi, giống như trong mắt nàng võ giả và huyền giả không khác nhau bao nhiêu. Bất qua cũng chính xác, ngàn năm trước, sở dĩ võ giả xưng là măng phu vì không tập trung luyện võ kỹ, nhưng ngàn năm sau võ giả không thiếu võ kỹ cho nên nàng hoàn toàn có thể xem võ giả và huyền giả như nhau.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly thân nhiên nói: “Gia Nhi, gọi Long Phi Thanh vào biệt viện đi.”

Vùng ngoại ô Hiên Viên quốc, cây xanh nhiều vô cùng, ánh mặt trời chói chang xuyên qua khe hở của lá cây rơi xuống mặt đất. Một toà đại viện lộ phong thái cổ xưa trang nhã, chung quanh là rừng cây rậm rạp theo gió chập chòn đung đưa không ngớt ở giữa vùng ngoại ô đó, trên đại viên có tấm bảng nam vàng, ánh sáng của chữ loé ra tia sáng rực rỡ - Dạ gia. Vì người dân ở đây thừa thối, Gia Nhi theo lời phân phó liền chọn mua nơi này, thuận tiện để làm việc.

Trong sân lúc này có một đám ăn mỳ ăn mặc rách rưới ngồi xôm trong góc, nam có nữ cũng có, ánh mắt to tròn cảnh giác nhìn xung quanh tản ra cảm giác người lạ chớ lại gần.

“Tiểu thư, chính là nơi này.”

Ngoài viện, một âm đạo thanh thúy như chuông bạc ngân lên, mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn theo tiếng nói kia thấy lần lượt có ba người bước vào, tất cả bọn họ đều khần trương vì không biết điều gì đang đợi bọn họ ở phía trước. Dạ Nhược Ly bước vào nội viện, ánh mắt liếc qua đám người nọ, nhưng khi nhìn thấy người cuối cùng ánh mắt không khỏi dừng lại một chút.

Thiếu niên đứng cuối kia chắc cũng cùng tuổi Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, quanh thân toát ra khí lạnh thấu xương như cây kiếm mang theo hàn khí, một bộ đồ trắng nhiễm máu đỏ, dung mạo cũng bị máu tươi bao trùm đặc biệt dọa người giống như vừa mới trải qua chiến trường.

Phát hiện ánh mắt Dạ Nhược Ly, Gia Nhi đến bên cạnh giải thích: “Tiểu thư, lúc em mới gặp hắn là lúc hắn bị cừu thù đuổi giết, may mắn là em có đem theo độc dược tiểu thư cho nên mới có thể cứu được hắn, nếu có thể trợ giúp cho tiểu thư nhất định rất được việc, hơn nữa bốn huyền giả kia đều có cốt cách đề tu luyện huyền khí.”

“Vất vả cho em rồi,” Dạ Nhược Ly mỉm cười vỗ vai Gia Nhi, sau đó mới nhìn về phía đám người, giờ phút này giữa hàng lông mày có chứa uy nghiêm, dừng lại một lúc rồi nói: “Ta biết rõ những người tới nơi này đều có chuyện xưa của mình, ta sẽ không hỏi đến quá khứ của các ngươi, bây giờ ta chỉ hỏi các ngươi có đồng ý thoát khỏi tình trạng hiện tại?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ nghi hoặc ngày càng tăng, nàng là người phương nào sao lại hỏi bọn họ chuyện đó?

“Ta... Chúng ta có thể thoát khỏi tình trạng hiện tại sao?”

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng có người can thận lên tiếng.

“Đương nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh sáng trong mắt ngưng tụ lại tràn đầy tự tin: “Ta có thể giúp các ngươi nhưng kết quả đều dựa vào bản thân mỗi người, chỉ cần các ngươi cố gắng nhất định có thể bước ra khỏi tình trạng hiện tại.”

“Ta không tin có người lại vô duyên cớ giúp bọn ta, lý do của ngươi là gì?”

Người nói câu đó là một mỹ thiếu niên, da hắc trắng nõn sáng bóng, ngũ quan cực kì tinh xảo, hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào, mắt đẹp cảnh giác nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, phảng phất nàng như lang như sói, sợ giây tiếp theo sẽ bị nàng ăn vào bụng.

“A, ngươi cũng giống như những người kia thêm thường thân thể ta, nếu như vậy ta tào chết cũng không theo.”

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn quần áo không chỉnh tề của mỹ thiếu niên, đại khái cũng đoán được trước khi Gia Nhi gặp hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Thật xin lỗi, đối với nam nhân yếu đuối ta không có hứng thú, mà lý do ta giúp các ngươi không phải vì thân thể, bởi vì thứ ta muốn chính là sinh mệnh của các ngươi!” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, giọng điệu bá đạo ngông cuồng: “Đem mạng của các ngươi giao cho ta, ta sẽ giúp đỡ các ngươi, nếu không các ngươi chỉ có một kết cục chính là chết, tất nhiên không phải chết trong tay ta, chỉ là thế giới này mạnh được yếu thua kẻ yếu không có tư cách để sinh tồn.”

Mọi người trầm mặc, đối với thực tế tàn khốc này bọn họ đều biết rõ, nếu không thoát khỏi tình trạng này bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chết.

“Nếu như ta thân phục ngươi, ta có thể giết cừu thù sao?” Thiếu niên tuân mỹ có khuôn mặt lạnh lùng như băng lên tiếng, hàn khí toát ra người hắn khiến cho chung quanh hắn không có người nào dám đến gần.

“Ta sẽ không báo thù cho ngươi nhưng ta có thể cho ngươi thực lực để báo thù.”

Băng sơn thiếu niên trầm mặc nửa ngày ngẩng đầu lên, con mắt lạnh như băng toả ra ánh sáng kiên định: “Tốt, sau này ta sẽ đem mạng ta giao cho ngươi.”

Dạ Nhược Ly câu môi cười, tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

“Các ngươi thì sao?” Con mắt đen đảo quanh những người do dự còn lại, Dạ Nhược Ly kiên nhẫn nói: “Ta sẽ cho các ngươi thời gian nửa nén hương để suy nghĩ, nếu không đồng ý có thể rời đi nhưng ta tin rằng sau này các ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Dứt lời, nàng không nói thêm gì nữa, nửa nén hương trôi qua rất nhanh, mọi người lúc đầu còn do dự về sau thần sắc kiên định dị thường, đến cuối cùng cũng không có ai rời đi.

“Nếu các ngươi đã lưu lại, ta sẽ dùng phương pháp của mình để huấn luyện các ngươi.”

Dạ Nhược Ly chưởng một cái, phía xa có một thanh kiếm màu đen rơi xuống, trong lòng mọi người cả kinh, đồng loạt tản ra hai bên, “Bịch” một tiếng, kiếm rơi vào nội viện, nơi kiếm rơi xuống toát ra một cái hố thật sâu, có thể thấy thanh kiếm này nặng biết bao nhiêu.

“Chủ nhân thiết là, rõ ràng là bắt ta làm cu li,” Trên bầu trời, Thanh Long đầy bụng ửy khuất nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt to đằm lệ bộ dáng đặc biệt làm cho người ta muốn yêu thương, sau đó thấy không ai chú ý đến sự có mặt của nó liền vụng trộm biến nhỏ lại, chui vào bụi gần đó.

“Thanh kiếm này nặng 500 cân, ta yêu cầu các ngươi trong vòng một tháng phải cầm được thanh kiếm này lên.” Dạ Nhược Ly chỉ vào thanh kiếm, nghiêm túc nhìn về đám người đang trợn mắt hổ mồm ngạc nhiên.

500 cân? Thanh kiếm này nặng đến 500 cân?

“Kiếm nặng 500 cân, sao chúng ta có thể nâng lên được? Cho dù dùng lực của Huyền thú nổi bật cũng khó có khả năng nâng được.”

Ngay lập tức mọi người đều không đồng ý.

“Thật sự không thể nâng lên?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, tựa hồ như lời bọn họ nói rất buồn cười: “Gia Nhi, em làm cho bọn họ xem đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi tươi cười đi đến hố sâu, khuôn mặt thanh tú mang theo tia tự tin. Mọi người đưa mắt nhìn Gia Nhi thật sự muốn biết làm cách nào để nâng được thanh kiếm đó lên.

Đứng bên cạnh hố sâu, Gia Nhi hít thở sâu đem lực lượng tập trung vào bàn tay, hai tay bé nhỏ cầm chuỗi kiếm, trong miệng phát ra tiếng quát nhẹ, bàn tay hướng nâng lên trọng kiếm được nhắc lên dễ dàng. Hơn nữa nàng mặt không đỏ hơi không gấp, tựa như không tốn tí sức lực nào. Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nhất là người vừa mới nói không thể nâng lên được, xấu hổ đến nỗi muốn chui đầu vào đất. Sau đó Gia Nhi dùng sức ném qua Dạ Nhược Ly. Mọi người đều không hiểu sao nàng ta làm thế vô cùng khinh thường vị tiểu thư thanh mảnh kia có thể nâng được thanh kiếm kia lên, nhưng một lần nữa tất cả đều há hốc ngạc nhiên.

Chỉ thấy Dạ Nhược Ly đuổi tay ngọc đón lấy thanh kiếm đang bay tới, tay nàng cầm chuỗi kiếm, xoay trên không trung mấy vòng mới dùng sức đâm mũi kiếm vào sau trong lòng đất, ngẩng đầu ánh mắt đảo quanh mọi người, hững hờ nói: “Ta và Gia Nhi đã thử qua, đây là tiêu chuẩn, chúng ta đã làm được, ta tin tưởng các ngươi cũng sẽ làm được.”

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Dạ Nhược Ly thêm vài phần tôn kính. Gia Nhi phải dùng hai tay mới nâng được trọng kiếm mà nàng chỉ cần một tay có thể nâng được thanh kiếm 500 cân, thực lực như vậy không muốn phục tùng cũng khó.

“Long Phi Thanh, sau này ngươi cũng sẽ huấn luyện ở đây, Gia Nhi, ta giao đám người này lại cho em.” Dạ Nhược Ly buông trọng kiếm, cất bước thông thả về phía Gia Nhi, dừng lại trước mặt nàng ta rồi nói: “Lúc trước ta dạy em thế nào thì bây giờ em cứ như thế mà dạy cho bọn họ, đợi khi nào có thể nâng được thanh kiếm kia lên thì hãy tìm ta.”

“Vâng tiểu thư, Gia Nhi nhất định sẽ không để người thất vọng.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười để Long Phi Thanh và Gia Nhi ở lại biệt viện còn nàng rời đi một mình, thực lực của nàng lợi hại như thế Gia Nhi cũng không cần lo cho sự an nguy của nàng, dù sao ở Hiến Viên quốc người có thể đánh lại tiểu thư nhà nàng cũng không nhiều lắm.

Ở sân nhỏ có một tia ánh sáng màu xanh vụt qua rồi tắt. Thanh Long dựa vào vai Dạ Nhược Ly, cọ cọ vào gương mặt nàng, trong mắt rung rung nước ỷ lại nói: “Chủ nhân, chúng ta về nhà sao?”

“Ừ, chỗ này giao cho Gia Nhi là được rồi, ta còn phải làm những chuyện khác.”

Còn vài ngày nữa là đến ngày đấu giá rồi, trong thời gian này cả đại lục đều ồn ào sôi nổi nhưng cảm giác bất an trong lòng nàng ngày càng mãnh liệt, bất an này chắc chắn không phải vì Hiến Viên Bình, một vương gia không đáng để nàng lo lắng như thế, nàng cũng không biết cảm giác bất an này đến từ đâu.

“Không tốt!”

Trong nháy mắt, Dạ Nhược Ly cảm nhận được hai khí tức đại cường ở phía xa xa đánh tới, hơn nữa hai đạo lực này lại nhắm vào nàng, Dạ Nhược Ly không rõ mình đã trêu chọc người nào mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải là sát thủ Hiến Viên Bình phái đến.

“Ha ha, tiểu nha đầu, ngươi đem con rắn lục trên vai ngươi giao cho ta, ta có thể tha chết cho ngươi.”

Theo tiếng nói có hai bóng dáng chậm rãi bay xuống, chỉ thấy một người toàn thân áo đen che phủ không rõ dung mạo, tên còn lại mặc hắc y thân hình to lớn như gấu ngũ quan thô kệch, hai người này đột nhiên xuất hiện khí tức không giống như loài người.

Lúc này Dạ Nhược Ly khôi phục về bình tĩnh, con ngươi không gọn sóng hỏi: “Nếu như ta nói không thì sao?”

“Tiểu nha đầu, ngươi đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Người áo đen ngẩng đầu lên, con mắt híp lại, nét khinh thường hiện ra trên khoé môi: “Con người hèn mọn, âm hiểm, xảo trá không xứng có được Huyền thú có thực lực cường đại, ta lệnh cho ngươi lập tức đưa con rắn lục kia giao cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của rừng rậm Huyền thú!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hoàng thú? Bắt được đem làm toạ kỵ.

Con ngươi nhìn xuống, vuốt ve đầu Thanh Long, khoé môi nở nụ cười, nhàn nhạt hỏi: “Thanh Long, ngươi rất cường?”

Thân thể co lại, Thanh Long cẩn thận nhìn Dạ Nhược Ly sau đó quăng mắt nhìn về phía hai vị khách không mời mà tới kia, chớp đôi mắt trong veo như nước, nói với vẻ chắc chắn: “Không, ta rất yếu, thật sự rất yếu, cho dù là người bình thường cũng có thể giết chết được ta, ta sao có thể là Huyền thú có thực lực cường đại được?”

Cho dù cường đại, nó cũng không thừa nhận, thoát nhìn hai người này không giống như người tốt. Huống chi trong thủ hạ của chủ nhân, nó đúng là yếu nhất nếu không cũng không sớm tỉnh lại nhất, nhưng chỉ cần nó có thể khôi phục lại thực lực kiếp trước hai người kia cũng không phải là đối thủ của nó, đáng tiếc thời gian tỉnh lại vô cùng ngắn nên không thể phục hồi lại được.

“Tiểu nha đầu, ngươi tưởng rằng hai người bọn ta là đồ ngu sao?” Người áo đen mĩa mai nói, ánh mắt thâm thúy khoá chặt vào Thanh Long: “Bất luận hôm nay xảy ra chuyện gì ta nhất định phải đem con rắn nhỏ này mang về rừng rậm Huyền thú, con người là đám chủng tộc tiện không xứng có được nó.”

Huyền thú cấp thấp bọn hắn có thể không quan tâm nhưng nếu phát hiện ra thực lực cường đại thì bọn họ nhất định phải mang về. Vì bọn hắn không cho phép Huyền thú giúp đỡ con người, Huyền thú chỉ có thể trở về với rừng rậm Huyền thú mà thôi.”

“Tứ ca, đừng nói nhiều với nàng ta, trực tiếp đoạt lấy là xong.” Nam nhân kia xoa tay tiến tới, khuôn mặt đầy khinh thường hiển nhiên không đem thiếu nữ trước mặt để vào mắt: “Này tiểu nha đầu, đây là ngươi tự chuốc khổ vào thân, đừng trách thúc thúc hạ thủ không lưu tình.”

“Chờ một chút!” Trước khi nam nhân kia ra tay, Dạ Nhược Ly lên tiếng.

“Ha ha, tiểu nha đầu sợ rồi sao?” Nam nhân dừng động tác lại, dương dương tự đắc nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta biết rõ ra không phải là đối thủ của các ngươi, chiến đấu đối với chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn nam nhân, con mắt rơi vào người áo đen, lộ vẻ tinh quang: “Chắc tình trạng cơ thể ngươi, ngươi biết rõ phải không?”

Người áo đen cá kinh, khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly, người thiếu nữ này sao có thể biết chuyện đó?

“Đúng vậy, ta đúng là bị tổn thương nặng.” Nắm chặt nắm đấm, người áo đen tràn đầy căm hận: “Đều là do con người đê tiện, nếu không phải ta bị ám toán ta sẽ không bị trị tội tu vi không thể tiến thêm được như thế, nhưng cái này với ngươi có quan hệ gì?”

Khoé môi hơi nhếch lên, Dạ Nhược Ly vuốt cằm, bộ dạng lộ ý thâm trường: “Nếu ta nói ta có thể giúp ngươi thì sao?”

“Cái gì?” Người áo đen sững sờ rồi ngay lập tức hoàn hồn, cười lạnh một tiếng mang vẻ trào phúng: “Ngươi cho là ngươi nói như thế ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Tuy ta rất kinh ngạc ngươi có thể nhìn ra tình trạng thân thể ta nhưng không có nghĩa ngươi có bản lĩnh giúp ta.”

Dạ Nhược Ly không nói nhiều, duỗi ngón tay một luồng ánh sáng màu hồng bắn ra, trực tiếp bay vào miệng người áo đen.

“Ốt ọt!”

Người áo đen không ngờ tới sự việc xảy ra như vậy, chờ hần kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa, viên đan dược kia đã sớm hoá thành chất lỏng theo yết hầu chậm rãi chảy xuôi vào cơ thể.

“Tứ ca, huynh làm sao vậy?” Nam nhân đỡ thân thể người áo đen, trong mắt không che giấu sự lo lắng, hần quay đầu hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Xú nha đầu, nếu Tứ ca lão tử có mệnh hệ gì, lão tử sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Dạ Nhược Ly nhú mày, từ chối cho ý kiến, đứng yên lặng nhìn người áo đen.

“Ngũ đệ,” người áo đen vươn cánh tay ngăn cản nam nhân bên cạnh, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nói: “Chỉ cần ngươi có thể giúp ta, ta sẽ tha cho ngươi không truy cứu nữa.”

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hần rõ ràng cảm nhận kinh mạch bị bế tắc bỗng nhúc nhích, một tia huyền khí âm áp hoà vào trong kinh mạch của hần, trong một lần hô hấp huyền khí kia đã biến mất. Mặc dù huyền khí không hoá thành huyền khí của hần nhưng bao lâu rồi hần mới có thể cảm nhận được khí tức huyền khí?

Cho nên hần nguyện tin tưởng Dạ Nhược Ly.

“Ngươi cho rằng ta sẽ chấp nhận điều kiện thiết thời như vậy sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn người áo đen.

“Ngươi muốn như thế nào?” Người áo đen khẽ biến đổi sắc mặt, ánh mắt mang vẻ bất thiện.

Dạ Nhược Ly vuốt ve đầu Thanh Long, nói với giọng đương nhiên phải thế: “Rất đơn giản, ta muốn hai ngươi làm hộ vệ cho ta trong vòng ba năm, ba năm sau ta sẽ chữa nội thương của ngươi, hơn nữa thả tự do cho các ngươi. Thế nào? Điều kiện này cũng không phải rất khó.”

“Không có khả năng!” Người áo đen không chút suy nghĩ mà cự tuyệt, hần chính là Huyền thú chân chính sao có thể thuần phục một con người? Điều này không thể xảy ra, tuy kì hạn chỉ có ba năm nhưng đó vĩnh viễn là nỗi sỉ nhục của hần: “Yêu cầu của ngươi ta không thể đáp ứng, huống chi đề hoàng thú biết được, chúng ta cũng không tránh khỏi một kiếp.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, con ngươi đen như mực xoẹt qua hai người, môi son thốt ra những lời ngông cuồng, không để ai vào mắt: “Hoàng thú kia sớm muộn cũng có ngày ta sẽ bắt hần là toạ kỵ (vật cưỡi).”

Hai người cùng mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được thiếu nữ tuyệt sắc kia. Quá mức càn quấy, quá kiêu ngạo rồi, nàng lại muốn hoàng thú tôn quý đem làm toạ kỵ... Nghĩ tới nam nhân cường đại kia, hai người đồng loạt rung mình không biết nếu hần trở thành toạ kỵ sẽ có dáng vẻ như thế nào?

“Ngươi, ngươi dám vũ nhục hoàng thú của chúng ta, thật to gan!” Người hoàn hồn lại đầu tiên là nam nhân hắc y, hần nắm chặt nắm đấm, hai con mắt phần nộ gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly, nhưng câu nói tiếp theo của Dạ Nhược Ly lại làm hành động của hần ngưng lại.

“Ta bận rất nhiều việc, không có thời gian chơi cùng các ngươi, nếu như không để ta giúp thì ta sẽ rời đi, nhưng ta có thể nói chính xác cho các ngươi biết nếu như không có đan dược của ta, đời này hần đừng mơ đến việc tăng thực lực hơn nữa thương thế của hần sẽ chuyển biến xấu đi, cuối cùng sẽ mất sạch tất cả tu vi đến tận cùng của sinh mệnh cho nên từ vong...”

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Nam nhân nhỏ nước miếng, sững sờ trong nháy mắt, ánh mắt nhìn về phía người áo đen, câu hỏi mang theo tia mong chờ: “Tứ ca, nàng ta nói không đúng, phải không? Huynh sao có thể bị thương nặng như thế?”

Dừng lại ở con mắt mong chờ của nam nhân, cuối cùng người áo đen gật đầu: “Ngũ đệ, nàng nói không sai, trong khoảng thời gian này tu vi của ta đang mất dần, mặc dù không rút xuống một cấp nhưng ta cảm nhận được huyền khí đang dần dần tiêu tán...”

“Tứ ca, sao huynh lại không nói cho bọn ta biết...” Trong mắt nam nhân lộ vẻ sầu lo, khoảng thời gian ngắn này người áo đen cũng không biết nói gì cho tốt.

“Suy nghĩ xong chưa?” Dạ Nhược Ly cầm Thanh Long lên nhảm chán xoa thân thể của nó cũng không để ý đến ánh mắt kháng nghị của Thanh Long, cũng không ngần ngại lên nói: “Trên đời nay chỉ có ta mới có thể cứu ngươi, dùng ba năm tự do đổi lấy tính mạng của ngươi, đây là một vụ trao đổi có lợi.”

Người áo đen do dự, hẳn không có cách nào đưa ra quyết định, nam nhân chịu không nổi về một chương lên vai hắn: “Tứ ca, ngươi còn suy nghĩ gì nữa? Bất qua ba năm chỉ trôi qua trong nháy mắt, vì huynh đệ, đệ nguyện vào núi đao xuống vực dầu, nếu lão đại và hoàng thú phát hiện đệ sẽ chịu phạt cùng huynh.”

Trầm mặc nửa ngày người áo đen mới lên tiếng: “Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, nếu như ba năm sau ngươi không thể chữa khỏi cho ta, ta nhất định sẽ giết chết ngươi.”

“Ngươi có thể yên tâm, Dạ Nhược Ly ta nói được làm được, chỉ là trước đó có thể nói cho ta biết tên của các ngươi?” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, nàng đã sớm luyện xong đan dược chữa thương chỉ có điều trong vòng ba năm nàng sẽ không đưa cho bọn họ, ai biết được khi có đan dược rồi bọn họ có chạy trốn hay không? Đối với người xa lạ nàng không dễ dàng tin tưởng.

“Ta là Báo Vương, huyền báo, đây là đệ đệ ta Ứng Vương, tên Huyền Ứng.”

Ứng Vương? Dạ Nhược Ly nháy mắt con mắt đen nhìn Huyền Ứng: “Ngươi xác nhận ngươi không phải là Hùng Vương hay Hồ Vương?”

Huyền Ứng lập tức xịu mặt, hẳn chỉ hơn cường tráng một chút nhưng hẳn là Ứng Vương hàng thật giả thật 100%.

“Khục khục.” Huyền Báo ho hai tiếng, trong mắt mỉm cười vỗ vỗ bả vai Huyền Ứng: “Ngũ đệ, đệ nên giảm béo rồi, từ nay về sau mỗi ngày chỉ được phép ăn một bữa cơm.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Huyền Ứng trực tiếp nhảy dựng lên, hai mắt rung rung đáng thương bắt lấy cánh tay của Huyền Báo: “Tứ ca, huynh không thể đối xử với đệ như thế, huynh chính là đang mưu sát đệ, mỗi ngày ăn có một bữa cơm huynh không muốn ta sống nữa phải không?”

“Thật sao? Không muốn? Vậy đệ có thể trở về rừng rậm Huyền thú.”

“Đừng, đừng, là huynh đệ ruột, đệ nghe lời huynh là được chứ gì.”

Dạ Nhược Ly bất giác mỉm cười, đối với Huyền thú Huyền Ứng này nàng không hề thấy ác cảm, tuy rằng lúc đầu nhìn không hợp mắt nhưng tính cách làm nàng có chút thương thức. Lúc này Dạ Nhược Ly cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn đằng sau mình, tuy không có ác ý nhưng nàng vẫn nên phòng vệ thì hơn.

Người đằng sau neho cặp mắt phượng dài hẹp, đôi môi đỏ mọng nở ra dáng vẻ tươi cười điên đảo chứng sinh, ánh mắt nhìn thật sâu vào thiếu nữ, thì thào lầm bầm: “Vậy mà cũng bị phát hiện? Ha ha, bổn vương thật muốn biết ngươi có bao nhiêu bí mật.”

Dứt lời, một trận gió thổi qua, nam nhân đứng trên cây biến mất nhưng chưa từng xuất hiện. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: đã đến.

“Tứ ca, đây là vật gì?”

Lúc này trên đường phố phồn hoa nhộn nhịp của Hiến Viên thành Huyền Ứng cầm một cái trống có dây (cái trống nhỏ nhỏ có 2 sợi dây khi lắc qua lắc lại 2 sợi dây có gắn hạt đập vào trống phát ra tiếng động- cái này hay có trong phim á) đưa lên tai lắc qua lắc lại, đôi mắt ngạc nhiên mở to, nghi hoặc nhìn cái trống cũng không ngừng động tác lại tựa hồ như chưa bao giờ thấy qua món đồ chơi nhỏ nhắn này, vẻ mặt hào hứng nói: “Đem thứ này về tặng lão đại, lão đại nhất định sẽ rất vui.”

Khoé mắt run rẩy, khuôn mặt đen xì của Huyền Báo hiển thị vẻ bất đắc dĩ: “Đừng xem lão đại và ngươi đều có đầu óc như nhau, còn có vật này ở đâu ra?” Hẳn nhớ rõ ràng hẳn không hề cho tên ngốc này ngân lượng.

“Đương nhiên là lấy đến đây.” Huyền Ứng đem cái trống nhỏ cho vào ngực, nói đương nhiên không có chút cảm giác mình làm sai.

“Đồ đàn, ta và ngươi đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đừng có gây chuyện thị phi cho ta, nơi này không phải là nơi ngươi có thể tùy ý xằng bậy như ở rừng rậm Huyền thú!” Huyền Báo lấy tay che trán, thờ dài ngao ngán, hai bên thái dương giật giật, hận không thể đè tên ngọc này xuống đánh một trận.

Huyền Báo chưa kịp động thủ, giọng nói từ phía sau lưng truyền tới: “Đứng lại, ăn trộm, đứng lại cho ta!”

Huyền Báo và Huyền Ứng nhìn nhau, đáy lòng đồng thời tuôn ra một ý nghĩ – trốn! Trong chớp mắt, hai người vung bước chân nhắm phía trước lao lên để lại một làn bụi sau lưng.

Dạ Nhược Ly bắt đầu đi thờ dài, xuất ra mấy đồng tiền ném cho người bán hàng sau đó đi về hướng hai huynh đệ biến mất đuổi theo. Nàng thật sự không biết đề hai huynh đệ kia ở đây đến cùng là phúc hay là họa, xem ra nàng tạo quá nhiều phiền toái rồi.

“Các ngươi không cần chạy, họ sẽ không đuổi theo đâu.”

Cũng may hai huynh đệ chạy không nhanh chỉ trong chốc lát Dạ Nhược Ly đã đuổi kịp, nghe được lời nói đó bọn hắn mới dừng chân trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Nếu con người hay huyền thú biết được bọn hắn ăn trộm, mặt mũi của rừng rậm Huyền thú coi như mất sạch.

“Vì sao ta lại phải chạy theo tên ngu ngốc này? Rõ ràng người trộm đồ không phải ta...”

“Tứ ca, hẳn đặt đồ vật ở đằng kia không phải cho người ta lấy sao?” Huyền Ứng khó hiểu gãi gãi đầu, mặt mũi mờ mờ: “Ồ rừng rậm Huyền thú chính là như vậy mà, ở đây có cái gì khác? Tứ ca, con người thật phức tạp quá đi.”

Huyền Báo lại thờ dài, bắt đầu đi nhìn Dạ Nhược Ly: “Dạ cô nương đệ đệ của ta lần đầu rời khỏi rừng Huyền thú nên không hiểu biết nhiều về quy củ của con người, khiến cô nương chê cười rồi.”

“Không sao,” Dạ Nhược Ly vuốt cằm mỉm cười, trong mắt hiện hào quang khác thường: “Chỉ là từ nay về sau ngươi nên coi chừng hắn, trong vòng ba năm này cần gì cứ nói, ngàn lần đừng để hắn gây chuyện, việc luyện đan được giúp ngươi ta đã cố, sau khi trở về ta sẽ đem được liệu cần thiết ghi cho ngươi.”

“Tốt, ở rừng rậm Huyền thú được liệu không thiếu.” Huyền Báo tự đắc vỗ ngực, tuy hắn không phải là Luyện Đan sư nhưng cũng biết khi luyện đan cần ít nhất mười được liệu, nhưng mà khi cầm tờ giấy viết chỉ chít trên trăm được liệu trân quý, lòng của hắn không ngừng rĩ riu.

Đúng lúc này, một bộ áo xám xuất hiện trước mắt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tươi cười nói: “Vị cô nương này, Niệm tiểu thư nhà ta muốn gặp ngươi.”

“Niệm tiểu thư?” Dạ Nhược Ly nhún mày, nhìn vị nam tử áo xám tuấn mỹ lạnh nhạt nói: “Thật có lỗi, ta không biết ai họ Niệm.”

“Ta chỉ đến truyền lời, lời đã nói xong ngươi có đi hay không là chuyện của ngươi, tiểu thư ở phòng thứ nhất bên trái chờ ngươi,” Nam nhân áo xám nhún vai, về mặt không sao cả, nói xong mấy lời đó xoay người bước về tứ lâu.

Trầm tư một lát, cuối cùng Dạ Nhược Ly cũng quyết định đi gặp vị Niệm tiểu thư thần bí kia.

“Huyền Báo, Huyền Ứng các ngươi cầm khối ngọc bội này đến hộ quốc phủ tướng quân, cha dạng ta sẽ thay ta chiêu đãi các ngươi, tùy tiện hỏi một người cũng có thể tìm được chỗ đó.” Dạ Nhược Ly giật một miếng ngọc bài xanh biếc từ bên hông xuống rồi ném vào tay Huyền Báo: “Ta đi một lát sẽ trở về.”

Trong phòng rượu, nữ tử dựa vào ghế bạch đàn, lười biếng ngáp một cái, trừng mí mắt nhìn người vừa đi vào, hỏi: “Thế nào rồi? Nàng ta tới chưa?”

Nam nhân áo xám bước đến bên nữ tử, đứng sau lưng hai tay đặt lên vai nàng: “Nàng ta tới hay không ta không biết, bất quá ta đã nói cho nàng ta biết rồi, Niệm nhi ta đoán nàng ta sẽ tới, bất luận là ai cũng đều muốn biết người tới tìm mình rốt cuộc là ai.”

Khoé mắt nữ tử run rẩy một hồi, đôi tay trắng như phấn đánh về nam tử sau lưng “Phanh” một tiếng, nắm đấm trúng vào lỗ mũi nam nhân, ngay lập tức một dòng máu chảy xuống.

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Niệm tiểu thư cũng không cho phép gọi Niệm nhi, phải gọi ta là Khê tiểu thư hoặc là Khê.”

Nam nhân áo xám bặm mũi, ai oán liếc nhìn Niệm Khê, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Bạo lực như vậy sau này không ai thèm cưới.”

Sắc mặt lập tức tối lại, Niệm Khê nắm chặt bàn tay trắng như phấn, cắn chặt răng, phần nộ trùng mắt nhìn nam nhân kia: “Không biết xấu hổ, ta nghe thấy rồi đấy, nếu như ngươi không muốn chết thì vẫn nên nói thầm trong lòng đừng nói thành tiếng, nếu không ta sẽ cho ngươi chết rất khó coi.”

Nam nhân áo xám sợ run người, vội vàng nịnh hót: “Ha ha, Khê tiểu thư, người nghe nhầm rồi, ta vừa rồi không nói gì mà, thật sự...”

Niệm Khê còn muốn nói gì đó, ánh mắt chú ý nhìn cánh cửa được đẩy vào, thấy Dạ Nhược Ly liền đem mấy lời muốn nói nuốt xuống, trên miệng tươi cười: “Tiểu thư Dạ Nhược Ly, đã lâu không gặp.”

“Là ngươi?” Dạ Nhược Ly sững sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới vị Niệm tiểu thư này lại là lão bản của phường bán đấu giá, sau đó sắc mặt trầm xuống, đôi mắt nhắm lại, lạnh lùng lên tiếng: “Làm sao ngươi biết tên ta? Chẳng lẽ... người điều tra ta?”

“Về việc này ta thật sự xin lỗi,” Niệm Khê đứng lên, đáng cười chậm rãi thu lại: “Vì thể hiện sự áy náy của ta, ta sẽ đưa cho ngươi một tin tức, hy vọng là

có ích đối với tiểu thư.”

“Cái gì?”

“Người ngoài đều biết, hộ quốc tướng quân và Bình an vương gia không hợp nhau, ta cho người biết trong tay Bình vương gia có không ít cao thủ, hơn nữa có một thế lực bí mật đang âm thầm trợ giúp hắn, về phần thế lực kia thì ta không biết.”

Dạ Nhược Ly nhíu mày hỏi: “Những tin tình báo này người làm sao có được?”

“Khắp Hiên Viên quốc này không có gì là Niệm Khê ta không biết.” nở nụ cười đầy tự tin, Niệm Khê dừng lại một chút rồi nói: “Mặt khác ta lại tặng cho người một tin phụ nữa, theo ta được biết Bình an vương gia đối với con gái hắn tình cảm không ở mức tầm thường...”

Nói đến chuyện này trong mắt Dạ Nhược Ly hiện lên ánh sáng sắc nhọn: “Hai tin tức đúng là có giá trị, đối với việc người tự tiện điều tra ta ta sẽ bỏ qua cho người vẫn như ban đầu hợp tác với nhau, chỉ là bây giờ ta còn một số việc cáo từ trước, hội đầu giá năm ngày sau ta nhất định sẽ đến.”

Thời gian cách buổi đầu giá còn lại năm ngày, đến lúc đó nàng sẽ dùng sự kiện này là suy yếu Hiên Viên. Ngay lúc đó, ngoài cửa thành Hiên Viên quốc có một lão giả áo vàng nhìn người ra ra vào vào khinh thường nói: “Đây là chỗ ở của Thiếu chủ? Hừ, một lũ phạm phu tặc tử, thật sự chướng mắt, không biết tại sao Thiếu chủ lại chọn một chỗ như vậy?”

“Lục trưởng lão, đừng quên lời nhắc nhở của Đại trưởng lão trước khi đi.” Lão giả đứng bên cạnh lạnh lùng nói, lông mi trắng nhẹ nhàn.

“Không cần người nhiều lời,” lão giả áo vàng không kiên nhẫn cắt lời đối phương, trong mắt sắc bén nhìn về phía trước, cười lạnh một tiếng: “Chắc hẳn phủ tướng quân cũng chỉ có mình Thiếu chủ là huyền giả, mang hắn về rất đơn giản, Ngũ trưởng lão chúng ta không cần chờ người khác, động thủ trước cho thoải mái.”

“Ài, nghe nói hoàng đế Hiên Viên quốc rất coi trọng Thiếu chủ cho nên...”

“Hoàng đế thì sao, cũng chỉ là phế vật” Lão giả áo vàng có chút khinh thường nói chen vào, khoe môi mỉa mai: “Nơi này chỉ toàn đồ vô dụng quan tâm làm gì? Nếu như hắn dám cản trở thì giết, nếu không phải là huyền giả thì không có tư cách sống.”

Chứng kiến về mặt ngoan lệ của lão giả áo vàng, Ngũ trưởng lão không khỏi lắc đầu thở dài, đại lục có quy định của đại lục, huyền giả không thể khơi mào tranh chấp với võ giả, vì vậy bọn hắn không thể khiêu chiến, bất quá có một điều Lục trưởng lão nói đúng, đối phó với phủ tướng quân dễ như trở bàn tay, hắn cũng không tin có người có thể cản trở bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thân thể của Bắc Ảnh Thần

Dạ Nhược Ly thông thả bước về phủ tướng quân, chuẩn bị vào trong phủ ánh mắt ngay lập tức bị một bóng dáng phong hoa tuyệt đại hấp dẫn. Nam nhân này đúng là rất đẹp mắt, một bộ xiêm y đỏ rực càng làm cho hắn trở nên yêu mị, tóc mai như mực, lông mày hình lá liễu, trên lỗ mũi có ngưng tụ một lớp mồ hôi, trên tay cầm thanh trường kiếm, hắn chỉ đứng trong gió im lặng nhìn Dạ Nhược Ly.

Ngay cả lòng như hồ nước tĩnh lặng của Dạ Nhược Ly khi nhìn thấy bộ dạng yêu nghiệt này cũng không khỏi thất thần trong giây lát.

“Tiểu muội muội,” bên cạnh bỗng nhiên truyền tới giọng nói của thiếu niên, như muốn làm Dạ Nhược Ly hoàn hồn lại, cánh tay chặt chẽ nắm lấy cổ nàng: “Kỳ thật ta lớn lên cũng nhìn rất đẹp, người có thể không cần nhìn tên yêu nghiệt kia, nhìn ta a, thấy thế nào?”

Tiểu...muội muội?

Dạ Nhược Ly khoe môi có chút co rút, bước chân linh hoạt trở lại vội tránh Nam Cung Thần: “Hai người các người sao lại ở chỗ này? Nếu như vậy ta đây không tiễn, đi đường bình an.”

Dứt lời trực tiếp vượt qua hai người đi về phía sân nhỏ, nhưng vào lúc này một bàn tay chặt chẽ túm lấy nàng.

“Nữ nhân, người nghĩ là chúng ta rời đi?” Sắc mặt Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng hơi nhăn nhìn thật sâu vào gương mặt còn non nớt trước mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Tuy rằng bốn vương và Nam Cung Thần ở đây một thời gian ngắn, đúng là đúng lúc nên đi, bất quá...”

Cặp môi đỏ mọng giương lên, bộ dạng quyến rũ mị hoặc, Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly thanh âm mang thêm vài phần mập mờ: “Tiểu Dạ, bốn vương tin tưởng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại, bốn vương nhất định sẽ biết tất cả bí mật của nàng.”

Dạ Nhược Ly rũ mắt, trầm mặc không nói. Nói thật nàng không hề ghét Cung Vô Y hay Nam Cung Thần. Nhưng mấy ngày nay lời nói của Bắc Ảnh Thần cứ làm nàng bất an có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra, dù Cung Vô Y có thân phận như thế nào thì nàng cũng không nên kéo người vô tội xuống nước, đây cũng là lý do nàng mong bọn họ rời đi.

“Nhược Ly muội muội,” Nam Cung Thần vỗ vai Dạ Nhược Ly, một bộ thanh sam tung bay trong gió khuôn mặt tuấn tú khôi ngô ôm lấy đường cong nhu hoà: “Muội có biết ba năm sau sẽ có cuộc thi đấu? Chỉ cần là huyền giả đều có thể tham gia, đến lúc đó anh tài hành kiệt tề tụ ta rất mong chờ biểu hiện của muội.”

“Huyền giả thi đấu?” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói: “Tốt, ta sẽ tham gia.”

Đại khái ở thời điểm này không ai biết ba năm sau thi đấu bởi vì Dạ Nhược Ly mà xuất hiện bao nhiêu chấn động, cũng vì cuộc tỷ thí kia mà tiếng tăm của Dạ Nhược Ly vang danh thiên hạ, nàng thu nhận được rất nhiều cường giả, tạo cho gia tộc Bắc Ảnh một thế lực không hề nhỏ.

Cung Vô Y khắc sâu ngắm nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó thu hồi tầm mắt, áo đỏ như lửa không gió tự bay: “Nam Cung, chúng ta đi thôi!”

Thời điểm mà Cung Vô Y và Nam Cung Thần bước đi, Dạ Nhược Ly cũng xoay người hướng về phía ngược lại mà bước đi, từ đầu đến cuối không ai quay lại nhìn ai.

“Cha dưỡng, mẹ...”

Bước vào đại sảnh, Dạ Nhược Ly trông thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh không khỏi nở nụ cười thật tươi, hai người này đứng cùng chỗ thật xứng đôi cho nên nàng tuyệt đối không cho phép người nào phá hư hạnh phúc của bọn họ. Trong giây lát phát hiện ra vị khách không mời mà đến, Dạ Nhược Ly thu lại dáng vẻ tươi cười, nhượng mày hỏi: “Không biết Bình an vương gia đến đây có chuyện gì?”

“Khục khục,” Hiên Viên Bình ho khan hai tiếng, con ngươi che đầy tia hung ác: “Bốn vương tới để cùng ngươi thương lượng một chút, bởi vì Huyền thú cấp 18 rất khó khăn bắt được, bằng thực lực của bốn vương thực sự không làm được, cho nên muốn ngươi thoả nhượng một chút có thể đem cấp 18 thành cấp 15 có được không?”

Dứt lời, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, nếu không phải con gái bảo bối của mình, hấn sao có thể nén giận? Đợi sau khi cứu được Tinh Nhi hấn sẽ cho tiện nhân này chết không có chỗ chôn!

“Có thể.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, nháy mắt một cái đồng ý với lời đề nghị của Hiên Viên Bình. Hiên Viên Bình ngây cả người, hấn tưởng phải rất khó khăn ai ngờ nàng ta lại dễ dàng đáp ứng như thế, từ khi nào con gái của Bắc Ảnh tướng quân dễ nói chuyện như vậy? Âm mưu, nhất định là có âm mưu...

“Bình an vương gia còn chuyện gì nữa sao? Nếu như không ta không tiện,” Dạ Nhược Ly thấy hấn không có ý định rời đi, không kiên nhẫn nhượng lòng mày: “Về phần Hoàng kim và Huyền thú ta sẽ sai người tới lấy, Hiên Viên Tinh Nhi sẽ bình an vô sự trở về, Vương gia cứ yên tâm trở về đội đi, nếu không không chừng ta lại đổi ý.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình vội vàng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dạ Nhược Ly, phát ra tiếng hừ lạnh, không quay đầu bước ra về. Thái độ của hấn cũng không làm Dạ Nhược Ly khó chịu, trái lại còn nhẹ nhàng thở ra: “Gia hỏa chóng mắt kia cuối cùng cũng đi rồi, nhà chúng ta cũng được thanh tịnh một lát.”

“Ha ha, tiểu Ly nhi, bây giờ con rất có phong phạm của người đứng đầu, cha dưỡng rất yên tâm” Ánh mắt sùng nịnh nhìn Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần vui vẻ cười tâm không khỏi xoắn lại, vì nàng trầm ổn thành thực mà cảm thấy đau lòng.

Tinh thần Dạ Nhược Ly kéo căng, cảm giác bất an lần nữa ập tới, nàng cất bước tiến tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần lại một chỗ: “Cha dưỡng, người mới là nhất gia chi chủ, dù là mẫu thân hay con và cả phủ tướng quân này đều không thể rời xa cha dưỡng.”

Lam Hinh cắn cắn môi, khuôn mặt tuyệt mỹ che kín lo lắng, ánh mắt nhìn bầu trời xanh, khoé môi nở nụ cười vui vẻ mà đắng chát: “Có phải là bọn hấn đến rồi? Lúc trước, dùng tính mạng phụ thân và muội muội bức thiếp, thiếp mới phải rời xa chàng, sự việc đã qua mười lăm năm sao bọn hấn lại xuất hiện?”

“Hinh nhi...” Bắc Ảnh Thần nắm chặt lấy tay Lam Hinh, tựa hồ muốn cho nàng thêm sức mạnh để nàng thôi run rẩy.

“Yên tâm đi, thiếp đã không còn là Lam Hinh của mười lăm năm trước.” Lam Hinh lắc đầu mỉm cười, ánh mắt trong như nước toát ra vẻ kiên định: “Lần này thiếp sẽ không để bị uy hiếp nữa, huống chi tiểu Ly nhi cũng không muốn người một nhà chúng ta phải tách ra.”

Nghe hai người nói chuyện, Dạ Nhược Ly như lọt trong sương mù: “Cha dưỡng, mẫu thân, người mà hai người nói tới là ai?”

“Là một đám người rất cường đại...” Trong miệng Bắc Ảnh Thần hiện ra hương vị đắng chát, giọng điệu lộ vẻ bất đắc dĩ thật sâu: “Nói thế này, đám người kia thế lực rất lớn mạnh, muốn diệt Hiên Viên quốc cũng không tốn nhiều sức.”

Hiên Viên quốc trong bốn nước địa vị không hề thấp, thế lực kia có thể đơn giản tiêu diệt Hiên Viên quốc thì cường đại đến mức nào?

Chắc hẳn hoàng đế Hiên Viên biết rõ thân thế của Bắc Ảnh Thần nên thời điểm không có người ngoài mới có thái độ cung kính như vậy.

“Chẳng lẽ là Tứ đại Huyền lực gia tộc?”

Nghĩ trong chốc lát Dạ Nhược Ly cũng chỉ có một đáp án này.

“Không, thế lực này là Bắc Sơn chi ảnh, tộc họ Bắc Ảnh, bởi vì gia tộc toạ lạc tại Bắc Sơn nên xưng danh như vậy. mà thế gia Bắc Ảnh còn mạnh hơn tứ đại huyền lực gia tộc rất nhiều.” Bắc Ảnh Thần không khỏi cười khò một tiếng, hẳn cảm nhận được khí tức của những người kia sắp tới rồi.

“So với Tứ đại huyền lực gia tộc còn cường đại hơn?”

Tâm tình bình tĩnh như Dạ Nhược Ly cũng bị tin tức này làm cho giật mình, nàng không ngờ kẻ thù lại mạnh như vậy.

“Không chỉ có thế, còn có một Nam Sơn chi hoá, vốn vị tiểu thư nhà đó là vị hôn thê của ta, có thể nói nàng ta mỹ mạo vô song, thiên phú bẩm sinh, được tất cả sự sủng ái giữa trời đất nhưng cũng vì vậy mà có tính cách của đại tiểu thư, tính tình vô cùng tối tệ không coi ai ra gì. Cho nên ta với trốn khỏi Bắc Sơn sau đó gặp Hình nhi...”

Về việc sau này, Bắc Ảnh Thần không nói thêm nhưng Dạ Nhược Ly cũng đoán được vài phần.

“Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hoá?”

Trong sử sách nàng không thấy có tin tức liên quan đến việc này, có lẽ đây đúng là một gia tộc ẩn sĩ, gia tộc như vậy tất nhiên bên trong vô cùng lợi hại, hơn nữa lại là hai gia tộc tương trợ lẫn nhau.

Bỗng nhiên có âm thanh truyền tới cắt đứt suy nghĩ của Dạ Nhược Ly: “Tướng quân, bên ngoài có hai người tự xưng là người nhà của tướng quân muốn gặp tướng quân.”

“À?”, khẽ thờ dài, Bắc Ảnh Thần đứng lên hai tay chấp sau lưng, khuôn mặt tràn đầy sầu lo: “Chung quy ta vẫn nên theo bọn họ, Lãng người bảo vệ phu nhân và tiểu thư trốn đi, nhớ kỹ, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể ra mặt.”

Lãng ngạc nhiên nhìn Bắc Ảnh Thần, hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

“Cha đừng,” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Thần, khuôn mặt thiếu nữ mười lăm tuổi vẫn còn ngây thơ non nớt nhưng cặp mắt đen lại kiên định dị thường: “Chúng ta cùng đi, chỉ cần Dạ Nhược Ly con còn sống nhất định sẽ không cho phép kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta.”

Lam Hình cũng ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp đầy nhu tình nhìn Bắc Ảnh Thần: “Thần, chàng quên chàng đã hứa những gì rồi sao? Chẳng lẽ chàng muốn bỏ rơi mẹ con thiếp?”

“Hình nhi, ta không phải...”

“Đã như vậy, vậy hãy để chúng ta cùng nhau đi chứ, dù có nguy hiểm như thế nào chúng ta cùng nhau vượt qua.”

Ngắm nhìn thần sắc kiên định của Dạ Nhược Ly lại hướng về Lam Hình nhu tình trước mắt, trầm mặc nửa ngày, gương mặt tuấn tú của Bắc Ảnh Thần nâng lên: “Tốt, chúng ta cùng đi!”

Khi ba người bọn họ đi tới đại sảnh, một âm thanh già nua truyền tới: “Không cần đi nghênh đón rồi, chúng ta tự mình cũng có thể vào được, Thiếu chủ hôm nay vừa đủ mười năm người có lẽ nên rời đi rồi? Đừng quên thân phận Bắc Ảnh Thiếu chủ, tiểu thư đã đợi người mười năm người nên trở về cưới nàng ta để hoàn thành sứ mệnh thôi!” Những lời vừa nói ra là của một lão giả mặc áo vàng, tóc đen râu bạc trắng, đương nhiên là lời nói âm hiểm độc ác Lục trưởng lão.

“Bắc Ảnh Đồi!” Nắm chặt bàn tay, trong mắt Bắc Ảnh Thần lộ rõ vẻ tức giận cùng bất đắc dĩ: “Không ngờ hắn cũng đến đây!”

Lục trưởng lão với nhà bên kia quan hệ không tầm thường, con dâu của hắn chính là nhánh bên của nhà đó, nếu người đến là hắn chỉ sợ hôm nay Hình nhi và tiểu Ly nhi khó có thể tránh khỏi kiếp nạn này rồi!

“Ta sẽ không về cùng các ngươi!” Hít sâu, giữa lông mày Bắc Ảnh Thần mang đầy vẻ cố chấp: “Đời này kiếp này, Bắc Ảnh Thần ta chỉ yêu có một người là Lam Hình, trừ nàng ra tất cả nữ tử khác ta đến liếc nhìn cũng khinh thường nhất là tiểu thư nhà kia!”

“Cái gì?” sắc mặt Lục trưởng lão đại biến, nheo hai con ngươi bắn ra tia rét lạnh run người: “Hừ, tiểu thư có gì không tốt? So với tiện nhân bên cạnh ngươi rõ hơn gấp ngàn vạn lần, rõ ràng đã gả cho người khác còn có một đứa con ghê ăn bám, à ta có thể so sánh với tiểu thư hay sao? Ngay cả rách giầy cho tiểu thư cũng không xứng! Thiếu chủ, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn trở về cùng bọn ta, nếu không ta sẽ giết hết tất cả những người ngăn cản ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Huyền thú xuất hiện.

Bầu trời nhuộm sắc đỏ như lửa, gió khe khẽ đông đưa thổi nhẹ mái tóc Dạ Nhược Ly hiện ra dung nhan không chút tỳ vết.

Nàng nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt u ám đáng sợ, vẻ âm trầm xoẹt qua trong mắt bước từng bước về phía Bắc Ảnh Đồi, đôi môi đỏ như son lạnh lùng lên tiếng: “Người dám vũ nhục mẹ ta thử xem?”

“Tiểu Ly nhi...” tay Bắc Ảnh Thần vươn ra nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Dạ Nhược Ly, khí lạnh như chui vào trong cơ thể làm hân lạnh run người, ánh mặt lộ vẻ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên thấy Dạ Nhược Ly như vậy, cùng với Dạ Nhược Ly lúc trước như hai người khác nhau.

“Hừ,” Bắc Ảnh Đồi khinh thường hừ lạnh, khoé môi mỉa mai, ánh mắt xem thường nhìn Dạ Nhược Ly không hề để thiếu nữ non nớt này vào mắt: “Lão phu vũ nhục nàng ta người có thể làm gì lão phu? Lão phu sợ một đám phế vật hay sao? Cho dù có cho người thêm trăm năm nữa cũng không chạm được một góc áo của lão phu, phế vật vĩnh viễn là phế vật bất luận thế nào cũng sẽ như vậy, làm gì có tư cách so sánh với Bắc Ảnh và bên kia, cũng không nhìn thử nàng ta có thân phận gì mà muốn ở cùng Thiếu gia của chúng ta, tự hiểu bản thân một điểm cũng không có sớm chết đi cho xong.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, tâm trở nên bình tĩnh, ánh mắt trào phúng nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Trăm năm? Ta muốn vượt qua người của gia tộc Bắc Ảnh căn bản không cần đến chừng đó thời gian.”

Vòng tay Thanh Long biến thành trên cổ tay Dạ Nhược Ly nghe những lời Bắc Ảnh Đồi nói khê đảo, chủ nhân của nó là nhân vật như thế nào chứ? Ngàn năm sau ở Thiên Tinh đế quốc, hoàng đế cũng phải nể nàng tám phần, là đại nhất thiên tài của toàn đại lục, là gia chủ tương lai của Dạ gia, từng có người nói trên đại lục này chỉ có duy nhất mình nàng có thể trở thành Thần. Với thực lực cường đại như thế vượt qua gia tộc Bắc Ảnh thì cần gì đến trăm năm? Đây đúng là chuyện cười nhả.

“Tiểu nha đầu quá mức cuồng vọng cũng không phải là chuyện tốt.” Bắc Ảnh Đồi neho mắt sát khí bắn ra tứ phía, thân hình chợt loé ngay lập tức chộp lấy cổ Dạ Nhược Ly, biểu lộ ngoan hiểm nói: “Nếu người cho rằng có thể vượt qua gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn, như vậy bây giờ ta vĩnh viễn không cho người cơ hội đó!”

“Tiểu Ly nhi...” Bắc Ảnh Thần và Lam Hình đồng thời cùng kinh hô, nhưng chuyện xảy ra với tốc độ ánh sáng nên không thể phản ứng kịp thời. Đến đây cũng còn có Ngũ trưởng lão Bắc Ảnh Dương nhìn thấy hành vi của Bắc Ảnh Đồi chỉ bắt đầu đi lắc đầu, hân cũng không kịp ngăn cản đành để mọi việc tùy ý phát sinh. Xem ra đúng như lời Đại trưởng lão nói, Bắc Ảnh Đồi không không chế được tính tình cũng may Đại trưởng lão đã suy nghĩ đến hậu quả, sau khi sự việc xảy ra liền theo đó mà giải quyết cho tốt, không để ai biết được là người của Bắc ảnh rat ay.

Bọn hân cũng không có lá gan trái với quy định của gia tộc đưa ra.

Dạ Nhược Ly đối mặt với hành động hung ác như vậy cũng không đổi sắc mặt, phảng phất như nàng không hề gặp nguy hiểm gì.

“Là ai? Là ai dám can quấy trên địa bàn của lão tử?”

Ở thời điểm mấu chốt bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, lập tức một bóng dáng màu đen bay thẳng xuống, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly sau đó nhẹ nhàng linh hoạt ngăn cản công kích của đối phương, tràn đầy phẫn nộ nói: “Cái tên này dám đến địa bàn của lão tử làm càn?”

Nhìn thấy Huyền Ứng, trong lòng Dạ Nhược Ly thở ra một hơi, chỉ là nhà mình đã trở thành đại bản của hân tử bao giờ? Sau khi Huyền Ứng hiện thân, một áo đen bảo phù Huyền Báo cũng xuất hiện, hân bước đến bên Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, gương mặt nhìn hai vị trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh: “Nơi này không phải là nơi các người có thể giường oai, vẫn nên trở về đi thôi!”

Hân nói đơn giản nhẹ nhàng giống như đang nói “Các người về ăn cơm đi” vậy.

“Các người là người mà tiểu Ly nhi đưa về?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía hai người, đối với Huyền Ứng chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hân biết rất rõ thực lực của Bắc Ảnh Đồi, Huyền Ứng có thể ngăn cản được công kích của hân, thực lực há có thể chênh lệch? Tiểu Ly nhi sao có thể quen được với nhân vật cường giả như vậy? Hơn nữa hai người này sao lại giúp đỡ hân?

“Hai vị, ta khuyên hai vị chớ xen vào chuyện của người khác,” Bắc Ảnh Đồi nhướng mày, trong mắt phát ra hàn ý, dùng nhãn lực của hân nhận ra hai người này thực lực không tầm thường, Chỉ là hân không tin Bắc Ảnh Thần có thể mời được người mạnh mẽ như vậy nên hân nghĩ chắc chắn đây là người ở nhờ phù tướng quân mà thôi.

“Ngu ngốc, người cho là chúng ta sẽ nghe lời người?” Con người Huyền Ứng khê đảo, vuốt vuốt mũi, khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Người không cho chúng ta quản, chúng ta càng muốn quản xem người có thể làm được gì?”

“Người...” Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi tái nhợt, tức giận nhìn Huyền Ứng: “Thật to gan, người có biết chúng ta là ai không? Đừng tưởng rằng lão phu dùng tay lad vì sợ mấy người các người, chỉ bằng các người không xứng nói chuyện cùng với người của gia tộc Bắc Ảnh!”

“Gia tộc Bắc Ảnh?” Tầm Huyền Báo khê trầm xuống, giọng điệu nghi ngờ hỏi: “Là Bắc Sơn chi ảnh danh xưng là gia tộc Bắc Ảnh?”

“Hừ, đúng vậy, lão phu là Lục trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh, nếu người đã biết sợ thì hướng về lão phu khấu đầu vài cái gọi mấy tiếng gia gia, nói không chừng tâm tình của lão phu tốt sẽ tha cho các người một mạng.” Bắc Ảnh Đồi ngửa đầu, một bộ dạng cao ngạo, không để hai huyền thú vào mắt.

“Ta chơi con cháu người, con mẹ nó người tự xưng ai là gia gia?(thất độc nên mình để nguyên) gia tộc Bắc Ảnh là thứ gì? Cũng dám ở trước mặt lão tử

hung hăng càn quấy, có tin lão tử đánh cho một trận đến ngay cả mẹ ngươi cũng nhìn không ra không? Nếu lão tử có cháu trai như ngươi lão tử đã sớm xấu hổ tự sát đến trăm ngàn lần rồi, cũng không thử soi gương xem mình có bao nhiêu đức hạnh, lớn lên xấu như vậy coi như xong lại còn dám ra đây dọa người, dọa người thì thôi đi, ngay cả thú cũng dám dọa, ngươi sống có biết xấu hổ hay không vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Đồi nói Huyền Ưng chỉ vào mặt y mắng ầm ầm lên, hận không thể đem tổ tông mười tám đời nhà y mắng thêm mấy lần nữa.

“Vô liêm sỉ!” Khuôn mặt Bắc Ảnh Đồi đỏ bừng, từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ bị người nào chỉ vào mặt chửi ác như vậy, y dùng sức đánh về lòng ngực Huyền Ưng, người nay thật đáng chết, hôm nay không giết được hẳn Bắc Ảnh Đồi thì không làm người!

Dứt lời, nắm chặt nắm đấm quyền pháp phủ một lớp ánh sáng màu vàng, dùng sức đánh về phía Huyền Ưng. Lúc này Bắc Ảnh Đồi dĩ nhiên đỏ mặt, phần nộ đẩy người rất muốn giết chết người dám vũ nhục hắn.

“Cha dưỡng, mẹ, chúng ta không cần quản, xem kịch vui là được.” Khoé môi giương lên Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước đứng bên cạnh Lam Hình, nhủ mày hai tay khoanh lại để trước ngực, nồng đượm hào hứng quan sát cuộc chiến.

“Tiểu Ly nhi, cái này...”

“Mẹ, người không cần lo lắng, cuộc đấu này rất nhanh sẽ kết thúc.”

Đúng vậy, rất nhanh sẽ kết thúc, cũng nhờ có huynh đệ Huyền Báo ở đây nàng mới có thể đối mặt với Bắc Ảnh Đồi hung ác, lúc đầu nàng đã tính sẵn như thế.

“Oanh!”

Luồng khí lực mãnh liệt rơi xuống đất tạo một hố sâu, bóng dáng của Huyền Ưng sớm mất tung tích.

“Sao... Làm sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi trợn mắt há hốc mồm, phút chốc cảm nhận được khí tức ở sau lưng vội vàng xoay người lại, con mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt: “Rốt cuộc ngươi là ai? Sao có thể tránh được đòn công kích của ta?” Đáng chết vốn nghĩ rằng việc đưa Thiếu chủ trở về rất dễ dàng nhưng ai có thể nói cho y biết tên này từ đâu mà đến không?

“Ngu ngốc, ngươi cho là lão tử lớn lên có chút thô kệch sẽ cho rằng lão tử sẽ dẫn động giống như vậy sao? Lão tử là Ưng, tốc độ của lão tử là vô địch thiên hạ, chỉ bằng ngươi mà muốn giết lão tử sao? Nói chuyện hoang đường viễn vông!” Huyền Ưng trợn mắt đuổi ngón tay cái chỉ xuống mặt đất, làm động tác khinh bỉ với Bắc Ảnh Đồi, cái mặt mo của y nhất thời đỏ lên.

“Lục trưởng lão.” Bỗng nhiên một âm thanh ngăn cản sự xúc động của Bắc Ảnh Đồi.

Bắc Ảnh Dương cất bước đi tới, hai tay chấp sau lưng rất có hương vị cốt cách tiên nhân, đôi mắt xoẹt qua Huyền Báo và Huyền Ưng, trong đó hiện lên tia hiểu rõ: “Nếu như ta đoán không sai hai vị chính là Huyền thú của rừng rậm Huyền thú nhưng lại xuất hiện ở đây? Xem ra ta cần nói chuyện với hoàng thú của các ngươi về chuyện này.”

“Không cần nhọc ngươi quan tâm.” Huyền Báo mỉm cười, nheo con mắt hàn khí bắn ra xung quanh, nói: “Ta sẽ giải thích với hoàng thú, bắt quá có huynh đệ ta ở chỗ này ngươi đừng vọng tưởng tổn thương người ở đây.”

Trầm mặc một lúc Bắc Ảnh Dương nở nụ cười nhàn nhạt, khuôn mặt tự tin: “Ta không biết vì sao hai vị trợ giúp bọn họ, nếu vì tiền tài thì... những tục vật như vậy ta cũng có thể cho ngươi thậm chí còn nhiều hơn nữa... hai vị Huyền thú rừng rậm có thể lựa chọn hợp tác với bọn ta.”

Nghe vậy, Huyền Báo nở nụ cười nhàn nhạt, thanh âm trào phúng: “Thật có lỗi, ngươi vĩnh viễn không cho được.”

Hứa hẹn của Dạ Nhược Ly là giúp hắn luyện chế đan dược trị thương, loại đan dược này gia tộc Bắc Ảnh sao có thể có? Chỉ sợ gia tộc Bắc Ảnh còn không biết chính mình đã trêu chọc cường địch gì. Có lẽ bây giờ chưa thể địch lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng một ngày nào đó gia tộc Bắc Ảnh sẽ vì chuyện xảy ra hôm nay mà hối hận.

Cũng may hôm nay tới chỉ có một mình gia tộc Bắc Ảnh, chỉ mình gia tộc Bắc Ảnh rừng rậm Huyền thú không thêm để vào mắt nhưng nếu gia tộc kia cũng thờ chân vào có lẽ hắn sẽ buông viên đan dược kia, dù sao hắn cũng không muốn vì mình mà làm liên lụy đến toàn bộ rừng rậm Huyền thú.

“Các ngươi thật sự muốn xem gia tộc Bắc Ảnh là địch?” Dáng vẻ tươi cười đột nhiên thu lại, Bắc Ảnh Dương lộ giọng điệu uy hiếp: “Trở thành kẻ thù của gia tộc Bắc Ảnh đều không có kết cục tốt ngay cả Huyền thú rừng rậm cũng không ngoại lệ.”

Huyền Báo cười lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua Dạ Nhược Ly: “Hai huynh đệ chúng ta đã đáp ứng một người sẽ bảo vệ nơi đây trong vòng ba năm, cho nên ba năm này quyết không cho ai làm xằng làm bậy, về phần ba năm sau như thế nào không còn liên quan đến bọn ta.”

Mặc dù Huyền Báo không chỉ rõ Dạ Nhược Ly nhưng Bắc Ảnh Dương cũng hiểu rõ cái liếc mắt lơ đãng đó. Chẳng lẽ bọn họ ở đây vì thiếu nữ đó? Không, tuyệt đối không có khả năng, nàng chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi sao có thể có hiệp ước với hai Huyền thú?

Mà mọi người ở phủ tướng quân đều vì sự xuất hiện của huynh đệ Huyền Báo mà trợn tròn mắt, ai cũng không ngờ hai người Dạ Nhược Ly đưa về lại là Huyền thú, có thể hoá thành người cũng đã là thú trung chi vương, Dạ Nhược Ly sao có thể có quan hệ với bọn họ? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dạ Nhược Ly thật sự khác xưa....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: vì chính mình mà sống?

Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi dần dần mất kiên nhẫn, cất bước tiến lên mới đi được hai bước liền bị một bàn tay giữ lại ngăn cản sự xúc động của y.

Chỉ thấy khoé môi cười lạnh lùng của Bắc Ảnh Dương, hai con mắt rét lạnh nhìn Huyền Báo nói: “Lão phu đã rõ, hôm nay có hai người ở đây bọn ta không thể cưỡng chế Thiếu chủ trở về, nhưng các người nhớ cho kỹ gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bỏ qua chuyện này! Các người sẽ hối hận vạn phần! Lục trưởng lão chúng ta đi!”

Há hốc mồm, cuối cùng Bắc Ảnh Đồi cũng ngậm miệng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, phát tay áo bước theo Bắc Ảnh Dương rời đi.

“Ngũ trưởng lão, cứ như thế mà bỏ qua cho bọn hắn sao?” Bước ra khỏi cửa, mặt mũi Bắc Ảnh Đồi đầy vẻ không cam lòng nhìn chăm chú Bắc Ảnh Dương, thần sắc có chút không tốt, nếu không phải trước khi đi gia chủ từng phân phó bắt y nghe lời Bắc Ảnh Dương thì y sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy.

“Thực lực hai người kia không kém chúng ta đâu, nếu chiến đấu sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều thiệt hại),” Bắc Ảnh Dương lắc đầu, con người mang theo lãng mạng: “Cho nên chúng ta muốn đấu cũng phải đợi người của nhà kia đến, lúc đó mới có thể đánh bại bọn hắn.”

Nghe vậy, Bắc Ảnh Đồi trầm mặc không nói, y biết Bắc Ảnh Dương nói hoàn toàn có lý, cho nên dù không cam lòng đến đâu y cũng phải buông tha bọn hắn.

Lúc này ở phủ tướng quân khi mọi người thấy gia tộc Bắc Ảnh rời đi không khỏi thở ra một hơi coi như nguy hiểm trước mắt đã được giải quyết, Lam Hinh thả lỏng tâm trạng lập tức thấy phía trước tối sầm vô lực ngã xuống.

“Hình nhi!” Bắc Ảnh Thần cả kinh, vội vàng đỡ lấy cơ thể Lam Hinh, lo lắng nói: “Hình nhi, nàng làm sao vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói Dạ Nhược Ly xoay người lại nhìn thấy Lam Hinh ngã vào người Bắc Ảnh Thần thì liền chạy tới, hai ngón tay ấn lên cổ tay Lam Hinh, một lát sau nâng thở phào nhẹ nhõm, nét vui cười lại hiện lên trên mặt.

“Cha dưỡng, người không cần lo lắng, mẫu thân có thai rồi, hôm nay bị dọa cho sợ hãi nên mới ngã đi, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏe lại.”

Bắc Ảnh Thần còn chưa kịp hỏi sao Dạ Nhược Ly biết y thuật thì bị tin vui này làm choáng váng hết cả đầu óc, tròn tròn mắt nhìn nữ tử đang làm trong lòng mình, sững sờ nói: “Con nói là Hình nhi mang thai? Có thật không vậy? ta sắp được làm cha...”

Lặng theo Bắc Ảnh Thần nhiều năm như vậy cũng cảm thấy vui thay cho tướng quân, hai tay cầm kiềng ôm quyền, khuôn mặt tuần tú vui vẻ nói: “Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân, phu nhân có thai đúng là tin mừng.”

“Lăng, người đem Hiền Viên Tinh Nhi đưa về Bình an vương phủ đi nhưng nhiêws yêu cầu của ta là Huyền thú và Hoàng kim đấy.” Thời gian dần trôi qua, Dạ Nhược Ly cũng hồi phục lại tâm trạng bình tĩnh, nàng nhìn Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Cha dưỡng, con có việc nên đi trước.”

Bắc Ảnh Thần sững sờ một lát ngẩng đầu nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly rời đi, nhũ mảy suy nghĩ trong con mắt lại xuất hiện tia nhu tình.

Trong phòng mùi thuốc thoang thoang, Dạ Nhược Ly bước vào phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại, dung nhan tuyệt sắc vẫn còn chút ngây thơ không kiềm chế được sự kích động, nàng phát tay áo trước mặt liền xuất hiện một đồng lớn chai thuốc, quả thật làm người ta hoa mắt.

“Mẫu thân cũng đã lớn tuổi rồi, sinh con chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cần phải sử dụng Thiên Linh đan mới đảm bảo an toàn, còn có Bích Linh đan trong thời gian mang thai có thể cải thiện thiên phú của thai nhi, ta phải tìm xem còn đan dược gì không, đúng rồi, Trúc Cơ đan và Tẩy Tủy đan ngày sau dùng sẽ lấy, Thanh Long người mau tới giúp ta tìm đi.”

Vòng tay loé lên hào quang, Thanh Long biến thành một đạo lưu quang, bay lên xà nhà trừng cặp mắt trong veo như nước nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc: “Chủ nhân, người bị hư rồi hả? bằng không sao lại làm chuyện kỳ quái này?”

Dạ Nhược Ly không để ý đến Thanh Long tiếp tục lục tìm đồng chai thuốc trước mắt.

“Chủ nhân...” Thanh Long nhào vào ngực Dạ Nhược Ly, nắm chặt nàng rồi hướng về phía Huyền Linh hét lớn: “Chu Tước, người mau tỉnh lại a, chủ nhân thật sự hư rồi!”

“Phanh!” một nắm đấm roi xuống đầu Thanh Long, Dạ Nhược Ly liếc nhìn nó sau đó lại tiếp tục hướng về phía chai lọ: “Người muốn cho mọi người biết sự có mặt của người sao? Hơn nữa, ta chỉ giúp muội muội hoặc đệ đệ chuẩn bị một chút.”

Thanh Long dùng đuôi vuốt vuốt đầu, hai mắt đắm lệ ngẩng lên lộ vẻ uỷ khuất: “Gần đây chủ nhân rất ổn nhưng vừa rồi người lại...”

Thân thể đột nhiên run lên Dạ Nhược Ly buông bình ngọc, nếu như Thanh Long không nói chỉ sợ chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra, tính cách của nàng bất tri bất giác đã thay đổi...

“Chủ nhân, tuy rằng việc vừa rồi không giống với việc người hay làm nhưng lại chân thật nhất,” Thanh Long quán quanh cổ tay Dạ Nhược Ly, đầu rấn khê dụi vào người nàng, trong mắt mang theo ánh sáng xán lạn: “Kiếp trước người vì đảm nhiệm trọng trách nên từ nhỏ đã bắt đầu thành thực..., mấy người chúng ta đều rất đau lòng cho người, chúng ta biết rõ người cố chấp nhất cứ ép buộc bản thân mình, nhưng ở kiếp này không có Dạ gia, không có chức trách, ta thật hy vọng chủ nhân có thể sống vì chính mình.”

Vì chính mình mà sống? Dạ Nhược Ly nở nụ cười nhàn nhạt nhưng lại không trả lời, nhẹ nhàng xoa đầu Thanh Long thờ dài nói: “Thanh Long, ta hiểu rõ lời người nói, ta cũng biết các người luôn quan tâm tới ta, chỉ là mọi việc đều không như chúng ta mong muốn, đi thôi, ta phải xem xem mẫu thân ta thế nào rồi.”

Thanh Long trừng mắt nhìn sau đó vẫn biến thành chiếc vòng quán vào cổ tay Dạ Nhược Ly. Chậm rãi bước vào phòng Lam Hinh, Dạ Nhược Ly liền cảm nhận một khí tức bất thường, chỉ thấy Lam Hinh đã tỉnh rúc đầu vào ngực Bắc Ảnh Thần, thấy Dạ Nhược Ly lập tức há miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hinh nhi, vẫn nên để ta nói,” Bắc Ảnh Thần vỗ vỗ vai Lam Hinh, tựa như muốn trấn an nàng ta, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ nhu tình dào dạt.

Dạ Nhược Ly khẽ cau mày, cất bước vào hỏi: “Cha dưỡng, hai người có chuyện gì muốn nói với con sao?”

“Tiểu Ly nhi, cha dưỡng và mẹ con đã thương lượng qua,” Bắc Ảnh Thần ngẩng đầu, con mắt đen nhìn Dạ Nhược Ly: “Đứa bé này chúng ta không có ý định giữ lại.”

“Cái gì?” Dạ Nhược Ly cả kinh, nàng rõ ràng biết được Bắc Ảnh Thần rất mong chờ đứa con này, sao có thể lựa chọn buông tay? Như hiểu được nghi hoặc trong lòng Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Ta và Hinh nhi còn có con nữa là đủ rồi, tuy con không phải là con gái ruột của ta nhưng ta sẽ cùng Hinh nhi yêu thương con, cho nên chúng ta...”

“Cha dưỡng,” Nghe vậy, Dạ Nhược Ly mới chợt hiểu ra có chút cảm động nhưng vẫn không chấp nhận chuyện họ vừa nói: “Có phải hai người hiểu lầm chuyện gì rồi không? Con vừa rồi đi là vì có chuyện không thể nhờ hai người lại hiểu lầm.”

“Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng...” Bắc Ảnh Thần lộ vẻ mặt đã hiểu, ôn hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Tiểu Ly nhi, con đối với chúng ta rất quan trọng, bởi vậy ta rất đề tâm đến tâm trạng của con, nếu con đã nói thế thì liền giữ đứa bé này lại.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở ra, đi về phía trước nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh, lời nói kiên định: “Cha dưỡng, mẫu thân, yên tâm đi, con cũng sẽ cùng hai người yêu thương hài tử này, hơn nữa con có thể cho nó hết thảy những điều nó muốn.”

Vì chính mình mà sống? Xem ra đối với nàng mà nói vẫn có chút khó khăn. Chỉ là ở kiếp này nàng có quá nhiều chuyện phải lo, nói không chừng nàng không thể giống thiếu nữ bình thường ngây thơ trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: hội đấu giá.

Lúc Dạ Nhược Ly bước ra từ phòng Lam Hinh thì ánh trăng đã treo lên rồi, nàng quay đầu lại nhìn Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười ấm áp sau đó trở về phòng mình. Ánh trăng bao phủ khắp phủ tướng quân đặc biệt yên tĩnh, chỉ là chuyện hôm nay xảy ra đã khắc thật sâu trong lòng Dạ Nhược Ly. Xem ra nàng phải nhanh chóng tăng cường thực lực, nếu như thực lực của nàng đủ cường đại sẽ không cần dựa vào Huyền Bảo và Huyền Ứng để tránh một kiếp nạn, hơn nữa nàng cũng không quên ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc khác nữa.

Nắm chặt bàn tay, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, ngay lúc đó liền phát hiện ra Lăng và Gia Nhi đứng ở cửa, biểu hiện trên mặt nàng dần dần trở lại bình thường nhưng chưa kịp nói lời nào Gia Nhi chạy đến chỗ nàng đụng vào ngực nàng thật mạnh.

Bước chân lui về sau hai bước, Dạ Nhược Ly ổn định thân thể, khó hiểu trừng mắt nhìn Gia Nhi: “Gia Nhi, em...”

“Tiểu thư, em đã nghe Lăng nói qua sự việc ngày hôm nay...” Gia Nhi dụi dụi con mắt, gương mặt thanh tú ngẩng lên, trong mắt còn ánh lệ: “Người có bị thương ở đâu không? Mấy tên hỗn đản đáng chết, dám đến phủ tướng quân gây rối, về sau nếu để Gia Nhi gặp bọn chúng nhất định sẽ băm thây vụn đoạn!”

Dạ Nhược Ly nhìn Gia Nhi dương dương cánh tay nhỏ còn làm bộ dạng hung dữ không khỏi bật cười, chợt ánh mắt nhìn về phía Lăng đứng đó không xa: “Lăng, đồ ta muốn đâu?”

“Tiểu thư, Hoàng kim ta đã giúp người đổi thành ngân phiếu, Huyền thú ta cũng đem về đây.” Lăng chậm rãi tiến đến đưa cho Dạ Nhược Ly một đồng ngân phiếu sau đó lại lôi ra một cái lồng sắt hiện ra một thân hồ ỉt trắng như tuyết.

Toàn thân hồ ly toàn là máu, da thịt trần ra, mắt xanh như biển trùng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nếu như không phải bị giam trong lồng sắt đoán chừng nó ra nhào về phía Dạ Nhược Ly mà cắn xé một phen.

Dạ Nhược Ly ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn vào những vết thương chồng chất trên thân hồ ly, hỏi: “Người tên gì?”

“Hừ!” Tuyết Hồ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu, cặp mắt xanh đậm mang đầy hận ý: “Con người, nếu đã bắt ta đem tới đây thì không cần nói chuyện khách khí như thế, ta đường đường là một Tuyết Hồ không phải là dạng ham sống sợ chết, người có phải muốn ta thần phục người? Ta cho người biết, người nằm mơ đi, ta dù có chết cũng không khuất phục!”

Đứng thẳng người lên, Dạ Nhược Ly phui phui áo trắng, khoé môi cong lên: “Người có phải hiểu lầm gì đó rồi không? Cũng không phải là ta bắt người, ta chỉ dùng thứ ta có chuộc người về, nếu người không muốn ở lại ta đây sẽ để người đi.”

Trường kiếm vung lên “Keng” một tiếng, lồng sắt cắt thành hai đoạn, Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm một hồi rồi mới cho vào chuôi kiếm, thần sắc ngao ngễ nhìn Tuyết Hồ: “Dạ Nhược Ly ta chưa từng cưỡng ép bất kì sinh vật nào, tôn nghiêm của ta không cho phép ta làm như vậy, người nếu muốn rời đi thì bây giờ có thể đi, thế nhưng người bị trọng thương thì ừ có rời khỏi đây cũng khó thoát khỏi ma chướng của người khác, cho nên ta khuyên người một câu nên đợi vết thương lành lại rồi hãy rời đi, khi đó số người có thể bắt được người cũng không nhiều.”

Tuyết Hồ kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, con người này thật sự tốt bụng muốn thả nó đi? Con người không phải đều tham lam ích kỉ sao? Vì sao nàng ta lại không như thế?

“Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị bữa tối, mặt khác...” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Tuyết Hồ nhàn nhạt phân phó nói: “Chuẩn bị cho nó một phần, hơn nữa nói với người phủ tướng quân biết nó là khách trong phủ nên có thể tự do ra vào.”

Dứt lời, cũng không hề quay lại bước thẳng vào phòng bỏ mặc Tuyết Hồ với vẻ mặt mê muội.

Đóng cửa phòng, Dạ Nhược Ly nhìn về phía vòng ngọc: “Thanh Long, người có phát hiện được gì không?”

Vòng ngọc ánh lên màu xanh, Thanh Long xoay quanh trên không trung, cặp mắt trong veo như hồ nước loé lên: “Chủ nhân, người muốn nói tới Tuyết Hồ sao? Con Tuyết Hồ kia thật xinh đẹp nha, nhất là bộ lông dày như thế, mùa đông có thể sưởi ấm, vì thế mà chủ nhân muốn ta thả cho nó?”

Khoé môi thoáng run rẩy, Dạ Nhược Ly bắt đắc dĩ thở dài, nàng quên mất trong đầu Thanh Long chỉ biết ăn, nói chuyện cùng nó đúng là đàn gảy tai trâu.

“Nó không phải là Tuyết Hồ bình thường.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thanh Long, tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không sai thì nó chính là Tuyết Hồ ở trong Tuyết Vân Hồ, ta đã từng đọc qua loại Tuyết Hồ này, nghe nói Tuyết Vân Hồ thiên phú rất tốt, đứng đầu trong bảng danh sách Huyền thú, vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy nó, ta biết nó sinh ra chưa được mười năm, chưa được mười năm mà đã là Huyền thú cấp 15, không phải Tuyết Vân Hồ thì là gì?”

Nghe Dạ Nhược Ly nói thế Thanh Long mới phát hiện ra chuyện gì không đúng, lúc này mới ngạc nhiên không nói lên lời.

“Ha ha” cười nhẹ một tiếng, con mắt Dạ Nhược Ly rũ xuống hiện vẻ trào phúng vui vẻ: “Chỉ sợ là Hiên Viên Bình nếu biết được chuyện này sẽ tức hộc máu mất, dùng nhân lực của mình mà lại không nhìn Tuyết Vân Hồ, lại cho nó là loại Tuyết Hồ bình thường đưa cho ta, thật buồn cười!” Đáng tiếc đối với kẻ thù nàng nhất định sẽ không thay đổi thái độ nên không có khả năng nhắc nhở hân chuyện này.

“Chủ nhân, người không sợ con Tuyết Hồ kia sẽ rời đi sao?”

“Nó rất thông minh, nếu vết thương chưa phục hồi nhất định sẽ không rời đi, sau khi nó hoàn toàn bình phục ta sẽ có biện pháp giữ nó lại.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười, nếu muốn giữ Tuyết Hồ lại nàng có rất nhiều cách nên hoàn toàn không sợ nó sẽ bỏ đi. Mấy ngày sau người của gia tộc Bắc Ảnh không thấy tới quấy rầy cũng không thể làm tâm trạng Dạ Nhược Ly buông lỏng mà toàn bộ phủ tướng quân cũng rất lo lắng, dưới tình trạng này hội đấu giá cuối cùng cũng tới,

Bởi vì Dạ Nhược Ly chỉ có nửa tháng tuyên truyền nên chỉ có mấy nước nho nhỏ xung quanh Hiên Viên quốc, còn mấy nước xa xa mặc dù rất muốn tới nhưng thời gian chỉ có nửa tháng không đủ để lên đường. Ngày hôm đó, bên ngoài hội đấu giá, người như thủy triều bắt đầu nhao nhao bắt tuyết.

Dạ Nhược Ly định một mình bước về phía trước, cuối cùng vẫn bị Bắc Ảnh thần kéo tới, về phần lam Hinh thì ở nhà dưỡng thai, phủ tướng quân có Huyền Báo và Huyền Ưng trông chừng nên Dạ Nhược Ly rất yên tâm, dù sao ở Hiên Viên quốc có thể đánh thắng bọn họ cũng chỉ có mấy người.

Khi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần bước vào hội trường đấu giá ngay lập tức nghe thấy âm thanh mang theo tia hận thù: “Bắc Ảnh tướng quân, không ngờ người cũng tới tham gia hội đấu giá.”

Nhướng mày, Bắc Ảnh Thần phóng mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, khoé môi hiện ra nụ cười lạnh: “Bình an vương gia người có thể tới, sao ta lại không thể tới chứ?”

“Hừ, đan dược kia nhất định phải là của ta.” Hiên Viên Bình hưng hăng phát ổng tay, lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần rồi lại nhìn Dạ Nhược Ly ở phía sau, híp híp con ngươi: “Còn có, đan dược quý như vậy không phải kẻ nào cũng xứng đáng có được.”

Bắc Ảnh Thần cũng không tức giận, mỉm cười, mà bộ dạng không coi ai ra gì của hắn làm Hiên Viên Bình nổi giận lôi đình.

“Bắc Ảnh Thần, chúng ta chờ xem!” Nắm chặt nắm đấm, Hiên Viên Bình hung ác trừng mắt liếc Bắc Ảnh Thần sau đó quay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng dần xa của Hiên Viên Bình, Bắc Ảnh Thần khẽ cười nói: “Ta không hề có hứng thú với đan dược đột phá thực lực võ giả kia, ta chỉ hiếu kì hội đấu giá này không biết có nhìn thấy Luyện Đan sư, tiểu Ly nhi, chúng ta có thể có được cơ duyên đó không nhỉ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cuối đầu thật thấp, nếu Bắc Ảnh Thần biết Luyện Đan sư bây giờ đang đứng ngay cạnh hắn không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: tặng quân đan dược.

“Đứng rồi, chớ đừng, con nhớ ra có chuyện chưa làm, con đi làm một chút sau đó sẽ tìm người.” Mắt xoay tròn, Dạ Nhược Ly không chờ Bắc Ảnh Thần đáp ứng đã chen lấn vào dòng người tấp nập.

Thấy vậy Bắc Ảnh Thần vươn tay muốn giữ nàng lại nhưng không kịp, Dạ Nhược Ly đã sớm mất tung tích, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Dạ Nhược Ly vừa rời đi sau đó quay người bước vào phía trong hội trường đấu giá.

Mà thôi, con gái trưởng thành ai cũng có bí mật của mình, làm phụ thân hắn nên tin tưởng nàng. Vừa thoát khỏi Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly đụng phải nam tử áo xám, bước chân dừng lại khiêu mi nhìn về phía nam tử: “Niệm Khê nói ngươi đi đón ta?”

Nam nhân áo xám dừng bước, cầm đỉnh mũ màu xám kéo xuống, ý cười đầy mặt nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly: “Có thể đoán được không hở là Dạ tiểu thư.”

Nghe vậy, khoé môi Dạ Nhược Ly co rút, không phải rất dễ đoán sao?

“Dạ tiểu thư, Khê tiểu thư đã đợi người rất lâu.” Nam nhân áo xám vỗ vỗ cái mũ xám, làm động tác mời, khuôn mặt nồng nực vui vẻ: “Xin mời đi theo ta, nàng đang ở phòng khách quý chờ người.”

Dạ Nhược Ly liền theo nam tử áo xám đi về phòng đón tiếp khách quý. Phòng khách quý này chỉ có thể là hoàng đế Hiên Viên quốc mới có thể vào ngay cả Hiên Viên Bình cũng không có tư cách, hôm nay Hiên Viên Chiến không đến chỉ sai Thái tử là Hiên Viên Triệt nên Niệm Khê mới dùng phòng khách quý chiêu đãi Dạ Nhược Ly.

Đi vào trước cửa, nam nhân áo xám đẩy cửa phòng bên trong truyền ra một âm thanh lười biếng: “Tiểu Hôi, người trở về có mang theo khách quý của ta không?”

Bên trong phòng khách quý, nữ tử như mèo tựa lưng vào ghế, cái đầu nằm lên bàn gỗ, mái tóc thật đen thật dài theo đó mà nghiêng nghiêng rơi xuống. Nữ tử này không tính là tuyệt thế giai nhân nhưng có mười phần hào hùng khí khái, còn có da màu lúa mì mạnh khoẻ làm cho người đối diện cảm thấy sáng khoái dễ chịu.

Trên tay nữ tử có đeo một bộ sắt lá (theo nghĩa mình dịch được là bao tay bằng sắt @@), chống đầu nhìn về phía hai người, trên chân cũng có một bộ sắt lá như vậy. Nam nhân áo xám bất đắc dĩ thờ dài, chậm rãi thông thả bước vào trong, đầu đầu vuốt vuốt huyết thái dương: “Khê tiểu thư không nên gọi ta là Tiểu Hôi, người quên tên ta cũng không sao, dù sao tự chính bản thân ta cũng không nhớ rõ cho nên sau này gọi ta là Áo Xám là được.

Ngửa đầu lên nhìn, Niệm Khê trừng mắt nhìn: “A Tro.”

Khoé môi thoáng run rẩy, nam tử áo xám khẽ lắc đầu thờ dài, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Tuỳ người a~”

Tựa hồ như biết rõ không thể thay đổi ý định của nàng vậy thì chiều nàng vậy.

“Đứng rồi, Dạ tiểu thư ta còn chưa giới thiệu.” Niệm Khê đến bên nàng vỗ vỗ vai rồi chỉ vào nam tử áo xám. Giơ tay xoa cằm: “Người này mấy người trước tiểu thư đã gặp rồi, người thấy đấy hắn rất thích màu xám từ đầu đến cuối cũng chỉ có màu xám, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chỉ mặc loại y phục có màu xám nên người có thể gọi hắn là Tiểu Hôi hoặc A Tro.

Dạ Nhược Ly đồng tình nhìn A Tro, có cái tên như vậy không trách hẳn luôn có vẻ muộn phiền.

“Niệm Khê!” A Tro chặt chẽ nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên là đã đến giới hạn của sự nhẫn nại.

“Như thế nào?” Niệm Khê nhướn lông mày, dùng giọng điệu uy hiếp đảo qua: “Ngươi có ý kiến?”

A Tro đột nhiên run lên, khuôn mặt tuần tú vội vàng lộ vẻ nhút nhát, chân chó nói: “Không, ta sao có thể có ý kiến với tiểu thư? Khê tiểu thư người hiểu nhầm rồi, ta kính ngưỡng tiểu thư còn không kịp, cho ta một trăm lá gan ta còn không dám, hội đấu giá sắp bắt đầu rồi ta phải đi chuẩn bị một chút.”

Dứt lời, trực tiếp như gió lốc hướng ra cửa trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Niệm Khê, những lời ta từng nói ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?” Sau khi A Tro rời đi, Dạ Nhược Ly ngồi xuống rót cho mình ly trà thổi từ từ nhiệt khí, khẽ nhấp một cái: “Thời gian nửa tháng cho dù ngươi truyền tin cho gia tộc ngươi cũng nên có tin tức hồi đáp lại rồi.”

“Ha ha, sự việc này cũng không thể giấu giếm được người.” Niệm Khê ngồi bên cạnh Dạ Nhược Ly, không hề kiêng dè cảm ly trà của Dạ Nhược Ly ngửa cổ uống cạn sau đó thả chén xuống, con mắt nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly: “Ta có thể tin tưởng vào năng lực của ngươi?”

Khoé môi nhếch lên, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt trả lời: “Ta có thể đảm bảo ta sẽ mang đến cho ngươi rất nhiều lợi ích.”

Niệm Khê đột nhiên cười ớn, nâng đứng người lên, nhún vai: “Nói thật cho ngươi biết, đám người bảo thủ ở Niệm gia căn bản không nghe lời ta nói, chỉ có điều ta có thể dùng danh nghĩa của mình để đầu nhập dưới tay ngươi, chỉ cần ta có thể mang lợi ích về đám lão già kia tuyệt đối sẽ không nói lời nhảm nhí nữa,”

Nói đến đây, Niệm Khê chợt dừng lại, thần sắc ngưng trọng: “Cho nên, Dạ Nhược Ly, ta nguyện tin tưởng ngươi, cũng nguyện làm việc cho ngươi, ta tin tưởng một viên đan dược kia khi đấu giá có thể mang lại cho ta không ít lợi.”

“Đa tạ sự tín nhiệm của ngươi.”

Dạ Nhược Ly cũng đứng lên, trên mặt nở nụ cười động lòng, duỗi bàn tay ra. Ngắm nhìn bàn tay của nàng, Niệm Khê tự nhiên cũng cười, nắm nhẹ lấy tay Dạ Nhược Ly, hai tay nắm chặt nội tâm đạt được hiệp nghị.

“Cảm tạ chư vị đường xá xa xôi đã đến tham sự buổi đấu giá hôm nay...”

Dưới lầu âm thanh A Tro truyền tới, Dạ Nhược Ly buông tay, nhìn về phía dưới khi thấy A Tro đứng trên chỗ đấu giá viên (giống MC) mới hiểu được vì sao hẳn luôn có dáng vẻ tươi cười thì ra hẳn là đấu giá viên, nụ cười kia hoàn toàn là do luyện tập mà thành.

“Chắc hẳn chư vị đều biết, phòng đấu giá hôm nay đấu giá là những vật phẩm đồng dạng...”

Nghe nói như thế, cả hội đấu giá ồn ào trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều khản trương nhìn nam nhân áo xám.

“Mọi người chắc còn nhớ, năm năm trước gia tộc Nam Cung luyện được đan dược tấn cấp cho võ giả? Hôm nay chúng ta đấu giá cũng là một viên đan dược như thế, nhưng điều khác biệt chính là đan dược của gia tộc Nam Cung chỉ có thể đột phá một cấp còn viên đan dược này lại có thể đột phá được hai cấp không phân biệt cấp bậc hay nói cách khác cho dù là võ sư hay thiên võ sư đều có thể tấn chức, vì vậy ta khuyên các vị, nếu lấy được viên đan dược này nên để dành cho ngày sau, đợi sau này đạt được hạng thượng đẳng mới dùng, dù sao đột phá càng về sau càng khó khăn.”

“Vù!”

Nghe A Tro nói xong, mọi người bắt đầu nhao nhao ầm ĩ, hai mắt toả sáng nhìn chăm chú vào bình sứ trên tay A Tro.

“Bản thái tử ra giá trăm lượng hoàng kim.” Bên trong phòng, một nam tử tướng mạo anh tuấn thềm thường nhìn chăm chú lên bàn đấu giá, nếu hẳn có được viên thuốc này, vị trí thái tử nhất định sẽ không bị lung lay.

“Ha ha,” một tiếng cười trầm thấp từ lò bên cạnh truyền qua: “Hoàng chất, ngươi quá mức keo kiệt rồi, chỉ có trăm lượng hoàng kim sao? Bỏn vương ra ngàn lượng hoàng kim.”

“Hoàng thúc, chẳng lẽ ngươi muốn tranh đoạt cùng chất nhi hay sao?” Khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Triệt trầm xuống nghiêm nghị hỏi.

“Người tài ba biết được, hoàng chất có bản lĩnh có thể tự mình tranh đoạt.” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng, cũng không để ý đến thân phận thái tử của đối phương.

“Một vạn lượng hoàng kim!”

Ngay lúc hai người đấu võ mồm, rạp đối diện truyền đến một giọng nói, vừa mới bắt đầu đã nâng giá cao như vậy, một số người ngạc nhiên tròn mắt.

Dạ Nhược Ly nghe ra âm thanh của Bắc Ảnh Thần, tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó. Lấy ra ba viên thuốc trong nhẫn Huyền Linh đưa tới trước mặt Niệm Khê: “Ngươi giúp ta đưa mấy viên đan dược này cho cha dựng ta đi, trong đó có hai đan dược màu đỏ giúp phụ nhân an thai, cái còn lại đưa cho hẳn tăng huyền khí.

Niệm Khê run rẩy giờ tay nhận lấy, hít thở thật sâu, ngăn cản nội tâm khiếp sợ: “Nếu hần hỏi ai đưa thì trả lời như thế nào?”

Rũ con mắt xuống, Dạ Nhược Ly vuốt vuốt chén sứ, nhàn nhạt nói: “Lần đầu giá này gặp được cố nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dạ Nhược Ly tính toán

Trong rạp lá trúc thorn ngát ngập tràn căn phòng, Bắc Ảnh Thần nhàn nhạt phẩm nước trà, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào bên ngoài, nhẹ nhàng thả chén sứ trên tay xuống rồi nhìn thẳng vào hai người đối diện: “Hai vị, viên đan dược này nên xứng với người tài, cũng đừng trách bốn tướng quân chen vào một chân.”

Thanh âm lâm đậm như gió lúc có lúc không truyền tới tai hai người.

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân nên có hứng thú với việc đan dược kia thì bản thái tử chỉ có thể nhịn đau mà bỏ qua thứ yêu thích rồi.” Hiên Viên Triệt nắm chặt bàn tay, miến cường cười hai tiếng, vào lúc hần mới được lập làm thái tử Hiên Viên Chiến đã từng âm thầm dặn dò hần không nên đắc tội với Bắc Ảnh Thần nếu không toàn bộ quốc gia này sẽ bị huỷ trong tay hần.

Giờ phút này Bắc Ảnh Thần muốn đan dược kia hần dám tranh đoạt sao? Mặc dù vô cùng không can tâm tình nguyện cũng phải buông tay.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.” Hiên Viên Bình nheo mắt, hần muốn làm xấu mặt Hiên Viên Triệt đây mà.

Bắc Ảnh Thần muốn mở miệng, một âm thanh hào hùng khí khái bỗng nhiên truyền từ ngoài vào: “Bắc Ảnh tướng quân, có thể làm phiền ngài một lát không?”

Nhưng chủ nhân của âm thanh ấy cũng không đợi Bắc Ảnh Thần trả lời đã tự tiện bước vào. Đập vào mắt là một bộ xiêm y màu da cam, tiếp tục nhìn lại thấy một nữ tử có dung mạo cực kì mỹ hoặc, trên mặt không kiên nhẫn nói: “Thì ra là Niệm Khê lão bản, không biết Niệm Khê lão bản đến đây có chuyện gì chỉ giáo?”

Nữ tử này ở Hiên Viên quốc cũng xem như có chút danh tiếng, bởi vì bất kể là dung mạo hay thủ đoạn đều là nhân tài kiệt xuất, huống chi nàng ta còn đến từ Niệm gia.

Niệm gia, là gia tộc võ giả lớn nhất ở Hiên Viên quốc, cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vì quốc gia mà cung cấp không ít người, ở Hiên Viên quốc Niệm gia này chỉ nghe theo mệnh lệnh của Hiên Viên Chiến mà thôi. Cho dù là Hiên Viên Bình bọn họ cũng không để vào mắt.

Bắc Ảnh Thần cảm thấy khó hiểu, hần và Niệm Khê không có quan hệ gì sao nàng ta lại một mình tới tìm hần?

“Chỉ giáo thì không dám.” Niệm Khê chậm rãi bước tới, ngồi trên mặt bàn tay cầm binh sứ để trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Chỉ là có một vị khách nhân nói ta đưa ba viên đan dược này cho người, nàng nói phu nhân đang mang thai nếu uống hai viên đan dược màu đỏ chắc chắn rất có ích còn một viên khác tặng cho tướng quân.”

Đan dược? Bắc Ảnh Thần khẽ giật mình, dừng mắt ở binh sứ, cũng không vươn tay ra lấy, trầm tư một lát mới mở miệng: “Thật xin lỗi, làm phiền Niệm Khê lão bản đi không một chuyện người vẫn nên thu hồi lại đi, Bắc Ảnh Thần ta không tiếp nhận những thứ không rõ lai lịch.”

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân yên tâm đi,” đoán trước sẽ biết phản ứng của Bắc Ảnh Thần sẽ như vậy, Niệm Khê không nhanh không chậm nói: “Đây là một vị cố nhân đưa cho tướng quân, nếu tướng quân có đan dược này có thể tăng cường huyền khí huyền giả, tận dụng thời cơ cũng không mất mát điều gì, sao tướng quân không thử tin tưởng một lần?”

Đan dược có thể tăng cường huyền khí huyền giả? Lần này, tâm tình Bắc Ảnh Thần cũng có biến động. Mặc dù gia tộc Bắc Ảnh cũng có Luyện Đan sư nhưng cũng có thể điều chế ra ít thuốc trị thương hoặc đan dược đột phá võ giả, nhưng lại không có cách nào luyện được đan dược gia tăng huyền khí, mà người này lại cho mình? Nàng* (*nàng này là do ng edit biết là con gái, còn BAT hoàn toàn không biết nên cũng có thể gọi là “Hần” hoặc “Y”) có thân phận như thế nào? Có quan hệ gì với mình không?

“Đừng rồi,” đôi mắt luân chuyển, trong đó có tia sáng khác thường đảo quanh: “Vị khách nhân kia còn nói lệnh ái có thiên phú trác tuyệt, cố ý thu làm đồ đệ.”

“Tiểu Ly nhi?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Thần bừng tỉnh ngộ, con người một mảng thanh tịnh: “Khó trách...”

Nói cái gì là cố nhân chẳng qua là nhìn trúng con gái hần nên muốn dùng đan dược thu mua lòng người. Tiểu Ly nhi rồi đi thật lâu cũng không thấy trở lại,

chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó mà hắn không biết nhưng việc này đối với Dạ Nhược Ly là chuyện tốt, hắn không cự tuyệt nữa, dù sao người làm phụ thân sao có thể ngăn cản bước tiến của con gái chứ?

Ánh mắt lại nhìn về binh sứ, bất kể là thật hay giả hắn cũng nguyện ý thử một lần, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo vệ tốt cả nhà.

Hít sâu một cái, Bắc Ảnh Thần nhận lấy binh sứ đỏ ra một viên đan dược màu vàng, bỏ vào trong miệng ngay lập tức hoá thành một dòng mát lạnh khí tức ôn nhuận tập trung vào đan điền, Bắc Ảnh Thần cảm nhận rõ ràng huyền lực trong cơ thể đang dần gia tăng, mặc dù không trực tiếp đột phá nhưng cũng tới giới hạn để đột phá.

Cảm nhận sự biến hoá của cơ thể, nội tâm Bắc Ảnh Thần vui vẻ, ngăn cản sự phấn khích, khẽ ngẩng đầu ánh mắt nhìn Niệm Khê: “Giúp ta chuyển lời cảm tạ đến vị cố nhân kia.”

“Tốt, ta xin cáo từ.” khoe môi tươi cười mở rộng, Niệm Khê nhìn Bắc Ảnh Thần rồi sau đó lui ra ngoài.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, còn có... còn có ai trả giá cao hơn không? Một vạn năm ngàn lượng lần thứ nhất, một vạn năm ngàn lượng lần thứ hai, một vạn năm ngàn lượng lần thứ...”

Âm thanh bên ngoài kéo suy nghĩ của Bắc Ảnh Thần trở về, hắn cười lạnh một tiếng ngón tay thon dài chạm vào mặt bàn nhàn nhạt thốt ra: “Mười vạn lượng hoàng kim.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình biến đổi, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào rạp Bắc Ảnh Thần, cắn chặt răng nói: “Hai mươi vạn lượng hoàng kim.”

Bắc Ảnh Thần chết tiệt, sớm muộn gì cũng có một ngày y sẽ cho hắn chết không chỗ chôn!

“Vương gia, người thắng.” Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng cười cười, nhưng lời nói ra suýt nữa là Hiên Viên Bình thổ huyết: “Nói thật, đối với viên đan dược có thể đột phá võ giả này ta hoàn toàn không có hứng thú, chỉ là thấy báo giá thú vị cho nên mới chen chân vào, nếu vương gia đã yêu thích như thế cũng không thể không niệm tình mà nhường cho vương gia.”

Bàn tay nắm chặt lại, Hiên Viên Bình yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Bắc Ảnh Thần, xem như lần này người lợi hại.”

“Quá khen,” Bắc Ảnh Thần phảng phất như không nghe thấy tia cảm hận của Hiên Viên Bình, chấp tay, nhẹ nhàng cười nói: “Vương gia khích lệ như vậy thật sự gây chết bốn tướng quân, dù sao bốn tướng quân cùng vương gia so sánh có chút thiệt thòi cho người rồi.”

Hiên Viên Bình tức khí ngậm miệng lại, nếu tiếp tục nói chuyện cùng hắn sớm muộn gì cũng bị làm cho tức chết.

“Cha dưỡng thật là...” Dạ Nhược Ly ở phòng bên nghe hai người nói chuyện cũng buồn cười lắc đầu, ngẩng đầu lên thấy Niệm Khê bước vào khiến cho Thanh Long đang định mở miệng nói ngay lập tức biến thành vòng ngọc quấn vào tay Dạ Nhược Ly.

Niệm Khê đem phản ứng của Bắc Ảnh Thần và lời nói dối của mình nói cho Dạ Nhược Ly biết, sau khi nói xong nàng ta thu lòng mày suy nghĩ sâu xa: “Dạ tiểu thư, đan dược kia Bình vương gia đã lấy được, để Bình vương gia tăng cường thực lực như vậy, chẳng phải là...”

“Không,” Dạ Nhược Ly vuốt ve vòng ngọc Thanh Long, con người đen xoẹt qua tia tính toán: “Tất cả đều nằm trong dự đoán của ta, theo tính cách của Hiên Viên Bình chắc chắn hắn sẽ chờ thực lực cường đại mới dùng viên đan dược này, hắn sẽ đem viên đan dược trân quý đó cất giấu ở nơi nào đó trong Bình an vương phủ, nếu người khác biết được phủ của hắn có còn bình an?”

Niệm Khê kinh ngạc mở to hai mắt, phát hiện ra nàng ta không thể lý giải nổi Dạ Nhược Ly, tâm tư thâm trầm như nàng ta cũng không khỏi bội phục người thiếu nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: nguy cơ hàng lâm

Màn đêm buông xuống Dạ Nhược Ly rời khỏi hội đấu giá, nàng cũng không vội hồi phủ mà lại biến mất vào màn đêm tối như mực. Gió đêm lùa qua mái tóc đen dài của nàng nhẹ nhàng tung bay, Dạ Nhược Ly khẽ vượt cái đầu hơn ngọc lên của Thanh Long, nhìn về phía chân trời âm đạm không chút ánh trăng nói: “Thanh Long, hiện thân đi, trước khi về nhà có một số chuyện cần làm.”

“Chủ nhân, người ta đã biết.”

Ánh sáng màu xanh loé lên, Thanh Long hiện nguyên hình đứng trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đôi mắt sáng ngời trong bóng tối đặc biệt nổi bật giữa bầu trời mênh mông đầy sao, Dạ Nhược Ly đứng phía sau thân thể Thanh Long, hoá thành một đạo ánh sáng bắn về phương xa, ánh sáng đó ngay lập tức biến mất trong bóng tối. Đêm dài người tỉnh, trong sân có một thị vệ cầm lồng đèn đi ngay qua.

Trong khuê phòng, tấm màn màu trắng nhạt bị gió thổi tung lên lộ ra một dung mạo vô cùng xinh đẹp cao ngạo. Nha hoàn gác đêm không biết đã ngủ gục từ bao giờ, đúng lúc này ngoài cửa sổ có một luồng ánh sáng trắng lướt vào trong phòng, bé Hiên Viên Tinh Nhi lên rồi nhanh chóng biến mất.

Từ đầu đến cuối Hiên Viên tinh Nhi ngủ rất say cũng không vì hành động của người nọ mà tỉnh dậy.

Đem Hiên Viên Tinh Nhi ném lên giường Hiên Viên Bình, Dạ Nhược Ly phui tay, khoé môi nở nụ cười châm chọc, quay người về phía bóng tối, bên tai truyền đến âm thanh của Thanh Long: “Chủ nhân, người đang làm gì vậy? Sao người ta chẳng hiểu gì cả?”

Thanh Long rất nghi hoặc. vì sao chủ nhân lại di chuyển Hiên Viên Tinh Nhi tới đây? Đối với người đã từng khi dễ chủ nhân trực tiếp giết luôn là được rồi sao lại phải về với thêm chuyện như thế?

“Ta đang giúp Hiên Viên Bình, không biết hấn sẽ cảm tạ ta như thế nào đây?”

Trong mắt chứa ý lạnh, Dạ Nhược Ly nài đối với kẻ thù chưa bao giờ mềm lòng, cùng nàng trở thành địch tất nhiên phải chuẩn bị tâm lý đối nghịch với nàng, hưởng hồ nàng thật sự đang giúp Hiên Viên Bình thêm thù Hiên Viên Tinh Nhi đến thế mà ngại miệng lưỡi thế gian nên chậm chạp không xuống tay.

Thanh Long vẫn trừng mắt nhìn, nó chẳng hiểu gì cả, bất quá nó tin tưởng, mặc kệ chủ nhân làm gì thì cũng có lý do của chủ nhân.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên một lần nữa lại biến mất trong bóng tối, thời gian nàng rời đi ở Bình an vương phủ sóng gió chậm rãi nổi lên...

“Hương nhi, mau châm trà cho bốn vương.” Dạ Nhược Ly rời khỏi đó không lâu, một bóng dáng cao lớn đẩy cửa vào đưa tay cời y phục hàng ngày hướng về phía ngoài hét lớn một tiếng nhưng kì lạ là chẳng có tiếng trả lời, lông mày bất giác nhíu lên: “Nha hoàn chết tiết này, chạy đi đâu rồi?”

Miệng khô khó nhin, Hiên Viên Bình không kên nữa bước tới trước bàn tự châm trà cho mình, ngửa cổ uống cạn nhưng nước lại không làm giảm được miệng khô ngược lại còn bùng lên ngọn lửa trên người y, thiếu chút nữa đem y đốt sống chết tươi.

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào phòng, Hiên Viên Bình đột nhiên phát hiện trên giường y có thêm một nữ nhân.

Trong Bình an vương phủ y có rất nhiều thê thiếp, mỗi lúc y cần y đều đến chỗ ở của thê thiếp, bởi vì y không cho phép bất kì nữ nhân nào ngủ trên giường y, nhưng lúc này trên giường y lại có một nữ nhân.

Yết hầu nhấp nhô cao thấp, Hiên Viên Bình chỉ cảm thấy dục vọng bay thẳng lên óc, y không tự chủ bước về phía nữ nhân kia.

Bởi vì thiếu nữ nằm nghiêng nên ngay từ đầu Hiên Viên Bình không thấy được dung mạo của nàng ta, thẳng đến khi đi vào mới phát hiện là Hiên Viên Tinh Nhi. Nếu là bình thường đoán chừng y có thể khắc chế cảm xúc này nhưng giây phút này y thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo nhưng không thể khống chế bản thân.

Bàn tay không tự giác cời quần áo, Hiên Viên Bình nuốt nhỏ nước miếng thật mạnh, xoay người nằm lên trên vung tay tấm màn liền rơi xuống ngăn cách bên trong.

Lúc này Hiên Viên Tinh Nhi ngủ rất say nhưng thời điểm hiện tại nàng ta đột nhiên tỉnh dậy, tròn tròn mắt nhìn Hiên Viên Bình nằm trên người mình, lập tức cả kinh sau đó mới phát hiện trên người không có mảnh vải sợ hãi muốn hô to nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Hiên Viên Bình cũng không dừng lại, mặc dù Hiên Viên Tinh Nhi không phải do y đem về phòng nhưng chuyện này chỉ có một mình y biết, tất nhiên chuyện này tuyệt đối không thể để Bình an vương phi biết.

Nhưng mà lúc này y không còn quan tâm đến lời nói bên ngoài nữa...

Thanh minh, nắng sớm rất ấm, Dạ Nhược Ly ngồi nhàn nhã trên mặt ghế đá bên trong phủ tướng quân, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt còn mang vẻ tuyệt sắc nhưng cũng vụn vặt non nớt kia khiến Gia Nhi không khỏi ngây người. Cho dù nhìn hơn mười năm rồi nàng vẫn thấy tiểu thư nhà mình thật sự rất đẹp.

“Chủ nhân, đám người đáng ghét đó lại tới rồi.” Một giọng nói đột ngột vang lên làm Gia Nhi giật nảy mình.

“Được,” Dạ Nhược Ly nhướng mày, phóng mắt nhìn qua trong đó có chứa hàn ý thật mạnh, nàng tất nhiên biết rõ đám người Thanh Long nói tới là ai.

“Gia tộc Bắc Ảnh? Bọn hấn lại đến nữa?”

Chậm rãi đứng dậy không hiểu sao trong lòng Dạ Nhược Ly vô cùng bất an nên cũng quên mất Thanh Long nói chuyện khi có mặt Gia Nhi.

“Gia Nhi, em đưa mẫu thân đi tới chỗ khác đi, nhớ bảo vệ an toàn cho nương ta.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phân phó, nét ngưng trọng ngày càng nặng: “Mặt khác Thanh Long người đi cùng Gia Nhi đi, sau đó bất kể có xảy ra chuyện gì cũng không cho mẫu thân rời phòng nửa bước.”

“Vâng, chủ nhân.”

Ánh sáng màu xanh hiện lên, Thanh Long từ cổ tay Dạ Nhược Ly nhảy qua vai Gia Nhi, cảm giác được sự bất an của chủ nhân nó cũng không lên tiếng làm nũng.

Gia Nhi thấy một con rắn lục nhảy một con rắn lục nhảy lên vai mình lập tức sợ hãi chỉ chỉ vào bả vai, khuôn mặt khổ sở nói: “Tiểu thư con rắn này biết nói chuyện, chẳng lẽ là Huyền thú sao? Nhưng nó chỉ là con rắn nhỏ, lại còn là màu xanh lá cây thật buồn nôn.”

“Gia Nhi nó là thủ hạ của ta, ngươi đem nó đến chỗ mẫu thân ta đi.” Dạ Nhược Ly rút trường kiếm bên hông ra, dừng lại một lúc ngẩng đầu nhìn trời xanh bao la rộng lớn: “Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không thể ra.”

Dứt lời, tay cầm truyền kiếm cũng không quay đầu mà rời đi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Gia Nhi long ngóng nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, cắn cắn môi rồi cất bước chân, âm thanh non nớt của Thanh Long liền truyền tới.

“Không được đi!” Bấy giờ âm thanh của Thanh Long khác xưa rất nhiều: “Ta là Huyền thú luôn theo bên cạnh chủ nhân, cho nên trước giờ luôn biết rõ một điều là phục tùng vô điều kiện mọi mệnh lệnh của chủ nhân, cho nên ngươi cũng phải biết rõ mặc kệ chủ nhân sai bảo chuyện gì cần hoàn thành là được, không được cãi mệnh lệnh chủ nhân, cho dù chủ nhân là kẻ địch của toàn thiên hạ.”

Thân thể Gia Nhi đột nhiên run lên, khiếp sợ nhìn về con rắn lục, nàng cảm nhận được rất rõ ràng con rắn lục này có tình cảm vô cùng sâu nặng với Dạ Nhược Ly.

“Kỳ thật ngươi không cần lo lắng, Ngươi là chủ nhân, không có gì là Ngươi không làm được, điều chúng ta có thể làm là bảo vệ thật tốt cho phu nhân.

Đúng vậy trong thâm tâm Thanh Long Dạ Nhược Ly chính là vị thần vạn năng, không có sự việc gì nàng không làm được, không có nguy cơ nào nàng không giải trừ được.

Thả lỏng bàn tay, Gia Nhi thu hồi tầm mắt, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ kiên định: “Ngươi nói không sai, chúng ta nên đi bảo vệ phu nhân, quyết không cho phép kẻ nào làm tổn hại đến phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: kẻ nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương.

Lúc này ở đại sảnh hộ quốc phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần để hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, thần sắc ngưng trọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua mấy người trước mặt. Mà trong đó đương nhiên có Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương, còn hai người chính là người của gia tộc kia.

“Thiếu chủ, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng có nguyện ý theo ta về gia tộc hay không? Nếu ngươi nhất định không chịu đừng trách ta thủ hạ không留情!” Bắc Ảnh Thiên nắm chuôi kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần ra tới hậu thư, y thật cẩn thận quan sát hành động Bắc Ảnh Thần, thanh kiếm trong tay lại rút ra thêm một đoạn nữa.

Từ đầu đến cuối Bắc Ảnh Thần đều trầm mặc không nói, cặp mắt thâm thúy không ai có thể hiểu được lòng hắn đang nghĩ gì.

“Tướng quân...” Lặng đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào bốn người kia, tay cầm kiếm không khỏi siết chặt thể hiện hắn đang khẩn trương đến độ nào.

Những người này là ai? Tại sao lại tới đây? Muốn đưa tướng quân đi đâu? Nếu tướng quân đi rồi thì phu nhân và tiểu thư phải làm sao? Mặc dù chỉ ở chung năm năm ngắn ngủi nhưng hắn rất thích phu nhân ôn nhu như nước và tiểu thư xinh đẹp hơn hoa kia.

Bắc Ảnh Thần nắm chặt nắm đấm, thật lâu sâu cũng ra quyết định nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì một âm thanh bá đạo từ phía sau truyền tới.

“Thật đúng là chuyện cười mà, chỉ bằng các ngươi lại muốn đem cha dượng của Dạ Nhược Ly ta đi? Hôm nay trừ phi ta chết, nếu không các ngươi ai cũng đừng hòng chia rẽ gia đình ta!”

“Tiểu Ly nhi, con...” Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, hắn chậm rãi xoay người hướng về phía thiếu nữ, yết hầu nhấp nhô, há hốc miệng không thôi, cuối cùng phát ra tiếng thở dài: “Tiểu Ly nhi, ta không muốn liên lụy đến con và Hình nhi.”

Nắng sớm chiếu vào người thiếu nữ, bộ xiêm y trắng như tuyết, bên hông buộc đai lưng màu trắng, tóc đen như mực lười biếng sau về phía sau vai theo gió giương nhẹ. Thiếu nữ tuyệt sắc như vậy đúng là hiếm thấy, nhưng điều nổi bật nhất chính là ánh mắt ngạo nghễ, xem thường thiên hạ kia.

“Cha dưỡng, lúc đầu người muốn cùng mẫu thân con yêu thương chăm sóc con, người chính là thân nhân của con, hơn nữa năm năm trước là người đem ta và mẫu thân cứu ra hồ lửa, hiện tại năm năm sau đến lượt con bảo vệ người.” Ánh mắt Dạ Nhược Ly dần trở nên nhu hoà, sau đó nhìn về bốn người kia, ánh mắt lại nổi lên một tầng kiên định: “Ta nói rồi, trừ phi ta chết, bằng không các người ai cũng đừng mơ mang cha dưỡng ta đi!”

Giương mặt của thiếu nữ trước mắt vẫn chưa thoát khỏi nét ngây thơ nhưng con mắt rất có thần, toát ra vẻ kiên định không khỏi làm lung lay ý chí của mọi người.

“Ha ha” Nghe vậy, Bắc Ảnh Đồi lập tức ngửa cổ cười to, nụ cười kia tràn ngập sự mỉa mai, phảng phất như Dạ Nhược Ly đang kể một câu chuyện cười vậy: “Người nghĩ bản thân người là ai? Ai cho người lá gan lớn như vậy, dám nói chuyện này với lão phu? Nếu người đã muốn chết như thế, lão phu sẽ thành toàn cho người.”

Bàn tay toả ra hào quang màu vàng, Bắc Ảnh Đồi nhanh chóng đánh về phía Dạ Nhược Ly, hẳn có thể tưởng tượng ra thiếu nữ này nát như tương như thế nào.

“Tiểu Ly nhi, coi chừng!”

Sắc mặt Bắc Ảnh Thần trắng bệch, giờ phút này, hẳn cũng không kịp suy nghĩ đến cái gì chỉ vội vàng ôm Dạ Nhược Ly vào lòng rồi xoay lưng mình về phía Bắc Ảnh Đồi.

“Thiếu chủ!”

Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương cả kinh, không ai có thể ngờ Bắc Ảnh Thần lại làm như thế, nhưng mà quyền cước đã tung ra không thể thu hồi lại được nữa.

“Cha dưỡng, con nói rồi mà, về sau con sẽ bảo vệ người.” Dạ Nhược Ly nắm chặt nắm đấm, chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay dùng sức đẩy về phía trước, Bắc Ảnh Thần lập tức bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần đang kinh ngạc vì sao Dạ Nhược Ly lại có khí lực lớn như thế thì nắm đấm của Bắc Ảnh Đồi đã trùng trùng điệp điệp tiến tới sau lưng Dạ Nhược Ly.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Dạ Nhược Ly tái nhợt, nàng lau lau dưới khoé miệng quay người lại, nở nụ cười trào phúng: “Công kích của người chỉ có uy lực như vậy thôi sao?”

Kỳ thật trước khi tới đây Dạ Nhược Ly đã nuốt một viên đan dược tăng cường phòng ngự, nếu không một quyền kia đánh xuống không chết thì cũng bị trọng thương. Vừa rồi nếu không chắc chắn nàng cũng sẽ không dùng thân thể để đỡ một đòn như vậy.

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi lùi lại mấy bước, giương mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly.

Tuy không tung ra hết sức lực nhưng cũng được năm phần, thế nhưng nàng ta chỉ phun ra một ngụm máu?

“Xem ra là ta đã xem thường người rồi!” Bắc Ảnh Đồi nở nụ cười lạnh, con người tản ra tia âm lãnh rợn người: “Bất quá cuối cùng thì người cũng phải chết! Nhớ kĩ nếu có kiếp sau ngàn vạn lần đừng có đối địch với lão phu, nếu không kết cục lại lặp lại lần nữa đấy!”

“Khục khục” Dạ Nhược Ly ho khan hai tiếng, nhổ ngụm máu ra lau lau miệng mới nhìn vào Bắc Ảnh Đồi, thần sắc thuy chung không đổi, bất kể thực lực nàng như thế nào chỉ việc nguy hiểm gần kề mà không hoảng loạn làm những người khác có chút tán thưởng.

“Lại là hai lão đầu nhà các người, các người còn nhớ không vậy, lão tử đã cảnh cáo các người rồi, đừng có tới đây quấy rối nữa, con mẹ các người không nghe lời lão tử nói sao? Thực sự con mẹ nó coi thường Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú? Hôm nay lão tử không hảo hảo dạy dỗ các người mới được!”

Đột nhiên, một tiếng hét lớn từ phía sau truyền tới, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn liền thấy hai nam nhân mặc hắc y bước vào.

Người vừa nói là một nam nhân có thân hình thô kệch, nam nhân kia đang tràn đầy phần nộ tiến tới, bất ngờ bên cạnh có một cánh tay vươn ra, nắm lấy nam nhân kia thật chặt: “Ngũ đệ, đừng xúc động!”

Một bộ áo đen che kín cả người còn lại, che luôn cả những biểu hiện trên mặt hắn, Huyền Báo buông tay Huyền Ứng ra, đôi mắt nhìn về phía hai người kia nói: “Các người là người của gia tộc kia?”

Nghe những lời ấy, lão giả tóc bạc đứng bên trái giương giương con mắt, nhàn nhạt lướt qua Huyền Ứng: “Chắc hẳn các người chính là Huyền thú ở rừng rậm Huyền thú Thú Vương? Từ lúc nào mà Huyền thú bắt đầu quản việc bên ngoài vậy? Lão phu khuyên nhủ vị một câu không nên quản việc không đâu cũng đừng quản quá nhiều, nếu không cho dù là hoàng thú của các người tới cũng không bảo vệ được các người đâu.”

Huyền Báo cười khò một tiếng, Dạ Nhược Ly chưa bao giờ nói với bọn hắn phải đối mặt với cường địch như vậy, ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc hỗ trợ kia nữa.

“Huyền Báo,” Dạ Nhược Ly khẽ chau mày, trầm tư trong giây lát, từ trong nhẫn Huyền Linh lấy ra một bình sứ ném về phía Huyền Báo, nói: “Không chắc chắn là phải ba năm, lần trước các người đã giúp ta đây là đồ ta đáp ứng với người, thực lực của các người không có cách nào chống lại được bốn

người kia, các người vẫn là nên rời khỏi nơi này.”

Đón lấy bình ngọc Huyền Báo ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly không thể ngờ rằng trong giây phút này nàng ta lại có quyết định như vậy.

Huyền Ưng cũng vô cùng khiếp sợ sau đó nhanh chóng khôi phục tâm trạng, bước nhanh tới phía trước đứng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Từ trước đến giờ lão tử là người trọng lời hứa, đã đáp ứng ba năm thì nhất định có thể bảo vệ tốt cho người trong ba năm, nếu thấy nguy hiểm liền bỏ chạy truyền đến rừng rậm Huyền thú lão tử lấy gì để quản lý thuộc hạ đây?”

“Ngũ đệ...” Huyền Báo nao nao, đã đạt được đan dược thương thế của hắn có thể chữa khỏi rồi, cũng không cần phải xem vào cuộc chiến này, nhưng...

“Ngũ đệ nói không sai, Huyền thú chúng ta khác biệt với con người là vì chúng ta đều hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho dù có trả giá bằng tính mạng cũng sẽ không hủy.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười vui mừng, hai tên Huyền thú này không làm nàng thất vọng, nhưng mà lần này nàng không nắm chắc cơ hội có thể thoát thân cho nên hành động vừa rồi không hề có ý thăm dò. Cho dù Dạ Nhược Ly nàng không phải là người tốt nhưng cũng không muốn làm liên lụy người vô tội.

“Hừ, nếu các người muốn chết lão phu có thể đưa tiền các người một đoạn đường!” Bắc Ảnh Đồi hừ lạnh một tiếng, một tầng hào quang màu vàng lại bao phủ nắm đấm, ngay sau đó mấy người khác cũng xuất ra binh khí bao vây huynh đệ Huyền Báo. Bởi vì Huyền Báo và Huyền Ưng thuộc về rừng rậm Huyền thú nên bọn hắn cũng không cần phải cố kị điều gì.

“Lục trưởng lão, hai Huyền thú này chúng ta sẽ đối phó, người hãy giáo huấn xú nhạ đầu càn quấy kia thật mạnh tay vào, nhớ kĩ lưu lại một mạng là được.” Bắc Ảnh Dương ép hai thú về phía sau, hướng về phía Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Đồi phân phó một tiếng.

Cười âm hiểm, Bắc Ảnh Đồi bước về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Xú nhạ đầu, lão phu sẽ cho người biết đắc tội với lão phu sẽ có kết cục như thế nào!”

“Tiểu Ly nhi!”

Nội tâm Bắc Ảnh Thần đau xót, nhanh chân chạy về phía Dạ Nhược Ly nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm hơn Bắc Ảnh Đồi.

“Oanh!”

Nắm đấm uy lực bay tới lồng ngực Dạ Nhược Ly, lập tức thân thể nàng như điều đứt dây, bay ra ngoài đụng vào góc tường thật mạnh rồi một dòng máu trào ra ở dưới thân thể nàng, nở ra một đóa huyết hoa xinh đẹp.

Lần này không phải là nàng không né mà căn bản là né không kịp. Thực lực, quả nhiên là thực lực chưa đủ mạnh, nếu như nàng có thực lực của kiếp trước sao có thể bị ức hiếp như thế này?

“Tiểu Ly nhi!”

“Tiểu thư!”

Bắc Ảnh Thần và Lăng đồng thời hô to, chợt thấy Bắc Ảnh Đồi đang đến gần Dạ Nhược Ly, thần sắc Bắc Ảnh Thần biến đổi: “Dừng tay! Ta theo các người trở về nhưng không được phép tổn thương nàng nữa, nếu không ta không ngại vĩnh viễn không về nơi đó nữa!”

Bước chân đột ngột dừng lại, Bắc Ảnh Đồi lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, không khỏi nở nụ cười mỉa mai, một chương kia của mình chắc chắn đã lấy nửa mạng nàng ta.

“Đi thôi!”

Bắc Ảnh Thần đã ra quyết định, Bắc Ảnh Dương và hai người kia cũng không dây dưa với huynh đệ Huyền Báo nữa, quay người về phía Bắc Ảnh Thần, về phần Dạ Nhược Ly bọn hắn cũng chỉ liếc nhìn qua một cái.

“Tướng quân, người thật sự phải rời đi?”

Bên tai truyền tới thanh âm của Lăng, Bắc Ảnh Thần làm như không chú ý, hai tay nắm chặt, đau lòng nhìn thiếu nữ bị quăng ở góc tường, tầm mắt bắt buộc thu lại theo bốn người kia bước ra khỏi phủ tướng quân.

Sau khi năm người kia sắp bước đến cửa, đột nhiên có luồng khí tức cực nóng từ phía sau đánh tới, theo sau đó là một thanh âm lạnh như băng: “Ta còn chưa chết, ai cho phép các người rời đi?”

Mọi người quay đầu lại sau đó há hốc miệng đầy khiếp sợ nhìn cảnh trước mắt, mặt mũi ai cũng ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu nữ kia chậm rãi dựa vào tường từ từ đứng dậy, trên người bốc lên hỏa diễm, tóc đen theo ngọn lửa mà đong đưa, cảm giác vô cùng hoa lệ, mà sau lưng thiếu nữ tựa hồ như có đôi cánh hỏa diễm, ngay cả phủ tướng quân nhiệt độ đang dần nóng lên.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì trên người Dạ Nhược Ly truyền tới thanh âm tàn khốc: “Là tên hỗn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chu Tước tức giận.

Ngon lửa dường như bao phủ cả bầu trời, mọi người đều khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn, ánh lên đồng tử là một con chim toàn thân đều bốc lửa, chỉ thấy chim lửa vẫy vẫy đôi cánh, diễm hoa bay ra khắp, nơi sau đó thẳng tắp bay về phía Bắc Ảnh Đồi, ai cũng sững sờ đến bất động.

“Đây là cái gì? Sao lại xuất hiện ở đây?” Toàn thân Bắc Ảnh Đồi ướt đẫm mồ hôi, lui về sau hai bước, cảm nhận được hỏa diễm cực nóng phát ra, y nuốt nước bọt thật mạnh, thời khắc này hẳn có cảm xúc mãnh liệt muốn chạy khỏi nơi đây.

Thân thể Chu Tước cao lớn bao trùm cả bầu trời, cây cối xung quanh bị đốt cháy không còn chút tro tàn, tựa hồ như cả bầu trời này đều là địa bàn của nó.

“Từ... Từ ca,” Huyền Ứng trừng mắt nhìn, ngu ngơ hỏi: “Huyền thú kia ở đâu ra thế? Khí tức của nó còn cao hơn cả Nhị ca và Tam ca nữa, trong rừng rậm Huyền thú chắc nó cũng ngang bằng với lão đại và hoàng thú đấy.”

Lúc nào ở ngoài rừng rậm Huyền thú có Huyền thú cường đại như thế mà bọn hắn lại không biết gì?

“Thiếu chủ, coi chừng!” Bắc Ảnh Dương nhìn hỏa diễm rơi từ trên trời xuống, vô cùng sợ hãi vội vàng chạy đến tiến tới chỗ Bắc Ảnh Thần, bàn tay chuyển động như đang múa Thái Cực quyền, phảng phất như có con gió nhẹ nhàng lướt qua làm tóc trắng của y bay bay, như có kì tích hỏa diễm hạ vài phần uy lực.

“Àm ăm!”

Hỏa diễm nện vào mặt đất, lập tức bao trùm Bắc Ảnh Dương, tám ba người kia khê động, không ngờ con Chim Lửa kia lại có thực lực cường đại như vậy.

“Khục khục,” trong ngọn lửa có tiếng ho khan truyền ra làm mọi người chú ý tới, lại thấy Bắc Ảnh Dương thất tha thất thiếu đi ra, y lúc này chật vật vô cùng giống như dân chạy nạn hoàn toàn đối lập với hình tượng sạch sẽ lúc ban đầu của y.

“Ngũ trưởng lão, người không sao chứ? Căn bản lão phu muốn cứu Thiếu chủ đáng tiếc Ngũ trưởng lão lại đi trước một bước.” Nguy cơ được giải trừ, Bắc Ảnh Đồi thở phào nhẹ nhõm cất bước đến trước mặt Bắc Ảnh Dương, khuôn mặt vô si mang theo tia lo lắng tựa hồ như hắn thật sự quan tâm.

Trong nội tâm phát ra tiếng cười lạnh, nói ra những lời như thế, không chỉ người khác mà ngay cả Bắc Ảnh Dương cũng lộ vẻ khinh thường. Đứng gần Bắc Ảnh Thần hơn là Bắc Ảnh Đồi mà Bắc Ảnh Đồi mà y có thực lực tương xứng, nếu Bắc Ảnh Đồi có ý định cứu Bắc Ảnh Thần thì sao y có thể tới trước được chứ?

Gió nóng thổi qua, khuôn mặt Dạ Nhược Ly nhỏ xuống một giọt mồ hôi, hỏa diễm đỏ rực chiếu vào dung nhan xinh đẹp, nhìn về phía Bắc Ảnh Thần thấy không có gò đáng ngại mới từ từ thả lỏng tâm trạng, lập tức nhấn mảy: “Chu Tước, đừng làm cha dưỡng ta bị thương.”

Theo lời Dạ Nhược Ly nói, một ngọn lửa đỏ bao quanh Chu Tước, cuồng phong lại nổi lên, hỏa diễm lại kéo dài, khi mọi người đang cho rằng nó lại thi triển năng lực gì thì Chim Lửa đột ngột biến mất, mà nơi nó vừa đứng lúc này lại xuất hiện một thiếu niên im im lặng lặng đứng đó.

Thiếu niên này từ đầu đến chân đều một màu đỏ rực, mái tóc dài đỏ như lửa tung bay trong gió, tạo ra những đoá hoa lửa nhỏ bay giữa trời cao, mảy kiếm lửa hồng càng làm dung mạo hắn trở nên khí khái hào hùng, môi mỏng đỏ nhấp nhệ nở độ cong nông cạn.

Dung nhan thiếu niên cực kì anh tuấn, hình dạng đôi má nông sâu rõ ràng lộ bá khí cường ngạo, con ngươi hoá hồng lộ ra hai đoá hoa hoa, liếc nhìn mọi người ở đây: “Vừa rồi là tên hỗn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Ngoan ngoãn đứng ra đây để lão tử đốt cháy ngươi, lại dám thừa dịp lão tử ngủ say mà khi dễ chủ nhân lão tử, cả đám các ngươi đều chán sống rồi phải không?”

Khi ánh mắt Chu Tước liếc qua Bắc Ảnh Đồi có chút nheo lại nói: “Lão nhân kia con mắt quá mãnh nhìn qua cũng biết không phải loại người tốt lành gì, vừa rồi chính ngươi khi dễ chủ nhân lão tử?”

“Ngươi...” Bắc Ảnh Đồi tức giận, râu ria loạn chiến, cũng không phản bác được lời nào.

“Không biết tại sao lão tử thấy ngươi là phi thường khó chịu, làm lão tử vô cùng bức bối.” Thân hình loé lên Chu Tước phóng tới chỗ Bắc Ảnh Đồi, cả người hắn như hoá cầu đi ngang qua chỗ nào chỗ đó cũng nhen nhóm ánh lửa.

Bắc Ảnh Đồi ngum khí lạnh, sắc mặt biến rồi lại biến, bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Dạ Nhược Ly không xứng nhìn vào mắt kia lại có Huyền thú thực lực cường đại như thế, thực lực như vậy đã vượt qua hai Thú Vương của rừng rậm Huyền thú, chỉ dựa vào một mình hắn sao có thể đối kháng? Đáng chết, dựa vào cái gì mà xú nha đầu kia lại có loại Huyền thú này? Mà hắn ngay cả cấp bậc như Huyền Ưng, Huyền Báo cũng không có?

“Ba người các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta có bốn người sao lại phải sợ hắn?” Bắc Ảnh Đồi vội vàng hướng về phía ba người kia hô to một tiếng, lập tức giờ nắm đầm nghênh tiếp sự công kích của Chu Tước.

“Cho lão già ngươi ném thử hoá diễm đầy uy lực của lão tử!”

“Phanh!”

Một tầng hoá diễm bao bọc lấy nắm đầm rất nhanh nhảy lên trời cao vung tay đánh về phía mặt mo của Bắc Ảnh Đồi. Lưỡng quyền chạm nhau, Bắc Ảnh Đồi cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, chân đột nhiên lui về sau, ngay lúc đó một đạo khí tức uy lực một lần nữa xuất hiện trước mặt.

“Hoả diễm thoái!” (hoả diễm chân!”)

Không đợi Bắc Ảnh Đồi kịp phản ứng, Chu Tước lập tức cho y một cước bay ra bên ngoài, thân thể trùng trùng điệp điệp ngã vào trong góc, hắn ho ra một ngụm máu tươi, hai mắt dữ tợn trừng trừng vào Chu Tước: “Xú tiểu tử, ngươi sẽ trả giá đắt cho hành vi ngày hôm nay, lúc đó ta sẽ nói hoàng thú tay xử quyết ngươi.” Bắc Ảnh Đồi suy đoán Chu Tước và huynh đệ Huyền Báo đều ở rừng rậm Huyền thú.

“Hoàng thú?” Chu Tước chớp chớp lông mày hoả hồng, bộ dạng không chút đứng đắn: “Là cái gì? Hôm nào lão tử bắt làm toạ kỵ cho chủ nhân lão tử.”

Huyền Báo và Huyền Ưng run run khoé môi, một người một thú không hổ danh là chủ tớ, lời nói cũng giống nhau như vậy. Đại nam nhân cường đại kia trở thành toạ kỵ? Cảnh tượng như thế thật sự không thể tưởng tượng nổi...

“Lục trưởng lão, kế tiếp giao cho chúng ta.” Bắc Ảnh Dương chậm rãi tiến tới chỗ Bắc Ảnh Đồi nhàn nhạt liếc mắt nhìn rồi sau đó quăng về phía Chu Tước: “Không cần biết ngươi có thân phận như thế nào, chỉ biết ngươi không thể đối nghịch với gia tộc Bắc Ảnh.”

Vào lúc này hai trưởng lão của nhà hỗ trợ cũng đứng trước mặt Chu Tước. Nhưng thần sắc Chu Tước cũng không thay đổi, phảng phất không xem ba người kia ra gì.

“Ha ha, ba đầu ba, vừa vặn.” Huyền Ưng sờ sờ mũi, cười đặc biệt âm hiểm: “Lão tạp mao, các ngươi cũng đừng quên lão tử như thế chứ.”

Sắc mặt mấy người kia đều hơi đổi, thực lực của Chu Tước có thể đánh ngang với hai người trong bọn hắn, mà Bắc Ảnh Đồi đang bị thương không thể nào đánh tiếp, kể cả có cũng không đủ.”

“Thiếu chủ,” Nắm chặt nắm đầm, khuôn mặt Bắc Ảnh Dương tái nhợt quay đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, nói: “Thực lực của gia tộc Bắc Ảnh và gia tộc kia ngươi là người biết rõ nhất, nếu như ngươi nguyện ý quay về nói không chừng có thể cứu được đám người kia một mạng, nếu không kết quả của bọn hắn chỉ có một đó chính là, chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: quyết định.

Mặt trời bao phủ xuống, Bắc Ảnh Thần nắm chặt nắm tay, dung mạo anh tuấn trắng bệch, ánh mắt thoáng nhìn về phía Lam Hình lãnh nạn hiện lên tia không nổi, không hiểu vì sao khi nhìn thấy ánh mắt hắn, tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống.

“Ta sẽ rời đi cùng với các ngươi,” khoé miệng đắng chát, Bắc Ảnh Thần cười khò một tiếng sau đó nhìn Dạ Nhược Ly: “Bất quá, ta còn chuyện muốn nói với nữ nhi, các người ra ngoài chờ ta đi.”

Bắc Ảnh Dương khẽ chau mày, trầm tư giây lát nói: “Được, chúng ta ở ngoài chờ ngươi, hy vọng không quá lâu.”

Nói xong, Bắc Ảnh Dương và hai vị trưởng lão nhìn nhau rồi cùng đỡ Bắc Ảnh Đồi ra ngoài, nếu Thiếu chủ đã đáp ứng rời đi thì cho hắn một chút thời gian để cáo biệt cũng không có gì quá đáng.

“Tiểu Ly nhi, thật xin lỗi!” Bắc Ảnh Thần thấp con ngươi, bàn tay lớn nhẹ nhàng xoa đầu Dạ Nhược Ly, bên môi nở nụ cười rồi khẽ thở dài: “Bọn hắn nói không sai, nếu như lần này ta không đi cùng bọn hắn thì lần sau tới đây chính là cao thủ chân chính.”

Dạ Nhược Ly nâng gương mặt non nớt nhìn lên, trong mắt ánh lên tia kiên định: “Mặc kệ đến bao nhiêu người, con sẽ không cho bất cứ kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta!”

“Tiểu Ly nhi, con yên tâm, cha dường chỉ là về nhà thôi cũng không có chuyện gì, nếu ta không muốn lấy tiểu thư nhà kia thì không ai có thể bức bách ta được.” Bắc Ảnh Thần nở nụ cười nhẹ giọng nói, cuộc đời này có tiểu hài tử như thế hẳn còn gì phải hối tiếc?

“Hơn nữa cha dường tin tưởng con,” bỗng nhiên Bắc Ảnh Thần thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm trọng nhìn thiếu nữ trước mặt: “Nếu như ta không rời đi sẽ làm liên lụy đến con và Hình nhi, với năng lực của con không đến vài năm nữa sẽ đạt được thành tựu, đến lúc đó hãy tới gia tộc Bắc Ảnh, cha dường ở đó chờ con.”

Đang nói chuyện Bắc Ảnh Thần quét mắt nhìn Chu Tước, chính vì sự xuất hiện của Chu Tước mà Bắc Ảnh Thần mới cảm thấy Dạ Nhược Ly rất thần bí, nếu không như thế hẳn cũng không ra quyết định như vậy, hẳn nguyên ý trở về gia tộc Bắc Ảnh cũng là muốn cho nàng có thời gian phát triển thực lực bản thân.

Toàn thân run lên, Dạ Nhược Ly cúi đầu không nói gì, nàng cũng biết rất rõ Bắc Ảnh Thần nói có lý, nếu nàng có thực lực cường đại sao có thể trở mặt nhìn hắn rời đi như vậy?

“Thiếu chủ, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên xuất phát đi thôi,” Âm thanh Bắc Ảnh Dương không kiên nhẫn phát ra ở ngoài cửa.

“Tiểu Ly nhi, nhớ kĩ, cha dường ở gia tộc Bắc Ảnh chờ gia đình ta đoàn tụ,” Bắc Ảnh Thần duỗi tay ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, ánh mắt đầy ôn nhu, sau đó buông tay cuối cùng nhìn về phía hậu viện lại quay qua nhìn Lăng: “Lăng, người theo ta nhiều năm như vậy cũng là người ta tin tưởng nhất, trong khoảng thời gian ta đi khỏi, Hình nhi và tiểu Ly nhi phiền người chăm sóc rồi.”

“Tướng quân...” Lăng há hốc mồm, lời nói tới miệng nhưng lại không biết nói gì.

Tiếng bước chân ngày càng xa, âm thanh vang vọng cũng càng lúc càng nhỏ lại nhưng từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly đều cúi đầu thật thấp không hề nhìn qua Bắc Ảnh Thần. Mái tóc che phủ đôi má khiến người khác không thể thấy rõ nét mặt của nàng nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy toàn thân nàng run lên đem cảm xúc của nàng bộc lộ ra ngoài.

“Chủ nhân, ta đi ngăn bọn họ lại?” Chu Tước lo lắng liếc nhìn Dạ Nhược Ly sau đó lại quăng mắt về phía bọn họ vừa rời đi, màu đỏ rực trong mắt bốc cháy như hai đoá hoa, hẳn mặc kệ đám người kia là ai, hắn chỉ biết làm cho chủ nhân hắn thương tâm dù chết một ngàn lần cũng không đủ!”

Dạ Nhược Ly không rảnh để ý đến Chu Tước, lòng bàn tay có tơ máu nhàn nhạt chảy xuống từ khe hở của ngón tay trắng như ngọc, đỏ và trắng hoà quện lại trở nên vô cùng quỷ quái.

Bước ra khỏi cánh cửa phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần kiểm chế nội tâm không quay lại, mắt nhìn về phía chân trời, ngay sau khi hắn nhấc chân bỏ đi thì trong phủ tướng quân vang lên một tiếng kêu dài, khiến những người đi qua đường cũng không khỏi ngạc nhiên dừng bước lại.

“Ah ah ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tâm run lên nhưng Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hạ quyết tâm không quay đầu rời đi.

Dạ Nhược Ly mệt mỏi, thờ hồn hèn ra một câu chửi thề, lau mồ hôi trên trán. Dung nhan tái nhợt dưới ánh mặt trời lại trở nên trong suốt.

Giây phút này, nàng vô cùng mong muốn có được thực lực, thậm chí so với kiếp trước khát vọng này lại mãnh liệt hơn, nếu như nàng có thực lực cường đại thì sẽ không ai dám mang Bắc Ảnh Thần đi, nếu như nàng có điều kiện ưu việt (chắc là gia cảnh tốt) thì gia tộc Bắc Ảnh cũng sẽ không chia rẽ cha dường và mẫu thân.

Nói cho cùng, nguyên nhân chủ yếu là do nàng không có đủ thực lực!

Một giọt nước mắt theo khoé mắt rơi xuống nền vào mặt đất phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Thân thể Chu Tước run lên, hắn theo chân nàng từ kiếp trước xuyên qua kiếp này đến nơi đây, lúc trước dù có trải qua huấn luyện ma quỷ, dù có bị thương nghiêm trọng nàng đều cắn răng nhịn xuống, từ trước đến nay hắn luôn cho rằng chủ nhân quật cường như vậy vĩnh viễn không biết rơi lệ là gì, kỳ thật hẳn chút nữa quên mất chủ nhân hắn cũng là con người, mà tình cảm của con người rất phức tạp, hướng chi chủ nhân ít bộc lộ cảm xúc hơn người bình thường.

Ở kiếp này chủ nhân tựa hồ như thật sự không quan tâm đến chuyện gì nhưng nàng cố gắng như vậy không phải vì cha mẹ nàng sao? Chi là nàng chưa từng nói qua mà thôi.

“Chủ nhân,” nhìn thấy Dạ Nhược Ly khóc, tâm Chu Tước như bị ai đó néo thật mạnh, nhìn không được ôm nàng vào ngực: “Chủ nhân, thực xin lỗi, nếu ta có thực lực cường đại như trước không chừng có thể...”

“Chu Tước, yên tâm, ta không sao,” Dạ Nhược Ly đẩy Chu Tước ra, ngửa mặt lên sắc mặt lại tràn đầy tự tin: “Cha dường vì ta mà kéo dài thời gian như vậy, ta sẽ không để cho ông thất vọng vì vậy ta nhất định phải vào gia tộc Bắc Ảnh cứu cha dường của ta ra.”

Chu Tước sưng mắt một chút sau đó dung mạo anh tuấn chậm rãi nở nụ cười vui vẻ yên tâm.

Xem ra chủ nhân vẫn luôn quật cường như vậy, hấn không cần lo lắng nữa rồi.

“Tiểu Ly nhi, Thần...”

Nghe thấy âm thanh lo lắng từ phía xa truyền tới, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn bóng người đang vội vàng chạy tới, không đợi nàng kịp lên tiếng Lam Hinh đã bắt lấy tay nàng không kịp thở hỏi: “Tiểu Ly nhi, mới vừa rồi là tiếng con sao? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Thần đâu rồi? Hấn đi nơi nào rồi?”

“Mẫu thân, con xin lỗi,” Dạ Nhược Ly cúi đầu, trong mắt có tia áy náy: “Là tại con vô năng không thể giữ cha dượng ở lại, nhưng mẫu thân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ rất nhanh đoàn tụ với cha dượng.”

“Con... Con nói Thần hấn...” Lam Hinh chặt chẽ nắm lấy ống tay áo Dạ Nhược Ly, nước mắt ướt mi, âm thanh đứt quãng nghẹn ngào: “Thần hấn có phải hay không...”

“Mẫu thân, cha dượng bị gia tộc Bắc Ảnh đưa đi rồi.”

Lam Hinh chậm rãi buông tay, dùng sức mở to mắt nhìn về phía bầu trời trong xanh. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống nàng lập tức thấy trước mắt tối sầm, thân thể mềm mại ngã xuống chỉ có âm thanh lo lắng của Dạ Nhược Ly vang lên.

“Mẫu thân...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: an bài.

Trời chiều bao phủ khắp mặt đất, đẩy nhẹ cửa phòng ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước ra nhưng dung nhan không bộc lộ chút tình cảm nào làm lòng người xiết chặt.

“Tiểu thư, phu nhân như thế nào rồi?” Gia Nhi vội vàng cất bước lại hỏi, khuôn mặt thanh tú toàn vẻ lo lắng, bàn tay khăn trương nắm chặt vạt áo nhìn Dạ Nhược Ly.

“Mẫu thân không có gì nguy hiểm, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, nghĩ tới việc Bắc Ảnh Thần bị mang đi như thế trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, dung nhan non nớt không chút cảm xúc: “Gia Nhi, Tuyết Hồ ở chỗ nào rồi?”

“Tuyết Hồ?” trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, Gia Nhi nhíu mày trầm tư, nửa khắc sau mới trả lời: “Thời gian này có lẽ nó đang ở sau núi.”

“Được, ta biết rồi, Lãng, người đi theo ta.”

Đứt lời, Dạ Nhược Ly không để ý đến mọi người, bước nhanh đến sau núi. Lãng hơi sợ hãi rồi cũng đi theo sau.

Trong thời gian này Tuyết Hồ tương đối thoải mái, có ăn có chơi có nha hoàn hầu hạ, lại là mỹ nữ là nó yêu thích không thôi, có Huyền thú nào được đãi ngộ như nó chứ? Mặc dù thương thế đã tốt hơn rất nhiều nhưng nó thấy luyến tiếc thật sự không muốn rời khỏi đây a.

Bỗng nhiên một dung mạo tuyệt sắc phóng lớn trong mắt nó, Tuyết Hồ hoảng sợ vội vàng bò lên, lui về sau mấy bước mới nhìn ra Dạ Nhược Ly: “Người làm gì vậy? Làm ta sợ muốn chết.”

Lần trước gặp mặt là lúc trời tốt nên nó cũng chưa thấy Dạ Nhược Ly rõ ràng, trong khoảng thời gian nó dưỡng thương ở đây cũng chưa từng gặp lại, lần này mới có dịp cẩn thận dò xét nàng ta.

Áo trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, ngọc bội xanh biếc đeo bên hông, làn da vô vàng mịn màng, một đầu tóc đen tùy ý vấn lên, đơn giản vô cùng nhưng lại lộ vẻ tao nhã tuyệt đại.

Con mắt Tuyết Hồ sáng ngời, nó chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy, những Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú khi hoá thành người cũng không thể so sánh bằng.

Nếu như khế ước với nàng ta, sau này ngày nào cũng được ngắm mỹ nhân rồi...

“Thương thế người cũng đã hồi phục rồi, ta cho người lựa chọn, người chọn rồi đi hay ở lại? Nếu ở lại liền khế ước với ta, nếu rời đi bây giờ có thể đi.” Hai tay khoanh trước ngực, Dạ Nhược Ly dựa người vào cây cổ thụ, lạnh lùng đợi quyết định của Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ vuốt vuốt cái đuôi trắng, màu thủy lam trong mắt ả chứa vui vẻ: “Còn phải nói sao? Ta không muốn rời khỏi đây, người làm khế ước với ta đi.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười, rời khỏi cây cỏ thụ đến bên Tuyết Hồ, ngón tay mảnh khảnh đặt lên trán nó, môi đỏ hé mở nói ra: “Ta tên Dạ Nhược Ly lập khế ước với Tuyết Hồ, từ nay về sau mày là thủ hạ, ta là chủ nhân, mày không được phản bội lại ta, mày có làm được?”

“Ta tên Hồ Thiên, nguyện ý theo Dạ Nhược Ly làm thủ hạ, vĩnh viễn không phản bội!”

Hai người nói xong, kết ước cũng được hình thành, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được mối liên hệ với Tuyết Hồ nhiều hơn.

Lúc con người và Huyền thú khế ước, đại bộ phận Huyền thú đều cần lập khế ước bằng giọng nói mới có thể tạo thành khế ước. Trừ một số trường hợp đặc thù mới không cần những lời này cũng không cần Huyền thú đồng ý. Vì vậy con người có thể lập khế ước với Huyền thú càng ngày càng ít, bởi vì có một số Huyền thú có chết cũng không muốn phục tùng. Nếu Huyền thú không đồng ý thì con người cũng không có cách nào tạo ra được khế ước.

“Lăng, đi thôi, người theo ta tới chỗ này,” Hoàn thành xong khế ước, Dạ Nhược Ly liền không để ý đến Tuyết Hồ, nhìn về phía Lăng nói.

Lăng cũng không biết Dạ Nhược Ly tìm hắn có chuyện gì, mang theo một bụng nghi vấn theo Dạ Nhược Ly rời đi.

Trời chiều trải rộng khắp nơi, lúc này ở ngoại ô Hiến Viên quốc trong đại viện có một thiếu niên ngậm một cọng rom trong miệng, hai tay để sau đầu nằm trên mặt đất, chớp chớp con ngươi, cặp môi đỏ mọng có chút mê mang hỏi: “Các người nói xem nha đầu Gia Nhi kia sao đến giờ này còn chưa tới? Không phải chủ tử chúng ta xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa từ ngày hôm đó cũng không thấy bóng dáng chủ tử đâu, ngược lại Gia Nhi ngày nào cũng tới để dạy chúng ta.”

“Nhược Phong, từ hôm đó đến nay người đối với chủ tử là nhớ mãi không quên sao? Phải chăng chủ tử kia làm người động lòng rồi?” Một vị thiếu niên anh tuấn lên tiếng nói, chỉ thấy chân hắn đạp lên mặt ghế đệm khoe môi hơi mỉm cười, bộ dạng thật giống lưu manh đầu đường xó chợ.

Thiếu niên gọi là Nhược Phong nhỏ cọng rom trong miệng ra, trừng mắt liếc hắn một cái: “Người đồ yếu đuối, cả nhà người đều yếu, có bản lĩnh đánh nhau một phen xem ai lợi hại hơn.”

“Người không phải là nhược phong (tên anh ấy dịch ra là gió yếu chẳng?@@) sao? Bộ dạng của người mảnh mai như thế chỉ có thể bị người ta ức hiếp thôi.”

“Tên lưu manh!” Thiếu niên nhỏ nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn, cắn răng thật chặt: “Ta sẽ cho người biết chúng ta cuối cùng là ai mạnh hơn ai!”

Thiếu niên lưu manh kia nở nụ cười khinh thường, đang muốn đáp trả lại thì thấy một thiếu nữ áo trắng bước vào, khuôn mặt thoáng hiện kinh hi (kinh ngạc+vui mừng): “Chủ tử, sao người lại tới đây?”

“Cái gì? Chủ tử?”

Nghe tiếng nói của thiếu niên lưu manh mọi người đều phát hiện ra Dạ Nhược Ly và Lăng. Lúc mọi người đang kinh hi thì âm thanh Dạ Nhược Ly truyền vào khoảng sân nhỏ: “Ta tới để giới thiệu với các người một người, hắn gọi là Lăng, về sau các võ giả sẽ do hắn dạy, trên đại lục địa vị võ giả khá thấp, kỳ thật trong mắt ta võ giả và huyền giả không hề khác nhau.”

Mọi người tro mắt nhìn nhau, tựa hồ không hiểu rõ điều Dạ Nhược Ly đang nói, ngay lúc đó Lăng nhướn lông mày khó hiểu: “Tiểu thư, địa vị của võ giả võ cùng thấp sao có thể so sánh với huyền giả?”

“Ở đây ta có một ít võ kỹ, các người có thể tự tu luyện,” Trong ánh mắt của mọi người, Dạ Nhược Ly rút ra mấy cuốn sách trong nhẫn Huyền Linh, đưa cho Lăng rồi sau đó đảo mắt nhìn quanh: “Cho nên, bất kỳ là võ giả hay huyền giả ta đều xem như nhau, ta cho các người đầy đủ điều kiện để luyện tập, các người tất nhiên phải cho ta xem thành quả, ba năm sau, tất cả các người đều phải đạt tới Đại Vũ Sư, nếu không đạt được yêu cầu này có thể rời đi ngay lập tức, bởi vì dưới tay ta không cần phế vật!”

Trong ba năm phải đạt được Đại Vũ Sư? Điều này sao có thể? Ngay cả thiên tài chưa chắc đã đạt được a?

Mọi người thu hồi lại sự phản kích, bắt đầu nghị luận, không ai tin tưởng trong vòng ba năm có thể đạt được Đại Vũ Sư.

“Lăng, nơi này giao cho người, ta về phủ tướng quân trước, ta tin tưởng vào năng lực của người có thể giúp ta tạo ra một đội ngũ ưu tú.” Khuôn mặt Dạ Nhược Ly cực kỳ tự tin, tựa hồ như nằng chặc chắn ba năm sau đám người này nhất định sẽ có bước chuyển mình rất lớn.

Đem sự việc này giao cho Lăng, Dạ Nhược Ly trở lại phủ tướng quân, ai ngờ nằng mới bước vào phủ đệ Gia Nhi đã vội vàng chạy ra nhìn thấy Dạ Nhược Ly lập tức vui vẻ nhưng sau lại tức giận tố cáo: “Cái tên khốn Hiến Viên Chiến thật quá ghê tởm, hắn sai người tới thu hồi lại binh phù, nếu chỉ vậy thì thôi đi, cái đám thị vệ kia xem phủ tướng quân chúng ta thất thế hoàn toàn nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, quả thật là làm em tức chết đi được!”

Gia tộc Bắc Ảnh phái người đến Hiến Viên quốc, với tư cách là hoàng đế, Hiến Viên Chiến không thể không biết cho nên mới biết tin tức Bắc Ảnh Thần rời khỏi đây nhanh như vậy, cũng không ngoài dự đoán của Dạ Nhược Ly.

“Bọn hắn lấy được binh phù sao?”

“Dù sao vật kia cũng vô dụng nên em mặc cho bọn hắn mang đi, bất quá...” Gia Nhi trừng mắt nhìn, trong đó có ý cười trợn: “Em và Chu Tước cùng nhau đánh cái đám thị vệ không coi ai ra gì kia một trận nên thân, ai bảo bọn hắn dám dùng thái độ như vậy đối xử với chúng ta, tiểu thư, có phải em gây

ra phiên toái gì rồi không?”

“Không, em đánh rất tốt,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, trong mắt xoẹt hàn quang: “Cho dù cha dượng không có ở đây, phủ tướng quân của chúng ta cũng không thể để cho người khác dễ dàng ức hiếp như vậy, ai dám khi dễ em ta sẽ đánh thật mạnh, chúng ta đã khác năm năm trước rồi, chỉ là một hoàng đế mà thôi cần gì phải dễ vào mắt?”

Nếu không phải muốn nhanh chóng phát triển toàn bộ thực lực, nàng thật muốn chơi đùa với bọn họ một phen, nhưng không phải lúc này, cứ tạm thời thả con họ một con ngựa(*), chờ ba năm sau tính tiếp...

(*): cái này hình như có sự tích gì đó, bạn nào muốn biết thì hỏi bác gút nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: ba năm.

Trời quang mây tạnh, cành liễu nhẹ nhàng đong đưa theo làn gió, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu khắp phủ tướng quân, phảng phất như khoác lên mình một tấm lụa vàng.

Trong hậu viện, Dạ Nhược Ly đứng đó, một bộ xiêm y trắng như tuyết tung bay trong gió, khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ chút cảm xúc tựa như tiên nữ giáng trần, bóng dáng ngay thơ ba năm trước được thay thế bằng vẻ đẹp kinh người, chỉ cần nhìn thấy phía lưng cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt của nàng da thịt nõn nà như đang toả sáng, mặc dù đôi mi cong như hình lá liễu đầy nữ tính nhưng cũng không thể át đi cặp lông mày đầy bá khí.

“Chủ tử, chủ tử...” Một chuỗi âm thanh kích động từ phía sau vang lên. Dạ Nhược Ly không cần nhìn cũng biết ai đang tới.

Khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên chạy thật nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tới lúc sắp đụng phải nàng mới vội vàng dừng lại, khuôn mặt vẫn không hết hào hứng: “Chủ tử, người biết không, ngày hôm qua Bình an vương phủ bị trộm, tuy ba năm qua thường xuyên bị trộm ra vào nhưng ngày hôm qua nghiêm trọng nhất, viên đan dược đột phá cấp võ giả kia bị lấy đi rồi mà tổn thất trong phủ cũng không tính là nhỏ đâu, ha ha, ai bảo ba năm qua bọn hần cứ đối nghịch cùng chúng ta, sự việc đêm qua thật là hả dạ mà.”

Sự việc ở hội đấu giá, sau này sẽ xảy ra chuyện gì nàng đại khái cũng đoán ra vì vậy hoàn toàn không có hứng thú.

“Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt đã trở về chưa?” Dạ Nhược Ly hướng mắt nhìn trời xanh, đắm mình trong ánh nắng ấm áp của mặt trời, tâm tình trở nên tĩnh lặng. Tính toán thời gian, thời điểm này mấy người kia có lẽ đã xong nhiệm vụ trở về rồi.

“Tầng băng Phi Linh và nha đầu Băng Nguyệt vừa trở về, nhưng tên lưu manh còn chưa trở về.” Dạ Phong cong cặp môi đỏ mọng lên, trong mắt ẩn chứa linh quang, vẻ mặt vô cùng mong chờ: “Chủ tử, vì sao lần nào cũng là bọn họ đi? Thực lực của ta và bọn họ cũng không cách biệt lắm, nhiệm vụ lần sau để ta làm cho.”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Dạ Phong, vuốt cằm nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng không tệ, ít nhất ngươi có thể sử dụng mỹ nhân kế, hơn nữa nam nữ đều được.”

“À?” Mặt Dạ Phong lập tức xịu xuống, vô cùng uỷ khuất: “Chủ tử, người như vậy lại muốn ta sử dụng mỹ nhân kế, huống chi ta là nam nhân, nam nhân sao có thể dùng mỹ nhân kế được? Cho dù có dùng, cũng chỉ có chủ tử ta mới dùng.”

Vừa dứt lời, ngay bên cạnh có một độ nóng đánh tới, Dạ Phong tức giận quay lại nhìn liền thấy một thân hoà diễm hung hăng đập mặt hần, theo sau là một chuỗi âm thanh nổi giận: “Hỗn đản! Chủ nhân lão tử ngươi cũng muốn đùa giỡn sao? Quá không để lão tử vào mắt rồi! Hiện tại lão tử sẽ tiêu diệt tên hỗn đản nhà ngươi!”

Chu Tước bay lên đá một cước đem Dạ Phong bay ra ngoài, đụng thật mạnh vào cây đại thụ.

Dạ Phong lao đảo bò dậy, vuốt nửa mặt sưng vù, mặt đen đến mức không thể đen thêm, nhìn về phía Chu Tước, bày ra bộ dạng muốn ăn thịt người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên điều nhân này, chẳng lẽ ngươi không biết đánh người không được đánh mặt sao? Ngươi rõ ràng...” Nghĩ đến việc dung mạo của mình có thể bị huỷ, Dạ Phong liền bày ra vẻ mặt ỉu xiu, nếu mất đi mỹ mạo này hần lấy cái gì để quyến rũ chủ tử đây?

“Điều nhân?” Mặt Chu Tước tối sầm, tay nắm quyền, trong mắt loé ra hai ngọn lửa, cắn răng hung dữ nói: “Lão tử đường đường là Chu Tước, ngươi lại nói là điều nhân? Hôm nay lão tử không muốn dạy dỗ ngươi cũng không được!”

Dạ Phong bị ánh mắt hung ác của Chu Tước dọa sợ, vội vàng trốn sau Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, cứu mạng.”

Dạ Nhược Ly nghiêng thân thể đem Dạ Phong lộ ra ngoài, thâm tình vỗ vỗ vai hắn: “Chu Tước ghét nhất bị người khác mắng là điều nhân, ngươi cũng không phải không biết lại còn trêu chọc hắn, chuyện kẻ tiếp ngươi nên tự mình giải quyết đi, yên tâm, Chu Tước rất có chừng mực sẽ không giết ngươi, nhiều lắm cũng bị hắn đánh một trận mà thôi.”

“Chủ...Chủ tử...Ngươi không thể như vậy, oa, cứu mạng a!”

Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, có chút hứng thú nhìn dáng vẻ chật vật chạy thực mạng của Dạ Phong, khoé môi chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt trong trẻo vô cùng có thần.

“Chủ tử, chúng ta đã về!”

Đột nhiên có âm thanh vang lên, Dạ Nhược Ly nhú mày, quay lại, ánh mắt nhìn về hai người trước mặt: “Linh, Nguyệt, các ngươi đã về.”

Đứng trước mặt nàng là một nam một nữ, trong đó nam tử dung nhan tuấn mỹ, ngũ quan như điêu khắc vô cùng rõ ràng, tóc đen như mực được buộc lại bằng miếng vải trắng, trên tay cầm kiếm, trên chuôi kiếm có treo một khối ngọc bội hình loan nguyệt, sắc mặt không chút biểu tình, trên người dày đặc hàn khí, giống như một núi băng, độ ẩm xung quanh hắn đang dần dần hạ xuống.

Còn vị nữ tử kia mặc xiêm y màu trắng, thần sắc lạnh như băng, chỉ là lúc nhìn Dạ Nhược Ly khí tức lạnh lùng lập tức thu hồi, trong mắt đen mờ mờ có thể thấy tia sáng sung bái.

“Chủ tử, nhiệm vụ lần này thuộc hạ đã hoàn thành xong.” Dạ Băng Nguyệt ôm quyền, dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ cung kính, Băng mỹ nhân xưa nay chỉ có vẻ mặt này với duy nhất Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa, phân các của Âm Dạ các ở Ly Phong quốc cũng rất hài lòng, tạm thời do Dạ Nhất quản lý năm cái.”

“Ah.” Dạ Nhược Ly tiện tay ngắt một đoá hoa trong bồn hoa bên cạnh, khẽ thở dài, ánh mắt rơi vào hư không: “Âm Dạ các Ly Phong quốc cũng thế, bên ngoài làm như buôn bán đan dược nhưng thực chất là làm sát thủ, ta cho các ngươi làm sát thủ là vì rèn luyện năng lực của các ngươi, chỉ qua chiến đấu các ngươi mới có thể càng ngày càng mạnh.”

Ba năm trước, hội bán đấu giá đã được đổi thành Âm Dạ các, Niệm Khê tất nhiên là Các chủ của Âm Dạ các, thay thế Dạ Nhược Ly quản lý việc buôn bán đan dược, đan dược trong các đều có mức giá trên trời, không chỉ cung cấp đan dược đột phá cho võ giả mà còn rất nhiều nữ tử điên cuồng mua đan dược dưỡng nhan.

Mặc dù Dạ Nhược Ly có thể điều chế ra đan dược gia tăng huyền khí, nếu đem bán đan dược loại này chắc chắn tất cả gia tộc đại huyền lực đều tranh giành, cũng không đủ chắc chắn nên nàng không xuất ra. Vì vậy mức giàu có của Dạ Nhược Ly không phải người bình thường có thể so sánh được.

Âm Dạ các xuất hiện giữa chừng đã gây ra một trận cuồng phong ở cả đại lục, tất cả mọi người đều biết Niệm Khê là Các chủ của Âm Dạ các, bọn họ càng rõ hơn sau lưng của nàng nhất định là có cao nhân, cao nhân này mới chân chính là chủ nhân của Âm Dạ các nhưng rất nhiều thế lực hao tổn thời gian tiền của cũng không thể tìm ra thân phận của vị cao nhân kia.

Mà bí mật của Âm Dạ các chính là có một cái tên khác là Sát các.

Dạ Nhược Ly lưu giữ những người kia huấn luyện làm sát thủ, những người này có thực lực và tính phối hợp tốt nếu không gặp huyền giả thì những võ giả có thể là đối thủ của họ cũng không được mấy người. Nguyên bản Sát các là do Lăng quản lý nhưng Lăng không phải là sát thủ đúng lúc Huyền Vũ thức tỉnh nên Sát các và đám sát thủ kia đều giao cho Huyền Vũ quản lý.

Về phần Long Phi Thanh, Dạ Phong, Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt, năm người này cũng với Gia Nhi đều đi theo Dạ Nhược Ly.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Âm thanh thanh thúy từ xa vang đến, Dạ Nhược Ly nhìn sang thấy Gia Nhi bước nhanh tới chỗ mình, khuôn mặt thanh tú tựa như trang điểm(*), đỏ bừng lại vô cùng đáng yêu, nàng chạy tới trước mặt Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, hít thở sâu rồi nói: “Tiểu thư, vừa rồi có thái giám trong hoàng cung truyền tin, Hiên Viên Chiến cho người đi tham gia đại hội ngắm hoa.”

(*) là giống như có trang điểm chứ không phải trang điểm, ta không biết ghi như thế nào mới đúng =.=

“Đại hội ngắm hoa?” Dạ Nhược Ly rù con ngươi, trong mắt che đi hàn ý, khoé môi chậm rãi cười lạnh: “Ba năm qua ta vội vàng phát triển thế lực thế nên mọi người đều nghĩ là ta thất thế, liền có thể lần này cả Hiên Viên Chiến cũng như vậy, lúc trước cha dựng nhìn nhầm người rồi, ta sẽ để cho hắn hiểu được hắn sai bao nhiêu lần, Gia Nhi, Nguyệt, hai người đi cùng ta, ta ngược lại cũng muốn xem một chút Hiên Viên Chiến đang bàn tính chuyện gì.”

---- đề nói với người xa lạ---

Ngoại trừ Dạ Phong cùng mấy người kia đều có tên riêng, còn lại người Dạ gia (chính là đám người Dạ Nhược Ly lưu giữ lại) danh từ ta trực tiếp dùng con số thay thế, giống như Dạ Nhất, Dạ Nhị như vậy đấy, ta ghét ghét là đặt tên, cho nên cũng lười nghĩ =.= (t/g kiểu gì không biết.)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Trắc Phi?

Ở đại viện hoàng cung, toà các cao ngất che khuất cả bầu trời, trong hậu viện trăm hoa đua nở, nhiều hoa giống như gấm, từng người tranh giành hoa đẹp nhà hương, phảng phất muốn trong bữa tiệc bách hoa này trở thành nhân vật chính.

Hội ngắm hoa này nói cho cùng là vì thái tử Hiến Viên quốc Hiến Viên Triệt tổ chức, mục đích chính là tuyển phi. Hiến Viên Triệt chẳng những dung mạo anh tuấn, tuổi còn trẻ mà đã ở cấp thấp Đại Vũ Sư, là phu quân trong mộng của thiếu nữ Hiến Viên quốc. Hơn nữa dù Hiến Viên Triệt có mấy tiểu thiếp, nhưng vị trí chính phi và trắc phi vẫn còn trống nên tham gia hội ngắm hoa này đều là nữ tử, còn cố ý trang điểm xinh đẹp, muốn đem những người khác lấn xuống làm nổi bật mình lên.

Đột nhiên, trong hậu viện huyền ảo có một đạo áo trắng xuất hiện, xung quanh kỳ tích an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía người về xuất hiện. trong mắt có sự ghen ghét không hề che dấu.

Thiếu nữ kia chậm rãi bước đi, không chút trang điểm nhưng dung nhan vẫn tinh xảo tuyệt sắc, da như mỹ ngọc, óng ánh sáng long lanh, môi mông khẽ mím lại, nhàn nhàn phác họa ra một bờ môi xinh, một bộ xiêm y trắng vừa đúng đem khí chất thanh cao, tinh khiết của nàng toả ra ngoài.

Thiếu nữ kia có hai nha hoàn đứng sau lưng, nha hoàn bên trái tướng mạo tương đối thanh tú đáng yêu, mắt to đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng lại trước một đám người tỏ son trát phấn. Còn nha hoàn bên phải khuôn mặt lạnh như băng, cũng một thân áo trắng nhưng phát ra hàn khí thật lạnh thấu xương, như một thanh kiếm bị tuốt khỏi vỏ không hề cảnh giác có thể bị kiếm khí làm bị thương.

“Dạ Nhược Ly, sao ngươi lại ở đây? Ngươi có tư cách gì tham gia hội ngắm hoa?”

Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên bên cạnh, thiếu nữ đứng giữa nhú lông mày, quay đầu nhìn về phía đám người túm tụm lại kia, cười lạnh nói: “Hiên Viên Tinh Nhi ngươi có thể tới, vì sao Dạ Nhược Ly ta lại không thể?”

“Hừ, ngươi vẫn cho rằng mình vẫn còn là con gái của tướng quân sao? Cha ngươi đã vứt bỏ ngươi và mẹ ngươi rồi, ngươi bắt quả chi là phế vật không ai muốn, Dạ Nhược Ly, bây giờ ngươi hoàn toàn không có chỗ dựa, lúc trước ngươi đối đãi với bản quận chúa như thế nào, hôm nay ta liền đáp trả lại cho ngươi!”

Hiên Viên Tinh Nhi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt khinh thường nhìn khuôn mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà phế vật này có dáng vẻ tuyệt sắc như vậy? Mỗi lần nhìn thấy dung mạo Dạ Nhược Ly, ả không khỏi có loại cảm xúc muốn phá nát mặt nàng ta ra!

“Dạ Nhược Ly? Nàng chính là Dạ Nhược Ly? Con gái của hộ quốc tướng quân?”

“Cái gì mà hộ quốc tướng quân, hộ quốc tướng quân sớm đã không tồn tại rồi, phủ tướng quân kia đổi lại thành Dạ gia, Dạ gia là cái vật gì? Bỏn tiểu thư chưa từng nghe qua.”

“Ha ha, ta nghe nói Dạ Nhược Ly chính là phế vật, không thể trở thành võ giả cho nên Bắc Ảnh tướng quân mới bỏ mẹ con họ lại, sau đó rời đi.”

“Thì ra là phế vật a, ha ha, ta xem qua đúng là như thế, nàng ta nếu không có mỹ mạo bình hoa chắc chắn không có tư cách đến hoàng cung tham gia hội ngắm hoa này.”

Âm thanh trào phúng truyền khắp nơi trong hậu viện, đáy mắt Dạ Nhược Ly hiện lên hàn quang, bàn tay chậm rãi nâng lên, nhưng nàng chưa kịp ra tay, hai bóng dáng bên cạnh đã “vù vù” lướt tới chỗ Hiên Viên Tinh Nhi, tiếp theo đó là một chuỗi bạt tay thanh thúy.

“Ngươi cho rằng là quận chúa là giỏi? Dám mắng tiểu thư nhà ta, chán sống? Ngươi nên cảm thấy may mắn là tên gia hỏa kia không đến đây, nếu không ngươi bây giờ đến tro cốt cũng không còn,” Khuôn mặt thanh tú của Gia Nhi đỏ bừng đầy phẫn nộ, tay chuyển động vô cùng nhanh làm người khác cũng hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Tinh Nhi ăn bạt tai.

“Gia Nhi, tránh chỗ!”

Âm thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến, tát thêm một cái cuối cùng, bóng dáng Gia Nhi loé lên nhường vị trí lại cho Dạ Băng Nguyệt.

“Phanh!”

Cặp đùi thon dài vô cùng đẹp hướng tới Hiên Viên Tinh Nhi đập một cái, Hiên Viên Tinh Nhi chưa kịp phản ứng lại đã bị đá một cước bay ra ngoài trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, phát ra tiếng trầm đục.

“Quận chúa, quận chúa ngươi có sao không?”

Đám người theo sau Hiên Viên Tinh Nhi sớm sợ đến choáng váng, thẳng đến khi nha hoàn thân cận là Thanh Lam kêu lên bọn họ mới đồng loạt hoàn

hồn, vội vàng chạy đến chỗ Hiền Viên Tĩnh Nhi, trên mặt có tia lo lắng không biết thật hay giả.

“Quận chúa, người thế nào rồi?”

“Quận chúa...”

Hiền Viên Tĩnh Nhi miễn cưỡng bò dậy, ánh mắt phần nộ nhìn Gia Nhi và Dạ Băng Nguyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đâu, đem hai nha hoàn chết tiết kia bắt lại cho bản quận chúa, hôm nay bản quận chúa phải cho các nàng bầm thây vạn đoạn!”

Dạ Băng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Hiền Viên Tĩnh Nhi, khoé môi nở nụ cười lạnh.

Ba năm nay Hiền Viên Tĩnh Nhi đồn đại khắp nơi rằng Dạ Nhược Ly chính là phế vật nên Bắc Ảnh tướng quân mới vứt bỏ các nàng. Nếu không phải chủ tử đang bận tâm về gia tộc Bắc Ảnh, vì không muốn bản thân vừa mới trở nên mạnh hơn một chút gây chú ý sẽ bị gia tộc Bắc Ảnh phá hư nên lựa chọn ẩn nhẫn, mới khiến Bình an vương phủ tiêu dao lâu như thế.

Nếu không, Bình an vương phủ sao có thể tồn tại? Dùng năng lực của chủ tử, diệt một Hiền Viên quốc cũng không phải chuyện khó, Hiền Viên Tĩnh Nhi bất quá cũng là một quận chúa mà thôi, có cái gì để hung hăng can quấy như vậy?

Hôm nay chủ tử đồng ý đi tham gia hội ngắm hoa này đồng nghĩa với việc nàng không có ý định giấu giếm thực lực của bản thân nữa...

“Muốn động vào người của ta? Vậy cũng nên hỏi Dạ Nhược Ly ta có đồng ý hay không đã chứ?”

Lúc Hiền Viên Tĩnh Nhi muốn động thủ, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, trong mắt có chứa tia kiết ngạo bất tuân (cuơng quyết bướng bỉnh), âm thanh cuồng vọng trong hậu viện vang ra, làm bãi sân yên tĩnh phi thường.

Gia Nhi tay nâng đôi má, hai mắt sáng lên, tràn đầy sùng bái nói: “Tiểu thư thật quá khốc rồi!”

Dạ Băng Nguyệt đứng trong gió, áo trắng tung bay, dung nhan lạnh như băng chậm rãi biến mất, khoé môi cong lên, trong mắt hiện tia ao ước: “Chủ tử vĩnh viễn là có một không hai, vô luận là tài năng hay tính cách cũng rất ưu tú.”

Đúng vậy, chủ tử của nàng vô cùng ưu tú, bất kì kẻ nào cũng không thể che đi hào quang của nàng.

“Ah! Là ai? Là tiện nhân nào dám làm bị thương nữ nhi bảo bối của ta?” Âm thanh bén nhọn xoẹt qua, tựa như mặt hồ yên tĩnh có một cục đá ném vào nổi lên gợn sóng.

Bình an Vương phi nắm chặt tay Hiền Viên Tĩnh Nhi, cực kì đau lòng rồi nhìn về những người còn lại, con mắt nheo lại phần nộ hỏi: “Vừa rồi là kẻ nào làm tổn thương con gái của bản vương phi? Thật sự là to gan lớn mật, ngay cả Bình an quận chúa cũng dám tổn thương, lập tức lăn ra đây cho bản vương phi xử tội, bằng không sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, sau đó nhìn thấy Hiền Viên Bình khoé môi nở nụ cười, nếu để Bình an Vương phi biết được sự thật ba năm nay Hiền Viên Tĩnh Nhi và Hiền Viên Bình hoạt động ngầm, không biết sẽ như thế nào?”

“Tĩnh Nhi,” Hiền Viên Bình bước dài về phía Hiền Viên Tĩnh Nhi, đã thấy đôi má ả sưng to, trong lòng lửa giận thiêu đốt, chuyển ánh mắt chăm chăm chú chú nhìn Dạ Nhược Ly: “Lại là ngươi? Hừ, tên khốn Bắc Ảnh Thần kia không có ở đây, ta hôm nay muốn biết hôm nay ai sẽ bảo vệ cho ngươi?”

Dứt lời, muốn sai người bắt lấy Dạ Nhược Ly nhưng ngay lúc đó một âm thanh mạnh mẽ ngăn chặn hành động Hiền Viên Bình.

“Nơi đây là chỗ để ngắm hoa, trăm không hy vọng sẽ có người gây chuyện thị phi!”

Một bóng dáng màu vàng bước vào tầm mắt Dạ Nhược Ly, nam tử trung niên thần sắc uy nghiêm, ánh mắt sáng giọng, đi nhanh lên bậc thang ngồi vào ghế bạch đàn, bên cạnh hắn là một vị nam tử, nam tử kia dung mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, hai đầu lông mày có vài phần giống nam tử trung niên, không cần nhiều lời cũng biết rõ hắn chính là thái tử Hiền Viên Triệt.

“Hôm nay nguyên do trăm tổ chức hội ngắm hoa chắc hẳn các vị đều hiểu, về vị trí chính phi trăm còn phải cân nhắc kĩ càng hơn, triệu mọi người đến đây là vì vị trí Trắc phi thái tử.”

Tuy không thể trở thành chính phi, chúng nữ rất nuối tiếc nhưng nếu là trắc phi trong phủ thái tử có thể là nữ chủ nhân phủ thái tử, vì vậy theo câu nói về sau của Hiền Viên Chiến lại làm tinh thần chúng nữ hăng hái, đều mong chờ nhìn Hiền Viên Chiến.

“Đối với trắc phi, lòng trăm có một người muốn tuyển,” Con ngươi lãnh khốc xoẹt qua đám đông trang điểm ăn mặc sắc sỡ xinh đẹp, cuối cùng ánh mắt rơi về phía Dạ Nhược Ly: “Người kia từng là con gái của hộ quốc tướng quân Dạ Nhược Ly, ngày mai thu dọn đến phủ thái tử đi.”

Những năm này Hiền Viên Chiến thu hồi binh quyền để người ngoài khinh thường phủ tướng quân hắn cũng có chút áy náy, dù sao Bắc Ảnh Thần từng giúp hắn rất nhiều nhưng người của gia tộc Bắc Ảnh trước khi đi có tới tìm hắn không cho phép hắn giúp đỡ mẹ con Dạ Nhược Ly, hôm nay tròn ba năm qua đi, có lẽ cũng không còn ngại ngùng, vì đền bù sự áy náy hắn mới quyết định như vậy.

Nếu Bắc Ảnh Thần vẫn còn, hẳn nhất định sẽ để cho nàng làm chính phi, mà bây giờ ngay cả vị trí trắc phi cũng có thể nói là tèo cao rồi, nàng không có khả năng không muốn.

Bởi vì nữ nhân sao có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền lực.

“Dạ tiểu thư, người còn không mau tạ hoàng thượng ân điển?” Thái giám A Nhiên nhìn thấy mặt không biểu tình của Dạ Nhược Ly cho rằng nàng mừng đến ngây ngốc nên vội lên tiếng nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dạ Nhược Ly cường hãn.

Rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ ganh ghét tề tựu trên người Dạ Nhược Ly, các nàng đều nghĩ nàng thật là vận khí cực chó nếu không một người không quyền không thế sao có thể trở thành trắc phi thái tử? Ngay cả tiểu thiếp thái tử cũng không có tư cách.

Men theo ánh mắt của mọi người Hiền Viên Triệt dừng lại ở thiếu nữ áo trắng như tuyết kia.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong ánh mắt không giấu giếm tia kinh diễm, Hiền Viên quốc nổi tiếng là nơi nhiều mỹ nhân nhưng đứng trước thiếu nữ này cũng không được một phần mười. Đương nhiên hấp dẫn hắn không phải ở dung mạo tuyệt sắc mà là ở khí chất bức người.

Hơn nữa hắn nhiều qua rất nhiều nữ tử tham lam, duy chỉ có thiếu nữ này thần sắc hồ hững, một đôi mắt đen lộ khí lạnh, bản thân đường đường là thái tử cũng không được nàng chú ý tới.

Ha ha, thú vị...

Hiền Viên Triệt nở nụ cười nhẹ, khuôn mặt anh tuấn mang vẻ hào hứng nồng đượm, lâu lắm rồi hắn chưa gặp được nữ nhân nào làm hắn thấy hứng thú như vậy, đã như vậy, nữ nhân này hắn không thể không có, ở Hiền Viên quốc không có nữ nhân nào có thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

“Dạ tiểu thư...” Dạ Nhược Ly vẫn không hề phản ứng, A Nhiên khẽ chau mày, một lần nữa tinh tế nhắc nhở.

Khoé môi cong lên, gió nhẹ lướt qua làn tóc xanh nhẹ nhàng tung bay, chẳng biết tại sao mọi người cảm thấy khí thế Dạ Nhược Ly dường như có sự thay đổi.

“Đừng nói là trắc phi, dù là chính phi thái tử, Dạ Nhược Ly đều không thèm!”

Thiếu nữ bá đạo cuồng vọng nói, tiếng vọng vang khắp hậu viện, tất cả mọi người bị lời nói can quấy kia làm cho kinh ngạc choáng váng, ai cũng không nghĩ tới nàng lại trực tiếp kháng chỉ, đây chính là tội chết a! Mặc dù Bắc Ảnh Thần và hoàng đế có quan hệ nhưng hoàng đế nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Hiền Viên Tĩnh Nhi trong lòng mừng thầm, cái tiện nhân chết tiệt này, lần này chính là chạy trời không khỏi nắng rồi!

“Phanh!” Hiền Viên Chiến vỗ án, huyết thái dương nổi gân xanh, sắc mặt tái nhợt gào thét: “Dạ Nhược Ly, người đây là coi thường hoàng quyền? Người có biết kháng chỉ sẽ có tội danh gì không? Trẫm nề tình Bắc Ảnh tướng quân nên mới cho người cơ hội, trẫm hỏi người có bằng lòng trở thành trắc phi phủ thái tử không?”

Dạ Nhược Ly nhướng lông mày, thần sắc dần mất kiên nhẫn, con mắt lạnh đảo qua Hiền Viên Chiến, bờ môi nở ra nụ cười khinh thường: “Ta coi rề người, người có thể làm gì được ta? Đừng tưởng người là hoàng đế thì muốn làm gì thì làm, trên đại lục này không có bất kì kẻ nào có thể an bài vận mệnh của ta, cả ông trời cũng không thể hướng chỉ là người? Hiền Viên Chiến, ba năm nén giận không có nghĩa là ta sợ các người, nếu ta muốn giết chết các người cũng không ai có thể ngăn cản được đâu!”

Nàng nhìn ba năm, chỉ vì không muốn gia tộc Bắc Ảnh biết rõ thực lực của nàng, hôm nay nàng không cần phải tiếp tục che giấu nữa, nếu vậy sao có thể để bọn hắn lấn áp chứ?

“Làm càn!” Hiền Viên Chiến quát lạnh một tiếng, ngón tay run rẩy duỗi ra chỉ về hướng Dạ Nhược Ly, cả giận nói: “Người đâu, bắt Dạ Nhược Ly lại cho trẫm!”

Vô số thị vệ xông ra thì bốn phương tám hướng vây quanh ba người Dạ Nhược Ly, kiếm trong tay đều chỉ về các nàng.

Đứng trong vòng vây, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình nhìn đám thị vệ xung quanh: “Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi, ai ngăn cản chúng ta rồi đi, giết không tha! Ta ngược lại cũng muốn xem hôm nay có bao nhiêu người không cần mạng!”

“Vâng, tiểu thư/ chủ tử”

Vì tiến vào hoàng cung nên không được phép mang theo bội kiếm nên Gia Nhi và Nguyệt tay không xông lên. Một mũi kiếm loé lên hướng về phía sau lưng Gia Nhi, Gia Nhi tựa hồ như có mắt ở sau lưng lúc kiếm sắp đâm tới quay người lại rất nhanh một cước đạp vào, thanh kiếm gãy ra làm hai đoạn (@@), bàn tay hung hăng hướng về tên đánh lén, người kia chuẩn bị không kịp lập tức đầu nỏ hoa.

Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, lắc đầu: “Cái này là thực lực của thị vệ trong hoàng cung?? Đại bộ phận cũng chỉ là Đại Vũ Sư.”

Trong ba năm này, Long Phi Thanh đã đạt đến Võ Sư cao cấp, mà thực lực của Gia Nhi trong sáu người là mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, bốn người khác, Dạ Phi Linh và Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư cao cấp, Dạ Phong và Dạ Minh Hi là Địa Huyền sư trung cấp, thực lực của bọn họ ở Hiên Viên quốc không có đối thủ.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu vàng đánh về phía Dạ Nhược Ly, trong tay cầm trường kiếm dưới mặt trời loé lên ánh sáng chói mắt. Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn hai tay khoanh trước ngực như cũ cũng không ngẩng đầu lên, phảng phất như không cảm nhận được nguy hiểm gần kề.

Hiên Viên Tinh Nhi chạy trốn sang một bên, thấy một màn như vậy trong lòng hiện lên tia mừng rỡ.

Tiền nhân kia cuối cùng cũng sắp chết rồi, ha ha...

Thời điểm quyết định, một hồi gió lạnh thổi qua, bóng dáng Dạ Băng Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly, áo trắng phiêu nhiên, khuôn mặt nàng dày đặc hàn khí, đôi chân thon dài đạp về phía thị vệ kia một phát, “Phanh” một tiếng, kiếm tên thị vệ kia rơi xuống.

“Chủ tử, nơi này giao cho thuộc hạ,” Dạ Băng Nguyệt giọng điệu lạnh lùng.

“Được.” Dạ Nhược Ly quay nhẹ đầu, ánh mắt rơi vào thị vệ áo vàng, ngay lập tức thông tin thị vệ kia hiện ra trong đầu.

Đệ nhất cao thủ hoàng cung, tùy tùng Vệ thống lĩnh, thực lực hiện tại là Thiên Võ sư cấp thấp, đối thủ có thực lực như vậy Dạ Nhược Ly hoàn toàn không có hứng thú, thực lực Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư cao cấp đối ngang với Thiên Võ sư cao cấp nên giao cho nàng ta hoàn toàn có thể yên tâm.

Nhìn thấy tùy tùng Vệ thống lĩnh xuất hiện, Hiên Viên Chiến chậm rãi thở nhẹ nhàng, tuy Hiên Viên Chiến lúc trẻ được gọi là nhân vật thiên tài nổi tiếng nhưng nhiều năm sống an nhàn sung sướng cùng bạn rạn quốc sự, hẳn đã sớm quên đánh nhau như thế nào rồi, thực lực cũng dừng lại không tiến.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xuyên qua đám người rơi vào Hiên Viên Chiến, chẳng biết tại sao nhìn thấy ánh mắt của nàng, toàn thân Hiên Viên Chiến run lên.

Bước chân chậm rãi hướng về phía Hiên Viên Chiến, thanh âm trầm đục vang lên phảng phất như cự thạch hung hăng đánh vào lòng Hiên Viên Chiến.

Theo tiếng vang của chân nàng, bầu trời đột nhiên bị mây đen che khuất, sấm sét vang dội, cuồng phong loé sáng, một con rồng xanh xuất hiện phía xa, thân thể khổng lồ che cả mặt trời. Mà bước chân của Dạ Nhược Ly cũng không giảm, áo trắng tung bay, tóc đen trong gió mất trật tự, khí thế cường đại bước thẳng đến, cũng không ai dám ngăn cản.

“Cái này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ánh mắt mọi người ngạc nhiên nhìn về phía mây đen ngợp trời, hoàn toàn nghi hoặc, hiển nhiên không rõ Thanh Long kia từ đâu mà đến.

Trông thấy Thanh Long, trong mắt Hiên Viên Chiến xoẹt qua tia thèm muốn, trong rừng rậm Huyền thú cũng có Long tộc nhưng Thanh Long thuộc về truyền thuyết Long, không ai có thể nghĩ tới sự xuất hiện của nó bởi nó chỉ có trong sử sách cổ xưa.

Sách cổ có viết chỉ có khí thế vương giả mới có thể làm Thanh Long phục tùng.

Chẳng lẽ Thanh Long này vì hắn mà đến?

Bất kể thế nào hắn cũng không thể nghĩ tới Thanh Long sớm đã nhận Dạ Nhược Ly làm chủ, dù sao một thân nữ tử như Dạ Nhược Ly sao có thể có khí vương giả?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: mối yêu nghiệt đến rồi.

“Xin hỏi Thanh Long đại nhân sao ngài lại đến đây?” Hiên Viên Chiến ôm quyền, mặt lộ vẻ kính sắc, dù hắn có là cửu ngũ chí tôn cũng không dám ở trước mặt khí thế cường đại của Thanh Long làm hành động lỗ mãng, chính là bày ra ngôn ngữ thành kính, dùng kính ngữ tôn trọng.

Trong nội viện hoàng cung, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hiên Viên Chiến. Bệ hạ gọi nó là Thanh Long? Chẳng lẽ bệ hạ quen biết nó sao? Cũng đúng, chỉ có đế vương như bệ hạ mới có thể quen biết với Huyền thú có thực lực cường đại như thế.

“Ngươi hỏi ta vì sao tới sao?” Thanh Long nghe Hiên Viên hỏi, thấp con ngươi, trong mắt ngập tràn sự mỉa mai, Xuỷ~~ cười ra tiếng: “Cũng chỉ là một hoàng đế nhỏ nhỏ mà thôi, có tư cách gì hỏi ta?”

Sắc mặt Hiên Viên Chiến thay đổi, một lúc sau một hồi ánh sáng màu xanh xuyên qua mây đen chiếu vào thân thể cao lớn của Thanh Long.

Được bao bọc trong ánh sáng màu xanh, thân hình Thanh Long dần dần có sự thay đổi. Hào quang chậm rãi tan đi, ở chỗ lúc này Thanh Long đứng được thay thế bằng một vị thiếu niên áo xanh. Chỉ thấy thân hình thiếu niên gầy yếu, gương mặt như em bé, da thịt tựa như như đứa trẻ non mềm sáng bóng, đôi mắt thanh tịnh sáng ngời nhìn về bốn phía cuối cùng dừng ở chỗ Dạ Nhược Ly, khóe môi nở nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ vô cùng chói mắt.

Mọi người sợ hãi thán phục, thật là một thiếu niên đáng yêu, căn bản cùng với Thanh Long khí thế hùng vĩ kia hoàn toàn khác biệt a.

Thanh Long cất bước đi, mây đen cũng bị ánh mặt trời xua tan, lộ ra bầu trời tinh khiết.

“Thanh Long đại nhân...” Hiên Viên Chiến ngạc nhiên mở to hai mắt, chẳng thể ngờ đường đường là Thanh Long lại có dáng vẻ thiếu niên non nớt như thế.

“Ngươi là người đầu tiên gọi ta là đại nhân cũng là người đầu tiên cung kính với ta như vậy,” con mắt Thanh Long ẩn chứa thủy quang, ngâm lấy ngón tay nói ra: “Cho nên bốn đại nhân từ bây giờ nói cho ngươi biết, bốn đại nhân đến đây đơn giản là vì chủ nhân bốn đại nhân mà tới.”

“Chủ nhân... Thanh Long đại nhân?” Một lần nữa Hiên Viên Chiến ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ đã có người thu phục được Thanh Long rồi? Không biết là thần thánh phương nào mới có thể thu phục được Thanh Long cường đại như thế.

“....., nàng chính là chủ nhân bốn đại nhân!”

Men theo ngón tay của Thanh Long, bốn người Hiên Viên Chiến nhìn thấy Dạ Nhược Ly.

Cái này... cái này có nhầm không vậy? Thanh Long là của nàng ta? Không, không có khả năng, nhất định là nghĩ sai rồi, một nữ tử sao có thể có khí vương giả?

Kỳ thực là Hiên Viên Chiến chính thức hiểu lầm, khí vương giả không đại biểu cho người làm đế vương mà là đại lục Chí tôn. Xuyên không đến đây, Dạ Nhược Ly nguyên là gia chủ tiền nhiệm của Dạ gia, thanh danh sớm đã truyền xa đại lục.

Thanh Long nhớ mang máng, năm đó nàng mới chỉ là tiểu hài tử tám tuổi lại đưa tay ra với một thân trọng thương như nó. Nàng nói, một ngày kia nàng chắc chắn trên hàng đại lục đỉnh phong, trở thành Chí tôn, tiếp nhận sự sùng bái của mọi người, nếu nó đi theo nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận...

Trước mặt tiểu hài tử mới có tám tuổi nhưng trên người nàng nó cảm nhận được khí phách vương giả, không khỏi tin tưởng vào lời nói của nàng, từ đó về sau trở thành tùy tùng của nàng, bất kể kiếp trước hay kiếp này chủ nhân ở đâu Thanh Long nó nhất định ở chỗ đó.

Hiên Viên Triệt ngấm nhìn Thanh Long, lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt loé sáng.

Nếu hắn có được Dạ Nhược Ly há chẳng phải có thêm một Thanh Long? Lúc đó hắn có thể mượn thực lực của Thanh Long thống nhất bốn nước, dù nàng có ưu tú hơn nữa cũng chỉ là nữ tử, hắn không tin hắn đường đường là thái tử Hiên Viên quốc lại không có được nữ nhân này trong tay.

“Dạ Nhược Ly, Thanh Long là của ngươi?” Hiên Viên Chiến nắm chặt hai tay, trong nội tâm vô cùng không cam lòng, ở trong lòng hắn nữ nhân chính là vật phẩm của nam nhân, dựa vào cái gì mà có thể làm cho Thanh Long phục tùng?

“Hiên Viên Chiến, mong ngươi hiểu rõ thân phận của mình, ngươi cho rằng ngươi có tư cách gì chất vấn ta?” Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, khuôn mặt cuồng ngạo: “Hôm nay ta tới đây, là nói cho ngươi biết, Dạ Nhược Ly ta sẽ không nhường nhịn ai cả, ai dám trêu vào Dạ gia đừng trách ta đại khai sát giới!”

Bàn tay vươn ra, đẩy Hiên Viên Chiến ngã xuống đất, phui tay quay người nói: “Thanh Long, Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi!”

“Bệ hạ, bệ hạ, ngươi không sao chứ?”

Mọi người rút cuộc cũng hồi phục tinh thần, vội vàng chạy đến chỗ Hiên Viên Chiến, khuôn mặt không che giấu sự lo lắng.

Từ chỗ ngã Hiên Viên Chiến bò dậy, nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly hận nghiền răng nghiền lợi nhưng cũng không có lá gan ngăn cản. Trong phút chốc, Hiên Viên Chiến tựa như già đi mười tuổi bắt đầu thấy hối hận vì những việc mình đã làm.

Đáng tiếc, hối hận thì đã muộn...

“Tiểu thư, sao lại không giết Hiên Viên Chiến?” Ra ngoài hoàng cung, Gia Nhi nhàm chán nghịch tóc, đôi mắt trong suốt lộ tia nghi hoặc.

“Tạm thời hắn chưa chết được,” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, trong mắt hàn quang bắn ra: “Chuyện này ta đều có chủ trương, bây giờ chúng ta xem

kịch vui là được, trận đầu trò hay, sau đó sẽ trình diễn, hơn nữa ta còn cần Hiến Viên Chiến truyền tin cho gia tộc Bắc Ảnh, ít ngày nữa Dạ Nhược Ly ta sẽ giết đến tận Bắc Sơn.”

Gia Nhi vẫn lộ vẻ khó hiểu, chợt phát hiện không thấy bóng dáng của Thanh Long, trừng mắt nhìn: “Tiểu thư, tên Thanh Long kia đâu rồi?”

“Ta để hắn đi làm việc rồi...” Dạ Nhược Ly thấp con ngươi, che đi hàn ý, thản nhiên nói.

Gia Nhi hơi sững sờ, liên tưởng tới lúc này Dạ Nhược Ly có nói sẽ có trò hay tựa hồ như hiểu được chuyện gì đó...

“Tỷ, người trở về rồi hả?”

Đi vào cửa trước nhà, một vật mềm mại nho nhỏ bỏ nhào vào người Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, nâng đầu lên, hai mắt cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu tràn đầy vui vẻ: “Tỷ tỷ, hoan nghênh trở về.”

Dạ Nhược Ly hạ người xuống, nhẹ xoa đầu Bắc Ảnh Phong, lộ vẻ sủng nịnh cười: “Tiểu Phong, mẫu thân đâu?”

Vừa dứt lời, Lam Hinh cất bước đi tới, trên mặt có chút u buồn, há hốc miệng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Dạ Nhược Ly ôm lấy thân thể mềm mại của Bắc Ảnh Phong đứng người lên, ánh mắt nhìn vào Lam Hinh: “Mẫu thân, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Ly nhi, con không thấy tiểu Phong nhi rất quái lạ sao?” Lam Hinh thờ dãi, vô cùng lo lắng: “Nào có đứa trẻ nào một tuổi đã biết nói nguyên câu? Bây giờ mới có hai tuổi nhưng lại lớn nhanh như thể nhưng đứa trẻ bốn năm tuổi, tâm trí có thể so với hài tử tám chín tuổi.”

Trong lòng Gia Nhi cười trộm, ngày nào tiểu thư cũng cho thiếu gia tắm được, đem đan dược quý hiếm làm quà ăn vật, thiếu gia có thể bình thường mới là lạ, có một tiểu thư biến thái như thế nàng là người bên cạnh cũng không thể hiểu được, hơn nữa nàng cũng sẽ không nói với phu nhân thiếu gia đã bắt đầu tu luyện huyền khí, nếu không phu nhân sẽ bị làm choáng váng cũng không hay.

Mà trên đời này, trừ thiếu gia còn ai có đãi ngộ ưu việt như vậy?

“Đệ đệ Dạ Nhược Ly con đương nhiên không thể bình thường được.” Trong mắt Dạ Nhược Ly có ý cười nhìn bé trai trong lòng ngực, nhẹ nhàng nói: “Vớ vẩn cách là đệ đệ con nên hưởng thụ tất cả đãi ngộ tốt nhất, bất kể hắn muốn cái gì con sẽ vì hắn mà đoạt lấy, cho dù thứ hắn muốn là toàn thiên hạ.”

“Tỷ, Phong nhi mới không cần thiên hạ.” Bắc Ảnh Phong cong môi nộn phẩn, ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly: “Phong nhi chỉ cần tỷ tỷ, mẫu thân, còn có cả phụ thân là đủ rồi, hơn nữa, Phong nhi lớn nhanh như vậy cũng không có gì là không tốt, đến lúc đó có thể giúp tỷ tỷ đánh người xấu, từ trong tay người xấu cứu phụ thân trở về.”

Tiểu Phong nhi phẩn nộ nắm bàn tay nhỏ, bộ dạng vô cùng khả ái khiến người khác không khỏi PHỐC cười thành tiếng, Lam Hinh chợt hiểu mình lo lắng quá nhiều rồi.

Trong giây lát, Lam Hinh chợt nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng vội nói: “Đúng rồi, tiểu Ly nhi, Nam Vương đến rồi, đang ở trong sân, con có muốn đi gặp hắn không?”

“Cung Vô Y? Cái tên yêu nghiệt này sao lại đến Hiến Viên quốc chứ?” Dạ Nhược Ly sững sờ, có chút nhú lông mày: “Không cần, Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị nước nóng, đi hoàng cung một chuyến phải tẩy sạch vi khuẩn nhiễm trên người xuống đã.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: ta sẽ chịu trách nhiệm với người.

Trong căn phòng thanh nhã truyền tới một mùi thuốc nhàn nhạt, Dạ Nhược Ly chậm rãi cởi quần áo, cất bước tiến về phía thùng gỗ, nhấc chân bước vào thùng nước xanh đen, theo cử động của nàng mặt nước tầng tầng rung động, làn khói mờ mịt che đi da thịt trắng như tuyết.

Nhưng cơ thể ấy lại có chút khuyết điểm là do trên người nàng có mấy vết sẹo mờ nhạt, đó là vết nhơ của nàng. Đầu ngón tay lạnh lạnh khẽ chạm vào vết sẹo, Dạ Nhược Ly khẽ cười, với thực lực hiện giờ xóa mấy vết sẹo này rất dễ dàng nhưng nàng không làm vậy bởi vì những vết sẹo này sẽ không làm nàng quên sự việc tám năm trước(*) khi chịu sự sỉ nhục này.

(*) 8 năm trước chị ấy bị Vân Tâm Vũ đánh, ai còn nhớ không?

Vân gia! Vân Tâm Vũ! Ta để các ngươi tiêu dao một thời gian ngắn nữa, lúc đó ta sẽ cho các ngươi nếm thử cảm giác từ trên cao rớt xuống.

Đột nhiên, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Là ai ở trên đó? Ra đây!”

“Ha ha, ba năm không gặp, thực lực của ngươi tăng lên rất nhiều, ngay cả khí tức của bốn vương cũng phát hiện được.”

Tiếp theo là một bóng dáng đỏ như lửa xinh đẹp từ trên xà nhà nhảy xuống.

Nam tử dung mạo cực kì tuấn mỹ, trường bào màu đỏ chót làm hấn càng giống yêu nghiệt, một đầu tóc đen như mực tùy ý rơi ở phía sau, bên hông đeo một thanh kiếm, tên yêu nghiệt này dường như rất thích màu đỏ nên ngay cả chuôi kiếm cũng buộc một sợi dây thừng màu đỏ.

Ánh mắt nam tử nhìn về lưng Dạ Nhược Ly, con mắt phượng trầm xuống: “Vết thương trên người ngươi là do Vân gia sao?”

Dạ Nhược Ly có chút chột dạ, môi mỏng khẽ mím, cười khan một tiếng: “Vương gia, chuyện này hình như không liên quan đến ngươi, hơn nữa ngươi đường đường là Nam Vương gia của Ly Phong quốc lại có sở thích nhìn lên nữ tử tắm rửa hay sao? Ta đứng là không nhìn ra Vương gia lại có sở thích như vậy.”

“Nữ nhân!” khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng nhắm lại, nắm chặt quyền, cả giận nói: “Ngươi đem bốn vương nói thành có sở thích nhìn lên? Bốn vương bắt quả chỉ tới tìm ngươi mà thôi, ai biết ngươi tắm rửa ở đây?”

“Tìm ta sao không đi cửa chính, mà lại đi trên xà nhà thế?”

Dạ Nhược Ly tròn trĩnh mắt, cho dù muốn kiếm cớ cũng nên kiếm lý do thích hợp một chút, lý do ngu ngốc như vậy mà hấn cũng nói ra.

“Ta...” Nhất thời Cung Vô Y không biết nên giải thích thế nào bởi vì Dạ Nhược Ly nói đúng sự thật, xác thực hấn đi trên xà nhà mà xuống nhưng không biết năng đang tắm là thật. Chỉ là thấy mặt khác của Dạ Nhược Ly hấn cũng không thể đảm mù mắt mình được.

“Tiểu Dạ,” đột nhiên Cung Vô Y nở nụ cười ranh mãnh, mắt phượng cũng đầy ý cười: “Bốn vương đã nhìn thấy cái không nên thấy thì tất nhiên bốn vương sẽ chịu trách nhiệm với ngươi.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút liên tục, chợt nhớ lời ghi trong sách cổ, hơi đồng tình nhìn về phía Cung Vô Y: “Vương gia, ngươi muốn dùng ta làm lá chắn sao? Kỳ thật ngươi không cần lo lắng tuy ngươi đoàn tụ(*) nhưng cũng không có chuyện gì, ngươi có thể can đảm theo đuổi người ngươi thích, không cần để ý đến ánh mắt của người khác.”

(*): chỗ này t/g ghi đồng tính nhưng ta nghĩ đây là cổ đại nên sửa thành đoàn tụ.

“Đoàn tụ? Ngươi nói bốn vương là đàn ông bình thường thế này là đoàn tụ?” Trán Cung Vô Y nổi lên ba hắc tuyến, tay nắm chặt thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dạ Nhược Ly.

“Không phải đoàn tụ? Chẳng lẽ ngươi bắt lực?”

“Dạ Nhược Ly!” Mặt Cung Vô Y đã đen đến mức không thể đen thêm, tổn rất nhiều hơi sức mới nói: “Bốn vương có bắt lực hay không, ngươi thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Cung Vô Y biết rõ hấn vô cùng tức giận, dù sao là đàn ông bình thường sao có thể chấp nhận để người khác nói bị bắt lực? Bởi vì cả đời Cung Vô Y không hề có bất kì nữ nhân nào cũng không thể trách đời sau nghĩ ngợi lung tung được.

“Bất quá cũng là nhìn thôi, cũng không cần ngươi chịu trách nhiệm, hơn nữa...” Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt thờ ơ của Cung Vô Y, cuối cùng không thể nhịn được nữa quát lên: “Ngươi muốn đứng đó ngây ngốc tới khi nào? Còn không mau ra ngoài cho ta!”

Nghe vậy, Cung Vô Y mới kịp phản ứng, vừa rồi bản thân có vẻ đã nhìn qua toàn bộ thân thể Dạ Nhược Ly. Mặc dù hơn nửa người đều ngâm trong nước cũng không thấy rõ nhưng vẫn thấy được sắc xuân mập mờ, hấn vẫn là lần đầu nhìn thấy....

“Khục khục,” Cung Vô Y ho khan hai tiếng, xấu hổ ngoảnh mặt đi, sau đó nở nụ cười như không: “Bốn vương có thể không chịu trách nhiệm, bất quá tiểu Dạ nhi ngươi phải chịu trách nhiệm với bốn vương, ai bảo Tiểu Dạ nhi lại để bốn vương thấy được thứ không nên thấy, chẳng lẽ tiểu Dạ nhi không chịu trách nhiệm sao?”

Dạ Nhược Ly trừng lớn hai mắt, bị nhìn thấy là nàng, cuối cùng nàng lại là người chịu trách nhiệm? Cái này... Đây là đạo lý kiểu gì vậy?

“Ha ha.” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly ngạc nhiên, tâm tình của Cung Vô Y thật tốt, ngửa đầu cười to hai tiếng đi nhanh về phía cửa sổ, nếu đi bằng cửa chính nhất định sẽ gặp Gia Nhi.

Ồ, kia không phải là Nam vương sao? Sao lại đi ra từ phòng tiểu thư? Gia Nhi khó hiểu gãi gãi đầu, đẩy cửa vào, nhìn về thân thể ngâm trong nước của Dạ Nhược Ly, hỏi: “Tiểu thư, Nam vương sao lại ở trong này đi ra?”

“Hấn nhầm đường mà thôi.” Dạ Nhược Ly trả lời thờ ơ.

“Đi... Đi nhầm đường?” Khoé miệng Gia Nhi co giật, im lặng nhìn tiểu thư nhà mình, ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc. Tiểu thư, người có thể tìm lý do hợp lý hơn được không? Đi nhầm đường? Có quý mới tin, chẳng lẽ tiểu thư và Nam vương có gian tình? Bằng không sao Nam vương lại từ đây đi ra?

Trong lúc Gia Nhi vẫn đang mơ màng, âm thanh nhàn nhạt của Dạ Nhược Ly truyền tới: “Gia Nhi, giúp tat hay quần áo, ta muốn tới Âm Dạ các một chuyến.”

Nghe thấy lời nói của Dạ Nhược Ly, Gia Nhi hồi phục tinh thần, nói: “Vâng, tiểu thư.”

Dưới ánh trăng, cảnh đêm trở nên mờ lung, âm đạm, hai bóng dáng lặng lẽ rời khỏi Dạ gia cũng không có ai biết.

Lần này, Dạ Nhược Ly chỉ mang theo Dạ Băng Nguyệt đi Âm Dạ các, Gia Nhi như hình với bóng bị nài cho ở nhà để chăm sóc Bắc Ảnh Phong, mặc dù Gia Nhi rất muốn đi với Dạ Nhược Ly nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh của nàng ở lại.

Gió đêm thổi qua, cành lá rung rung, tựa như tiếng kêu trầm thấp, trong đêm yên tĩnh trở nên rõ ràng.

“Nguyệt.” Dạ Nhược Ly đột nhiên nói, gọi Băng Nguyệt một tiếng, bước chân dừng lại, đón gió mà đứng, gió thổi làm bay tóc đen, mà sắc mặt của nàng lại mang tia rét lạnh: “Các hạ, đi theo chúng ta đã lâu như vậy cũng đến lúc hiện thân rồi chứ?”

Nghe vậy, Dạ Băng Nguyệt cả kinh, có người đi theo nhưng nàng thậm chí còn không biết, như vậy thực lực của người này ít nhất phải trên nàng.

“Ha ha,” một tiếng cười to vang vọng cả trời đêm, lúc âm thanh vừa dứt thì một bóng đen phía sau lướt đến dừng trước mặt Dạ Nhược Ly, con ngươi như rắn độc nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta biết rõ ngươi có Thanh Long, nhưng lúc này Thanh Long lại không có ở bên cạnh ngươi, về phần nha hoàn bên cạnh ngươi... có thể đối phó với võ giả, nhưng với ta mà nói, nàng ta chỉ là rác rưởi, cho nên ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!”

Thiên Huyền sư đỉnh phong? Trong nháy mắt lúc Hắc y nhân hiện thân Dạ Nhược Ly liền nhìn ra thực lực của hắn.

“Ngươi chính là người trợ giúp sau lưng Hiên Viên Bình? Chẳng biết lý do gì khiến ngươi muốn giết ta?”

“Sự xuất hiện của ngươi phá hỏng kế hoạch của chúng ta vì vậy người cần phải chết!” Hắc y nhân đột nhiên lộ tia ngoan lệ, gợn kiếm trong tay, hướng về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia tàn nhẫn, bất kỳ ai làm hỏng kế hoạch của bọn hắn đều có một kết cục đó chính là, chết!

Nhưng đối mặt với thanh kiếm của hắc y nhân, sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi tựa như mũi kiếm kia không phải chỉ về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Dạ Nhược Ly ra tay.

“Chủ tử, thân hình Dạ Băng Nguyệt loé lên đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, gương mặt lạnh như băng ngưng trọng, thần sắc cảnh giác nhìn chăm chăm vào hắc y nhân.

“Nguyệt.” ngón tay nhẹ nhàng đặt trên vai Dạ Nguyệt Băng, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới nhẹ nhàng đầu, con mắt như trời đêm nhìn thẳng hắc y nhân, môi mỏng hé mở: “Ngươi không phải đối thủ của hắn, lui ra đi, để ta đối phó.”

“Chủ tử?” Dạ Băng Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, trong mắt lộ vẻ sùng bái. Chủ tử muốn tự mình động thủ sao? Đã rất lâu rồi nàng chưa thấy chủ tử chiến đấu, quả thật là cơ hội lớn...

“Hừ,” hắc y nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện ra sự trào phúng: “Một xú nha đầu miệng còn hôi sữa mà cũng dám đấu với ta? Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết người phạm sai lầm rồi và tất nhiên ngươi phải dùng cái chết để chuộc lại sai lầm này!”

Kiểm trong tay hắc y nhân tản ra khí lạnh, đâm thẳng tới yết hầu Dạ Nhược Ly, lúc mũi kiếm sắp đâm thẳng tới môi của y nở nụ cười tàn nhẫn.

Khi nhìn thấy hành động của Dạ Nhược Ly, y không khỏi cười lạnh một tiếng, trong nội tâm vô cùng khinh thường. Thật ngu ngốc, lại muốn đấu với y? Cũng không nhìn thử xem bản thân mình có bao nhiêu thực lực, mặc dù Dạ Nhược Ly phát hiện ra hành tung của y làm y rất ngạc nhiên nhưng dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ, tuổi còn nhỏ như vậy, trừ phi nàng ta là thiên tài trong các thiên tài, nếu không người trẻ tuổi như vậy sao có thể là đối thủ của hắn?

Bỗng nhiên nụ cười hắc y nhân cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn dung nhan tuyệt sắc trước mặt.

“Điều này... Điều này sao có thể xảy ra?”

Mũi kiếm sắp đâm vào yết hầu Dạ Nhược Ly bị nàng nắm trong tay, phảng phất như giữ rất chặt không thể cử động được.

Con mắt hơi giương lên, thừa dịp hắc y nhân chưa kịp hoàn hồn Dạ Nhược Ly đuổi chân đạp y một cước, một cước này dùng toàn bộ sức lực làm tên hắc y nhân kia bay ra ngoài, hung hăng ngã vào mặt tường, “Phốc phốc” một tiếng, phun ra ngụm máu tươi, cả người co quắp lại.

“Cờ rắc...!”

Một chân dẫm nát ngực, y nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, trong miệng không ngừng phun máu tươi, giọng nói mơ hồ: “Ngươi...Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

“Ngươi tới giết ta, còn hỏi ta là người phương nào?” Khoé môi Dạ Nhược Ly nở nụ cười mỉa mai, mắt đen lạnh lùng nhìn hắc y nhân: “Bất quá nếu ngươi muốn biết, ta đây sẽ cho ngươi làm quỷ cũng được minh bạch.”

Theo tiếng nói của Dạ Nhược Ly trên người nàng toả ra khí tức cường đại, khí tức kia hình thành một cái vòi rồng, xoáy lên đầy trời cát bụi, quay xung quanh nàng thật lâu cũng chưa tan. Mái tóc đen cũng bị cuồng phong phất lên, trong đêm tối phảng phất giống vương giả giáng trần.

“Ngươi...Ngươi là Tinh Huyền sư cấp thấp?”

Hắc y nhân trừng lớn hai mắt, toàn thân không nhịn được run rẩy, y cảm nhận rõ ràng khí tức này so với y còn cường đại hơn, đây là Tinh Huyền sư ở phương nào? Vô luận thế nào y cũng không thể ngờ được thiếu nữ mới mười tám tuổi này lại mạnh như thế!

Trời ạ, là bậc nào thiên phú, quả thật quá biến thái, ngoại trừ hai gia tộc kia, còn có ai có thể nuôi dưỡng thiên tài như vậy? Bản thân rốt cuộc đã trêu chọc yêu nghiệt nào?

“Ngươi sai rồi, ta không phải cấp thấp mà là trung cấp.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, thu hồi lại khí tức, nếu không phải vừa rồi nàng bộc lộ thực lực thì căn bản không ai có thể biết được thực lực của nàng: “Bây giờ, ngươi đã chuẩn bị tinh thần để chết chưa?”

Sắc mặt hắc y nhân hiện vẻ hoảng sợ, ôm tia hy vọng cuối cùng: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết lai lịch của ta?”

“Ah?” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, hơi suy tư nhìn hắc y nhân.

Hắc y nhân thờ phào nhẹ nhõm, y định trước tiên sẽ nói dối thiếu nữ này sau đó sẽ tìm cơ hội bỏ chạy, dù sao nàng ta cũng là người còn trẻ chắc chắn rất dễ lừa.

Dạ Nhược Ly rút bội kiếm bên hông vung lên, kiếm quang xoẹt qua cổ hắc y nhân, máu tươi văng khắp nơi nhuộm hồng cả thân thể hắc y nhân. Y hiển nhiên không thể ngờ Dạ Nhược Ly ngay cả chào hỏi cũng không mà trực tiếp động thủ, há hốc mồm nhìn gắt gao vào nàng.

“Ngươi...”

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, đem kiếm cắm lại vào vỏ, không chút biểu tình nhìn hắc y nhân: “Nếu như ta muốn biết lai lịch của ngươi, ta sẽ có cách thăm dò, ở đây không có gì là Dạ Nhược Ly ta không tra ra được, Nguyệt, chúng ta đi.”

Dạ Băng Nguyệt nhẹ nhàng cười, mắt dừng lại trên gương mặt Dạ Nhược Ly, loé lên một tia mơ mộng. Chủ tử quá lợi hại đi, nếu có thể đuổi kịp bước chân của chủ tử, đối với nàng mà nói cũng là một loại hạnh phúc...

Hắc y nhân kia dĩ nhiên đã tắt thở, có thể hắc chết không nhắm mắt, con mắt kia đến chết cũng không muốn nhắm lại, gắt gao trừng mắt về nơi Dạ Nhược Ly đang đứng.

Ám Dạ các, mùi thơm dễ chịu.

Dạ Nhược Ly cất bước vào, một bóng dáng hiện ngang bước từ trong đi ra.

“Chủ tử, sao ngươi lại tới đây?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Niệm Khê dừng bước chân, trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, không biết Dạ Nhược Ly đến đây có chuyện gì khẩn cấp mà đêm hôm khuya khoắt lại đến Ám Dạ các tìm nàng.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh mắt hướng ra ngoài, nói: “Niệm Khê, ngươi ra thật đúng lúc, ta muốn nói với ngươi một tiếng, mấy ngày này ta sẽ rời khỏi Ám Dạ các.”

“Ngươi phải đi?”

“Đúng, đại hội huyền giả sắp tổ chức, ta phải tham gia, hơn nữa lần này rời đi, nếu không được cha dựng theo ta tuyệt sẽ không trở về.” Chậm rãi quay người, nhìn Niệm Khê, lông mày Dạ Nhược Ly tràn đầy kiên định: “Trong thời gian ta rời khỏi đây, ta muốn đưa mẫu thân đến Ám Dạ các, cho nên đêm mai ngươi hãy đến Dạ gia bí mật đưa mẫu thân và Phong nhi đem đi, mặc dù mẫu thân là võ giả ba năm này ta bồi dưỡng cũng trở thành võ sư nhưng đưa đến Ám Dạ mới làm ta yên tâm.”

Thần sắc Niệm Khê ngưng trọng, nàng nhẹ gật đầu: “Ta hiểu rồi, ta sẽ bảo vệ phu nhân và thiếu gia thật tốt!”

“Lúc đó, ta sẽ đưa Gia Nhi theo cùng, bên cạnh ta ngoại trừ mấy người Thanh Long, Gia Nhi có thực lực mạnh nhất, còn có ngươi thông báo với Huyền Vũ một tiếng đêm mai tới Dạ gia tìm ta.” Ngừng lại một chút, ánh mắt Dạ Nhược Ly hơi thu lại, nói: “Mặt khác, đem hết toàn lực điều tra kẻ nào đã âm thầm giúp đỡ Hiên Viên Bình cho ta.”

Những người kia đối với mình đã nổi sát ý, như vậy nàng tuyệt không thể bỏ qua cho đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: người cho rằng người đủ tư cách sao?

Nắng sớm tinh khôi ở trong hậu viện Dạ gia, Dạ Nhược Ly nằm trên ghế quý phi, híp nửa con mắt, lạnh nhạt nhìn về phía nam tử cầm y đang dần đi tới trước mặt: “Hôm nay thời tiết không tồi, đáng tiếc, người tới đúng là tàn sát phong cảnh mà.”

“Chủ tử, nếu người không muốn gặp hấn, thuộc hạ sẽ bắt hấn rời đi.”

Dạ Băng Nguyệt cung kính đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly, nhưng khi nhìn về phía nam tử cầm y kia, gương mặt lạnh lùng hiện lên tia chán ghét.

“Không cần,” Dạ Nhược Ly khoát tay áo, chậm rãi ngồi dậy, ngón tay thon dài nhẹ xoa thái dương: “Trong thời gian ngắn này bận rộn đủ việc, lấy hấn làm thú tiêu khiển cũng không tồi.”

Nghe vậy, khuôn mặt đầy hàn ý của Dạ Băng Nguyệt mới hơi hoà hoãn lại, đồng tình liếc mắt nhìn người tới, bị chủ tử lấy làm thú vui hấn cũng đủ thâm rồi.

“Dạ cô nương,” đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, nam tử cầm y dừng bước chân, bàn tay vung lên mở quạt xếp, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười sáng lạn: “Bản thái tử mạo muội đến thăm, kính mong cô nương đừng trách.”

Con người nhàn nhạt đảo qua Hiên Viên Triệt, Dạ Nhược Ly ôn hoà nói: “Thái tử, chúng ta quen biết nhau sao?”

Hiên Viên Triệt hơi sững sờ, mày kiếm nhăn lại: “Cô nương nói vậy là có ý gì?”

“Chúng ta không quen biết, sao thái tử lại cười lấy lòng như vậy?” Khoé môi cong lên mang theo vẻ trào phúng: “Hay nói là, đường đường là thái tử điện hạ của Hiên Viên quốc cùng với nữ tử hoa lâu giống nhau, nhìn thấy người xa lạ đều lộ nét mặt tươi cười? Cái đó và bán rở tiếng cười có gì khác nhau?”

Sắc mặt đại biến, Hiên Viên Triệt có chút u ám, nữ tử này nói hấn bán rở tiếng cười? Nhưng vì muốn nàng trợ giúp nên hấn chỉ có thể nhịn, nhịn, nhịn.

“Ha ha,” ôn nhuận cười, con người đen kịt thâm thúy nhìn Dạ Nhược Ly, dù hấn đã nhìn qua vô số nữ tử cũng không thể không thừa nhận thiếu nữ áo trắng trước mặt là mỹ nhân hiếm có khó tìm, nếu có được nữ nhân này cũng không phí công sống trên đời này. Huống chi thủ hạ của mỹ nhân còn có hai nha hoàn thực lực cường đại cùng với Thanh Long vô cùng mạnh mẽ uy nghi.

“Dạ cô nương, ngày hôm qua chúng ta có gặp mặt nhau nên cũng không thể nói là người xa lạ, cho nên cô nương dùng lời lẽ như vậy là quá khắt khe rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Dạ Nhược Ly rũ mắt che kín sự mỉa mai, thấp giọng nói: “Người quang minh không nói điều mờ ám, thái tử điện hạ nói đi hôm nay người tìm ta có chuyện gì?”

“Ha ha, Dạ cô nương quả nhiên sáng khoái, nếu thế bản thái tử cũng nói rõ,” Hiên Viên Triệt cười to hai tiếng, thu lại cánh quạt, bước tới hai bước, tràn đầy tự tin tựa hồ như chắc chắn Dạ Nhược Ly sẽ đồng ý yêu cầu của hấn: “Bản thái tử tìm người kì thật rất đơn giản, bản thái tử muốn người làm chính phi thái tử, chúng ta cùng nhau liên thủ thống nhất bốn nước, sống vui thiên hạ, như thế nào?”

“Người muốn ta gả cho người?” Đột nhiên Dạ Nhược Ly cười, tràn ngập khinh thường: “Người cho rằng người có đủ tư cách sao?”

“Dạ cô nương, bản thái tử biết rõ người có một Thanh Long rất cường đại,” Sắc mặt hơi đổi sau đó rất nhanh hồi phục lại: “Có thể hai tay đỡ được bốn quyền nhưng Thanh Long kia thật sự sẽ bảo vệ người cả đời sao? Không bằng chúng ta liên thủ, có sự trợ giúp của các người bản thái tử thu phục các nước khác như trong lòng bàn tay, lúc đó người sẽ là mẫu nghi thiên hạ, chẳng lẽ người không muốn ngồi lên vị trí này?” Hiên Viên Triệt đều nghĩ rằng nữ nhân ai cũng ham hư vinh cho nên hấn rất tự tin Dạ Nhược Ly sẽ chọn hấn.

“Dạ cô nương, người cũng là một người có dã tâm, chỉ có điều với thực lực của mình sẽ không địch nổi nhiều thế lực như vậy, ba năm này ở Ly Phong quốc có một gia tộc bỗng nhiên quật khởi là Lam gia danh tiếng cường thế, gia chủ Lam gia chính là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc, hấn cự tuyệt vào triều làm quan tự sáng lập ra môn hộ, nghe nói người này hữu dũng hữu mưu, gan dạ sáng suốt hơn người cũng chính là người bản thái tử kiêng kỵ nhiều nhất nên bản thái tử cần sự trợ giúp của người.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly giật giật, Hiên Viên Triệt tìm người hỗ trợ sao không tìm hiểu một chút thân phận của đối phương?

Gia chủ Lam gia không chỉ là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc mà còn là cậu nàng, nàng sẽ không ngu ngốc đến nỗi giúp người ngoài đánh cậu và biểu huynh, trong trí nhớ của Văn Văn Ca bất luận là biểu huynh, di nhỏ hay cậu đều đối với nàng vô cùng sủng ái. Hơn nữa Lam gia có thể phát triển thể lực nhanh chóng như vậy cùng với nàng vững trộm cho người tương trợ có quan hệ rất lớn a.

“Thái tử, người dường như không để ý đến một việc,” Dạ Nhược Ly khiêu mị nhìn Hiên Viên Triệt, nở nụ cười lạnh: “Người có từng nghĩ qua sao ta lại có được Thanh Long? Gia Nhi và Nguyệt vì sao lại có thực lực như vậy? Nếu như ta không có năng lực thì lấy cái gì để thuần phục bọn họ? Hiên Viên Triệt, ta đã sớm nói qua vị trí chính phi thái tử Dạ Nhược Ly ta hoàn toàn không cần, ta muốn địa vị cũng sẽ dùng thực lực bản thân đoạt được cũng không cần liên thủ với bất kì ai! Về phần người, càng không có đủ tư cách!”

Lời nói thiếu nữ cuồng vọng mà lại bá khí, làm Hiên Viên Triệt sửng sờ nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Vấn đề này hẳn không phải không nghĩ tới mà là vô thức không để ý tới, chỉ có như thế hẳn mới có phần thắng, chỉ là...chính như nàng nói, không có thực lực dựa vào cái gì để người khác thuần phục?

“Tiểu Dạ nói không sai.”

Một thanh âm yêu nghiệt đột ngột chen vào, Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra giọng nói liền thấy một nam nhân đón nắng sớm đi về phía nàng.

Sáng nay tên yêu nghiệt này mặc nguyên một bộ áo choàng màu đỏ chói, đáng vẻ tươi cười, mắt phượng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, thật lâu sau mới để ý đến Hiên Viên Triệt ở bên cạnh đáng vẻ tươi cười chậm rãi thu lại, con người lộ về âm trầm.

“Đây không phải là thái tử Hiên Viên quốc sao? Như thế nào? Mới sáng sớm đã đến phủ đệ của vị hôn thê bốn vương, chẳng lẽ muốn đào góc tường(*) nhà bốn vương?”

(*): ngoại tình ấy ạ.

Dạ Nhược Ly cũng không giải thích, nàng nhận lấy ly trà Dạ Băng Nguyệt đưa, về mặt xem kịch vui.

“Vị hôn thê của người?” Sắc mặt Hiên Viên Triệt trầm xuống sau đó lại nở nụ cười lạnh: “Theo ta biết Nam vương Ly Phong quốc đến nay không vợ không thiếp, càng không có người hôn ước, Nam vương lại nói nàng là Nam vương phi, chứng cứ đâu?”

“Bốn vương không cùng người có hôn ước, nhưng bốn vương đã nhìn thấy thân thể nàng, nếu như đã xem qua rồi chẳng lẽ nàng không được xem là nữ nhân của bốn vương?”

“Phốc!” Nghe vậy Dạ Nhược Ly phun ngụm nước ra ngoài, toàn bộ đều rơi trên quần áo Cung Vô Y.

Cái gì mà đã xem qua? Hẳn đúng là có tới khi nàng đang tắm nhưng lúc đó đại bộ phận thân thể nàng đều ở trong thùng nước, Cung Vô Y căn bản cái gì cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn vết nước trên quần áo, khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y lập tức sa sầm ngay sau đó lại nở nụ cười, mắt phượng nhìn Dạ Nhược Ly, cười đến vô cùng yêu nghiệt: “Tiểu Dạ nhi muốn lưu dấu vết lên người bốn vương? Để chứng minh bốn vương là nam nhân của nàng? Yên tâm, bốn vương sẽ không bị người khác cướp đi, bộ y phục này bốn vương sẽ vì nàng mà lưu giữ cẩn thận.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút dữ dội, nàng sống cũng ba kiếp rồi cho đến nay chưa thấy ai vô sỉ như nam nhân này.

So sánh với sự im lặng của Dạ Nhược Ly thì mặt mũi Hiên Viên Triệt tràn đầy khiếp sợ nhìn Cung Vô Y. Mặc dù hai nước cách nhau khá xa nhưng lời đồn về Cung Vô Y hẳn nghe được cũng không ít.

Nam vương Cung Vô Y Ly Phong quốc thích sạch sẽ, bên người không hề có nữ nhân nào, trước đây có một nữ tử ái mộ hẳn không cẩn thận đụng phải góc áo kết quả bị hắn trực tiếp chém đứt cánh tay. Nhưng Dạ Nhược Ly phun nước vào người hắn lại không bị gì mà hắn cũng không hề tỏ thái độ bất mãn.

“Thái tử, trời không còn sớm, ta không tiễn,” Dạ Nhược Ly buông ly trà trên tay xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt biết rõ Dạ Nhược Ly đuổi khách, mặc dù không cam lòng nhưng nếu hắn còn ở đây cũng chỉ làm trò cười mà thôi, vì vậy phui phui tay áo nói: “Bản thái tử cáo từ, nhưng Dạ tiểu thư, những gì lúc này bản thái tử nói qua người có thể từ từ cân nhắc.” Dứt lời nhìn Cung Vô Y đầy mắt lộ tia âm trầm rồi sau đó rời đi.

Sau khi bóng dáng Hiên Viên Triệt biến mất, Dạ Nhược Ly từ ghế quý phi đứng lên, nhìn thẳng vào dung nhan yêu nghiệt, nói: “Yêu nghiệt, lần sau không được phép nói ta là vị hôn thê của người, ta và người một chút quan hệ cũng không có.”

“Không có gì, nàng không muốn làm vị hôn thê của ta thế thì ta đành uỷ khuất một chút, làm vị hôn phu của nàng a!”

Dạ Nhược Ly ghen lời, cái đó và trước đó có gì khác nhau?

“Tiểu...Tiểu thư, tin tức tốt, đặc biệt tốt!”

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên, Gia Nhi đang vội vàng chạy tới.

Gia Nhi cũng không để ý đến sự có mặt của Cung Vô Y, lập tức nói: “Người biết không, hôm qua khi chúng ta rời khỏi hoàng cung, trong hoàng cung xảy ra đại sự, Hiền Viên Bình và Hiền Viên Tĩnh Nhi có quan hệ không bình thường, đúng lúc bị Bình an vương phi bắt gian tặc giương, không biết ai cố ý hay không mà tin tức này truyền đi khắp phiên chợ, ha ha, chết cười em rồi, đúng rồi tiểu thư, cái này có phải do người làm không? Trừ tiểu thư ra không ai có thể làm được chuyện này đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: nữ nhân, đừng để ta bắt được ngươi.

Cái này đúng là chuyện hay, lúc này ở Bình an vương phủ không biết loạn thành dạng gì rồi, càng có người mạnh miệng nói bọn họ phát sinh quan hệ cả thảy ba năm rồi thật đáng thương cho Bình an vương phi vẫn ngây ngốc không hề hay biết.

Nghĩ tới bộ dạng Bình an vương phi cao cao tại thượng, kiêu ngạo không ai sánh bằng, Gia Nhi cảm thấy thật hạ dạ, ai bảo một nhà kia chẳng có người nào tốt lành.

“Ngươi không phải muốn biết hôm qua ta cho Thanh Long đi đâu? Nó chính là đi làm chuyện này,” Dạ Nhược Ly có chút hất cằm, ánh mắt nhìn về cái ao nhỏ, chăm chú nhìn theo lá sen nổi trên mặt nước, con ngươi xoẹt qua hàn ý: “Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.”

Cung Vô Y vuốt vuốt cằm, mắt phượng nhìn dung nhan tuyệt sắc, chậm rãi cười một tiếng, lộ đáng vẻ vô cùng mỉa mai. Tiểu Dạ, tựa hồ bốn vương đối với nàng ngày càng hứng thú. .

Cảnh đêm như nước, gió đêm chọc người.

Trong hậu viện Dạ gia, Bắc Ảnh Phong ôm đùi Dạ Nhược Ly không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy nước mắt, hấn cắn chặt bờ môi phẫn nộ giống như một con mèo nhỏ, đôi mắt to tròn đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ, người vứt bỏ tiểu Phong nhi sao? Phong nhi không muốn xa người.”

Nhìn khuôn mặt đầm đìa đáng yêu, lòng Dạ Nhược Ly mềm nhũn, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu bé: “Tiểu Phong, tỷ tỷ rất nhanh sẽ trở về, cũng sẽ đem phụ thân trở về, trong thời gian ta đi mẫu thân sẽ do tiểu Phong nhi bảo vệ, được không?”

Chóp chóp mắt to, bé chùi chùi hốc mắt, miễn cưỡng nở nụ cười đáng yêu: “Được, tiểu Phong nhi sẽ bảo vệ mẫu thân thật tốt, đợi tỷ tỷ trở về.”

Thờ dài, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt rồi nhìn qua Lam Hinh: “Mẫu thân, yên tâm đi, con sẽ trở về, trong thời gian này, Hiền Viên quốc có chút không an toàn, người theo Niệm Khê đến Âm Dạ các, sẽ có người chuyên bảo vệ cho hai người, Gia Nhi cũng sẽ ở đó.”

Trong mắt Lam Hinh chất chứa tia sầu lo nhưng để Dạ Nhược Ly yên tâm cũng ôn nhu nở nụ cười: “Tiểu Ly nhi, con tự có chủ trương của mình, cho nên mặc kệ con muốn làm gì mẫu thân cũng sẽ ủng hộ con, chỉ cần con nhớ kĩ mẫu thân và tiểu Phong nhi ở đây chờ con về.”

Lòng Dạ Nhược Ly như có bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu, gạt đầu rồi quay sang Niệm Khê, sau khi đưa hai người bọn họ bảo vệ an toàn nàng có thể yên tâm tham dự đại hội huyền giả.

“Huyền Ứng, Huyền Báo, hôm nay vừa đúng ba năm, các ngươi có thể trở về rừng rậm Huyền thú rồi.” Dạ Nhược Ly chuyển tầm mắt nhìn huynh đệ Huyền Báo.

Tay trái Huyền Ứng cầm bầu rượu, tay phải cầm cái đùi gà, ăn ngon lành, nghe Dạ Nhược Ly nói, lập tức sùng sốt: “Nhanh như vậy đã qua ba năm sao? Thế nhưng ta cảm thấy ở ngoài sinh hoạt tốt hơn, Tứ ca, chúng ta có thể không trở về không?”

“Không được,” Huyền Báo nghiêm nghị cự tuyệt Huyền Ứng, lông mày khẽ nhíu, nhìn Dạ Nhược Ly, âm thanh nhàn nhạt phiêu đảng trong bầu trời đêm: “Tối nay tôi tìm ngươi cũng vì muốn cáo từ, ta và Ngũ đệ phải trở về rừng rậm Huyền thú, nếu như lão đại bề quan ra biết chúng ta rời khỏi rừng rậm Huyền thú ba năm, chúng ta khó tránh khỏi một trận phạt.”

“Nhưng...” Huyền Ứng không muốn bỏ rượu ngon và mỹ thực, nếu trở về rừng rậm Huyền thú hẳn sẽ không thể nếm được mỹ vị như vậy. Nhưng hẳn cũng biết Huyền Báo nói đúng, bọn hắn phải trở về trước khi lão đại bề quan xong.

“Hò Thiên!”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly quét qua, Tuyết Hồ đột nhiên hoảng sợ, lui về sau mấy bước, mắt lam ngưng tụ đầy ủy khuất: “Chủ nhân, ngươi không phải muốn đuổi ta đi chứ? Ta biết rõ ta có hơi lười biếng một chút, hơi háo sắc một chút, nhưng mà ba năm trước ta đã thề cả đời này sẽ theo chủ nhân, chủ nhân, ngươi vạn lần đừng đuổi ta.”

Dứt lời Tuyết Hồ trực tiếp nhào tới ôm Dạ Nhược Ly, nhưng một bóng dáng hoà hồng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, đuổi chân ra, không hề khách khí đập thẳng vào mặt Tuyết Hồ.

“Cút! Hồ ly háo sắc, cách xa chủ nhân lão tử một chút, có nghe thấy không? Nếu không, lão tử đem ngói nung lên ăn.” Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Tuyết Hồ, giang hai tay chuông, lòng bàn tay hần hiện lên ngọn lửa, dưới ánh trắng tản ra mà sữa trắng ngà.

Tuyết Hồ rung mình cái thật mạnh, bên cạnh Dạ Nhược Ly nó kiêng kị nhất chính là tên ôn thần cả người bốc hoà Chu Tước này. Nó cũng không muốn trở thành hồ ly nung đâu. . .

“Hồ Thiên, ngói vào không gian Huyền Linh tu luyện ngay lập tức cho ta, chưa hoá thành người thì không được phép ra, Thanh Long giám sát hần thật chặt vào.” Dạ Nhược Ly vừa nói xong liền thấy Thanh Long hiện lên tia vui vẻ, lông mày nhú lại: “Còn có, không được phép ăn vụng đan dược trong không gian Huyền Linh.”

Nụ cười của Thanh Long cứng đờ, mân mê môi, có chút không muốn đáp: “Ta biết rõ mà chủ nhân, cam đoan không ăn vụng.”

Cuối cùng ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn về phía thanh niên trầm mặc. Thanh niên kia mặc một bộ y phục màu đen, dung mạo anh tuấn bất phàm, một đầu tóc đen dùng vải đen buộc lên, thân hình thẳng tắp, cũng có thể hình dung ra một soái nam, chỉ là từ đầu đến cuối hần đều im lặng.

“Huyền Vũ, chắc không lâu nữa Hiên Viên Bình và Hiên Viên Chiến sẽ đấu đá nhau, nhiệm vụ của ngươi là giúp đỡ Hiên Viên Chiến.” Khoé môi cong lên, đáy mắt xoẹt qua tia tính toán: “Đương nhiên, ta không muốn Hiên Viên Chiến thắng, chỉ là phải bảo trì cân bằng.” Huyền Vũ nao nao, hần biết rõ Dạ Nhược Ly có lý do của mình, vì vậy bình tĩnh nghe nàng phân phó.

“Sau lưng Hiên Viên Bình có thể lực tương trợ nhưng Hiên Viên Chiến lại không có tất sẽ thất bại rất nhanh, cho nên ta cần ngươi dùng danh nghĩa Âm Dạ các để giúp Hiên Viên Chiến, địch mạnh thì ta cũng phải mạnh, địch yếu ta cũng yếu, đến khi ta trở về tính sau.” Khoé môi chuyển qua nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho Hiên Viên Bình, cũng sẽ không buông tha cho Hiên Viên Chiến, ta muốn Hiên Viên Chiến biết cuộc chiến này không hề dễ thắng, sau khi hần đạt đến thắng lợi, ta sẽ đập hần xuống địa ngục.”

Nghe vậy, mọi người đều thấy lạnh cả người nhưng không ai một đồng tình với Hiên Viên Chiến. Nếu như không có hội ngắm hoa ngày đó, Dạ Nhược Ly cũng sẽ không rat ay tàn độc như vậy, tất cả đều là do Hiên Viên Chiến tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

“Mặt khác, Huyền Vũ, ngươi phải người tìm Dạ Minh Hi đi, thời gian dài như vậy còn chưa trở về, chắc là gặp nguy hiểm gì rồi.” Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhìn qua bốn người: “Dạ Phong ở lại canh giữ Dạ gia, Chu Tước, Long Phi Thanh, Dạ Băng Nguyệt, Dạ Phi Linh, các ngươi theo ta tham gia đại hội huyền giả.”

Sau khi an bài xong mọi việc, năm người yên lặng rời khỏi Dạ gia.

Chỉ vì thái độ của Cung Vô Y làm Dạ Nhược Ly vô cùng cảnh giác nên nàng mới quyết định rời đi vào lúc này, nếu để ngày mai chắc chắn không thể đi một mình, nàng cũng không muốn dùng thực lực chưa cường đại của mình đi so sánh với Cung Vô Y, trêu chọc người như vậy khẳng định rất phiền phức. Cho nên, Dạ Nhược Ly mới làm như vậy. . .

Bình minh hôm sau.

Mùi hương thoang thoang bay khắp khuê phòng, nam nhân yêu nghiệt cầm chặt tờ giấy tuyên thành trên tay, khuôn mặt tái nhợt, bàn tay dùng lực nắm lại, sau khi mở ra tờ giấy tuyên thành kia giống như bị xé ra nhiều lần, mảnh giấy vụn bay lá tả trong gió.

“Nữ nhân, dám để lại cho bốn vương lá thư rồi trốn đi, nàng tốt nhất nên cầu nguyện đừng để ta bắt được nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 1: Thân phận của Long Thanh Phi.

Quyển 2(ta đoán thế) Thanh danh lên cao.

Chương 1: Thân phận của Long Thanh Phi.

Huyền vũ đại lục ở phía Đông là Thiên Vũ quốc – nơi tuyết rơi quanh năm, tại đây bốn mùa đều là trời đông giá rét, tuyết rơi đầy trời, nhưng Thiên Vũ quốc lại nằm trong một trong bốn nước cường đại nhất, còn có một trong tứ đại gia tộc là Nam Cung thế gia cũng thuộc Thiên Vũ quốc.

Những ngày gần đây, bởi vì tổ chức đại hội huyền giả mà rất nhiều người tụ tập ở Thiên Vũ quốc nhưng đại bộ phận đều đến để xem phong thái của

huyền giả. Lúc này, ở trên đường chính có năm người đặc biệt thu hút ánh mắt người nhìn.

Năm người kia đều có dung mạo bất phàm, chỉ thấy thiếu nữ chính giữ một bộ xiêm y trắng như tuyết cùng đất trời đầy tuyết hài hoà khó tin, ngũ quan cực kì tinh tế, mắt đen như mực, sống mũi cao thẳng, nhân nhạ về ra bờ môi mỏng, không thể nghĩ ngờ nàng chính là người gây kinh diễm nhiều nhất.

Hai bên thiếu nữ là một nam một nữ. Trong đó có một thiếu niên đỏ từ đầu đến chân, gió lạnh thổi qua làm mái tóc đỏ bay trong gió, mà tính cách của thiếu niên này cũng giống như tướng mạo của hắn, nóng nảy mà càn quấy, chỉ cần liếc qua cũng biết hắn là người không nên chọc vào. Làm người ta ngạc nhiên nhất chính là nơi hắn đi qua, tuyết có dày đặc đến mức nào cũng bị hoà tan.

Về phần nữ tử đứng bên cạnh kia trong tay cầm thanh trường kiếm, dung nhan xinh đẹp không chút biểu tình, ánh mắt lạnh lùng như băng, nếu bị nhìn trúng toàn thân lập tức đều thấy lạnh, chỉ là khi nữ tử nhìn về thiếu nữ áo trắng lại nở nụ cười thật nhẹ.

“Chủ tử, còn một khoảng thời gian nữa mới tổ chức đại hội huyền giả, tiếp theo, chúng ta nên đi đâu?”

“Trong thời gian này nhà trọ chắc cũng đã chật rồi, cho nên chúng ta không thể ở đó được.” Thiếu nữ áo trắng vuốt cằm, gió lạnh thổi qua mái tóc đen, nàng nhíu mày suy tư một lát, quay đầu nhìn về hai người phía sau: “Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người có ý kiến gì không?”

Theo sau lưng nàng là đều là hai nam tử kiệt xuất.

Một tuấn mĩ lạnh như băng, một ánh mắt như dã thú, không ngoại lệ hai người này đều nghe theo lời của thiếu nữ áo trắng kia.

Long Phi Thanh hơi sững sốt, trong mắt xoẹt qua tia khác thường, hắn há miệng muốn nói gì đó lại thôi, trong phút chốc một giọng nói kinh hi truyền tới: “Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, là người sao? Lão nô không hoa mắt chứ? Thật sự là Đại thiếu gia sao?”

Thân hình bỗng nhiên cứng đờ, Long Phi Thanh chậm rãi ngẩng đầu, cách đó không có một bóng dáng già nua hiện ra trong đồng tử của hắn. Nhất thời, trong lòng hắn vô cùng phức tạp, nở nụ cười cứng nhắc: “Lão quản gia, gần đây vẫn khoẻ chứ?”

“Đại thiếu gia, không nghĩ tới lão nô còn sống vẫn còn có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an!” Nước mắt lão giả tuôn ra như mưa nhìn Long Phi Thanh, một đầu tóc trắng hoà trong tuyết trắng đặc biệt chói mắt, thân hình đơn bạc gầy yếu càng lộ thêm vài phần tang thương: “Lúc Nhị phu nhân mất, thực sự là một đả kích lớn đối với Đại thiếu gia, không thể ngờ rằng trong một đêm Đại thiếu gia lại biến mất, cũng đã ba năm rồi, gia chủ và lão gia chủ đều phải người tìm kiếm Đại thiếu gia, nhưng...”

Mất tích? Long Phi Thanh cười lạnh một tiếng, nếu không phải nữ nhân kia đuổi giết hắn, hắn sao có thể có nhà mà không thể về? Buồn cười nhất là những người trong Long gia vẫn ngây thơ như vậy. Toàn bộ Long gia dường như đã bị nữ nhân kia chiếm được.

“Lão quản gia, lần này ta trở về đây không phải vì Long gia,” Long Phi Thanh lắc đầu, khoe miệng hiện hương vị đáng chất: “Ta sẽ không trở về Long gia, từ ba năm trước Long Phi Thanh ta chỉ là Long Phi Thanh, không còn là Đại thiếu gia Long gia, lão quản gia, người nên trở về đi.”

“Nhưng mà Đại thiếu gia, lão gia chủ vô cùng thương nhớ Đại thiếu gia, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm để lão gia chủ tuổi già mà phải thương tâm như vậy sao?”

Toàn thân Long Phi Thanh run lên, có thể nói nếu như có người làm hắn không thể đành lòng chỉ có một người là lão gia chủ Long gia Long Thần Lạc, người duy nhất yêu thương mẫu thân hắn, sủng ái hắn chính là gia gia (ông nội?) của hắn...

“Chủ tử, chúng ta tới Long gia đi.” Dạ Phi Linh quét mắt nhìn Long Phi Thanh rồi nhìn về phía Dạ Nhựt Ly, nét mặt của hắn vẫn lạnh lùng như băng nhưng nghe lời hắn nói có thể cảm nhận được tâm như lửa.

Nhớ lại lúc Long Phi Thanh tới Dạ gia, hồng hồng trong mắt Chu Tước sáng lên giống như muốn nhảy ra ngoài: “Chủ tử, ta đồng ý ý kiến của Dạ Phi Linh.”

Thuộc hạ của chủ nhân chính là bạn của Chu Tước hắn, cho nên ai dám tổn thương tới Long Phi Thanh hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua, nếu không đem Long gia nháo đến cùng hắn không phải là Chu Tước! Đây chính là mục đích hắn muốn Dạ Nhựt Ly tới Long gia.

“Ta... nghe theo lời chủ tử.” Dạ Băng Nguyệt thấy hai người nói ra ý kiến của mình, trầm mặc thật lâu cũng mở miệng nói. Dù chủ tử quyết định thế nào nàng luôn vĩnh viễn nghe theo chủ tử.

“Đã như vậy, chúng ta tới Long gia a!”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhựt Ly ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, âm thanh nhân nhạ phiêu đảng trong không khí rét lạnh.

Lão quản gia kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ tuyệt sắc, thật không hiểu thiếu nữ kia sao có thể sai bảo Đại thiếu gia? Nhưng nghĩ tới Đại thiếu gia sắp trở về Long gia lòng hắn cũng nhẹ nhàng thở ra, có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an, không chừng lão gia chủ sẽ chữa được tâm bệnh.

Long gia ở Thiên Vũ quốc là gia tộc võ học đệ nhất, địa vị cũng giống như Niệm gia ở Hiên Viên quốc nhưng Thiên Vũ quốc mạnh hơn Hiên Viên quốc nên Long gia có thực lực lớn hơn Niệm gia.

Sau giờ ngo, một âm thanh kinh hi truyền khắp Long gia...

“Đại thiếu gia trở về rồi, sau ba năm mất tích Đại thiếu gia cuối cùng cũng đã về rồi...”

Long Phi Thanh theo lão quần gia bước vào cánh cửa Long gia, khoảng sân nhỏ nhỏ quen quen lạ lạ hiện ra trước mắt, khoẻ môi cứng nhắc bỗng nhúc nhích, trong lòng phức tạp vô cùng, đúng lúc này, một đoàn người tiến tới, lúc nhìn thấy một phu nhân trang phục hoa lệ ở phía sau, trong mắt đã thú hiện lên một tia hung ác.

“Thanh nhi, Thanh nhi, người trở về rồi.” Long Thiên Tường dừng bước chân, trong ánh mắt hiện sự kích động, vô luận thế nào Long Phi Thanh chính là đứa con mà nữ nhân hắn yêu nhất sinh ra, nhìn thấy con trở về, hắn sao có thể không kích động?

Nhìn phụ thân nhu nhược, Long Phi Thanh lạnh lùng gật đầu thật nhẹ, thậm chí một câu hỏi thăm ân cần cũng không có.

Đáng chết, tiểu tử thúi này sao lại trở về chứ?

Con người bén nhọn của phu nhân kia neho lại, xoẹt qua một vòng âm hiểm, sau đó khuôn mặt đầy son phấn cười đối trá, bước chân sen về phía trước: “Thanh nhi, hài tử bất hiếu này, sao lại chạy loạn đến ba năm không về nhà? Chẳng lẽ con không biết cha con và đại nương lo lắng đến nhường nào?

Ngay khi phu nhân kia muốn giơ tay lên muốn nắm tay, Long Phi Thanh phản ứng nhanh hơn, thu tay lại, trong mắt xoẹt qua hung quang: “Thanh Bình công chúa, ba năm trước xảy ra chuyện gì chẳng lẽ người đã quên?”

“Người...” Thanh Bình công chúa biến sắc, ánh mắt trở nên lợi hại: “Người nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ người mất tích có liên quan đến bản công chúa sao? Đừng quên, bản công chúa là không chỉ là vợ cả mà còn là trưởng công chúa Thiên Vũ quốc, gả cho Long gia các người là do các người tu mấy kiếp mới được, chỉ bằng thứ không quyền không thế như mẹ người có tư cách gì so sánh với bản công chúa? Ngay cả rách giầy cho ta cũng không xứng.”

Nắm chặt tay thành quyền, Long Phi Thanh giống như biến thành dã thú, hung ác nhìn Thanh Bình công chúa: “Người muốn chết?”

Long Thiên Tường thoáng nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Thanh Bình công chúa, lộ vẻ bối rối, bước nhanh tới phía trước, đứng trước mặt nàng tức giận nhìn Long Phi Thanh: “Thanh nhi, con làm gì vậy? Ai cho phép con nói chuyện với đại nương như vậy? Còn không mau xin lỗi nàng!”

Nghe vậy, Long Phi Thanh cũng không thất vọng, đã không có hy vọng thì sao lại thất vọng?

“Xin lỗi bà ta? Bà ta xứng sao?”

“Làm càn!” Long Thiên Tường biến sắc, tiểu tử thúi này chẳng lẽ không biết hắn làm như thế để giúp con sao? Nếu như chọc giận Thanh Bình công chúa sẽ không cứu vãn được: “Thật không biết Linh nhi dạy bảo con thế nào, xin lỗi ngay lập tức, nếu không dựa vào gia quy, không biết lễ nghĩa, trục xuất khỏi gia tộc!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 2: lão gia chủ Long gia.

Cười lạnh một tiếng kèm theo trào phúng, cặp mắt giống như mắt kiểm soát hiện lên tia cừu hận, chẳng hiểu sao khi Long Thiên Tường nhìn thấy ánh mắt ấy trong lòng lại run lên, dường như cảm giác được hắn sắp mất đứa con trai này rồi.

“Đừng nhắc tới tên mẫu thân ta, đối với mẫu thân, việc người gọi tên nàng là một loại vũ nhục!”

“Người...” Sắc mặt Long Thiên Tường tái nhợt, toàn thân run rẩy không thôi, hắn không chút suy nghĩ giơ tay lên muốn đánh thật mạnh vào gò má Long Phi Thanh.

Thấy thế, lão quần gia quá sợ hãi, vội vàng hô: “Gia chủ, không thể!”

Nhưng vừa dứt lời, đã bị sự việc trước mắt làm cho choáng váng. Chỉ thấy Long Thiên Tường sắp đánh trúng mặt Long Phi Thanh thì bàn tay của hắn bị chặn lại không thể nhúc nhích, lúc này Long Phi Thanh lộ lãnh ý, dường như người trước mắt không phải là phụ thân của hắn mà là kẻ thù không đội trời chung.

“Người không có tư cách giáo huấn ta!” Long Phi Thanh hất cánh tay kia ra thật mạnh.

Giây phút này, con tức giận làm Long Thiên Tường không hề nghĩ đến việc tại sao Long Phi Thanh có thể bắt được tay hắn, hắn hi biết là nghịch tử này ba năm ở bên ngoài đã trở nên ngỗ nghịch, không hiểu biết, đã như vậy hắn cũng không muốn lưu giữ đứa con này nữa.

Trong nháy mắt, Long Thiên Tường tựa hồ như già đi mười tuổi, hẳn biết rõ tính cách này của Long Phi Thanh sẽ chọc giận Thanh Bình công chúa, nên cách duy nhất để bảo vệ con hấn là đuổi ra khỏi gia môn, dù sao Thanh Bình công chúa cũng là muội muội của hoàng đế, người mà Long gia không thể chọc vào.

So sánh với vẻ mặt không chút biểu tình của Long Phi Thanh thì thân thể lão quân gia không khỏi run lên, ngay khi hấn định lên tiếng khuyên ngăn thì một giọng nói già nua vang lên; “Hôm nay lão phu muốn nhìn xem, kẻ nào to gan lớn mật muốn đuổi đứa cháu bảo bối của ta ra khỏi gia môn!”

“Lão gia chủ...” Lão quân gia kinh hi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía lão già đang đi tới.

Lão già này tiêu tụy vô cùng, tóc trắng xoá, ngón tay khô héo vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết, tay phải cầm một quả trượng, bóng dáng gầy gò nhún nhún phần tang thương, thể nhưng đôi mắt đen lại mang theo tia lạnh lẽo ác liệt, không hề làm mất đi phong thái uy nghiêm của một gia chủ nên có.

Nhìn thấy lão già, lòng Long Phi Thanh đau xót, ba năm không gặp gia gia lại thay đổi đến mức không thể nhận ra.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Long Thiên Tường hơi sững sờ, vội vàng cất bước chạy tới đỡ lão gia chủ.

“Hừ.” Long Thần Lạc nâng cây quả trượng lên, hung hăng đánh vào tay Long Thiên Tường, nói: “Mấy năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên các người đều nghĩ rằng lão phu là người đã chết sao? Lúc trước lão phu không bảo vệ địa vị của Linh nhi càng không có cách nào bảo vệ tốt cho nàng cho nên bất kể thế nào lão phu sẽ bảo vệ cho cháu trai duy nhất, trừ khi các người muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn!”

Trong mắt xoẹt qua tia hung ác, Thanh Bình công chúa mỉm cười nói: “Cha, lời này của cha nói sai rồi, không có Long Phi Thanh thì còn có Tuấn nhi mà, đàn ông ở Long gia không chỉ có mình hấn.”

“Chỉ bằng tên tiểu tử lại muốn so sánh với cháu trai bảo bối của lão phu?” Cười mỉa mai, Long Thần Lạc vô cùng khinh thường: “Tên khốn nạn ấy, quân áo lượt là đã thành tính, việc ác bất tận, ức hiếp cả nam lẫn nữ, tính tình lười biếng, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, có hấn hay không có hấn có gì khác nhau? Long gia ta đường đường là gia tộc võ học lại sinh ra loại quân là áo lượt như vậy thật là nhục nhã!”

“Cha, cha đây là không muốn nhận Tuấn nhi?” Nắm chặt tay, Thanh Bình công chúa nghiêng răng, lạnh giọng hỏi.

“Hôm nay lão phu sẽ nói cho rõ ràng,” dùng sức đập quả trượng xuống đất, Long Thần Lạc cảm đình đầu quả trượng, uy nghiêm nhìn Thanh Bình công chúa: “Mặc dù Linh nhi không có gia thế hiển hách nhưng bản tính hiền lành lương thiện, gả vào Long gia lo toan hết việc nhà, năm đó người ý vào hoàng thất cường đại với gả vào Long gia thay thế vị trí của Linh nhi, lão phu tuy phản đối cực lực cuối cùng vẫn không thắng được hoàng thất các người, nhưng Linh nhi là đứa con dâu duy nhất ta chấp nhận mà Thanh nhi tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tài hoa thiên phú, hạng người như Long Phi Tuấn kia sao có thể so sánh cùng? Không nghĩ tới sẽ bị người ta ganh ghét căm hận, trưởng công chúa người đã làm chuyện gì chắc hấn so với người khác người còn rõ hơn chứ?”

Thanh Bình công chúa cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới lão bắt tử này sớm đã phát hiện ra. Nhưng như thế thì sao? Á là trưởng công chúa của Thiên Vũ quốc, quốc chủ yêu thương ả nhất, chẳng lẽ lại sợ lão già khom khem này sao? Hơn nữa hấn cũng không có bằng chứng những việc làm của ả, mọi người trong thiên hạ sẽ tin tưởng hấn ta sao?

Ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt thống khổ của Long Thiên Tường, Long Thần Lạc mới ôn hoà nói: “Lão phu biết rõ nhiều năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên cũng không còn được coi trọng nữa, nếu người muốn đuổi cháu trai lão phu đi thì cũng đuổi luôn lão phu đi.”

Long Thiên Tường không khỏi run lên, khuôn mặt càng thống khổ: “Cha, người là đang ép ta.”

“Thiên Tường.” Đột nhiên Thanh Bình công chúa cả kinh, mở miệng gấp gáp: “Nếu cha đã nói thế thì nên lưu lại đi, chúng ta cũng không thể để cha lưu lạc bên ngoài được.” Tất nhiên lời này không phải vì lương tâm mà vì bảo toàn mặt mũi cho bản thân.

Nếu đuổi Long Phi Thanh thì có thể nói là do Long Phi Thanh bất hiếu, hết thấy mọi tội lỗi đều đổ lên đầu hấn, nhưng đuổi luôn cả Long Thần Lạc thì ngược lại kẻ bất hiếu chính là ả, tuy ả là trưởng công chúa nhưng cũng không chống đỡ được miệng lưỡi thế gian hơn nữa xảy ra chuyện như vậy hoàng huynh nhất định sẽ không bênh vực cho ả. Tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể làm như thế thôi.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, sắc mặt Long Thiên Tường dần khôi phục: “Nếu trưởng công chúa đã nói như vậy thì Thanh nhi, ta liền đồng ý cho con trở về nhận tổ tiên.”

Nghe vậy, khoé môi lộ trào phúng, giữa lòng mảy mưng tụt khinh thường: “Lần này ta nguyện ý theo lão quân gia đến Long gia chỉ vì muốn nhìn qua gia gia thôi, hôm nay đã gặp rồi cũng không muốn ở lại nơi đây nữa, gia gia, lão quân gia, bảo trọng.”

Dứt lời, Long Phi Thanh xoay người đi, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly hiện tia kiên định.

Ba năm trước khi hấn quyết định theo nàng thì vĩnh viễn không bỏ đi, dù dọc đường có nhiều nguy hiểm hấn cũng sẽ không hối hận.

“Thanh nhi, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua chứa vẻ suy yếu, khẩn cầu nhìn chăm chăm Long Phi Thanh: “Chẳng lẽ cháu không thể trở về vì gia gia sao? Cháu thật sự muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn?”

“Đại thiếu gia.” Lão quân gia bước nhanh tới, “Bịch” một tiếng, quỳ xuống trước mặt Long Phi Thanh.

Long Phi Thanh cả kinh, hai tay vịn lão quân gia hỏi: “Lão quân gia, người đang làm gì vậy?”

“Đại thiếu gia, từ khi người mất tích thân thể lão gia chủ ngày càng tệ, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa rồi, nhất định lão gia chủ hy vọng trong khoảng thời gian này có đại thiếu gia bên cạnh làm bạn cho nên cầu xin đại thiếu gia ở lại, nếu không lão nô quyết không đứng dậy.”

Ngón tay cứng đờ, Long Phi Thanh ngẩng đầu nhìn về bóng dáng không gầy yếu Long Thần Lạc, trong nội tâm có chút đau đau, bởi vì ngoại trừ mẫu thân hần thì gia gia là người hần yêu thương nhất, bởi vì sự việc của hần và mẫu thân nên gia gia càng trở nên già nua.

Ánh mắt nhìn về Dạ Nhược Ly như đang hỏi ý kiến nàng, được nàng cho phép mới nói: “Gia gia, tôn nhi đáp ứng người, sẽ ở lại Long gia một thời gian, nhưng ta tuyệt đối không nhận mình là người của Long gia, hơn nữa ta tới đây vì đại hội huyền giả, sau khi đại hội huyền giả kết thúc ta sẽ rời khỏi Thiên Vũ quốc.”

“Ai,” trùng trùng điệp điệp thờ dài, Long Thần Lạc cười khổ: “Ta biết rõ cháu đối với nhà này đã thất vọng đến cực độ, gia gia không phải cũng cảm thấy như thế sao? Chỉ là Long gia từng là tâm huyết của gia gia, ta cũng không nỡ bỏ nó xuống, cho nên Thanh nhi cháu nguyện ý ở đây một thời gian gia gia đã thỏa mãn lắm rồi, sau này cháu cứ làm chuyện cháu muốn là được.”

“Cháu biết.” Long Phi Thanh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly. Tâm Long Thần Lạc khẽ động, vô cùng nghi hoặc thiếu nữ này là ai? Đường như Thanh nhi rất tôn trọng nàng ta...

“Thanh nhi, còn có chư vị khách nhân, lão phu sẽ giúp các người an bài chỗ nghỉ ngơi.” Thu hồi suy nghĩ, Long Thần Lạc mỉm cười, khuôn mặt già nua không lẫn áp được vẻ suy yếu. Hần lo lắng nếu giao cho Thanh Bình công chúa sẽ xảy ra chuyện nên tự mình an bài cho đám người Dạ Nhược Ly.

Nhìn qua đám người đang rời đi, Thanh Bình công chúa nắm chặt khăn tay, cười lạnh. Tạm thời không thể động thủ với tiểu tử thú vị Long Phi Thanh vậy thì nên ra tay với người bên cạnh hần, như vậy hần chắc chắn sẽ vô cùng thông khổ.

Thanh Bình công chúa còn không biết, so với Long Phi Thanh, đám người này còn khó chọc vào hơn, đặc biệt là Dạ Nhược Ly và Chu Tước...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 3: lão gia chủ khiếp sợ

“Các người là bằng hữu của Thanh nhi thì chính là khách Long gia, trong khoảng thời gian này cứ yên tâm ở đây, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua không che được vẻ mệt mỏi, mái đầu bạc trắng trong gió tuyết thật chói mắt: “Thanh nhi, cháu cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến tìm gia gia, lão quân gia, chúng ta đi...”

“Chờ một chút...”

Lúc hai người quay lưng định đi, Long Phi Thanh mở miệng, gọi hai người dừng lại.

Long Thần Lạc và lão quân gia nghi hoặc quay lại, Long Phi Thanh chậm rãi đến chỗ Dạ Nhược Ly, phúi phúi tay áo sau đó quỳ xuống dưới nền tuyết lạnh: “Chủ tử, ta muốn thỉnh cầu người một việc...”

Chủ tử? hai lão mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Long Phi Thanh nhận thiếu nữ áo trắng kia là chủ tử? Thân phận của nàng rốt cuộc là gì? Sao có thể để hần cam tâm tình nguyện phục tùng?

“Người không cần phải nói, ta hiểu rõ ý định của người,” Dạ Nhược Ly xoè tay ra, chỉ thấy trong tay nàng có một bình sứ màu trắng, nhẹ nhàng mở nắp đồ ra hai viên thuốc, đưa đến trước mặt Long Phi Thanh: “Cầm lấy đi, cái này là sinh linh đan, có thể kéo dài tuổi thọ.”

Cẩn thận tiếp nhận đan dược, trong thời gian ngắn Long Phi Thanh cũng không biết nên nói thế nào. Chỉ là trong lòng hần rất cảm kích không thể dùng ngôn từ để diễn tả, hần chỉ có thể dặn lòng đem cuộc đời hần cho nàng, không oán không hận.

Đi đến trước hai lão, Long Phi Thanh mở bàn tay ra nói: “Gia gia, lão quân gia, uống viên thuốc này đi.”

“Cái này... Đây là đan dược? Chỉ có Huyền Thiên đại sư của gia tộc Nam Cung mới luyện được đan dược này?” Long Thần Lạc run run đưa tay khô héo ra, nội tâm kích động mãnh liệt hiện ra trên khuôn mặt già nua, dù hần có là lão gia chủ Long gia cũng không thể tiếp xúc được nhiều loại trân quý như vậy, hơn nữa hi vọng người qua thời hần đã thấy trần ngập sinh khí trong cơ thể. Đan dược trân quý như thế mà nàng ngay cả chớp mắt cũng không có liếc đưa ra, như vậy thiếu nữ này tội cùng là người phương nào?

Đem viên còn lại đưa cho lão quân gia, Long Thần Lạc lập tức đem viên thuốc nuốt xuống còn dư âm một mùi thơm nồng đọng trong miệng.

Một lát sau, hần rõ ràng cảm nhận được mạch máu trong cơ thể vô cùng thuận lợi, tinh thần sáng khoái, toàn thân tràn ngập năng lượng, phảng phất giống

như thời còn trẻ, hô hấp cũng thông thuận hơn nhiều so với trước. Nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Long Thần Lạc đặc biệt có tinh thần, lão quản gia cũng vội vàng nuốt theo, ngay lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu, hần lác lác bà vai phát hiện ra gân cốt có dấu hiệu phục hồi như thời trẻ.

“Kỳ tích, đây đúng là kỳ tích,” Long Thần Lạc mở to mắt, tràn đầy thần phục, sau đó cất bước tới chấp vai, cảm kích nói: “Vị cô nương này, nếu không có sự xuất hiện của người, lão hủ cũng không biết có thể sống được mấy năm nữa, là người đã cho lão hủ thêm một mạng, sau này cô nương có yêu cầu gì lão hủ nhất định sẽ trợ giúp cho cô nương.”

“Người không cần cảm ơn ta, muốn thì hãy cảm ơn Long Phi Thanh, nếu không có thỉnh cầu của hần ta sẽ không làm như vậy.” Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Long Thần Lạc.

Long Thần Lạc biết rõ Dạ Nhược Ly nói đúng, nàng nhất định sẽ không vì thân thể già nua này mà tặng đan dược cho mình, chỉ là vì mình và Thanh nhi có quan hệ nên mới được như thế, không nghĩ tới lần này Thanh nhi trở về lại lần hần chân động như thế.

Nhớ tới quần là áo lượt Long Phi Tuấn lại nhìn Long Phi Thanh, Long Thần Lạc không khỏi cảm thán một tiếng, vì sao đều là con cháu Long gia lại có sự khác biệt lớn như thế? Chẳng lẽ vì không cùng một mẹ sinh ra? Cái này quả là mẹ nào con nấy.

“Cô nương, sắc trời không còn sớm nữa, lão hủ không quấy rầy, lão hủ cáo từ.” Dứt lời theo lão quản gia xoay người đi.

Tóc đỏ tung bay, Chu Tước chống nạnh, khuôn mặt anh tuấn tức giận: “Chủ nhân, người Long gia chẳng người nào ta nhìn vừa mắt, có hay không...”

“Chu Tước,” Dạ Nhược Ly nhướn mày cắt lời Chu Tước, ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh: “Long Phi Thanh, đây là chuyện nhà người, cho nên chúng ta sẽ không nhúng tay vào, xử lý những người kia như thế nào là chuyện của người, đồng thời chúng ta sẽ không giúp người báo thù.”

Thấp con người, Long Phi Thanh ôm nắm đấm, giọng điệu cung kính: “Ta biết cách làm của chủ tử, ta có thể tự mình hoàn thành.”

“Rất tốt.” Dạ Nhược Ly vỗ vai Long Phi Thanh, dung nhan nở nụ cười: “Ba năm trước ta đã nói ta có thể cho các người thực lực để báo thù nhưng sẽ không giúp đỡ các người, những người còn lại cũng thế, tất cả mọi việc đều phải tự mình làm, bất quá...”

Thanh âm dừng lại trong thoáng chốc, Dạ Nhược Ly rũ mắt, trong sâu thẳm hiện tia hàn mang, cười nhạt.

“Chu Tước, Dạ Phi Linh, Nguyệt, các người không thể giúp Long Phi Thanh báo thù nhưng nếu người Long gia dám trêu chọc các người cứ đánh thật mạnh vào cho ta, nếu không các người cũng có thể đi trêu chọc bọn họ, có thể khơi mào thị phi, chỉ là một Long gia nho nhỏ, có gì phải dè chừng?”

Nghe vậy Chu Tước xoa tay, bộ dạng bùng bùng khí thế: “Ha ha, thật tốt quá, không thể giúp Long tiểu tử báo thù, vậy phải có người cho lão tử trút giận chứ.”

Không biết vận khí của Chu Tước quá tốt hay không mà vừa nói xong liền có người tìm tự động tới để hần xả giận.

“Long Phi Thanh, tên tiểu tử thói này, không nghĩ tới người đúng là đã trở về!”

Một âm thanh làm người nghe khó chịu truyền vào, mọi người nhìn lại thấy không xa đó có một nam một nữ giẫm tuyết dày đi tới chỗ bọn họ. Trong đó nam tử cầm y dung mạo anh tuấn, có vài phần giống Long Phi Thanh nhưng sắc mặt tái nhợt, đại khái là do trầm mê quá độ ở tửu lâu mà thành, đứng bên cạnh là một nữ nhân một áo lông chồn, tướng mạo lãnh diễm, dáng vẻ mềm mại thướt tha, cũng có thể nói là mỹ nhân hiếm có.

Vừa mới mở miệng chính là nam nhân cầm y kia.

“Bọn họ là con của Thanh Bình công chúa, Long Phi Tuấn và Long Vũ Cầm.” Long Phi Thanh nhướn mày nhìn hai người đi tới, trong mắt hiện tia hung tàn.

Ánh mắt Long Phi Tuấn nhìn Long Phi Thanh sau đó chuyển sang Dạ Nhược Ly cũng không chuyển tiếp, nuốt nước miếng, lộ vẻ thèm thuồng: “Vị cô nương này là ai thế? Vì sao lại ở cùng chỗ với tiểu tử thói Long Phi Thanh? Ta nghĩ nàng nên bỏ hần đi, đi theo bọn thiếu gia, bọn thiếu gia sẽ không bạc đãi nàng đâu.”

Nói xong, hần vươn tay muốn nắm lấy Dạ Nhược Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 4: bi kịch của Long Phi Tuấn.

“Phanh!”

Ngay lúc đó một bóng dáng màu đỏ bay tới, Long Phi Tuấn như điều đứt dây thân thể không điều khiển được hung hăng bị ngã ra ngoài, đụng vào cây cỏ thụ rồi rớt xuống, vài mảnh tuyết còn đọng trên cây cũng theo đó mà rơi rơi.

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào chủ nhân lão tử!”

Trên người Chu Tước bốc lên điểm hỏa, quanh thân tỏa nhiệt, tuyết dày trong vòng mười trượng đều tan ra, hỏa điểm này tựa như lửa ở địa ngục khiến người ta không khỏi run sợ.

“Đám người các ngươi, thật to gan!” Long Vũ Cầm biến sắc, con ngươi trong tròng lạnh lùng, nhìn dung mạo Dạ Nhược Ly và Dạ Băng Nguyệt đầy mắt hiện tia ganh ghét, nàng ta tự cho mình là mỹ nhân vô song, không nghĩ tới hai nữ nhân này sao với nàng ta chỉ có hơn không có kém, nhất là thiếu nữ áo trắng kia. Bất quá đầy mắt ganh ghét ấy chỉ có thể giấu kín để tạo vẻ lạnh lùng thanh cao.

Ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh, mắt đen có một tia lãnh mang: “Long Phi Thanh, ngươi quên quy định của Long gia rồi sao? Đệ tử Long gia không được ấu đã một mình, nhưng ngươi lại sai thủ hạ của ngươi đánh đệ đệ của mình, là tội gì đây?”

Con mắt trầm xuống, ngọn lửa trên người Chu Tước ngày càng lớn, hồng hỏa trong mắt cũng càng nhiều, gắt gao nhìn chăm chăm Long Vũ Cầm.

“Lão tử đánh người Long gia đấy, chỉ có điều không phải Long tiểu tử sai bảo, lão tử thấy ngứa mắt thì đánh thôi!” Lửa giận bay thẳng lên đỉnh đầu, Chu Tước trực tiếp đập chân hỏa điểm lên. Đám đũa giỡn với chủ nhân tôn kính của hắn, bọn hắn chắc không biết chữ chết viết như thế nào rồi?

Nhìn thấy chân hỏa điểm đánh tới, Long Vũ Cầm vội vàng đưa tay đỡ, nhưng chân hỏa điểm như sét đánh càn quét qua dáng người yếu đuối, không có một chút thương hoa tiếc ngọc, đập Long Vũ Cầm ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã xuống bên cạnh Long Phi Tuấn.

“Ai nha!”

Tuyết rơi xuống, phát ra âm thanh đau đớn. Long Vũ Cầm đứng dậy rất nhanh, ngay sau đó Long Phi Tuấn cũng lò mò bò dậy, lúc này hai hàm răng của hắn run lên, vốn đã ốm yếu nay càng trở tái nhợt hơn.

Nhìn dáng vẻ vô dụng của Long Phi Tuấn, Long Vũ Cầm không khỏi cảm thán một tiếng, nghĩ tới mẫu thân luôn yêu thương hắn trong nội tâm lại hiện tia ghen ghét. Vì vậy thời điểm này nàng ta cũng không muốn cứu Long Phi Tuấn mà đối đầu với Long Phi Thanh.

Vì sao cùng một bào thai (sinh đôi) mà sao lại bất công như thế?

Vì huynh trưởng quần là áo lượt, tính tình lời biếng mà từ nhỏ nàng ta đã rất khó sợ, trong lòng mẫu thân chỉ có huynh trưởng, cũng mong hắn sẽ làm gia chủ Long gia, dù nàng ta có cố gắng như thế nào mẫu thân cũng không hề xem trọng, người mẫu thân yêu thương vĩnh viễn chỉ có một người, vì vậy bất chấp tất cả diệt hết những uy hiếp bên cạnh Long Phi Tuấn.

Chẳng lẽ thân là nữ tử không thể chấp chương gia tộc? Đã như vậy nàng ta sẽ cho mẫu thân thấy thành tựu của nàng ta, càng muốn mẫu thân vì Long Vũ Cầm mà tự hào.

“Ca, ngươi không sao chứ?” Thu hồi ánh mắt ghen ghét, Long Vũ Cầm chạy đến chỗ Long Phi Tuấn, khuôn mặt không giống như ban đầu lạnh lùng nữa, bên môi nở nụ cười thật nhẹ như cỏ nén lại, trong sâu đáy mắt có sự vui sướng không hề che giấu.

Toàn thân bị đập vào thân cây, Long Phi Tuấn xoa tay, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Tước: “Ngươi... ngươi có biết bổn thiếu gia là ai không? Mẹ ta là công chúa đây, ta là nhi tử của công chúa, ngươi dám đắc tội với bổn thiếu gia nhất định phải chết, bổn thiếu gia sẽ nói với cậu hoàng đế đem cả nhà ngươi tịch thu tài sản, băm thây vạn đoạn, giết chết không tha!”

Dạ Băng Nguyệt và Dạ Phi Linh nhìn nhau, bóng dáng cùng lướt đến chỗ Long Phi Tuấn. Hai người đồng thời cùng nhau ra tay, đem Long Phi Tuấn đánh thành đầu heo, cuối cùng Dạ Băng Nguyệt giơ chân thon dài đập vào bụng Long Phi Tuấn một cái.

Long Phi Tuấn chưa kịp kêu to liền bị bay ra ngoài lần nữa, hắn vừa ngẩng đầu lên đã nghe thấy âm thanh tức giận truyền tới: “Con mẹ nó ngươi nói lại một lần nữa cho lão tử nghe xem! Đúng là chuyện cười, chỉ bằng các ngươi... giống như loài sâu kiến mà muốn diệt cả nhà lão tử, đem lão tử băm thây vạn đoạn? Hoàng đế? Là cái khi gì? Đúng là làm lão tử tức chết mà, lão tử phải đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ mới được.”

Nghe Chu Tước nói, Long Vũ Cầm cảm thấy kinh sợ, nàng ta luống cuống chưa kịp trở tay thì từ đầu ngón tay Chu Tước bay ra tia lửa nhằm vào cằm y Long Phi Tuấn, một ngọn lửa bốc lên.

“A, nóng quá!”

Hỏa điểm tiếp xúc với da thịt, Long Phi Tuấn nằm trên mặt tuyết không ngừng lăn qua lăn lại nhưng tuyết đã bị hỏa tan mà ngọn lửa vẫn chưa tắt.

Thấy xảy ra chuyện lớn, Long Vũ Cầm thu lại thái độ xem trò vui, vội vàng chạy tới chỗ Long Phi Tuấn hô to: “Cháy rồi, mau tới cứu ngươi a!”

Từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không hề mở miệng nói chuyện, đối với việc xảy ra trước mắt nàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy mọi biểu hiện dù là nhỏ nhất của Long Vũ Cầm, khóe môi không khỏi cười lạnh: “Xem ra Long gia thật đúng là không yên ổn...”

Một lát sau, người trong Long gia chạy tới, phát hiện ra hỏa liên mức nước tưới, nhưng cũng không có cách nào dập tắt được hỏa lớn.

“A, nhanh lên, nhanh giúp bốn thiếu gia dập lửa, bốn thiếu gia sắp bị chết cháy rồi!”

Âm thanh gào khóc thảm thiết vang lên, Chu Tước tính toán thời gian vỗ tay một cái, một cơn gió thổi qua hoà điểm bị dập tắt ngay lập tức, lưu lại một mùi vị thịt thiêu.

Hai chân mềm nhũn, Long Phi Tuấn nằm trên nền tuyết lạnh, tóc đen rối bời, cằm y bị cháy sạch sẽ, toàn thân da thịt không có chỗ nào lành lặn, không biết Chu Tước có cố ý hay không mà hạ bộ nam nhân cũng bị thiêu hủy một nửa, sau này cũng không thể gieo tai hoạ cho nữ tử được.

Cái này đối với Long Phi Tuấn đúng là sống không bằng chết.

“Nhanh, nhanh đi bẩm báo gia chủ và phu nhân. Ta đi mời thái y cứu Nhị thiếu gia.”

Hạ nhân Long gia đưa Long Phi Tuấn đi, thời điểm này bọn họ cũng không quản đám người Dạ Nhược Ly, theo bọn họ nghĩ hại Nhị thiếu gia như vậy chắc chắn sẽ phải hứng chịu con thịnh nộ của phu nhân.”

Lập tức có người bẩm báo với Thanh Bình công chúa, nghe thấy tin dữ hai chân Thanh Bình công chúa mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ được, thất tha thất thiếu chạy tới gian phòng Long Phi Tuấn.

Nhìn thấy bộ dạng của con yêu, ả đầy nha hoàn nhanh chóng chạy tới ôm Long Phi Tuấn, gào khóc: “Con của ta a, con sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã hại con? Nói cho mẹ biết, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Do dự một lát, Long Vũ Cầm chạy tới, cẩn thận từng li từng tí nói: “Mẹ, vừa rồi ca ca muốn đùa giỡn một thiếu nữ, thiếu nữ kia có quan hệ với Long Phi Thanh, kết quả bị người Long Phi Thanh hại ra thành thế này.”

Nghĩ tới chuyện gì đó, Thanh Bình công chúa đứng lên, quay người nhìn Long Vũ Cầm: “Sao ngươi lại biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ lúc đó ngươi cũng có mặt? Vậy sao ngươi không cứu huynh ngươi? Ta đã biết ngươi không muốn huynh ngươi sống tốt nên mới thấy chết mà không cứu!”

Thân thể mềm mại run lên, Long Vũ Cầm cắn môi, khuôn mặt lãnh diễm không thể tin được: “Mẹ, con cũng là con người mà, sao ngươi lại nghĩ con như vậy? Không phải con gái thấy chết mà không cứu, căn bản con gái không phải là đối thủ của họ, cứu như thế nào đây?”

“BA~”

Vừa dứt lời, một bàn tay hung hăng đánh vào mặt nàng ta. Long Vũ Cầm ôm mặt, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, không tự chủ lại run lên.

“Ngươi còn dám giả vờ? Sao ngươi không dùng thân mình để cứu huynh ngươi? Vì sao ngươi bị thương nặng không phải ngươi? Ta thấy ngươi căn bản là muốn huynh ngươi chết! Ngươi bắt quả chỉ là một đứa con gái mà thôi, ta cho ngươi biết cho dù ngươi có cố gắng cỡ nào thì ngươi cũng không thể trở thành gia chủ Long gia, vị trí đó phải thuộc về huynh ngươi!”

Trái tim toàn hơi lạnh, Long Vũ Cầm run rẩy, thấy trong tim thật sự quá lạnh, mặc kệ bao nhiêu cố gắng cũng không thể nào thay thế địa vị trong lòng mẫu thân.

“Vũ Cầm.” Thanh Bình công chúa bốt giận, thần sắc cũng hoà hoãn xuống: “Mẹ chỉ quá lo lắng cho huynh con thôi, không phải cố ý trách con, con cũng là từ trên người mẫu thân mà ra, mẫu thân sao có thể không đau lòng? Con có tha thứ cho mẫu thân không?”

“Mẹ, con gái không tức giận.” Cúi đầu, trong mắt Long Vũ Cầm có tia trào phúng.

“Vậy thì tốt rồi,” Thanh Bình công chúa nhẹ nhàng thở ra, chuyển đề tài: “Nam Cung Thiên của gia tộc Nam Cung đối với con rất chung tình, mẫu thân muốn nhờ con, đến chỗ Nam Cung Thiên cầu một ít đan dược, chắc hẳn Nam Cung Thiên sẽ không cự tuyệt, nếu hẳn muốn con gả cho hẳn nhất định phải đồng ý, đây là cách duy nhất để cứu huynh con!”

Nghe vậy, Long Vũ Cầm cười lạnh, mẹ biết rất rõ nàng yêu Nam Cung Thần lại còn muốn nàng cầu Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên dù là tướng mạo hay thiên phú hoặc thân phận cũng không thể so sánh được với Nam Cung Thần, nếu gả cho Nam Cung Thần sau này ai dám coi thường nàng ta nữa? Đáng tiếc ánh mắt Nam Cung Thần quá cao cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, mà nàng ta tiếp cận tên Nam Cung Thiên ngu ngốc ấy cũng vì Nam Cung Thần mà thôi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Long Vũ Cầm lại đáp: “Mẹ, con gái biết rồi.”

“Con có thể nghĩ thông như vậy cũng tốt, mẹ biết tâm tư của con nhưng chính dòng Nam Cung thiếu gia con không thể với tới được, mặc dù Nam Cung Thiên cũng không môn đăng hộ đối nhưng đối với con hẳn rất si tình, con cũng không thể nói không cưới, cơ hội ngàn vàng này phải nắm cho thật chắc, bằng không thì không thể bù đắp được đâu.”

Long Vũ Cầm cúi đầu không nói, chỉ là bàn tay nắm thật chặt...

Nàng ta có thể khiến Nam Cung Thiên si mê nàng ta như vậy thì đối với Nam Cung Thần cũng như thế, thứ nàng ta thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 5: gặp lại Nam Cung Thần.

Lúc Thanh Bình công chúa sai người đi bắt đám người Dạ Nhược Ly thì họ đã sớm rời phủ từ lâu...

Bông tuyết bay tán loạn không ngừng dưới bầu trời Thiên Vũ quốc, không những không ấm áp mà mang theo hàm súc thú vị, vì sắp diễn ra đại hội huyền giả nên đường phố vô cùng náo nhiệt, âm thanh nói chuyện vang dội, tất cả đều nói về đại hội huyền giả, có thể thấy ai cũng nóng lòng chờ đến ngày đó.

“Chủ nhân, ta còn muốn chờ người Long gia đến để đưa thêm một phen, sao chúng ta lại rời đi?” Đi trên mặt tuyết Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, áo đỏ mờ rộng đón gió, đôi mày nhăn lại, không hiểu hỏi Dạ Nhược Ly.

“Chu Tước, đừng quên mục đích chúng ta đến Thiên Vũ quốc.” Dạ Nhược Ly không bộc lộ cảm xúc nói: “Long gia kia cũng không có ý nghĩa gì, không cần vì bọn hắn mà lãng phí thời gian của chúng ta, bây giờ chúng ta đi nghe ngóng một chút tin tức của đại hội huyền giả thôi.”

Ánh mắt nhìn về phía quán rượu, khoe môi có chút cong lên, nơi nghe ngóng tin tức tốt nhất không phải ở quán rượu sao?

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi dùng cơm trước đã.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhắm tới quán rượu mà đi, bốn người còn lại yên lặng theo sát Dạ Nhược Ly. Vì muốn tìm hiểu tin tức nên Dạ Nhược Ly cố ý ngồi ở đại sảnh, nhưng năm người vừa ngồi xuống đã nghe thấy có âm thanh truyền tới.

“Đúng rồi, các người biết tin gì chưa, mấy ngày trước trác phi thái tử trượt chân ngã xuống nước thiếu chút nữa là chết đuối rồi, nghe nói Thái tử phi ghen ghét trác phi được thái tử sủng ái nên mới như thế, thái tử biết tin rất tức giận cho người phạt trọng Thái tử phi, cũng không cho phép ai đến thăm, chắc chắn, đường đường là Thái tử phi lại lâm vào tình cảnh như thế.”

Người nói chuyện là một thiếu niên áo trắng, hình dáng cũng được coi là anh tuấn, khi hắn vừa nói xong những lời này có một cánh tay nắm vạt áo hắn. Sùng sốt một chút, thanh niên quay đầu lại liền thấy một tuyệt sắc giai nhân, trong mắt xoẹt tia kinh diễm, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, Dạ Nhược Ly âm trầm lạnh giọng hỏi: “Người nói Thái tử phi, là Thái tử phi Thiên Vũ quốc?”

Thanh niên kia bị sắc mặt âm trầm của Dạ Nhược Ly làm chấn động, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt rồi run rẩy trả lời: “Đúng, đúng vậy...”

Dạ Nhược Ly buông tay, hai tay không tự chủ nắm thành quyền, quay người về đám người Chu Tước, sắc mặt trở nên bình tĩnh lại giống như bình yên trước cơn bão, lộ vẻ vô cùng nguy hiểm.

“Chủ tử, người không sao chứ?” Dạ Băng Nguyệt đứng lên, lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ có bọn họ mới biết được chủ tử càng bình tĩnh thì lửa giận của nàng càng lớn, lúc này nét mặt của chủ tử đã đạt đến cực hạn rồi.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, thần sắc chậm rãi khôi phục: “Ta không sao, các người không cần lo lắng.”

Ba năm trước, tân hoàng đế đăng cơ, thù trong giặc ngoài giải quyết không xong, đúng lúc đó, Thiên Vũ quốc tới bàn quan hệ thông gia, Lục công chúa Lục Vân Phi vì muốn báo đáp ân đức tân hoàng và thái hậu tự nguyện đi đến Thiên Vũ quốc gả cho Đại hoàng tử, thời gian này Dạ Nhược Ly tuy biết tin nhưng vì vội vàng chuẩn bị thực lực nên cũng không để ý nhiều.

Dù sao Cung Vân Phi là chính phi, lại là công chúa Ly Phong quốc nhất định sẽ không bị người khác khi dễ. Mặc dù nàng không phải Vân Văn Ca, không tiếp xúc với Cung Vân Phi nhiều thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua nhưng tám năm trước trong lúc Lam gia gặp khó khăn, Cung Vân Phi vì lo lắng cho nàng mà mạo hiểm xuất cung. Bằng hữu của Vân Văn Ca rất nhiều nhưng cũng chỉ có mình nàng ấy đến thăm nàng.

Cho nên sự việc này Dạ Nhược Ly nhất định không bỏ qua.

Trong lúc đó bên ngoài quán rượu có một nữ tử dung mạo lãnh diễm, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng đi vào, nhìn thấy Dạ Nhược Ly đáy mắt hiện tia ganh ghét, nhưng nàng ta che giấu quá tốt nên vị nam tử tuấn mỹ đi bên cạnh cũng không chú ý tới.

Những người này sao lại ở đây? Sau khi sự việc kia xảy ra, không phải mẫu thân đã bắt bọn họ rời đi rồi sao?

Bất quá, vận khí của mình thật tốt, có tên Nam Cung Thiên ngu ngốc này để lợi dụng, sao lại không làm chứ?

“Nam Cung Thiên, những người này từng khi dễ ta, nếu như người yêu ta thật lòng thì thay ta giáo huấn bọn hắn đi, nhất là thiếu nữ bạch y kia.” Long Vũ Cầm nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, trong mắt ngưng tụ hàn ý, bên môi cười lạnh.

Ánh mắt si mê dời khỏi người Long Vũ Cầm nhìn về đám người Dạ Nhược Ly, nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, Nam Cung Thiên cũng không chút động lòng, trong tâm trí hắn chỉ có một Long Vũ Cầm mà thôi. Cũng chỉ vì ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã cướp đi hồn hắn. Nữ tử như vậy không hề có người thứ hai trên đời.

“Các ngươi là người đã khi dễ Vũ Cầm?”

Một giọng nói vang lên, Dạ Nhược Ly nhướng mày, sắc mặt lần nữa trầm xuống, nhìn thấy Long Vũ Cầm nàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cười lạnh một tiếng: “Long Vũ Cầm, chẳng lẽ ngươi bị mất trí nhớ sao? Không nhớ rõ mình bị Chu Tước đá như thế nào sao?”

“Ngươi...” Sắc mặt Long Vũ Cầm biến đổi, con ngươi giống như ánh trăng, phát ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

“Vũ Cầm, nàng không cần phải sợ, hôm nay ta sẽ rửa hận cho nàng.” Nam Cung Thiên đứng trước Long Vũ Cầm, lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta không cần biết các ngươi là ai, nhưng nếu khi dễ Vũ Cầm thì Nam Cung Thiên ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Lúc Nam Cung Thiên nghĩ tới việc nói ra danh hào của gia tộc Nam Cung sẽ làm những người này sợ hãi, ai ngờ bọn họ không những không sợ mà trào phúng nhìn hắn.

“Chu Tước, mấy người các ngươi không được nhúng tay vào.” Dạ Nhược Ly tiến vài bước, cặp mắt đen như mực ngưng tụ sự khinh thường: “Chỉ là gia tộc Nam Cung thôi mà, chẳng lẽ ta sợ sao? Nếu các ngươi đã tự động đưa đến cửa thì không có khả năng bình yên rời khỏi đây đâu.”

Không thể không nói, vận khí của bọn họ thật sự quá tốt, trong thời khắc ức chế như vậy lại có người dẫn xác tới để phát tiết.

“Ngươi...”

“Phanh!”

Lời chưa kịp nói hết, một đường chân quét qua, Nam Cung Thiên không kịp tránh, lập tức chập vật ngã xuống đất.

Dùng bàn tay chống thân thể cũng không để ý đến sự đau đớn, đơn giản chỉ muốn đứng lên nhưng hắn chưa kịp đứng lên đã bị Dạ Nhược Ly dùng sức đập dầm nát ngực hắn, sau đó vang lên tiếng rắc rắc.

Người trong quán rượu sợ ngây người, ai cũng không thể ngờ Dạ Nhược Ly lại to gan như vậy. dám đánh người gia tộc Nam Cung.

Đưa tay che cặp môi đỏ mọng, Long Vũ Cầm không dám tin nhìn, thực lực Nam Cung Thiên nàng ta biết rất rõ, trong gia tộc Nam Cung cũng được xem là nhân tài, giờ phút này lại bị một thiếu nữ đánh, cũng không phản kháng lại được, điều này sao có thể xảy ra?

Đúng lúc Dạ Nhược Ly thu chân lại, một âm thanh trong trẻo vang lên: “Ở đây xảy ra chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?”

Dưới chân trời, một thanh niên mặc thanh sam (y phục màu xanh) chậm rãi bước vào quán rượu, dung mạo tuấn tú phiêu dật, dây xanh buộc mái tóc đen lên, bên hông đeo một thanh trường kiếm màu xanh, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái, ánh mắt đen như trời đêm đảo quanh mọi người cuối cùng dừng lại chỗ Dạ Nhược Ly.

Từ lúc thanh niên bước vào, quán rượu trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

Nhìn thấy Nam Cung Thần xuất hiện, con ngươi Long Vũ Cầm hoảng hốt, đôi mắt dễ thương (t/gia viết như thế =.=”) nhìn chằm chằm vào thanh niên tuấn tú phiêu dật kia, đột nhiên nhớ tới hắn không thích bị nữ tử nhìn như vậy, vội vàng thu lại mê luyện: “Thần thiếu gia, ngài tới rồi? Nhanh cứu Nam Cung Thiên a, vừa rồi Nam Cung Thiên chỉ nói mấy câu đã bị nữ nhân kia đánh, nếu như ngài đến chậm một bước sợ rằng tính mạng Nam Cung Thiên khó bảo toàn, hơn nữa, nàng kia cũng không thêm đề gia tộc Nam Cung vào mắt.”

Nói xong, đáy mắt Long Vũ Cầm hiện tia đắc ý, nàng ta thấy thiếu nữ kia lần này chết chắc rồi!

----Đề nói với người xa lạ----

Mấy tình yêu chắc còn nhớ đến Nam Cung Thần này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 6: Thiên Huyền đại sư

“Tính mạng khó bảo toàn?” Lòng mày Nam Cung Thần nhướng lên, nhìn Nam Cung Thiên nằm dưới mặt đất, bước tới.

Tất cả mọi người đều nghĩ hẳn tới để cứu Nam Cung Thiên, đầu sao Nam Cung Thiên cũng là người gia tộc Nam Cung dù chỉ là chi thứ, nhưng nhìn thấy hành động tiếp theo của Nam Cung Thần mọi người đều ngây ngốc, mở mắt trừng to nhìn thanh niên tuấn mỹ phiêu dật kia.

Chỉ thấy Nam Cung Thần nâng chân, đá thật mạnh làm Nam Cung Thiên bay ra ngoài, “Phanh” một tiếng, Nam Cung Thiên nằm sấp trên chiếc bàn đã gãy làm hai.

“Phốc phốc!” Máu tươi phun ra, sắc mặt Nam Cung Thiên tái nhợt, phát ra hơi thở yếu ớt.

“Như vậy mới đúng là khó bảo toàn tính mạng, muội nói đúng không? Tiểu muội muội Nhượng Ly.” Mở chiếc quạt xếp, Nam Cung Thần nhìn về phía Dạ Nhượng Ly đang đứng yên, khuôn mặt tuấn dật cười thật sáng lạn, cũng không thêm để ý ánh mắt mọi người xung quanh đi thẳng tới chỗ Dạ Nhượng Ly: “Tiểu muội muội, muội quả thật đến đây rồi.”

Tiểu ... muội muội?

Khoé miệng Dạ Nhượng Ly giật giật, cái này đúng là xưng hô đã lâu rồi chưa nghe.

Chu Tước hí hí mắt, cảnh giác đánh giá Nam Cung Thần, theo lời hắn nói ra thì chắc hẳn không phải là kẻ địch, nhưng ... hẳn là ai? Hình như có quen với chủ nhân, bất kể như thế nào Chu Tước tuyệt đối không cho phép nam nhân nào tiếp cận chủ nhân.

“Thần thiếu gia, ngài...” Thật vất vả Long Vũ Cầm mới hồi phục tinh thần, nghe thấy Nam Cung Thần nói thế, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện tia ganh ghét nồng đậm. Tiệm nhân này, rốt cuộc là ai, tại sao lại biết nhân vật tôn quý như Thần thiếu gia, nàng ta không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Nắm chặt quyền, trong mắt Long Vũ Cầm đầy sát khí, vừa vặn lại bị Nam Cung Thần phát hiện ra, lạnh lùng quét mắt nhìn Long Vũ Cầm. Lúc đầu nàng ta còn tưởng rằng Nam Cung Thần để ý đến mình nhưng khi cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, toàn thân không khỏi run lên, cắn chặt môi, không nói thêm lời nào.

“Tiểu muội muội, đã đến Thiên Vũ quốc rồi thì ta đưa muội đến gia tộc Nam Cung nhìn qua một chút.” Nhìn về phía Dạ Nhượng Ly, thần sắc Nam Cung Thần hoà hoãn ngay lập tức, sau đó nói với hai người phía sau: “Hai người các ngươi đem Nam Cung Thiên về gia tộc Nam Cung đi, nói hắn là do ta đã thương đấy.”

“Vâng, đại thiếu gia.”

Hai người kia đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên nâng hắn lên rồi bước ra ngoài.

“Nhượng Ly muội muội, chúng ta đi thôi.” Thu hồi ánh mắt, Nam Cung Thần nở nụ cười, cặp mắt đen như bầu trời đầy sao, loé lên ánh sáng chói mắt.

Dạ Nhượng Ly vuốt cằm, trầm tư một lát, ánh mắt nhìn về bốn người Chu Tước: “Mấy người các ngươi ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở về. không cần lo lắng cho sự an toàn của ta.”

Nàng đồng ý đi theo Nam Cung Thần tới gia tộc Nam Cung cũng chỉ muốn biết rõ về gia tộc này. Ba năm này, tam quốc đều có phân nhánh Âm Dạ các nhưng ở Thiên Vũ quốc vẫn chưa có. Bởi vì Thiên Vũ quốc khá gần Bắc Sơn, quá mức nguy hiểm, nàng không muốn gia tộc Bắc Ảnh phát hiện ra lực lượng nàng đang phát triển.

Lại thêm Chu Tước, nhất định sẽ bị đề ý, nên trong ba năm này nàng không ngừng nỗ lực phát triển võ thuật như vậy nàng mới có thể không kiêng kị điều gì nữa, đây chính là nguyên nhân nàng ẩn nhẫn suốt ba năm.

“Không được!” Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Nam Cung Thần: “Chủ nhân, thằng này là thằng nào? Người và hắn cùng nhau rời đi? Như vậy sao được? Ta không đồng ý, nếu người muốn đi cũng phải cho ta đi cùng, dù sao ta sẽ không rời xa chủ nhân.”

Dạ Nhượng Ly liếc nhìn dung nhan anh tuấn của Chu Tước, trầm mặc một thoáng rồi nói: “Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, Nguyệt, các ngươi ở đây chờ ta, Chu Tước đi cùng với ta, đến lúc đó thấy ai ngửa mặt thì cứ việc đánh.”

Nam Cung Thần sững sờ trừng mắt, trước mặt dòng chính của gia tộc Nam Cung, nàng lại trực tiếp nói muốn đánh người gia tộc Nam Cung? Chẳng lẽ nàng cho rằng người gia tộc Nam Cung dễ dàng để nàng đánh vậy sao? Bất quá, chẳng hiểu tại sao hắn chẳng những không khó chịu mà ngược lại còn thấy cực kì thú vị.

Nữ nhân này quả nhiên không giống người bình thường, khó trách Cung Vô Y lại có hứng thú với nàng như vậy, làm cho hắn cũng thấy hào hứng theo.

“Nhượng Ly muội muội, chúng ta đi nào.” Nam Cung Thần xếp quạt, nở nụ cười mê hồn, không chút che giấu hứng thú của mình.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần biến mất, Long Vũ Cầm cắn chặt răng, móng tay trắng ngà đâm sâu vào da thịt cũng không thêm để ý, tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Dạ Nhượng Ly, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Dạ Nhượng Ly đã chết từ lâu rồi.

Ngoại trừ mấy người Dạ Băng Nguyệt cũng không có người nào để ý đến thần sắc của Long Vũ Cầm.

Gia tộc Nam Cung, Nam Cung Thần dẫn Dạ Nhượng Ly và Chu Tước đi vào, không khỏi hấp dẫn nhiều ánh mắt nhìn theo, hạ nhân của gia tộc Nam Cung không khỏi thắc mắc thân phận của hai người này như thế nào, tại sao lại ở cùng chỗ với thiếu gia Nam Cung Thần?

Không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn dung nhan tuấn mỹ, dò hỏi: “Nam Cung Thần, có thể nói cho ta một số chuyện của gia tộc Nam Cung được không?”

Bỏ qua ánh mắt giết người của Chu Tước, Nam Cung Thần không sợ chết vỗ vỗ đầu Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly muội muội, muội nên gọi ta là Nam Cung ca ca hoặc là Nam Cung đại ca ca, như vậy ta mới trả lời câu hỏi của muội, nghe lời, bây giờ gọi một tiếng cho ta nghe xem.”

Lập tức ánh mắt Chu Tước nhìn cánh tay đang vỗ đầu Dạ Nhược Ly: “Chú nhân, ta thấy tên này thật ngứa mắt, ta có thể đánh hấn không?”

“Có thể,” Dạ Nhược Ly nhẹ gạt đầu, vuốt ve cằm nói: “Bất quá phải đợi hấn nói xong về gia tộc Nam Cung rồi mới đánh được, nếu không người đánh hấn đến mức không nói được, chúng ta biết tìm ai để hỏi đây?”

Nghe vậy, Nam Cung Thần hoàn toàn cân nín, xem ra giá trị của mình là những tin tức của gia tộc Nam Cung, cho dù là như vậy, bọn họ cũng không cần nói thẳng ra như thế chứ.

“Ta có thể nói cho muội biết một số chuyện của gia tộc Nam Cung, trong bốn gia tộc nổi danh thì gia tộc Nam Cung có thực lực mạnh nhất, cũng bởi vì gia tộc Nam Cung có một người là Luyện Đan sư Huyền Thiên đại sư, tuy thực lực của hấn không phải là mạnh nhất nhưng có thể luyện chế ra được rất nhiều đan dược, cho dù là lão gia chủ gia tộc Nam Cung là một Tinh Huyền sư, nhìn thấy hấn cũng phải kính nể vài phần... .Này, Nhược Ly, muội đi đâu vậy?”

Dạ Nhược Ly không thèm để ý đến Nam Cung Thần tiến thẳng về phía sân nhỏ, ngửi thấy mùi trong sân bay tới, mày liễu không khỏi nhú lại.

“Nhược Ly muội muội, không thể đi đến chỗ đó...”

Nói chưa xong, Dạ Nhược Ly đã bước hấn vào trong sân, thấy vậy, sắc mặt Nam Cung Thần biến đổi sau đó trong nội viện một tiếng rống giận dữ vang lên: “Người là người nào? Ai cho phép người vào đây? Đều là do sự xuất hiện của người hại ta luyện đan thất bại, còn không nhanh rút ra ngoài cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 7: Dạ Nhược Ly luyện đan

Trong sân yên tĩnh không một bóng người, mà giọng nói kia phát ra từ bên trong gian phòng nhỏ.

Mùi khét nhàn nhạt từ trong khe cửa bay ra, tràn ngập khắp khoảng sân nhỏ, Nam Cung thần cũng không nghĩ nhiều đẩy cửa vào liền nhìn thấy một gương mặt đen như than.

Bên cạnh lò luyện đan xanh xanh đen đen là hàng loạt thảo dược nằm loạn xạ trên bàn, vô số bột phấn màu đen còn bám dính bên trên, còn có mùi dược liệu thoang thoảng, nghiêm nhiên là do thất bại mà có.

Trước mặt còn có một lão già đầu tóc rối tung như vừa mới leo từ trong đồng than ra, màu áo trắng ban đầu cũng mất đi sắc thái vốn có, cái mặt mo dính đầy bột đen, so với tên ăn mày còn đen hơn. Nhìn thấy bộ dạng lão già như vậy, Nam Cung Thần cũng sợ hết hồn.

Chu Tước cất bước vào sau, lông mày ngả ngón, đôi mắt hoả hồng đựng đầy khinh thường.

“Nam Cung Thần, đây là chuyện gì?” Lão già nhìn Nam Cung Thần, vô cùng tức giận: “Ta sớm đã phân phó trong lúc ta nghiên cứu đan dược không ai được quấy rầy ta, chẳng lẽ người không biết những đan dược này quý giá như thế nào đối với huyền giả sao? Nếu như thành công, có thể tăng được năm năm huyền khí, vì đan dược này, ta mất ăn mất ngủ năm năm suýt chút nữa thành công rồi, nhưng lại bị phá hỏng giữa đường, người dám nói những người này không phải do người mang đến?”

“Thiên Huyền đại sư, Nhược Ly nàng ấy cũng không cố ý quấy rầy ngài.” Nam Cung Thần lời kéo ống tay Dạ Nhược Ly, đứng chắn trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn mỹ không có chút nụ cười, giữa lông mày lộ ra khí tức trang trọng nghiêm túc, giống như một người khác: “Huống chi nàng ấy là do ta đưa đến đây, còn là nghĩa muội của ta, nếu như làm sai chuyện gì cũng là trách nhiệm của ta, ta nguyện ý chịu phạt thay nàng ấy.”

“Ai.” Thiên Huyền đại sư thờ dài một tiếng, trên khuôn mặt già nua dần dần bình tĩnh trở lại: “Tên tiểu tử này, nếu ta phạt người thì lão già có mấy phần nể trọng ta kia nhất định sẽ tìm ta liều mạng, được rồi, xem như nể mặt Thần tiểu tử ta không so đo với người, nhưng không có lần sau đâu, các người mau rời khỏi đây đi.”

“Đa tạ Thiên Huyền đại sư.” Nam Cung Thần thờ nhẹ một hơi, quay người lại khôi phục lại dáng vẻ tươi cười: “Nhược Ly muội muội, chúng ta vẫn là

không nên quấy rầy Thiên Huyền đại sư, đi thôi!”

Dạ Nhược Ly nhìn Nam Cung Thần rồi cười cười, vượt qua hắn đi đến trước mặt Thiên Huyền đại sư, vươn tay cầm qua phương pháp luyện đan để trên bàn.

Nam Cung Thần hơi sững sờ, ánh mắt liếc thấy lửa giận trên đầu Thiên Huyền đại sư, trầm mặc một lát rồi đứng yên nhìn Dạ Nhược Ly. Trong suy nghĩ của hắn, Dạ Nhược Ly không phải người lỗ mãng, nàng làm như vậy nhất định là có lý do của nàng...

Thế nhưng Thiên Huyền đại sư lại không biết Dạ Nhược Ly, trong thâm tâm hắn thiếu nữ này thật to gan lớn mật, hắn nề mặt Thần tiểu tử mới bỏ qua cho nàng một lần, ai ngờ nàng không cảm kích mà còn khiêu khích lòng tôn nghiêm của hắn, với tính cách như lửa hắn làm sao có thể nhịn được?

“Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi có thể hiểu được phương pháp luyện đan của ta sao? Không tránh quá tự cao tự đại rồi đấy, ta mất năm năm mới hoàn thành được phương pháp này, há lại để một tiểu nha đầu như ngươi hiểu được sao? Còn không mau trả lại cho ta!”

Thiên Huyền đại sư hừ lạnh một tiếng, vươn tay, cao ngạo hất cầm, một bộ dạng không ai sánh kịp.

Liếc nhìn Thiên Huyền đại sư, bàn tay nắm chặt thành quyền phát ra ánh lửa muốn đốt cháy phương pháp luyện đan kia, lại nhìn qua Dạ Nhược Ly lông mày dẫn ra, hoả diễm cũng tiêu tán.

Thấy Dạ Nhược Ly không phản ứng lại, Thiên Huyền đại sư nổi giận lôi đình: “Xú nha đầu, ngươi có nghe lời ta nói không thế?”

“BA~”

Dạ Nhược Ly đem phương pháp luyện đan ném trước mặt Thiên Huyền đại sư, nhìn thấy phương pháp bay tới, Thiên Huyền đại sư cả kinh, vội vàng đón lấy, đem giấu vào ngực tựa như báu vật, phải biết đây là công sức năm năm trời của hắn, nếu bị hư hại chỗ nào hắn sẽ thất bại trong gang tấc.

“Một phương pháp đơn giản như vậy mà phải mất đến năm năm, ngươi tự nhận mình là Luyện Đan sư thật sự không thấy xấu hổ sao?” Khoé môi cong lên, Dạ Nhược Ly cười lạnh, ở kiếp trước nàng cũng dựa vào thực lực bản thân mà tạo ra vô số phương pháp luyện đan, chỉ là nàng quên rằng không phải ai cũng có thể so sánh với nàng.

“Phương pháp đơn giản?” Thiên Huyền đại sư trừng lớn hai mắt, mở tờ giấy tuyên thành rồi chỉ vào nét chữ dày đặc bên trong, nói: “Ngươi dám nói đây là phương pháp luyện đan đơn giản? Ngươi nhìn kĩ lại đi, rõ ràng phức tạp thế này ngươi lại nói là đơn giản? Ta đã bỏ ra năm năm để nguyên cứu đây, cho dù là hai gia tộc lớn Bắc Sơn chi ảnh hay Nam Sơn chi hoạ cũng không có phương pháp này đâu, nếu như có thể thành công sẽ chấn động thiên hạ đến cỡ nào, tiểu nha đầu, nếu đã không hiểu gì về luyện đan thì đừng nói lung tung, phương pháp luyện đan này ngươi xem không hiểu được đâu.”

Nhìn lướt qua phương pháp trong tay Thiên Huyền đại sư, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nói: “Diệp tử khước(*) tính hàn có hiệu quả chế ngự, nếu có trong phương pháp đó quả thật có thể trung hoà, nhưng ngươi lại không để ý đến bản chất của huyền khí, muốn cho huyền giả tăng huyền khí thậm chí đột phá thì cần lực lượng cuồng bạo tác dụng vào, nếu cho Diệp tử khước vào sẽ khiến lực lượng cuồng bạo giảm xuống cho nên ngươi mới thất bại không hề liên quan đến nhân tố bên ngoài tác động vào, nếu ta là ngươi ta sẽ tìm hiểu nguyên nhân sai ở chỗ nào mà không phải đổ lỗi cho sự thất bại này!”

(*) Diệp tử khước: tên dược liệu gọi là Băng lá tím (chẳng hiểu @@)

Dạ Nhược Ly không hề khách khí chỉ trích, mặt của Thiên Huyền đại sư đỏ lên, hơi xấu hổ nói: “Nếu như không có Diệp tử khước lực lượng cuồng bạo quá mạnh mẽ, có rất ít người chịu được, ta không muốn thứ ta nguyên cứu ra lại đi hại người khác, nên mới tìm ra phương pháp giảm bớt nguy hiểm.”

“Tại sao lại muốn giảm bớt lực lượng cuồng bạo?” Dạ Nhược Ly khó hiểu nhìn Thiên Huyền đại sư, nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết thêm Ôn Linh quả vào cùng với 6 Lăng thảo có thể khiến cho lực lượng cuồng bạo ôn hoà lại? Ta thật sự không hiểu tại sao ngươi lại giảm đi, thực lực cuồng bạo phải càng nhiều càng tốt.”

Thiên Huyền đại sư sững sờ, hắn chỉ nghĩ đến việc giảm bớt được tính cuồng bạo lại không nghĩ tới việc chuyển cuồng bạo sang ôn hoà, đừng nói đến hắn cho dù cả đại lục cũng không ai nghĩ ra phương pháp này.

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, Thiên Huyền đại sư kinh ngạc ngẩng đầu: “Đợi một chút, ngươi vừa nói phương pháp đan dược này là Huyền khí đan? Ta còn chưa đặt tên sao ngươi lại biết tên hay như vậy?”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt cười, kiếp trước khi nàng học luyện chế đan dược lần đầu tiên chính là Huyền khí đan, vừa rồi mới bước vào sân nàng đã ngửi thấy bên trong có vài dược liệu cần thiết cho việc luyện chế Huyền khí đan. Không nghĩ tới xuyên không đến ngàn năm trước nàng lại có thể nhìn thấy quá trình tạo ra Huyền khí đan, đây đúng là một bước tiến dài.

Lấy trong nhẫn Huyền Linh ra Ôn Linh quả và 6 Lăng thảo, Dạ Nhược Ly chậm rãi đến chỗ Đan Đình, nhìn thấy hành động của Dạ Nhược Ly, Thiên Huyền đại sư vốn đã giật mình nay lấy lại tinh thần mở miệng: “Đợi một chút, ta thừa nhận ngươi nói có lý nhưng đan dược này không dễ dàng luyện chế ra được, vạn nhất có chuyện gì ta cũng không thể bảo vệ cho ngươi.”

Dạ Nhược Ly không hề quan tâm đến lão, lấy ra dược liệu cần thiết, ngón tay phóng ra ngọn lửa trong lò luyện đan lại nhen nhóm ánh lửa.

Hoả diễm càng ngày càng to, Dạ Nhược Ly ném dược liệu vào, lúc này có ngăn cản cũng vô dụng rồi, Thiên Huyền đại sư chỉ còn cách lo lắng đứng nhìn, tâm không khỏi chây máu. Hắn luyện chế đan dược đều chỉ bỏ vào từng chút một, nàng lại ném cả gốc lẫn ngọn vào, sao hắn có thể không đau lòng chứ?

Một lúc sau, Dạ Nhược Ly thu hồi hoà diễm, đồng thời trong lò luyện đan cũng bay ra mùi đan dược nhàn nhạt.

Bàn tay trắng nõn cầm đỉnh nắp lên, lấy đan dược trong lò đổ ra, là một viên đan dược màu xanh biếc, Dạ Nhược Ly than nhẹ: “30 viên? Cũng coi như bình thường đi, nếu thực lực ta còn tăng lên, lần sau luyện nhất định sẽ có nhiều đan dược hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 8: Sư phụ, người nhận ta làm đệ tử đi

30 viên đan dược vậy mà nói là bình thường?

Thiên Huyền đại sư cả kinh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đan dược màu xanh biếc trên tay Dạ Nhược Ly, nuốt nước miếng thật mạnh, xoa tay cười nịnh hót: “Ha ha, cái kia, nha đầu à, người có thể cho ta nhìn qua đan dược được không?”

So sánh với bộ dạng cao ngạo lúc nãy đúng là khác nhau một trời một vực, lão cười nịnh hót như vậy trước tiểu cô nương không biết mất mặt biết bao nhiêu lần.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn hắn một cái, đầu ngón tay bắn ra một viên đan dược màu xanh biếc, trực tiếp bay về phía Nam Cung Thần, nhìn thấy Dạ Nhược Ly không coi trọng đan dược như thế làm tim hắn không ngừng co rút đau đớn, hận không thể lập tức cướp lấy viên đan dược kia nhét vào ngực.

Giơ bàn tay lên, Nam Cung Thần tiếp nhận viên đan dược, khó hiểu: “Nhược Ly muội muội, đây là...”

“Cho người.”

Ngữ khí nhàn nhạt kia không khỏi làm Nam Cung Thần giật mình, nhìn thật sâu vào mắt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú phiêu dật nở nụ cười, hắn cũng không nhiều lời trực tiếp nuốt đan dược, sau đó có một luồng khí cường đại dũng mãnh vào trong cơ thể, hào quang tán cấp chợt loé lên trước mắt bao người.

Nhờ vào viên đan dược này mà Nam Cung Thần tấn cấp rồi.

Thiên Huyền đại sư há hốc mồm to miệng, nước miếng chảy xuống đất, hắn đưa tay chùi chất lỏng trên khoé môi, rồi quỳ rạp trước mặt Dạ Nhược Ly: “Sư phụ ah, người nhận ta là đồ đệ đi, nếu người thu ta làm đồ đệ ta sẽ đưa hai đồ đệ của ta tặng cho người, hai đồ đệ kia cực kì tuấn tú, đến lúc đó người muốn làm gì cũng được.”

Với tư cách là đồ đệ của Thiên Huyền đại sư thật đúng là bị kịch, bọn họ cứ thế mà bị sư phụ vô lương tâm bán đi.

“Không được!”

Hai giọng nói cùng vang lên, tiếp đó là một thân hồng ảnh vọt đến bên cạnh Dạ Nhược Ly rồi tiến tới cầm vạt áo Thiên Huyền đại sư, khuôn mặt anh tuấn cực kì tức giận: “Lão gia hoá, lão tử cảnh cáo người không được đánh chủ ý lên người chủ nhân lão tử! Về phần hai đồ đệ của người, người cho rằng bọn hắn có thể so sánh với lão tử sao?”

“Sư phụ...” Thiên Huyền đại sư uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly đứng ở phía sau, cái bộ dạng này của hắn thật khiến người khác hiểu nhầm là Chu Tước đang bắt nạt lão nhân gia.

“Khục khục...” ho khan hai tiếng, Nam Cung Thần mở quạt xếp, thanh sam theo gió nhẹ lay động: “Đại sư, người vẫn là đừng làm như vậy, Nhược Ly muội muội sẽ không thích cách làm của người, sẽ thành khéo quá hoá vụng thôi, muội nói có đúng không tiểu muội?”

Nhìn thấy cái trừng mắt của Dạ Nhược Ly, Nam Cung Thần cười đến sáng lạn.

“Nam Cung Thần!” Khoé mắt co giật, Dạ Nhược Ly bắt đầu xoa trán: “Vốn ta muốn nhẫn nại thêm một chút nữa nhưng bây giờ ta không thể nhịn được, lần sau đừng gọi ta là tiểu muội muội, bằng không cho dù người có là Nam Cung Thần ta cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng cho người đâu.”

Đại khái là không có người nào nguyện ý để một thanh niên không lớn hơn nàng bao nhiêu tuổi gọi là tiểu muội muội, nàng có thể nhịn đến bây giờ quả thật không dễ dàng. Nếu không phải Nam Cung Thần có ơn cứu mạng nàng lại được tính là bằng hữu thì nàng đã sớm ra tay rồi.

“Được rồi, Nhược Ly muội muội,” Cánh tay vung lên vòng qua cổ Dạ Nhược Ly, đứng trước mặt nàng, thu lại vẻ tươi cười lại thêm mấy phần kiên định: “Hôm nay ta thiếu muội một ân tình, nếu sau này có ai khi dễ muội nhớ nói cho ta biết, ở Thiên Vũ quốc này không ai dám trêu chọc Nam Cung Thần ta

đầu, hơn nữa từ nay về sau ta sẽ là người xung phong, nếu muội muốn đánh thế lực cường đại nào thì ta sẽ là người đi đầu tiên.”

Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú phiêu dật kiên định kia, trong lòng bỗng thấy ấm áp, sự việc xảy ra ở Hiên Viên quốc hẳn cũng không phải không biết, dù vậy hẳn vẫn chọn lựa đứng bên cạnh nàng, cùng nhau đối mặt với gia tộc Bắc Ảnh cường đại.

“Ai bảo muội là muội muội của Nam Cung Thần chứ, có ta ở đây nhất định sẽ không có ai dám khi dễ muội.” Xoa xoa đầu Dạ Nhược Ly, khoe môi Nam Cung Thần cong lên.

Chẳng hiểu vì sao, xuyên qua khuôn mặt trước mắt Dạ Nhược Ly lại nhìn thấy một gương mặt tuấn tú khác, nam tử kia cũng từng nói qua, có hẳn ở đây sẽ không để ai khi dễ mẹ con các nàng...

Nắm chặt tay thành quyền, con người Dạ Nhược Ly trầm xuống, nhìn về phía trời xanh bên ngoài, thần sắc kiên định lạ thường, tự nhủ trong tâm: “Cha dưỡng, cha yên tâm, con nhất định sẽ không để cha chờ quá lâu, không lâu nữa, con sẽ tiến vào gia tộc Bắc Ảnh, chúng ta có thể đoàn tụ rồi, có thể tận hưởng niềm vui gia đình thật sự.”

“Hỗn đản, rút tay của người về mau!”

Bỗng nhiên, một âm thanh nóng nảy vang lên làm Dạ Nhược Ly thu lại tâm tình, nàng chuyển mắt phát hiện ra Chu Tước nhìn chằm chằm vào cánh tay Nam Cung Thần, một đầu tóc đỏ như lửa đập chòn, toàn thân từ từ bốc lên hỏa diễm, ngay lập tức gia tăng độ nóng trong phòng lên.

Lông mày nhướng nhẹ, Nam Cung Thần không hề sợ hãi nói: “Nàng ấy là muội muội của ta.”

“Nàng là chủ nhân lão tử.” Chu Tước nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải nể mặt chủ nhân, hẳn đã sớm đá bay tên này đi rồi.

“Cái kia...” Mắt thấy chiến hỏa tăng lên, Thiên Huyền đại sư nhỏ giọng chen vào: “Sư phụ Nhược Ly, người xem bọn họ...”

“Ta không phải sư phụ của người.” Dạ Nhược Ly nhướng mày, nhàn nhạt liếc Thiên Huyền đại sư: “Ta không có ý định nhận đồ đệ, bất quá người có nghi vấn gì có thể hỏi ta, tạm thời ta ở Long gia.”

“Sư phụ, đồ nhi biết rồi.” Nghe vậy Thiên Huyền đại sư ưỡn ngực, tràn đầy tự tin nói: “Ta biết rõ sư phụ không muốn nhận ta là do ta còn thiếu khuyết, để có thể trở thành đồ đệ của sư phụ ta sẽ cố gắng gấp đôi, tin tưởng một ngày nào đó ta nhất định xứng đáng trở thành đồ đệ của sư phụ.”

Thiên Huyền đại sư hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của Dạ Nhược Ly làm Dạ Nhược Ly cũng không thể giải thích, chân mày cau lại: “Thiên Huyền, có một việc ta cần người giúp, ta và thái tử phi Thiên Vũ quốc là bạn cũ, ta muốn nhờ người ra mặt chuyện này,”

“Sư phụ, người yên tâm đi, chỉ là phù thái tử mà thôi, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao cho.”

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn biết rõ thái tử phi là công chúa Ly Phong quốc, nhưng lại không hề biết nàng ấy là bạn cũ của Dạ Nhược Ly, xem ra phù thái tử cũng không được yên bình nữa, những ngày tốt lành của trác phi thái tử kia cũng sắp chấm dứt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 9: Thiên Huyền đại sư đến Long gia

Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào căn phòng tạo nét nông sâu, bên trong có một nữ tử xinh đẹp nhưng khí sắc trắng bệch, đôi môi không có chút sắc huyết, nhìn còn trắng hơn cả tuyết ngoài trời, nàng nằm ở đó không cử động chỉ có đôi mi dày đặc nhíu lại, lộ vẻ thống khổ.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Nha hoàn áo vàng chậm rãi tiến vào, đưa chén thuốc để lên đầu giường, nhẹ nhàng đỡ nữ tử yếu ớt trên giường dậy: “Nương nương, mau uống thuốc đi, nếu không sẽ nguội mất.”

Ngồi dậy từng chút một, Cung Vân Phi mở mắt, cười khổ nói: “Lạc Anh, bây giờ bên cạnh ta chỉ còn có một mình người...”

“Nương nương sao lại nói thế? Thái tử rồi sẽ biết người bị oan, những điều này đều do trác phi nương nương kia sắp đặt để hại người, Lạc Anh tin tưởng sau này mọi chuyện sẽ khác hơn.”

Nghĩ tới nam tử anh tuấn lãnh khốc, trong mắt Cung Vân Phi có tia âm đạm: “Hắn sẽ không tin ta, hơn nữa, vô luận là mỹ mạo, thiên phú, tài hoa, ta đều kém hơn Lâm Hân Nguyệt, thứ ta hơn nàng chỉ có thân phận công chúa Ly Phong quốc này thôi.”

“Nương nương sao không đem chuyện này nói cho hoàng thượng biết? Nếu hoàng thượng và thái hậu biết...”

“Lạc Anh.” Cung Vân Phi cắt lời Lạc Anh, kiên quyết lắc đầu: “Không thể để Ly Phong quốc biết chuyện này, hoàng huynh vừa mới kế vị không lâu, không thể đầu với Thiên Vũ quốc được, huống chi ở đây còn có gia tộc Nam Cung, từ nhỏ ta đã không có mẫu thân, là nhờ vào hoàng huynh và thái hậu mới sống được đến bây giờ, ta thiếu nợ bọn họ nhiều lắm rồi, sao có thể vì chuyện của ta mà ảnh hưởng đến Ly Phong quốc?”

Lạc Anh muốn nói thêm gì nữa nhưng ngay lúc đó lại có âm thanh ngoài cửa vang lên: “Tham kiến trác phi nương nương.”

Lời nói vừa dứt, cửa phòng bị đẩy ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, mà đứng trước cửa là một nữ tử da trắng nõn nà, lông mi cong vút, mặc xiêm y màu vàng nhạt càng làm nâng ta thêm thướt tha vài phần, khẽ nở nụ cười, chậm rãi bước vào bên trong.

“Các người ở ngoài chờ bản phi, bản phi muốn nói mấy lời với tỷ tỷ.” Khóe môi cong lên, Lâm Hân Nguyệt hướng đến đám nha hoàn phía sau phàn phỏ.

“Vâng, nương nương.” Đám nha hoàn im lặng đứng ngoài cửa, sau đó cánh cửa đóng chặt lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Con người đảo quanh sương phòng lạnh lẽo, Lâm Hân Nguyệt đắc ý vô cùng: “Tỷ tỷ, người sẽ không thể ngờ được người cũng có ngày hôm nay a? Ngoại trừ thân phận công chúa, người có gì so sánh với ta? Không, không đúng, người đã không còn là công chúa nữa rồi, nếu như hoàng đế Ly Phong quốc quan tâm đến người thì sẽ không để người khác khi dễ người như vậy, có thể thấy người bất quá chỉ là một nữ tử bị vứt bỏ, loại người như người dựa vào cái gì mà ngồi lên vị trí Thái tử phi?”

Nói đến đây, khuôn mặt Lâm Hân Nguyệt trở nên hung tợn, đáng vẻ cao quý ưu nhã sớm đã bị lửa giận trong lòng thiêu đốt đi rồi.

Lạc Anh nhìn dung nhan tái nhợt của Cung Vân Phi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: “Nương nương nhà ta tuy bị thất sủng nhưng vẫn là chính phi thái tử, người bất quá chỉ là một trác phi mà thôi, sao có tư cách nói chuyện với nương nương nhà ta?”

“Ha ha ha,” Lâm Hân Nguyệt giống như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, nhịn không được ngửa đầu cười to, tiếng cười mang theo trào phúng: “Thái tử phi? Rất nhanh, vị trí đó sẽ thuộc về ta, chỉ có ta mới xứng đáng làm Thái tử phi, ta và thái tử thật lòng yêu thương nhau, bằng không thì hân sẽ không ngủ lại chỗ ta hàng đêm như thế, ta biết thời gian trước thái tử có hứng thú với người, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi, người nhìn xem, ta chỉ mới sử dụng chút thủ đoạn nho nhỏ hân liền dùng roi đánh người ra như vậy...”

Tâm tê rần, Cung Vân Phi tay nắm chặt chần, đau lòng nhắm mắt lại, hương vị đắng chát trong miệng trào ra.

Trận đòn roi kia không phải đánh trên thân thể nàng mà là đánh vào tâm nàng làm máu chảy đầm đìa...

Hậu viện, tuyết đọng như bạc, ánh mặt trời chiếu xuống nhàn nhạt phảng phất như có một tầng kim quang bao quanh.

Nam tử ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt lạnh khốc xoẹt qua tia khác thường sau đó biến mất nhanh chóng, ngay cả hân cũng không phát hiện ra, chờ hân phục hồi tinh thần thì có một hắc y thị vệ bước nhanh vào.

“Thái tử, Thiên Huyền đại sư tới thăm.”

“Thiên Huyền đại sư?” Hoàng Phủ Quân hơi sững sờ, nghi hoặc: “Bình thường bản thái tử thỉnh hân nhiều lần, hân đều từ chối, lần này là có chuyện gì đây? Bất kể thế nào cũng mau mời vào, không thể để khách quý chờ lâu.”

Nói xong, hân nhìn về phía trước thêm lần nữa rồi quay đầu rời đi. Mà nơi hân nhìn về chính là căn phòng Cung Vân Phi đang ở...

Đại sảnh, một lão giả tóc trắng đang chậm rãi uống trà, nhìn qua tuy có mấy phần thư thái nhưng trong đôi mắt lại sáng ngời, mình mẫn, toàn thân toát ra một loại uy nghiêm khó nói, làm hai người đứng bên cạnh hân không dám ngẩng đầu lên.

“Thiên Huyền đại sư, không biết đại sư đến phủ bản thái tử có chuyện gì không?”

Người còn chưa thấy mặt đã nghe âm thanh từ xa vang vọng đến, hắc y thị vệ tránh qua, Hoàng Phủ Quân bước về hướng Thiên Huyền đại sư, ôm quyền vô cùng cung kính. Dù hân có là thái tử, tương lai là cửu ngũ chí tôn nhưng khi đối mặt với Thiên Huyền đại sư của gia tộc Nam Cung cũng không dám lỗ mãng.

“Nếu đại sư có chuyện gì cứ trực tiếp nói với hạ nhân là được, ta có thể phái người đi đón đại sư.”

Nhìn thấy Hoàng Phủ Quân nịnh hót tận lực như vậy, đáy mắt Thiên Huyền đại sư xoẹt qua một vòng mỉa mai: “Thanh Nhiên, Thanh Mộc, hai người nói ra mục đích tới đây của chúng ta đi.”

“Vâng, sư phụ.” Người nói chuyện là thanh niên đứng bên trái Thiên Huyền đại sư, ngũ quan thanh tú, đôi mắt xanh như hồ nước, dung mạo tuy kém hơn Nam Cung Thần nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu: “Sư phụ ta ghét bỏ ta và Thanh Mộc đều là nam tử, tay chân vụng về, không chăm sóc chu đáo cho lão nhân gia, cho nên muốn nhận cháu gái, không biết thái tử thấy thế nào?”

“Cái này dễ thôi.” Con mắt thâm thúy hiện lên tia sáng, Hoàng Phủ Quân trầm tư một lát rồi nói: “Ta có hai đứa con gái, người xem.”

“Sư phụ ta không thích tiểu hài tử.” Thanh niên tên Thanh Mộc nhướng mày, mặt không chút biểu cảm liếc nhìn Hoàng Phủ Quân.

Hoàng Phủ Quân sững sờ, khó hiểu nhăn mày: “Con gái lớn nhất của ta cũng chỉ có 6 tuổi, Thiên Huyền đại sư cũng biết, tại sao...”

“Thái tử, không phải trong hậu viện của ngươi có rất nhiều nữ tử sao?” Khóe môi nở nụ cười vui vẻ, Thiên Huyền đại sư lười biếng ngáp một cái, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, thờ dài nói: “Ngươi già sẽ dễ mệt mỏi, đúng rồi, ta nghe nói Thái tử phi hiền lương thực đức, phẩm hạnh rất tốt, còn có Trắc phi thái tử nữa, có thể cho ta nhìn qua không?”

Nghe vậy Hoàng Phủ Quân trầm mặc, nếu có thể lôi kéo Thiên Huyền đại sư thì trong tay hắn sẽ có nhiều phần thắng hơn nữa, không thể nghi ngờ quyền lực cũng sẽ tăng lên.

“Mong đại sư chờ một lát, ta sẽ phân phó người đưa các nàng đến đây.”

Hoàng Phủ Quân tùy ý phát tay phân phó với thị vệ, thị vệ kia lãnh mệnh lui ra, một lúc sau, Cung Vân Phi và Lâm Hân Nguyệt xuất hiện trước mặt mọi người.

Lâm Hân Nguyệt hiển nhiên đã nhận được tin tức nên ăn mặc thập phần gọn gàng, vô cùng cao quý và ưu nhã nhưng trên môi lại mang nụ cười bình dị gần gũi, nàng ta rất tự tin Thiên Huyền đại sư sẽ nhận nàng ta làm cháu gái. Bên cạnh chính là Cung Vân Phi, một bộ xiêm y màu trắng, không trang điểm nên có phần tái nhợt, bước đi không vững tựa hồ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Đại sư,” Lâm Hân Nguyệt bước từng bước ưu nhã, xiêm y vàng nhạt làm nàng ta càng thêm cao quý thanh cao: “Hân Nguyệt sớm đã nghe qua uy danh của đại sư, hôm nay nhìn thấy quả thật không phải người thường, đại khái cũng chỉ có người như đại sư mới có phong thái tiên nhân như vậy.”

Hoàng Phủ Quân cau mày, con ngươi đen thẳm đảo qua Lâm Hân Nguyệt, theo hắn biết Hân Nguyệt không thích làm mình nổi trội, nhưng giây phút này hắn có cảm giác lạ lẫm này, là do hắn ảo tưởng sao?

“Nghe người ta đồn rằng trắc phi thái tử cao quý trang nhã, mỹ mạo vô cùng xinh đẹp, một bụng tài hoa.” Thiên Huyền đại sư bắt chéo chân, uống thêm chút trà, thoáng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Lâm Hân Nguyệt không khỏi cười lạnh một tiếng: “Hôm nay nhìn thấy phát hiện ra bất quá chỉ có dung mạo mà thôi, không đúng, người cũng không tính là có dung mạo xinh đẹp, cách đây không lâu ta có thấy một cô nương bất kể là mỹ mạo hay tài năng đều hơn người gấp trăm lần.”

Sắc mặt Lâm Hân Nguyệt biến đổi, nhưng Thiên Huyền đại sư giống như không nhìn thấy lại tiếp tục nói: “Thực không nên tin vào lời người ta đồn đại, theo ta đoán, người chính là người có tâm địa độc ác, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thật sự đúng là làm người khác thất vọng.”

Lắc đầu, Thiên Huyền đại sư tiếc hận thờ dài.

“Đại sư,” Nắm tay thành quyền, Hoàng Phủ Quân biến sắc: “Đại sư có phải hiểu lầm gì rồi hay không, Hân Nguyệt không phải người như vậy.”

Ung dung cười, Thiên Huyền đại sư đứng dậy, chậm rãi tiến tới chỗ Cung Vân Phi: “Thái tử phi, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý làm cháu gái của ta hay không?”

Sững sờ ngẩng đầu lên, Cung Vân Phi vô cùng kinh ngạc, đừng nói những người còn lại ngay cả nàng cũng không rõ vì sao đường đường là Thiên Huyền đại sư lại muốn nhận nàng làm cháu gái? Trầm mặc một lát, dung nhan tinh xảo hỏi: “Đại sư thiếu người quan tâm sao? Chỉ cần đại sư nói một câu sẽ có biết bao nhiêu người vì người mà cống hiến công sức, ta chỉ là một người bình thường, không có thiên phú kinh người, cũng không có gia tộc cường thế, vì sao người lại muốn chọn ta?”

“Tiểu nha đầu, ngươi đừng nghĩ nhiều.” Thiên Huyền đại sư cười cười, nói: “Lão đầu tử ta mỗi ngày đều buồn bực luyện đan trong phòng, thật sự rất tĩnh mạch nha. Nhưng ta lại không có con nối dõi, chẳng lẽ ngươi không thể giúp lão già nua này?”

Nhìn lão giả trước mặt, Cung Vân Phi có chút đồng tình: “Vậy được rồi, Thiên Huyền gia gia.”

Lâm Hân Nguyệt cắn chặt môi, ra sức trấn áp lửa giận trong lòng, bất kể thế nào nàng ta cũng không hề nghĩ tới nữ tử bị nàng ta coi thường nhanh như thế đã tìm được chỗ dựa vững chắc. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Thiên Huyền đại sư lại coi trọng tiện nhân Cung Vân Phi kia mà không phải là người cao quý xinh đẹp như nàng ta?

Nàng ta tin tưởng Thiên Huyền đại sư sớm sẽ nhìn rõ tiện nhân kia.

“Tiểu nha đầu, đây là đan dược trị thương, coi như là lễ vật ra mắt của gia gia.” Thiên Huyền đại sư mang theo binh sư cẩn thận từng chút một đổ ra viên đan dược, nhét vào tay Cung Vân Phi, con mắt cảnh cáo nhìn Hoàng Phủ Quân: “Từ nay về sau, nàng chính là cháu gái của ta, nếu như ta lại nghe được người khi dễ nàng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ, Thanh Nhiên, Thanh Mộc, chúng ta đi.”

Xử lý xong việc này không biết sư phụ (Dạ Nhược Ly) sẽ có ý kiến gì không? Nhận nàng làm cháu gái thì có cho người phủ thái tử trăm lá gan cũng không dám động một sợi tóc của nàng. Về phần Lâm Hân Nguyệt, sư phụ chưa nói nên xử trí thế nào nên hắn cũng không dám ra tay.

Ha ha, làm xong việc cũng nên đến Long gia báo cáo với sư phụ một tiếng.

Lúc này ở Long gia là một mảnh hỗn loạn, Thanh Bình công chúa đem tất cả đồ sứ trên bàn hất thẳng xuống đất, tiếng vang thanh thúy không ngừng truyền đến đại sảnh: “Phế vật, tất cả đều là phế vật, ta sai các ngươi đi bắt Long Phi Thanh, các ngươi lại bị hắn làm ra như thế này! Hắn đúng là xem Long gia như nhà của hắn rồi, làm con ta bị thương há có thể an ổn? Người đâu, ta muốn tiến cung gặp hoàng huynh, muốn hoàng huynh làm chủ cho ta.”

Long Vũ Cầm hiển nhiên rất ít khi thấy dáng vẻ tức giận của ả không khỏi bị dọa sợ, nghe thấy Thanh Bình công chúa muốn vào cung, nàng ta mới dám lên tiếng: “Mẹ, cậu có thể làm chủ cho chúng ta sao?”

“Vũ Cầm, con cũng theo ta vào cung đi.” Cười lạnh một tiếng, Thanh Bình công chúa đập tay lên mặt bàn: “Long Phi Thanh, ta sẽ cho ngươi chết không yên lành!”

Sau đó, hai người sửa sang thật tốt chuẩn bị vào cung, dẫn theo nha hoàn áo cam bước ra ngoài viện vừa vặn gặp phải Thiên Huyền đại sư đang tìm Dạ Nhược Ly. Nhìn thấy Thanh Bình công chúa xiêm y long trọng, không khỏi nhíu mi trắng lại: “Thanh Bình công chúa, các ngươi muốn đi đâu vậy?”

“Thiên Huyền đại sư?” Dừng chân, Thanh Bình công chúa mừng rỡ: “Thiên Huyền đại sư, người tới đây để cứu nhi tử của ta sao?”

“Hắn làm sao?” Thiên Huyền đại sư hơi sững sờ, nhìn về phía Long Vũ Cầm mỉm cười: “Vị này chắc hẳn là lệnh ái đúng không? Không tệ, không tệ, thật sự là nữ tử kiệt xuất, khó trách tiểu tử Nam Cung Thiên kia mê muội như vậy, năng đứng là tiền đồ vô lượng a.”

Lời nói này hoàn toàn là khách sáo, chỉ vì Thiên Huyền đại sư không biết chuyện giữa Dạ Nhược Ly và Long gia có quan hệ như thế nào nên mới khách sáo nói vài câu lấy lệ.

Ai ngờ Thanh Bình công chúa cho là thật, ả đã từng muốn cho con mình theo Thiên Huyền đại sư làm đồ đệ nhưng lại bị cự tuyệt, lần này Thiên Huyền đại sư lại đến Long gia nhất định là do nhìn trúng Long Vũ Cầm, muốn nhận nàng ta làm đồ đệ.

“Thiên Huyền đại sư, nếu người đã nói vậy thì nhận Vũ Cầm làm đồ đệ đi.” Thanh Bình công chúa nịnh nọt cười, lại vội vàng dùng cùi chỏ thúc Long Vũ Cầm: “Vũ Cầm, còn không mau bái sư.”

Nội tâm vui vẻ, Long Vũ Cầm quỳ rạp hai chân xuống đất, cung kính dập đầu: “Đồ nhi Long Vũ Cầm bái kiến sư phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 10: Mau tới bái kiến sư tổ

Nhìn thấy hành động của Long Vũ Cầm, Thiên Huyền đại sư ngậy ngẩn cả người, hắn không biết bản thân mình muốn thu đồ đệ từ lúc nào a? Có thể trong mắt người khác Long Vũ Cầm có chút ưu tú nhưng ánh mắt Thiên Huyền đại sư hẳn cũng không có thấp như vậy đâu nha. Từ trước đến giờ hắn cũng chỉ phát hiện được hai người có thiên phú thôi, không phải bất cứ kẻ nào cũng luyện đan được đâu.

Thanh Nhiên và Thanh Mộc nhìn nhau, nhún vai, đều không rõ trước mắt xảy ra tình huống gì. Sư phụ không phải nói dẫn bọn hắn ra mắt sư tổ sao? Nhưng những người này là sao? Ngoại trừ bái kiến sư tổ thần bí kia, ai bọn hắn cũng không muốn gặp a.

Thiên Huyền đại sư muốn nói gì đó lại phát hiện trong tuyết có một thiếu nữ bạch y đi tới, ngậm miệng ngay lập tức, vô cùng vui mừng nhìn theo.

Thanh Bình công chúa không để ý đến sự biến đổi của hắn, khi thấy Dạ Nhược Ly và Long Phi Thanh đi tới, con ngươi ánh lên ý lạnh: “Long Phi Thanh, ngươi có tư cách đến đây sao? Không thấy có khách quý đến sao? Loại người như ngươi xuất hiện quả thực là làm bẩn mắt Thiên Huyền đại sư, hơn nữa Thiên Huyền đại sư đã nhận Long Vũ Cầm làm đồ đệ, ngươi còn không mau rút đi.”

Ngẩng cao đầu đắc ý, giây phút này tâm tình của Thanh Bình công chúa thật tốt, Long Vũ Cầm đã được Thiên Huyền đại sư nhận làm đồ đệ thì tiểu tử thối Long Phi Thanh này có thể tùy tiện bị mình hành hạ rồi.

Nghe thấy lời nói của Thanh Bình công chúa, Thiên Huyền đại sư mở to hai mắt, ánh mắt thoáng nhìn qua thiếu nữ bên cạnh Long Phi Thanh, trên trán không khỏi toát mồ hôi lạnh, hắn cũng không kịp so đo với Thanh Bình công chúa, lo lắng giải thích: “Sư phụ, sư phụ, oan uổng cho ta quá, ta chưa nói muốn nhận nàng ta làm đồ đệ, đây là cho mẹ con họ một bên tình nguyện, sư phụ, người phải tin tưởng ta nha.”

Cái thứ đàn độn, ngu ngốc, hắn đáp ứng thỉnh cầu của các nàng từ khi nào? Chỉ vì lúc đầu hắn tưởng sư phụ và bọn họ có chút quan hệ nên mới nói mấy lời khách sáo, ai ngờ nhìn thấy quan hệ hai bên không tốt cho lắm, sư phụ hình như đứng phe khác, nếu như sư phụ hiểu lầm hắn, hắn biết tìm ai than khóc đây?

“Hai người các ngươi, còn không mau bái kiến sư tổ?” Thiên Huyền đại sư chuyển đầu, hung hăng trợn mắt nhìn hai ái đồ phía sau.

Thanh Nhiên phục hồi tinh thần trước, hắn bước nhanh đến trước mặt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt thanh tú cười nịnh hót: “Sư tổ, người bao nhiêu tuổi thế, vì sao lại trẻ như vậy? Bất quá có thể trở thành sư phụ của sư phụ ta nhất định đã qua trăm tuổi, không biết ngài bảo dưỡng thế nào, có thể chỉ giáo cho đồ tôn không?”

Liếc nhìn Thanh Nhiên, Thanh Mộc cũng không chịu kém cạnh, dung nhan trước giờ không biểu cảm lại lộ ra vẻ tươi cười cứng nhắc: “Sư tổ, ngài có mệt không? Có muốn đồ tôn giúp ngài xoa bóp không? Yên tâm, kĩ thuật đồ tôn rất tốt, cam đoan có thể khiến sư tổ lão nhân gia ngài thỏa mãn.”

“Sư tổ, sư phụ có nói chúng ta về ngài, người như sư tổ rất đáng để học tập, không biết sư tổ muốn dạy chúng ta cái gì đây?”

“Sư tổ, lão nhân gia ngài...”

Người Long gia ngây ngẩn cả người, nhất là Thanh Bình công chúa và Long Vũ Cầm, tựa như nuốt phải một con ruồi, sắc mặt khó coi dị thường. Không, không có khả năng, thiếu nữ này sao có thể là sư phụ Thiên Huyền đại sư? Đây là giả dối, nhất định là giả dối, Long Phi Thanh nhất định không thể quen biết đại nhân vật như vậy...

Không nói những người khác, Dạ Nhược Ly cũng ngây ngẩn cả người, một lát sau, nàng mới biểu lộ sắc mặt, nhũn mảy, ánh mắt nhìn về Thiên Huyền đại sư: “Thiên Huyền, người có thể nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra không? Còn có, từ lúc nào ta trở thành lão nhân gia quá trăm tuổi?”

“Ha ha, không phải ta đến báo cáo thành quả với sư phụ sao? Ai ngờ gặp mấy người này.” Trùng mắt tức giận nhìn Thanh Bình công chúa, sắc mặt còn nhanh hơn đổi màu, tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly: “Cái kia, sư phụ, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện được không?”

Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly gật đầu: “Được, chúng ta tới quán rượu, Long Phi Thanh người đi luyện tập đi, không cần phải theo ta.”

Ở Long gia còn có Chu Tước nên nàng hoàn toàn không lo lắng cho Long Phi Thanh, hơn nữa mọi người đều biết nàng muốn tới gia tộc Bắc Ảnh nên phải gấp rút gia tăng thực lực, như thế có thể tăng phần thắng cứu cha dương Dạ Nhược Ly ra.

Vượt qua Long Vũ Cầm, Dạ Nhược Ly cảm nhận được trong ánh mắt nàng ta là sự cam lòng cùng sát ý, khỏe môi cười lạnh, nếu người của Long gia đã nổi sát ý thì bọn họ sẽ không sống được bao lâu nữa đâu. Nàng không cho phép người muốn giết nàng còn sống trên nhân thế.

“Mẫu thân, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nắm tay thành quyền, Long Vũ Cầm nhìn thật sâu vào bóng lưng Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện hận ý mãnh liệt.

Vì cái gì, vì cái gì mà tiện nhân kia lại là sư phụ Thiên Huyền đại sư? Vì cái gì mà Thiên Huyền đại sư không muốn nhận mình làm đồ đệ? Chẳng lẽ không phải là huyền giả thì không thể luyện đan được, sẽ không có được thành tựu sao? Nàng ta không cam lòng, thật sự không cam lòng!

“Ta có lúc vô tình nghe người bên cạnh nhắc qua, đại lục có một gia tộc cường thế, gia tộc kia có ra quy định, thân là huyền giả không thể ra tay với võ giả, nếu không sẽ bị gia tộc giết chết.” nắm chặt tay, thần sắc Thanh Bình công chúa trở nên thập phần đáng sợ: “Cho nên, nếu ta muốn giết Long Phi Thanh thì nữ nhân xưng là sư phụ Thiên Huyền đại sư kia tuyệt đối không thể cứu được hắn, trừ phi nàng muốn chống lại thế lực kia.”

Con người trước giờ đều rất ích kỷ, sao có thể vì người qua đường mà mạo hiểm tính mạng bản thân.

Sững sờ, Long Vũ Cầm khẽ cắn môi, nói: “Mẫu thân, lúc trước vì nữ nhân kia ca ca mới thành ra như vậy, chẳng lẽ buông tha cho nàng hay sao?”

“Không còn cách nào khác, ta đoán nữ nhân kia là huyền giả, chúng ta chỉ là võ giả không thể đánh lại nàng được,” nói tới đây có chút dừng lại, giọng điệu không cam lòng: “Huống chi, sau lưng nàng còn có gia tộc Nam Cung, tuy ta rất muốn giết chết tiện nhân kia nhưng...”

Mặc dù ả rất yêu thương con mình, nhưng ả cũng phải vì mình mà cân nhắc, nếu ả động thủ với huyền giả chắc chắn sẽ không có cơ hội thắng, hơn nữa còn có gia tộc Nam Cung bảo vệ.

Rũ con người, Long Vũ Cầm không nói, chỉ là nàng ta tính toán trong lòng nhất định sẽ không buông tha cho Dạ Nhược Ly, có lẽ so thực lực nàng ta không bằng nàng như vậy chỉ có thể ngầm giờ chờ, nữ nhân kia tuyệt đối không bằng mình.

Đám người Dạ Nhược Ly bước vào quán rượu, Thanh Nhiên đi trước một bước kéo ghế rồi dùng ống tay áo lau qua mặt ghế, mỉm cười nhìn Dạ Nhược Ly: “Sư tổ, mời ngài ngồi, ta đã lau sạch sẽ rồi.”

Ngay lập tức, Thanh Mộc rót một ly trà ấm: “Sư tổ, mời dùng trà.”

“Ha ha, sư phụ có cần ta giúp người làm gì không?” Thiên Huyền đại sư vãn về tay, cười cười nịnh nọt, mọi việc đều bị hai tên tiểu tử thái làm trước hết rồi, hắn không biết nên làm gì a.

“Các người không cần đối xử với ta như thế,” Dạ Nhược Ly có chút đau đầu xoa huyệt thái dương, bắt đắc dĩ nói: “Thiên Huyền, ta không đáp ứng nhận người là đồ đệ, hơn nữa ta mới mười tám tuổi, cũng không thể làm sư tổ các người.”

“Sư tổ, ngài đang nói giỡn sao? Ngài sao có thể mười tám tuổi được?” Thanh Nhiên hiển nhiên không tin lời nói của Dạ Nhược Ly, một thiếu nữ mười tám tuổi lại có thể luyện được Huyền đan khí mà ngay cả sư phụ hắn cũng không luyện được? Vì vậy, Thanh Nhiên đã sớm nhận thức Dạ Nhược Ly chắc chắn rất lớn tuổi: “Sư phụ, người nói có đúng không?”

Dứt lời nhìn sang Thiên Huyền đại sư, nhưng mà hắn nhận được cái lắc đầu: “Đúng là nàng chỉ mười tám tuổi.”

Nếu không phải Nam Cung Thần nói cho hắn biết, cho dù hắn là Thiên Huyền đại sư cũng sẽ không tin.

Thanh Nhiên và Thanh Mộc đồng thời há hốc miệng, trán đầy ngây ngốc, thiếu nữ này còn nhỏ tuổi hơn bọn hắn nữa, điều này sao có thể? Với tuổi của nàng lại vượt qua sư phụ bọn hắn, không thể hình dung bằng hai chữ thiên tài được, phải nói là cực kỳ biến thái a.

“Công tử, bên trong có khách rồi, người không thể vào được.”

“Bồn công tử mặc kệ bên trong là ai, đều lập tức đuổi đi cho bồn công tử, phải biết thái tử chính là tỷ phu của bồn công tử, tỷ tỷ bồn công tử được thái tử sủng ái như vậy, bồn công tử đến đây là vinh dự cho các người lắm rồi đấy.

Lúc này, bên ngoài truyền tiếng ồn ào vào trong phòng, Thiên Huyền đại sư nhíu mày: “Thanh Nhiên, Thanh Mộc, các người ra ngoài xem một chút người nào ở bên ngoài bên gào, còn dám nói đuổi ta ra, thật sự to gan!”

Bản thân mở tiệc chiêu đãi mừng sư phụ, lại có người tới phá rối, cái này đúng là không dễ hấn trong mắt, hấn ngược lại muốn biết là ai to gan như vậy, dám đi tiểu trên đầu hổ. (Ặc, nguyên văn)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 11: Tại sao lại là hấn

Ở bên ngoài có một thanh niên cảm quát xếp, kiều căng hất cằm, đòi tiểu nhị đuổi khách phòng trong ra.

Chường quỳ lau mồ hôi lạnh trên trán, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp, mặc dù Thiên Huyền đại sư rất ít ra ngoài nhưng dù sao hấn cũng là Luyện đan đại sư nổi tiếng của Thiên Vũ quốc đó nha, hơn nữa Thanh Mộc và Thanh Nhiên hay đi cùng người gia tộc Nam Cung ra vào nơi này, chường quỳ sao có thể không biết chứ?

Nhưng người bên trong lại không muốn nói thân phận, trong lúc này, chường quỳ cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Công tử, ngài thực sự không thể vào đó, nhân vật trong đó không phải là người ngài có thể chọc vào đâu.”

“Cút ngay! Tiểu nhân vật như vậy bồn công tử chọc không nổi sao? Thật sự đúng là chuyện cười.” Thanh niên đẩy chường quỳ một cái, trực tiếp bước thẳng vào trong.

Ở đây dựa theo thân phận khách nhân nên mới được chọn phòng, ở trong mắt hấn người có thân phận cao quý đều ngồi phòng thượng hạng, hấn mới không dám đắc tội, còn căn phòng bình thường này chọn tới chọn lui hấn vẫn thích phòng này hơn.

Mà nguyên nhân chủ yếu chính là đại hội huyền giả đang tới gần nên khách nhân đến quán rượu cũng tăng lên nhiều, các phòng khác đều có người cả rồi, bắt buộc dĩ Thiên Huyền đại sư mới mở tiệc chiêu đãi Dạ Nhược Ly ở đây.

“Người nào dám quấy rầy sư phụ và sư tổ ta dùng cơm?”

Ngay lúc đó, cửa phòng mở ra, Thanh Nhiên nhìn thấy bàn chân chuẩn bị bước vào trực tiếp đá một cái, xem như rác rưởi đá ra ngoài. Phúi phúi đôi giày, Thanh Nhiên nâng đầu lên, sắc mặt mang tia giận dữ, đứng bên cạnh là Thanh Mộc, từ đầu đến cuối sắc mặt chưa từng thay đổi làm người khác không lạnh mà run.

“Lâm công tử, Lâm công tử, ngài không sao chứ?”

Một đám người vội vàng chạy đến đỡ thanh niên kia lên, cơ thể đứng vững dậy, thanh niên đẩy người bên cạnh ra, khuôn mặt ngoan lệ nhìn về phía hai người trước mắt: “Các người có biết bồn công tử là ai không? Tỷ tỷ bồn công tử chính là Lâm Hân Nguyệt, ta là con trai độc nhất của Lâm gia, Lâm Hân Gia, các người dám đối xử với bồn công tử như vậy, bồn công tử lập tức sẽ nói tỷ phu thái tử xử phạt cả nhà các người!”

Thanh Nhiên kinh ngạc trừng mắt, nói: “Lâm Hân Nguyệt, người là đệ đệ Lâm Hân Nguyệt?”

“Như thế nào? Sợ rồi sao?” thần sắc Lâm Hân Gia cực kì đắc ý, khinh thường nhìn Thanh Nhiên: “Nếu sợ hãi thì ngoan ngoãn nhường phòng cho bồn công tử, bồn công tử sẽ không so đo với các người, ngược lại không theo, thì đợi đến lúc bị tịch thu cùng diệt tộc đi!”

Nghe vậy, chường quỳ không khỏi run rẩy, thật sự là người không biết không có tội, công tử Lâm gia quả là áo lượt lại không biết hai người này sao? Còn dám cuồng ngôn đến gia tộc nhà họ, muốn xử phạt gia tộc Nam Cung, đừng nói đến Lâm gia nhỏ kia cho dù là hoàng đế cũng không dám nha.

“Sợ? Ta sợ loại người ngu ngốc như người sao?” Thanh Nhiên mỉm cười, ánh mắt nhìn Thanh Mộc: “Thanh Mộc, nếu ta nhớ không lầm thái tử phi có danh tự là Cung Vân Phi à?”

“Đúng vậy, còn Lâm Hân Nguyệt là trắc phi thái tử.”

“Ah,” Vẻ mặt Thanh Nhiên như bưng bình, ánh mắt trong như nước có nét mỉa mai: “Thì ra là trắc phi, nói cho cùng cũng chỉ là tiểu thiếp nha, có gì đặc biệt hơn người chứ? Ta còn nghe nói trắc phi thái tử kia âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, vì muốn tranh giành tình cảm mà không từ thủ đoạn, chắc

chắc, vị công tử cực phẩm trước mắt cùng vị trắc phi kia thật không hổ là chị em ruột nha.”

“Ngươi...” Lâm Hân Gia đỏ mặt, ghen cả buổi mới rít lên ba chữ: “Ngươi đánh rắm!”

“Đánh rắm? Đây không phải là chuyện ngươi có thể làm sao?” Thanh Nhiên chớp chớp mắt, ngây thơ nói.

Trong phòng, Thiên Huyền đại sư phun hết ngụm trà mới uống ra ngoài, hắt lau lau khóe môi, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Tiểu tử Thanh Nhiên này, thật sự càng càng không nề nếp rồi, hẳn phải học hỏi Thanh Mộc nhiều hơn mới được.”

Chỉ là trong mắt Thiên Huyền đại sư lại hết sức vui vẻ, ai cũng nhìn thấy được, hẳn dường như rất hài lòng với lời nói của Thanh Nhiên nha.

“Sư phụ à, đồ nhi ta ra ngoài xem thử một chút, Thanh Nhiên hành sự quá chậm.”

Dứt lời, Thiên Huyền đứng lên, tay chấp sau lưng, chuẩn bị bước ra ngoài, bỗng nhiên Dạ Nhược Ly lên tiếng: “Chờ một chút, ta cũng muốn ra ngoài xem.”

Giây phút này, Lâm Hân Gia dĩ nhiên bị tức đến mức nói không ra lời, đám công tử bột sau lưng thấy vậy đều nhìn chăm chăm vào Thanh Nhiên.

“Ngươi tính toán hay làm sao, được Lâm công tử giáo huấn là phúc khí của ngươi, ngươi còn không mau quỳ xuống tạ Lâm công tử chỉ bảo.”

“Đúng đấy, còn không biết soi mặt vào nước tiểu để nhìn lại bản thân, thật đúng không biết lượng sức mình, trắc phi nương nương tuy chỉ là trắc phi nhưng cũng không phải là loại người mà dân thường chúng ta có thể chọc vào, huống chi thái tử phi đã thất sủng, năng rất nhanh có thể trở thành thái tử phi.”

Nghe mọi người nói, Lâm Hân Gia hòa hoãn chút ít, lại ngẩng cao đầu, đắc ý vô cùng. Hai xú tiểu tử kia mau mau đến nhận lỗi với bản công tử, nói không chừng tâm tình ta tốt sẽ tha cho các ngươi một mạng...

Đột nhiên, nụ cười đắc ý của Lâm Hân Gia cứng lại, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào người mới bước ra khỏi phòng.

Mọi người khó hiểu nhìn hắn, men theo ánh mắt của hắn nhìn, sau đó mới biết vì sao hắn lại như vậy.

trong phòng bước ra một già một trẻ, lão nhân gia thần thái uy nghiêm, toàn thân tỏa ra khí phách bất phàm, lại bị mọi người trực tiếp bỏ qua. Nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, thanh âm nuột nước miếng vang lên không ngừng.

Bọn họ sống đến giờ cũng chưa từng nhìn qua nữ nhân nào đẹp như thế.

Vô luận là thiên tài trứ danh trong triều nhưng lạnh lùng Long Vũ Cầm hay cao quý trang nhã Lâm Hân Nguyệt đều không thể so sánh với thiếu nữ trước mắt, quả thật là khác xa nhau một trời một vực, với tính cách háo sắc của Lâm công tử, khó trách nhìn đến ngu người.

Nhưng nhìn thấy hai người xuất hiện, thân thể Lâm Hân Gia không ngừng run rẩy, đôi mắt đầy sợ hãi, hai chân mềm nhũn, “Phanh” một tiếng té lăn trên đất.

Sao lại là hắn, trong căn phòng đó sao lại là lão gia hỏa này?

“Lâm công tử, Lâm công tử người làm sao vậy?” Mọi người bị Lâm Hân Gia làm cho hoảng sợ, đều sững sờ nhìn hắn, không rõ vì sao hắn lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 12: Hôm nay chính là ngày chết của ngươi

Mặt trời ngả về tây, ngoài trời ánh sáng rọi vào mặt đất trong quán rượu, giây phút này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Thiên Huyền đại sư.

Giật mình một cái, Lâm Hân Gia quỳ xuống trước mặt Thiên Huyền đại sư, hung hăng đập đầu mấy cái vang thành tiếng: “Thiên Huyền đại sư, ta thật sự không biết khách nhân trong phòng rượu ấy là ngài, bằng không có cho ta vạn lá gan, ta cũng không dám đắc tội với ngài a.”

Nghe lời Lâm Hân Gia nói, mọi người đều há hốc ngạc nhiên, ngu ngơ nhìn về khuôn mặt già nua.

Thiên Huyền đại sư? Hắn chính là Luyện đan đại sư của gia tộc Nam Cung, trời ạ, bọn hắn đúng là quá xui xẻo rồi, trên ai không lại trên trúng ổ kiến lửa này.

Cũng không thể trách bọn họ không biết Thiên Huyền đại sư, dù có nghe qua uy danh Thiên Huyền nhưng dễ dàng cho người ta nhìn vậy sao? Lâm Hân Gia nhận ra hẳn nguyên nhân là do Hoàng Phủ Quân, tuy chỉ đứng xa xa nhìn nhưng để lại cho hắn ấn tượng khó quên.

“Lâm tiểu tử, ngươi thật sự to gan, dám vọng tưởng ngang hàng với ta, Thanh Nhiên, ngươi mau đưa tên không biết liêm sỉ này đến gia tộc Nam Cung rồi thông báo cho Lâm Hân Nguyệt tự thân đến lãnh người,” Phìu phìu tay áo, sắc mặt tức giận đảo qua đám quần là áo lượt: “Còn các ngươi nữa, tốt, rất tốt, Thanh Mộc, nhớ rõ danh tự và gia tộc của đám người này, sau đó thông báo đến trưởng bối trong tộc bọn họ, phải giáo huấn lại đám người này mới được, nếu còn có lần sau đừng trách ta vô tình.”

Nghe vậy, khuôn mặt đám người kia tuyệt vọng vô cùng, thông báo đến gia tộc sao có thể bị giáo huấn bình thường, cả đời này bọn hắn cũng không có cơ hội ngóc đầu lên.

Dứt lời, Thiên Huyền đại sư quay lại cười cười, cung kính nói: “Sư phụ, vừa rồi quá rầy rầy, không biết đồ đệ giải quyết như thế đã ổn thỏa chưa?”

Lời nói của Thiên Huyền đại sư khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều há to mồm.

Cái gì? Sư phụ? Thiếu nữ trẻ tuổi này? Là sư phụ Thiên Huyền đại sư?

Là bọn hắn điên rồi hay thế giới này điên rồi?

Hoặc vị thiếu nữ này đã qua trăm tuổi? Nhưng trên đời này làm gì có đan dược thần kì như vậy?

“Ngươi tự xử lý là được.” Ngáp một cái, Dạ Nhược Ly nói: “Thiên Huyền, ta mệt rồi, trước hết rời khỏi đây đã, nếu ngươi có việc muốn nói cứ tới tìm ta, bất quá bạn cũ của ta nhờ ngươi chiếu cố một chút.”

Nói xong, Dạ Nhược Ly đi xuống cầu thang, lúc nàng vừa đi xuống lại có một nữ tử áo đỏ chạy lên, bởi vì tốc độ nàng ấy quá nhanh mà Dạ Nhược Ly lại đến cuối cầu thang sau lưng toàn là người, nhất thời không tránh kịp, vừa vịn bị đụng phải.

Dạ Nhược Ly vội vàng bình ổn bước chân, cố gắng không để bản thân ngã xuống, sau đó nhú mảy, nhìn người đứng trước mắt.

Chỉ thấy nữ tử mặc xiêm y màu hoa hồng, dưới chân mang giày màu đen, bởi vì cúi đầu nên Dạ Nhược Ly không nhìn rõ dung mạo nàng ta, nhưng không biết vì sao vị nữ tử này lại khiến Dạ Nhược Ly có cảm giác vô cùng quen thuộc, lại không biết cảm giác đó từ đâu mà có.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Thiên Huyền nhìn thấy sự việc trước mắt, vội vàng chạy đến, lo lắng hỏi.

Đồng thời, Thanh Nhiên chống nạnh, đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly nhìn chăm chăm vào nữ tử: “Này, ngươi không có mắt à? Nếu đụng sư tổ ta bị thương thì sao?”

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hai người bên cạnh, chính mình cũng không rõ bản thân mềm yếu như vậy từ bao giờ, chỉ đụng một cái liền làm nàng bị thương sao?

“Thực có lỗi, ta có chút gấp, cho nên không cẩn thận đụng phải ngươi.” Nữ tử áo đỏ cũng biết mình đuối lý nên cười áy náy: “Ta sẽ chịu trách nhiệm chuyện hôm nay, bây giờ ta có chuyện quan trọng phải làm, còn có ta tên Hòa Vũ Sa, nếu ngươi muốn tìm ta có thể đến Hòa gia.”

Hòa Vũ Sa, thế lực tương trợ?

Con người Dạ Nhược Ly trầm xuống, nàng là người gia tộc tương trợ? Gia tộc tương trợ cũng đến Thiên Vũ quốc? Thế gia tộc Bắc Ảnh đâu?

Nói xong, Hòa Vũ Sa lập tức rời đi, bỗng nhiên như nhớ tới việc gì đó, dừng bước lại hỏi: “Đúng rồi, chúng ta có gặp nhau lần nào chưa?”

Dạ Nhược Ly sững sờ, lắc đầu: “Không có.”

“Thật sao?” Ngữ khí Hòa Vũ Sa không xác định, trầm mặc một lúc, nàng ta dương dương cánh môi, bóng dáng như gió, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Dạ Nhược Ly.

Trong lúc xảy ra chuyện này ở Long gia cũng phát sinh ra một đại sự...

Ánh mặt trời buổi chiều trải khắp đại viện, phảng phất như trên tuyết có một tầng cát vàng.

Giữa sân, Long Thần Lạc chống quái trượng, đầu tóc bạc trắng trong tuyết đặc biệt chói mắt, hắn duỗi ngón tay, run rẩy chỉ về phía những người đang bao vây sân nhỏ: “Các người... Các người thật sự không coi lão gia chủ ta vào mắt? Hôm nay ta muốn xem đến cùng là ai dám động vào cháu ta!”

“Cha, người chớ xen vào chuyện người khác.” Thanh Bình công chúa cười lạnh một tiếng: “Muốn trách thì hãy trách Long Phi Thanh ấy, vốn ta đã không tìm được cơ giết hắn rồi, ai bảo hắn sai người đánh con ta, hôm nay con ta bị bệnh nặng nằm trên giường, hoàng huynh đau lòng cho cháu nên đã đáp ứng yêu cầu của ta, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Long Phi Thanh.”

“Tuồng nhì!” Long Thần Lạc nhìn về Long Thiên Tường, hỏi: “Ngươi cũng muốn làm như thế? Hắn cũng là nhi tử của ngươi kia mà, chẳng lẽ ngươi không biết mấy năm nay hắn về sao không trở về. Linh nhi vì sao mà chết?”

Thân thể đột nhiên run lên, trong nháy mắt, Long Thần Lạc già thêm chục tuổi, tóc mai trở thành màu hoa râm.

“Con biết, cái gì con cũng biết, nhưng có thể làm được gì chứ?” Cười đắng chát, trong mắt Long Thiên Tường có sự đau đớn cực độ: “Sao con có thể không đau lòng cho Thanh Nhi, nhưng hấn cũng không nên đánh Tuấn nhi trở thành tàn phế, càng có lòng dạ độc ác làm hấn đoạn tử tuyệt tôn, cha, Thanh nhi, các người yên tâm, con đã khấn cầu công chúa, nàng sẽ không giết Thanh nhi chỉ hủy thực lực của hấn, trục xuất khỏi gia môn mà thôi.”

Nghe lời hấn nói, Long Thần Lạc vô cùng thất vọng, lắc đầu thờ dãi: “Tường nhi, ngươi rất ưu tú, thật sự rất ưu tú, phụ thân từng vì ngươi mà cảm thấy tự hào, nhưng khuyết điểm duy nhất của ngươi là quá nhu nhược, nhu nhược đến nỗi nữ nhân và nhi tử của mình cũng bảo vệ không được.”

Yết hầu nhấp nhô, Long Thiên Tường biết rõ cha hấn nói đúng, nhưng...

“Cha, nếu như hấn không làm vậy với Tuấn nhi thì mọi chuyện sẽ không thành ra như thế này, không phải sao? Tuấn nhi vừa ý nữ nhân kia thì cứ cho hấn đi, chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu Thanh nhi muốn con có thể vì hấn tìm nhiều người khác, cần gì phải...”

Lời Long Thiên Tường vừa nói ra làm đám người Long Phi Thanh, Chu Tước thay đổi sắc mặt.

“Gia gia, ngươi không cần xem vào chuyện này,” Bước lên, Long Phi Thanh đảo qua đám người trước mặt, trong ánh mắt đã thú xuất ra tia hung tàn: “Bất quá chỉ là ít tạp chủng mà thôi, một mình ta cũng có thể giải quyết, không cần ai phải nhúng tay vào.”

“Hừ, vọng tưởng.” Thanh Bình công chúa cười lạnh lùng, hung hăng trừng mắt nhìn Long Phi Thanh, sát ý nồng đậm: “Vốn ta đã đáp ứng giữ lại cho ngươi một mạng, bây giờ xem ra căn bản không thể như vậy rồi, Long Phi Thanh, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 13: sau lưng hấn là ta.

Tinh thể hết sức căng thẳng.

Phản đông thị vệ bao vây đám người Long Phi Thanh lại, thương trong tay chia thẳng vào bọn họ, nhưng sắc mặt bọn họ một chút cũng không đổi, phảng phất như không có gì nguy hiểm.

“Long tiểu tử, ngươi yên tâm đi bọn ta sẽ không nhúng tay vào đâu.” Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, lông mày chau lại, cặp môi đỏ mọng nở nụ cười, con ngươi rực lửa khinh thường liếc qua đám thị vệ.

Nếu không phải chủ nhân ra lệnh để một mình Long Phi Thanh tự giải quyết, hấn đã sớm nướng chín hết đám người này rồi.

Dạ Băng Nguyệt và Dạ Phi Linh đều không nói lời nào, chỉ im lặng đến bên cạnh Long Phi Thanh, biểu hiện này có nghĩa bọn hấn cũng sẽ không nhúng tay vào. Đương nhiên cũng không bỏ mặc Long Phi Thanh, nhưng đối với đám phế vật này, căn bản Long Phi Thanh cũng không cần trợ giúp.

Một mình hấn là đủ!

“Thanh nhi...”

“Đại thiếu gia...”

Sắc mặt Long Thần Lạc và lão quân gia vô cùng lo lắng, bất kể Long Phi Thanh có thiên tài như thế nào cũng phải là đối thủ của đám người này, hôm nay dù có ra sao bọn hấn cũng sẽ bảo vệ hấn đến cùng mặc kệ sau này Long gia sẽ ra sao.

Ngẩng đầu, Long Phi Thanh rút bội kiếm bên hông ra, dường như thay đổi thành một người khác, tản mát ra một luồng khí tức mệnh mông.

“Gia gia, lão quân gia, các người chờ xem sau ba năm chủ tử đã dạy ta được những gì, Long Phi Thanh ta tuyệt sẽ không làm cho chủ tử thất vọng, ta cũng muốn đám người kia biết rõ tướng mạo không có binh yếu, thân là thuộc hạ của chủ tử, ta tất nhiên cũng không phải là kẻ yếu.”

Thân hình thẳng tắp trong gió, tóc dài xõa vai, dáng người đầy kiên định, cùng với đôi mắt đã thú màu đen không khỏi làm đám người kia rung mình một cái.

Trong lúc đó, Thanh Bình công chúa ngẩn ngơ cả người, ả cảm nhận được sau ba năm Long Phi Thanh đã thay đổi rồi, khí thế kia cũng không kém hơn hoàng huynh của ả đâu, nhưng lập nghĩ mình bị tiểu tử thúi kia làm cho chấn động sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Các ngươi lên hết cho ta, giết chết tên hỗn đản kia đi!”

Long Thiên Tường cả kinh, mắt thấy thị vệ lao về phía Long Phi Thanh, trên trán toát ra tầng mồ hôi lạnh, vội vàng nói với người bên cạnh: “Công chúa, người đã đáp ứng ta không tổn hại đến tính mạng của hắn!”

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Thanh Bình công chúa hung hăng trừng mắt nhìn Long Thiên Tường, khuôn mặt trang điểm dày cộm kia lộ vẻ dữ tợn vô cùng ghê gớm, ả nắm chặt hai tay, dừng lại một lát rồi nói: “Long Phi Thanh không chết sẽ không giải được mối hận trong lòng ta, cho nên hôm nay hắn phải chết!”

Rất nhanh, rất nhanh thôi, tên tiểu tử thú này sẽ biến mất khỏi thế gian này... Nghĩ tới điều đó ả không nhìn được cười to, cũng không phát hiện Dạ Băng Nguyệt nhìn ả cười mỉa mai.

Nhìn về phía Long Phi Thanh, sắc mặt Long Thiên Tường biến đổi không ngừng, bi thống, thương tâm, khó lựa chọn cùng nhau hiện rõ. Thời khắc này, hắn lựa chọn bảo vệ tính mạng của nhi tử, cũng bởi ở Long gia, đây chính là nhi tử hắn tự hào nhất.

Trong lúc đánh nhau với đám thị vệ, ánh mắt Long Phi Thanh nhìn về Long Thiên Tường, hắn thật muốn biết giờ đây ông ta sẽ lựa chọn như thế nào.

Nhìn vào đôi mắt như dã thú ấy, Long Thiên Tường sửng sốt, lập tức quay đầu đi không nhìn về phía Long Phi Thanh thêm lần nào nữa.

Thời điểm máu chót, hắn vẫn có thân phận là gia chủ Long gia, có thể bảo vệ được Long Phi Thanh nhưng Long Phi Thanh không muốn tha thứ cho hắn nhưng ít nhất sẽ không tức giận, thất vọng, đáng tiếc hắn lại bỏ qua cơ hội cuối cùng này, cho nên nửa đời sau chỉ có thể ôm tiếc hận trong lòng.

Thấy biểu hiện của Long Thiên Tường, Long Phi Thanh cũng không ngạc nhiên, bởi hắn biết sâu trong lòng phụ thân hắn địa vị vẫn quan trọng hơn, nếu không thì lúc trước mẹ của hắn cũng sẽ không ôm hận mà chết như vậy.

Bỗng nhớ tới nữ tử ôn nhu đó, trong mắt Long Phi Thanh nhiễm ánh lửa phẫn nộ, hắn cầm kiếm xông vào đám người, nhất thời máu chảy thành sông, máu đỏ nhuộm hồng cả một vùng tuyết trắng, trong không khí lan tỏa mùi máu dày đặc.

Không hề nghĩ tới sự việc sẽ chuyển biến theo hướng này, Thanh Bình công chúa há hốc mồm, vì cái gì mà ba năm không gặp, thực lực tiểu tử thú này lại tăng nhanh như vậy?

“Hí!” vượt vượt chồm râu bị dựng ngược, Long Thần Lạc nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc: “Võ sư cao cấp, hắn rõ ràng là Võ sư cao cấp, mặc dù Thanh nhi rất thiên tài, nhưng trong vòng ba năm lại đạt đến Võ sư cao cấp, điều này... sao có thể?”

Chẳng lẽ là nàng?

Đúng vậy, nàng ấy là Luyện đan sư, không chỉ có thể nàng ấy rất thần bí, có lẽ vì nguyên nhân này mà Thanh nhi có thể đột phá nhanh như vậy.

“Cái gì? Võ sư cao cấp?” Lão quân gia mở to mắt, không thể tin nhìn vào Long Phi Thanh: “Lão gia chủ, người nói thật sao? Thiếu gia đạt đến Võ sư cao cấp? Võ gia ở Thiên Vũ quốc sợ rằng không có người nào thiên tài siêu việt như thiếu gia đâu.”

“Hắn đúng là Võ sư cao cấp, cảm giác của ta không sai được, người nhìn xem đòn hắn công kích...” Long Thần Lạc nheo nheo con mắt, lo lắng cũng được thu lại: “Lại nói, động tác của võ gia lộn xộn không có thứ tự nên võ giả mới không bằng huyền giả, nhưng mỗi động tác công kích của hắn đều là tự động, cũng không phải liều mạng, cho nên ta mới dám đoán trong tay Thanh nhi có một bộ kiếm pháp.

“Kiếm pháp? Là vật gì?”

“Kiếm pháp, tương đương với tuyệt kỹ của huyền giả, có thể tăng cường lực công kích võ giả, với thực lực Thanh nhi có thể đấu với Thiên Võ sư cao cấp.”

Nghe vậy, lão quân gia không khỏi run lên, vật như vậy nếu truyền ra ngoài, đại lục sẽ nổi sóng lớn đến chừng nào? Vì sao thiếu gia lại có bộ kiếm pháp trân quý ấy? Cái mà cả lục địa xưa nay chưa từng có.

“Đáng chết!” Thanh Bình công chúa chặt chẽ nắm nắm đầm, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, đặc biệt xấu xí: “Vì cái gì? Vì cái gì hắn lại là Võ sư cao cấp? Dựa vào cái gì mà tên tiểu tử thú này lại ưu tú hơn con trai ta? Không được, hắn tuyệt không thể ưu tú hơn Tuấn nhi được, Tuấn nhi của ta mới là người ưu tú nhất, ông trời thật không công bằng, một người bình thường như hắn phải là phế vật mới đúng.”

Ngày càng nhiều thị vệ ngã xuống, sắc mặt Thanh Bình công chúa lại càng khó coi, trên người sát ý ngày càng đậm.

Mà lúc này Long Phi Thanh giết người cũng đỏ cả mắt, không có dấu hiệu ngừng lại. Một bộ hãn y nhuộm máu tươi, bóng dáng như gió, nơi hắn quét qua liền có người ngã xuống.

Ai cũng không thể ngờ một thiếu niên đơn bạc lại có sức chiến đấu bền bỉ như vậy, nhất là ba năm trước thực lực của hắn chỉ gần kề Võ sĩ đỉnh phong, mà ba năm sau hắn đã thành Võ sư.

Nhìn thấy Long Phi Thanh bộc lộ thực lực, trong mắt Long Thiên Tường xoẹt qua tia hối hận, chỉ là hối hận này kẻo lên rồi biến mất rất nhanh, mặc kệ Long Phi Thanh có thực lực mạnh thế nào cũng không thể thắng hoàng gia. Sở dĩ Thiên Vũ quốc mạnh nhất bốn nước cũng là do cao thủ đệ nhất hoàng tộc thực lực đạt tới Thiên Võ sư cao cấp...

Nguyên một đám thị vệ ngã trước mặt, hắn bước qua đám người ấy đi thẳng về phía Thanh Bình công chúa. Thanh âm bước chân trầm ồm, như đánh vào trong lòng Thanh Bình công chúa, ánh mắt nhìn vào thanh trường kiếm còn đang nhỏ máu, ả không khỏi nuốt nước bọt, đến thời khắc này ả mới cảm nhận được sợ hãi là như thế nào.

Nâng kiếm lên, mũi kiếm lạnh như băng chỉ vào khuôn mặt hoảng sợ ấy, Long Phi Thanh cũng không có biểu tình gì, chỉ là cặp mắt màu đen kia lại ánh lên loại khoái cảm được báo thù.

“Thanh nhi, không thể!”

Trong lòng Long Thiên Tường cả kinh, muốn ngăn cản, nhưng dĩ nhiên không kịp, một đạo kiếm xoẹt qua, kiếm trong tay Long Phi Thanh bỏ về phía Thanh Bình công chúa.

“Dừng tay!”

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên, đỉnh tai nhúc nhúc, theo sau đó mà một mũi kiếm màu bạc.

Long Thần Lạc nghe thấy âm thanh kia đã biết người tới là ai, sắc mặt không khỏi đại biến: “Thanh nhi, coi chừng!”

Trong lòng rung mình, Long Phi Thanh cũng không kịp giết Thanh Bình công chúa, vội vàng lui về phía sau, thời khắc hắn vừa rời đi lại có một nam tử hắc y nhảy vào thế chỗ đứng trước mặt Thanh Bình công chúa.

“Hắc Ảnh, là hoàng huynh phái ngươi đến sao? Ngươi mau giúp ta giết tên tiểu tử thú này đi!” gặp được cứu binh, tâm Thanh Bình công chúa chậm rãi bình ổn, ánh mắt dữ tợn nhìn Long Phi Thanh, khóe môi nở nụ cười tàn khốc.

Tên tiểu tử thú này chết chắc rồi!

“Long Phi Thanh, ba năm trước ta rất tán thưởng ngươi, nhưng ba năm sau ngươi lại mạo phạm công chúa như vậy, bệ hạ đã ra lệnh áp giải ngươi vào đại lao.” Con ngươi thâm thúy nhìn thật sâu Long Phi Thanh, Hắc Ảnh cười lạnh lùng: “Tục ngữ nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hôm nay ta đã đột phá được Thiên võ giả đỉnh phong, chỉ còn cách Tinh võ giả một bước thôi cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn chịu trời đi, nếu không đừng trách ta vô tình.”

Thiên võ giả đỉnh phong? Hắc Ảnh đã đột phá đến Thiên võ giả đỉnh phong?

Nghe Hắc ảnh nói vậy Thanh Bình công chúa càng yên tâm, sau đó khiêu khích nhìn Long Phi Thanh.

Lúc này trên đỉnh đầu có một âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Ngươi muốn Long Phi Thanh giao tay chịu trời? Ta chưa từng nghe qua câu chuyện cười nào như vậy.”

Hắc Ảnh khẽ nhíu mày, hét lớn: “Người nào?”

Theo âm thanh ấy là một thiếu nữ áo trắng như tuyết phiêu lạc đứng trước mặt hắn.

Dung mạo thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, màu da sáng óng ánh, mắt đẹp làm người ta khó quên, hơn nữa, giữa lông mày lại có chứa cuồn cuộn ngạo nhàn nhạt, có khí thế bất phàm bẩm sinh khiến cho Hắc Ảnh ngây người trong chốc lát.

“Ngươi có hoàng tộc là chỗ dựa, thì tính sao?” Dạ Nhược Ly nở nụ cười, khinh thường nhìn Thanh Bình công chúa: “Ngươi có hoàng đế chống lưng, Long Phi Thanh có ta là chỗ dựa, có ta ở đây chỉ bằng đám củi mục các ngươi, có bản lĩnh gì làm hắn tổn thương?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 14: Long Phi Thanh đột phá.

Trong trời chiều giọng nói đầy cuồng vọng vang lên. Thiếu nữ ngạo nghễ ngẩng cao đầu, tóc dài phiêu dật, áo trắng cùng màu tuyết cùng hòa quyện vào nhau. Chỉ là đám người kia không có lòng dạ nào thưởng thức cái đẹp đó cả, khi nghe thấy nàng nói tất cả đều biến sắc.

“Muốn chết!” Hắc Ảnh neho mắt, hét lớn một tiếng, kiếm giờ lên, hướng Dạ Nhược Ly đâm tới.

Hắn cực kỳ phần nộ nên vận toàn bộ khí lực, trong tâm hắn thầm nghĩ thiếu nữ tuyệt sắc kia chuẩn bị nằm trong vũng máu rồi...

Thấy kiếm sắp chạm vào người, Dạ Nhược Ly cũng không đổi sắc mặt, thậm chí cũng không có ý định động đậy, trực tiếp đứng im chờ thanh kiếm chém tới.

Mọi người kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, ai cũng không thể ngờ rằng giây phút này Dạ Nhược Ly không hề né tránh, chẳng lẽ sợ quá không cử động được sao? Mấy người Long Phi Thanh cũng ngạc nhiên sững sờ cũng không đoán được tâm tư chủ tử, chỉ có Chu Tước thủy chung không bộc lộ biểu tình, dường như những chuyện này đều trong suy đoán của hắn.

Thanh Bình công chúa cười mỉa mai, lúc đầu à còn tưởng thiếu nữ này là huyền giả, thì ra cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi, thật không thể hiểu tại sao Thiên Huyền đại sư lại nhận loại người này làm sư phụ.

“Keng!”

Mũi kiếm chém vào bờ vai Dạ Nhược Ly, một tia lửa bén lên, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, cảm giác sợ hãi dần tuôn ra, hần run cả người nhìn vào vai Dạ Nhược Ly, nuốt một ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn chằm chằm, nhìn đến nỗi hai hốc mắt sắp lồi ra.

Sao... Sao có thể?

Kiếm của mình không thể gây tổn thương cho nàng ta? Ai có thể nói cho hắn biết chuyện gì đang xảy ra không?

“Không!” Thanh Bình công chúa che miệng, toàn thân run rẩy, hoảng sợ nhìn thiếu nữ tuyệt sắc kia.

Đều là giả, tất cả đều là giả, vừa rồi rõ ràng kiếm của Hắc Ảnh đã chém xuống nhưng sao nàng ta lại không chút tổn hại nào? Căn bản không phải sự thật...

“Đây là... thực lực của chủ tử sao?” Hai tay nắm chặt thành quyền đặt trên lồng ngực, ánh mắt sùng bái nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tia sáng, đáng vẻ lạnh như băng cũng bị vẻ tươi cười thay thế: “Thì ra, còn rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết về chủ tử.”

Dạ Nhược Ly luyện huyền công là năm thần quyết, trải qua sự rèn luyện, thân thể nàng đã sớm đầu lại với Tinh Huyền sư, dưới Tinh Huyền sư là huyền giả hay võ giả đều không thể tổn thương được nàng, chỉ có thuộc hạ kiếp trước như Chu Tước mới biết được chuyện này.

“Trải qua cuộc chiến lúc này, ngươi có lẽ đã giác ngộ.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Long Phi Thanh, lấy ra một bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh đưa cho hắn: “Hôn nữa, ngươi cũng sắp tấn chức rồi, cũng đến lúc dùng viên đan dược này rồi.”

Bình ngọc trên không trung rơi vào tay Long Phi Thanh, Long Phi Thanh nhìn thật lâu vào bình ngọc, sau đó đổ ra một viên đan dược óng ánh, mọi người nhìn thấy đều đồng thời nuốt nước bọt thèm thuồng.

Một luồng ánh sáng màu xanh biếc bao bọc lấy viên đan dược, chậm rãi phát ra nguồn năng lượng mệnh môn.

Trước mặt mọi người, ánh sáng tấn cấp bao quanh người Long Phi Thanh, thông qua viên đan dược này hắn từ Võ sư cao cấp thành Võ sư đỉnh phong.

Mọi người tròn tròn mắt, mặt mũi ngây ngốc nhìn chăm chú vào Long Phi Thanh, tựa hồ như không thể tin Long Phi Thanh tấn cấp lại thần kì như vậy.

Hắn đột phá? Thiếu nữ này rốt cuộc có thân phận như thế nào? Vì sao tùy tiện lấy ra viên đan dược cũng giúp Long Phi Thanh tấn chức? Chẳng lẽ nàng thật sự là sư phụ của Thiên Huyền đại sư? Nhất thời, sắc mặt Thanh Bình công chúa trắng bệch, từ trắng lại chuyển sang xanh mét... rồi à lại nghĩ đến một nhân vật thần bí nhất đại lục, chủ nhân chân chính của Âm Dạ các...

Có thể tùy ý cho đan dược tấn chức cho thuộc hạ chắc chắn trong tay nàng không thiếu đan dược, dù có là Thiên Huyền đại sư cũng khó có khả năng có nhiều đan dược như vậy, mà trong đại lục này người có tư cách trở thành sư phụ của Thiên Huyền đại sư cũng chỉ có thể là người đó mà thôi.

Những người còn lại không biết quan hệ giữa nàng và Thiên Huyền đại sư cũng không suy nghĩ nhiều, nếu bọn hắn biết được nàng là sư phụ Thiên Huyền đại sư thì bọn họ tuyệt đối không xem thường thiếu nữ này, có thể làm Thiên Huyền đại sư tâm phục khẩu phục há có thể là người bình thường sao?

Long Phi Thanh cử động bả vai, cảm nhận được có nguồn năng lực dồi dào đang chảy trong cơ thể, hắn bước tới phía trước, ánh mắt nhàn nhạt quét qua một vòng: “Chủ tử, chuyện tiếp theo ta có thể tự giải quyết.”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, lùi về sau phía sau hai bước, nhường chiến trường lại cho Long Phi Thanh.

Đứng trước Long Phi Thanh, Hắc Ảnh khôi phục lại tinh thần, lạnh lùng cười, nếu như có thêm thiếu nữ kia hẳn chắc chắn không có phần thắng, mặc dù Long Phi Thanh đã đột phá lên Võ sư đỉnh phong như vẫn chưa nắm rõ bản chất của nó, sao có thể đầu lại thực lực của hắn?

“Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có thể trở thành đối thủ của ta sao?”

Trong mắt bắn ra hàn ý, Long Phi Thanh không trả lời, thực lực sẽ cho hắn biết rốt cuộc Long Phi Thanh có bằng hắn hay không.

Cầm thanh kiếm, Long Phi Thanh đứng im, đột nhiên nhanh như sét đánh tiếp cận Hắc Ảnh, xung quanh khuếch tán vô số mũi kiếm giống nhau mà uy lực mỗi thanh kiếm đều kinh người.

“Cái này... Là gì vậy?” Hắc Ảnh kinh ngạc, thần sắc ngưng trọng, không dám xem thường Long Phi Thanh nữa.

“Phanh!”

“Keng!”

Thả người bay xuống, kiếm trong tay không một kẽ hở lần lượt đánh rơi tất cả trường kiếm, kiếm rơi xuống biến mất ngay lập tức, cuối cùng chỉ còn lại một thanh kiếm cắm trong tuyết.

Lau mồ hôi lạnh, Hắc Ảnh thở hắt hắt, chửi thề: “Long Phi Thanh, nguoi thật sự muốn ra tay sao?”

Nhìn thấy bộ dạng thở không ra hơi của Hắc Ảnh, Dạ Băng Nguyệt lắc đầu, âm thanh lạnh như băng: “Hắn không phải là đối thủ của Long Phi Thanh, bởi vũ khí của Long Phi Thanh kì thật không phải trường kiếm, thanh kiếm này không thể phát huy được ưu thế của hắn được.”

Long Thần Lạc kinh ngạc nhìn chăm chú về bóng dáng thẳng tắp kia, cuối cùng cũng chỉ biết than nhẹ một tiếng. Tôn nhi đã trưởng thành rồi, sau này hắn có thể yên tâm rồi.

Ngón tay thon dài nắm chặt chuôi kiếm sau lưng, trong lúc mọi người nghỉ hoặc nhìn, Long Phi Thanh từ từ rút kiếm ra, toàn thân kiếm đen bóng, cao bằng chiều dài cơ thể hắn, rõ ràng là cố tình chế tạo riêng cho hắn, mọi người sớm đã chú ý đến thanh kiếm này nên càng đề ý hơn, chẳng lẽ thanh kiếm này có thể chuyển bại thành thắng? Cái này hoàn toàn không có khả năng nha.

Thấy thần sắc nghi hoặc của Long Thần Lạc, Dạ Băng Nguyệt chỉ nói mấy câu: “Thanh trọng kiếm ấy là dùng huyền thiết chế tạo nên, nặng trăm cân, ưu thế của hắn là thể lực cho nên chủ tử mới giúp hắn chế tạo thanh trọng kiếm này, cái này mới chính là vũ khí thật sự của Long Phi Thanh.”

Vừa rút trọng kiếm ra, Long Phi Thanh đã bỏ nhào về phía Hắc Ảnh, bởi vì Hắc Ảnh không nghe được lời Dạ Băng Nguyệt nói nên cũng không thêm đề vào mắt. Vừa rồi nhiều thanh kiếm như vậy hắn còn hóa giải được, hiện tại chỉ có một thanh, hắn sợ gì chứ?

Khỏe môi khinh thường, ngạo mạn, Hắc Ảnh trực tiếp đón nhận công kích của Long Phi Thanh, song khi hai kiếm đụng nhau sắc mặt hắn đại biến, khí huyết cuộn cuộn phun ra ngum máu tươi, cắn chặt răng, nghiêng ra hai chữ: “Nặng nề!”

Thanh Bình công chúa cũng không biết đang xảy ra chuyện gì chỉ có thể ngây ngốc đứng đó.

Trọng kiếm quét qua, Long Phi Thanh không đợi Hắc Ảnh khôi phục lại liền đạp hắn một cước bay ra ngoài, chỉ thấy hắn trùng trùng điệp điệp đụng trúng tường sau đó rơi xuống, trong miệng không ngừng chảy máu, hiển nhiên là lực phủ ngũ tạng đã bị tổn thương.

Nếu Hắc Ảnh không xem thường Long Phi Thanh nói không chừng sẽ không bị đánh bại dễ dàng như thế, hắn ngu ngốc đối đầu với trọng kiếm của Long Phi Thanh cũng là do hắn quá khinh địch nên mới có kết cục thảm bại như vậy.

“Bây giờ, đến phiên các nguoi rồi.” Thu lại trọng kiếm, ánh mắt Long Phi Thanh đảo qua Thanh Bình công chúa và Long Thiên Tường.

Lúc này, Long Thiên Tường có chút hối hận, tiếc nuối, hắn vốn là nhi tử đáng tự hào của Long gia, sợ gì Long gia không cường thịnh? Còn có thiếu nữ kia có thể xuất ra viên đan dược như vậy chắc chắn sẽ có viên thứ hai, nếu như Long Phi Thanh còn trong gia tộc, Long Thiên Tường hẳn chắc cũng sẽ có được đan dược?

Thế nhưng cho dù Long Thiên Tường có hối hận đến đâu cũng không thay đổi được việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 15: Tự tung tự tác

"Nguoi... Nguoi muốn làm gì?" Thái Bình công chúa run rẩy "Ta... Ta nói cho nguoi biết, ta là đại nương của nguoi, là trưởng bối của nguoi, nếu nguoi muốn giết ta, chắc chắn là ác danh của nguoi sẽ truyền muôn đời, nguoi nguoi không được giết ta!"

"Đại nương sao?" Long Phi Thanh nhếch môi cười lạnh "Người nhà của ta chỉ có hai, một là ông nội, người thứ hai là người mẹ đã qua đời của ta. Nguoi là cái gì mà dám tự xưng là đại nương của ta? Hồi đó nguoi hại chết mẹ ta, bây giờ ta muốn trả thù, nợ - máu - phải - trả - bằng - máu!"

Đôi mắt của hắn vừa run lên thì tay đã vung kiếm lên, kiếm quang xẹt nhanh qua chân trời, rồi cánh tay của Thái Bình công chúa bị đứt khỏi người, máu tươi cũng theo vết đứt mà chảy ra.

"A!" Một tiếng hét vang lên làm cho người ta sồn hết cả người, làm cho tuyết đọng trên cây cũng rơi xuống, mà những ai nghe phải tiếng này đều nhịn không được mà run lên một cái (Nhã Nhi: báỉ phục!!!)

Mà ngay lúc này một viên dược màu đen bị bắn vào miệng Thái Bình công chúa, khi vào liền tan ra nhanh chóng, đi vào trong người ả.

Đau đớn quá độ làm cho Thái Bình công chúa gần như ngất đi, khuôn mặt ả tái nhợt, phần hận nhìn Long Phi Thanh: "Người... người cho ta uống thứ gì vậy?"

"Phệ Tầm đan, viên đan này sẽ làm người bị đau đớn như dao cứa vào tim trong bảy ngày bảy đêm, trong những ngày này, người sẽ phải sống không bằng chết, qua bảy ngày rồi - người mới phải chết!" Long Phi Thanh lạnh nhạt nói giống như nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể, nói rồi lại chậm rãi nhìn Long Thiên Tường.

Trong lòng có chút sợ hãi, Long Thiên Tường nuốt nước miếng, ôm theo một tia hi vọng nhỏ nhỏ cuối cùng hỏi "Thanh nhi, cha biết sai rồi, con có thể tha thứ cho ta được không...? Dù thế nào thì con cũng là đứa con tự hào nhất của cha, sao cha có thể ... không thương con được chứ?"

"Ha ha..." Long Phi Thanh chậm chọc cười "Nếu ta không có thực lực như bây giờ, lại không được chủ tử giúp đỡ thì bây giờ người còn xin lỗi ta sao?"

Long Thiên Tường lui về sau hai bước, hồi hận tràn đầy mặt hắn, nếu hắn có thể biết được thực lực của Phi Thanh sớm hơn thì sao ah! Hắn lại không bảo vệ hắn? Nói cho cùng thì đây là lỗi của Long Phi Thanh, mình là cha hắn mà hắn lại giấu mình, nếu sớm nói thực lực của hắn cho mình thì hắn sẽ không làm những chuyện sai lầm rồi. (Nhã Nhi: chưa gặp ai vô sỉ hơn cha này, có cha nào mà nói con mình như vậy không chứ ?!!!)

"Thanh Nhi..." Long Thần Lạc đặt tay lên vai Long Phi Thanh, nhẹ lắc đầu, nhẹ thán một tiếng rồi nhìn Long Thiên Tường "Long Thiên Tường, vị trí gia chủ này ta thu lại, sau này, người sẽ không còn là người của Long gia nữa, tự sắp xếp cho ổn đi."

Long Thiên Tường &@ run lên, nắm chặt tay lại, bị đuổi khỏi Long gia cùng với chuyện bị giết thì còn tốt nhiều rồi.

Long Thiên Tường im lặng nhìn gia tộc quen thuộc này lần cuối, rồi xoay người chậm chậm rời đi, ngay lúc chân hắn sắp bước ra khỏi cửa thì bỗng nhiên Long Phi Thanh lên tiếng: "Khoan đã!"

Long Thiên Tường dừng chân lại, xoay người mong chờ nhìn Long Phi Thanh, nhưng mà hắn thấy không phải là bàn tay giữ lại của Long Phi Thanh mà là một viên đan dược trong tay hắn...

"Đây là đan dược làm mất hết tu vi của người, người muốn tự dùng hay để ta giúp? Ta không biết thế nào là nhẹ nhàng nên nếu muốn ta giúp thì ta sẽ dùng phương pháp giống với khi giúp Thái Bình công chúa."

Long Thiên Tường hoảng sợ, không dám tin nhìn hắn "Long Phi Thanh, ta là cha của con, sao lại đối với ta như vậy? Nếu không có Long gia và thực lực thì sao ta có thể sống sót?"

Long Phi Thanh lạnh nhạt liếc hắn một cái rồi vô tình nói "Ta đã cho người một cơ hội mà không giết người, chỉ cần một lời nói nhục nhã chủ tử của người lúc này thì người chết trăm lần cũng không đủ, còn chuyện sau này người ra sao thì đâu phải là chuyện của ta? Ta đã nhân nhượng lắm rồi."

Long Thiên Tường mở miệng nhưng nhìn gương mặt lãnh tuyệt của Long Phi Thanh thì không biết nên nói gì.

Rồi hắn lại khẩn cầu nhìn Long Thần Lạc giống như muốn nhờ hắn khuyên Long Phi Thanh giúp. Nhưng tiếc là Long Thần Lạc lại thoáng nhìn hắn rồi quay đầu chỗ khác giống như hắn nhìn Long Phi Thanh lúc trước.

Long Thiên Tường cảm thấy lòng mình trở nên lạnh lẽo, sợ hãi nhìn viên đan lỏng lách kia, run rẩy lấy viên đan bỏ vào miệng một cách chậm rãi, liền lúc này hắn thấy công lực của mình từ từ bị bay hết đi...

Hắn lao đảo ra khỏi Long gia, nhìn bóng dáng của hắn lại thể lương như vậy, nhưng mà đều là do hắn tự làm tự chịu nên chẳng trách ai được.

"Sau này, Thái Bình công chúa sẽ không còn, mà Long Thiên Tường thì trở thành một phế nhân..." Long Phi Thanh thờ dài một tiếng, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, trong đôi mắt dã thú ấy khó hiện một chút ôn nhu "Me, cuối cùng thì con đã báo thù được cho ngài rồi, ngài đã có thể an nghỉ rồi."

Long Phi Thanh cúi người nhặt thanh kiếm lên rồi cột vào sau lưng, xoay người đi về phía Dạ Nhược Ly, dừng cách nàng một chút rồi kiên định nhìn nàng: "Chủ tử, chuyện của ta đã giải quyết hết rồi, sau này tất cả những gì của ta, kể cả tâm của ta, cũng chỉ thuộc về một mình chủ tử thôi."

Lúc trước hắn theo chủ tử là vì trả thù nhưng giờ đã trả thù xong rồi thì hắn không còn gì để luyến tiếc nữa.

"hôm nay người làm không tệ, không có làm ta thất bại" Dạ Nhược Ly vuốt cằm, cười hài lòng "Nhưng người định nói chuyện này với hoàng tộc như thế nào đây?"

Long Phi Thanh nhìn Huyền Ảnh nửa chết nửa sống nằm trên tuyết, cười lạnh một tiếng "Ta sẽ không để hắn sống trở về, nếu hoàng tộc nhúng tay thì sẽ phải trả giá thật đắt, nếu Đế Nhất của hoàng tộc đã chết thì sẽ đem lại cho họ một đả kích không nhỏ, làm cho Thiên Vũ quốc trở thành nước yếu nhất, đây là trừng phạt tốt nhất đối với hoàng đế kia."

Dạ Nhược Ly vỗ vai Long Phi Thanh, cười nhẹ nhàng làm cho dung nhan vốn tuyệt mỹ của nàng càng trở nên tinh xảo "Người muốn làm gì thì làm, có chuyện gì xảy ra thì ta cũng sẽ bảo vệ cho người."

Long Phi Thanh cảm động, ngay lúc Huyền Giả đại hội diễn ra mà chủ tử còn cho hắn tự do làm những gì mình thích, tấm lòng của nàng sao hắn không

nhận được chứ? Tuy chủ tử vừa nghiêm vừa lạnh nhạt nhưng hẳn biết, dưới bề ngoài lạnh nhạt đó là một trái tim ấm nóng.

Long Thần Lạc nhìn Dạ Nhược Ly rồi nhìn Long Phi Thanh, thở dài một hơi, một thoáng vui mừng hiện lên khuôn mặt già nua ấy: "Thanh nhi, con có một chủ tử tốt..."

Đã vậy rồi thì hẳn an tâm...

Lúc này, ở luyện đan thất

"Sur phụ, sur phụ!"

Huyền Thiên đang nghiên cứu được liệu trong tay, nhúu mày suy nghĩ, vừa nghe tiếng gọi bên ngoài đánh gãy dòng suy nghĩ của hắn, nhất thời liền chửi ầm lên "Tiểu tử thú, không thấy sư phụ của ngươi là ta đang vội sao? Có chuyện gì quan trọng sao?"

Một bóng dáng màu xanh từ ngoài chạy nhanh vào, thanh niên kia thở dốc, ngắt đầu nói "Sư phụ, có chuyện gấp a, con vừa định đến Long gia để thảo luận với sư tổ về luyện đan thuật thì Long gia có chuyện lớn xảy ra, ta dò hỏi thì biết..."

Rồi thanh niên này kể hết mọi chuyện với Huyền Thiên mà hắn nghe được từ một gia nhân.

"Cái gì?" Huyền Thiên tức giận đập bàn, lửa giận nổi lên trong mắt, một hồi lâu sau mới dần dập bót, "Phế vật Hoàng Phủ kia dám làm chuyện này, hừ, tự làm tự chịu, mất một cao thủ rồi thì sau này còn dám gây chuyện gì, nhưng ta không ngờ thực lực của sư phụ lại cao thâm như vậy, lực lượng của Huyền Ảnh ta biết nhưng hắn lại không thể thương tổn nàng chút nào, haha, ngươi tiến cung một chuyến, cảnh cáo tên củi mục kia, nếu dám trêu vào sư phụ của ta lần nữa, ta sẽ để hắn hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 16: Ghen.

Trời xanh vẫn lạnh lùng lại thả một vài bông tuyết trắng bay xuống nhẹ nhàng làm cho trời xanh lại trở nên tinh khiết.

Khu nhà ở phồn hoa nhất ở Thiên Vũ quốc vẫn nhộn nhịp ồn ào nhưng có một toà biệt viện cực kỳ yên tĩnh, bởi vì nơi này là biệt viện của Hoà gia nên những ai đi ngang qua đây đều yên lặng mà đi...

Trong một sân bị tuyết phủ đầy đất có một thiếu nữ vận hồng y nhẹ nhàng đi lại trong bầu khí lạnh này, chỉ thấy dung mạo của thiếu nữ này yêu mị quyền rũ lòng người nhưng lại đang nhíu mày buồn bực. Mà trong đôi mắt sâu đen kia cứ loé lên vài tia sáng khó hiểu.

"Chủ nhân..." Một cái đầu màu đỏ chui ra từ ống tay áo của thiếu nữ, một đôi mắt đỏ như hồng thạch nhìn nàng "Chủ nhân, người đừng nóng vội, ta nghĩ rồi chúng ta sẽ gặp được Nhược Ly đại nhân thôi..."

Thiếu nữ dừng chân lại, nhẹ vỗ đầu nó, cười khê nói "Từ lúc gặp lúc xoáy thời không kia đến nay đã là mười năm rồi, mà cuối cùng Nhược Ly còn dùng Huyền Linh nhân bảo vệ ta nên ta tin nàng nhất định cũng ở thời không này, nhưng với thiên phú và thực lực của nàng sao ta lại không nghe được tin tức gì của nàng hết vậy? Hay là chúng ta bị tách ra? Thiên Hoà người là huyền thú mà cũng không tìm được nàng sao?"

Thiên Hoà chớp mắt lắc đầu: "Ta làm không được, trong huyền thú chúng ta chỉ có Bạch Hổ đại nhân mới có khứu giác linh mãnh nhất, nếu Bạch Hổ đại nhân xuất hiện rồi thì Nhược Ly đại nhân sẽ tìm được chúng ta, hơn nữa chủ nhân không phải đã nghĩ Nhược Ly đại nhân nếu ở thời không này sẽ tham gia Huyền Giả đại hội nên mới tới đây sao?"

"Đúng vậy, Nhược Ly sẽ tới đây, ta tin nàng..." Khuôn mặt yêu mị thoáng hiện lên một nụ cười tự tin, đôi mắt trở nên sáng bóng lạ kỳ "Những năm này ta che giấu cũng chỉ là người khôn phải biết giữ mình, hào quang của đại ca đã quá chói rồi, nếu thêm thiên phú của ta nữa thì sẽ gặp phải mọi người ghen tị, nhưng ta chưa từng bỏ qua huấn luyện chỉ vì ta hi vọng khi gặp lại nàng sẽ có thể giúp nàng, ta dám chắc bởi vì tính tình của mình mà nàng sẽ có rất nhiều kẻ thù."

Hoà Vũ Sa nhếch môi, bắt đầu đi lắc đầu, nhưng trong đôi mắt xéch kia lại tràn đầy kiên định.

"Ồ, đây không phải là muội muội của Hoà Viêm sao?" Ngay lúc này từ phía sau nàng truyền đến một câu khiêu khích "Hừ, thật không biết các trường lão sao lại đồng ý cho một phế vật như ngươi tới nơi này, ngoài bản sự dựa dẫm vào đại ca thì ngươi còn có thể làm gì? À quên, ngươi có một dung mạo như yêu tinh a, ngươi định dùng đi câu dẫn ai đây?"

Hoà Vũ Sa thu nụ cười lại, nhét Thiên Hoà vào trong ống tay áo rồi rời đi, không thêm để ý nữ tử từ phía sau nàng.

Nữ tử mặc áo trắng kia thấy Hoà Vũ Sa không để ý nàng liền thay đổi sắc mặt, tàn nhẫn nhìn nàng "Hoà Vũ Sa, ngươi chỉ là một chi thứ, nếu không phải đại ca của ngươi thì các trường lão sẽ để ý các ngươi sao? Chi thứ chỉ mãi là chi thứ làm sao bằng đồng đẳng chính chúng ta!"

Nhìn bóng lưng rời đi của Hoà Vũ Sa làm nữ tử kia hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không dám ra tay với nàng... bởi vì Hoà Viêm cũng không phải là dễ chọc!

Ngã tư đường phồn hoa trong Thiên Vũ quốc, Dạ Nhược Ly đi chậm chậm trên đường, không biết bông tuyết đã ngừng rơi khi nào, đã rơi vài bông trên bạch y của nàng và ánh sáng mặt trời ban trưa làm cho nàng như được phủ thêm một lớp ánh kim. Bỗng nàng thấy được một thân ảnh quen thuộc, đang định tiến đến bắt chuyện nhưng khi gặp người đi cũng hẩn thì không khỏi dừng chân lại.

Bên cạnh thanh sam thiếu niên là một hồng y nam tử yêu nghiệt, nhìn hẩn mà làm cho người ta ghen tị với ngũ quan tinh xảo cùng dung nhan hoàn mỹ kia, nam tử yêu nghiệt như vậy thật sự là rất hiếm thấy, mà một bộ hồng y càng làm cho hẩn thêm phong hoa tuyết đại.

Nam tử này đương nhiên cũng đã thấy Dạ Nhược Ly, mắt phượng của hẩn cứ thế mà nhìn thẳng vào nàng.

Dạ Nhược Ly ngây người ba giây, sau đó liền nhanh chân chạy đi, nàng không muốn gặp phiền toái với hẩn trước khi có thực lực mạnh mẽ.

"Vô Y, huynh đã làm gì Nhược Ly muội muội? Sao muội ấy vừa thấy huynh đã chạy rồi?" Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn thân ảnh ngày càng xa tầm mắt của hẩn, nàng lúc này không giống với Nhược Ly mà hẩn biết.

Mặt Cung Vô Y tối sầm lại, híp mắt lại, trong chốc lát, hẩn đã đứng chắn trước mặt nàng, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc này của nàng, hẩn cắn chặt răng hỏi "Nữ nhân, bốn vương có ghen tởm như vậy sao? Vì sao nàng vừa thấy bốn vương đã chạy trốn rồi?"

Dạ Nhược Ly nhú mày liếc hẩn một cái "Yêu nghiệt, ngươi muốn gì?"

"Tiểu Dạ nhi, bốn vương nhớ tám năm trước ở Ly Phong quốc, bốn vương đã giúp nàng một lần..." Cung Vô Y cười âm hiểm nhìn nàng "Vậy... nàng còn thiếu bốn vương một ân tình, tình này không phải là nàng nên đáp sao?"

"Nha, vậy ngươi muốn gì?"

"Đơn giản thôi, bốn vương muốn nàng" Cung Vô Y nhếch môi cười, một tia sáng vụt qua mắt hẩn nhanh đến nỗi không ai kịp nhận ra, ngay lúc thấy nàng biến sắc mặt liền lưỡi biếng nói tiếp "Bốn vương đã tới tuổi cưới vợ nhưng mà đám nữ tử kia ác tục làm cho bốn vương vừa nhìn đã thấy ón, mà tiểu Dạ nhi nàng là người duy nhất làm cho bốn vương có thể nhận, sao, chúng ta kết hợp lại chứ?"

Dạ Nhược Ly liếc hẩn rồi nói "Không tốt lắm!"

Cung Vô Y không nghĩ tới nàng lại quyết đoán cự tuyệt như vậy, nhưng hẩn vẫn chưa mất lòng tin mà nghiêm túc nói "Nữ nhân, bốn vương biết nàng có một trái tim cường giả, mà bốn vương lại xứng với nàng nên bốn vương sẽ cho nàng thời gian suy nghĩ."

Lúc này Nam Cung Thần vừa chạy tới nên nghe được lời này của Cung Vô Y, không khỏi ngạc nhiên nhìn hẩn một cái, trước giờ hẩn rất ít khi nào thấy y nghiêm túc như vậy, thấy Cung Vô Y động tâm nhưng hẩn không chắc là đúng hay không...

"Nam Cung?" Vừa thấy Nam Cung Thần nàng liền cười cười nói "Ta đang định định tới Nam Cung gia tìm huynh..."

Không biết tại sao mà khi Cung Vô Y thấy nàng cười với Nam Cung Thần làm hẩn rất khó chịu, giống như có cái gì đó bị ghen mà hẩn cũng cảm thấy là lạ. Hẩn chỉ cảm thấy gương mặt tuấn dật của Nam Cung Thần đáng đánh đòn, nhìn hẩn càng lúc càng không thuận mắt, rất muốn đánh hẩn một trận...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú

Nam Cung Thần luôn chú ý Cung Vô Y nên khi tâm tình của hẩn thay đổi tránh không ra ánh mắt của Nam Cung Thần, hẩn nhếch môi cười, khoác tay lên cổ Dạ Nhược Ly, liếc mắt nàng một cái rồi nói "Nhược Ly muội muội, có phải chúng ta hữu duyên không a? Muội đang muốn tìm huynh mà huynh cũng đang muốn tìm muội."

Phượng mâu của Cung Vô Y dừng ở cánh tay của Nam Cung Thần, hẩn chỉ cảm thấy hành động này cực kỳ chướng mắt, quan hệ giữa hai người này trở nên tốt như vậy khi nào a? Mặt hẩn trầm xuống, lấy tay nắm vạt áo của Nam Cung Thần kéo hẩn ra rồi lại nhìn Dạ Nhược Ly "Nữ nhân, bốn vương cùng Nam Cung Thần đang có chuyện gặp, sau đó chúng ta sẽ đi tìm nàng, nhưng là... lần này nàng đừng nghĩ bỏ bốn vương lại."

Dứt lời hẩn cũng không để ý Nam Cung Thần bất mãn trừng hẩn, chỉ trong chớp mắt liền thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Nhìn nơi mà hai người biến mất, Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu: "Thôi, tự đi vậy, vốn định tìm người dẫn đường nhưng gặp yêu nghiệt kia, dù không ghét hẩn nhưng mà hẩn vẫn rất phiền!"

Nghĩ rồi nàng xoay người đi ngược về phía hai người kia.

Núi tuyết cao chọc trời, vờn quanh là đám mây tuyết trắng, làm cho nó trở thành một bức phong cảnh đặc biệt. Từ trên cao nhìn xuống sẽ chỉ thấy vạn vật bên dưới chỉ là một điểm nhỏ, mà càng lên cao thì cái điểm này càng nhỏ, rồi sẽ biến mất.

Độ cao của núi tuyết này gần bằng một cây số, gió lạnh thổi qua xơ xác, tuyết đọng cứng quanh năm không.

Trên núi này có rất nhiều dược liệu quý giá, nổi danh nhất là Băng Sơ hoa, từ khi nàng tới Thiên Vũ quốc liền có ý muốn lấy dược liệu nơi đây nhưng lại bị vài chuyện rắc rối nên mãi tới giờ mới có thể lên đây.

"Đây là Băng Sơ hoa nổi tiếng ở Thiên Vũ quốc sao? Từ lúc xuyên tới đây cũng là lần đầu thấy nó a..."

Trên một tảng đá bích xanh có một bông hoa mà xanh nước rơi vào tầm mắt của Dạ Nhược Ly.

Dù là thấy Băng Sơ hoa nhưng thần sắc nàng vẫn như thường, nàng cẩn thận leo qua đó, lấy một lọ thuốc có chất lỏng màu hồng lửa bôi vào tay rồi mới vươn tay ngắt lấy bông hoa, nhẹ nhàng nâng nó rồi cất vào Huyền Linh nhẫn.

Băng Sơ hoa khác với những dược liệu khác nhưng khí lạnh nó toả ra cũng đủ gây thương tích cho một Huyền Hoàng đỉnh phong, mà thứ nàng vừa dùng là Hoà Linh cao, chuyên dùng để khắc hàn khí của hoa này. Nhưng mà những người ở ngàn năm trước chưa biết phương pháp này nên mọi người chỉ thể nhìn nó nở rồi tàn mà không làm gì được.

Ngay lúc nàng sắp trở về, rời khỏi núi tuyết thì một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo một mùi máu thơm.

Nàng vốn không nghĩ lo chuyện người khác nhưng lại thấy một bóng trắng thoàng hiện làm nàng dừng chân lại.

"Đây, đây... là Phi Thiên Độc Giác Thú?" Dạ Nhược Ly ngăn ra, hai mày nhăn lại "Ngần năm sau Phi Thiên Độc Giác Thú đã tuyệt chủng, dù trước chưa từng gặp nhưng không ngờ là giờ mới thấy, nhưng nếu cứu nó có lẽ sẽ có phiền phức a, cứu hay không đây?"

Cách đó không xa là một nhóm người đang vây một Độc Giác Thú bị thương tích đầy mình, một đôi mắt vốn ôn nhu như nước nay lại cảnh giác nhìn đám người trước mặt.

Nó là một Huyền Thú Hoàng, khi nào thì bị đám nhân loại như kiến này bức bách thế này? Nếu không phải lúc trước đại chiến bị thương, chỉ dựa vào đám người này, chính một hơi thở của nó cũng đủ làm đám người này bay.

"Ha, ha... Không nghĩ tới Bắc Ảnh Đạo ta lại may như vậy, vừa đến Thiên Vũ quốc liền gặp một Phi Thiên Độc Giác Thú bị thương a." Một nam tử đầy mặt là sẹo hưng phấn xoa tay, giống như đã thấy Độc Giác Thú này là con mồi của hắn.

Nhưng mà lời hắn vừa dứt liền nghe một thanh âm lạnh lùng.

"May mắn? Vận khí tốt? Không đâu, đã gặp ta rồi thì may tới đâu cũng hỏng bét."

"Là người nào?" Bắc Ảnh Đạo ngạc nhiên, ngẩng đầu lên thì thấy một mỹ nữ tuyệt sắc, hắn nhìn dục vọng trong lòng, hoàn hồn lại nói "Người là ai? Dám là địch với Bắc Ảnh thế gia ta?"

Thiếu nữ kia cười nhạt, như một tiên nữ xuất trần phiêu dật, nhưng trong mắt lại là một mảnh cuồng ngạo "Nếu ngươi không phải là người của Bắc Ảnh thế gia thì có lẽ ta sẽ không ra tay nhưng lúc này các ngươi đã tự đưa tới cửa, sao ta có thể cho các ngươi rời đi? Hôm nay đã gặp được ta thì chuẩn bị chịu chết đi!"

Bắc Ảnh Đạo biến sắc, trong mắt bắn ra hung quang, quơ tay ra lệnh "Các ngươi lên cho ta, giết nữ nhân này!"

Hắn chỉ nghĩ người này chỉ là một nữ nhân mà hắn còn có một đám người, chẳng lẽ không giết nàng được? Hắn sẽ cho nữ nhân này biết kết cục trên chọc Bắc Ảnh Đạo hắn!

Bên cạnh hắn là một đám hộ vệ mặc áo Bắc Ảnh thế gia, vừa nghe đến mệnh lệnh của hắn liền rút kiếm, vây quanh Dạ Nhược Ly và Độc Giác Thú.

Quanh thân Phi Thiên Độc Giác Thú toả ra ánh sáng quang mang, mà sừng của nó càng chói, cực kỳ ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly, nó không rõ là sao thiếu nữ không quen biết này lại muốn giúp nó?

"Cô.." Lời Độc Giác Thú vừa ra liền bị Dạ Nhược Ly ngắt lời "Người qua một bên đứng, ta chiến trận này!"

"Nhưng một mình cô sao được? Ta còn có thể đánh tiếp nếu không thì chúng ta..."

"Không cần đâu" Dạ Nhược Ly nhẹ rút chuôi kiếm ra, nhàn nhạt nói "Ta không cho là đối phó với đám cùi mục này còn cần liên thủ, bọn họ một mình ta là đủ, người cứ nhìn là xong."

Lời nói của nàng lãnh đạm nhưng lại mang theo tia cuồng vọng, mà mặt nàng như sáng rực lên, không khỏi làm cho Độc Giác Thú chớp chớp mắt, lúc này bóng đen của thiếu nữ này đã khắc sâu vào tâm trí nó, cho dù đến chết cũng khó quên.

"Hừ, thật cuồng vọng, vậy ta liền nhìn coi ngươi có năng lực này không." Bắc Ảnh Đạo tàn ác nhìn nàng, hần cũng rút đao ra, liếm liếm môi, cười một nụ cười lạnh ngắt đến vô tình.

Mà đứng bên trong nàng cũng không đổi sắc mặt, giống như không thấy uy hiếp xung quanh này.

"Giết!"

Lời lệnh này vừa dứt, mọi người đều cảm vũ khí lao tới Dạ Nhược Ly, bọn họ như đã nghĩ tới kết cục của nàng.

Gió mạnh nổi lên, nàng nhẹ nhàng vén tóc mình lại, mắt nàng cũng không nhìn đến người đang lao tới mà một lúc sau tay cầm kiếm của nàng mới có động tác.

Kiếm dài của nàng có chứa dòng khí nóng rực nhưng lại nhanh như gió, đâm vào ngực của người trước mặt, máu đỏ liền theo đó mà bắn ra, rơi xuống đất tuyết, mà cũng làm dơ tầm mắt của nàng. Đây không là chiến đấu mà là một bên chém giết một bên chịu, giống như nàng muốn đem cừu hận trong lòng ba năm nay đều phát ra ngoài.

Ba năm trước nàng trở mắt nhìn dương rồi đi, lại không ai hiểu nàng khổ lòng cùng khó chịu thế nào? Mà qua ba năm nàng cũng chưa quên cảnh lúc đó.

Bắc Ảnh thế gia, các người đã từng nợ ta, vậy ta muốn các người bồi thường từng tí một!

Từng người từng người ngã xuống, nhưng là nữ tử đứng giữa kia lại chưa bị dính gì, ngay cả bộ áo tuyết trắng của nàng cũng vậy, vẫn xuất trần bất nhiễm. Mà Bắc Ảnh Đạo nhìn người càng ngày càng ít liền hoảng sợ, lực lượng chiến đấu bên ngoài bắt đầu rơi.

Lúc này hần mới biết mình đã chọc người không nên chọc rồi.

"Rầm!" Đại đao trong tay rơi xuống, hần nuốt nước miếng nói "Dừng... dừng tay, ta là một mạch của Lục trường lão Bắc Ảnh thế gia, người..."

Lời này chưa hết liền bị cắt ngang, trước mặt Bắc Ảnh Đạo là một thanh kiếm dài đặt ngay cổ, liền như vậy một thanh âm lạnh lùng vang lên "Dừng nói là người, sớm muộn rồi sẽ có ngày ta sẽ sát nhập Bắc Ảnh thế gia, giết Lục trường lão kia!"

Nàng cũng chưa quân, ba năm trước hần mang dương của nàng đi, cũng đã đánh nàng trọng thương.

Bắc Ảnh Đạo mở miệng cãi lại nhưng chưa chờ hần nói thì thanh kiếm kia đã vô tình mà đâm vào cổ hần, máu chảy ra một đường, mà hần cũng ngã xuống nền tuyết. Hần chưa từng nghĩ hần sẽ chết dưới tay một thiếu nữ.

Lúc này toàn bộ đều đã chết, không còn một nhân chứng sống nào.

Dạ Nhược Ly xoay người, cắt kiếm vào vỏ, nhìn Độc Giác Thú hỏi "Đám củi mục này đâu phải đối thủ của ngươi, sao lại bị thương?"

Độc Giác Thú phục hồi lại, khẽ gật đầu, trong đôi mắt ôn nhu có chút ý hận "Lúc trước ta bị hai Huyền Hoàng đuổi bắt, tuy là hai người kia cũng bị thương, nhưng ta cũng bị trọng thương, không thể hoá hình người, vốn tìm một nơi dưỡng thương nhưng không nghĩ là..."

"Nếu ngươi muốn dưỡng thương ta có thể cho ngươi một nơi." Trong mắt nàng xẹt qua một chút khác thường nhưng nàng lãnh đạm nói, từ mắt nàng rất khó biết nàng đang nghĩ gì "Đương nhiên là ngươi có thể từ chối nhưng tiếp theo ngươi sẽ bị bắt khổ ước."

Độc Giác Thú im lặng nửa ngày đột nhiên hỏi "Sao cô muốn giúp ta?"

"Không sao cả, chỉ là ta không muốn ngươi chết thôi, ắt hẳn một Độc Giác Thú cao ngạo như ngươi sẽ không khuất phục trước người nào."

Độc Giác Thú cúi đầu suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nói "Được, ta tin cô"

Dạ Nhược Ly cười khẽ, chỉ vào Huyền Linh nhẫn "Ngươi tạm thời vào đây đi, ta giúp ngươi rời khỏi đây, nếu không sẽ vì hình thái của ngươi mà phiền phức đến cửa."

Nó biết lời nàng là thật, không phản kháng gì mà tự vào trong nhẫn.

Lúc nàng về Long gia đã là chạng vạng, kêu Dạ Băng Nguyệt giữ cửa rồi nàng đi vào phòng mình, phóng Độc Giác Thú ra, đưa nó một mai đan được chữa khỏi thương rồi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa nàng liền thấy một nam tử yêu nghiệt, sừng sò, sao hần lại ở đây?

"Yêu nghiệt, ngươi là âm hồn bất tán?" Dạ Nhược Ly nhíu mày, ôm ngực nhìn nam tử trước mặt.

Cung Vô Y nhếch môi, mỉa mai cười, phượng mâu loé loé lên "Nữ nhân, bản vương đã nói rồi, lần này nàng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bản vương, bản vương đã quyết định sẽ ở đây trong thời gian ngắn, đúng rồi, bản vương ở bên cạnh nàng, đêm nay chúng ta sẽ bồi dưỡng tình cảm."

Nghe vậy, nàng không nói gì, nàng cũng có thể đoán được hần dùng cách gì để ở đây được rồi.

"Còn hai ngày nữa là đại hội, người chuẩn bị đi, ta còn có thời gian huấn luyện thuộc hạ nữa, không có thời gian với người, Nguyệt, đi thôi." Nàng nhìn hẩn một cái rồi rời đi cùng Băng Nguyệt.

Cung Vô Y nhìn thân ảnh ngày càng xa kia, cười mê người, hẩn còn nhiều thời gian mà, không cần gấp, hẩn tin sẽ có ngày nàng đồng ý làm vương phi của hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 18: Đại hội bắt đầu

rong sự chờ đợi của toàn dân Thiên Vũ quốc, ngày đại hội Huyền Giả đã tới.

Ánh mặt trời đã dần ló ra trên ba2u69 trời Thiên Vũ, tại quảng trường trung tâm đã tập trung rất nhiều người, nhìn từ xa thì thấy giống như một mảng tối đen. Mà ở trung tâm quảng trường có đặt một đài đấu võ, xung quanh đó là Ngự Lâm quân xếp thành hai hàng.

Mà trong quảng trường rộng lớn này chỉ có một nơi xếp vài cái ghế.

Mà muốn vào chỗ này ngồi chỉ có người đứng đầu thế lực hai nhà Bắc Sơn Ảnh và Nam Sơn Hoả, ngoài ra người khác dù là người trong tứ đại Huyền Lực, hoàng tộc hay đích thân hoàng đế cũng không có tư cách ngồi.

"Chủ nhân, gia hoả này là ai?" Chu Tước khó chịu liếc Cung Vô Y vài cái, không biết sao mà hẩn thấy nam tử yêu nghiệt này rất nguy hiểm, mà hẩn kia đối với chủ nhân không bình thường..

Không được! Nam nhân này quá nguy hiểm, không thể để chủ nhân vào tay hẩn.

Cung Vô Y phát hiện ra địch ý của Chu Tước, hẩn hơi nhíu mày, nhìn Dạ Nhược Ly cười yêu nghiệt vô cùng. Dung nhan của hẩn vốn tuấn mỹ đến độ thần đều phải ghen, nụ cười yêu nghiệt này vừa ra liền làm mê hoặc ánh mắt của chúng nữ gần đó.

Nhưng mà từ đầu đến cuối nàng đều không nhìn hẩn một cái, như thể hẩn không có tồn tại.

"Mau nhìn kia, là người hoàng tộc a, hoàng thượng và thái tử đều tự tới a..."

Bỗng một câu như vậy vang lên, Dạ Nhược Ly nhìn theo hướng kia liền thấy một đám người đi tới phía trung tâm quảng trường.

Dẫn đầu là một trung niên nam tử lạnh lùng cương khí, một thân trường bào vàng tôn quý làm cho cả người hẩn đều tản ra khí thế ba đạo, dù Dạ Nhược Ly không thích hẩn nhưng không thể không thừa nhận Hoàng Phủ Sài này giống một đế vương hơn Hiền Viên Chiến kia.

Sau hẩn là một nam tử hắc y, nam tử này lãnh khốc cực kỳ, khí chất của hẩn lại trác tuyệt, mà hẩn lại cực giống Hoàng Phủ Sài. Không cần nói cũng biết hẩn là Thiên Vũ quốc thái tử điện hạ Hoàng Phủ Quân, mà vừa nghĩ tới đài ngộ trước kia của Cung Vân Phi, nàng khó có thể có hảo cảm với thái tử này.

"Ha ha, Hoàng Phủ Sài, tiểu tử người lại giành tới trước." Một tiếng quát lớn từ sau vọng tới, dù lời của hẩn không chút cung kính nhưng Hoàng Phủ Sài cũng không giận mà còn ngênh đón, trên gương mặt lạnh lùng hiện ra một nụ cười thần nhiên, tôn kính nói: "Đông Phương gia chủ, xa cách ba năm, biệt lai vô dạng a, vị này chắc là lệnh lang, phải không?"

Trước mặt Hoàng Phủ Sài là một trung niên nam tử ý cười đầy mặt, cạnh hẩn còn có một nam tử anh tuấn, nhưng hẩn lại khác với Đông Phương gia chủ là hẩn không nói một lời nào.

"Ha, ha, không sai, đây là khuyến tử, Đông Phương Thanh." Đông Phương Phi gật đầu cười đắc ý, có thể thấy hẩn cực kỳ thích đứa con này.

"Nha, hẩn là nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ của Đông Phương gia sao?" Hoàng Phủ Sài kinh ngạc một chút, cười đậm, ôm quyền nói "Thanh danh của Đông Phương công tử ta sớm nghe qua a, hôm nay vừa thấy quả thật bất phàm, ta thực hâm mộ Đông Phương gia chủ có đứa con ưu tú như vậy a, chắc hẩn ở đại hội hôm nay trong chiến đấu của thế hệ trẻ, ĐÔNG Phương công tử sẽ là người có năng lực chiến quần hùng."

Vừa nghe Đông Phương Phi đắc ý ngẩng đầu, nói tiếp "Đâu có đâu nào, tiểu tử này đâu như vậy a, không nói thiên tài của Bắc Ảnh gia và Hoả gia, chỉ là Nam Cung gia Nam Cung Thần, Âu Dương gia Âu Dương Tuyết, Bách Lý gia Bách Lý Lạc đều là thiên tài nổi tiếng, tiểu tử này chưa chắc có thể thắng họ a."

Lúc này, thành viên của tam đại Huyền lực gia tộc cũng đã từ từ tới đủ.

Dẫn đầu Nam Cung gia là hai lão giả đã có mái tóc hoa râm, trong đó có một người tóc rối tung, ăn mặc thì lôi thôi, người kia thì sạch sẽ, mặt mũi sáng

lạn. Dạ Nhược Ly hơi liếc mĩ, nhìn về phía lão giả sạch sẽ kia.

Có thể sống vai cùng đi với Huyền Thiên ắt hẳn hẳn là Nam Cung gia tộc lão gia chủ Nam Cung Liệt, mà thanh y nam tử phía sau hẳn chắc hẳn là đương nhậm gia chủ Nam Cung Ngao, cha của Nam Cung Thần.

Khi Nam Cung Thần vận bộ thanh sam, tuấn dật tiêu sái xuất hiện liền cướp lấy ánh mắt của các thiếu nữ, dù sao hẳn cũng là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Nam Cung thế gia, lại là thiên tài nổi tiếng nên nữ tử thăm mến hẳn nhiều khôn xiết, nhưng mà từ đầu đến giờ hẳn chỉ có nhìn một mình Dạ Nhược Ly.

"Sur tổ..." Thanh Nhiên đi phía sau đoàn người nhìn thấy Dạ Nhược Ly đứng trong đám đông liền kích động vô cùng, dù muốn đi chào hỏi một tiếng nhưng vẫn cố gắng dằn lại tâm tình này.

Sur tổ cũng tới đây sao? Thật là tốt, hẳn nhất định phải biểu hiện thật tốt làm cho sur tổ phải nhìn hẳn một cái a...

"Mọi người đều tới cả rồi nha." Dạ Nhược Ly nhún vai, thu ánh mắt lại, lúc này một tiếng gọi khá quen truyền tới.

"Là cô?" Dạ Nhược Ly hơi nhú mảy, quay đầu lại liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Đó là một nữ tử mặc hồng y, khuôn mặt nàng cực kỳ yêu mĩ, vừa thấy Dạ Nhược Ly liền trở nên vui vẻ không thôi. Mà nàng cũng nhận ra nữ tử này là người va phải nàng khi ở tửu lâu, Hoả gia Hoả Vũ Sa. Tuy là không thích Hoả gia nhưng nàng lại không chán nữ tử yêu mĩ này được.

"Không nghĩ là lại gặp cô ở đây, lần trước không cẩn thận đụng vào cô, ta thực sự xin lỗi a." Hoả Vũ Sa cười áy náy, chân thành nói "Khí chất của cô có chút giống với một vị bạn tốt của ta, ta thật là muốn kết bạn với cô, được chứ, tên của ta cô đã biết, không biết cô thế nào?"

Dạ Nhược Ly có chút kích động nhìn Hoả Vũ Sa, nhìn cánh tay chìa ra của nàng làm nàng có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Ta là..."

Dạ Nhược Ly còn chưa nói xong liền bị một tiếng bất thiện cắt ngang "Hoả Vũ Sa, không ngờ phé vật nguoi cũng ở đây, cô nương, ta khuyên cô đừng dây dưa với phé vật này, loại người như nàng ta chỉ biết làm liên lụy người khác thôi."

Dạ Nhược Ly nhú mảy càng chặt, sắc mặt trầm lại, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam tử trẻ tay ôm mỹ nữ, trào phúng nhìn Hoả Vũ Sa mà khi hẳn vừa nhìn thấy dung mạo của Dạ Nhược Ly liền cảm thấy kinh diễm.

Cung Vô Y đứng ở một bên đen mặt, âm trầm đảo mắt qua nam tử kia.

Lúc này không ai chú ý thấy có một bóng đen xuất hiện bên cạnh Cung Vô Y cho hẳn phân phó vài câu, bóng đen kia lại biến mất...

Dạ Nhược Ly cũng không để ý tới nam tử kia mà nàng chú ý tới nữ tử trong lòng hẳn, nàng kia đang phẫn hận nhìn nàng.

Cư nhiên là nàng - Long Vũ Cầm !

Lúc trước nàng xử lý Thái Bình công chúa không thấy Long Vũ Cầm đâu, nàng chắc hẳn thấy có gì không đúng nên đã chạy trốn trước, không nghĩ là nàng lại có Hoả gia làm chỗ dựa, mà nàng nghĩ như vậy đủ để báo thù sao? Quá ngu ngốc!

"Hoả Lăng Thiên, nguoi tới đây làm gì?" Hoả Vũ Sa cũng trầm lại, khí thể hiện lúc này của nàng không hợp với dung mạo yêu mĩ của nàng.

"Làm gì?" Nam tử cười lạnh một tiếng, dăm tà nhìn Dạ Nhược Ly rồi nói "Ta chỉ có ý tốt nhắc nhở vị cô nương này thôi, liên quan gì đến nguoi? Nguoi cho là một Hoả Viêm là đủ bảo vệ nguoi sao? Ngày thơ quá rồi, sẽ có ngày ta làm cho hẳn bị đá xuống đài!"

"Vậy thì sao? Chỉ bằng nguoi liền có thể đập ta xuống đài? Hoả Viêm ta còn chưa tậ tới nỗi bị một phé vật đập trên đầu."

Một câu nói đầy cuồng vọng vang lên, mọi người như bị thanh âm này cuốn hút mà quay về phía nó, vừa thấy nam tử kia liền yên lặng lạ kỳ.

Đó là một nam tử mặc một tập trường bào màu cây đay(1) dung mạo lại đẹp như thiên thần, mà bóng dáng của hẳn lại cuồng vọng vô cùng, mà thần thái trong mắt hẳn là thần thái cao ngạo, coi mọi vật như không, giống như trong thiên hạ này rất ít ai được hẳn để vào lòng.

"Là hẳn sao? Là thiên tài kiệt xuất nhất Hoả gia trong ngàn năm qua, vừa hai mươi đã đến Thiên Huyền sư đỉnh phong, mà nghe đồn là hẳn sắp là Tinh Huyền sư rồi a."

"A, hẳn kiệt xuất như vậy sao? Nếu năm nay hẳn đến Tinh Huyền Sư hẳn sẽ là Tinh Huyền sư trẻ nhất đại lục a!"

"Oa, không hộ là đệ nhất thiên tài của Hoả gia a, dù là đại lục đệ nhất thiên tài cũng được nha, hơn nữa ta còn nghe là hẳn trước giờ chỉ dựa vào mình mà không dựa vào Hoả gia một tý nào, cũng không có bá ai làm sư phụ a."

Nghe mọi người nghị luận qua lại Dạ Nhược Ly cũng ngẩn người, lúc trước nàng dựa vào kinh nghiệm kiếp trước và Ngũ Thần quyết mới có thể tu luyện nhanh như vậy, nếu Hoả Viêm chỉ dựa vào chính mình mà tự đột phá tới đây có thể được ngợi khen là thiên tài cũng đúng, nhưng nàng biết Hoả Viêm không thể thành địa lục đệ nhất thiên tài vì trên đại lục còn có nhiều thế lực ẩn nấp, trong đó có thể thiếu thiên tài sao?

Nghĩ tới đây nàng không khỏi liếc Cung Vô Y một cái.

Nàng không biết thực lực của hắn nhưng nàng dám khẳng định tu vi của hắn còn trên Tinh Huyền Sư.

"Hoà Vũ Sa chẳng lẽ nguoi dựa vào đại ca bao che? Lúc này đại hội đã diễn ra, nguoi dám nhận khiêu chiến của ta không?" Hoà Lăng Thiên cắn chặt răng, buông Long Vũ Cầm ra, oán hận nói.

"Được, ta nhận." Hoà Vũ Sa nhẹ nhàng cười, nàng tin là Nhưộc Ly sẽ ở trong đám đông này, nàng phải xuất chiến, như vậy mới có thể làm Nhưộc Ly phát hiện nàng. Cho nên nàng không cần che giấu nữa.

Chỉ cần còn hi vọng nàng sẽ không buông ra, dù Nhưộc Ly không ở đây nàng cũng không hối hận mình bại lộ.

"Muội muội..." Hoà Viêm nhú mày muốn can nhưng lại bị lời của nàng chặn lại.

"Đại ca, tin ta, dù thế nào ta cũng nhận, huynh yên tâm, ta sẽ có chừng mực."

Nói rồi, nàng lướt mắt qua đám đông, nắm chặt tay lại, nhìn Hoà Lăng Thiên nói "Ta nhận khiêu chiến của nguoi, trận đầu tiên sẽ của nguoi ta."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 19: Chuyện này ta muốn nhúng tay thì sao?

Lúc này thế lực khắp nơi coi như đã tới đủ, đại hội cũng nên bắt đầu!

Thấy Hoà Vũ Sa và Hoà Lăng Thiên đang lên vũ đài làm cho quảng trường trở nên im lặng trong chốc lát, rồi lại từng câu từng câu bàn tán xôn xao lên, mà phần lớn đều từ Hoà gia.

"Thật chứ? Bạch si Hoà Vũ Sa kia muốn đánh với Lăng Thiên? Cô ta không bị điên chứ?"

"Ha ha, ngu ngốc a, Hoà Viêm cũng đồng ý để cô ta đánh? Không biết hai anh em này đang suy nghĩ gì a?"

"Tuy thiên phú của Hoà Lăng Thiên không phải tốt cho lắm nhưng cũng là ở giữa đi, sao Hoà Vũ Sa chống được nha?"

...

Từng câu từng câu trêu chọc của Hoà gia đều vào tai Dạ Nhưộc Ly, nàng nhìn người đang đi lên đài, từ tốn nói: "Hoà Vũ Sa là phế vật? Xem ra người Hoà gia không biết nhìn người a! Nữ tử này, nàng ấy không đơn giản vậy đâu!"

Cung Vô Y nhú mày nhìn nàng, cười mỉa hoặc hỏi "Tiểu Dạ nhi, nàng cho là cô ta thắng?"

"Cô ấy sẽ thắng" Dạ Nhưộc Ly cười nhạt, nhìn chăm chăm Hoà Vũ Sa nói "Trận chiến này sẽ kết thúc nhanh thôi, cuộc chiến của nàng và hắn sẽ không kéo dài, có lẽ cô ta che giấu quá sâu lắm không người biết thực lực của nàng."

Cung Vô Y nghe vậy không nói gì nhưng đôi phượng mâu có chút khác thường.

Lời của nàng làm cho Hoà Viêm đứng gần đó rất ngạc nhiên, vừa rồi hình như vị muội muội vốn xa cách của hắn nói chuyện với cô nương này, nàng là ai mà có thể làm được như vậy a, mà hình như nàng hiểu muội muội rất rõ a...

"Dạ Nhưộc Ly!" Long Vũ Cầm hít sâu một hơi, đến bên cạnh Dạ Nhưộc Ly thấp giọng nói "Chắc cô không nghĩ tới ta có thể gặp Hoà gia thiếu gia chứ gì? Lăng Thiên thiếu gia rất cưng chiều ta, thù lúc trước ta sẽ báo, cô - chết - chắc rồi!"

Dù thiên phú của Hoà Lăng Thiên không được tốt nhưng lại là trực hệ thiếu gia, mà hắn lại có tật háo sắc, vì vậy mà nàng mới 'tự dâng thân mình'.

Lúc trước thấy tình hình không ổn nàng đã lên lút rồi Long gia, vốn muốn tìm Nam Cung Thiên bởi hắn si nàng nên hắn sẽ không từ chối nàng. Nhưng mà, nàng muốn báo thù nhưng nữ nhân đáng chết kia lại có quan hệ với Huyền Thiên đại sư thì sao một Nam Cung Thiên giúp nàng được? Vì vậy mà nàng bắt đầu đi nhảy vào lòng Hoà Lăng Thiên.

Có sự giúp đỡ của Hoà gia, thù lớn của nàng sẽ nhanh báo a, nàng muốn nữ nhân này phải quỳ xin tha thứ!

Khi Long Vũ Cầm vừa dời mắt tới Cung Vô Y, nàng liền ghen tị. Tại sao Thần thiếu gia đều đối xử với nữ nhân này rất tốt, mà nam nhân hoàn mỹ yêu nghiệt này cũng vậy? Điều chỉ thấy mình nàng. Nhưng dù dung mạo của hắn có tốt tới đâu thì thân phận cũng không bằng Hoà Lăng Thiên.

Trên cơ bản, đa số người Hoà gia nàng đều biết, mà nếu hần là người Bắc Ảnh thế gia thì Hoà Lăng Thiên không thể không biết, cho nên ắt hần hần từ một thế lực bình thường, vậy không đủ uy hiếp!

Nhưng Long Vũ Cầm lại không biết trên hai thế gia này còn có thế lực cường đại hơn, mà thế lực này loại người như nàng có thể biết sao?

Dạ NHược Ly không để ý nàng khiêu khích, từ đầu tới cuối đều chỉ nhìn vô đài, giống như ở nơi này... mà thật ra chỉ có nữ tử trên đài kia mới đủ hấp dẫn ánh mắt của nàng. Còn lại chỉ là không khí! (Uyển Nhã: Vô Y cũng thế sao? *chép môi* *vỗ vai Cung Vô Y*, Y ca ca con đường ôm mỹ nhân còn dài nha *cười ác* ~ Vô Y: xéo! *sát khí*)

"Hoà Vũ Sa, không ngờ cô gan thế a! Nếu đã muốn chết, bản thiếu sẽ cho cô toại nguyện." Hoà Lăng Thiên toả ra sát khí, híp mắt lại, rút kiếm ra đâm tới Hoà Vũ Sa dưới ánh mặt trời.

Hần liếm láp khoe môi, cười tàn nhẫn, hần tin là bạch si kia tránh không thoát chiêu này của hần!

Kiếm quang vừa loé ra, bay thẳng tới ngay khuôn mặt của nàng làm Hoà Vũ Sa không khỏi thu liễm lại, nàng vừa giờ kiếm ra khí thế quanh người nàng liên đới, lúc này nàng nói "Người rất may, có thể thấy tuyệt kỹ Khí Hoà Trảm của ta, kiếp này chết không uống!"

Chỉ thấy trường kiếm vừa thay đổi hướng đi, quanh thân nói như bùng lên ngọn lửa lớn, đi về phía Hoà Lăng Thiên.

Chuyện này diễn ra cực nhanh làm cho không ai kịp phản ứng, dù là người đứng xem đều cảm nhận được uy lực của Huyền kỹ này, Hoà Lăng Thiên không phải đối thủ của nàng.

Sao Hoà Vũ Sa kia lại mạnh như vậy mà bọn họ lại không hay biết gì? Khi lấy lại tinh thần mọi người đều nhìn thử Hoà Viêm thì thấy hần đang chấn kinh, thì ra hần cũng không biết!

"Dừng tay!" Một tiếng hét lớn từ dưới đài vọng lên, không đợi Hoà Vũ Sa phản ứng lại thì một thân ảnh màu trắng đã nhảy lên lôi đài chắn trước mặt Hoà Lăng Thiên, ra một chiêu mạnh nhanh gọn về nàng muốn cho nàng một kích tất trúng.

"Chết tiết! Muội muội cẩn thận!" Hoà Viêm biến sắc, lôi đài có quy củ của nó mà lão gia chết tiết này lại cố tình vì cháu trai của mình mà nhúng tay vào! Nếu muội muội có mệnh hệ gì hần sẽ liều mạng làm cho Hoà gia chôn cùng nàng!

Mà lúc này lại có người nhanh hơn Hoà Viêm, trong nháy mắt đã lên lôi đài.

"Àm!" Một tiếng nổ mạnh.

Bạch y lão giả thu tay lại kinh ngạc nhìn thiếu nữ đang lao tới đây, không khỏi nghiêm túc lại. Lão không ngờ thiếu nữ này chịu một chương của lão mà lại không bị thương gì.

"Cô là ai? Sao lại nhúng tay chuyện của người khác?"

"Chuyện của người khác?" Dạ NHược Ly nhếch môi, châm chọc cười, sát khí của nàng liền toả ra khắp nơi, lạnh lùng nói "Lão đã muốn đánh bạn cũ của ta còn dám chỉ trích ta? Như vậy, chuyện ta muốn nhúng tay rồi. Ta cũng muốn thử xem một lão phế vật hơn bảy mươi mới đột phá Tinh Huyền sư cao cấp đánh thắng nàng không!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 20: Kinh ngạc.

Ngay lúc này ánh mắt của mọi người đều bị cánh trên vũ đài hấp dẫn.

Thiếu nữ kia bạch y như tuyết lại phong hoa tuyệt đại, lời nói cuồng vọng kia làm cho lão giả biến sắc, trong bộ trưởng lão của Hoà gia thì thiên phú của hần là tệ nhất, năm trước hần mới đột phá lên Tinh Huyền Sư đỉnh phong nhưng cũng không phải một cô nương trẻ tuổi có thể chỉ hần mà mắng hần là phế vật!

"Tiểu cô nương, cô có thể chịu được một chương của lão phu làm lão phu bội phục nhưng chương vừa này còn chưa tới ba phần lực của lão phu, cô cho là như vậy thì có thể nói lão phu là phế vật?" Lão giả khinh thường cười, âm hiểm nhìn Dạ NHược Ly.

"Nguyên lai Hoà gia trưởng lão còn chưa dùng tới nửa phần lực a, ta nói sao cô ta có thể chịu một kích kia được a?"

"Ha ha, nhìn cô ấy chỉ mới mười tuổi nha, không cả nghĩ cũng biết một thiếu nữ mười tám sao là đối thủ của Hoà gia trưởng lão được nha, nếu không chẳng phải thiên phú của cô ấy còn cao hơn Hoà Viêm?"

...

Từng câu nghị luận bàn tán vang khắp cả quảng trường làm Long Vũ Cầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt thanh lãnh nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh một cái. Tiệm nhân đáng chết này dám trêu chọc Hoả gia trưởng lão, nàng không cần ra tay thì nàng cũng đã khó thoát chết!

Dạ Nhược Ly không giảm sát khí, đạm liếc hất một cái rồi xoay người đi về nơi Hoả Vũ Sa đang ngây người, trong nháy mắt sát khí biến thành cười nhẹ: "Cô không sao chứ?"

Hoả Vũ Sa giật mình tỉnh lại, cười khuyếch thành "Đa tạ cô nương cứu giúp, nhưng sao cô lại vì ta mà cùng Hoả gia thành địch? Lão gia hoả kia là Hoả gia trưởng lão Tinh Hoả, mà một Tinh Huyền sư cao cấp, ở Hoả gia cũng coi như là quan trọng, cô..."

Dạ Nhược Ly cười khế, vươn tay ra nói "Vừa nãy tôi chưa giới thiệu xong, tên tôi là - Dạ Nhược Ly!"

Dạ - Nhược - Ly!

Ba chữ này như một cục đá thả vào cái tâm như nước của Hoả Vũ Sa gây nên từng đợt sóng, gương mặt vũ mị lại hiện lên kích động nhẹ nhàng.

Là cô ấy sao? Khó trách nàng cảm thấy như nàng đã quen cô ta từ trước, nguyên lai nàng đã sớm cùng Nhược Ly gặp mặt, tiếc là dung mạo khác trước nên cả hai đều chưa nhận ra người kia...

"Vũ Sa, lâu rồi không gặp a, xem ra những năm này cô đều không quên tu luyện, bây giờ đã là Tinh Huyền sư sơ cấp a!"

Thanh âm lãnh đạm cũng đã đánh thức Hoả Vũ Sa, kích động ôm Dạ Nhược Ly, lời nói cũng che không được vui sướng "Nhược Ly, thực là cô sao? Tôi đã biết cô sẽ tham gia Huyền Giả đại hội a, cho nên lúc này tôi mới dùng Khí Hoả Trảm, tôi tin cô có thể nhận ra tôi a.. Cô có biết những năm này tôi đều tìm cô không, thật là cực khổ a."

Hơi hạ mí mắt xuống, Dạ Nhược Ly nhìn cô bạn thân kiếp trước lẫn kiếp này, cười càn như hoà.

Lúc này cả người phòng bị nàng đều đánh mất, nếu Hoả Vũ Sa có ác ý muốn đánh nàng, nàng tất tránh không thoát. Nhưng là trước mặt Hoả Vũ Sa nàng lại không dè dặt phòng được gì, bởi nữ tử này là bằng hữu đồng sinh qua từ với nàng.

Dạ Băng Nguyệt có chút ngăn người nhìn hai thiếu nữ tuyệt mỹ đang ôm nhau trên võ đài, trong lòng không khỏi hâm mộ Hoả Vũ Sa. Nhưng năm này chỉ có những lúc chủ tử gần phụ nhân và thiếu gia nàng mới vui vẻ mà cười chân thật thôi, mà lúc ở cùng bọn họ đều bảo trì cảnh giác, bởi nàng muốn bảo vệ cho phụ nhân và thiếu gia thì không thể buông lỏng được.

Nhưng mà chủ tử trước mặt nữ tử này lại bỏ đi cảnh giác, nàng là ai mà nàng có quan hệ gì với chủ tử?

Cung Vô Y lúc này nhìn Dạ Nhược Ly và Hoả Vũ Sa ôm nhau làm hân nhủu mảy, hân không rõ tại sao mà nữ tử Hoả Vũ Sa này làm hân khó chịu cực kỳ, nàng cũng làm hân chóng mặt giống như tiểu tử Nam Cung Thần kia.

"Ông nội, ông giúp cháu giết phé vật Hoả Vũ Sa kia đi!" Hoả Lăng Thiên nắm chặt tay, trừng Hoả Vũ Sa.

Xú nữ nhân kia làm hân xấu hổ trước mặt công chúng, nếu hân không giết được nàng, hân thề hân sẽ không là người.

Mà lúc này Hoả Viêm thả người nhảy lên lôi đài, dung nhan mỹ như thần có chút lạnh "Tinh Hoả trưởng lão, lôi đài có quy củ của nó, nếu người muốn phá vỡ quy củ này nhất định sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, tôi cũng sẽ truyền tin này cho bốn gia, để chúng trưởng lão quyết định."

"Hừ, chuyện này không thể trách lão phu, muốn trách thì trách Hoả Vũ Sa muốn giết cháu trai của ta!"

"Ha ha, buồn cười!" Hoả Viêm ngửa đầu cười to vài tiếng, châm chọc cười "Nếu không phải củi mục Hoả Lăng Thiên kia muốn giết nàng, muội muội sẽ không muốn giết hân, tại sao lúc hân muốn giết nàng người không cản?"

Tinh Hoả thấy mọi người bên dưới thì thầm to nhỏ, khinh thường nhìn hân làm cả người hân trở nên nóng, hân tự biết mình đuối lý, oán hận nhìn Dạ Nhược Ly và Hoả Vũ Sa, phát tay áo nói "Thiên nhi, đi thôi!"

Bây giờ trước thềm cho hai nữ nhân này, đợi khi kết thúc tỷ thí, đó là ngày chết của các nàng.

Nhưng là dù hân có nguyện ý bỏ qua thì Dạ Nhược Ly cũng không theo hân, cho nên kết quả ai chết cũng phải do hân định đoạt.

"Nhược Ly, tôi tới đây chỉ vì cô thôi, mà giờ tìm được cô rồi, tôi liền tặng lôi đài cho cô..." Hoả Vũ Sa chớp chớp mắt, xoay người đến bên người Hoả Viêm, vô vai hân "Đại ca, chúng ta đi."

Hoả Viêm gật đầu nhẹ nhàng, trước khi xuống nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ là trong đó có chút khác thường.

Như vậy trên lôi đài chỉ còn một mình Dạ Nhược Ly...

Đôi mắt ba đạo nhìn đám người bên dưới, Dạ Nhược Ly không có biểu tình, kiêu ngạo nói "Ta muốn khiêu chiến với cường giả mạnh nhất trong tứ đại

Huyền Lục gia tộc, tốt nhất là lên cùng lúc đi, ta không muốn có một cuộc chiến phiền phức."

Quảng trường trong nháy mắt yên tĩnh như tờ, chỉ có lời nói kiêu ngạo của nàng vang vọng.

Một lúc sau từng đợt bàn tán vang lên, mọi người đều khinh thường lời của nàng giống như nàng không biết lượng sức mình.

"Cô ta cho mình là ai a? Dám khiêu chiến cường giả trong tứ đại Huyền Lục gia tộc? Phải biết là họ đều là Tinh Huyền sư a, mạnh nhất là Nam Cung thế gia lão gia chủ, nghe nói đã tới Tinh Huyền sư cao cấp hai mươi năm trước rồi nha."

"Ha ha, hôm nay quả là tôi đã nghe lời tức cười nhất a, không ngờ cô nương này chỉ có đẹp mà đầu óc trống rỗng nha."

"Đúng vậy, đừng nói là bốn người cùng lên, chỉ cần là một cũng đủ nghiền nát nàng"

Bạch y tung bay, Dạ Nhược Ly đứng yên không chút sợ vì những lời trào phúng kia.

Cung Vô Y cười yêu nghiệt, vuốt cằm, nhìn Dạ Nhược Ly nói thầm "Tiểu Dạ nhi, bản vương muốn biết hết bí mật của nàng nhanh chút nha, ai làm cho bản vương thấy nàng hứng thú càng ngày càng cao nha."

Không biết sao mà Cung Vô Y tin Dạ Nhược Ly có thể đoạt được chiến thắng cuối cùng."Huyền Thiên đại sư, Nam Cung lão gia chủ, Đông Phương gia chủ, Bách Lý gia chủ, mọi người thấy chuyện này thế nào?" Âu Dương gia lão gia chủ Âu Dương Phong vuốt cằm râu, nhíu mày nhìn thiếu nữ trên đài kia, nhẹ giọng hỏi.

"Chuyện này thế nào? Ta nghĩ cô nương này đầu óc có vấn đề rồi mới nói chuyện ngu ngốc thế này." Người nói lời này là Bách Lý gia gia chủ Bách Lý Quả Phụ(*), là gia chủ nữ giới duy nhất trong tứ đại gia chủ, nàng khinh thường nhếch môi, giống như Dạ Nhược Ly này cũng không có bản lĩnh gì.

(*) Bách Lý Quả Phụ, tên này là tên từ bản convert, ta không biết edit thế nào cho đúng nên để nguyên. Ai có ý kiến thì cmt giúp ta nhé ^^

"Chuyện này chưa chắc" Huyền Thiên đại sư lắc đầu, cười khẽ "Ta cho là nàng có thể thắng."

"Huyền Thiên đại sư, ngài đang nói giỡn sao? Hay ngài biết cô nương này?" Đông Phương Phi cười nói, nhẹ than thở "Huyền Thiên đại sư, tuy là ta tôn trọng ngài nhưng không có nghĩa là ta đồng ý với lời của ngài. Nàng ta mới bao nhiêu tuổi? Ở độ tuổi này không có ai là đối thủ của một trong chúng ta huống chi là cả bốn người?"

"Ta chẳng những biết nàng mà nàng còn là sư phụ của ta" Huyền Thiên bĩu môi nhưng hán cũng không nói thẳng thân phận của Dạ Nhược Ly. Quả là hán tin tưởng nàng đến mức mù quáng, tin là không gì nàng không làm được. Có lẽ một ngày nào đó nàng nói nàng có thể đâm thủng trời hán cũng tin.

Vậy cứ đắc ý đi, chút nữa nhớ là đừng có mà khóc!

Nam Cung Liệt cũng không nói gì nhưng sắc thái của hán cũng đã nói hán không đồng ý lời của Huyền Thiên.

"Sao? Không ai dám lên?" Dạ Nhược Ly nhìn về phía tứ đại gia tộc, châm chọc nói "Thì ra tứ đại gia tộc đều là những người nhu nhược yếu đuối, đảm lượng đánh với ta cũng không có, các người xứng với Huyền Lục gia tộc sao?"

Biết rõ nàng đang dùng phép khích tướng nhưng người trong tứ đại Huyền Lục gia tộc đều tức đỏ mắt.

"Tiểu cô nương, còn nhỏ mà đã kiêu ngạo như vậy, mà lão phu cũng không muốn bị một tiểu oa nhi khinh thường, nếu cô đã muốn chết vậy để lão phu giúp cô!" Âu Dương Phong lạnh lùng nhảy lên đài, phất ống tay áo lên, tựa như một vị tiên nhân.

Cùng lúc đó, Đông Phương Phi cũng Bách Lý Quả Phụ đều nhảy lên đài, bọn họ nhìn Dạ Nhược Ly cũng không tốt.

Thanh danh của tứ đại Huyền Lục gia tộc không cho người khác khinh thường, mà Dạ Nhược Ly đã phạm vào điểm mấu chốt.

"Thần nhi, ta biết cháu có quan hệ với cô nương này." Nam Cung Liệt nhìn khuôn mặt của Nam Cung Thần lo lắng không chút che giấu, liền thở dài nói "Cháu yên tâm đi, ta sẽ không làm nàng bị thương, nhưng cần phải cho nàng biết nàng không thể khiêu khích tứ đại gia tộc."

Nói rồi Nam Cung Liệt cũng phi thân lên đài, đứng song song với ba người còn lại.

"Các cao thủ tứ đại gia tộc nhận lời khiêu chiến của nàng? Các người đoán thử trận này bên nào sẽ thắng?"

"Chuyện này còn cần đoán sao, chắc hán là tứ đại gia tộc rồi, trận chiến này sẽ kết thúc sớm thôi."

"Ha ha, cũng đúng, dù sao thì một mình nàng cũng không thắng được cường giả trong tứ đại gia tộc a."

...

Không ai ở đây tin Dạ Nhược Ly sẽ thắng (Trừ vài người ^^), dù sao nàng nếu nàng có thiên phú cao như vậy thì trong những năm này sẽ không phải vô danh như vậy, vì vậy mà mọi người đều cho là thực lực hai bên cách xa quá mức, sao họ có thể tin nàng được?

"Bồn cô nương đã sớm nghe qua thanh danh tứ đại gia tộc các ngươi, thế nào...?"

Dạ Nhược Ly đứng đầu con gió, nàng ngạo nghễ đứng, có sắc thái coi nhẹ thiên hạ, cũng có chứa vài phần bướng bỉnh cứng đầu "Hôm nay, nếu ta thắng các ngươi, vậy sau này các ngươi đều nghe lệnh của ta, mạng các ngươi là của ta, điều kiện này thế nào?"

Bốn người đều biến sắc, bọn họ đều không nghĩ tới nàng sẽ yêu cầu như vậy.

Đông Phương Phi tái mặt rồi, hân hận lạnh lùng hỏi "Vậy nếu cô thua?"

"Ta?" Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly nhếch môi cười, cả người đều toả ra sắc thái tự tin, chắc chắn nói "Ta, tuyệt đối không thua!"

'Hít' Mọi người vừa nghe đều hít vào một hơi lạnh, bọn họ còn chưa thấy thiếu nữ nào kiêu ngạo như vậy.

Nếu nàng có bản sự kia thì dễ rồi, tiếc là...

Bách Lý Quả Phụ cười lạnh, nàng ra tay đầu tiên "Tiểu nha đầu, hôm nay lão nương cho ngươi biết cuồng vọng như vậy sẽ gặp tai họa gì, không có bản sự gì thì đừng kiêu ngạo như vậy!"

Thấy Bách Lý Quả Phụ xuất thủ, ba người còn lại đều đứng yên mà xem, bọn họ tin chỉ cần một Bách Lý Quả Phụ đối phó nàng là quá đủ rồi, không cần phải liên thủ(1). Nếu không sau này bọn họ còn mặt mũi sao? Sẽ không bị cười nhạo sao?

(1) liên thủ: cùng ra tay.

Dạ Nhược Ly hơi nâng mí mắt nhìn trường tiên màu bạc đang bay tới, lưỡi nhấc nâng cổ tay.

Bách Lý Quả Phụ cười càng lạnh, hơi giương tay lên làm cho trường tiên giống như một con rắn bạc quấn quanh cô tay Dạ Nhược Ly.

"Tới cho ta!"

Bách Lý Quả Phụ dùng sức kéo ngân tiên lại nhưng dù nàng cố tới đâu thiếu nữ kia vẫn đứng yên một chỗ không động đậy.

Cái cười trên mặt cứng lại, Bách Lý Quả Phụ cắn chặt răng hét lớn "Tới cho lão nương!"

Nhưng mà Dạ Nhược Ly vẫn yên vị đứng đó, trào phúng nói "Thì ra ngươi chỉ có nhiều đó sức thôi sao? Nguyên lai đệ nhất trường sĩ chi có thực lực như thế, thật sự thất vọng quá, mấy người các ngươi cũng lên đi, ta không có thời gian để lãng phí!"

Tay nắm ngân tiên ngày càng run, Bách Lý Quả Phụ xấu hổ mà đỏ cả mặt, nàng có chút không cam lòng.

Mọi người trong quảng trường đều sùng sốt lên, hiển nhiên là họ không nghĩ tới lần đầu chiến đấu đã có kết quả như vậy, thiếu nữ mà bọn họ khinh thường lại có thể thắng, mà chuyện này... chẳng lẽ là Bách Lý Quả Phụ không dùng toàn lực? Không sai, chắc chắn là như vậy!

Âu Dương Phong nheo mắt lại, lạnh lùng cười "Không biết là Bách Lý Quả Phụ hôm nay như thế nào mà lại phạm phải sai lầm như vậy, đối phó với một tiểu oa mà cũng không lại. A, xem ra lần này chúng ta phải cùng lên a."

Sự thật là vậy sao?

Nam Cung Liệt dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng, cuộc chiến vừa rồi làm hắn hiểu, thiếu nữ này không đơn giản

Khó trách Thần nhi từ đầu liền nhìn nàng, hơn nữa mấy ngày trước Huyền Thiên đại sư nói hắn vừa bái một thiếu nữ làm sư phụ, lại nghĩ tới lời lúc này của hắn, nàng hẳn là sư phụ của Huyền Thiên.

Nha đầu này không đơn giản, từ đầu là hắn coi thường nàng...

Nam Cung Liệt liếm láp khoé môi, cả người Nam Cung Liệt đều dâng lên chiến khí, dù nha đầu này thế nào hắn đều muốn chiến một trận với nàng, hi vọng thực lực của nàng không làm hắn thất vọng,

Âu Dương Phong và Đông Phương Phi nhìn nhau, đồng thời cùng lúc rút kiếm ra làm cho không khí trở nên ngột ngạt, lần này không còn ai tin Dạ Nhược Ly có thể tránh được công kích lần này, huấn chỉ một tay của nàng còn đang bị buộc lại.

Nghe xung quanh bàn tán um sùm, Chu Tước nhếch môi, khinh thường nói "Đám lão nhân củi mục kia có thể đánh bại chủ nhân của lão tử sao ? quá coi trọng mình rồi, nhưng là... Chủ nhân quá tuyệt, đều thu hút ánh mắt của mọi người, mà Vũ Sa cũng xuất hiện rồi, vậy không phải là ta trong lòng chủ nhân sẽ bị tụt lại ? Không được, lão tử không thể để chuyện này phát sinh. "

Nói rồi lại nhìn Cung Vô Y bên kia, đôi mắt hồng hiện lên tia cảnh giác.

Dù sao, Vũ Sa cũng là một nữ tử, nhưng nam nhân yêu nghiệt này quá nguy hiểm, không thể không làm hắn kiêng kỵ...

Hai kiếm đánh úp về hai bên Dạ Nhược Ly, mà trước nàng còn có một Bách Lý Quả Phụ nắm ngân tiên, mà thân là người ở giữa, đối địch với cả ba -

Dạ Nhược Ly lại bình tĩnh như thường, đậm mặt nhìn cảnh này, nàng một chút cũng không để ba người này vào mắt.

Cũng đúng vậy, bọn họ không đáng để Dạ Nhược Ly coi trọng.

Mâu quang có chút biế, mà Dạ Nhược Ly cũng không bỏ ngân tiên trôi buộc ra mà còn dùng tay trái rút kiếm ra, bắt đầu múa kiếm, làm cho xung quanh nàng như nổi lên con lốc mạnh, mà thiếu nữ đứng giữa con lốc kia lại hiện ra hết phong hoa tuyết đại.

Nhưng là cũng chưa ai tin nàng có thể tự thân mà thắng cả hai vị cao thủ mà nàng còn dùng kiếm bằng tay trái.

Chương 20: Kinh ngạc(3)

"Lão gia tử, ngài mau đi cứu nàng !" Nam Cung Thần đến lúc này đã không giữ được vẻ tiêu sái như trước, khẩn trương nắm chặt tay, hô to đối với Nam Cung Liệt, lúc này người có thể ngăn chỉ có hắn.

Nam Cung Liệt vô lực thở dài, tuy hắn muốn biết thực lực của nàng nhưng đối với cháu trái thỉnh cầu, hắn không thể ngồi yên mà nhìn.

Thôi kệ, cứu nàng một lần đi, hắn không cháu yêu hận hắn.

Nam Cung Liệt hơi lắc người muốn lên cứu nhưng là cảnh trước mắt làm hắn đứng khựng lại...

Thiếu nữ bạch y thong dong đứng trên đài, từ đầu đến cuối đều vẫn ở yên một chỗ như rễ cây mọc trên đất, chỉ thấy kiếm trên tay nàng phá đi công kích của Đông Phương Phi, tay phải lại dùng lực làm kiếm của Âu Dương Phong chém vào ngân tiên làm nó bị đứt làm đôi.

Nhanh quá, tốc độ của nàng quá nhanh, mà nàng lại dư sức để đối đầu với hai người kia, sợ là dù hắn cũng không thể bình tĩnh thong dong mà làm giống nàng!

Một hồi sau Nam Cung Liệt mới hoàn hồn lại, nghiêm túc nói: "Tiểu nha đầu, bây giờ lão phu cũng nhập cuộc, mong là cô dùng hết toàn lực. Yên tâm đi, lão phu sẽ có chừng mực, không để cô bị thương nặng."

Cùng lúc đó ba người Đông Phương Phi cũng lui đến bên cạnh Nam Cung Liệt, đến giờ họ mới có thể nghiêm túc mà đánh một trận.

"Chắc lúc trước là mới khởi động thôi, bây giờ chiến đấu mới thực sự bắt đầu đây!"

"Bốn người bọn họ sẽ không cùng ra tay đối phó một cô nương đi, cần nghiêm túc vậy sao?"

"Ta thấy cô nương này không đơn giản như vậy, nếu không bọn họ cũng sẽ không liên thủ."

"Không đơn giản? Sao có thể? Đám người Đông Phương gia chủ lúc trước chỉ đùa với nàng thôi, bây giờ mới chân chính ra tay a."

Trời đã sắp giữa trưa mà mọi người như không cảm thấy đói khát gì, tất cả đều chăm chú nhìn loi loi đài như sợ mình sẽ bỏ qua một màn kịch tính đặc sắc.

Từng câu bàn tán lại nổi lên bên tai Hoà Vũ Sa, nàng khoanh tay lại, nhếch môi cười, mòng đợi nói "Lâu quá rồi không thấy Nhược Ly đánh a, không biết thực lực của nàng sao rồi nhưng chắc hẳn không thấp, bởi vì nàng là Dạ Nhược Ly!"

Nàng là thiếu nữ nổi danh cả đại lục, là thiếu nữ thiên tài làm chúng nam nhi cũng cảm thấy thẹn...

Không có chuyện gì mà nàng làm không xong..

"Lão gia tử!" Nam Cung Thần nhíu mày, có chút bất mãn "Ta cảnh cáo ngài, nếu ngài đánh thương muội muội của Nam Cung Thần này ta sẽ không tha thứ cho ngài, mà ngài nên nhớ, nàng là nghĩa muội của ta, nghĩa là cháu gái của ngài, đừng có quên mối quan hệ này!"

Nam Cung Liệt nghe lời của hắn, hip mắt đánh giá Dạ Nhược Ly một cách kỹ càng.

Nếu có một cô cháu gái như vậy cũng không tệ, nhưng giờ là lúc tỷ thí mà không phải lúc nói đến thân tình.

"A, cháu yên tâm đi, tiểu nha đầu, tỷ nữa ta sẽ ra tay nhẹ thôi, mà ta cũng không để họ ra tay nặng đâu, cô cũng đừng trách chúng ta, nếu chúng ta thua thì phải phục tùng cô, nên dù sao đi nữa trận này chúng ta không thể thua!"

Dạ Nhược Ly nhíu mày nhìn Nam Cung Liệt, nàng cười khê "Không cần làm vậy, đây là tỷ thí, mọi người cứ dùng toàn lực."

Nghe vậy Nam Cung Liệt cũng không nói gì, hắn chỉ cười đậm lên công kích nàng "Tiểu nha đầu, lão phu là Huyền sư hệ hoá, đây là Phách Hoả Quyền của lão phu, mong là cô có thể chịu được đòn công kích này."

Ngọn lửa của hắn cực kỳ nóng như làm chảy cả loi đài, cả quảng trường trở nên náo nhiệt, mọi người có người lo lắng, có người ôm tâm tính bàng quang, càng có người cười hả hê, vui sướng.

"Nếu Nam Cung lão gia chủ có thể giết cô cũng tốt, làm cho bản cô nương đỡ tốn công." Long Vũ Cầm nắm chặt tay cười lạnh, tàn nhẫn nghĩ đến Dạ Nhược Ly bị kịch, một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết "Nhưng là a... Nam Cung lão gia chủ sẽ không giết cô, tiếc quá, mà nếu cô thua đây có lẽ là đã

kích rất lớn nha"

Long Vũ Cầm đắc ý nhìn chỗ của Dạ Nhược Ly "Hừ, cô cho mình là ai, có thực lực đánh với cao cấp Tinh Huyền sư sao? Vừa rồi chỉ là ận khí của cô quá tốt nên mới ngăn nổi công kích của Đông Phương gia chủ và Âu Dương lão gia chủ thôi, nhưng mà thường thì vận khí sẽ không kéo dài."

Dòng khí cường đại đi qua làm cho từng tảng đá trên đài đều có vết tích thật sâu.

Dạ Nhược Ly trấn định đứng yên, chỉ khi công kích ấy đến gần nàng mới nâng tay nghênh diện mà đón công kích của Nam Cung Liệt.

'Oanh!' Hai bên chạm vào nhau làm cho hoa lửa văng khắp nơi.

Dòng khí cường đại mở rộng quanh thân hai người làm nâng lên tảng đá trên đất và nổ tung nó, nhất thời tro bụi phủ đầy cả lò đài.

Tro bụi nổi lên như tấm màn che luôn cuộc chiến của năm người, mà người ngoài chỉ có thể nghe tiếng đánh nhau mà không nhìn thấy gì làm cho có chút người cảm thấy mất hứng. Nhưng lại không ai rời đi, họ đều nhìn lò đài không rời mắt.

"Huynh nói trong kia cảnh tượng thế nào?"

"Chuyện này còn cần nói? Chắc chắn là thiếu nữ kia bị bốn người đánh thê thảm!"

Nam Cung Thần vốn đang khần trương nay lại nghe mọi người bàn luận liền càng lo lắng, tay hắn đều bị nắm ra dấu mà hắn như không có cảm giác gì bởi lúc này hắn chỉ nghĩ đến Dạ Nhược Ly. Mà ngược lại, Cung Vô Y lại không lo lắng gì, hắn tin chắc nàng sẽ không bị thua.

Tro bụi từ từ tán đi, mọi người vừa thấy cảnh tượng đều há hốc mồm, tất cả đều kinh hách..

"Chuyện này..."

"Áo giáp, nhất định là ta bị ảo giáp"

"Giả, chuyện này không phải là thật, ta không tin..."

Chỉ thấy trên lò đài, trên người bốn người Nam Cung Liệt đều có vết kiếm thương, chặt vật không thôi, mà họ vừa thấy ánh mắt của mọi người đều hận không có cái hồ để chui xuống. Mà Dạ Nhược Ly thì trái lại, một bộ áo trắng đều dính đầy bụi, mặt mày cũng tèm lem nhưng lại không có một vết thương nào.

Dù là vậy nhưng quang mang của nàng cũng không bị bụi tro che dấu.

Lúc này Long Vũ Cầm hận đến nỗi xem cấn đứt lưỡi của mình, ghen tị nhìn Dạ Nhược Ly, sao nữ nhân này lại chói lọi như vậy? Dù là Nam Cung lão gia chủ cũng không phải đối thủ của nàng. Nàng không cam lòng, nàng hận ông trời quá thiên vị, những nữ nhân giống như nàng đáng lẽ đã sớm phải chết mới đúng.

"Nhược Ly muội muội!" Nam Cung Thần lúc này nhảy lên đài, chạy nhanh nhìn nàng "Muội có bị thương không? Để Huyền Thiên đại sư giúp muội kiểm tra thân thể nha." (Ha ha, cháu trai bất hiếu, ông nội còn đang trên nằm chịu thương không lo, chỉ lo cho nghề muội...)

Lúc này khần trương đã làm Nam Cung Thần quên một chuyện, Dạ Nhược Ly chính là một luyện đan sư.

"Thúi tiểu tử, ta mới là người bị thương" Nam Cung Liệt thấy Nam Cung thần quên mình, trừng mắt dựng râu lên, thế nhưng không cần thận động tới miệng vết thương làm hắn đau hít một hơi "Thấy nha đầu kia lên quên ông nội của cháu, quá đáng, về nhà đi, ta sẽ kêu cha cháu dạy lại."

Nghe vậy ba người bên kia vốn đang khó chịu cũng cười ra tiếng.

Mà dù có cho Nam Cung Ngạo mười lá gan cũng không dám đụng Nam Cung Thần một cọng tóc, nếu không lão gia hoá yêu cháu như mạng này còn không đánh chết hắn?

"À nè, tiểu nha đầu, ta hỏi cô một chuyện." Nam Cung Liệt như nghĩ tới một chuyện, chớp chớp mắt, cười tươi "Thực lực của cô có phải là Tinh Huyền Sư đỉnh phong?"

Tinh Huyền sư đỉnh phong?

Lúc này mọi người đều nhìn chờ nàng trả lời.

"Không phải." Dạ Nhược Ly lắc đầu, nhẹ nhàng nói "Ta chỉ là trung cấp Tinh Huyền sư."

"Ha ha, tiểu nha đầu đang nói giỡn sao? Nếu cô là trung cấp Tinh Huyền sư vậy ta là gì? Cao cấp Tinh Huyền sư là giả?" Nam Cung Liệt cười lớn, dừng nói là hắn, mọi người ở đây cũng không ai tin lời nàng.

Một trung cấp Tinh Huyền sư có thể thắng một cao cấp Tinh Huyền sư, một trung cấp Tinh Huyền sư và hai sơ cấp Tinh Huyền sư liên thủ? Nàng cho mọi người đều ngu ngốc sao mà tin chuyện này.

"Ta nói là thật, tin hay không tùy các ngươi." Dạ Nhược Ly nhún vai, đảo mắt qua bốn người "Bây giờ, có phải là các ngươi nên nguyện trung với ta?"

"Không được, ta không cho phép!" Hoả Tinh ác độc trừng Dạ Nhược Ly, thực lực của thiếu nữ này quá mạnh, không thể để cho tứ đại gia tộc thành cấp dưới của nàng nếu không hậu quả sau này sẽ không thể lường được, hơn nữa nếu tứ đại gia tộc liên kết lại thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Hoả gia, mà vậy thì sao lão có thể để chuyện này xảy ra?

"Bắc Ảnh gia tộc cũng không cho phép!"

Lời này vừa dứt một trung niên nam tử đứng dậy từ chỗ ngồi của Bắc Ảnh gia.

Vừa nghe lời này của hắc sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm lại, cả người tung ra sát khí mãnh liệt, nếu không phải đang ở đây nàng chắc chắn sẽ lên giết nam nhân kia. Nhưng cuối cùng nàng vẫn phải nén giận mà nắm chặt tay lạnh lùng nhìn hắc.

"Hắc là Bắc Ảnh Phiến, là con của Bắc Ảnh gia lục trưởng lão, mà thế tử của hắc lại là người Hoả gia, ta không nghĩ người đại diện Bắc Ảnh gia sẽ là hắc a..." Nam Cung Thần nhận thấy được sát khí quanh người nàng, hắc đương nhiên biết sao nàng lại thành như vậy cho nên mới giải thích cho nàng.

Dạ Nhược Ly hơi thở nhẹ ra, bỗng nhiên mà nàng động sát khí, những người Bắc Ảnh gia và Hoả gia đến Thiên Vũ quốc này nàng sẽ không cho họ sống rồi đi!

"Bắc Ảnh gia, Hoả gia, các ngươi muốn chết!"

Trong quảng trường lúc này vang lên một câu âm trầm, lập tức một thân hồng y đã bay tới trên vô đài, chỉ thấy nam tử hồng y kia có một dung nhan như yêu nghiệt, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, liếc qua hai người vừa nói chuyện "Chẳng lẽ các ngươi có ý kiến gì với vị hôn thê của bốn vương?"

"To gan!" Bắc Ảnh Phiến tức giận đập bàn một cái, nheo mắt lạnh lùng nói "Tiểu tử như ngươi thì tính cái gì mà dám mắng lão tử?"

Lúc này gió lạnh thổi qua như làm cho Cung Vô Y biến thành một người khác, nếu trước mặt Dạ Nhược Ly hắc là một yêu nghiệt vô lại thì nay trên người hắc lại làm người khác có cảm giác quân lâm thiên hạ, bá đạo mà đoạt đi lòng người.

Trong đôi phượng mâu đảo qua một chút tàn nhẫn, Cung Vô Y yên lặng cười một cái, vung tay áo lên làm cho một mảnh màu hồng bay tới Bắc Ảnh Phiến.

'Phanh' Hồng quang bay qua tới trước mắt hắc một milimet, Bắc Ảnh Phiến chưa kịp hồi phục tinh thần liền nghe Cung Vô Y âm trầm nói "Tốt nhất ngươi nhìn một chút, xem thử bốn vương là ai?"

Bắc Ảnh Phiến cảm lạnh bài trước mắt hắc, khinh thường liếc qua nhưng vừa nhìn chữ được khắc trên đó tay liền buông làm lạnh bài trượt xuống đất.

Hắc hoảng sợ nuốt một ngụm nước miếng, một chút cũng không còn kiêu ngạo như lúc đầu "Ngài...ngài là người của thế lực kia? Trời ạ, ngài là người của thế lực kia! Công tử, tiểu nhân có mắt không trông nên mới không biết ngài, mong ngài độ lượng tha cho tiểu nhân, coi như người không biết vô tội, tha cho tiểu nhân một mạng!"

Hoả Tinh cũng nhìn được chữ trên lạnh bài, lão giật mình cũng không thua Bắc Ảnh Phiến.

Không sai, quả thật là lạnh bài của thế lực kia, hơn nữa có thể có lạnh bài này thì địa vị ở nơi đó không thấp, trời ạ, bọn họ vừa trêu chọc người nào a?

"Lăng Thiên công tử, thế lực kia là gì vậy?" trong ánh mắt thanh lãnh tràn ngập nghi ngờ, lấy thân phận của Long Vũ Cầm tự nhiên là không thể biết thế lực kia, mà không chỉ nàng, ngoại trừ người của Huyền Lực gia tộc, các võ giả còn lại cũng không biết, vì vậy mà khi nói tới nó đều thấp thỏm kiêng kỵ.

Hoả Lăng Thiên hoảng sợ, hơi run rẩy nói "Thế lực kia vốn có thực lực vượt quá người thường, có thể nói như vậy, toàn bộ cường giả của hai nhà Bắc Ảnh và Hoả đi ra mà thế lực kia chỉ cần người có thực lực trung bình thì đây cũng là cuộc chém giết đơn phương. Đám người đó không phải chúng ta có thể chọc được."

Long Vũ Cầm kinh ngạc há hốc miệng, nàng không nghĩ tới nam tử này không chỉ có dung mạo yêu nghiệt mà bối cảnh còn mạnh như vậy.

Tại sao nữ nhân kia lại may như vậy, nam tử cường đại như thế mà nhìn trúng nàng?

Long Vũ Cầm nắm chặt tay, lúc này trong lòng nàng chỉ có ghen tị, hung ác nhìn Dạ Nhược Ly lúc lâu, một hồi lại cười lạnh, nàng sẽ để ngài ấy biết bản tính hoa dương lẳng lơ của nữ nhân này.

Nữ nhân này không chỉ có quan hệ với Long Phi Thanh mà còn dây dưa với Nam Cung Thần, nàng không tin sau khi hắc biết hết những chuyện này còn có thể chịu nàng.

"Tiểu Dạ nhi." Cung Vô Y cười khê đến cạnh Dạ Nhược Ly, mỉa mai nói "Bốn vương biết nàng muốn tự tay giết họ cho nên mới không giết chúng, để dành cho nàng, nàng nên cảm tạ bốn vương thế nào đây?"

Dạ Nhược Ly nhếch môi nhìn hắc, nhún vai nói "Vương gia, ngài muốn ta báo ơn thế nào? Nếu muốn ta lấy thân báo đáp thì ta nghĩ ngài đừng mơ mộng, ta không muốn thành tấm mộc che đoạn tụ cho ngài!"

"Nữ nhân, bốn vương nói thêm lần nữa, bốn vương không phải đoạn tụ!" Khuôn mặt tuấn tú đen sì ra, Cung Vô Y cắn chặt răng, hận không nuốt nữ nhân ghê tởm này vào miệng, nhưng chỉ một lúc hắn lại nhếch môi cười "Nhưng mà nếu nàng muốn cảm tạ bốn vương, thì chỉ cần nàng hôn bốn vương một cái là đủ, yêu cầu của bốn vương không cao lắm đâu!"

Lần này là mặt của Dạ Nhược Ly đen lại, nàng bước lên túm vạt áo của hắn, nhón chân lên nói "Yêu nghiệt, ta cảnh cáo ngươi đừng có lòng tham không đáy, coi như ngươi đã giúp ta hai lần thì ta sẽ ôm ngươi một cái!"

"Không được, một nụ hôn!"

"Ồm!"

Thấy nàng không lùi bước, Cung Vô Y nhú mày, tiếc nuối nói "VẬY... vậy ôm ba cái đi!"

"Hai cái!"

"Tốt, thành giao!"

Dạ Nhược Ly vỗ tay mừng mình đã đạt tới mục đích nhưng nàng tựa hồ cảm thấy có gì đó không đúng...

Nam Cung Thần không nói gì nhìn hai người, sao hắn lại không biết Cung Vô Y kia cũng phúc hắc vô sỉ như vậy mà thông minh cơ trí như Nhược Ly muội muội lại dễ dàng lọt bẫy. Hai người này quá lạ, không phải là họ bị ai giả danh chứ?

"Khụ.." Hoàng Phủ Sài ho khan hai tiếng, cẩn thận nhìn hai người trên đài, thấy họ không tức khi bị cắt ngang mới thở nhẹ ra "Hai vị đều từ nơi xa mà tới liền nên để ông chủ là ta chiêu đãi, đêm nay hoàng cung sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, không biết các vị cảm thấy thế nào?"

Tuy là lời đối với mọi người nhưng tầm mắt chỉ nhìn hai người Dạ Nhược Ly cũng đủ hiểu thực ra hắn nghĩ chiêu đãi hai người họ.

Dạ Nhược Ly vốn muốn từ chối nhưng vừa nghĩ tới khi đại hội kết thúc nàng sẽ đi Bắc Ảnh gia, so 759 rằng sau này sẽ khó mà gặp lại Cung Vân Phi được cho nên nàng gật đầu đồng ý, bởi vì yến hội của hoàng cung mà Cung Vân Phi làm Thái tử phi chắc chắn sẽ tham gia.

Hơn nữa nếu không giải quyết chuyện này tận gốc nàng khó mà yên lòng được.

Nghĩ đến đại hội này đã kết thúc, có lẽ tiệc tối kết thúc rồi nàng sẽ đi Bắc Ảnh gia. Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu nhìn về phương trời xa xăm, nhẹ nhàng mà ní non: "Dạ Nhược à, một nhà chúng ta sắp sum tụ rồi, không lâu nữa đâu..."

Hoàng cung, ánh sáng xanh vàng rực rỡ, từ xa nhìn tới làm cho người ta có một cảm giác như thiên hạ hùng vĩ đã xuống.

Trong toà cung điện hào hoa tràn ngập tiếng ca, cung nữ đi ra đi vào không ngừng bận rộn, mà hôm nay đến dự ngoài Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y ra thì còn các thế lực lớn của Thiên Vũ quốc, vương cung quý tộc, mà Dạ Nhược Ly có chút không thích khi ở trong này, nàng nhú mày rồi nhìn ra ngoài.

"Chu Tước, Nguyệt, mấy người các ngươi ở đây đi, ta ra ngoài một chút." Nói rồi nàng lặng lẽ mà đi ra ngoài, mà người tứ đại Huyền Lục gia tộc bị nhóm quyền quý đây đưa nên chỉ có thể nhìn nàng đi.

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Gió đêm từ từ thổi nhẹ, Dạ Nhược Ly đuổi người ra, ánh trăng đêm chiếu xuống gương mặt làm cho nó dường như sáng ngời.

"Dạ Nhược Ly, tên cô là vậy phải không?" Không biết khi nào thì Hoả Viêm đã đến cạnh nàng, cười nhạt một cái, con ngươi đen thâm thúy kia có gì đó khác thường nhìn nàng "Ta có thể gọi cô là Nhược Ly như tiểu muội gọi cô không? Hôm nay, đa tạ cô đã cứu tiểu muội."

"Huynh không cần phải cảm tạ." Dạ Nhược Ly cười khẽ, nhìn hắn "Nàng là bằng hữu mà ta lấy mệnh tương giao, ta quyết không cho ai thương tổn nàng."

Hoả Viêm hơi ngần ra, ánh mắt nhìn nàng có chút biến nhưng hắn lại không biết "Quen biết cô là phúc khí của tiểu muội, nàng từ nhỏ đến lớn ngoài ta ra đều cách xa người khác, không nghĩ là có một ngoại lệ nha."

Dạ Nhược Ly nhún vai nhìn ánh trăng tròn trên trời đen: "Có lẽ là do chúng ta quá giống nhau, bởi vì tính cách giống nhau nên mới làm bạn thân thôi!"

"Chuyện này... ta biết"

Dạ Nhược Ly còn định nói gì đó nhưng lúc này lại nghe: "Cung Vân Phi, sao cô lại ở đây? Hừ bản cung nói cho cô, bản cung chỉ nhận mỗi Hân Nguyệt tỷ tỷ thôi, nàng mới là hoàng tẩu của bản cung."

Nghe cái tên quen thuộc này, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn thì thấy trước đó là một nữ tử mặc cung trang màu vàng trong bóng đêm, đưa lưng về phía nàng nhìn không rõ hình dáng.

Trước nàng kia là hai nữ tử, trong đó là một thiếu nữ chừng mười tuổi, đáng người nhỏ bé dễ thương nhưng ngữ khí ngang ngược của nàng làm người

khắc khó chịu. Mà nữ tử còn lại cũng mặc cung trang màu vàng, cao quý thanh lịch, là người kiệt xuất nhất trong cả ba.

"Công chúa, người đừng nói vậy, nàng là cháu của Huyền Thiên đại sư, ngài làm vậy sẽ gặp họa. Hơn nữa nàng còn là thái tử chính phi, thân thiếp nên gọi nàng là tỷ tỷ, chúng ta đều là nữ nhân hầu ả điện hạ mà, phải hoà thuận với nhau.. không thể...."

"Hoàng tẩu, sao tẩu lại sợ nàng? Nàng đã hại tẩu thảm như vậy rồi mà tẩu còn nói giúp nàng? Ta nghe nói Huyền Thiên đại sư anh minh nhất sẽ không thiên vị nữ nhân lòng dạ ác độc. Hoàng huynh thật là, loại nữ nhân này lưu làm gì. Hừ, dù sao ta cũng muốn hoàng huynh lưu nàng đi, nàng không đáng làm mẫu nghi thiên hạ."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: lột mặt nạ xuống

Vừa nghe lời nói kia làm cho Cung Vân Phi có chút không kiềm mình được nhưng rất nhanh lại khôi phục lại, dù là thế cũng không che được dung nhan tái nhợt của nàng, lãnh đạm nói "Công chúa, điện hạ có bỏ bản cung hay không còn chưa phải do cô làm chủ, dù sao hiện tại bản cung vẫn là hoàng tẩu của cô, là trưởng bối của cô mà thái độ vừa rồi là thái độ mà cô đối với trưởng bối sao? Mà nếu cô có thể làm điện hạ bỏ bản cung bản cung còn cảm tạ cô không hết lời đâu."

Nhưng mà lúc này nàng đã sớm đau tận tâm, nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp còn không bằng rồi đi nhưng mà nam nhân kia sẽ thả nàng đi sao?

Cung Vân Phi lắc đầu cười khổ, nếu nàng nhờ Huyền Thiên gia gia giúp đỡ thì chuyện này giải quyết dễ rồi nhưng mà ngài đã giúp nàng một lần rồi, nàng không muốn làm phiền ngài nữa...

"To gan!" Hoàng Phủ Diệp lạnh lùng quát lên "Cô dám nói chuyện với bản cung như vậy? Cô cho cô là ai? Bản cung không hiểu sao Huyền Thiên đại sư lại nhận cô làm cháu nữa, chắc hẳn là do cô dùng thủ đoạn ghê tởm, sẽ có ngày ngài biết cô là loại nữ nhân độc ác, may mắn hoàng huynh đã sớm hiểu rõ cô, tiếc là không biết sao lúc trước huynh ấy không đánh chết cô luôn đi. Loại người như cô chỉ có thể chia rẽ uyên ương người ta, nếu không phải do cô thì sao Hân Nguyệt tỷ tỷ chỉ là trắc phi?"

Lâm Hân Nguyệt ở một bên cười lạnh, con bé này thật sự dễ bị lừa, có vài lời của nàng thôi mà đã tin, nàng lại nói vài câu liền dám cả gan chặn đường Cung Vân Phi, nếu bị đại sư phát hiện thì con bé ngu ngốc này sẽ chịu hết trách nhiệm.

"Ta nói sao cảm thấy tối nay tệ như vậy? Nguyên lai là một con chó đang cắn người a, khó trách khó trách..."

Lời nói tràn ngập trào phúng từ sau người Cung Vân Phi vọng lại, mà Hoàng Phủ Diệp vừa nghe liền khó chịu, cắn chặt răng tức giận "Là ai dám chửi bản cung? Lăn ra cho bản cung!"

Theo ánh trăng mà đến là một bóng dáng thiếu nữ bạch y, hình bóng nàng in dài trên đất, dung mạo lại tuyệt sắc làm cho hai người là nữ tử Hoàng Phủ Diệp và Lâm Hân Nguyệt có chút thất thần, bọn họ chưa từng thấy thiếu nữ nào mỹ mạo như vậy, dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng.

Ngay ngốc một chốc rồi giật mình lại, Hoàng Phủ Diệp ghen tị nhìn nàng kia "Cô là người nào? Ai cho cô quyền thấy bản cung mà không quỳ?"

Dạ Nhược Ly nhũ mây, đi lên phía trước giơ chân đá mạnh vào người nàng làm Hoàng Phủ Diệp sụp người mà quỳ rạp xuống đất, bất mãn mà hận ý nhìn nàng.

"Công chúa, công chúa, người không sao chứ?" Lâm Hân Nguyệt vừa thấy vội vàng nâng nàng dậy, khuôn mặt không chút che giấu lo lắng nhưng sâu trong mắt lại không có chút khẩn trương nào, hơi ngừng đầu dò hỏi "Cô là người của Huyền Lực gia tộc?"

Nàng không ngu ngốc như Hoàng Phủ Diệp, không phải chưa gì đã ý thế hiếp người, phải biết rằng tối hôm nay là tiệc chiêu đãi người của Huyền Lực gia tộc mà thiếu nữ này lại không bình thường, có thể nàng là người của thế lực cường đại thì sao?

Dạ Nhược Ly liếc nàng một cái, lãnh đạm nói "Không phải"

Vừa nghe đáp án Lâm Hân Nguyệt liền thờ ơ ra, nếu không phải là người của Huyền Lực gia tộc vậy không sao hết, dù nàng có chết cũng không ai truy cứu.

"Cô là tiểu thư nhà nào mà ta chưa gặp qua cô?" Lâm Hân Nguyệt ngừng đầu làm cho nàng càng cao quý, bộ cung trang vàng nhạt rồi cây trâm vàng búi trên tóc làm cho cả người không chút dung tục, nàng không như những nữ tử khác mà trang điểm cho thật đẹp, nàng chỉ thi phấn nhẹ nhàng, khó trách Hoàng Phủ Quân lại yêu nàng.

Thấy nàng không đáp, Lâm Hân Nguyệt nắm chặt chiếc khăn trong tay, sắc mặt như thường "Không biết cha cô có dạy cô lễ nghi chưa, cái thái độ bất kính của cô nếu để hạ biết cô cho là cô còn có đường thoát sao?"

Dạ Nhược Ly không nói gì chỉ cười trào phúng, trực tiếp giờ chân đá Lâm Hân Nguyệt rơi vào trong hồ. Vào cái thời tiết đông này nước trên mặt hồ đã sớm đóng thành băng, có thể nghĩ Lâm Hân Nguyệt chịu thế nào.

"Lần này ta chỉ cảnh cáo hai cô thôi, lần sau nếu có tái phạm ta sẽ làm các cô hối hận vì đã sinh ra. Cung Vân Phi, cô theo ta đi." Nói rồi Dạ Nhược Ly kéo Cung Vân Phi đang sững sờ đi vào chính điện.

Cung Vân Phi cứ ngây ngốc bị kéo đi, đến giờ nàng vẫn không biết cô nương này là ai mà lại giúp nàng?

"Cô nương này..." Bỗng Cung Vân Phi đứng lại không đi nữa, nàng chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi "Chúng ta quen nhau sao? Cô muốn kéo ta đi đâu? Ta đa tạ cô đã giúp ta nhưng mà..."

"Cung Vân Phi, chỉ mới cách xa tám năm mà cô đã quên ta rồi?"

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng xoay người lại, nhẹ nhàng nhìn Cung Vân Phi "Tám năm trước ta cảm động vì cô đã tới Vân gia thăm ta, lúc đó không trò chuyện với cô được ta rất tiếc, nhưng mà không nghĩ là sau tám năm lại gặp ở Thiên Vũ a."

Lời nói phiến muộn này làm Cung Vân Phi ngẩn người, một hồi mới nghĩ tới gì đó mới hỏi "Cô là Văn Ca?"

Vừa thấy Dạ Nhược Ly gật đầu nàng liền nhào vào lòng mà ôm Nhược Ly, liền gào khóc lên như một đứa trẻ, nàng như muốn phát tiết tất cả đau khổ trong mấy năm này.

Dạ Nhược Ly hiểu rõ lòng Cung Vân Phi nên tùy nàng khóc, đợi một hồi nàng mới vỗ vai Cung Vân Phi "Vân Phi, không phải do mình là nữ nên phải dựa vào nam nhân mà sống, từ xưa đến nay trên đại lục không hề thiếu nữ tử hào kiệt, họ đều tự tin dựa vào tự mình, nếu thái tử kia thực vô dụng thì cô hưu hân đi, loại nam nhân này không đáng để cô phải khóc."

Cung Vân Phi nhẹ nhàng lau hết nước mắt, gật đầu cười nín.

Bởi vì những lời này của Dạ Nhược Ly làm cho Cung Vân Phi suy nghĩ cẩn thận lại, vì vậy mà sau khi nàng mất đi cái nặng trong lòng rồi làm nên sự nghiệp...

Từ khi Nhược Ly đỡ Cung Vân Phi đi vào đại điện, cả điện trở nên im lặng lạ kỳ, mọi người đều nhìn các nàng đoán quan hệ giữa thiếu nữ thiên tài này với thái tử phi Thiên Vũ quốc.

Hoàng Phủ Sài lặng yên suy nghĩ, ý cười trong mắt ngày càng rõ, hân từ long ý đứng lên, tươi cười nói : "Vân Phi, thì ra là con biết Dạ cô nương, đứng rồi, Quân nhi, lần trước Lâm Hân Nguyệt khi dễ Vân Phi, loại nữ nhân này không xứng làm trắc phi thái tử, con biếm nàng làm thiếp đi!"

Hắn kiên quyết nói, không cho Hoàng Phủ Quân cơ hội từ chối.

Hoàng Phủ Quân chỉ thấy trong lòng cay đắng, vô lực gật đầu, rồi hắn nhìn Cung Vân Phi với ánh mắt thâm thúy, tình ý nói không rõ. Mà Cung Vân Phi nhận thấy ánh mắt kia của hắn, nàng nắm chặt cánh tay Nhược Ly, ánh mắt đậm đặc của nàng đã làm người khác có thể thấy trong mắt nàng giờ đã không còn có hắn.

Lúc này Hoàng Phủ Quân mới cảm thấy nữ tử này dường như sẽ rời bỏ hắn mà đi. Trước kia nàng không có chỗ dựa, dù hắn gây thương tổn cho nàng nàng đều nhẫn nhịn, nay nàng đã có chỗ dựa vững chắc, không chỉ có Huyền Thiên đại sư mà còn có Dạ Nhược Ly.

Không hiểu sao lòng hắn như bị ai đó đâm vào...

Người trong điện này đa số đều biết hai người Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly nhưng khí thế của họ quá mạnh nên nhóm quyền quý không dám lại gần, chỉ có thể bắt chuyện với tử đại Huyền Lực gia tộc. Còn đám người Bắc Ảnh gia và Hoả gia thì trừ huynh muội Hoả Vũ Sa đến ra, cũng không ai tới.

Cung Vân Phi nghi ngờ nhìn Dạ Nhược Ly, nàng có thể nhận ra thái độ đặc biệt của hoàng thượng đối với nàng, mà nàng không phải là Văn Văn Ca sao? Sao hoàng thượng lại kêu là Dạ cô nương?

"Từ khi ra khỏi Vân gia, ta đổi tên thành Dạ Nhược Ly." Nhược Ly nhún vai cười khẽ.

Lời nàng vừa dứt một thân ảnh hồng y cũng phi tới. Cung Vân Phi ngẩng đầu nhìn người tới, vừa thấy đó là Cung Vô Y, nàng run lên, cúi đầu nói: "Tứ...tứ hoàng huynh, thì ra huynh cũng ở đây"

Trong các hoàng huynh của mình, Cung Vân Phi sợ nhất là tứ hoàng huynh Cung Vô Y tâm ngoan thủ lạt này, nhất là thủ đoạn mà hắn đối đãi với nữ tử.

Cung Vô Y liếc nàng một cái, nhẹ gật đầu rồi nhìn sang phía bên trái Dạ Nhược Ly còn vị trí trống kia, đang muốn ngồi thì bị một người giành trước. Thấy mục đích không đạt được, hắn đen mặt nhìn người kia.

Chu Tước khiêu khích nhìn hắn, vị trí bên cạnh chủ nhân là của hắn, không ai được cướp!

"Tứ hoàng huynh, huynh ngồi chỗ của muội đi!" Cung Vân Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, nhường chỗ cho Cung Vô Y mà hắn cũng không khách sáo ngồi xuống, phượng mâu mê người, yêu nghiệt cười nhìn Dạ Nhược Ly.

"Tiểu Dạ nhi..."

"Thái tử trắc phi đến, lục công chúa đến..."

Lời nói còn chưa dứt đã bị một tiếng the thé thông báo của thái giám ngoài điện cắt ngang, Cung Vô Y nhú mày, không kiên nhẫn nhìn ra ngoài, vừa nhìn liền biết hắc đang bắt mẫn, làm cho Hoàng Phủ Sài đang chú ý hắc cũng ra mồ hôi lạnh.

Theo tiếng thông báo đi vào là Lâm Hân Nguyệt hoàng y cũng lục công chúa Hoàng Phủ Điệp xinh đẹp dễ thương sóng vai đi vào.

Vừa vào điện, Hoàng Phủ Điệp liền thấy Dạ Nhược Ly, nàng ta nghiêng rặng, phần hận nói: "Dân đen đáng chết, cô còn dám tới đây? Phụ hoàng, sao ngài lại để loại người này tham gia yến hội? Ngài phải đánh cô ta một trăm trượng rồi đuổi khỏi hoàng cung!"

Nguyên bản cả điện đang ồn ào thì sau khi Hoàng Phủ Điệp lớn tiếng nói thì như có kỳ tích xảy ra, mọi người đều há hốc, đồng tình nhìn nàng.

"ba!" Một cái tát vang dội trong không gian yên tĩnh này, Hoàng Phủ Điệp kinh ngạc ngẩng đầu, rung rức nhìn phụ hoàng luôn sùng ái nàng, nghen ngào nói: "Phụ hoàng, sao ngài đánh con, con đã làm gì sai?"

"Cần rồi!" Hoàng Phủ Sài phát tay áo, lãnh khốc nói "Mau xin lỗi Dạ cô nương!"

"Cái gì?" Hoàng Phủ Điệp rung lên, cắn cắn môi, oán hận nhìn Nhược Ly "Phụ hoàng, ngài muốn con xin lỗi cô ta? Tại sao? Rõ ràng là cô ta... con biết rồi, nhất định là phụ hoàng bị dung mạo cô ta mê hoặc, cô ta không xứng đáng, chẳng lẽ trong lòng ngài nàng quan trọng hơn hoàng nhi sao?"

Ánh mắt Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, nàng đứng lên, nhưng nàng còn chưa kịp ra tay thì một thân ảnh màu hồng bên cạnh đã nhanh hơn, tàn nhẫn nói: "Vị hôn thê của bốn vương có thể để cho một kẻ ngu ngốc như ngươi vũ nhục á? Lăn cho bốn vương!"

Cung Vô Y nắm vạt áo Hoàng Phủ Điệp nhắc cô lên rồi mạnh mẽ ném ra ngoài, rồi lại dùng chân đạp cô một cái, lúc này cả người hắc nhìn âm trầm đáng sợ.

Dù là Cung Vô Y cũng không hiểu nổi tại sao mỗi khi mình nghe có ai vũ nhục nàng(DNL) liền tức giận, muốn giết người đó.

Máu không ngừng chảy ra từ trong miệng chảy ra nhưng Cung Vô Y lại coi như không thấy, không chút nào thương hoa tiếc ngọc, ngược lại hắc còn tăng lực đạp dưới chân, tàn nhẫn cười "các người nghe kỹ cho bốn vương, nếu còn để bốn vương nghe ai nói gì về nàng liền có kết cục giống kẻ ngu này!"

Dạ Nhược Ly chớp mắt, dù nàng không thích yêu nghiệt Cung Vô Y này nhưng thấy hắc giữ gìn như vậy nàng lại cảm thấy không còn kiên kị hắc như lúc đầu.

Cung Vô Y lại giơ chân đá Hoàng Phủ Điệp văng ra ngoài, sau đó từ trong vạt áo lấy ra một khăn lụa, rồi nhú mày lau giày cho sạch. May mà lúc này Hoàng Phủ Điệp đã đau mà ngất đi, nếu không thể nào cũng tức chết.

Hoàng Phủ Sài, phủ trán một cái rồi phát tay cho người nâng Hoàng Phủ Điệp xuống.

Dạ Nhược Ly nhìn Hân Nguyệt từ đầu tới cuối đều đặt mình bên ngoài, xoay người phân phó Dạ Băng Nguyệt một cái, ngay lúc mọi người không chú ý, nàng biến mất rồi nhanh chóng trở lại.

"Vân Ca, vừa rồi muội kêu cô ấy làm gì vậy?" Cung Vân Phi khó hiểu hỏi.

Dạ Nhược Ly khoanh tay, lười nhác dựa vào ghế gỗ đàn hương, tà cười: "Muội kêu nàng đi rắc một thứ bột phấn lên người Lâm Hân Nguyệt, thứ này là tình phấn, thứ phấn này có thể làm cho người ta phản đối chữ tình gấp chục lần, cho dù là người ả nhân cũng sẽ phải lộ ra hết. Bây giờ tỷ cứ nhìn kịch hay là được rồi."

Nói xong, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì nữa.

Huyền Thiên đang cùng Nam Cung Liệt nói chuyện cũng thường hay liếc về Dạ Nhược Ly giống như đang đợi lệnh, mà lúc này hắc liền ngăn người vì bây giờ trong đầu hắc có một thanh âm vang lên: "Huyền Thiên, lát nữa ông phải phối hợp với ta, làm tốt chuyện này ta sẽ thu ông làm đồ đệ, dạy thuật luyện đan cho ông."

"sư phụ?" Huyền Thiên nghi hoặc chớp mắt, vừa nãy dường như hắc nghe tiếng sư phụ nhưng mà miệng của nàng còn chưa mở ra, chẳng lẽ vì ông cứ nghĩ bái sư nên có ảo giác? Có lẽ vậy.

"Huyền Thiên, đừng nghi ngờ, đây là một loại huyền kỹ mật tu luyện, có thể dùng ý niệm để giao tiếp, tí nữa cứ làm theo nhugnwx gì ta phân phó là được." đạo thanh âm lúc này lại truyền tới lần nữa, Huyền Thiên sững sốt, song rất nhanh liền đổi thành kích động.

Đây không phải là ảo giác? Sư phụ muốn thu hắc làm đồ đệ?Hắc đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng tới rồi.

Mà Thanh Nhiên với Thanh Mộc cũng thu được truyền âm, không khỏi càng thêm sùng bái Dạ Nhược Ly, đã gần tới nỗi mù quáng, nếu như nàng nói trên đời này có chuyện nàng làm không được thì họ cũng không tin.

"khụ khụ..." Thanh Nhiên ho khan, trong mắt tràn đầy ý cười "Thanh Mộc, đệ có nghe nói sao, hiện tại bên ngoài đều lưu truyền rằng Trắc phi nương nương của thái tử âm ngoan độc ác, tâm như độc hạt lại làm ra vẻ thanh thuần, hãm hại thái tử phi nương nương, một chút cũng không hiền lương thực đức như thái tử phi."

Thanh Mộc liếc hẩn một cái, cái này không phải do hẩn truyền sao?

"Ừ, rất nhiều người nói vậy."

"nha?" Huyền Thiên bỗng nhiên cũng sáp chân vào, tay quấy rối tóc một chút, "Chuyện này là thực sao? Vân Phi là cháu gái của lão phu, lão phu không thể để con bé bị người ta khi phụ được, mọi người cho ta biết chuyện này có thật hay không?"

Trong An Tĩnh điện bởi vì mấy câu của ba thầy trò Huyền Thiên mà gọn sóng.

"Chuyện này ta cũng có nghe qua, theo ta thấy, Thái tử phi vẫn tốt hơn, tính tình ôn hoà, hiền lương thực đức, so với trắc phi giả dối kia tốt hơn nhiều."

"Đúng vậy, nếu là ta, ta sẽ không nhìn hạt cát thành minh châu, trắc phi kia sao có thể sánh bằng thái tử phi được?"

"Ta thấy thái tử trắc phi kia một lòng độc ác, tâm cơ thì thâm trầm, nghe nói giao tình của nàng với tứ công chúa không nhỏ mà vừa rồi thấy công chúa bị nạn lại không cứu? Đã vậy còn thích nơi nơi tuyên truyền nàng tốt lắm, thiện lương lắm, còn trọng tình trọng nghĩa. Phi, nàng tính là cái gì?"

Lâm Hân Nguyệt nắm chặt nắm tay, sắc mặt đối từ trắng thành xanh, từ xanh thành hồng, nhìn chằm chằm đám người kia: "Câm miệng cho bốn cung, Cung Vân Phi kia sao sánh bằng ta? Dung mạo hay tài năng đều không bằng ta, chỉ nhiều đồ sao là thái tử phi được? Nếu không phải nàng là công chúa Ly Phong quốc thì dù là thiếp của điện hạ nàng cũng không có cửa."

Mọi người đều kinh sợ, ai cũng không nghĩ là cao quý tao nhã Thái tử trắc phi lại phần nộ điên cuồng đến vậy? Nhất là khuôn mặt kia nanh ác đáng sợ như vậy, sao thái tử lại yêu một nữ tử như vậy được? Nhìn thôi cũng ghê tởm.

"Hân Nguyệt!" Hoàng Phủ Quân dùng sức nhấn lâm Hân Nguyệt, bắt mắt nhìn mặt, dù là hẩn cũng không biết nàng có một mặt điên cuồng đến vậy.

Kính ngạc hồi lâu mọi người cũng lấy lại tâm trí, tiếp tục nghị luận.

"Chẳng lẽ lời đồn là thật? Thái tử phi bị trắc phi hãm hại?"

"Nhìn cái dạng này có lẽ là đúng rồi, thái tử trắc phi không tao nhã cao quý như đồn đãi mà là một nữ nhân chanh chua."

"không phải, so với chanh chua càng đáng sợ."

"Rầm!" Lâm Hân Nguyệt một chân đá bay cái bàn gần nhất, hung ác hét ầm lên "Bốn cung bảo các người câm ngay, chẳng lẽ các người không nghe sao? Cung Vân Phi kia không thể bằng ta. Nếu lại để bản cung nghe mấy lời này coi chừng bản cung chém cả nhà các người."

"Ba!" Hoàng Phủ Quân rút cuộc không nhịn được nữa, gơ tay tát Lâm Hân Nguyệt một cái, có chút đau đón rống lên "Lâm Hân Nguyệt, bản thái tử nhìn lầm cô rồi, đây mới là bộ mặt thực của cô đúng không? Vậy bình thường cô phải ăn nhả ra sao vậy?"

Một cái tát này làm cho Lâm Hân Nguyệt tỉnh lại, nếu là bình thường, vì giữ hình tượng của mình, dù tức bao nhiêu nàng cũng không biểu hiện trên mặt, mà khi này không hiểu sao nàng lại không áp chế được cơn tức trong người mà phát tiết ra hết.

"Điện hạ, thần thiếp không biết chuyện này là thế nào, những lời này không phải do thần thiếp nói, thực sự không phải, điện hạ phải tin thần thiếp." Lâm Hân Nguyệt ôm má, uỷ khuất nhìn Hoàng Phủ Quân, mà nàng giống như nghĩ tới gì đó liền trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vân Phi "Thiếp biết rồi, là do hai ả kia, nhất định là hai ả hạ độc trên người thần thiếp cho nên thiếp mới nói những điều này, điện hạ..."

"Đù rồi!" Hoàng Phủ Quân che giấu đau đớn trong mắt, thất vọng lắc đầu "Đến lúc này rồi nàng còn muốn trốn tránh trách nhiệm? Mà trên đời này có loại độc khổng chế lời nói việc làm của người khác sao? Lâm Hân Nguyệt, sau này bốn thái tử không tin cô một lần nữa!"

Dù là hẩn không muốn tin nữ nhân mình yêu vẫn luôn lừa hẩn, nhưng mà sự thật trước mắt làm cho hẩn skhoong thể không tin...

"Nhược Ly, là nàng làm sao?" Hoà Vũ Sa đến cạnh Dạ Nhược Ly, gơ ngón tay cái lên, yêu mị cười "Loại nữ nhân giả dối này làm ta thấy mà tởm, chuyện làm ta thích nhất chính là kéo lớp nguy trang này xuống, ha ha, tiếc tối hôm nay quá đã, còn được miễn phí xem vở kịch này nữa chứ."

Hoà Viêm ôm trường kiếm trong người luôn nhìn hai người Hoà Vũ Sa và Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ như thần nỏ một nụ cười vui vẻ.

Về phần vở kịch kia, từ đầu tới cuối hẩn đều không nhìn...

"Tiện nhân, ta muốn giết các người." Người yêu lãnh đạm làm cho lòng Lâm Hân Nguyệt như chìm vào biển sâu. Với nàng mà nói đây là lỗi của hai ả (chỉ HVS và DNL), dù sao giờ nàng cũng đã thất sủng, cùng lắm thì đồng quy vu tận, thứ mà nàng không lấy được, tiện nhân Cung Vân Phi kia đừng hòng lấy được!

Đáng tiếc là nàng còn chưa tới gần thì đã bị Thanh Nhiên với Thanh Mộc chặn lại rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt, Thanh Nhiên liền nín hơi cười "Sur tổ, bạch si này cứ giao cho đồ tôn là được rồi, ngài cứ vui vẻ xem kịch là được ạ."

"Đúng vậy, chuyện nếu để tự tay sur tổ động thủ vậy chúng ta dùng để làm gì nha?" Thanh Mộc lãnh đạm nhìn Lâm Hân Nguyệt, lạnh lùng nói.

Sur... sur tổ?

Không kể đến Lâm Hân Nguyệt, chỉ trừ mấy người Hoả Vũ Sa ra thì những người còn lại đều sững sốt.

Nàng là sur tổ của Thanh Nhiên Thanh Mộc, vậy không phải là sur phụ của Huyền Thiên đại sur sao? Trời ơi, nàng không chỉ là thiên tài tu luyện mà còn là một luyện đan sư trân quý, kỹ thuật luyện đan còn cao hơn đại sur Huyền Thiên, nếu không sao đại sur lại báỉ nàng làm sur phụ được?!

Hoàng Phủ Sài thở hắt ra, khó trách lúc trước Thanh Nhiên cảnh cáo hắn không thể để Huyền Ảnh đi báo thù, nguyên lai nàng còn có một thân phận như thế, không biết là hoàng muội sao lại đụng tới nàng, mà nữ nhi của hắn cũng chọc sai lầm này.

Người như vậy, hoàng gia cũng không thể chọc tới.

"Văn Ca, muội là luyện đan sư sao?" Cung Vân Phi kinh ngạc há to miệng, khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại: "Khó trách Huyền Thiên đại sur lại giúp ta, thì là bởi vì muội. Tuy rằng ta không biết sao muội lại rời đi Ly Phong quốc nhưng ta cũng có thể đoán đại khái rồi. Nếu Văn tướng quân mà biết năng lực này của muội, không biết ngài ấy hối hận tới chừng nào."

Dạ Nhược Ly cười nhạt, từ chối cho ý kiến, nàng quay sang nhìn về phía Lâm Hân Nguyệt.

Lâm Hân Nguyệt không ngờ rằng thiếu nữ này là sur phụ của Huyền Thiên đại sur, trời ạ, sao hôm nay nàng đã chọc phải người như thế này chứ, nếu lại cho nàng làm lại nàng chỉ mong hôm nay đừng gặp phải người này, cũng đừng nhận kinh hách nhiều như này.

"Lâm Hân Nguyệt, người biết chuyện này chưa? Hôm nay sur tổ của ta đã thắng đệ nhất cao thủ trong tứ đại gia tộc, cũng thu phục luôn tứ đại gia tộc, cũng chỉ có loại người ngu ngốc như người với Hoàng Phủ Điệp kia mới trêu chọc sur tổ, với thân phận của các người cũng xứng nói chuyện với sur tổ sao? Hoàn toàn là vũ nhục sur tổ của ta, các người dù muốn uống nước rửa chân của sur tổ cũng không xứng."

Thanh Nhiên cao ngạo nói, khinh thường nhìn Lâm Hân Nguyệt, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét rõ ràng.

"Đã đụng tới sur tổ rồi, Lâm gia các người đừng nghĩ còn tồn tại nữa."

Câu nói cuối cùng này là cho mặt Lâm Hân Nguyệt tái mét, nàng biết hôm nay đã trêu phải người không nên trêu, chẳng những mạng nàng không có mà cả cơ nghiệp trăm năm của Lâm gia cũng không còn. Nếu Thanh Nhiên đã muốn giết nàng vậy sao còn nói mấy tin này làm gì, nếu không nói có lẽ nàng sẽ không thống khổ như vậy.

"Thanh Nhiên, Thanh Mộc, những chuyện còn lại giao cho các người, chúng ta đi thôi."

Nếu đã đạt được mục đích vậy Dạ Nhược Ly cũng quyết định đi, đối với nàng thì Lâm Hân Nguyệt chỉ là một phế vật nàng không cần ra tay, chỉ cần giao cho người khác là được, ắt hẳn họ sẽ cho nàng câu trả lời vừa lòng.

"Phi nhi..."

Từ phía sau truyền tới một lời khàn khàn làm Cung Vân Phi ngẩn người, nhưng chỉ một chút liền theo Dạ Nhược Ly rời đi, không quay đầu lại.

Hoàng Phủ Quân nhìn thân ảnh từ từ biến mất trong tầm mắt chỉ cảm thấy tâm hình như không còn, đôi mắt thâm thúy kia giờ đây tràn trề nỗi đau xót, hối hận...

Sau khi đã ra ngoài điện, Dạ Nhược Ly duỗi thẳng lưng một cái, sau đó liền có một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng làm nàng nhũn mảy, nhìn về phía tên yêu nghiệt nào đó, lạnh lùng nói: "Buông tay!"

"Nữ nhân đi với ta, ta có chuyện cần nói với nàng." Nói rồi liền cương ép kéo nàng đi.

"Hỗn đản!" Chu Tước thấy màn này liền tức giận chửi một câu "Trả chủ nhân cho lão tử!"

"Chu Tước nè, người đừng đi theo làm gì." Hoả Vũ Sa vội vàng giữ Chu Tước lại, không cho hắn chạy theo, "Ta thấy nam nhân này cũng không tệ, hắn rất xứng với Nhược Ly, người đừng đi theo phá họ làm gì, nếu không ta nói chuyện kia cho cô ấy."

Nghe vậy Chu Tước liền dừng bước, hắn hung dữ nhìn Hoả Vũ Sa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Coi như cô thắng!"

Ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử kia, môi đỏ hơi nhếch gợi lên một nụ cười tuyệt diệu, nam nhân này không hổ là một tên yêu nghiệt, nếu không phải tinh thần của Dạ Nhược Ly trầm ổn chắc cũng bị hắn câu hồn đi rồi.

"Muốn nói gì thì nói nhanh đi!" Dạ Nhược Ly nhũn mảy, lại nhìn xuống tay hắn nói "Mà huynh có thể bỏ tay ta ra được không?"

"Tiểu Dạ Nhi, bốn vương..."

Lời nói vừa tới bên miệng thì hán thấy cung nữ đang đi tới đây liền nuốt trở vào, khó chịu nhũu mảy, mà hán lại nhích về gần về phía Dạ Nhược Ly để ra một lối đi, chuyện này đối với Cung Vô Y có khiếm khích mà nói thì cho dù là một nữ tử lướt qua cũng đủ làm hán thấy ghê tởm.

Mà bước chân của cung nữ kia cũng hướng về cùng phía đó, mà bởi vì nàng cúi đầu nên không rõ được khuôn mặt của nàng.

Lông mày hán nhũu chặt lại, Cung Vô Y đứng lên một bước chặn nàng kia lại, chán ghét nói "Người là ai? Sao cản đường bốn vương?"

Cung nữ kia liền quỳ xuống trước mặt hán, từ từ ngẩng đầu lên, khi thấy rõ mặt nàng kia Dạ Nhược Ly liền sùng sốt.

Là Long Vũ Cẩm sao? Không ngờ nàng ta lại giả trang cung nữ lẫn vào cung.

"Công tử, tiểu nữ muốn tới nói cho công tử một chuyện: người đừng để bị nữ nhân này lừa." Long Vũ Cẩm chỉ thẳng mặt Dạ Nhược Ly, phần hận nói tiếp "Nữ nhân này có quan hệ không rõ với Long gia Long Phi Thanh, ái muội không rõ với Nam Cung gia Nam Cung Thần thiếu gia, mà bên cạnh ả lại có không ít nam nhân, ả ta không khác gì một kỹ nữ, người đừng để bị ả lừa, ả ta có lẽ vì thế lực phía sau của công tử mà tiếp cận người, nữ nhân tiện như ả không xứng để công tử theo đuổi đâu."

Nói rồi Long Vũ Cẩm đắc ý nhìn Dạ Nhược Ly, hán ta thà rằng tin là có chứ không thể tin là không, dù giả hay thật thì tiện nhân này cũng bị vứt bỏ thôi, không có một nam nhân nào muốn mình mang tiếng râu quai xanh (đeo râu quai xanh = bị vợ ngoại tình).

Mà hán cao ngạo như vậy nói không chừng liên giận dữ mà giết ả luôn.

Ha ha, đây là kết quả của người muốn là địch của Long Vũ Cẩm nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 22: Mau lẫn ra đây chịu chết!

Nam tử hồng y đứng dưới ánh trăng, vạt áo tung bay, hán lẳng lẳng đứng trên lối mòn mà khuôn mặt kia lại âm trầm đáng sợ, đáy mắt lạnh lùng nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất.

Long Vũ Cẩm nhìn chằm chằm nam tử yêu nghiệt kia, nuốt xuống một ngụm nước miếng, không thể không nói nam tử này là nam tử ưu tú nhất trong những nam tử mà nàng đã gặp. Nam tử hoàn mỹ lại kinh diễm như vậy không thể là nhân loại được.

Nam tử kia bước lên một bước, nhếch môi nhìn Long Vũ Cẩm làm cho ả ta tim đập nhanh hơn, trở nên càng bất an. ả không cho là nam tử cười âm lãnh này sẽ nhìn trúng nàng.

"Tiểu Dạ Nhi không xứng để bốn vương yêu thích, vậy người xứng sao?"

Lời nói lạnh lùng đoạn tuyệt làm cho Long Vũ Cẩm kinh ngạc tròn tròn mắt, nàng từ từ đứng dậy, hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: "Tại sao? Tại sao nữ nhân này tệ như vậy người còn thích ả ta? Loại nữ nhân giống như ả vốn nên..."

Lời nói đang nói liền bị đứt giữa chừng bởi vì có một bàn tay đang không ngừng bóp chặt cổ nàng, nàng hơi ngẩng đầu liền thấy dung nhan tuấn mỹ lại âm lãnh.

"Câm miệng!" Cung Vô Y quát lạnh, sát khí trong mắt không thêm che giấu "Người cho người là ai mà dám vu cáo vị hôn thê của bốn vương? Người cho người có một chút tư sắc thì tốt hơn nàng sao? Bốn vương nói cho người biết trong mắt bốn vương, dù có là mỹ nhân cũng chỉ là vì khuôn thôi, đương nhiên là ngoại trừ tiểu Dạ Nhi ra, nàng mạnh mẽ như vậy không giống nữ nhân!" (Nhã Nhã: sao có cảm giác như CVY đang chửi khéo DNL vậy ta? =))))

Mới nghe nửa câu đầu Dạ Nhược Ly có chút thích nhưng khi nghe nửa câu sau, vài phần tốt đẹp kia là mất sạch sẽ.

"Phanh!" Bàn tay hán vung lên đẩy Long Vũ Cẩm ra, chán ghét nhìn tay mình, nhũu mảy nói: "Sao bốn vương lại xúc động như vậy chứ? Tự tay chạm vào người? Về rồi phải dùng nước sát trùng rửa sạch mới được, dù bốn vương muốn tự chặt tay này nhưng mà nếu không có tay sao ôm Dạ Nhi được đây?"

"Khụ, khụ..." Long Vũ Cẩm xoa xoa cổ họng mình, ho khan mấy tiếng, mà vừa nghe đến lời nói kia của hán nàng liền tái mặt, trong mắt đều là ý khuất nhục.

Dạ Nhược Ly co rút khoé miệng, không nói gì nhìn Cung Vô Y, thu tầm mắt lại lạnh lùng nhìn Long Vũ Cẩm, nhếch môi cười lạnh: "Long Vũ Cẩm, đây là cô tự đưa lên cửa, lúc trước Long gia các người đối xử với Long Phi Thanh ra sao thì giờ ta sẽ trả lại cho các người — gấp đôi!"

"Cô... cô không được làm như vậy!" Long Vũ Cẩm khản trương lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn Dạ Nhược Ly đang đi về phía nàng.

“Không được? Tại sao lại không được?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly nhướn mắt, “Từ lúc các người gây thương tổn cho Long Phi Thanh liền đã bị kết cục bị diệt vong rồi, đây là các người tự tìm, đừng trách ai!”

Thuộc hạ của nàng cũng là người nhà của nàng, không thể để người khác thương tổn được! Nếu không chỉ có một kết quả – đó là chết!

“Cô tức giận vì một nam nhân như vậy không sợ người giận quá mà giết cô sao?” Long Vũ Cầm cắn môi, lui về sau hai bước, nhìn về phía Cung Vô Y nói “Chính người cũng thấy rồi đó, cô ta có quan hệ không bình thường với Long Phi Thanh, chẳng lẽ người có thể khoan dung sao?”

Dạ Nhược Ly nhẹ châm biếm một tiếng, nàng không ngờ rằng cô ta còn ôm hy vọng vào lúc này.

“Ta với yêu nghiệt này không có quan hệ gì với nhau, chuyện của ta hẳn không có tư cách xen vào, mà để ta nói cho cô cái này...” Hơi cúi người xuống, Dạ Nhược Ly nói nhỏ bên tai Long Vũ Cầm, nhỏ đến nỗi mà Cung Vô Y không thể nghe được “Long Phi Thanh không chỉ là thuộc hạ của ta mà thân phận của hắn còn là một trong sáu vị trưởng lão Âm Dạ các, dù là thân phận hay địa vị đều cao hơn Niệm Khê các chủ, chỉ bằng đám phế vật các người cũng muốn giết hắn sao?”

Thân thể Long Vũ Cầm hơi run lên, dù nàng ở Thiên Vũ quốc nàng cũng biết Âm Dạ các danh chấn đại lục.

Cái tên Long Phi Thanh là một trong sáu vị trưởng lão nàng cũng đã nghe qua nhưng mà chỉ nghĩ là trùng tên mà thôi, ai ngờ hai người này lại là một, nói vậy, thân phận của nữ tử này... là...

Các chủ chân chính của Âm Dạ các! Mà nàng cũng là một luyện đan sư thần bí cao quý!

Trời ạ, hôm nay nàng đụng tới ai vậy nè, nếu biết chuyện này sớm hơn thì dù có cho nàng gan trời nàng cũng không dám chọc.

“Biết rồi sao?” Dạ Nhược Ly lãnh đạm lướt mắt qua mặt tái nhợt của Long Vũ Cầm, từ từ xoay người quát lạnh, “Thanh Long ‘chiếu cố’ nàng thật tốt cho ta, nhớ kỹ là đừng để nàng ta chết sớm quá, ta muốn nàng nhận hết thống khổ rồi hãy chết, chuyện này giao cho mi đó.”

Từ trong chiếc nhẫn loé lên một luồng sáng xanh liền xuất hiện một thiếu niên có khuôn mặt đáng yêu, hắn chu miệng, uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly nói “Chủ nhân, chuyện này ta thành thạo nhất nhưng mà ta đói quá, không có mà sức làm.”

“Thanh Long, ngươi muốn yêu cầu điều kiện với ta?” Dạ Nhược Ly nhũn mày, trêu chọc nhìn khuôn mặt đáng yêu kia.

“Người ta chỉ đói bụng thôi mà, đói lắm luôn á, chủ nhân, người ta muốn ăn đan dược, muốn ăn liền á...” Thanh Long lăn lộn dưới đất, cả bộ áo xanh dính đầy tuyết trắng dưới đất, một hồi sau mới chịu bò dậy lay tay áo nàng, đôi mắt mong nước chớp chớp: “Chủ nhân, người coi như người ta không có ăn vụng, người thưởng ta một lọ đan dược được không?”

Bị Thanh Long nhìn như vậy, Dạ Nhược Ly không khỏi mềm lòng lấy ra một lọ đan dược trong nhẫn Huyền Linh, tuy ngươi là thần thú nhưng cũng không ăn nhiều đan dược được đâu, chẳng lẽ ngươi đã quên lúc đó ngươi ăn nhiều quá mà khó tiêu sao?”

Vừa nhận đan dược, Thanh Long cười như nở hoa, nhẹ gật đầu: “Chủ nhân, không có lần nữa đâu, ta chắc chắn đó.”

Dạ Nhược Ly xoa đầu Thanh Long rồi nhìn sang phía Cung Vô Y, nhẹ nhũn mày: “Yêu nghiệt, nếu huynh không có lời gì để nói thì ta đi trước, ta còn nhiều chuyện cần làm lắm, phải đi trước.”

Cung Vô Y nhìn nàng cười khê, mỉa mai vô cùng: “Để bản vương đoán, nàng muốn đi đối phó Hoả gia và Bắc Ảnh gia đúng không?”

“Không sai, ta hận hai gia tộc này nên ta không thả bọn họ rồi đi đâu.” Sát ý tuôn trào ra ngoài, nàng lạnh lùng nói, nàng không nghi ngờ sao hắn có thể biết suy nghĩ này của nàng vì dù sao hắn cũng hiểu biết chuyện này một hai.

Cung Vô Y nhếch môi, híp mắt, lười nhác nói: “Cần bản vương giúp gì không?”

Trong mắt Dạ Nhược Ly loé ra khí thế bá đạo, nhìn hắn nói: “Ta không cho là còn cần trợ giúp để đối phó với đám phế vật kia, chỉ cần mình ta là đủ, không cần ai giúp đỡ.”

Nói rồi Dạ Nhược Ly đi nhanh rồi khỏi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của hắn, Cung Vô Y cười mỉa mai: “Bây giờ chắc Hàn Phong đã phế tên phế vật Hoả gia kia rồi, nữ nhân bản vương nhìn trúng đám phế vật kia sao có thể thăm dò?”

Hoả Lăng Thiên có lẽ không nghĩ tới lúc trước hắn thèm thuồng nhìn Dạ Nhược Ly liền nhận được tai vạ thảm thiết này...

Lúc này ở biệt viện Hoả gia tràn đầy tiếng khóc, Hoả Tinh lạnh lùng nhìn qua đám người đang khóc sụt sùi, tức giận nói: “Các người nói là khi này có một người áo đen tới, mà hắn còn dẫn theo rắn độc, phế đi căn nguyên của cháu ta sao?”

Trong óc lúc này có một đám nữ nhân, hoàn phi yến gầy đều có đủ, những nữ nhân này đều có chút sắc đẹp, phong tư trác tuyệt, mà lúc này bọn họ đều bị thương quây quần bên giường.

Trên giường là một nam tử, sắc mặt tái nhợt, thân thể không còn lành lặn, hạ thân thì máu chảy đầm đìa, cực kỳ bi thảm, nhìn vào cũng đủ làm người ta sớn hết gai ốc.

Những nữ nhân này bị thương là không phải giả, nếu Lăng Thiên thiếu gia đã bị thương chỗ đó thì các nàng liền không còn tác dụng gì, mà lấy tính cách của hắn sẽ không thả các nàng đi, như vậy những ngày sau này của các nàng sẽ ra sao? Mà bọn họ đang bị thương nên cũng không ai trả lời câu hỏi của Hoà Tĩnh trưởng lão, đều đang nức nở không ngoi.

“Hừ đã sớm nói cho con đừng mang nữ nhân nào theo mà không nghe...” Hoà Tĩnh lạnh lùng hừ, sát ý dày đặc lan toả ra “Vừa nãy ai ở bên hầu hạ Lăng Thiên, mau ra đây cho lão phu!”

Một nữ tử xinh đẹp run rẩy đứng ra, nàng quỳ xuống cúi đầu nói “Là... là.. thiếp...”

Hoà Tĩnh liền rút kiếm trên lưng ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ông ta liền đâm vào người nữ tử kia.

Nàng kia hoảng sợ trừng to mắt, há to miệng, không kịp nói gì đã ngã xuống...

“A!”

Tiếng la lớn vang lên trong phòng, tất cả nữ tử đều nín lặng, ôm nhau gất gao, khản trương nhìn Hoà Tĩnh, sợ mình sẽ là nạn nhân kế tiếp.

“Biến, biến hết cho lão phu!”

Câu này giống như lệnh đặc xá, chúng nữ nhanh chóng chạy ra ngoài, sợ mình trở một tỷ liền mất mạng.

“Trưởng lão, Tĩnh trưởng lão...” Bên ngoài có một hạ nhân chạy tới, thở dốc “Vũ Sa tiểu thư và Viêm thiếu gia đã về.”

“Rầm!” Ông đầm mạnh nắm đầm lên bàn, đôi mắt trở nên tàn nhẫn, sát ý lan rộng “Chuyện này cùng hai người kia không thể không liên quan, nếu cháu ta đã tàn vậy ta sẽ không để bọn họ sống tốt!”

Nói rồi nhìn Hoà Lăng Thiên đang nửa sống nửa chết trên giường, phất tay áo, dứt khoát rời đi.

Hoà Viêm, Hoà Vũ Sa, hôm nay là ngày chết của các ngươi!!!

Ngay lúc Hoà Tĩnh đi về phía tiền sảnh thì hai huynh muội Hoà Viêm cũng đang kè vai đi tới, vì thế mà hai bên chạm mặt! Nhìn thấy vẻ mặt ‘đau lòng mắt con’ của Hoà Tĩnh, Hoà Vũ Sa khinh thường cười: “Lão nhân, sắc mặt ngươi quá tệ, chẳng lẽ hôm nay con ngươi chết sao, hay là có đứa cháu đích tôn nổi dòng nào bị phé à? Chuyện này vui quá, chúc mừng!” (Nhã Nhã: Sa Sa nói chuẩn *giờ ngón tay cái*, HVS: Đương nhiên, không nhìn coi bốn tiểu thư là ai a? *cười đắc ý*)

Dừng chân lại, Hoà Tĩnh mặt đầy sát ý “Hoà Vũ Sa, quả nhiên là ngươi làm! Ta muốn giết ngươi báo thù cho cháu ta!”

Hoà Vũ Sa giật mình, lời vừa rồi nàng chỉ không thích đôi ông cháu này nên mới nói, chẳng lẽ thực sự Hoà Lăng Thiên đã bị phé?

“Ha ha...” Nghĩ tới đây Hoà Vũ Sa không nhịn được cười lớn, tiếng cười cứ quanh quẩn cả đêm hôm “Thật là tốt quá, đại ca, ca có nghe không, công cụ hại người của phé vật Hoà Lăng Thiên kia bị phé rồi, muội thật sự không nhịn được nữa, ha ha, tối nay vui quá luôn, không biết là ai tốt bụng làm nữa, nếu biết ta sẽ khắc hẳn thành tượng, cảm tạ hẳn đã trừ bỏ tai hoạ cho dân.”

Nghe vậy Hoà Viêm nhếch môi cười, sùng nịnh nhìn nàng

“Chắc là Hoà Lăng Thiên kia chọc phải người không nên chọc nên mới bị quả báo đó, ta sớm đã muốn phé tên phé vật kia rồi, tiếc là có người làm trước rồi.”

“Ngươi... các ngươi...” Sắc mặt Hoà Tĩnh xanh mét, giờ kiếm đâm tới Hoà Vũ Sa “Ta muốn giết các ngươi báo thù cho cháu ta!”

Trong mắt loé ra hàn quang, Hoà Vũ Sa cười lạnh, bình tĩnh nhìn kiếm kia đâm tới “Thiên Hoà, giết lão!”

Hồng quang trong tay áo loé ra liền xuất hiện một con rắn hồng, là cái lưỡi dài đánh úp về phía Hoà Tĩnh, mà Hoà Tĩnh không đề phòng Thiên Hoà liền cắn chặt cổ tay ông, đau quá mà Hoà Tĩnh muốn hét ra, bóp chặt cổ tay bị thương.

Hồng Xà roi xuống mặt đất, hồng quang bao quanh người nó, thân hình nó dần kéo dài rồi hoá thành một la ly hồng y.

“Thú hoá hình người?” Hoà Tĩnh biến sắc mặt, mà trên cổ tay hắn một sơ tơ màu hồng dần lan lên phía về tim đau đến mất hẳn đều co: “Thứ này không phải là sùng vật sao? Nó là Huyền thú có thể hoá thành hình người, Hoà Vũ Sa những năm này ngươi giấu quá sâu!”

Nhiều năm trôi qua như vậy mà không ai phát hiện, trong tay Hoà Vũ Sa có một Huyền thú hung mãnh như vậy.

“Trúng độc của ta rồi a... Lão già, ngươi chết chắc rồi!” Thiên Hoà phồng má, đôi má hơi ửng hồng nhìn rất dễ thương, lông mi thì dày như quạt hương bồ, đôi mắt tròn xoe trừng Hoà Tĩnh “Ngươi muốn giết chủ nhân ta mà không nghĩ mình có xứng không sao? Nếu Nhục Ly đại nhân mà biết, ngươi sẽ rất thảm.”

Lúc nói đến Dạ Nhục Ly, đôi mắt to trogn kia loé ra quang mang sùng bái.

Hoà Tĩnh nhìn sợi tơ trên cánh tay kia, ông cắn chặt răng lấy kiếm chặt luôn cánh tay mình xuống, máu tươi liền từ đó phun ra ngoài, mặt hắn nhanh chóng tái lại.

“Hoà Viêm, Hoà Vũ Sa, lão phu sẽ không tha cho các ngươi.”

“Ha ha, lão thất phu, ngươi cho ngươi làm vậy thì còn sống được sao?” Thiên Hoà cười lớn, khinh thường nhìn hắn “Ngươi biết ta là ai sao? Tên đầy đủ của ta là Thiên Hoà Xã, độc tính mạnh nhất, chỉ cần bị ta cắn một cái thôi thì độc của ta sẽ lan tràn toàn thân ngươi, chủ nhân nói ta chính là pháp bảo đánh lén tốt nhất, ngươi xong rồi lão thất phu!”

Nói xong liền có một tơ hồng sắc lan cả toàn thân, dù là mặt cũng nhiễm vài tơ hồng, nhìn cực kỳ khủng bố.

Ánh trắng bao phủ một bộ áo đen, nam tử áo đen khoanh tay đứng trên nóc nhà, khí vũ tuyệt luân, hiên ngang, đứng thẳng trong gió, tư thế oai hùng, lúc này hắn đang nhìn chăm chăm hồng y nữ tử bên dưới: “Nữ tử này là bằng hữu của chủ mẫu tương lai đúng không? Những người bên chủ mẫu không ai đơn giản nha, nhưng mà nhiều nam nhân quá đi, chủ nhân càng phải nỗ lực nhiều lắm mới mong đuổi theo chủ mẫu được, mà nữ tử này tuy không giống chủ mẫu nhưng cũng có ý lắm a...”

Cuối cùng Hàn Phong còn nhìn kỹ Hoà Vũ Sa, trong mắt hiện lên vài tia hưng phấn, sau đó liền thả người nhảy biến mất trong đêm trăng...

Hoà Vũ Sa? Tên này hắn sẽ nhớ kỹ...

“Có lẽ Hoà gia không cần ta ra tay a!”

Từ trên đầu xuất hiện một câu nói lãnh đạm làm Hoà Vũ Sa ngẩn ra, vừa ngửa đầu liền thấy Dạ Nhược Ly từ trên mái hiên nhảy xuống, nàng nhìn nơi mà Hàn Phong vừa biến mất rồi mới nhìn Hoà Vũ Sa: “Sa Sa, những năm này thực lực của Thiên Hoà tăng nhiều ha!”

“Ừ, đột phá còn nhanh hơn cả ta nữa chứ.” Hoà Vũ Sa xấu hổ cười, đột nhiên nàng hỏi: “Nhược Ly, tỷ hận Bắc Ảnh gia?”

Dạ Nhược Ly gật đầu, nàng cũng không che đi sát khí trong mắt: “Bắc Ảnh Thần là dựng của ta, cho nên ta không những hận Bắc Ảnh gia mà Hoà gia cũng là kẻ thù không đội trời chung nữa, lần này ta sẽ không để bọn họ rời đi. Vừa nãy ta đã đi Bắc Ảnh gia rồi, không còn một ai sống!”

“Bắc Ảnh gia Bắc Ảnh Thần? Cái tên này ta đã nghe qua, Hoà gia Hoà Dẫn Na đã đợi ông nhiều năm lắm rồi, Hoà Dẫn Na này là tiểu thư trực hệ, thiên phú khá tốt, ở Hoà gia địa vị cô ta rất cao, gia tộc cũng kỳ vọng ở cô ấy nhiều lắm. Nhưng mà Nhược Ly, ta cùng với đại ca sẽ luôn ở về phía cô, dù bỏ gia tộc cũng được.” Hoà Vũ Sa nghiêm mặt, kiên định nói.

Hoà Viêm nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua tia khó hiểu nhưng nó đi quá nhanh làm cho không ai nắm bắt được.

“Tiểu muội, chúng ta về nhà trước đi, nếu phải giúp Nhược Ly thì chúng ta phải về nhà rồi mới có thể nói được.” Hoà Viêm nhìn sang Dạ Nhược Ly, cực kỳ kiên định nói “Nhược Ly, chuyện của muội cũng là chuyện của chúng ta, Hoà gia ra sao đều không liên quan gì đến bọn ta cả, chúng ta sẽ đốc toàn lực giúp muội.”

Dạ Nhược Ly vui mừng cười tươi, vô vai hai người: “Giao cho hai người thì ta yên tâm rồi, ta còn một số chuyện phải làm phải đi trước, nơi này giao cho hai người nha.”

Sau khi rời đi, Dạ Nhược Ly liền về Long gia, Long Thần Lạc sớm đã ở ngoài cửa đứng đợi, nàng nói với ông vài câu rồi đi về phòng mình. Nhưng mà khi mở cửa ra thấy chuyện trong phòng thì dừng chân lại vài giây mới nhủ thầm đi vào.

Chỉ thấy trên giường là một nam tử đang khoanh chân ngồi, gió đêm bên ngoài thổi vào làm tóc bạc tung bay nhẹ nhẹ.

Ánh trắng thanh đạm chiếu lên cảm bào làm cho hắn phiêu dật giống như tiên, đẹp đến không thật. Nếu nói Cung Vô Y là yêu nghiệt tai hoạ thì hắn là như tiên nhập thế, dù là hai loại đẹp trai ngược nhau nhưng lại đẹp vô cùng.

Giống như phát hiện người đi tới nam tử mở mắt ra, thân ảnh loé lên liền xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly.

Tốc độ hắn quá nhanh nên Dạ Nhược Ly có giây lát ngơ ra.

“Phi Thiên Độc Giác Thú?” Dạ Nhược Ly giãn mi ra, khó tin dò hỏi.

Nam Tử ôn nhu cười, nhẹ gật đầu, cả khuôn mặt đều trở nên nhu hoà, nhẹ nhàng nói: “Ta là Thiên Hoàng, mấy ngày trước là ngài cứu ta, vì muốn trả ơn ta muốn kí kết khế ước cùng ngài.”

Dạ Nhược Ly nhìn hắn một cái, cũng không có động tác gì: “Nói lý do thật cho ta đi, ta không tin ngươi vì trả ơn mà đồng ý phục tùng cho nhân loại.”

“Trong Huyền Thú rừng đã từng có lời tuyên tri rằng lúc ta gặp nguy cơ sẽ được một người cứu, người này sẽ trở thành cường giả đứng đầu đại lục, nếu ta trung thành đi theo người này thì Huyền Thú rừng sẽ càng mạnh hơn nữa, sẽ không còn bị ức hiếp nữa!” Nâng mí mắt lên, vẻ mặt nghiêm túc thay cho vẻ ôn hoà khi nãy “Ngài chính là người đó, ta cảm thấy ngài rất đặc biệt nên mới nguyện ý khế ước với ngài.”

“Sao ngươi lại chắc rằng ta sẽ khế ước ngươi?”

“Bối vì ta là Thú Hoàng của Huyền Thú rừng, kẻ tróc ta cũng đồng nghĩa với việc có được cả Huyền Thú rừng.”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly không khỏi than nhẹ, nàng đã từng nói sẽ bắt Thú Hoàng tới để cười, không nghĩ rằng sẽ là ‘nhất ngữ thành sấm’, Thú Hoàng tự mình đưa đến... (Nhất ngữ thành sấm: một lời nói thành sự thật)

Sáng hôm sau

Tin tức Hoà gia và Bắc Ảnh gia gặp phải tai hoạ diệt môn truyền ra cả Thiên Vũ quốc, vừa nghe có rất nhiều người ngậy ra như phồng, những người đã từng tham dự Huyền Giả đại hội không khỏi nghĩ tới một thân bạch y phiêu nhiên kia liền run lên. Ai cũng biết trong đại hội hai bên đã kết thù, chẳng lẽ chuyện này là cô ta làm?

Nhưng mà không ai dám nghị luận, nói không chừng là hai nhà tranh chấp rồi đồng quy vu tận thì sao.

Ở Nam Cung gia, mọi người tập trung trong tiền sảnh, Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn qua bốn vị gia chủ của mấy thế gia, rồi lại nhìn Cung Vân Phi: “Vân Phi, ta kêu đám người Long Phi Thanh đưa tỷ về Ly Phong quốc nhà, được không?”

Nghe vậy, Cung Vân Phi cười nhẹ lắc đầu: “Nhược Ly, ta không về đó đâu, nếu được cho ta ở lại giúp đỡ đi, được không?”

“Nơi này không hợp với tỷ, nếu tỷ không muốn về thì ta cho Long Phi Thanh đưa tỷ đến Ám Dạ các, Niệm Khê sẽ an bài cho tỷ, mong rằng sau khi ta về từ Bắc Ảnh gia có thể thấy một Cung Vân Phi hoàn toàn mới, không phải công chúa, cũng không phải Thái Tử phi, tỷ làm được không?”

Cung Vân Phi gật đầu, kiên định đáp: “Ta sẽ không để muội thất vọng đâu.”

Ám Dạ các? Đám người trong tứ đại gia tộc nhìn nhau, bỗng nhiên họ nghĩ tới chẳng lẽ nàng là chủ nhân thần bí của nó sao? Có lẽ trừ người đó ra sẽ không ai có bản lĩnh này, nếu sớm biết được họ sẽ không ứng chiến, nếu không sẽ không đem cả gia tộc kéo vào chung.

“Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người đưa tỷ ấy về đi” Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng phân phó, nàng vung tay áo lên liền có một quyền sách dày bay vào lòng Huyền Thiên “Đây là những gì đem qua ta đã viết, bên trong là phối phương và các phương pháp luyện đan, về sau đan dược trong Ám Dạ các liền giao cho ông, trong đó cũng có nhiều loại đan dược giúp Huyền giả đột phá, tốt hơn mấy loại ông nghiên cứu ra nữa, ta mong trong thời gian ngắn thực lực của tứ đại gia tộc sẽ phát triển nhanh.”

Có một Thiên Hoàng liền đủ đối phó với Bắc Ảnh gia. Mà lực lượng của tứ đại gia tộc cần phát triển toàn lực bởi vì ở trên Bắc Ảnh gia có nhiều thế lực còn mạnh hơn nữa, nàng linh cảm rằng rất nhanh sẽ phải đối mặt.

Huyền Thiên cẩn thận ôm cuốn sách vào lòng, bảo vệ như trân bảo, trên mặt cuống che không được sự kích động.

Hồ hấp những người còn lại cũng trở nên dồn dập, đan dược có thể làm Huyền Giả đột phá? Trời a, họ đang mơ hay đang tỉnh? Chuyện tốt như vậy bọn họ có thể được hưởng sao?

Lúc này thái độ của tứ đại gia tộc đều thay đổi, họ vui mừng mà theo, không có một chút bất mãn, đối với Huyền Giả mà nói thì có gì quan trọng hơn là tăng thực lực lên?

“Trừ nay tứ đại gia tộc phải nghe theo lệnh Huyền Thiên, nếu các ngươi toàn tâm toàn ý ta sẽ không bỏ rơi các ngươi, nhưng nếu ai có ý muốn phản bội...” Sát khí nhanh chóng hiện ra, Dạ Nhược Ly cười lạnh “Ta sẽ cho người đó, sống – không – bằng – chết!”

Mọi người đều rung mình nhìn dung nhan tuyệt sắc kia.

“Chu Tước ngươi vào trong nhẫn đi, Nguyệt, ta đi trước một bước, cô nhanh chóng theo sau!” Sau khi an bài mọi chuyện Dạ Nhược Ly đứng dậy rồi đi, đi ra ngoài cẩn thận nhìn trước sau, thấy không có tên yêu nghiệt nào đó mới thở nhẹ ra.

Nhưng mà lúc này từ phía liền có thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi “Nữ nhân, nàng lại muốn chạy đi đâu? Bỏn vương nói rồi, nàng đừng hòng bỏ lại bỏn vương!”

Thân thể nàng đột nhiên cứng ngắt, vừa quay đầu liền thấy tên yêu nghiệt kia.

Dạ Nhược Ly thờ nhẹ ra, huyết sáo một cái liền xuất hiện Phi Thiên Độc Giác Thú từ trời đi xuống, đến trước mặt Dạ Nhược Ly

Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên lưng Độc Giác Thú, nhếch môi cười: “Yêu nghiệt, hẹn gặp lại, Thiên Hoàng, đi thôi!”

Cung Vô Y nhìn Độc Giác Thú đang trên trời, đen mặt lại, đập vào một cây cỏ thụ bên cạnh, cỏ thụ liền ầm ầm ngã xuống: “Hàn Phong, ra đây mau!”

Bóng đen loé lên, hiện ra trước mặt Cung Vô Y là Hàn Phong, hấn(HP) lùi về sau vài bước, cười gượng: “Chủ nhân, người đừng giận, ta chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, ta biết ngài không muốn làm chủ mẫu bị thương nhưng mà đừng trút giận lên người ta, ta chịu không được, ngài tha cho ta đi!”

“Hàn Phong, sao ngươi lại không biết bay?” Cung Vô Y hung tợn trừng hấn, xanh mét hỏi.

“Chủ nhân, ta là rắn, ngài thấy có con rắn nào bay rồi sao?” Hàn Phong ưỡn khuỷu nhìn hấn, không bay được không phải lỗi của hấn, con rắn trời sinh đều

không biết bay.

“Nếu như không phải người không bay được thì sao giờ Dạ Nhi đã chuẩn đi rồi? Hiện tại người tự về Ly Phong quốc đi, chừng nào chưa bay được thì đừng tới gặp bốn vương.”

Hàn Phong hổ thẹn cúi đầu, đứng rồi, đây là lỗi của hắn, nếu hắn bay được thì đã giúp chủ nhân đuổi theo chủ mẫu rồi, nói cho cùng đều là do hắn không bay được. Nếu hắn có thể giống Long mà bay lượn thì không phải chủ nhân đã ôm được mỹ nhân rồi sao?

Tội nghiệp Hàn Phong bị Cung Vô Y khi dễ mà còn tự trách mình.

Bắc Sơn – nơi này cách Thiên Vũ quốc không xa nên chỉ cần mấy ngày đi là sẽ tới nơi.

Ngày này cả Bắc Sơn đang im lặng thì một tiếng hét đã đánh vỡ nó, tiếng la truyền vào tai những ai đang ở Bắc Sơn.

“Tất cả người ở Bắc Ảnh gia, mau lẫn ra đây chịu chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 23: gặp lại sau ba năm

Trời vừa sáng, sương mù vẫn còn đâu đó mà bay bay.

Sau khi nghe được câu nói kia ở Bắc Sơn, tất cả mọi người đều kinh ngạc chạy ra, họ muốn biết người nào mà gan lớn như vậy, dám tới Bắc Ảnh gia quấy rối, cái này khác gì tìm chết?

Cũng lúc này ở trên một ngọn núi, thanh sam nam tử nhìn về phía trước, hắn có chút kích động: “Tiếng này... Tiếng này là của Ly nhi, Ly nhi rốt cuộc cũng tới rồi, người đâu, ta muốn xuống núi.”

Ba năm, hắn đã ngây ngốc ở đây ba năm rồi, đến lúc đi được rồi.

Trong màn sương mù là một thiếu nữ bạch y đứng trên Phi Thiên Độc Giác Thú, nghênh đón gió sáng lộ ra phong hoa đầy người. Mà cả người nàng lại lộ ra phách thái bề ngễ thiên hạ, Độc Giác Thú dưới chân nàng lúc này cũng toả ra quang mang thánh khiết, ánh hào quang này cực kỳ dịu dàng nhưng những người có thực lực thấp lại có cảm giác tim đập nhanh.

“Là người?” Lục trưởng lão Bắc Ảnh Khâu vừa nhìn liền nhận ra đó là Dạ Nhược Ly, khinh thường hừ lạnh: “Hừ, người cư nhiên dám tới Bắc Ảnh gia ta sao? Đến đây bắt chúng ta chết? Người nghĩ người là ai, nếu đã tới rồi thì cũng đừng đi nữa, hôm nay người chết chắc rồi!”

Mấy ngày này tâm tình Lục trưởng lão rất tệ, những người đi Huyền Giả đại hội ở Thiên Vũ quốc còn chưa về, mà trong đó còn có con của hắn, hắn đang muốn tìm người để phát tiết thì Dạ Nhược Ly này lại đưa tới cửa, vậy đừng trách hắn ‘thị cường lăng nhược’!

(thị cường lăng nhược: ý mạnh hiếp yếu)

Nhưng mà ai mạnh ai yếu còn chưa biết được...

“Khoan đã!” Tiếng quát uy nghiêm từ sau vang lên, mọi người đều đồng loạt tránh ra một lối nhỏ, chỉ thấy có hai lão giả, một trước một sau đi tới.

Người đi ở phía sau Dạ Nhược Ly biết, đó chính là Bắc Ảnh Dương Thiên đi cùng Bắc Ảnh Khâu tới Hiên Viên quốc, bắt dượng đi. Mà người đi trước, là một lão giả đầu tóc hoa bạch, râu dài mà trắng như tuyết, trên mặt tràn đầy uy nghiêm, đôi mắt đen từ lúc ra vẫn đều nhìn Dạ Nhược Ly.

“Gia chủ” Mọi người đồng thời ôm quyền hành lễ, bày tỏ sự tôn kính của mình.

Gia chủ? Người này là phụ thân của dượng, Bắc Ảnh gia chủ đương nhiệm Bắc Ảnh Lạc? Một cường giả Huyền Hoàng? Nàng còn phải gọi ông một tiếng gia gia, nhưng mà Bắc Ảnh gia đã cường ép mang dượng đi nên nàng đối lão nhân này cũng không có cảm giác tốt.

Hai mắt tinh nhuệ nheo lại, Bắc Ảnh Lạc lạnh giọng hỏi: “Cô là ai? Sao tới Bắc Ảnh gia ta quấy rối?”

“Ông bắt dượng của ta rồi còn hỏi ta tới làm gì?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, cả người đều trở nên cuồng ngạo, giống một nữ vương đứng trên lưng Độc Giác Thú, bá đạo nói: “Lão nhân, ta nói cho ông biết, nếu giờ ông không thả dượng ta ra vậy thì hôm nay ta sẽ san bằng Bắc Sơn này!”

Sắc mặt lão biến đổi, Bắc Ảnh Lạc mặt tối lại, nhưng ông còn chưa nói thì Bắc Ảnh Khâu đã giành trước: “Gia chủ, chúng ta nói mấy lời vô nghĩa này

làm gì? Ba năm trước ả không chịu được một chưởng của ta, vậy ba năm sau ả cũng chịu không nổi nửa chưởng của ta, phế vật này để ta giết!”

Bắc Ảnh Lạc biến sắc, muốn ngăn cản Bắc Ảnh Khâu nhưng vẫn chậm một bước...

“Phế vật, chết đi!” Bắc Ảnh Khâu âm hiểm cười, nắm đấm bị một tầng quang mang màu vàng vây lại, nắm đấm ấy nhìn như nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại ẩn giấu sát cơ, hẳn tin chắc phế vật này không chịu được một chiêu của hắn.

“Bắc Ảnh Khâu, ông to gan, đến con gái ta mà cũng dám thương đến, chết đi.”

Một tiếng hét vang lên, một thân ảnh màu xanh bay qua trời cao, mũi chân lấy nhánh cây làm điểm tựa liền nhảy lên, đột nhiên quay người, bàn tay như nhảy múa trên không, thiên biến vạn hoá làm người ta hoa hết mắt, nhìn không rõ.

“Oanh!”

Ngay lúc Bắc Ảnh Khâu còn đang ngây người, bàn tay nhẹ nhàng đánh vào hắn, nhưng là một chưởng nhìn như rất nhẹ này lại làm cho Bắc Ảnh Khâu rơi từ giữa không trung ngã mạnh xuống đất, một đám bụi bay lên mù mịt.

“Thiếu chủ...”

Nhìn thấy người này tất cả đều tròn to mắt, thiếu chủ đã ba năm chưa xuống núi sao giờ lại xuống?

“Thần nhi, qua ba năm, thực lực của con tăng không ít nha, tính tuý trong chưởng Miên Nhu này con cũng lĩnh ngộ hết rồi, vi phụ rất vui.” Bắc Ảnh Lạc vuốt râu dài, ánh mắt hiện ra một thoáng vui mừng, những năm gần đây Bắc Ảnh Thần luôn nhốt mình trong núi bế quan khổ tu, không nghĩ đến thực lực lại tăng nhanh như vậy, làm cho ông cũng giật cả mình.

“Nếu không có thực lực thì sao con có thể bảo hộ thể tử và con cái?” Châm chọc cười, mâu quang Bắc Ảnh Thần trở nên âm đạm, nếu ba năm trước hắn cũng có được thực lực cường đại thì sao lại bị ép bỏ đi hai người con gái hắn yêu nhất và hài tử chưa xuất thế...

Bây giờ đã qua ba năm chắc hẳn hài nhi đã xuất thế, nhưng mà người cha như hắn này còn chưa nhìn qua đứa nhỏ.

“Dương... dương...”

Thanh âm hơi run rẩy từ sau lưng truyền tới, thân thể hắn cứng lại, từ từ xoay người, nhìn thật sâu khuôn mặt quen thuộc này, hắn ôn hoà cùng sùng sịnh mà nhìn nàng: “Ly nhi, Ly nhi của ta, ta rốt cuộc có thể nhìn thấy con rồi...”

Bắc Ảnh Thần vươn tay ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, hắn gắt gao ôm lấy thiếu nữ trong lòng, đôi tay run rẩy vờn về tóc nàng.

“Dương xin lỗi, Ly nhi, do ta quá vô dụng, ba năm này không thể ở cạnh hai mẹ con con ngay cả hài tử kia cũng chưa nhìn thấy.” buông nàng ra, Bắc Ảnh Thần vuốt nhẹ má Dạ Nhược Ly, đau lòng nhìn nàng “Con còn gầy hơn ba năm trước nữa, những năm này mọi người khổ rồi, sau này một nhà chúng ta không cần phải xa nhau nữa rồi.”

Trời mới biết được ba năm này hắn nhớ họ bao nhiêu, cho nên biến nỗi nhớ thành lực lượng, tu luyện đến mất ăn mất ngủ, chỉ vì một ngày nào đó rời khỏi đây sẽ về bên họ.

“Dương cũng gầy, lần này con tới là đem người trở về, nương và Phong nhi đều chờ dương ở nhà, chúng ta rất nhanh sẽ sum họp thôi...”

Đúng vậy, sẽ rất nhanh liền được sum họp, nếu Bắc Ảnh gia không thả người thì nàng cũng không ngại san băng nơi này. Bởi vì nàng Dạ Nhược Ly bây giờ đã không là Dạ Nhược Ly ba năm trước, không cần phải nhẹn, sẽ không có ai có thể chia rẽ họ nữa.

“Gia chủ” Bắc Ảnh Khâu bò dậy, ác độc nhìn hai cha con Dạ Nhược Ly “Ngài cũng thấy rồi đó, thiếu chủ đã bỏ qua Bắc Ảnh gia như vậy đó, Hoả gia tiểu thư là nữ tử kiệt xuất lại si tình như vậy thì hẳn lại bỏ qua mà mê muội một phụ nữ khác, ả ta còn có một đứa phế vật nữa chứ. Chỉ cần giết hai ả thì thiếu chủ mới chịu cưới Hoả gia tiểu thư. Nếu con bé này dám tới đã rồi thì đừng hòng rời đi!”

Bắc Ảnh Thần lạnh lùng nhìn gã. Hắn đang muốn cho gã một trận thì đã có người ngăn hắn lại.

“Dương, người nhìn con đi, con sẽ để họ biết ai mới là phế vật.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng bước lên, cuồng vọng nhìn Bắc Ảnh Khâu cười lạnh “Bắc Ảnh Khâu, ông có tin là ta chỉ cần một chiêu liền đánh bay ông ko?”

“Ha ha, tức cười quá, chỉ bằng một phế vật như cô còn dám lớn lối? Bắc Ảnh Khâu này sẽ cho cô biết cô đã sai khi đối đầu với lão phu”

Nói xong Bắc Ảnh Khâu lạnh lùng nhìn nàng, nâng lên một quyền, quyền này của gã đã được một tầng màu vàng bao quanh, gã nâng quyền này mạnh mẽ đâm tới mặt Dạ Nhược Ly. Gã biết lúc này đã không thể đánh lại Bắc Ảnh Thần nhưng gã cũng không cho là một phế vật cũng có thể đánh được gã.

Bắc Ảnh Dương Thiên hít mắt đánh giá Dạ Nhược Ly, gã cũng nghĩ Dạ Nhược Ly là phế vật, ba năm trước thấy nàng không tầm thường, nhưng giờ chỉ mới qua ba năm mà thôi, dù nàng có thiên phú cao tới đâu cũng không chống lại được Bắc Ảnh Khâu.

Mà Dạ Nhược Ly cũng chỉ làm một việc...

Nàng khẽ nâng tay lên giống như là đang phẩy con ruồi mà phẩy Bắc Ảnh Khâu, sau đó... Trước mặt bao người Bắc Ảnh Khâu liền bị một luồng nhẹ nhàng kia đánh bay ra ngoài, ai ai cũng kinh ngạc ngày ngốc nhìn nàng kia, từ đầu đến cuối nàng cũng chỉ thờ ơ.

Chuyện này... chuyện này sao có thể như vậy được? Lục trưởng lão không chịu được một chiêu của thiếu nữ kia? Trời ạ, bọn họ nhất định là đã hoa mắt, chứ nếu không sao lại có chuyện này được?

Chật vật bò dậy, Bắc Ảnh Khâu chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn liền phun ra một ngụm máu, gã nhìn chăm chăm nàng. Chỉ sợ lúc này gã mới là người kinh sợ nhất, dù sao gã cũng không nghĩ là một phế vật ba năm trước bị một chiêu của gã đã trọng thương lại ở ba năm sau phát triển tới mức gã chỉ có thể nhìn lên.

Điều này làm cho người cao ngạo như Bắc Ảnh Khâu sao có thể chịu được?

“Trong các người còn ai muốn thử? Hay là muốn cùng lên?” Dạ Nhược Ly cười lạnh nhìn bốn phía, sau đó mới nhìn Bắc Ảnh Lạc “Lão nhân, đừng ta phải đưa đi, nếu ai ngăn trở thì ta không ngại mở đường bằng thi thể.”

Nghe Dạ Nhược Ly cảnh cáo, Bắc Ảnh Lạc xanh mặt, không khỏi lạnh lùng: “Làm một người cha ta cũng muốn con mình có thể đạt được hạnh phúc, nhưng mà ta không chỉ là một người cha mà ta còn là gia chủ Bắc Ảnh gia, mà làm một người cha ta đã nỗ lực vì nó rồi nhưng mà Hoà gia với Bắc Ảnh gia đã sống mãi với nhau, sau này không biết có bao nhiêu người sẽ phải chết nữa, cái giá này ai gánh nổi chứ?”

“Tức cười, tại sao mà đừng của ta phải hy sinh cho Bắc Ảnh gia? Chẳng lẽ vì ông sinh ở Bắc Ảnh gia? Không ai có thể chọn nơi mình sinh ra nhưng lại được quyền chọn tương lai của mình, hơn nữa...” Ngừng lại một chút, mắt Dạ Nhược Ly đột nhiên tràn đầy lãnh ý, tuyệt tình mà lạnh lùng nói “Bắc Ảnh gia các người sinh hay vong có liên quan gì tới chúng ta đâu? Dù mọi người trong thiên hạ đều chết mà người nhà bạn bè ta còn sống thì ta sẽ không thêm để ý làm gì.”

“Con bé này...” Bắc Ảnh Lạc tức giận không nói ra lời, đỏ mặt hét lên: “Dù sao đi nữa thì Thần Nhi cũng không được đi, núi Bắc này mới là nhà của nó.”

Dạ Nhược Ly chăm chọc nhìn lão, quyết định không nói nữa, bá đạo nhìn bốn phía: “Vậy thì mấy người cùng lên hết đi, dù là thi thể chất thành núi ta cũng muốn đưa đừng đi. Mà ta cũng muốn biết ai dám cản đường đó!”

Câu nói cuối cùng bá đạo tận trời, Thiên Hoàng dịu dàng nhìn nàng, nữ tử này giống như một vương giả làm cho lòng hấn trở nên có chút bất thường.

Kiếp này có thể gặp nàng là hạnh phúc nhất rồi, mà hấn cũng có thể mãi mãi bên nàng...

“Hừ, lão phu vốn nể mặt Thần Nhi không so đo với cô, nếu cô đã nói vậy mà lão phu không cho cô toại nguyện thì sao được chứ?” Lão tức giận đến nổi râu trắng cũng nhấp nhô lên, mắt hết hình tượng uy nghiêm ban đầu.

Tuy rằng lão bội phục dũng khí của đứa nhỏ này mà cũng thích nó nữa, nhưng khổ nỗi ở giữa có Hoà Duẩn Na thì lão cũng muốn cho Thần Nhi đi tìm hạnh phúc của mình. Mà thân là gia chủ Bắc Ảnh gia lão phải suy nghĩ cho gia tộc, có ai biết mấy năm nay lão cũng khổ đâu thua gì con mình đâu!

“Gia chủ, chuyện này để lão phu xử lý đi”

Một lão giả bạch y đứng dậy, dù dung nhan đã già nhưng trong mắt vẫn ngập tràn sự tình táo cơ trí, tay lão cầm trường kiếm nghênh gió mà đứng, lộ ra thái độ ‘vân thanh phong đạm’ giống như người vô dục vô cầu, vừa nhìn liền biết là người tu luyện.

“Đại trưởng lão, vậy con bé này giao cho ông” Bắc Ảnh Lạc khẽ gật đầu, để đại trưởng lão ra tay thì lão yên tâm rồi.

Mà những người đứng xem cũng không cho là Dạ Nhược Ly này có thể thắng luôn cả đại trưởng lão, lần này cô ta chết chắc rồi. Đây chính là hậu quả của người dám khiêu khích Bắc Ảnh gia. Phải biết rằng thực lực của Đại trưởng lão và Lục trưởng lão cách nhau không ít, lão ấy chính là cao thủ thứ hai trong gia tộc, chỉ sau mỗi gia chủ, thực lực chính là Tinh huyền sư cao nhất.

“Tiểu Ly nhi...” Bắc Ảnh Thần căng thẳng, nhanh chóng cầm tay Dạ Nhược Ly, nhẹ nhàng kêu.

Dạ Nhược Ly cầm tay Bắc Ảnh Thần vô nhẹ, tự tin cười nói: “Đừng, ngài yên tâm đi, con đã nói phải đưa ngài về nhà rồi thì sẽ làm được, không ai ngăn chúng ta được đâu.”

Thấy con bé kiên định như vậy, Bắc Ảnh Thần ngăn người rồi buông ra: “Vậy con đi đi, đừng chờ con ở đây, ta tin con gái đã lớn của ta sẽ an toàn trở về.”

Dạ Nhược Ly cười nhẹ rồi đi tới trước đại trưởng lão, mà theo bước chân của nàng thì khí thế quanh người cũng bộc phát ra tựa như con sóc quét qua khu rừng.

“Tinh huyền sư trung cấp?” Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn cô gái đang đi tới, khẽ nhíu mày nghĩ “Mười mấy tuổi mà đã đạt tới Tinh huyền sư trung cấp, thiên phú như vậy chỉ sợ là của hai thế lực kia bồi dưỡng ra a. Nhưng đã vậy thì sao, chênh lệch hai cấp người cũng không phải đối thủ của ta.”

Những người còn lại hiển nhiên cũng nghe được lời nói của đại trưởng lão, ai cũng sợ hãi ngơ ngác nhìn nhau.

“Mười mấy tuổi đã là Tinh huyền sư trung cấp? Nàng thực sự là con gái của thiếu chủ sao? Thiên phú như vậy còn tốt hơn Hoà gia Hoà Viêm thiếu gia

nhiều lắm, nếu nàng là người của Bắc Ảnh gia chúng ta thì tốt rồi, chắc gia chủ cũng nghĩ như vậy đi?”

“Chao ôi, nếu như có nàng Bắc Ảnh gia ta sẽ vượt xa Hoả gia kia rồi đó, tiếc là Hoả gia tiểu thư dù không có được thiếu chủ cũng không để ngài ấy ở bên nữ tử khác. Hoả gia đã từng nói nếu thiếu chủ đi khỏi núi Bắc này thì đại chiến của hai nhà sẽ bùng nổ.”

“Ừ nhỉ, thực lực hai bên cũng không khác nhau mấy nhưng thiên tài ở Hoả gia xuất hiện nhiều quá, nếu đắc tội Hoả gia sau này Bắc Ảnh gia không còn an bình nữa rồi.”

“Thật là đáng tiếc, thiên phú của cô nương này quá mạnh nhưng dù sao đại trưởng lão đã ở cấp Tinh cao nhất, cô ấy sẽ không đấu lại lão đâu.”

“Đương nhiên rồi, dùng đầu ngón chân cũng đoán được người thắng sẽ là đại trưởng lão, ta nghĩ một chiêu của trưởng lão cô ấy cũng không đỡ nổi.”

“Hừ, ta lại hi vọng nàng bị đại trưởng lão giết đi cho rồi, dám khiêu khích Bắc Ảnh gia không chết đàng hoàng được đâu!”

Có người ai thán, có người thương tiếc, cũng có người vui sướng khi kẻ khác xui xẻo, nhưng không ai tin rằng một Dạ Nhược Ly Tinh Huyền sư trung cấp có thể đánh bại đại trưởng lão. Đương nhiên là ngoài Thiên Hoàng ra, hẳn tin chắc với năng lực chiến đấu của mình nàng có thể thắng được đại trưởng lão.

Đại trưởng lão rút kiếm ra, thờ ơ nhìn Dạ Nhược Ly, trong ánh mắt ấy không có nghiêm trọng cũng không khinh thường, có chính là sự bình thản vô kỷ.

Nếu không phải là địch, Dạ Nhược Ly sẽ thưởng thức lão rồi...

“Ta nhường cô ba chiêu” lãnh đạm nhìn Dạ Nhược Ly, đại trưởng lão vẫn thờ ơ như trước giống như chuyện nhường Dạ Nhược Ly ba chiêu rất bình thường.

“Không cần” Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu, nhếch môi cười khê “Nếu muốn nhường thì phải là ta nhường lão ba chiêu.”

“Hì!” Mọi người đều hít vào một hơi, chấn kinh nhìn Dạ Nhược Ly.

Cuồng vọng, thiếu nữ này cuồng vọng quá mức rồi, nàng tính cái gì chứ, cũng dám nói nhường đại trưởng lão ba chiêu? Trước giờ đều chưa thấy ai tự cao tự đại như thiếu nữ này, có lẽ nàng có thiên phú rất cao nhưng đại trưởng lão cao hơn nàng tới hai cấp lận đó.

“Hừ” Hừ lạnh một cái, đại trưởng lão cũng không nói mấy lời thừa thải nữa liền giờ kiểm chém tới Dạ Nhược Ly.

Đối mặt với Tinh huyền sư cao nhất Dạ Nhược Ly cũng không dám thả lỏng, nàng đồng thời cũng rút ra kiếm trên eo, nhất thời liền hiện ra một mảnh kiếm quang, bụi đất tung bay mù mịt, ai ai cũng quên thở mà nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau.

Dần dần, ánh mắt của họ đã biến hóa...

Dạ Nhược Ly vẫn thành thạo điều luyện như cũ, thân hình thoăn thoắt, một bộ áo trắng xuất trần phiêu dật không dính tro bụi, mà ngược lại bước chân của đại trưởng lão đã có chút hỗn độn, lão bị bức phải lui về phía sau, cũng là một thân bạch y nhưng ống tay áo đã bị cắt rớt một nửa.

TMD! Cái này là ảo giác đi? Đại trưởng lão bị rơi xuống hạ phong?

Lúc này ai cũng muốn mắng cha chửi, nếu có một ngày ai đó nói cho họ một Tinh Huyền sư cao nhất mà còn không bằng một Tinh Huyền sư trung cấp thì bọn họ sẽ đá bay người đó, cao nhất sao có thể không bằng trung cấp? Nhưng mà chuyện này lại xảy ra trước mặt bọn họ rồi.

Mọi người trừng to mắt, không dám nháy mắt mà nhìn trận chiến này, trong lòng như cứng lại, hô hấp cũng chậm hết mấy nhịp.

“Nàng là người nào mà còn nhỏ như vậy đã có thực lực cao thế?” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày nhìn Dạ Nhược Ly không rời tầm mắt, hồi lâu sai mới thu ánh mắt lại nhìn Bắc Ảnh Thần than nhẹ.

Bắc Ảnh Thần cũng không để ý tới lão, hắn chỉ tập trung nhìn Dạ Nhược Ly mà đau lòng: “Trong ba năm này tiểu Ly nhi đã chịu cực chịu khổ thế nào mà có thực lực mạnh như vậy? Nói cho cùng đều là người cha này vô dụng, ta đã từng nói sẽ để con được lớn như một nữ hài bình thường, bảo vệ hai mẹ con con cả đời, nhưng mà con gái lại vì ta mà bỏn ba kẻ khác, không màng tính mạng đến cứu ta...”

Bắc Ảnh Thần nắm chặt tay, lúc này hắn lại khát vọng được cường đại, người làm cha sao có thể để con gái bảo vệ? Nhất định phải do hắn bảo hộ hai mẹ con các nàng.

Đại trưởng lão đột nhiên lui về sau hai bước, hắn sweeney mấy hơi thở, lau hết mồ hôi trên trán, nâng mắt nhìn thiếu nữ: “Ngay từ đầu là lão phu coi thường cô, quả thật là cô có thể nhường lão phu ba chiêu. Nhưng cô đừng quên nơi này là Bắc Ảnh gia chúng ta, chỉ bằng một mình cô mà muốn đưa thiếu chủ đi, đây không phải là chuyện ảo sao?”

“Ai nói chỉ có mình ta?” Dạ Nhược Ly không nhìn lão mà chỉ Độc Giác Thú phía sau “Đừng quên còn có nó nữa.”

“Ha ha, chỉ bằng một con Độc Giác Thú...”

Bắc Ảnh Lạc cười lớn, lời hắn còn chưa nói xong liền ngưng cười, sắc mặt trở nên khó coi.

Trước mắt bao người cả thân hình Độc Giác Thú bị một lũ ánh sáng bao vây, trong đó thân hình như bị kéo dài, mà khi ánh sáng đó mờ đi thì ở chỗ mà Độc Giác Thú đã đứng xuất hiện một nam tử.

Nam tử kia tuấn mỹ như tiên, một đầu tóc bạc tung bay, cầm bảo Nguyệt Nha bị ánh sáng chiếu xuống như được phủ một tầng kim quang.

Núi Nam Hòa, núi Bắc Ảnh, rừng Huyền Thú là ba thế lực lớn đặt song song nhau, Bắc Ảnh Lạc không có duyên nhìn qua bản thể của Thú Hoàng nhưng lại từng nhìn qua hình người của Thú Hoàng, vậy nên khi Thiên Hoàng hoá thành người thì lão đã nhận ra đó là Thú Hoàng, là Huyền thú trong truyền thuyết.

Hơn nữa, trong ba thế lực này thì rừng Huyền Thú cao nhất, chuyện này cũng khó trách Bắc Ảnh Lạc sẽ bị giật mình.

Tại sao mà đường đường Thú Hoàng sẽ ở cùng con bé này? Nếu lão nhớ không lầm thì khi này con bé cười Thú Hoàng tới núi Bắc...

Hung hăng nuốt một ngụm, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly cùng Thiên Hoàng, dám cười Thú Hoàng, dù là lão cũng không dám làm nữa! Hơn nữa, người trog hai thế lực kia đều luôn muốn bắt Thú Hoàng để cười đều không làm được, vậy mà bây giờ có một thiếu nữ có thực lực nhỏ bé rất nhiều làm được, chuyện này Bắc Ảnh lạc không thể không chấn kinh, đương nhiên, còn có chút hâm mộ...

Phải biết là có được Thú Hoàng cũng tương đương có được cả rừng Huyền Thú, rừng Huyền Thú có nhiều dược liệu quý báu nên rất nhiều thế lực muốn thu nó về.

Cuộc chiến lần này cũng không cần phải đánh tiếp, nếu tiếp cũng vô nghĩa, nhưng mà nghĩ tới Bắc Ảnh Thần sắp đi, Bắc Ảnh gia cùng Hoà gia sẽ xảy ra chiến tranh, người chết người thương vô số lão liên khó chịu mà gào khóc lên.

Bắc Ảnh gia tất cả đều trọn tròn mắt, ai cũng không nghĩ là gia chủ luôn luôn uy nghiêm cũng có lúc khóc giống như một đứa nhỏ.

“Từ lão đầu, ông khóc cái gì!” Thanh âm khàn khàn xuất hiện từ bên cạnh, còn không đợi Bắc Ảnh Lạc làm gì liền bị xách tai lên, hung ác nói: “Không phải là một Bắc Ảnh gia sao, chẳng lẽ còn quan trọng hơn con của ông, vì gia tộc này ông đã bỏ rơi thằng bé, lời của lão nương cũng không thèm nghe, hôm nay lão nương nói cho ngươi biết, nếu lại bức con ta nữa thì lão nương đi với con luôn, cả đời không gặp ông nữa.”

Cả người rung lên, lão ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn, tóc thì hoa bạch.

“A ô, phu nhân, bà nhẹ một chút đi, lỗ tai của ta sắp đứt rồi, mà ở trước mặt người ngoài cho ta một chút mặt mũi được không, tốt xấu gì ta cũng là người đứng đầu một nhà, đừng hủy hình tượng của ta mà”

“Mặt mũi ? Ông còn muốn mặt mũi gì nữa?” Tay Nam Y lại dùng lực捏 mạnh hơn, nói bên tai lão “Sao vừa rồi không nghĩ tới mặt mũi ? Một đám người cũng không ngưng mà vậy công một tiểu cô nương ? Một nam nhân lớn như vậy rồi còn sợ, vậy cũng dám nói sỉ diện ? Ba năm này, ta đau khổ cầu xin ông mà ông chỉ nói lấy gia tộc làm trọng, ta nói cho ông biết ta không phải là anh hùng gì hết, ta chỉ là một nữ nhân, chỉ để ý chồng và con, chuyện khác ta không thêm quan tâm”

“Ô ô, bà cho là ta cũng muốn sao? Ta không thương con sao? Ta nếu như không thương nó thì từ mười mấy năm trước bỏ nó là được rồi, ta đã dùng hai mai đan dược đổi mười năm tự do cho nó, cái này đều là vật tổ tiên để lại, đều là thuốc tiên trị thương, dù thiếu một tya hay chân đều chữa hết. Từng đã Hoà gia giao hết điều kiện này đến điều kiện nọ để đổi nó ta đều không chịu, mà vì nó ta đã bỏ ra hai viên dược, ai hiểu ta đã khổ thế nào a, híc, híc, đan dược của ta.”

Bắc Ảnh Lạc khóc rất thương tâm, lão lúc này cũng không thêm để ý uy nghiêm mặt mũi gì nữa, chỉ có uỷ khuất khóc ra.

Nhìn Bắc Ảnh Lạc khóc không hình tượng, Dạ Nhược Ly co giật khóe miệng: “Chỉ có hai viên dược, loại đó không có gì hiếm, cần phải như vậy sao?”

Trong mắt Dạ Nhược Ly loại đan dược này quả thật khó có thể thu hút được ánh mắt của nàng, nhưng mà Bắc Ảnh Lạc nghe nàng nói vậy nhảy dựng lên, hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Cháu nói cái gì? Cái gì mà chỉ có hai viên dược? Cháu thì biết gì chứ? Cháu cho là loại đan dược đó ai cũng có được sao? Liên là Bắc Ảnh gia chúng ta cũng chỉ có hai viên thôi, nhưng vì con trai ta đã không giữ một viên nào hết, đều bị đám Hoà gia lừa đi hết rồi, híc híc, đan dược đáng yêu của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: phé vật hay thiên tài?

Dưới bóng cây, nước mắt Bắc Ảnh Lạc tuôn ra như mưa, khóc đến thiên hôn địa ám, mọi người bên cạnh đều rời đi giống như nói chúng ta không quen biết lão nhân gia mất mặt này, tuyệt đối không quen biết hắn. . .

Dạ Nhược Ly im lặng, khinh bỉ nhìn mặt dày Bắc Ảnh Lạc, con mắt lưu chuyển nở nụ cười nhẹ nhưng đầy niềm vui nhưng sau đó thu lại rất nhanh: “Loại

phế đan như vậy cũng chỉ có loại người như người mới xem là bảo vật, trong mắt ta cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, còn lãng phí chỗ để đựng.”

Tiếng khóc đột nhiên ngưng lại, một lần nữa Bắc Ảnh Lạc trừng mắt tức giận nhìn Dạ Nhược Ly, lần này chưa kịp hắt mở miệng mắng mỏ thì thấy thiếu nữ đưa ra một bình ngọc, nâng lên không trung tạo thành đường cong rơi xuống.

“Cái này... Cái này là gì?” Bắc Ảnh Lạc trừng mắt nhìn bình ngọc rơi xuống, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt lạnh nhạt liếc qua khuôn mặt hắc, Dạ Nhược Ly cười nhẹ sau đó lại nâng bình ngọc lên: “Đan dược, chẳng những có thể dùng điều trị thiếu tay cụt chân, chỉ cần người còn một hơi thở cũng có thể cải tử hoàn sinh, như thế nào, người còn không thừa nhận đan dược kia chỉ là rác rưởi?”

Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ nuốt nước bọt: “Ai biết người có lừa gạt lão đầu tử ta hay không chứ? Trên đời này làm gì có loại thần dược như vậy?”

Quét mắt nhìn hắc một cái, Dạ Nhược Ly thu lại bình ngọc, sau đó lại lấy một bình sứ trong nhẫn Huyền Linh ra.

“Cái này lại là cái gì?”

“Đan dược, là dùng để huyền giả gia tăng huyền lực trăm năm” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt nhìn hắc nữa, cũng không để ý đến biểu tình của Bắc Ảnh Lạc, lấy một viên đan dược trong bình ra ném cho Nam Y (mẫu thân của Bắc Ảnh Thần, vợ của Bắc Ảnh Lạc): “Người đã đạt đến Tinh Huyền sư đỉnh phong, ăn đan dược này vào có thể tu luyện được trăm năm, người thử xem.”

Nam Y nhận lấy đan dược, cũng không hề do dự trực tiếp đem đan dược nuốt vào bụng.

Nếu Dạ Nhược Ly cho bà là độc dược thì đại khái bà đã mất mạng rồi...

Khi đan dược vào cơ thể, một luồng khí lưu theo quanh thân đột nhiên bộc phát ra làm bụi bay mù mịt, mọi người đều lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn về phía Nam Y, tuy bọn họ chưa trải qua chuyện này nhưng có thể nhìn thấy Nam Y có dấu hiệu tấn chức lên Huyền Hoàng.

Trong gia tộc Bắc Ảnh, cường đại nhất chính là gia chủ Bắc Ảnh Lạc là Huyền Hoàng cấp thấp, tiếp theo đó là Đại trưởng lão Tinh Huyền sư đỉnh phong, mà phu nhân gia chủ chính cũng đồng thời là Tinh Huyền sư đỉnh phong, có thể là do thời gian đột phá kém hơn Đại trưởng lão nên có yếu hơn một chút.

Nhưng phu nhân đã trở thành Huyền Hoàng chẳng phải gia tộc Bắc Ảnh có hai Huyền Hoàng rồi sao?

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc xoa xoa tay, dung nhan già nua làm bộ dạng nịnh hót: “Cái kia, tiểu cô nương à, người còn đan dược đó hay không, có thể cho lão nhân gia nếm thử một chút được không? Ta chỉ nếm thử chút hương vị thôi.”

Lạnh lùng nhìn bộ dạng nịnh hót ấy, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Cho dù ta có cho người, người cũng không nuốt phá được.”

Đan dược này tuy có thể tăng huyền khí trăm năm nhưng cũng không dựa vào bản năng thiên phú mà gia tăng, giống như một thiên tài và một thiên phú bình thường ăn đan Bách Niên vào cũng sẽ tăng huyền khí giống nhau, mà Bắc Ảnh Lạc đã đạt đến Hoàng huyền cấp thấp có ăn đan dược cũng không thể nào đột phá lên được.

“Ha ha, cũng không sao mà, cho dù không đột phá nhưng cũng có thể gia tăng huyền khí.” Liếm liếm môi dưới, ánh mắt Bắc Ảnh Lạc thêm thường nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly không chớp mắt.

Những người còn lại hung hăng nuốt nước bọt, hai mắt tỏa sáng nhìn Dạ Nhược Ly, làm Dạ Nhược Ly có cảm giác hình như bản thân đã rơi vào đàn sói...

“Người là gì của ta, dựa vào đâu ta phải cho người?” Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh Bắc Ảnh Thần lạnh nhạt nhìn Bắc Ảnh Lạc, trong mắt mơ hồ có tia trào phúng, phảng phất như lời Bắc Ảnh Lạc nói thật buồn cười.

“Cháu gái ngoan nói đúng lắm, lão già chết tiệt này hại con ta thê thảm như vậy có tư cách gì nói cháu gái bảo bối của ta cho ông đan dược chứ?” Nam y nện chân, một màu áo xanh tung bay trong gió, bà bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc.

Lão gia hỏa này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, ai bảo hắc không cho con trai bảo bối của mình đi tìm hạnh phúc chứ?

“Cái này... Cái kia...” mặt mo của Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, xấu hổ đến nỗi hận không có cái lỗ để chui xuống đất: “Ta là gia gia của nàng, là trưởng bối, nàng...”

“Gia gia? Người xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, châm chọc: “Lúc trước là ai muốn cha dượng ta lấy nữ nhân của gia tộc tương trợ? Cha dượng ta nếu như cưới nàng ấy người có tư cách gì xưng chính mình là ông nội của ta? Người xứng làm trưởng bối sao?”

“Ta...” Miệng hơi vênh lên, Bắc Ảnh Lạc lại bắt đầu gào khóc, đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang: “Ô ô ô, ta hối hận rồi không được sao? Có cháu rồi ta còn muốn gia tộc tương trợ nữa sao? Đan dược của cháu có thể đánh bại được nhà ấy, ta đây sao phải hy sinh hạnh phúc của nhi tử mình nữa chứ? Ô ô, cháu gái ngoan, cháu tha thứ cho gia gia đi, ta thật sự rất muốn nếm thử đan dược kia, chỉ cần một miếng là được rồi, thật sự đấy, ta không tham lam...”

Nói xong, bày ra dáng vẻ tội nghiệp nhìn Dạ Nhược Ly, hy vọng nàng thấy hẳn biết phân biệt đúng sai cho hẳn một viên, hẳn cũng không biết đan dược kia có hương vị như thế nào a.

“Lão già chết tiệt, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước ngươi cần gì phải làm vậy?” Nam Y trợn mắt rồi sau đó kéo Dạ Nhược Ly lại, cẩn thận nhìn nàng, càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười tươi: “Ha ha, cháu gái, chúng ta không cần để ý đến lão nhân kia, dù sao hẳn cũng không có cách gì đâu, mấy ngày này cháu cứ ở lại Bắc Sơn, có ta ở đây, ta ngược lại muốn xem xem lão đầu tử này có dám khi dễ nhi tử và tôn nhi của ta hay không, dù sao thực lực của ta và hẳn cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm.”

Trầm mặc hồi lâu, Dạ Nhược Ly mới nói: “Cha dương quyết định đi.”

Bắc Ảnh Thần nao nao, hẳn biết Dạ Nhược Ly làm vậy là vì để ý đến tâm tình của hẳn, hẳn sùng nịnh xoa đầu nàng, nhìn về Nam Y: “Mẫu thân an bài chút đi, tiểu Ly nhi không thích người khác làm phiền, cho nàng ấy ở U Viện vậy, chỗ đó khá yên tĩnh cũng tốt hơn nơi khác.”

Nói đến chỗ không thích người khác làm phiền liền liếc xéo nhìn Bắc Ảnh Lạc, ý tứ bên trong không cần nói cũng biết.

Nhếch miệng, Bắc Ảnh Lạc tức giận hừ lạnh một tiếng, tiểu tử thú này, dù sao mình cũng là phụ thân của hẳn, hẳn lại đối xử với mình như vậy đúng là tức chết lão tử rồi, bất quá cũng may, bọn họ đồng ý ở lại tức là mình có thể tranh thủ chút tình cảm từ cháu gái.

Về phần gia tộc tương trợ... Nếu có sự xuất hiện của nàng, nhà bên ấy cũng không có cửa đâu.

Suy suy nghĩ nghĩ, Bắc Ảnh Lạc không khỏi cười tươi như hoa, tâm tình tung tăng như chim sẻ, cho dù nàng không phải cháu gái ruột của mình nhưng Thần nhi và nữ nhân kia thành thân thì nàng chính là người của gia tộc Bắc Ảnh rồi còn gì, ha ha, từ nay về sau hẳn có thể thưởng thức đan dược trân quý rồi.

Nuốt nuốt nước bọt, Bắc Ảnh Lạc há miệng thật to, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

Mọi người đều khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Lạc, bọn hẳn rất muốn biết đây quả thật là gia chủ của bọn hẳn sao? Sẽ không phải bị người ta đánh tráo chứ?

Ngay lúc đó, ở Nam Sơn, trong sân nhỏ yên tĩnh, Hòa Vũ Sa đang ngồi lên một cành cây cổ thụ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve con rắn màu đỏ, nở nụ cười quyến rũ: “Thiên Hòa, chúng ta đã khống chế được bốn trưởng lão, ta cũng không cần che giấu thực lực nữa, quả thật có thể cùng đại ca luyện tập tăng theo thực lực, đối với Dạ Nhược Ly chắc cũng chẳng có ý nghĩa gì nhưng ta muốn giúp nàng ấy chuyện gì đó.”

Thiên Hòa ngẩng đầu lên nhìn, mắt to tròn nhìn Hòa Vũ Sa: “Chủ nhân, nếu thực lực của ta cường đại như trước là được rồi, cũng sẽ không khống chế được có bốn người.”

“Không sao đâu, ngươi đã làm hết sức mình rồi.” vỗ vỗ đầu nhỏ của Thiên Hòa, Hòa Vũ Sa thả người nhảy xuống: “Đi thôi, đại ca đang chờ chúng ta, cho dù có thể nào ta cũng muốn giúp Nhược Ly, mặc dù chỉ là chút việc ít ỏi.”

Nhưng nghĩ đến Hòa Viêm từ khi trở về từ đại hội huyền giả thì trở nên khác thường, không khỏi thở dài, nữ nhân ưu tú như vậy đi đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh nhìn, đại ca có tình cảm với Nhược Ly, nàng cũng có thể đoán ra được. Nhưng với cá tính của Nhược Ly sẽ không dễ dàng giao phó, một khi đã nguyện ý chính là một đời một kiếp.

Trên đỉnh núi Bắc Sơn, mây mù vờn quanh, trong ngôi nhà yên tĩnh, Dạ Nhược Ly ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, thần sắc nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ tới ở Bắc Sơn lại có nơi yên tĩnh như thế này, nếu có thể sống cả đời ở đây thì cỡ nào khoái hoạt chứ?”

Đáng tiếc, trong lòng nàng còn có nhiều chuyện phải làm, không có khả năng ở đây cả đời.

“Nếu như cháu thích có thể ở đây mãi.” Nam Y ôn nhu cười, mặc dù dung nhan bị nếp nhăn che lấp nhưng có thể nhìn ra lúc còn trẻ hẳn là một đại mỹ nhân: “Nơi đây đã từng là chỗ yêu thích nhất của ta, nếu như cháu thích ta sẽ tặng nó cho cháu.”

Dạ Nhược Ly cũng không khách khí, nhẹ gật đầu, chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, vừa rồi không thấy Bắc Ảnh Đồi, hẳn và cháu có thù không đội trời chung, cháu sẽ không bỏ qua cho hẳn, bất quá bây giờ không phải lúc, làm phiền bà tìm giúp cháu, đừng để hẳn truyền tin ra khỏi Bắc Sơn.”

Hắn mang trong mắt xoẹt qua, Dạ Nhược Ly cười lạnh, những người khác nàng sẽ không so đo nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua cho Bắc Ảnh Đồi, chỉ là một con chuột mà thôi, nếu muốn diệt tận gốc thì phải chờ gia tộc tương trợ xuất hiện, sẽ giải quyết luôn một thể, chỉ là nàng không hy vọng Bắc Ảnh Đồi sẽ gây phiền phức cho nàng.

“Được, chuyện này không vấn đề gì, Bắc Ảnh Đồi đừng hòng mong liên hệ được với bên ngoài, cũng đừng hòng chạy khỏi gia tộc Bắc Ảnh,” Nam Y đáp ứng, chuyện này đối với bà mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì: “Tốt rồi, ta không làm phiền cha con ngươi tâm sự nữa, lão gia hỏa kia, hại con ta thế thảm như vậy, ta phải tìm lão tính sổ mới được.”

Nói xong bà đứng dậy, cũng không quay đầu lại rồi khỏi căn nhà nhỏ.

“Cha dương.” Sau khi Nam Y rời đi, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Bắc Ảnh Thần, nhìn tóc mai bạc trắng của hẳn không khỏi đau lòng: “Con muốn mẫu thân và Phong nhi nhìn thấy người, hiện giờ gia tộc Bắc Ảnh không còn uy hiếp nữa rồi, gia đình chúng ta rất nhanh sẽ được đoàn tụ.”

Hồi tưởng lại bóng dáng tươi cười của Lam Hình, Bắc Ảnh Thần không kiềm chế được sự kích động, đến nay cũng đã được ba năm không có thấy

nàng, mà Phong nhi chắc cũng gọi hần là cha được rồi.

Đối với Bắc Ảnh Phong, trong nội tâm Bắc Ảnh Thần áy náy, dù sao thời điểm con ra đời hần cũng không có ở bên cạnh, thậm chí cũng chưa từng nhìn mặt qua, có lẽ đây chính là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời hần.

“Chu Tước!” Ngón tay điểm nhẹ lên mặt bàn, Dạ Nhược Ly trầm giọng quát.

Trong nháy mắt ánh sáng màu đỏ, hỏa diễm bắn ra, một nam tử anh tuấn xuất hiện bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Chủ nhân, người cuối cùng cũng nhớ đến ta, vì sao vừa rồi không đề ta ra ngoài? Nếu ta ra ngoài, một mối lửa cũng đủ thiêu rụi ngọn núi này, cũng không nhìn lại thử bọn hần là ai, dám chọc giận chủ nhân lão tử, chủ nhân lão tử là để vạn người sùng bái như đám phế vật kia lại dám tấn công người, nhất là lão già kia, lão tử thật muốn phóng lửa đốt hần quá đi.”

Dứt lời, trong mắt Chu Tước hiện ra hai đốm lửa, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tức giận, tay nắm thành quyền cũng đang tỏa lửa, đoán chừng Bắc Ảnh Đồi đứng trước mặt hần chỉ sợ sẽ bị Chu Tước cho cháy chết tươi, ai bảo Chu Tước sớm đã không nhìn vừa mắt làm chi.

“Chu Tước, ta có việc giao cho ngươi.” Dạ Nhược Ly cười nhạt: “Ngươi đến Hiên Viên quốc đưa mẫu thân và Phong nhi đến đây, trên đường đi nếu gặp người của gia tộc tương trợ có trực tiếp phóng lửa cho ta, coi như cho ngươi xả giận.”

Con mắt sáng ngời, Chu Tước cười cực kì tàn nhẫn: “Thật tốt quá, lão tử muốn cho bọn hần biết rõ đắc tội với chủ nhân lão tử sẽ có kết cục như thế nào.”

Dạ Nhược Ly cười cười, ánh mắt rơi trên Thiên Hoàng: “Thiên Hoàng, ta cũng có việc giao cho ngươi...”

Thanh âm của nàng đột nhiên chậm lại, nhỏ giọng phân phó mấy câu, nghe lời nàng nói về sau, Thiên Hoàng khẽ gật đầu, khuôn mặt tuấn mỹ như trích tiên đầy vẻ kiên định, sau đó biến mất rất nhanh trong căn phòng.

Bàn tay to lớn vuốt vuốt đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần sùng bái nhìn nàng: “Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con không cần ta giúp gì sao?”

“Dạ?” Dạ Nhược Ly ngờ ngạc một chút, cũng mặc kệ Bắc Ảnh Thần đang xoa đầu nàng, một lúc sau ngẩng đầu lên, nói: “Có, cha đừng giúp con tìm Luyện đan sư của gia tộc Bắc Ảnh đến đây, con cần hần phụ con làm việc.”

Trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc nhưng Bắc Ảnh Thần cũng không hỏi nhiều, liền gật đầu đồng ý: “Được, con ở đây chờ ta, ta sẽ trở về.”

Vì vậy, trong ngôi nhà gỗ chỉ còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Vào lúc này nàng cảm nhận được bản thân chuẩn bị tấn chức, liền ngồi khoanh chân lại, huyền khí chậm rãi lưu chuyển quanh nàng, đúng lúc một luồng khí mãnh liệt đã động vào kinh mạch, dồn hết tới đan điền.

Đột nhiên, hào quang tấn chức bao quanh cả người nàng, vô số huyền khí hội tụ trong căn phòng nhỏ cung cấp năng lực cho nàng.

Đứng gần đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y phát hiện sự khác thường, đồng loạt chú ý đến, trong nháy mắt tất cả mọi người đều quên mất sự việc, ngờ ngạc nhìn huyền khí đang tập trung dày đặc, thẳng đến khi dị tượng biến mất cũng không hỏi phục tinh thần được.

“Ai.” Thật lâu sau đó Bắc Ảnh Lạc thở dài một tiếng: “Chúng ta đúng là đã già rồi, từ nay về sau thiên hạ này sẽ dành cho người trẻ tuổi mà thôi, mới mười tám tuổi đã đến Tinh Huyền sư cao cấp, cho dù là hai thế lực lớn cũng phải thành tâm mà đối đãi đấy, hơn nữa nàng ấy cũng không nhờ đến đan dược để đột phá, hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình, đan dược đột phá không thể tạo cuồng phong lớn như vậy...”

Nam Y vui vẻ tươi cười, dung nhan già nua tỏa sáng: “Thần nhi là con của chúng ta, hần sao có thể nhìn nhầm người được chứ? Cô nương này cũng phải là người đơn giản, ta có thể đoán được không lâu sau ở đại lục này sẽ vì nàng ấy mà biến động.”

Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Nam Y, hần cũng không ngờ Nam Y lại đánh giá cao Dạ Nhược Ly như vậy.

Đại lục sẽ vì nàng mà biến động? Nếu thật sự có ngày đó hần cũng rất mong chờ...

“Hò”, chậm rãi nhô ra một ngón trỏ khí (khí đục, bẩn), Dạ Nhược Ly mở mắt, cử động bả vai sau đó nở nụ cười: “Tinh Huyền sư cao cấp rồi, so với trước kia còn kém xa nhưng tin tưởng một ngày nào đó ta nhất định sẽ có được thực lực của kiếp trước.”

Ngay sau đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cùng nhau bước vào, theo sau là Bắc Ảnh thần và một lão già xa lạ.

Khẽ chau mày, mặc dù nàng đáp ứng ở lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng đối với lão già hóa Bắc Ảnh Lạc không có chút thiện cảm nào.

“Ha ha, cháu gái a, gia gia biết cháu muốn luyện đan nên đem Tinh Không đại sư(*) chuyên luyện đan cho gia tộc Bắc Ảnh đến đây, cháu có chuyện gì cứ trực tiếp nói với hần là được.” Bắc Ảnh Lạc lại nhìn hót đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, mặc kệ thần sắc lạnh lùng của nàng, vẻ mặt vô cùng hào hứng: “Nếu như không đủ người ta cũng có thể giúp, như thế nào?”

(*): đại sư là người luyện đan, là dược sư.

Dạ Nhược Ly không biểu tình phản ứng, lấy lò luyện đan và dược liệu từ trong nhẫn Huyền Linh ra, cũng không quay đầu lại nói: “Lão đầu, nể mặt cha

duyệt và nãi nãi (bà nội), ta cho phép ngươi ở đây nhưng không được quấy rầy ta, ta cũng không cần ngươi hỗ trợ.”

Phải tay, Dạ Nhược Ly nhìn Tinh Không đại sư, nhàn nhạt phản phó: “Giúp ta tinh luyện sạch sẽ những dược liệu này, không có tạp chất.”

Ánh mắt Tinh Không nhìn dược liệu, nhíu chặt mày, trong đầu cố gắng tìm tòi những phương pháp luyện đan có sử dụng những dược liệu này nhưng lại không có, nàng có thực sự biết luyện đan hay không? Vì sao gia chủ lại muốn đường đường là đại đại sư lại đi làm trợ thủ cho thiếu nữ này? Nàng biết luyện đan sao?

Dạ Nhược Ly hiển nhiên nhìn ra vẻ mặt bất mãn của Tinh Không, nhưng cũng không nhiều lời dù sao hắn cũng chỉ là trợ thủ, hắn muốn đối xử với nàng như thế nào cũng không quan hệ đến nàng.

Mặc dù trong lòng cực kì bất mãn nhưng Tinh Không cũng cầm đám dược liệu đem đi tinh luyện, hắn cũng muốn nhìn thử xem thiếu nữ này có thể luyện ra đan dược gì.

“Lần này thực lực của ta tăng lên Tinh Huyền sư cao cấp nên có một số đan dược điều chế được rồi.” Dạ Nhược Ly hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên chăm chú, đưa tay lên, một ngọn lửa từ lòng bàn tay bốc lên chiếu rọi gò má đỏ bừng.

Nàng muốn luyện chế chính là Phản Lão Hoàn Đồng đan và Thiên Tinh đan.

Phản Lão Hoàn Đồng đan có tác dụng giống như tên của nó, có thể làm lão giả trẻ hóa lại, mà Thiên Tinh đan hoàn toàn khác với đan dược tăng huyền khí, Thiên Tinh đan có thể khiến cho Tinh Huyền sư tăng lên một cấp, dưới Tinh Huyền sư tăng lên hai cấp, hai loại đan dược này cũng phải chờ Dạ Nhược Ly đột phá thực lực mới có thể luyện chế được.

Bắc Ảnh Thần chăm chú nhìn Dạ Nhược Ly luyện đan, dung nhan tuấn lãng có vẻ vui mừng, cuộc đời này có thể nhận nàng làm người thân cũng không có gì phải tiếc nuối nữa...

Tuy Dạ Nhược Ly nói không cần Bắc Ảnh Lạc hỗ trợ nhưng vì muốn nàng vui vẻ nên vẫn cứ chạy tới chạy lui giúp đưa dược liệu, một chút phong thái cũng không có, nhìn bóng dáng bận rộn kia, Tinh Không có chút im lặng. Hắn, thật sự là gia chủ của gia tộc Bắc Ảnh? Quả thật không giống bình thường chút nào.

Thời gian trôi qua, một mùi thơm nồng đượm tỏa ra khắp căn phòng, Dạ Nhược Ly thu hồi ngọn lửa, cầm một bình ngọc rồi đếm số đan dược sau đó cho vào bình ngọc: “Không nhiều không ít, đúng 20 viên, viên đan dược đầu tiên này cho nãi nãi thử chút.”

Dạ Nhược Ly lại đổ ra một viên, đưa tới trước mặt Nam Y.

“Phu nhân không thể ăn dược, ai biết đan dược có thành công hay không, nếu như đan dược có sai sót sẽ biến thành độc dược.” Ánh mắt Tinh Không nhìn chăm chăm vào viên thuốc, dù ở trong sách cổ hắn cũng chưa từng nhìn thấy phương pháp luyện đan này, ai biết có độc hay không?

Bởi Tinh Không bình thường đều ở trong phòng luyện đan nên lúc sáng không có dịp nhìn thấy Dạ Nhược Ly, tất nhiên cũng không biết Nam Y tấn chức như thế nào.

Nam Y nhìn đan dược trong lòng bàn tay, mỉm cười nhận lấy, không chút do dự nuốt xuống.

“Phu nhân...” Tinh Không còn muốn nói gì đó nhưng không kịp nữa, hắn nhìn qua Bắc Ảnh Lạc và Bắc Ảnh Thần thấy họ vẫn ung dung bình tĩnh, không khỏi tức giận: “Gia chủ, thiếu chủ, sao có thể để phu nhân tùy tiện ăn đan dược như thế? Ai biết trong lòng nàng ta có chủ ý gì?”

Bắc Ảnh Lạc cũng không chú ý đến Tinh Không mà nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly: “Ha ha, tiểu nha đầu, cháu cho nàng ăn đan dược gì? Có tác dụng gì?”

“Ngươi xem sẽ biết...”

Vừa dứt lời, trên người Nam Y có biến hóa, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ há hốc to miệng, con mắt gắt gao nhìn Nam Y, không giấu nổi vẻ kinh diễm bên trong.

Chỉ thấy áo xanh nhạt quần lụa mỏng bao lấy thân hình nổi bật, khuôn mặt già nua lúc trước trở nên trắng nõn non mềm, không chút nếp nhăn, tóc đen nhánh tỏa sáng, vờn vờn chỉ có cây trâm cài đầu đơn giản có thể so sánh với thiếu nữ, thật sự kinh tâm động phách.

“Lão đầu, người nhìn gì vậy, chưa từng thấy lão nương sao?” Nam Y vươn tay muốn xách tai Bắc Ảnh Lạc nhưng thấy bàn tay trơn mềm không khỏi ngại ngùng cả người.

Nàng vuốt vuốt mặt, lại nhìn mái tóc đen dài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Cái này... Đây là chuyện gì? Dung mạo của ta hình như trẻ lại, hơn nữa toàn thân tràn đầy sức sống, không như lão thái bà đã qua 70 tuổi, chẳng lẽ ta bị ảo giác sao?”

“Không, không phải ảo giác.” Hung hăng nuốt nước bọt, trong mắt Bắc Ảnh Lạc đầy yêu thương: “Phu nhân, nàng không có cảm nhận sai, đây là thật đấy, dung mạo của nàng như 40 năm về trước, trời ạ, việc thần kì này sao có thể xảy ra?”

Thời khắc này, người kích động nhất có lẽ Tinh Không, với tư cách là Luyện đan sư đương nhiên biết được đan dược Phản Lão Hoàn Đồng đan trân quý đến mức nào, đây có thể xem là đan dược chỉ có trong truyền thuyết, hôm nay hắn lại có thể nhìn thấy truyền thuyết ngay trước mắt sao có thể

không kích động?

Mà hấn cũng quên mất vừa rồi ai luôn miệng nói trong đan được có độc.

Bắc Ảnh Lạc cười đùa tí tưng tiến đến bên Nam Y, nói: “Ha ha, phu nhân, đêm nay chúng ta có thể không...”

Ánh mắt khinh thường nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y trừng mắt nhìn: “Người coi thể cũng được sao?”

“Như thế nào, phu nhân, nàng xem thường vì phu sao?” Bắc Ảnh Lạc cầm tay Nam Y, bá đạo kéo nàng vào ngực: “Phu nhân, nàng đã cấm dục vì phu ba năm rồi, chẳng lẽ còn không chịu tha thứ? Nếu đêm nay nàng hảo hảo phục thị ta, sau này chuyện gì ta cũng nghe theo nàng, bây giờ chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta thôi, ha ha...”

“Lão đầu, còn chưa tới tới mà.” Nam Y giãy giụa hai cái, sau đó không giãy thêm, khuôn mặt đỏ bừng tùy ý để Bắc Ảnh Lạc ôm nàng đi.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn theo hai người, bất đắc dĩ lắc đầu, lại tiếp tục luyện đan, mà trải qua sự việc vừa rồi, Tinh Không cũng cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho nàng, dù sao có thể khiến Luyện đan sư tự nguyện phục tùng chỉ có thể so thực lực mạnh hơn mà thôi.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly đều ở trong phòng luyện đan hoặc tu luyện thêm thực lực, mà Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cũng đối xử với nàng rất tốt, trong khoảng thời gian chung sống này, Dạ Nhược Ly dần dần biết tính cách của Bắc Ảnh Lạc, thấy kì thực hấn cũng không đến mức chán ghét.

Sau đó, Chu Tước đưa Lam Hinh và Bắc Ảnh Phong tiến vào Bắc Sơn.

Gia tộc Bắc Ảnh liền nhận Lam Hinh và Bắc Ảnh Phong, cho tên vào gia phả, hơn nữa Dạ Nhược Ly cũng được nhận nhưng nàng cự tuyệt việc sửa họ Bắc Ảnh, vì thế Bắc Ảnh Lạc và nàng cãi nhau đến nửa canh giờ, cuối cùng cũng theo ý nàng.

Khi Bắc Ảnh Lạc nghe nói Bắc Ảnh Phong chưa làm khảo nghiệm thiên phú, liền xung phong đi làm, năm ngày sau ở bữa tiệc vì Bắc Ảnh Phong mà khảo nghiệm thiên phú.

Một nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, nghĩ đến mấy năm gần đây bản thân chỉ lo phát triển thực lực không ở bên cạnh họ nhiều, vì vậy Dạ Nhược Ly quyết định trong thời gian này không tu luyện nữa mà ở bên người nhà, trong thời gian này nàng chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như thế.

Thì ra có đôi lúc tu luyện không phải là tất cả của nàng, mà bọn họ mới là toàn bộ của nàng...

“Phong nhi, sau này sẽ khảo nghiệm thiên phú, đệ có khăn trương không?” Dạ Nhược Ly sửa soạn lại quần áo cho Bắc Ảnh Phong, dung nhan tuyệt sắc cười đến dịu dàng: “Đệ không cần quá lo lắng, từ lúc đệ chưa ra đời tỷ đã cải thiện lại thiên phú, tỷ tin tưởng hôm nay đệ sẽ là người sáng chói nhất.”

Bắc Ảnh Phong mở to mắt nhìn, cười gian gian, lộ ra hai cái răng đáng yêu vô cùng, phấn điều mài ngọc thoải mái: “Tỷ, Phong nhi không khăn trương, là đệ đệ của tỷ tỷ Phong nhi nhất định sẽ không để tỷ thất vọng, huống chi một đám lão đầu này Phong nhi cũng không thêm để ý, thiên phú của Phong nhi có như thế nào cũng không liên quan đến đám người kia.”

“Chúng ta đi thôi, Tiểu Phong!”

Dạ Nhược Ly và Lam Hinh nhìn nhau, hai người cùng nhau dắt bàn tay nhỏ bé đi về hướng đại sảnh.

Tiểu Phong nhi nói không sai, cho dù có thể nào đi nữa, những người khác đều không có tư cách nói đệ đệ của Dạ Nhược Ly nàng, hơn nữa từ lúc Tiểu Phong nhi chưa chào đời đã chịu đựng sự tác động của đan dược, thiên phú của nó thế nào nàng chắc hẳn là người biết rõ nhất.

Bắc Ảnh Thần đứng bên cạnh Lam Hinh, ôn nhu nhìn ba tính mạng quan trọng nhất đời hấn, bỗng nhiên có loại thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Trong lúc bốn người tiến vào, yến hội đang huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt đều nhìn về bọn họ.

“Bọn họ chính là thê tử của thiếu chủ và con kế cùng với nhi tử? Không phải thiếu chủ có nhi tử một hai tuổi lưu lạc ở bên ngoài sao? Đứa nhỏ này thoát nhìn như hài tử bốn năm tuổi, thật là nhi tử của thiếu chủ sao?”

“Việc này gia chủ đã giải thích qua, tiểu thiếu chủ lớn lên có chút đặc biệt, so với hài tử khác lớn hơn, tâm trí cũng thành thục hơn.”

“Vậy sao? Ta chưa từng nghe qua có chuyện như vậy...”

Bị nhiều người nhìn chăm chú, bé cũng không cảm thấy sợ hãi, hiếu kì mở to mắt đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng ánh mắt lên người Bắc Ảnh Đồi, Chu Tước ca ca từng nói lúc trước có kẻ xấu đã thương tỷ tỷ, cũng đưa phụ thân đi mất.

“Gia chủ, gia chủ.” Một âm thanh lo lắng vang lên, sau đó mọi người cùng nhìn lại thấy người hầu đang vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Gia chủ, gia tộc tương trợ tới, làm sao bây giờ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên việc nhà bên ấy đến đây làm ai cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì?” khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc biến sắc, vỗ án, vuốt vuốt chòm râu trắng, nhíu chặt mày: “Sao lúc này bọn hấn lại tới đây? Cho dù thế nào cũng phải khảo nghiệm thiên phú, về phần người bên ấy thì...”

“Chúng ta thì như thế nào?” thanh âm đầy lãnh ý từ cửa truyền vào, theo sau đó là một đám người bước vào sảnh, sắc mặt vô cùng bất thiện.”

Người đi đầu là một lão giả mặc áo bào đỏ, sắc mặt già nua, mắt quang lợi hại, giống như một thanh kiếm, nếu không cẩn thận có thể bị ánh mắt này đâm bị thương, hắn vừa đi vào đã bước tới chỗ Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh thiếu chủ, tiểu thư nhà ta có chỗ nào không xứng với người? Vì sao người phải lấy nữ nhân bên ngoài, nàng ta có chỗ nào hơn tiểu thư nhà ta?”

Cười lạnh một tiếng, Bắc Ảnh Thần cầm tay Lam Hinh, lạnh lùng nói: “Với ta mà nói, từ đầu đến đuôi Hóa Doãn Na đều thua kém Hinh nhi.”

“Người...” Sắc mặt lão giả biến đổi, phát tay áo, ngoan lệ nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, người phải chăng nên cho ta một công đạo?”

“Công đạo? Cái gì là công đạo?” Bắc Ảnh Lạc cười mỉa, nghĩ thầm: “Ta còn không tìm các người nói đạo lý, người còn dám tới đây đòi công đạo? Người nghĩ đám người các người là ai chứ? Lại nói lão tử đòi công đạo cho các người, mơ tưởng.”

Biết được ý đồ của gia tộc tương trợ, Bắc Ảnh Lạc lập tức nổ trận lôi đình.

Lão gia hỏa Bắc Ảnh Đồi và con dâu hắn đều bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng liên lạc với gia tộc tương trợ, không nghĩ đến trong gia tộc Bắc Ảnh lại có gian tế, cũng đã đến lúc chinh đồn lại gia tộc rồi, bất quá xem tình huống này chắc hẳn còn chưa biết đến thực lực của Dạ Nhược Ly vậy có thể kết luận ngày hôm đó gian tế không có mặt.

“Hôm nay tôn nhi của ta khảo nghiệm thiên phú, ta không hy vọng sẽ đại khai sát giới, nếu như các người đến chúc mừng tôn nhi, ta đây nhiệt liệt hoan nghênh, nếu không thì xin mời rời đi cho.”

“Ha ha, người nói là nữ nhân bên ngoài kia sinh nhi tử?” Nghe vậy, lão giả không khỏi ngửa đầu cười to, trào phúng nhìn Bắc Ảnh Phong: “Căn bản không cần khảo nghiệm, nữ nhân bên ngoài thì sinh ra nhi tử dạng gì chứ? Nhất định là phế vật mà thôi.”

“Lão câu Hóa Tề, dám lăng nhục tôn nhi của ta?” Nam Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn lão giả: “Người dám mắng tôn nhi của ta là phế vật xem, có tin lão nương xé người ra không? Thực mẹ nó làm giận, phế vật mà còn dám nói người khác là phế vật.”

“Người là...” Hóa Tề nheo mắt, chú ý đến dung mạo của Nam Y, lập tức ngậm ngùi cả người: “Người là Bắc Ảnh phu nhân? Điều này sao có thể? Mấy tháng không gặp sao người có thể trẻ lại như thế? Có phải người là nữ nhi tư sinh (con riêng) của Bắc Ảnh phu nhân?”

“Cũng chỉ có lão câu đầu như người mới có nữ nhi tư sinh, lão nương chính là Nam Y, như thế nào, lão câu đầu ngưỡng mộ ta năm xưa lại rục rịch?” Nam Y đắc ý ngẩng cao đầu, khinh thường đảo mắt: “Lão nương biết rõ người cùng với gia tộc Bắc Ảnh trước nay không hòa hợp là do lúc trẻ ta không theo người ngược lại lại gả cho Bắc Ảnh Lạc, bất quá nếu được lựa chọn lần nữa ta cũng sẽ chọn như vậy, thật sự là do lão câu đầu người không làm người khác yêu thích được.”

Nghe vậy, mọi người mới biết, thì ra là do lúc tuổi còn trẻ, Hóa Tề trưởng lão có theo đuổi phu nhân của bọn họ.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt Hóa Tề âm trầm: “Ta ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử này có phải là thiên tài hay không, nữ nhân bên ngoài chắc chắn không thể nào sinh ra được thiên tài, lúc đó ta sẽ cho các người biết rõ quyết định của các người sai lầm đến mức nào.”

Nam Y trợn mắt, mỉa mai lên tiếng: “Chúng ta liền mỗi mắt mong chờ a, thế nhưng ta rất tin tưởng vào tôn nhi của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 25: ai đến đoạt tôn nữ của ta?

Lúc này trong đại sảnh yên tĩnh đến mức đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng.

Dạ Nhược Ly vỗ vai Bắc Ảnh Phong, cười dịu dàng: “Đi thôi, tiểu Phong, cho bọn hắn xem thực lực của đệ đi.”

Bắc Ảnh Phong quay đầu, hai mắt to tròn trong suốt có thể nhìn thấy tận đáy, cười vô cùng đáng yêu, gật đầu với Dạ Nhược Ly, sau đó nhìn về phía Bắc Ảnh Phong và Lam Hinh rồi chậm rãi đi đến chỗ Bắc Ảnh Lạc.

“Tôn nhi bảo bối, cháu không cần quá khẩn trương, chỉ cần đặt tay lên đá khảo nghiệm là được rồi.”

Bé cong môi lên, gương mặt phấn điều mây ngọc đầy vẻ không vui, bé mới không khẩn trương ấy, chỉ bằng những người này có tư cách gì để lòng bé khẩn trương chứ, nếu không phải vì mẫu thân và phụ thân bé cũng không muốn khảo nghiệm thiên phú gì đó.

Cực kì không tình nguyện đặt tay lên đá khảo nghiệm, chậm rãi nhắm mắt lại, ánh sáng bên ngoài phản chiếu vào, nằm trên lông mi dày đặc của bé.

Tất cả mọi người đều khản trương ngừng cả hô hấp, nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử trước mặt, giờ phút này bọn họ có thể nghe tiếng tim đập thình thịch rõ ràng.

“Hừ,” Hòa Tề hừ lạnh một tiếng không cho là đúng, dù sao là con của huyền giả và võ giả thì có gì nổi trội hơn người chứ? Không cần nghĩ cũng biết đứa trẻ đó tất nhiên là phế vật rồi, hẳn sẽ để gia tộc Bắc Ảnh biết rõ quyết định của bọn họ là cực kì sai lầm.

Một ánh sáng đỏ bỗng nhiên tỏa lên, chiếu rọi cả đại sảnh...

Khuôn mặt Hòa Tề không khỏi cứng nhắc, ngo ngắc há hốc mồm, không dám tin nói: “Cái này... Điều này sao có thể? Là ánh sáng đỏ cao nhất trong các màu... Không, tuyệt đối không có khả năng, ta hoa mắt rồi, đúng vậy, hoa mắt rồi...”

Ánh sáng màu đỏ là ánh sáng cao nhất trong khảo nghiệm thiên phú, có thể phát ra ánh sáng màu đỏ là chuyện vô cùng hiếm hoi, nên có thể tưởng tượng được mọi người ở đây kinh ngạc đến mức nào.

“Ha ha ha,” Bắc Ảnh Lạc cười thật to, không giấu được vẻ kiêu ngạo: “Thật không hổ là cháu của ta, Hòa Tề, ngươi thấy chưa? Có muốn nói gì nữa không, cái này chứng minh con của ta không nhìn nhầm người, ánh sáng đỏ thiên tài, vài thập niên này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Sắc mặt Hòa Tề như nuốt phải một con ruồi đặc biệt khó coi, hai mắt hung dữ nhìn Bắc Ảnh Lạc.

“Không nghĩ tới Tiểu Phong nhi và Tiểu Ly nhi khảo nghiệm lại giống nhau như vậy.” Bắc Ảnh Thần thở dài, khuôn mặt tuấn lãng có nét vui vẻ không che giấu: “Ta đã từng khảo nghiệm thiên phú cho tiểu Ly nhi, nàng cũng có ánh sáng màu đỏ, lúc ấy ta cũng bị năng lực làm cho hoảng sợ.”

“Ah?” Lông mày nhíu lại, Bắc Ảnh Lạc càng thêm đắc ý, cả mặt mồm đều tỏa ánh hào quang: “Thì ra cháu gái bảo bối cũng có ánh sáng màu đỏ, khó trách lại thiên tài đến như vậy, quả nhiên con không nhìn nhầm người a, gia tộc Bắc Ảnh ta có đến hai thiên tài rồi.”

Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong đều do Lam Hình sinh ra, hẳn không tự chủ được quan sát Lam Hình nhiều hơn một chút, nếu lúc đầu chỉ là trùng hợp thì cả hai đều như vậy thì là gì? Xem ra nàng chính là phúc tinh của gia tộc Bắc Ảnh rồi, nếu như nàng sinh thêm lần nữa có phải cũng là một thiên tài ánh sáng đỏ hay không?

Bắc Ảnh Lạc tất nhiên không biết từ lúc Bắc Ảnh Phong còn trong bụng mẹ, Dạ Nhược Ly đã dùng đan dược nuôi dưỡng, nếu không phải thiên tài chỉ sợ Dạ Nhược Ly sẽ xem thường chính bản thân mình.

“Coi như các ngươi được!” nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt Hòa Tề đen thui, con mắt hung ác quét quanh, bên môi nở nụ cười âm hiểm: “Bắc Ảnh gia chủ, hôm nay ta tới đây còn có một chuyện quan trọng, tiểu thư nhà ta yêu thầm Bắc Ảnh thiếu chủ, nhưng Bắc Ảnh thiếu chủ đã có thể tử, hay là chúng ta tổ chức cho đệ tử hai nhà thi đấu, nếu như bên ta thắng thì Bắc Ảnh thiếu chủ phải cưới tiểu thư nhà ta, nếu như bên ta thua thì chuyện này sẽ không nhắc lại nữa, như thế nào?”

Kỳ thật, trong lòng Hòa Tề có âm mưu khác.

Gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh có thực lực ngang nhau, nếu liều mạng sống chết với nhau cũng không phải chuyện hay ho gì, nhưng gia tộc tương trợ có ưu thế hơn ở chỗ đệ tử không thiếu nhân vật thiên tài, chắc hẳn vài chục năm sau, gia tộc tương trợ có thể chiếm được gia tộc Bắc Ảnh, tất nhiên vì vậy mà hẳn không cho phép Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong ở gia tộc Bắc Ảnh.

Hai ánh sáng đỏ thiên tài, quá mức nguy hiểm.

Bắc Ảnh thiếu chủ cưới tiểu thư nhà mình, ba mẹ con bọn họ nhất định phải rời đi, mất đi sự che chở của gia tộc Bắc Ảnh thì tất nhiên sẽ khó thoát khỏi cái chết, nếu như để thiên tài sống trên đời này nhất định sẽ mang đến tai họa cho gia tộc tương trợ.

Hòa Tề cực kì tin tưởng, để đệ tử tỷ thí bọn hắn chắc chắn sẽ thắng.

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày, trầm tư một lát nói: “Được, ta đáp...”

“Chậm đã, còn một điều nữa ta chưa nói xong.” Hòa Tề đưa tay ngăn lời nói Bắc Ảnh Lạc lại, ánh mắt hần liếc qua Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Một người chỉ có thể đấu một lần, không thể liên tiếp đấu, chuyện này ngươi có chấp nhận?”

Nghe vậy, nội tâm Bắc Ảnh Lạc tức giận, trừng mắt nhìn Hòa Tề, với thực lực thiên tài của Dạ Nhược Ly đám người kia căn bản không phải đối thủ của nàng, nhưng chỉ có thể để nàng đấu một ván, thì gia tộc Bắc Ảnh đâu có ai có thể thắng được, chuyện này cho dù thế nào hẳn cũng không thể đáp ứng.

“Như thế nào, đường đường là Bắc Ảnh gia chủ ngay cả lá gan cũng không có sao? Ha ha...” Hòa Tề ngửa đầu cười lớn, mỉa mai nhìn Nam Y: “Nam Y, tại sao lúc trước nàng lại chọn nam nhân nhu nhược này làm phu quân? Ta so với tên chết nhát này tốt hơn nhiều, ngay cả lá gan chiến đấu hẳn cũng không có, đến cùng có phải là Hoàng Huyền cao cấp không? Một tên Hoàng Huyền cao cấp nhất cây như thế ta mới thấy lần đầu đấy, ha ha, bây giờ ngươi tái giá vẫn còn kịp.”

Khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, râu trắng loạn chiến, nhất thời giận đến mức không nói nên lời.

Nam Y vội vàng giúp Bắc Ảnh Lạc thuận khí, tức giận trừng mắt nhìn Hòa Tề: “Lão đầu nhà ngươi muốn gì? Còn dám mơ tưởng lão nương tái giá?

Các người muốn chơi, vậy thì chơi thôi, bắt quá ta nói cho các người biết đến lúc thua đừng có khóc nhè.”

“Ha ha, thật sự là chuyện cười, các người tuyệt đối không thể thắng.” Ánh mắt Hòa Tề ngưng tụ sự khinh thường, cuối cùng lướt qua mọi người có mặt ở đại sảnh nói: “Nhiệm vụ tới đây ta đã hoàn thành liền cáo từ, thời gian hai nhà tỷ thí là nửa tháng sau, ta rất mong chờ đến ngày ấy, chúng ta đi!”

Hung hăng phát tay áo, Hòa Tề xoay người bước ra khỏi sảnh, mọi người nhà bên ấy cũng đồng thời rời đi, dần dần biến mất.

“Phu nhân, ai, sao nàng lại đáp ứng hắn cơ chứ?” Bắc Ảnh Lạc thờ dài thườn thượt, bắt đầu đi lắc đầu lộ vẻ sầu lo: “Lần này bên ấy nhất định sẽ đưa thiên tài ra, một Hỏa Viêm lại thêm một Hỏa Vũ Sa, ngoài ra còn có một đồng thiên tài, chúng ta chỉ có Tiểu Ly nhi và Tiểu Phong nhi, nhưng Tiểu Phong nhi chỉ có hai tuổi, sao có thể đấu với bên ấy?”

Trợn trắng mắt, Nam Y duỗi ngón tay chọc chọc đầu Bắc Ảnh Lạc. xem thường nói: “Đồ đàn này, ta chỉ đáp ứng sẽ cùng bọn hắn chơi đùa, không hề đáp ứng yêu cầu của bọn hắn, nếu lúc đó thua thì trực tiếp chiến luôn, dù sao cũng không thể hy sinh hạnh phúc của nhi tử, nếu may mắn thắng lợi thì gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bị thương vong, người không hy vọng như vậy sao?”

Hôm nay gia tộc Bắc Ảnh đã có hai Hoàng Huyền, không cần phải sợ hãi nữa, nhưng có dù vậy nếu hai bên khai chiến thì thương vong là điều không thể tránh khỏi, nàng biết lão gia hỏa này rất coi trọng sinh mạng của gia tộc, cho nên nàng mới đáp ứng yêu cầu của Hòa Tề.

“Phu nhân...” Bắc Ảnh Lạc vô cùng cảm động, ôm Nam Y vào lòng, thâm tình nói: “Thì ra phu nhân nàng là người hiểu rõ vì phu nhất, cuộc đời này có phu nhân làm bạn, vì phu không còn gì nuôi tiếc nữa.”

Gò má nhiễm hồng, Nam Y đẩy Bắc Ảnh Lạc ra: “Lão gia hỏa, nhiều người như vậy người lại không đứng đắn, còn không mau buông ta ra.”

“Khục khục,” Bắc Ảnh Lạc ho khan hai tiếng, con người nghiêm khắc đảo qua chỗ các vị trưởng lão. Nhìn thấy ánh mắt ấy, mấy vị trưởng lão đồng loạt quay đầu đi, tựa hồ như nói chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết...

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt nhìn người bên cạnh không khỏi có cảm giác nhẹ nhõm cùng thỏa mãn, đồng thời trong lòng không ngừng thầm quyết tâm bảo vệ thật tốt cho người nhà, nàng tuyệt đối không để kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Bỗng nhiên một giọng nói phá vỡ thời khắc ấm áp này: “Gia... Gia chủ...”

Nhưén mày, Bắc Ảnh Lạc buông eo thon, không chút kiên nhẫn nhìn về phía phát ra âm thanh: “Lại có chuyện gì nữa? có người đến quấy rối nữa sao? Những người này có chuyện gì nữa vậy?”

“Chuyện là thế này,” người hầu thờ hớn hớn mấy hơi, lau mồ hôi trên trán, cẩn thận quan sát nét mặt của Bắc Ảnh Lạc: “Bên ngoài có nam nhân đến cầu kiến, hắn tự xưng là vị hôn phu của tiểu thư, nói là đến tìm Nhược Ly tiểu thư.”

Vị hôn phu?

Dạ Nhược Ly bắt đầu đi lắc đầu, tự xưng mình là vị hôn phu của nàng ngoại trừ Cung Vô Y yêu nghiệt kia còn ai vào đây nữa? Chỉ là vì sao giờ hắn mới đến Bắc Sơn? Với tốc độ của hắn, hắn phải đến trước vài ngày rồi.

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc vỗ án, cực kì tức giận: “Là đến giành tôn nữ của ta sao? Không thể được, thật vất vả ta mới nhận được cháu gái sao có thể để người ngoài cướp đi như thế? Người đâu đưa kiếm cho ta, ta ngược lại muốn xem thử ai dám to gan đến vậy, dám đoạt tôn nữ của ta.”

Dứt lời, nhanh chóng đi về phía cửa, nhanh đến mức nổi lên bụi bay đầy trời.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, im lặng hoàn toàn, vị hôn phu của Nhược Ly đến tìm nàng là chuyện vô cùng bình thường, vì sao gia chủ lại có phản ứng mạnh như vậy?

Trên đỉnh Bắc Sơn cao vút, trước sơn môn có một bộ y phục sắc đỏ nhẹ nhàng tung bay, nam tử ngẩng mặt nhìn bầu trời, ánh nắng chiếu trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt phượng mê người lại có bá khí mãnh liệt làm người khác không dám nhìn thẳng.

Nam tử yêu nghiệt lại có bá khí như vậy sao lại xuất hiện ở Bắc Sơn?

Một đám đệ tử nữ cẩn thận đánh giá nam tử áo đỏ, trong mắt không che dấu được vẻ kinh diễm, nếu có thể nói có một người có thể so sánh với hắn cũng chỉ có Phi Thiên Độc Giác thú mà mấy nàng mới nhìn thấy không lâu, chỉ là nam nhân ôn nhu như trích tiên kia so với nam nhân đứng trước mặt này hình như có cảm giác thiếu một cái gì đó.

Đột nhiên, một đám người đi ra, đệ tử Bắc Ảnh nhìn về phía người đi đầu đang đứng đứng nổi giận kia đúng là gia chủ của bọn hắn – Bắc Ảnh Lạc.

Nhưng từ đầu đến cuối nam nhân yêu nghiệt này đều tập trung trên một người không hề dời đi, trong đám người đồng tộc ấy hắn vừa nhìn đã thấy ngay một bóng dáng tuyệt sắc kia, những người còn lại đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

“Tên hỗn đản này tự xưng là vị hôn phu của tôn nữ ta?” Dừng bước chân, Bắc Ảnh Lạc vung tay lên cho đám người phía sau dừng lại, đôi mắt đen bất thiện nhìn chằm chằm vào Cung Vô Y: “Ta cũng không biết cháu ta có vị hôn phu từ lúc nào?”

Thu hồi ánh nhìn, Cung Vô Y tự tin vô đối nói: “Không phải tự xưng, bốn vương chính là vị hôn phu của nàng, nàng nói có đúng không, Tiểu Dạ?”

Một lần nữa nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nháy mắt, dung nhan tuấn mỹ cười đến hại nước hại dân.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hiển nhiên ai cũng hứng thú với câu trả lời của nàng.

“Tỷ tỷ...” Bắc Ảnh Phong nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, tội nghiệp nhìn nàng sau đó nhìn Cung Vô Y, mắt to tròn trong như hồ nước nổi lên địch ý: “Tỷ tỷ là của Tiểu Phong nhi đây, không cho phép cướp đi tỷ tỷ Tiểu Phong nhi.” Rất hiển nhiên, bé cho rằng Cung Vô Y đến đây chính là để tranh đoạt tỷ tỷ mà bé thương nhất.

“Yêu nghiệt, ngươi tới đây làm gì?” Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Cung Vô Y: “Hơn nữa, ngươi đúng là âm hồn bất tán, vì sao ta ở đâu ngươi cũng đuổi theo tới đó?”

“Tiểu Dạ, bốn vương nói rồi, nàng đừng vọng tưởng sẽ thoát khỏi tay bốn vương, từ nay về sau nàng ở đâu bốn vương sẽ ở đó, đời này nàng cũng đừng mong chạy trốn khỏi bốn vương.” Môi đỏ cong lên, sau đó Cung Vô Y nhìn về phía Bắc Ảnh Thần: “Nhạc phụ, trong thời gian này ta quấy rầy một chút.”

Dạ Nhược Ly thiếu chút nữa té xuống, cái tên yêu nghiệt này lại vô sỉ như vậy, đến nhạc phụ cũng nói ra được.

Thấy sắc mặt đầy thỏa mãn của Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh, Dạ Nhược Ly có cảm giác không ổn, xem ra nàng đã xem thường tên yêu nghiệt này rồi...

“Tốt tốt tốt, nếu ngươi muốn ở lại thì ở lại, gia tộc Bắc Ảnh chúng ta không có gì, chỉ có nhiều phòng thôi, ha ha.” Bắc Ảnh Thần càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười ha hả, ba năm trước hắn đã có cảm giác Cung Vô Y đối xử với Dạ Nhược Ly không tầm thường, xem ra đúng là như thế.

Hơn nữa, Cung Vô Y không thể không tiếp, cũng không tiếp xúc qua nữ nhân nào, nếu tiểu Ly nhi được gả cho Cung Vô Y chắc hẳn sẽ có hạnh phúc, duy chỉ có một điểm đáng lo là thể lực của Cung Vô Y, với quyền thế như vậy hai người liệu có thể đến với nhau? Bất quá hắn tin tưởng ba năm này nàng cũng đã phát triển được thực lực của bản thân, tối đa là mười năm sau nhất định có thể đạt đến trình độ cao nhất, nếu vậy thì có chỗ nào không xứng với Cung Vô Y chứ?

“Không được, ta không cho phép.” Bắc Ảnh Lạc vội vàng nhảy dựng lên, hắn còn chưa nói hết đã bị Nam Y tóm lấy.

Hung ác trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y hừ lạnh một tiếng: “Ngươi yên lặng chút đi, ta xem nam nhân này cũng không tệ, tướng mạo tuấn tú, khí thế bất phàm, lại đuổi theo cháu gái đến tận đây, một mảnh tình si, cho nên để bọn trẻ ở chung đi, lão gia hỏa ngươi đừng có chen vào đây.”

Mân mê môi, Bắc Ảnh Lạc tâm không cam, lòng không nguyện cũng phải nói: “Phu nhân, ta biết rồi.” Không chen ngang, không xía vào? Chuyện này sao có thể? Hắn vất vả lắm mới nhận được cháu gái, tuyệt không thể để người khác cướp đi được, ít nhất cũng phải đợi vài năm sau...

“Hai người các ngươi không có ý kiến gì chứ?” Đảo mắt quanh, Bắc Ảnh Thần mỉm cười nhìn Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, lóe lên tia ôn nhu, trông thấy ánh mắt ôn nhu ấy, lời muốn nói cũng không thể thốt lên. Bắc Đắc đi Dạ Nhược Ly thở dài: “Con không có ý kiến.”

“Tiểu Phong nhi nghe lời tỷ tỷ.” Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, phấn điều mài ngọc tỏ vẻ không cam lòng bỗng nhiên con mắt lưu chuyển, sau đó hôn trên má Dạ Nhược Ly một cái thật mạnh, đắc ý nhìn về phía Cung Vô Y, tựa hồ như muốn... khoe khoang?

Mắt phượng nhắm lại, tiếp theo Cung Vô Y cười rộ lên: “Bốn vương sẽ không so đo với trẻ con.”

“Ngươi...” tức giận đến run người, Bắc Ảnh Phong hung hăng trừng mắt: “Ngươi mới là tiểu hài tử, cả nhà ngươi đều là tiểu hài tử, Tiểu Phong nhi mới không phải tiểu hài tử, ta đã trưởng thành có thể bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ, Chu Tước ca ca nói không thể để người xấu tiếp cận tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ không thích Tiểu Phong nhi.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly duỗi tay gõ nhẹ lên đầu Bắc Ảnh Phong: “Chu Tước lại dạy đệ cái gì rồi?”

“Tỷ tỷ...” Bàn tay phấn nộn xoa xoa cái đầu nhỏ, Bắc Ảnh Phong dầm lệ nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Y nhìn Bắc Ảnh Phong thật lâu, Hàn Phong từng nói muốn ôm được mỹ nhân trước tiên phải nịnh nọt người thân của nàng, chiêu này có tác dụng sao? Cho dù thế nào cũng phải thử một lần, nếu không có tác dụng Hàn Phong kia nhất định phải chết là điều không thể bàn cãi.

“Ngươi cho rằng bằng năng lực của ngươi có thể bảo vệ các nàng sao?” nở nụ cười nhạt, Cung Vô Y nhìn tiểu hài tử đang tức giận kia, sau đó lại nói: “Muốn bảo vệ bọn họ phải có sức mạnh cường đại, nếu như ngươi nguyện ý bốn vương sẽ dạy cho ngươi.”

Cung Vô Y chưa bao giờ nghĩ một ngày kia hắn sẽ nói chuyện với một đứa trẻ, thế nhưng vì Tiểu Dạ, hắn nhận!

Nếu phương pháp kia không hiệu quả hắn sẽ cho Hàn Phong chết rất khó coi!

“Thực sự?” Bắc Ảnh Phong sáng ngời, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia sáng dị thường nhảy từ lòng Dạ Nhược Ly xuống, dùng sức gật đầu, cười đến sáng lạn: “Được, ta đáp ứng ngươi, ngươi về sau phải giúp ta tập luyện.”

Chu Tước ca ca từng nói với hắn nếu có người muốn giành tỷ tỷ mà hắn đánh không lại thì phải dốc sức liều mạng cuốn lấy nam nhân kia, để hắn không có cơ hội mang tỷ tỷ đi.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Cung Vô Y, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của Bắc Ảnh Phong, có chút khó hiểu, người bận rộn như Cung Vô Y lại muốn dạy cho Tiểu Phong nhi? Mà Tiểu Phong nhi luôn chán ghét nam nhân này lại vui vẻ đáp ứng?

Hai người này, quả thật quá khác thường rồi...

Vì nửa tháng sau là có cuộc thi đấu giữa đệ tử hai nhà nên Dạ Nhược Ly trở về ngôi nhà gỗ, dốc sức luyện chế đan dược, nàng biết rõ bên ấy chắc chắn không giữ chữ tín, ngày ấy chắc chắn sẽ là cuộc ác chiến.

Không chỉ vì lão nhân gia kia mà còn vì nãi nãi và cha dượng, nàng muốn bảo vệ gia tộc Bắc Ảnh thật tốt, có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất.

Mặc dù Dạ Nhược Ly cảm thấy không có cuộc tỷ thí kia cũng không sao nhưng Nam Y đã đáp ứng nàng sẽ dùng hết khả năng để giúp nãi nãi, mà nàng đã đề cho Chu Tước thông báo tin tức với mọi người tin chắc không bao lâu nữa nhóm người Long Phi Thanh sẽ đến đây để hỗ trợ cho nàng.

“Những đan dược này có lẽ đủ rồi,” Nhìn chung quanh phòng, Dạ Nhược Ly vung tay lên thu chúng vào bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh, nhưng lúc nàng vừa bước ra khỏi phòng đập vào mắt là bộ y phục màu đỏ, nàng nhíu chặt lông mày: “Yêu nghiệt, vì sao ngươi ở đây?”

Mặt mũi Cung Vô Y tối sầm, nàng cứ muốn xa cách hắn như vậy sao? Trong suy nghĩ cũng không phát hiện ra lòng mình có chút không vui: “Nữ nhân, nàng đến cùng có nguyện ý gả cho bốn vương hay không?”

“Yêu nghiệt, với thực lực và thân phận của ngươi muốn dạng nữ nhân nào lại chẳng có, vì sao cứ quẩn lầy ta không buông như thế?” Dạ Nhược Ly cau mày, mặc dù Cung Vô Y không có thói hờn hĩnh của hoàng tộc nhưng nàng không thể tùy tiện nói yêu với một người, huống chi nàng cũng không biết được Cung Vô y có bao nhiêu phần thật lòng.

“Nữ nhân, bốn vương nói cho nàng biết nếu nàng không gả cho bốn vương, bốn vương sẽ ở đây cả đời, xem nàng xử lý như thế nào a.”

Khóe mắt co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y: “Yêu nghiệt, ngươi xác định ngươi thích ta sao? Có lẽ ngươi cũng không biết rõ lòng mình, ngươi đối với ta chỉ là hiếu kì mà thôi, cũng không phải là yêu cho nên ta sẽ không gả cho ngươi.”

Hiếu kì? Hắn đối với nàng chỉ có hiếu kì thôi sao?

Đúng là lúc trước vì tò mò nên mới tiếp cận nàng, chỉ là trong ba năm nàng rời khỏi Hiên Viên quốc không biết bao nhiêu lần hắn nhớ đến bóng dáng thiếu nữ này, tuy bị nhiều việc quan trọng làm hắn không cách nào đi đến Ly Phong quốc nhưng hắn vẫn để Hàn Phong tìm hiểu tin tức của nàng lại âm thầm giúp đỡ.

Trên đời này có biết bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hắn, chỉ có nàng không hề để hắn vào mắt, thậm chí còn tránh né. Cũng chính vì thế mà hắn mới đuổi theo tới đây muốn nàng phải gả cho hắn.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là hiếu kì thôi sao? Hoặc có thể nói nàng là nữ nhân duy nhất hắn không có ác cảm? Cung Vô Y nặng nề rời khỏi căn nhà gỗ, hắn còn làm rõ tình cảm của bản thân, nếu Dạ Nhược Ly vĩnh viễn không tiếp nhận hắn thì hắn cũng muốn biết tình cảm hắn dành cho nàng là gì? Lúc Cung Vô Y nhíu mày trầm tư thì một bóng dáng nhảy vào tầm mắt hắn.

Môi đỏ mọng cong lên, Cung Vô Y cười đến âm hiểm, đi theo bóng dáng vừa rồi.

Chiều tà, Bắc Ảnh Lạc dạo quanh hít thở không khí trong lành trên đỉnh Bắc Sơn, không đếm xỉa đến nguy hiểm mà dạo bước trên con đường nhỏ, đúng lúc này một cuồng phong tập kích ập tới, khí tức cường đại vô cùng, Bắc Ảnh Lạc giật mình, vội vàng rút kiếm ra, nhưng chưa kịp rút thì đã bị nâng lên

Muốn trách cũng phải trách Bắc Ảnh Lạc không may, cứ nhất định phải đến nơi này tản bộ.

“Là ngươi?” Nhìn thấy nam tử yêu nghiệt, lửa giận trong lòng Bắc Ảnh Lạc bốc lên, hung hăng trừng mắt: “Ngươi muốn gì? Còn không mau thả ta xuống?” Nói xong cũng âm thầm kinh hãi, thực lực của tên yêu nghiệt này còn cường hãn hơn hắn.

“Ta hỏi ngươi một chuyện, trả lời ta, ta sẽ để ngươi xuống,” mắt phượng quét qua, khuôn mặt Cung Vô Y trở nên lạnh lẽo: “Làm thế nào để xác định mình thích một người? Ta không có kiên nhẫn đâu tốt nhất nên trả lời thành thật vấn đề này cho ta.”

“Ta là gia gia của tiểu Ly nhi đấy, ngươi dám đối xử với ta như vậy nhất định sẽ hối hận!” Nắm chặt quyền, Bắc Ảnh Lạc cực kì tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ âm trầm của Cung Vô Y thì vội vàng nói: “Cái này, ngươi chỉ cần nghĩ nữ nhân kia nếu như gả cho người khác, ngươi sẽ như thế nào?”

Nghe vậy, Cung Vô Y trầm mặc không nói, chỉ cần nghĩ Dạ Nhược Ly gả cho nam nhân khác, lòng hắn đột nhiên co rút đau đớn, lửa giận trong lòng phát ra, lại có cảm giác hít thở không thông...

Mắt phượng dần hiện ra lửa giận, Cung Vô Y ném Bắc Ảnh Lạc xuống đất, nắm chặt nắm đấm phát ra tiếng giòn tan: “Ai dám lấy nàng bốn vương sẽ giết hắn sau đó sẽ cướp tân nương, ngoại trừ bốn vương, nàng không thể gả cho nam nhân khác.”

Nữ nhân, bốn vương sẽ không buông tay, một ngày nào đó bốn vương sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện gả cho bốn vương. Sau đó bốn vương sẽ sủng nàng cả đời...

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc bò dậy, ủy khuất nhìn Cung Vô Y rồi đi: “Cũng không phải ta đoạt nữ nhân của ngươi, ngươi đối với ta như thế làm gì? Tức chết ta rồi, ta nguyện rửa ngươi cả đời không theo đuổi được cháu gái ta, thật sự là xui xẻo mà.”

Hừ một tiếng, Bắc Ảnh Lạc chỉnh lại đầu tóc, vuốt ve bộ râu trắng rồi đi. Hẳn thề đời này sẽ không bao giờ tàn bộ ở đây nữa, bởi vì ở đây chính là sự si nhục của hắn, may mắn là vừa rồi không có ai trông thấy, nếu không cái mặt mo của hắn biết giấu đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: thực lực tăng lên.

Ánh mặt trời chiếu rọi cả khoảng sân to lớn, có một đám người thì thầm với nhau.

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía hai nam một nữ kia, trong mắt có tia nghi hoặc, thiếu chủ và tiểu thư tìm bọn họ có chuyện gì sao? Thậm chí cả người bình thường không thấy mặt mũi đâu là Tinh Không đại sư cũng có mặt.

“Ách, ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Sao các người lại tập trung ở đây?”

Âm thanh già nua hữu lực vang lên, mọi người cùng quay đầu lại nhìn liền thấy Bắc Ảnh Lạc đang chấp hai tay bước tới, dung nhan già nua khó hiểu rồi sau đó trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến, ánh mắt nàng nhìn đám người trong sân sau đó hướng về phía Tinh Không khẽ gật đầu: “Người đem đan dược phát ra đi.”

Tinh Không cung kính cúi đầu đáp: “Vâng, Nhược Ly đại sư.”

Cái gì? Tinh Không đại sư gọi tiểu thư là đại sư? Chẳng lẽ nàng cũng là Luyện đan sư? Kỹ thuật luyện đan còn cao hơn Tinh Không đại sư? Cái này... điều này sao có thể xảy ra? Phải biết kỹ thuật của Tinh Không đại sư đã đạt tới trình độ ít ai sánh kịp rồi, thế nhưng nàng lại còn hơn thế nữa?

Ngay lập tức bọn họ nhìn thấy Tinh Không bung mấy bình ngọc ra, chậm rãi bước về phía bọn họ. Nhìn bình ngọc trên tay Tinh Không, con mắt Bắc Ảnh Lạc nhìn chăm chăm, hung hăng nuốt nước bọt, xoa xoa tay, bộ dạng vô cùng thèm thuồng. Hắn không thể đoạt hết đan dược về làm của riêng, đáng tiếc, hắn cũng chỉ có thể tro mắt đứng nhìn, khi trông thấy đan dược phát cho từng người mặt mo co rút mảnh liệt, vô cùng đau lòng.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều có đan dược, khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn đan dược trên tay.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì Dạ Nhược Ly đã thay bọn họ giải đáp thắc mắc: “Nghe nói các người là những người tinh anh nhất của gia tộc Bắc Ảnh, đều có thiên phú kiệt xuất, đan dược này có khả năng tăng thêm trăm năm huyền khí, bây giờ các người nên ăn nhanh rồi bắt đầu tu luyện đi.”

Ngữ khí của thiếu nữ lạnh nhạt nhưng như một ngọn núi lớn, hung hăng đâm vào lòng mọi người. Đan dược trong tay không ngừng run rẩy, ai cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly rồi sau đó trở nên vô cùng kích động. Bọn họ không phải đang nằm mơ chứ? Có thể tăng thêm trăm năm huyền khí không phải có thể nâng cấp như phụ nhân sao? Trước giờ bọn họ đều cho rằng năng chính là vận may mang đến một viên đan dược Bách niên, ai ngờ ai cũng nhận được bảo sao bọn họ không kích động cho được?

Âm thanh nuốt nước bọt không ngừng vang lên, trong nháy mắt ai cũng cảm nhận được tim đang đập vô cùng nhanh.

“Cái...Cái gì? Nhiều đan dược Bách Niên đến vậy?” Bắc Ảnh Lạc vô cùng khiếp sợ, xem ra bọn họ đúng là nhặt được bảo vật rồi, có nhiều đan dược như vậy lo gì đánh không lại gia tộc tương trợ cơ chứ?

“Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con muốn dựa vào bọn hắn để chiến thắng cuộc tỷ thí sao?” Bắc Ảnh Thần khẽ nhíu mày, lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tuổi tác của bọn hắn đã vượt quá rồi, không thể tham gia tỷ thí được đâu mà lần này con cháu của gia tộc Bắc Ảnh rất ít, sao có thể thắng được gia tộc tương trợ chứ?”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Không, con không có ý định đó, việc hai nhà tỷ thí con tự có chủ trương riêng, cha đừng yên tâm đi, con đã đáp ứng với nãi nãi thì tất nhiên sẽ để cho gia tộc Bắc Ảnh toàn thắng, không thua một trận.”

Ánh mắt sáng như sao xoẹt qua tia sáng dị thường, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin. Lúc này mọi người đều nuốt đan dược vào, hào quang tán cấp đột nhiên phát ra, đặc biệt kinh người, toàn bộ bầu trời đều bị che phủ bởi màu ngọc lưu ly xanh biếc. Nhưng tán chức dựa vào đan dược tất nhiên không thể sánh được với người dựa vào thực lực tán chức như Dạ Nhược Ly. Mặc dù thế trong sân ai cũng há hốc mồm.

“Ta đột phá, ta thật sự đột phá rồi, thật tốt quá.”

“Người có gì đặc biệt chứ, người chỉ đột phá được một cấp, ta đột phá liền hai cấp đây này, từ Thiên Huyền sư sơ cấp lên Thiên Huyền sư cao cấp, ha ha.”

“Nhưng ta từ Thiên Huyền sư đỉnh phong lên Tinh Huyền sư, cho nên so ra ta vẫn hơn ngươi, he he.”

Tất cả mọi người ai cũng chìm đắm trong vui sướng, đám người này thấp nhất cũng là Thiên Huyền sư cao cấp, cao nhất là Thiên Huyền sư đỉnh phong, hôm nay ai là Thiên Huyền sư sơ cấp cũng đột phá lên Thiên Huyền sư cao cấp không cần qua Thiên Huyền sư trung cấp, theo đó cũng từ cao cấp lên đỉnh phong, về phần Thiên Huyền sư cao cấp và đỉnh phong chỉ có thể đột phá lên một bậc...

“Bác Ảnh Thiên, chúc mừng ngươi đã đột phá đến Tinh Huyền sư, ngươi sẽ là vị trưởng lão thứ mười của gia tộc Bắc Ảnh.” Vuốt vuốt chòm râu trắng, Bắc Ảnh Lạc tươi cười nói. Tuy rằng hắn rất đau lòng những viên đan dược kia nhưng so sánh đan dược và gia tộc thì quả thật gia tộc quan trọng hơn rất nhiều.

“Tạ gia chủ.” Bắc Ảnh Thiên vội vàng ôm quyền nói lời cảm ơn, vô cùng cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, nếu không có đan dược của nàng thì hắn muốn đột phá đến Tinh Huyền sư cũng không biết phải tập luyện bao nhiêu năm nữa, hôm nay bởi vì có nàng hắn không chỉ đột phá thành công mà còn trở thành trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh.

Nghĩ tới đãi ngộ dành cho trưởng lão Bắc Ảnh Thiên không khỏi kích động, trong lòng càng thêm sùng kính vị thiếu nữ này.

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hưng phấn ngửa đầu cười to, tiếng cười vang vọng khắp trời xanh, tùm tùm nhìn Dạ Nhược Ly: “Cháu gái a, bận rộn lâu như thế chắc đói bụng rồi đúng không? Ta đã sớm nói người chuẩn bị xong cơm trưa, đi thôi, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

Nhẹ nhàng gạt đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Bắc Ảnh Thần: “Ta đúng là rất đói rồi, cha đừng, chúng ta đi thôi!”

Sùng sùng xoa đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần cười ôn nhu: “Ta quên mất thời gian không còn sớm nữa, Hình nhi chắc chờ rất lâu rồi, mau trở về thôi, bất quá hôm nay con lại làm mọi người chần chừ rồi, thật không biết sau này con sẽ làm gì để chúng ta ngạc nhiên nữa đây?”

Thở dài một tiếng, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ thương tiếc và yêu thương, với tư cách là phụ thân hắn chỉ muốn nhi nữ của mình có cuộc sống bình thường như bao người con gái khác, nhưng hắn biết rõ tiểu Ly nhi không giống nữ tử bình thường, tài năng như nàng không phải để giúp chồng dạy con mà chí hướng phải đặt trong thiên hạ.

Trong sảnh đường sạch sẽ, mặt đất trải đá cẩm thạch, ánh mặt trời chiếu sáng cả một vùng. Đám người Dạ Nhược Ly bước vào thì thấy Cung Vô Y vô cùng yêu nghiệt đang chờ ở đây, ánh mắt nàng đảo qua sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh hắn, tuy nàng không muốn dây dưa cùng Cung Vô Y nhưng trước ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng cũng cảm thấy không tự nhiên.

“Yêu nghiệt, ngươi đến cùng là muốn gì?” Không thể nhìn được nữa, Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Tiểu Dạ nàng có đói bụng không? Có muốn dùng bữa hay chưa? Món thịt hổ này không tệ đâu nàng có muốn ném thử không? Đúng rồi, nàng có khát không? Ta giúp nàng mang nước tới?” nói xong, Cung Vô Y liền đứng dậy, bận trước bận sau rót nước cho Dạ Nhược Ly, không chút để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y bỗng nhiên phát hiện ra hắn không xưng là bản vương nữa.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Thần ho khan hai tiếng, đầy ý cười gấp một miếng thịt vào bát Lam Hình: “Hình nhi, Nam Vương nói không sai, thịt hổ này đúng là không tệ, nàng cũng ném thử đi, chuyện của vợ chồng son thì cứ để bọn họ tự giải quyết, chúng ta lo chuyện của chúng ta đi.”

Nam Y thu hồi ánh mắt, hưng hăng gõ đầu Bắc Ảnh Lạc một cái: “Ngươi nhìn gì vậy? Không thấy cháu rể tương lai đang lấy lòng tôn nữ của ta sao? Lão gia hỏa ngươi còn không biết học tập theo? Uống phở lão nương theo ngươi lâu như vậy, còn không mau giúp ta rót nước.”

“Vâng, phu nhân, ta đi đây.” Bắc Ảnh Lạc cực kì không tình nguyện đứng lên, có chút oán hận nhìn Cung Vô Y, xú tiểu tử này mỗi lần gặp được hắn đều có chuyện không tốt xảy ra, nếu không phải tại tên này làm chuyện sao hắn lại bị phu nhân mắng cơ chứ?

Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, khuôn mặt phấn điều ngọc mài vô cùng bắt mắt, hung ác nhìn Cung Vô Y rồi lại nhìn sang Dạ Nhược Ly, mắt to chớp chớp, đáng thương nói: “Tỷ tỷ, Phong nhi không có đồ ăn.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly lấy mấy bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh ra, đưa tới trước mặt Bắc Ảnh Phong: “Ở đây có đủ để dùng nửa tháng rồi.”

Bắc Ảnh Lạc vừa ngồi xuống liền thấy Dạ Nhược Ly đưa bình ngọc cho Bắc Ảnh Phong, trừng mắt khó hiểu hỏi: “Những... thứ này là gì?”

“À, chỉ là một ít cường thân hộ thể nâng huyền khí lên từ từ mà thôi, nhưng trong tay tiểu Phong nhi liền biến thành đồ ăn vặt.”

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc nhảy dựng lên, cực kì đau lòng nói: “Phá gia chi tử, các ngươi đúng là một đám phá gia chi tử, ai có gan như các ngươi dám lấy đan dược làm đồ ăn vặt, các ngươi có biết đối với huyền giả đan dược quý giá đến chừng nào không? Làm vậy quá lãng phí đi.”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, không thèm đếm xỉa tới mở miệng nói: “Ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra thân thể tiểu Phong nhi cường độ hơn người bình thường? Cũng không phát hiện được thực lực của hắn đã đạt đến huyền giả cao cấp? Đây đều là do từ lúc hắn ở trong bụng mẹ đến nay đều lấy đan dược làm đồ ăn vặt mà thành.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc cả kinh, đánh giá Bắc Ảnh Phong sau đó không khỏi ngậm ngẫn cả người: “Đúng vậy, hắn đúng là đã đạt đến huyền giả cao cấp, bởi vì không nghĩ hắn có thể đạt được đến trình độ đó nên không đánh giá cẩn thận, không nghĩ tới...”

Ngay lúc đó, lão gia hòa có chút hăm mộ Bắc Ảnh Phong, vì sao lại có tỷ tỷ tốt như vậy cơ chứ? Lại đem đan dược làm đồ ăn vặt, đoán chừng cả đại lục này cũng chỉ có một người có được đãi ngộ này mà thôi, nhớ ngày đó, thời điểm hắn trở thành huyền giả cao cấp đã tốn biết bao công sức và thời gian.

Đúng lúc này, một bình ngọc từ phía đối diện ném qua, Bắc Ảnh Lạc nhanh tay lẹ mắt chụp được bình ngọc, giống như chụp được bảo vật cẩn thận vuốt ve từng chút một cũng không quên quở trách Dạ Nhược Ly: “Phá gia chi tử, đúng là phá gia chi tử, nếu chẳng may ném hư bình ngọc thì sao? Phải biết... trong này là đan dược trân quý đấy.”

Dạ Nhược Ly liếc Bắc Ảnh Lạc, nhún vai: “Ta thật xin lỗi nói cho ngươi biết đây không phải đan dược mà là độc dược, nếu ngươi không cẩn thận làm vỡ như vậy mạng nhỏ của ngươi cũng đi tong...”

Hai tay Bắc Ảnh Lạc run run bình ngọc thiếu chút nữa rơi xuống đất, giờ phút này trong tay hắn không phải bảo vật ngược lại còn là củ khoai nóng bỏng tay, ném cũng không được, cầm cũng không xong, hắn không khóc không thành tiếng: “Tôn nữ bảo bối, gia gia biết cháu không thích gia gia thế nhưng cháu thật sự muốn giết gia gia như vậy sao? Giết ta chỉ lãng phí độc dược mà thôi, cháu vẫn là đem nó cất đi đi.”

Trông thấy dáng vẻ sợ hãi của Bắc Ảnh Lạc, Nam Y che miệng cười trộm: “Lão đầu ngươi sao dễ bị lừa gạt như thế? Cháu gái nói vài lời ngươi đã tin rồi, ha ha, chết cười mất.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên trừng mắt, lại nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, phát hiện ra nàng đang cười vui vẻ đột nhiên tỉnh ngộ: “Tốt, ngươi dám đem gia gia ngươi làm trò đùa, dùng cách này làm cho ta sợ, cái mạng già của ta sẽ nhanh chóng chôn vùi trong tay ngươi thôi.”

Dạ Nhược Ly cười nhạt nói: “Trong bình ngọc đó có mười viên đan dược, chính là đan dược ta lấy ra lần đầu tiên chỉ cần một viên có thể trị hết bệnh, bất quá nếu ngươi không cần có thể trả nó lại cho ta.”

Nghe Dạ Nhược Ly nói vậy, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên không ngậm nổi miệng sau đó lại thấy Dạ Nhược Ly muốn lấy lại đan dược, sao có thể được chứ? Hắn vội vàng nhét bình ngọc vào trong ngực giấu đi, trung ra bộ dạng nếu ai dám cướp đan dược của hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng đến cùng.

“Gia chủ, gia chủ...” Đúng lúc này, người hầu vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Bên ngoài có một đám người nói là thuộc hạ của Nhược Ly tiểu thư, theo lệnh của tiểu thư đến đây trợ giúp.”

Dạ Nhược Ly thở phào một hơi, bọn hắn cuối cùng cũng đến rồi...

“Là Chu Tước ca ca đến sao?” Con mắt Bắc Ảnh Phong sáng rực, từ trên ghế nhảy xuống, cười đến chói mắt: “Gia gia, nãi nãi, là Chu Tước ca ca, bọn họ đến tìm tỷ tỷ đây, chúng ta ra xem đi.”

Mây mù vờn quanh ngọn núi cao, không khí mát mẻ lưu thông khắp nơi làm con người ta có cảm giác dễ chịu không nói nên lời. Đứng ở sơn môn (cổng chính) là một đám người đều là tuấn nam mỹ nữ không thể nghi ngờ.

“Rất lâu rồi ta không được thấy chủ tử, nghĩ đến việc rất nhanh có thể gặp chủ tử, ta không khỏi kích động nha,” Chân đạp đạp lên tảng đá bên cạnh, Dạ Phong hướng mắt nhìn trời xanh, duỗi lưng một cái, gương mặt mảnh mai đầy ý cười, đôi mắt to sáng nhìn chằm chằm về phía trước: “Bất luận thế nào lần sau ta cũng muốn đi theo chủ tử làm nhiệm vụ.”

“Ngươi trước hết nên nghĩ nên ứng phó với chủ tử như thế nào kia.” Dạ Băng Nguyệt liếc nhìn Dạ Phong, giọng điệu lạnh như băng: “Ngươi đem nhiệm vụ trông nhà giao cho Gia Nhi khiến Gia Nhi không thể gặp chủ tử, chờ ngươi trở về xem thử nha đầu Gia Nhi kia sẽ khóc lóc kể tội ngươi thế nào đây.”

Dạ Phong nhún mày, ý cười lại càng đậm theo: “Linh khôi băng, Thanh dã thú, chúng ta là hảo huynh đệ đúng không? Lúc trở về, các ngươi phải đem nha đầu Gia Nhi trời lại, ngàn vạn lần đừng để nàng ta cáo trạng với chủ tử, bằng không thì ta xong đời rồi.”

Ánh mặt lạnh như băng nhìn Dạ Phong, thần sắc Dạ Phi Linh lạnh lùng: “Ta sẽ không giúp ngươi giấu giếm chủ tử.”

“Thanh dã thú huynh đệ...” Dạ Phong dùng ánh mắt đáng thương nhìn Long Phi Thanh, môi đỏ mọng nói: “Ngươi có thể giúp ta hay không? Một mình ta đánh không lại nha đầu Gia Nhi kia.”

Long Phi Thanh nhún mày, hung hăng trừng Dạ Phong một cái rồi liếc nhìn Chu Tước: “Có Chu Tước ở đây, ngươi cho rằng ngươi có thể lừa được chủ tử hay sao?”

Bất mãn trừng mắt nhìn Long Phi Thanh, Dạ Phong xoay người cười hai tiếng: “Ha ha, Chu Tước huynh đệ, chúng ta...”

“Lão tử cảnh cáo ngươi, ngươi dám ôm chủ nhân lão tử lập tức sẽ thiêu ngươi thành than.”

Khuôn mặt tuấn tú nhất thời xụ xuống, Dạ Phong ưỡn khuỷu cúi đầu, bất quá bản thân đúng là muốn gặp chủ tử mới lừa Gia Nhi vụng trộm đi, hắn cũng không làm chuyện gì quá đáng lại đáng thương như thế này, bọn họ sao chẳng có chút khách khí nào với hắn vậy?

Hơn nữa, hắn đến đây cũng chỉ vì chủ tử mà thôi.

Hắn đối với chủ tử đúng là một ngày không gặp như cách ba thu a, huống chi chủ tử đã đi nhiều ngày như vậy, cơ hội được gặp chủ tử hắn sao có thể bỏ qua? Muốn trách chỉ có thể trách Gia Nhi, ai bảo nàng không làm bọn hắn cảm động nên phải ở nhà chứ.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Dạ Phong vô cùng kích động lập tức quên bồng những lời Chu Tước vừa nói, trực tiếp nhào tới: “Chủ tử, Dạ Phong đến rồi đây, ha ha, những ngày này ta nhớ chủ tử muốn chết...”

Cung Vô Y biến sắc, lách mình tách Dạ Nhược Ly ra, hung hăng đập Dạ Phong một cái, đồng thời gào thét rung trời: “Cút! Hôn thê của bốn vương, ngươi cũng dám động vào?”

Dạ Phong bay một vòng trên không rồi nhanh chóng trở về với đất mẹ, hần nhanh chóng bò dậy phui phui bụi rồi trừng mắt nhìn Cung Vô Y sau đó vô cùng ủy khuất nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, tên này là ai? Hần còn đá ta một cước, người phải làm chủ cho ta a.”

Dung nhan yêu nghiệt tối sầm, Cung Vô Y tức giận nhìn Dạ Phong, phát tay áo đến bên Dạ Nhược Ly, mắt phượng tỏa mị hoặc mê người: “Tiểu Dạ, nhớ kỹ năng là nữ nhân của bốn vương, về sau cách xa nam nhân tâm địa bất chính xa ra một chút.”

“Ngươi nói ai tâm địa bất chính?” Dạ Phong nổi con lên: “Chủ tử không phải là nữ nhân của ngươi, hơn nữa ngươi đã từng nói qua là ghét nhất loại người nam không ra nam, nữ không ra nữ biến thái như ngươi vậy nên chủ tử sẽ không bao giờ thích ngươi đâu.”

Khóe môi co giật, Dạ Nhược Ly bắt đầu đi thờ dài, nàng nói những lời này khi nào?

“Ngươi dám mắng bốn vương là biến thái?” Mắt phượng nheo lại, trong lòng nhen nhóm lửa giận, đúng lúc đó Cung Vô Y quay đầu lại thì một đốm lửa đánh tới, hần cười lạnh lập tức giơ tay chưởng diễm hòa kia, diễm hòa tứ tán khắp nơi sau đó chậm rãi biến mất trong không khí.

Dưới ánh mặt trời Chu Tước cất bước tới, tóc đỏ rực như lửa nhẹ nhàng phát phơ trong gió, trong tay hần lại có một quả cầu diễm hòa, mắt đỏ có tia tức giận: “Tránh xa chủ nhân lão tử ra nếu không hôm nay lão tử sẽ nướng chết ngươi.”

Cung Vô Y trầm xuống, cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ bằng một con chim lửa như ngươi cũng muốn nướng bốn vương? Nếu ngươi không phải là Huyền thú của Tiểu Dạ, giờ phút này bốn vương cũng đem ngươi vật sạch hết lông.”

Mọi người ở sau lưng không khỏi tưởng tượng đến cảnh Chu Tước bị vật trụi lông sẽ như thế nào, không nhịn được khẽ cười, trong đó Dạ Phong cười vui nhất, hiển nhiên đã quên mất lúc này là ai đá hần bay lên trời.

Nghe thấy lời nói đầy châm biếm của Cung Vô Y, Chu Tước mắt bình tĩnh nói: “Hỗn đần! Hôm nay lão tử muốn nhìn xem là lão tử nướng chín ngươi hay ngươi sẽ nhổ lông lão tử đây! Thực sự là tức chết lão tử rồi mà, lão tử không giáo huấn tên hỗn đần nhà ngươi là không được.”

Dám nói chủ nhân là nữ nhân của mình? Hần sẽ để tên khốn kiếp này biết rõ chủ nhân của hần há có thể để người khác mộng tưởng hay sao?

“Đủ rồi!” Lúc hai bên đang chuẩn bị xông vào thì Dạ Nhược Ly nhướng mày, bước nhanh về phía trước ngăn cản tầm mắt hai người: “Chu Tước, đi đường một nhọc rồi, ngươi đi nghỉ trước đi, yêu nghiệt, Chu Tước tính tình nóng nảy cho nên...”

“Nể tình Tiểu Dạ, lần này bốn vương không thêm so đo với ngươi.” Nhân nhạ quét mắt nhìn Chu Tước, Cung Vô Y rù rẫm nhìn, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười khuyếch thành, tiến tới gần tai Dạ Nhược Ly nói: “Tiểu Dạ, ta vì nàng mới buông tha cho hần, nàng nên cảm tạ ta thế nào đây?”

Hô hấp nóng bỏng thổi vào trong tai, Dạ Nhược Ly chưa từng thân cận với nam nhân nào như vậy trong lòng không khỏi có cảm giác khác thường.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Lạc ho hai tiếng, bắt mắt nhìn Cung Vô Y, sau đó nhìn đám người Chu Tước, trong nháy mắt lập tức sùng sờ há hốc miệng: “Những người trẻ tuổi này chưa tới hai mươi? Lại còn là đại Huyền sư chỉ có một Võ sư, còn nam nhân áo đỏ kia ta nhìn không ra thực lực của hần...”

Đại Huyền sư chưa tới hai mươi tuổi, trong gia tộc tương trợ cũng chỉ có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa là được tính đến. Trời ạ, những người này ở đâu mà đến? Lại còn nhiều người như vậy nữa chứ?

“Đây là Thiên Tinh đan, có thể đột phá hai cấp huyền giả.” Vươn tay lấy ra một bình ngọc, ánh mắt nàng nhìn mọi người xung quanh: “Hơn nữa, trong nửa tháng này ta muốn các ngươi đều đột phá tới Thiên Huyền sư, nếu làm không được thì đừng gặp ta.”

Thiên Huyền sư? Bắc Ảnh Lạc và Nam Y ngạc nhiên nhìn nhau, có chút khiếp sợ. Trong vòng nửa tháng đột phá lên Thiên Huyền sư, sao có thể chứ? Cho dù có là thần cũng không có cách nào làm được.

“Vâng, chủ tử, chúng thuộc hạ sẽ không để chủ tử thất vọng.” Mọi người đồng thời ôm quyền, âm thanh kiên định vang lên vang vọng khắp bầu trời, tựa hồ như chỉ cần là Dạ Nhược Ly ra lệnh bọn hần tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý kiến gì chỉ dùng hết khả năng để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Mọi người đều cố gắng tu luyện tăng thực lực, thời điểm hai nhà tỷ thí cũng đã đến...

Ngày hôm đó, mặt trời nhô lên cao, thời tiết nắng ráo sáng sủa, trên đài cao là hai lão giả đang ngồi, một người trong đó chính là Bắc Ảnh Lạc, còn lão giả áo đỏ kia chính là gia chủ của gia tộc tương trợ, phụ thân của Hỏa Doãn Na – Hỏa Thiên Ngao.

Người cũng như tên, đều cao ngạo hơn trời, từ đầu đến cuối đều kiêu căng, cao ngạo.

Trên đài cao nữ tử áo vàng lạnh nhạt ngồi đó, trong khuôn cảnh huyền ảo phẳng phất như phong cảnh không hề bị hào khí xung quanh làm ảnh hưởng, nhưng khi nhìn thấy một nhà bốn người xuất hiện thần sắc lạnh lùng không cách nào bảo trì được nữa, ánh mắt vô cùng ganh ghét nhìn Lam Hinh.

Chậm rãi đứng dậy, à bước từng bước nhỏ ưu nhã như hoa sen đứng trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh công tử, đã lâu không gặp, không biết dạo

này công tử có khỏe không?”

Bắc Ảnh Thần đang nói chuyện với Lam Hinh đột nhiên nghe tiếng Hòa Doãn Na liền im bật, nhú mày, cùng vẻ không kiên nhẫn và chán ghét: “Hỏa tiểu thư, ngươi có thể tránh xa ta ra một chút không? Ta sợ không khí xung quanh sẽ bị nhiễm bẩn.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại, Hòa Doãn Na khắc chế lửa giận cùng không cam lòng, lại lộ ra nụ cười ưu nhã: “Bắc Ảnh công tử thật biết nói đùa, không khí xung quanh công tử có nhiễm bẩn hay không có quan hệ gì tới ta? Đại khái là do công tử đã quen với không khí trên Bắc Sơn nên mới thấy vậy, nghe nói công tử đã trở về ba năm, vì sao không tìm ta? Chẳng lẽ công tử đã quên tình nghĩa đôi ta rồi sao?”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được Lam Hinh đang khấn trương, nắm chặt tay nàng, cười lạnh một tiếng: “Ta không cho rằng giữa ta và Hỏa tiểu thư có tình nghĩa gì, nhiều lắm chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, nhưng Bắc Ảnh Thần ta đã có thể từ, nếu như Hỏa tiểu thư muốn xuất giá vậy nên đi tìm người khác đi, chắc hẳn có rất nhiều nam nhân nguyện ý cưới Hỏa tiểu thư làm vợ.”

Ngữ khí lạnh nhạt như vậy khiến tâm Hòa Doãn Na đau xót, nắm đấm càng thêm xiết chặt, ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay nhưng ả không cảm thấy đau chút nào, mắt đẹp nhìn Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh Thần, ngươi thật sự tuyệt tình như vậy sao? Ta đợi ngươi suốt mười năm trời cũng không thể đổi lấy một câu quan tâm sao? Vì cái gì? Vì cái gì mà ta yêu ngươi như vậy ngươi lại lấy nữ nhân khác làm vợ? Ta là công chúa của gia tộc, có gì thua kém nữ nhân kia chứ?”

Ả duỗi tay chỉ về hướng Lam Hinh, mắt đẹp tựa hồ sắp phun ra lửa: “Đến cùng là nàng ta có cái gì tốt? Với thực lực của nàng ta vốn dĩ không có tư cách sánh vai với ngươi, chỉ có ta, chỉ có ta mới xứng đáng đứng bên cạnh ngươi, vì sao ngươi lại chọn nàng ta mà bỏ ta?”

Bắc Ảnh Thần ôm chặt Lam Hinh vào lòng, cười lạnh đến tuyệt tình: “Ngươi sai rồi, ra không phải vì nàng mà vứt bỏ ngươi, bởi vì ta đang trốn tránh quan hệ thông gia với ngươi mới gặp được nàng, cho dù Hinh nhi không xuất hiện ta cũng không lấy nữ nhân như ngươi.”

Thân thể mềm mại không tự chủ run lên, sắc mặt Hòa Doãn Na trắng bệch. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn nam nhân ả yêu say đắm.

Từ nhỏ ả đã là viên minh châu, là công chúa của gia tộc, biểu hiện thiên phú kinh người, bên cạnh không bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng hết lần này đến lần khác lại nhìn trúng Bắc Ảnh Thần, ả rơi vào lưới tình rồi, từ đó trở đi trừ hán ra, trong mắt ả không còn ai nữa.

Hơn mười năm, ả đợi hán hơn mười năm, nhưng cũng không đổi được điều gì...

Hôm nay nhìn thấy hán chàng chàng thiếp thiếp với người khác, trong tim ả như có bàn tay ai đó đang bóp thật chặt, đau nhức đến tận xương tận tủy, nếu như có thể quay lại lúc ấy, ả tình nguyện không nhìn thấy hán như vậy sẽ không phải thống khổ như bây giờ.

Thấy sắc mặt Hòa Doãn Na trắng bệch, thần sắc Hòa Thiên Ngao không khỏi trầm xuống: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời ngươi đã hứa, nếu như ta thắng, ngươi nhất định phải bắt Bắc Ảnh Thần bỏ nữ nhân kia, hơn nữa đuổi nữ tử và nhi tử của hán đi, sau đó chuẩn bị kiệu tám người khiêng cưới nữ nhi của ta.”

Bắc Ảnh Lạc liếc nhìn Hòa Thiên Ngao, vuốt vuốt cằm râu trắng, nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giữ lời, bất quá sao ngươi dám chắc ngươi nhất định sẽ thắng? Gia tộc Bắc Ảnh cũng không phải không có người, nói không chừng bên ta sẽ thắng đấy.”

“Ha ha.” Nghe vậy, Hòa Thiên Ngao cười to hai tiếng, khinh thường: “Bắc Ảnh gia chủ, cho dù ngươi nói thế nào thì cũng sẽ không thay đổi được kết cục, gia tộc Bắc Ảnh có bao nhiêu người ta còn không rõ sao? Cho nên ta tuyệt đối sẽ không thua, ngươi cứ chờ con ngươi cưới nữ nhi của ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: chúng ta nhận thua.

Hòa Thiên Ngao tự tin như thế tất nhiên cũng có lý do của gã, ở gia tộc gã đã có một thiên tài xuất chúng là Hỏa Viêm, nay lại còn có thêm muội muội Hỏa Vũ Sa cũng bỗng dựng nổi danh, hoàn toàn có thể so sánh cùng với Hỏa Viêm, hơn nữa trong lớp trẻ gia tộc không thiếu người kiệt xuất, cuộc tỷ thí này bọn hán thắng chắc rồi.

“Hừ, ta đây mới mong chờ!” Bắc Ảnh Lạc gương mặt lên, ngón tay vuốt nhẹ cằm râu dài, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, xoẹt qua tia vui vẻ nồng đượm. Gia tộc kia có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa thì như thế nào? Gia tộc Bắc Ảnh cũng có chiêu bài riêng đấy, hơn nữa trong tay Nhược Ly còn một đám người trẻ tuổi thiên tài, trận chiến này có thể thắng dễ dàng rồi, đợi một chút nữa có khi gia tộc bên kia khóc không ra nước mắt cho xem.

Võ đài đã sớm bố trí xong, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tất cả mọi người đều trở nên ngưng trọng lại.

“Các vị đã đến đông đủ rồi, vậy tỷ thí cũng nên bắt đầu đi thôi, bên gia tộc tương trợ là Hòa Anh Nhiên, không biết bên gia tộc Bắc Ảnh ai sẽ là người lên đầu tiên?” Ánh mắt kiêu ngạo của Hòa Thiên Ngao liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, đôi lông mày lộ ra sự kiêu căng nồng đượm, tựa hồ như trong mắt gã Bắc Ảnh Lạc bất quá chỉ là một con kiến.

Bắc Ảnh Lạc biết gã luôn nhìn người bằng con mắt này nên cũng không thèm so đo với gã, tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly nói ra: “Tôn nữ bảo bối, sự tình này giao lại cho cháu vậy, cháu đừng để lão gia gia nhà người ta thất vọng nha.”

Im lặng quan sát, Dạ Nhược Ly bắt đầu đi thờ dài: “Lão nhân gia lại trốn tránh trách nhiệm, Dạ Phong người đi đi, ta dạy người cách thu liễm khí tức đã học xong chưa? Trong cuộc tỷ thí này không cho phép bộc lộ thực lực, như thế mới làm lòng người chần động được.”

Hắn mang trong mắt xoẹt qua, nàng nở nụ cười lạnh nói tiếp: “Ta sẽ để bên kia từ từ thương thức, để bọn hắn biết rõ đắc tội với ta sẽ phải trả giá như thế nào, chỉ bằng những người này mà muốn chia rẽ cha mẹ ta sao?”

Nghe thấy thiếu nữ lên tiếng, mọi người không khỏi run lên, đồng thời trong lòng thâm thương cảm cho gia tộc tương trợ.

“Vâng chủ tử, Dạ Phong đi đây.” Hai tay Dạ Phong cầm kiếm, ôm quyền đáp, chợt xoay người đi rất nhanh mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất rồi nhảy lên võ đài, sau đó con người đen như mực nhìn chăm chú vào người trước mặt, khẽ dương khóe môi: “Dưới thân kiếm của Dạ Phong ta không lưu quý vô danh cho nên người xưng tên ra đi.”

Đối diện với hắn là một nam nhân cũng được xem là anh tuấn, tuổi chừng hai năm, lúc này đầy kiêu căng nhìn Dạ Phong: “Ta không muốn xưng tên với người sắp chết, tốt nhất là người đi hỏi Diêm Vương đi.”

Vừa mới bắt đầu cuộc tỷ thí hai người đã bộc lộ rõ địch ý, hiển nhiên nếu không dồn đối phương vào tử địa (chỗ chết) tuyệt không bỏ qua.

“Ha ha, cái này là thiên tài của gia tộc Bắc Ảnh?” Hòa Thiên Ngao cười to hai tiếng, khinh thường: “Hắn thoát nhìn chừng mười bảy, mười tám tuổi a? hơn nữa lại là thân hình đơn bạc, bề ngoài mảnh mai như thế chỉ sợ một quyền của Hòa Anh Nhiên cũng có thể đánh bay được hắn.”

Nhếch miệng, Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng, mắt nhìn gã một cái: “Thì ra đường đường là gia chủ của gia tộc tương trợ cũng trông mặt mà bắt hình dong, người làm sao biết rõ hắn không được?”

“Hừ,” lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, Hòa Thiên Ngao đảo mắt quanh một vòng, âm hiểm nói: “Như vậy đi, chúng ta đặt cược đi, hôm nay hai phe trên võ đài chiến đấu cho phép thương vong, một khi có thương vong tuyệt sẽ không truy cứu trách nhiệm, như thế nào?”

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày, ra vẻ khó xử, kỳ thật trong lòng hắn cười trộm không dứt, hắn quả thật cầu còn không được ấy chứ.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Bắc Ảnh gia chủ không dám đáp ứng sao? Có phải người cũng tự biết gia tộc Bắc Ảnh các người sẽ thua thê thảm nên không dám? Cũng phải, chỉ bằng người của gia tộc Bắc Ảnh các người sao có thể nuôi dưỡng được thiên tài cơ chứ, ha ha...”

“Phanh!” Bắc Ảnh Lạc vỗ án thật mạnh, gân xanh bên thái dương co rút không thôi, cực kì tức giận nói: “Hòa Thiên Ngao, lão cầu người nói dám nói người của gia tộc Bắc Ảnh như thế? Hừ, ta đây sẽ cho người biết rốt cuộc là ai không bằng ai! Không phải là tỷ thí cho phép có thương vong thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người cơ chứ, được, bản gia chủ đáp ứng người.”

“Bắc Ảnh gia chủ nói là phải giữ lời đấy nhé!” Con mắt xoẹt qua tia âm lãnh, Hòa Thiên Ngao cười đến ti tiện, gã dường như chắc chắn đám người trẻ tuổi của gia tộc Bắc Ảnh chết hết, vậy thì trăm năm sau gia tộc Bắc Ảnh nhất định không góc đầu lên nổi.

Lúc đó, thế cục của hai gia tộc sẽ được đánh vỡ.

Lúc này trên võ đài, Dạ Phong đầy ý cười đứng trước mặt Hòa Anh Nhiên, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời lại có thể dễ dàng đoạt lấy hồn phách người khác, ngay trong nháy mắt hắn đã hấp dẫn không ít ánh nhìn, đám người kia hưng hăng nuốt nước bọt, hận không thể ngay lập tức bỏ nhào vào hắn.

“Người xuất chiêu trước đi!” Hòa Anh Nhiên cao ngạo ngẩng cao đầu, thật là bộ dạng không ai bì nổi.

“Đây chính là lời người nói đấy.” Dạ Phong vẫn về quyền sát chương, âm hiểm cười tiến về phía Hòa Anh Nhiên: “Lúc đó người cũng không có cơ hội động thủ cũng đừng hối hận, Dạ Phong ta không thích cự tuyệt ý tốt của người khác cho nên...”

Con mắt lóe lên tia lạnh lẽo, Dạ Phong trực tiếp tung chân mạnh như gió lốc đánh tới, Hòa Anh Nhiên hiển nhiên không phản ứng lại tốc độ của hắn, độn y hoàn hồn lại dĩ nhiên không kịp nữa rồi, vội vàng đưa tay ra đỡ. Cú đá mãnh liệt đá vào cánh tay y, Hòa Anh Nhiên chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều tê rần, thân thể nhanh chóng bay ra khỏi võ đài, trùng trùng điệp điệp rơi vào đám người dưới võ đài.

Yên lặng, dị thường yên lặng...

Bất luận là nam nữ già trẻ, ánh mắt đều nhìn về phía võ đài nơi mỹ thiếu niên đang đứng đón gió đều khiếp sợ há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Không nghĩ tới thân hình đơn bạc mỏng manh như thế khi đánh nhau lại bu ru hần như vậy, một cước trực tiếp đá bay đối phương? Xem bộ dạng thống khổ của Hòa Anh Nhiên, một cước đá bay này đoán chừng chưa từng thu lực, chỉ sợ cánh tay y bị phế rồi.

Lúc nào gia tộc Bắc Ảnh lại có thiên tài kiệt xuất như vậy? Tại sao bên gia tộc tương trợ lại không có chút tin tức nào?

“Ha ha, gia chủ tương trợ, ta đã sớm nói rồi, gia tộc Bắc Ảnh không chừng là người thắng sau cùng đấy.” Nhẹ vuốt vuốt chòm râu, Bắc Ảnh Lạc vô cùng đắc ý, mặt mày tràn đầy ý cười hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt.

Nắm chặt nắm đấm, Hòa Thiên Ngao hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trầm xuống: “Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, Hòa Anh Nhiên cũng không phải thiên tài kiệt xuất gì, người kế tiếp mới đích thực là thiên tài, Hòa Ảnh, người lên đi.”

“Vâng, gia chủ!” Nam tử tên Hòa Ảnh ôm quyền nhẹ, phúi phúi tay áo, thả người nhảy lên võ đài, bá khí đảo quanh mọi người trong gia tộc Bắc Ảnh: “Trận này là Hòa Ảnh ta xuất chiến, không biết đám người các người ai dám lên chiến?”

Nghe vậy, mọi người liếc mắt nhìn nam tử trên võ đài, sau đó ghé tai thì thầm thảo luận.

“Hòa Ảnh, hẳn chính là Hòa Ảnh của gia tộc tương trợ sao? Nghe nói bên gia tộc tương trợ còn có hai người có thực lực gần với Hòa Viêm và Hòa Vũ Sa là Hòa Ảnh và Hoà Doanh Doanh, đều là hai mươi hai tuổi đột phá đến Địa huyền sư.”

“Đúng vậy a, hôm nay bọn hắn đều tròn hai mươi sáu tuổi, đoán chừng thực lực còn cao hơn nữa.”

“Đúng vậy, Hòa Ảnh không phải Hòa Anh Nhiên, thực lực của Hòa Ảnh so với Hòa Anh Nhiên không biết lớn hơn bao nhiêu lần, gia tộc Bắc Ảnh có thể thắng sao?”

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy bóng dáng phiêu nhiên trên võ đài đều có cảm giác e sợ, hơn nữa cho dù là Hòa Ảnh hay Hòa Doanh Doanh đều sử dụng thủ đoạn ngoan độc làm cho người khác tức chết, người chết trong tay bọn hắn nhiều vô số, chỉ sợ lần này gia tộc Bắc Ảnh phải thua rồi.

Nhìn thấy đệ tử gia tộc Bắc Ảnh lộ vẻ sợ hãi, Hòa Thiên Ngao cười đắc ý, điều gã muốn chính là như vậy, tốt nhất là tất cả đệ tử của gia tộc Bắc Ảnh đều mất hết ý chí chiến đấu.

“Long Phi Thanh,” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Hòa Ảnh, cười lạnh: “Đến phiên người lên rồi đấy, để bọn hắn biết rõ như thế nào gọi là thực lực.”

“Vâng, chủ tử,” Ôm quyền, trong ánh mắt chú ý của mọi người hắn thông thả nhảy lên võ đài, rồi lạnh nhạt ngạo nghễ đứng ở giữa võ đài, mặt không biểu tình nhìn người đối diện, mắt đen vẫn còn tia hung ác như dã thú, phảng phất như muốn xé đối phương thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Chẳng biết tại sao khi thấy ánh mắt của Long Phi Thanh, Hòa Ảnh lại có cảm giác như dã thú đang nhìn, cái cảm giác này làm lệ khí của y dần dần biến mất.

“Gia tộc Bắc Ảnh các người thật sự không còn ai sao?” Nhìn thấy Long Phi Thanh nhảy lên võ đài, tâm tình Hòa Thiên Ngao không khỏi buông lỏng, mỉa mai nói: “Rõ ràng là một võ giả yếu đuối xuất chiến, người còn muốn cho võ giả đấu với huyền giả? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà ta từng thấy qua.”

Lần này, Bắc Ảnh Lạc khó phản bác lại được, lông mày hơi nhướng lên, rồi lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly. Sao lại để võ giả lên đấu chứ? Võ giả căn bản không phải là đối thủ của huyền giả thế nhưng lại làm như vậy nhất định là có lý do gì đây, huống chi nếu có thua cũng xem như hòa vậy này.

Suy nghĩ thông suốt, tâm Bắc Ảnh Lạc từ từ thả lỏng, nhìn chăm chú vào võ đài, hy vọng nam nhân kia có thể đem đến thắng lợi, mặc dù hắn biết rõ điều này không có khả năng...

“Võ giả? Là võ giả sao?”

“Đúng vậy, xác thực là võ giả, ta không nhìn ra cấp bậc, cũng không cảm nhận được huyền khí chấn động xung quanh hắn, nếu không có huyền khí bao bọc thì chỉ có hai khả năng, một là phế vật, còn lại chính là võ giả, có thể đứng trên võ đài hiển nhiên không phải là phế vật rồi.”

“Tại sao lại để cho võ giả lên thi đấu cơ chứ? Cái này rõ ràng là muốn nhận thua mà.”

Âm thanh nghị luận theo gió lan truyền đi khắp nơi, Dạ Nhược Ly bình tĩnh uống trà, bình ổn như núi thái sơn, cũng không có biểu lộ gì.

Nghe thấy lời nghị luận phía dưới, Hòa Ảnh chậm rãi hoàn hồn, trong lòng có tia tức giận, sao bản thân lại bị một tên võ giả hù cho sợ hãi? Là do Huyền thú hắn thường xuyên chém giết sao? Nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, Hòa Ảnh thu lại lệ khí, vươn tay về phía Long Phi Thanh: “Ta là người của gia tộc tương trợ...”

“Xoạt!”

Không chờ Hòa Ảnh nói xong, Long Phi Thanh đã rút kiếm ra, hàn kiếm lập lòe ánh sáng cực nhanh đánh về phía Hòa Ảnh, chiêu thức vô cùng tàn nhẫn, tựa hồ như muốn dồn Hòa Ảnh vào tử địa.

Rùng mình, Hòa Ảnh vội vàng nghiêng người tránh, mũi kiếm xoẹt qua gò má, máu tươi lập tức chảy ra đặc biệt kinh người, gương mặt vặn vẹo, hung ác nhìn Long Phi Thanh: “Người muốn chết? Lại đánh lên ra, ta sẽ cho người biết đặc tội với Hòa Ảnh ta sẽ có kết cục như thế nào.”

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra thì ra hắn đánh lên đối thủ, bọn hắn đều biết đường đường là Hòa Ảnh sao lại không đối phó được với một tên võ giả?

Lãnh đạm liếc mắt nhìn Hòa Ảnh, Long Phi Thanh lại tung chiêu, dùng thực lực chứng minh hắn có nhờ vào đánh lên mà chiến thắng hay không.

Vì vậy, kẻ tiếp chính là đối phương một mình chịu trận, đương nhiên người chịu trận không phải Hòa Ảnh thì là ai nữa cơ chứ...

Mọi người mở to hai con mắt nhìn chăm chú, không thể tin được, bọn hắc hiệp nhiên nghĩ rằng Hỏa Ảnh phải đánh cho tên võ giả kia thừa sống thiếu chết chứ, nhưng tình thế sao lại hoàn toàn ngược lại? Có phải nhầm lẫn ở chỗ nào rồi không? Đây không thể là sự thật được.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Hỏa Thiên Ngạo đột ngột đứng lên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Long Phi Thanh: “Hắc chẳng qua chỉ là một võ giả, võ giả sao có thể có được kiếm pháp quý quyết như vậy? Ta không tin, tất cả đều là giả!”

“Ha ha!” Bắc Ảnh Lạc cười to hết cỡ, vui vẻ nhìn Hỏa Thiên Ngạo: “Gia chủ tương trợ, chuyện này không thể không tin, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho tổn thất thiên tài, đây chính là mắt cả chỉ lẫn chài đấy, ha ha...”

“Hừ!” Phất tay áo, Hỏa Thiên Ngạo ngồi xuống, trong mắt có tia lửa, nói: “Gia tộc ta xuất ra năm thiên tài, mới đầu có hai hiệp, ta không tin gia tộc Bắc Ảnh các ngươi nhiều thiên tài hơn gia tộc ta!”

Nhìn chăm chú lên võ đài, Dạ Nhược Ly nhấp một ngụm trà, sau đó một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mặt nàng, nước trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun hết ra ngoài, trực tiếp dính vào người yêu nghiệt trước mặt.

“Yêu nghiệt, ta cảnh cáo ngươi, đừng thân cận với ta.” Lau nước còn dính trên khóe môi, Dạ Nhược Ly tức giận nói.

Cung Vô Y ai oán nhìn Dạ Nhược Ly, nhìn nét mặt của hắc, người không biết chuyện sẽ tưởng nàng bắt nạt phu quân của mình.

“Tiểu Dạ, chúng ta có thể tính là hôn gián tiếp không?” Cung Vô Y liếm láp nước dính trên mặt, môi đỏ cong lên, nở nụ cười khuyếch nước khuyếch thành: “Mùi vị không tệ, nàng phun thêm chút nữa đi.”

Thần sắc tối sầm, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y, nàng biết tên yêu nghiệt này rất thích sạch sẽ, lúc này bị phun dính đầy người như thế cũng không tức giận. Hơn nữa nửa tháng nay hắc làm bạn với Tiểu Phong nhi, thường xuyên phải dính bụi đất nhưng không hề bỏ cuộc.

Suy nghĩ một hồi, tâm Dạ Nhược Ly mềm ra, cho dù thế nào Cung Vô Y đối với nàng và người nhà của nàng không hề tồi chút nào, nàng cũng không phải ghét bỏ gì hắc, nếu không phải hắc theo đuổi gắt gao thì nàng sẽ không trốn tránh như vậy, bây giờ nghĩ lại nàng thật sự có chút quá đáng.

“Đây là khăn tay, cho ngươi, ngươi lau người đi.” Dạ Nhược Ly vươn tay, một chiếc khăn tay trắng muốt rơi vào tay Cung Vô Y, sau đó ánh mắt nàng lập tức nhìn lên võ đài. Cầm khăn tay trong tay, Cung Vô Y kích động không thôi, cũng mặc kệ nước dính đầy mặt, vội vàng đem khăn tay cất đi giống hệt như đang cất giấu bảo vật, xong xuôi ngẩng đầu lên, mắt phượng chứa đầy ý cười, dung nhan tuấn mỹ có tia vui vẻ nồng đậm.

Những cố gắng của ngày qua rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi, ngày nào hắc cũng chơi với tiểu tử Bắc Ảnh Phong kia quả thật không uổng công chút nào.

“Oanh!”

Cùng lúc đó, Long Phi Thanh rút trọng kiếm sau lưng ta, đột nhiên đánh vào đầu Hỏa Ảnh, nhất thời đầu bị đập vỡ toang, Hỏa Ảnh ngã xuống mặt đất biến thành một bãi thịt vó cùng khùng bố, tất cả mọi người đều không tránh được một trận nôn mửa.

“Chơi chán rồi, ngươi nên chết đi thôi!” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Hỏa Ảnh dưới đất, Long Phi Thanh không chút biểu tình nói ra. Để Hỏa Ảnh sống lâu như vậy bởi vì hắc muốn chơi mà thôi, một khi đã chơi chán rồi tất nhiên ngày chết của y cũng phải đến...

Mọi người không nhìn được phóng mắt nhìn Long Phi Thanh, nhìn thấy hắc đánh nhau không chút lưu tình đột nhiên ai cũng rung mình, từ nay trở về sau Long Phi Thanh hiển nhiên trở thành nhân vật không nên chọc vào nhất, bọn hắc cũng không muốn trở thành bánh thịt dưới thanh kiếm kia đâu.

Nắm chặt nắm đấm, sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo tái nhợt, gã không thèm liếc mắt nhìn lão gia hỏa đang cười tươi vui vẻ bên cạnh, nghiêm nghị phân phó: “Hỏa Doanh Doanh, ngươi lên đi, nhớ kỹ, trận này chỉ được thắng, không thể thua, ngươi nghe rõ chưa?”

Vừa dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi tiến lên, eo thon nhỏ gọn giống như rắn nhẹ uốn éo, nụ cười gian mị thái: “Vâng, gia chủ, Doanh Doanh nhất định sẽ không để gia chủ thất vọng, trận chiến này Doanh Doanh tuyệt đối sẽ thắng, gia chủ cứ chờ tin tốt của Doanh Doanh.”

Nếu như đối thủ là nữ tử thì ả sẽ đem nàng kia chém thành tám khúc cho chó ăn, nếu như là nam nhân thì dễ xử lý rồi, ả không tin trên đời này lại có nam nhân cường lại được mị công của ả, lúc đó chiến thắng quá dễ dàng rồi.

“Yêu nghiệt, trận này ngươi lên, thế nào?” Dạ Nhược Ly sờ cằm, trong đáy mắt có tia sáng khác thường, giống như cười mà như không cười nói ra.

“Nữ nhân, nàng nói gì?” Nghe vậy Cung Vô Y nhướng mày, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ chán ghét, rõ ràng nhìn Hỏa Doanh Doanh chính là vũ nhục ánh mắt của hắc: “Nàng muốn ta đấu với nữ nhân buồn nôn kia? Không được, ta tuyệt đối không muốn nhìn ả ta thêm một lần nào nữa, nếu không không không chế sẽ nôn ra mất.”

Lông mày nhíu lại, Dạ Nhược Ly liếc nhìn Cung Vô Y: “Như thế nào? Ngươi không muốn? Không muốn cũng không sao, ta không miễn cưỡng ngươi.”

Nghe giọng nói đầy bất mãn của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y quyết định ngay lập tức, tươi cười nói: “Tiểu Dạ, nàng nghe lầm rồi, sao ta lại không muốn cơ chứ? Chỉ cần Tiểu Dạ muốn cho dù đối diện với loại nữ nhân buồn nôn đó bản vương nhất định không cự tuyệt.”

Dứt lời, thả người bay lên, giẫm lên đầu đám người, mượn sức đứng lên võ đài.

Bộ xiêm y màu đỏ có chút tùy tiện, thân hình thon dài, dung nhan tuấn mỹ ở nhân gian hiếm gặp, toàn thân hắc tản mát ra một luồng khí cuồng thế, nam

nhân hoàn mỹ như vậy tuyệt đối không phải là con người, nói hần là nam nhân yêu nghiệt mê hoặc lòng người cũng không đủ.

Nếu như có thể làm bạn đời với nam nhân như vậy, trở thành vợ hần thì hạnh phúc đến cỡ nào?

Chúng nữ của hai bên gia tộc đều biến mất thành trái tim, tập trung khóa chặt lên người Cung Vô Y, không rời đi dù chỉ là chớp mắt.

Hỏa Doanh Doanh nhìn người nhảy lên võ đài, tâm như nai con nhảy dựng lên, ả đã từng gặp qua không ít nam nhân nhưng dung mạo cùng khí thế đều không bằng một phần mười người trước mặt. Giờ phút này, ả hiển nhiên đã quên mất nhiệm vụ Hỏa Thiên Ngạo giao cho, trong đầu chỉ nghĩ cách biến nam nhân này thành của mình.

Quản khí gió cái gì gia tộc, cái gì tỷ thí, nếu có thể làm vợ nam nhân này quả thật không uổng phí một kiếp này rồi. ả tuyệt đối tin tưởng, trên đời này không có nam nhân nào có thể chống lại mị công của ả, bởi vì chỉ cần là nam nhân sẽ có sắc dục nguyên thủy nhất, nếu đã có tất nhiên sẽ bị mị công mê hoặc, sẽ trở thành nô lệ của ả. ả đã từng dùng mị công này mê hoặc vô số nam nhân, trong đó không ít người có thực lực cao cường, lần này cũng không ngoại lệ.

Tựa hồ như đã thấy chính mình và nam nhân yêu nghiệt trước mặt song tức song tê, gương mặt ả đỏ lên, mị thái tràn ngập đôi mắt, hướng về Cung Vô Y quăng sức quyến rũ: “Vị công tử này chẳng lẽ nhẫn tâm đánh nhau với ta sao? Công tử ưu tú như vậy nhất định sẽ làm ta bị thương. . .”

Nhưng mà Cung Vô Y bất vi sở động, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Hỏa Doanh Doanh, mọi người nhìn vào không biết có bao nhiêu nực cười.

Cắn chặt môi phẫn nộ, Hỏa Doanh Doanh nhẹ nhàng bước tới chỗ Cung Vô Y, mắt cười vô cùng quyến rũ, giọng điệu câu hồn đoạt phách: “Công tử, vì sao chẳng không nhìn Doanh Doanh? Chẳng lẽ là chờ Doanh Doanh chủ động tiến tới? Doanh Doanh thỏa mãn công tử như thế nào đây?”

Lời vừa nói xong, ả đã bước đến bên cạnh Cung Vô Y “Ai nha” yêu kiều kêu một tiếng, thân thể mềm mại mềm nhũn, lão đảo như sắp ngã vào lòng Cung Vô Y. . .

Trong lúc sắp ngã xuống, khoe môi ả thoáng nở nụ cười đắc ý, hần chắc chắn sẽ bị mị công của ả mê hoặc, không có nam nhân nào ôm thân thể mềm mại nhuyễn hương mà không có ý định xấu xa, huống chi ả còn là huyền giả luyện mị công, không một ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ả.

Khuôn mặt tuấn tú đột nhiên trầm xuống, như bão táp mưa giông, Cung Vô Y bay lên tung một cước, đập thật mạnh vào người ả, lộ vẻ đầy chán ghét, không chút lưu tình nói: “Cút ngay cho bốn vương! Chi bằng ngươi mà muốn quyến rũ bốn vương? Thật có lỗi, bốn vương liếc mắt nhìn cũng thấy buồn nôn.”

“Phanh!”

Hỏa Doanh Doanh chật vật té xuống, cực kì tức giận, đôi mắt xinh đẹp hung ác nhìn Cung Vô Y: “Ta muốn giết ngươi!”

Vì cái gì? Vì cái gì mà mị công của ả không có tác dụng với hần? Trên đời này căn bản không có nam nhân nào có thể không chế được, nhất định là sai sót ở đâu đó. Bất quá nam nhân này khiến ả khó chịu, ả tuyệt đối sẽ không tha cho hần!

Trên võ đài, nam tử cao cao tại thượng lại làm người khác không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, sau đó hần bá đạo nói: “Giết bốn vương? Chỉ sợ ngươi không có tư cách này!”

Bò dậy từ trên mặt đất, trong mắt Hỏa Doanh Doanh có hàn ý cực mạnh, ả nhanh chóng rút kiếm đánh về phía Cung Vô Y, thế nhất định phải giết cho bằng được tên nam nhân này mới có thể rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay! Nếu không đối với công pháp mị công chính là chướng vật không thể vượt qua được.

Trong lúc Hỏa Doanh Doanh sắp đến gần Cung Vô Y, bước chân đột ngột dừng lại, toàn thân run rẩy, chậm rãi cúi đầu xuống thấy rõ ràng trên ngực ả có một thanh kiếm sáng ngời, lông mi khẽ run lên, ả nhìn Cung Vô Y, cười đắng chát: “Ngươi. . .Thật độc ác!”

Dứt lời, thân thể chậm rãi ngã về sau, đôi mắt xinh đẹp vẫn trừng lớn, hiển nhiên là chết không nhắm mắt. . .

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung vô Y, sau đó rùng mình một cái, ai có thể ngờ đối mặt với nữ tử xinh đẹp như Hỏa Doanh Doanh hần cũng không chút thương hoa tiếc ngọc, xuống tay không chút lưu tình, sao có thể dễ dàng giết chết tiểu mỹ nhân như thế?

“Gia chủ tương trợ, ngươi đã hao tổn hai thiên tài rồi, ha ha. . .” Bắc Ảnh Lạc vui vẻ nói, tâm tình hần đang cực kì tốt, lúc trước hần cảm thấy tên Cung Vô Y này thật không vừa mắt bỗng nhiên hôm nay phát hiện ra tiểu tử thú này cũng không đáng ghét như vậy: “Bất quá, ngươi không phải còn hai thiên tài chưa xuất hiện sao? Ta cam đoan chỉ cần một người có thể thắng, ta chấp nhận thua, như thế nào?”

Nghe vậy, sắc mặt tái nhợt của Hỏa Thiên Ngạo dần tốt lên, cười lạnh một tiếng: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời nói của ngươi, Hỏa Vũ Sa, cuộc tỷ thí của hai nhà để ngươi kết thúc vậy.”

Hỏa Vũ Sa đã là một Tinh Huyền sư cấp thấp, gia tộc Bắc Ảnh tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, cho nên trận chiến này bọn hần thắng chắc rồi!

Áo đỏ tung bay, Hỏa Vũ Sa không chút biểu tình lướt qua Hỏa Thiên Ngạo, lạnh nhạt bước lên võ đài, từ đầu đến cuối ánh mắt không hề liếc qua Dạ Nhược Ly một lần, thế nhưng giữa hai người lại có sự ăn ý vô cùng, Dạ Nhược Ly đã biết được quyết định của Hỏa Vũ Sa.

“Dạ Phi Linh, ngươi lên đi, yên tâm, cho dù như thế nào ngươi chiến thắng chắc chắn là ngươi!”

Kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, Dạ Phi Linh trầm mặc gật đầu, hắc y xoẹt qua bầu trời, bóng dáng đứng trước mặt Hỏa Vũ Sa.

“Bắc Ảnh gia chủ, gia tộc các ngươi nhất định không có Tinh Huyền sư rồi, ha ha, ta cho ngươi biết, Hỏa Vũ Sa sớm đã đạt đến Tinh Huyền sư, các ngươi thua chắc rồi!” Hỏa Thiên Ngao cao ngạo nhìn Bắc Ảnh Lạc, nở nụ cười đắc ý, nhưng nghe thấy câu nói của Hỏa Vũ Sa, đáng vẻ tươi cười cứng đờ.

Nhàn nhạt nhìn Dạ Phi Linh, đôi môi đỏ mọng của Hỏa Vũ Sa hé mở, thanh âm cũng lạnh nhạt nhưng sức bùng nổ thật vang dội.

“Ta nhận thua.”

“Cái gì?” Hỏa Thiên Ngao vội vàng nhảy dựng lên, nghiêm khắc nhìn Hỏa Vũ Sa, lạnh lùng nói: “Hỏa Vũ Sa, ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại một lần nữa cho ta nghe!”

“Ta nói ta nhận thua, chẳng lẽ ngươi bị điếc không nghe thấy sao?”

“Ầm ầm!”

Mọi người bị lời nói của nàng làm cho sững sờ, không giấu được vẻ kinh hãi.

Hỏa Vũ Sa nhận thua? Bọn hắn không nghe nhầm chứ? Với thực lực của nàng sao có thể không đánh thắng được nam tử trước mặt? Nàng nhận thua thật làm người ta khó hiểu nha.

“Hỏa Vũ Sa, ngươi muốn chết!” sắc mặt Hỏa Thiên Ngao âm trầm đáng sợ, hung hăng phát tay áo, nói: “Hỏa Viêm, ngươi lên cho ta, nếu không thắng được trận chiến này, bọn gia nhất định sẽ cho huynh muội các ngươi nếm mùi lợi hại.”

Lúc này, Hỏa Viêm đã đứng bên cạnh Hỏa Vũ Sa, nhìn dung nhan già nua kia, lộ vẻ ngao sặc: “Không cần, ta và tiểu muội đều có quyết định như nhau, trận chiến này chúng ta nhận thua, tuyệt không đấu.”

Nghe vậy toàn thân Hỏa Thiên Ngao run lên, hai mắt bùng lửa giận: “Huynh muội các ngươi muốn tạo phản? Ta dùng thân phận gia chủ ra lệnh cho các ngươi, ngươi...”

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hả hê cười to, bon chen cơ hội nói: “Ta nói gia chủ tương trợ này, ngươi vẫn là nên buông tay đi, gia tộc ngươi trực tiếp nhận thua, ngươi cần gì phải cưỡng cầu? Cứ thuận theo tự nhiên đi a!”

Nắm chặt nắm đấm, Hỏa Thiên Ngao khó nói thành lời, nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Lạc, nếu ánh mắt có thể giết người đoán chừng Bắc Ảnh Lạc đã chết đến mấy chục lần.

“Thua, vậy mà đều thua.” Hỏa Doãn Na co quắp ngồi xuống, thân thể mềm mại khẽ run lên, tham luyến ánh mắt lưu luyến nhìn Bắc Ảnh Thần, mặc dù nam nhân này đã có người trong lòng lại không hề thương ả, nhưng ả không có cách nào nguyện ý buông tay, mặc dù hắn sẽ hận ả, ả cũng không hối hận.

“Cha, tỷ thí còn chưa kết thúc.” Nắm chặt đôi tay phấn nộn, sắc mặt Hỏa Doãn Na tái nhợt, tầm mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta nghe nói kẻ nữ của Bắc Ảnh công tử là thiên tài tuyệt thế, không biết những lời ấy có phải là thật? Ta muốn khiêu chiến, nếu như nàng thua thì gia tộc tương trợ sẽ chiến thắng.”

Ả cho rằng thiếu nữ gọi là thiên tài này chắc chắn là hữu danh vô thực, Hỏa Tề trưởng lão đã tự mình chứng thực, ả không tin ả chính là hồng phẩm thiên tài, còn nữ nhân này vì muốn trèo vào gia tộc Bắc Ảnh mà sử dụng thủ đoạn. Nếu không vừa rồi nàng chỉ ra lệnh mà không dám lên đấu. Cho nên nàng chính là phế vật.

Ả sẽ để cho người của gia tộc Bắc Ảnh biết rõ chân tướng, lúc đó Bắc Ảnh công tử sẽ không thể bảo vệ mẹ con nàng nữa.

Nhưng khi nghe lời Hỏa Doãn Na nói ra, mọi người đều nhìn bằng ánh mắt khinh thường, ả đã là nữ nhân gần 40 tuổi lại muốn khiêu chiến với thiếu nữ mới 18 tuổi, ả có biết xấu hổ hay không vậy? Tỷ thí không công bằng như thế, không cần nghĩ cũng biết thiếu nữ kia sẽ không đồng ý rồi.

Lập tức, mọi người lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, mà theo ánh mắt của mọi người thần sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, rất khó phát hiện ra lựa chọn của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Huyền thú đại nhân.

“Như thế nào? Ngươi không dám nhận lời khiêu chiến của ta sao?” Thấy Dạ Nhược Ly trầm mặc, Hỏa Doãn Na cho rằng nàng đang sợ hãi, không khỏi cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Bắc Ảnh công tử, đây là con gái của ngươi sao? Bất quá cũng chỉ là kẻ nhát gan, ngay cả lời khiêu chiến cũng không dám nhận.”

Bắc Ảnh Thần nhướng mày, khinh thường nói: “Hóa tiểu thư, ngươi bao nhiêu tuổi, nàng bao nhiêu tuổi? Ngươi ý mình lớn tuổi ăn hiếp nữ nhi ta không thấy xấu hổ sao? Ngươi muốn biết vì sao ta chán ghét ngươi? Bởi vì ngươi quá tự ngạo rồi, hơn nữa nửa đêm tự biết mình cũng không có, cho dù ngươi có quý xuống khóc lóc cầu xin thì ngay cả cái liếc mắt ta cũng lười.”

Lời nói vô cùng nhục nhã làm vành mắt Hỏa Doãn Na đỏ lên, à liều mạng nắm chặt quyền, oán hận nhìn Bắc Ảnh Thần, cười khổ một tiếng: “Bắc Ảnh Thần, thì ra ta trong lòng ngươi lại là một người như thế, uổng phí ta lưu luyến si mê ngươi nhiều năm như vậy, hôm nay cho dù thế nào ta đều muốn khiêu chiến với nàng ta!” Á vрон ngón tay chỉ vào Dạ Nhược Ly, dung nhan xinh đẹp trở nên dữ tợn, đôi mắt động lòng người nổi sát ý.

Bắc Ảnh Thần, ngươi vô tình như thế thì đừng trách ta không có nghĩa! Ta đã từng cuồng đại ngươi, hôm nay từ yêu sẽ hóa thành hận, ta nhất định sẽ giết chết con gái ngươi chắc hẳn các ngươi sẽ vạn lần thống khổ đi, mà giờ phút này ta lại muốn tận mắt chứng kiến sự tuyệt vọng của ngươi...

Đáng tiếc, suy nghĩ quá nhiều rồi, sự thật luôn tàn khốc...

Đặt ly trà sứ xuống bàn, trong ánh mắt chú ý của mọi người Dạ Nhược Ly chậm rãi đứng dậy, xiêm y áo trắng khẽ lay động, dung nhan tuyệt sắc không chút biểu tình, nhưng mắt đen lại chứa tia bá khí cuồng ngạo bẩm sinh.

“Ngươi cũng có tư cách yêu thích cha dượng ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, cuồng phong nổi lên, tóc đen bay tán loạn, bóng dáng ngạo nghễ thu hút ánh nhìn: “Loại củi mục như ngươi, căn bản ta không cần động tay nhưng ngươi đã nói như vậy, ta đây đáp ứng ngươi!”

“Hi!”

Lời nói hung hăng can quấy như vậy, làm mọi người nuốt phải ngụm khí lạnh.

Vừa rồi nàng đáp ứng khiêu chiến của Hỏa Doãn Na? Lại còn nói Hỏa Doãn Na là củi mục? Phải biết Hỏa Doãn Na là một Tinh Huyền sư cao cấp, à lại là thiên tài, cũng không có khả năng nàng mới 18 tuổi đã đột phá đến Tinh huyền sư a? Vì vậy, người của gia tộc tương trợ đều nhìn Dạ Nhược Ly như đang nhìn một người ngu ngốc.

Không nghĩ tới cô nương này tướng mạo tuyệt sắc nhưng đầu óc lại có vấn đề, thật sự quá đáng tiếc, cũng không biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại cho hạng người ngu ngốc này tiến vào gia tộc?

“Cuồng vọng!” Hỏa Doãn Na cười lạnh một tiếng, hận ý nhìn gắt gao vào Dạ Nhược Ly: “Chúng ta nhìn xem cuối cùng ai mới là phế vật, cho dù như thế nào sao có thể so sánh ta với loại người không dám khiêu chiến, đem mọi chuyện đây cho người có thực lực làm như ngươi.”

Dạ Nhược Ly im lặng, thông thả thả người nhảy lên võ đài, hướng về huynh muội Hỏa Vũ Sa và Dạ Phi Linh gật đầu, sau khi ba người kia xuống đài, mới bá đạo nhìn Hỏa Doãn Na: “Ta cũng có ý này, cho các ngươi biết rõ cha dượng của Dạ Nhược Ly ta không phải cùng phế vật của gia tộc tương trợ xứng đôi được.”

Con gái xúc động, Hỏa Thiên Ngạo cũng không ngăn cản, gãi chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt già nua lộ vẻ cười cợt: “Bắc Ảnh Lạc, đây là con gái của nữ nhân Bắc Ảnh Thần thích và người khác sinh ra? Ta xem không ra gì, thật không biết gia tộc Bắc Ảnh các người sao lại nhận nàng, phải biết nàng không phải con gái ruột của Bắc Ảnh Thần.”

Tung lời nói như thế, thần sắc Hỏa Thiên Ngạo ngưng trọng liếc nhìn bóng dáng màu trắng trên đài, với tư cách là gia chủ sao gã có thể không nhìn ra cô nương kia là người không bình thường, bất quá Hỏa Doãn Na đã là Tinh Huyền sư trung cấp chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Thân sinh hay không thân sinh có gì khác nhau? Bất kể thế nào nàng đều là nữ tôn bảo bối của ta,” Bắc Ảnh Lạc vuốt chòm râu, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, nếu gã biết được thực lực thật sự của Dạ Nhược Ly không biết sẽ ghen tỵ hận đến mức nào.

Hơn nữa, gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn có biến chuyển lớn như vậy cũng nhờ nàng mà nên...

Hỏa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, âm trầm nói: “Bắc Ảnh Lạc, chúng ta chờ xem!”

Sớm muộn cũng có một ngày, gã sẽ để Bắc Ảnh Lạc vì ngày hôm nay mà hối hận không dứt, nhất là cầu tạp chủng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm kia, gã sẽ cho bọn hắn trả một cái giá thật lớn vì đã phản bội gia tộc, còn có người một nhà Bắc Ảnh Thần kia gã nhất định sẽ diệt trừ sạch sẽ.

Trước kia ai dám đắc tội với gã đều không có kết cục tốt đẹp, trong đó có cha mẹ của huynh đệ Hỏa Vũ Sa, ngày trước hai tên khốn kiếp kia dám chống lại lệnh của gã, hôm nay con cái của bọn hắn cũng như vậy, sớm biết thế thì mười năm trước nên giết chết huynh muội cầu tạp chủng này rồi!

Lúc này trên võ đài, tất nhiên đã khai chiến.

Nhận cây ngân thương từ tay người khác, thần sắc Hỏa Doãn Na trầm xuống, ngân thương trong tay không ngừng chuyển động tạo nên trận cuồng phong, thổi mây tằm gỗ trên võ đài cùng bay lên không trung.

“Đó chính là tuyệt chiêu của Doãn Na tiểu thư, Ngân Phong cuốn?”

“Trời ạ, Doãn Na tiểu thư quả thật bá khí quá mức rồi, vừa mới bắt đầu đã sử dụng công kích uy mãnh như vậy.”

“Xem ra lần này cô nương kia xong đời rồi...”

Trên võ đài truyền ra khí thế áp bách, mọi người phía dưới đều nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng ngạc nhiên nhìn về Hòa Doãn Na. Ai cũng nghĩ rằng Dạ Nhược Ly nhất định sẽ không đỡ nổi chiêu thức này, chỉ sợ ngay cả Tinh Huyền sư cao cấp cũng không dễ dàng tránh được a, a không hổ danh là chi nữ của gia tộc tương trợ, là thiên tài kiệt xuất cũng là công chúa của gia tộc. Bất luận là dung mạo hay thiên phú đều cực kỳ xuất chúng, thiếu chủ Bắc Ảnh lại không chọn a đúng là đáng tiếc.

Cung Vô Y sờ cằm, mắt phượng xoẹt qua tia kì lạ, cười đến sáng lạn, một âm thanh non nớt đột nhiên vang lên: “Hừ, chỉ có chút thực lực như vậy mà muốn đánh bại tỷ tỷ ta sao? Cái này đối với tỷ tỷ mà nói cũng chẳng là gì cả, tỷ tỷ ta là vạn năng đấy, không có gì là nàng không làm được.” Bắc Ảnh Phong cong môi đáng yêu, vẻ mặt bất mãn, mắt to tròn đầy vẻ khinh thường, chỉ khi nói đến câu cuối cùng mới lộ hàn quang sùng bái, phảng phất như không ai có thể đánh bại được tỷ tỷ của bé.

“Đi chết đi!”

Ngân thương bỏ thật mạnh về phía Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó vòi rồng hướng về phía Dạ Nhược Ly ập tới, mọi người tựa hồ có thể thấy thân xác thiếu nữ tuyệt sắc kia sẽ bị vòi rồng xé ra từng mảnh nhỏ. Thậm chí có người nhắm mắt lại, thật không muốn nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn ấy...

Áo trắng tung bay, tóc đen tán loạn, thiếu nữ lẳng lặng đứng trên võ đài dường như không phát hiện ra nguy hiểm trước mặt, vẫn cứ thong thả tự nhiên, tất cả mọi người đều thay nàng đổ một tầng mồ hôi lạnh, nhưng ngay sau đó lại để mọi người ngạc nhiên một trận.

Vòi rồng vừa đến trước mặt Dạ Nhược Ly giống như bị cái gì đó ngăn cản, không thể tiến thêm về phía trước được nữa, dường như trước mặt Dạ Nhược Ly có một lá chắn vô hình nào đó, chặn vòi rồng hung mãnh lại, con mắt ai cũng muốn rớt ra ngoài.

“Nàng chặn được? Ngay cả ngón tay cũng chưa động dấy a? Như thế mà cũng ngăn chặn được công kích của Doãn Na tiểu thư a.”

“Chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao? Sự việc kì quái này sao có thể xảy ra?”

Mọi người nuốt nước bọt, ai cũng không tin sự thật trước mắt, một người còn có thể nói là hoa mắt nhưng nhiều người nhìn thấy như vậy gọi là gì?

Dường như không để ý đến sự ngạc nhiên của mọi người, sắc mặt Dạ Nhược Ly vẫn bất động thanh sắc, nàng chậm rãi nâng bàn tay như ngọc trắng, đẩy về phía trước thật mạnh nói: “Dạ Nhược Ly ta cũng không đoạt của ngươi thứ gì, đây là chiêu thức của ngươi như vậy ta sẽ trả lại cho ngươi.”

Theo động tác của nàng, vòi rồng đang đứng yên bắt đầu chuyển động, chỉ có điều phương hướng nó đi tới hiển nhiên là chỗ đứng của Hòa Doãn Na...

“Tán ra cho ta!”

Hòa Doãn Na cắn chặt môi, dùng sức vùng ngân thương lên cuồng phong đột nhiên biến mất, toàn bộ võ đài khôi phục lại vẻ yên tĩnh lúc ban đầu giống như chuyện vòi rồng xuất hiện chỉ là do bọn hắn tự tưởng tượng ra vậy.

“Phanh!”

Hòa Doãn Na đột nhiên ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa rồi rơi xuống, a lau mồ hôi trên mặt, dung nhan tái nhợt, thần sắc đặc biệt suy yếu: “Vì cái gì? Vì cái gì ngươi có thể ngăn cản được công kích của ta?”

A dùng hầu hết sức lực vào chiêu đó, dĩ nhiên đã hao tổn hết tám, chín phần công lực, không thể nào sử dụng được công kích cường đại thêm được nữa.

Xem ra a quá coi thường Dạ Nhược Ly rồi, nếu như không bị sự ganh ghét và thù hận làm mờ mắt có lẽ a đã không lựa chọn như thế này, đáng tiếc tất cả đã quá muộn, vì vậy đương nhiên a phải trả cái giá thật lớn... Điều duy nhất làm a đau lòng chính là vì a mà gia tộc tổn thất biết bao nhân tài.

Cho dù có chết cũng không dám đổi diện với liệt tổ liệt tông.

Dạ Nhược Ly bước từng bước về phía Hòa Doãn Na, dưới ánh mặt trời, dung nhan tuyệt thế bớt vài phần lạnh lùng, nàng đến bên cạnh Hòa Doãn Na, nâng chân lên dẫm thật mạnh vào xương tay bên trên của Hòa Doãn Na: “Hòa Doãn Na, ngươi biết sai chưa?”

“Á á á á!” Mồ hôi lạnh ứa ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly: “Ta hối hận, hối hận vì đã khiêu chiến với ngươi nhưng ta không sai, cho dù Bắc Ảnh công tử không yêu ta nhưng không thể ngăn cản ta yêu hắn, đây là chuyện của ta.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly giơ chân lên, đập Hòa Doãn Na một cái, không chút biểu tình nói: “Có lẽ đối với người khác mà nói việc ngươi yêu thương cha dưỡng ta không có gì sai cả, đàn ông ưu tú như cha dưỡng tất nhiên không chỉ có mình mẹ ta yêu hắn, nhưng với ta mà nói việc ngươi yêu ông là một sai lầm, hơn nữa vọng tưởng chia rẽ cha mẹ ta là sai lầm lớn nhất của ngươi.”

Một cước kia đá a ra đến mép võ đài thì dừng lại, lúc này sắc mặt a trắng bệch như tờ giấy, trong mắt không che giấu hận ý.

“Dừng tay!” Nội tâm chua xót, Hòa Thiên Ngạo đột nhiên đứng dậy, mắt đen hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Đã đủ rồi, cuộc tỷ thí này chúng ta nhận thua, người tha Doãn Na ra ngay lập tức, có nghe hay không?”

Dạ Nhược Ly không thèm để ý đến gã, bước nhanh đến chỗ Hòa Doãn Na dẫm nát cánh tay còn lại, âm thanh thanh thúy vang vọng khắp võ đài.

“Ta lệnh cho người dừng tay, người không nghe thấy sao?” Gân xanh nổi lên, Hòa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, sát ý quanh thân dâng trào, cho dù thế nào hôm nay thiếu nữ này nhất định phải chết! Gã sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám làm tổn thương nữ nhi của gã!

“Ha ha, Hòa Thiên Ngạo, như thế nào? Người muốn nhúng tay vào sao?” Bắc Ảnh Lạc cười to hai tiếng, ngăn Hòa Thiên Ngạo lại, mặt mo có chút hả hê: “Lúc trước chính người ra quy định cho phép thương vong, hiện tại nữ nhi của người vẫn chưa xuống võ đài nên việc tỷ thí vẫn chưa kết thúc, chẳng lẽ người muốn phá vỡ quy tắc sao?”

“Bắc Ảnh Lạc, người cút cho ta!” Mắt thấy bị cản lại, Hòa Thiên Ngạo rống to hai tiếng, hai mắt đỏ bừng: “Nếu như nữ nhi của ta có xảy ra chuyện gì thì ta nhất định sẽ cho toàn bộ gia tộc Bắc Ảnh chôn cùng! Nếu như người không muốn hai nhà xảy ra đại chiến thì mau giao đám người dám tổn thương nữ nhi cho ta, nếu không...”

Hiển nhiên là Hòa Thiên Ngạo biết rõ tính cách của Bắc Ảnh Lạc, những năm này hần nhượng nhịn như vậy là vì muốn cho hai nhà chung sống hòa bình, chắc hẳn hòa bình của hai nhà và thiếu nữ kia, tất nhiên hần sẽ chọn về trước.

“Đại chiến?” Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng: “Vậy thì cứ đánh đi, Bắc Ảnh Lạc ta sợ các người sao? Hai nhà khai chiến gia tộc tương trợ cũng chưa chắc có gì tốt đâu, người cho rằng hiện tại người còn dùng được cách đó để uy hiếp ta?”

“Người...” Sắc mặt Hòa Thiên Ngạo trầm xuống vô cùng đáng sợ, gã không hề nghĩ tới uy hiếp này lại vô dụng với lão gia hỏa Bắc Ảnh Lạc này: “Đúng vậy, hai nhà khai chiến xác thực không có lợi ích gì, nhưng nếu nữ nhi của ta chết như thế thì ta còn quan tâm đến điều gì nữa? Mà gia tộc Bắc Ảnh máu chảy thành sông cùng gia tộc tương trợ, người không quan tâm đến người trong gia tộc sao?”

Nhếch môi, Bắc Ảnh Lạc cười lạnh: “Hòa Thiên Ngạo, người quá đề cao bản thân rồi, máu chảy thành sông? Người cho rằng hôm nay gia tộc Bắc Ảnh còn sợ các người sao?”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hòa Doãn Na truyền tới, lửa giận bắt đầu tuôn ra, nắm chặt tay: “Thật sự là buồn cười đến cực điểm, nội tình bên trong gia tộc Bắc Ảnh ta còn không rõ ràng sao? Gia tộc Bắc Ảnh nhất định sẽ trả cái giá rất đắt cho những việc đã làm ngày hôm nay.”

Lúc này có tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Bắc Ảnh Lạc nhìn về phía sau, cười lạnh một tiếng: “Chủ tương trợ, người thật sự chuẩn bị rất chu đáo, mười trưởng lão của gia tộc tương trợ cũng đến đây, thì ra tỷ thí vừa mới bắt đầu người đã có ý định này rồi.”

“Hừ!” Phất tay áo, ánh mắt Hòa Thiên Ngạo ngạo độc: “Bắc Ảnh Lạc, hai nhà cùng tồn tại đã lâu, đây chính là thời điểm để phá vỡ cục diện này, cuộc tỷ thí thắng hay thua ta đều không có ý định buông tha cho các người, bất quá hết thấy đều cảm tạ người, Luyện đan sư của gia tộc ta dùng hơn 10 năm cuối cùng cũng tìm được cách điều chế thuốc từ hai viên đan dược người đưa, hiện nay đã là 10 viên, có được những đan dược này hiển nhiên gia tộc Bắc Ảnh chẳng là gì cả.”

Bắc Ảnh Lạc ngáp một cái, không thèm đếm xỉa đến Hòa Thiên Ngạo: “Người đang nói đến đan dược rác rưởi kia sao? Rất không may, ta thông báo cho người biết một tin gia tộc Bắc Ảnh có đan dược tốt hơn nhiều, hơn nữa là mỗi người một viên, cho nên các người đừng dùng cái đó để khoe khoang nữa.”

“Ha ha.” Hòa Thiên Ngạo ngửa đầu cười to, mĩa mai nói: “Người cho rằng người nói những lời này có thể dọa bọn ta sao? Có thể người có của riêng nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua hai viên đan dược này, đan dược trân quý như thế há có thể nói có là có sao? Cho dù thế nào lần này gia tộc Bắc Ảnh phải diệt môn là điều không thể tránh khỏi rồi.”

Vuốt mũi, Bắc Ảnh Lạc quyết định không nhiều lời nữa, cho lão gia hỏa kia đắc ý một chút sau đó hừ chết gã.

“Các người còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau lên cho ta.” Hòa Thiên Ngạo quay đầu, hướng về đám người mới tới hô lớn.

“Chậm đã!” Bỗng nhiên một thanh âm êm tai vang lên, áo đỏ phát phới, Hòa Vũ Sa chậm rãi tiến tới, cười lạnh nói: “Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, ta lệnh cho các người giết chết người của gia tộc tương trợ, không chừa một tên.”

“Ha ha, Hòa Vũ Sa, người đang làm gì thế? Người cho rằng trưởng lão sẽ nghe lời người sao?” Hòa Thiên Ngạo không nhịn được cười ha ha, tiếng cười bốn cọt phảng phất như chuyện Hòa Vũ Sa làm thật sự rất buồn cười, nhưng tiếng cười của gã không vang được bao lâu, ngay sau đó chợt im bật lại.

Chỉ thấy con mắt của bốn trưởng lão tối đen, giống như con rôi sau đó rút đao chém chết mấy người bên gia tộc tương trợ.

“Các người đang làm gì vậy? Còn không mau dừng tay lại cho ta!” Thần sắc Hòa Thiên Ngạo đại biến, gào thét ra lệnh, thế nhưng bốn vị trưởng lão dường như không nghe thấy gã nói, đến lúc này gã mới biết bốn trưởng lão kia đã bị Hòa Vũ Sa khống chế rồi.

Mặc dù Bắc Ảnh Lạc không biết tại sao Hòa Vũ Sa lại làm vậy, nhưng hần có thể nhận ra nàng ấy không hề có ác ý với gia tộc Bắc Ảnh, cơ hội hiếm hoi đề trào phúng Hòa Thiên Ngạo sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ, lúc này hần có chút hả hê.

“Hỏa Thiên Ngao, làm gia chủ như ngươi thật uất ức, vốn người trong gia tộc phản bội nay trưởng lão lại không nghe lời ngươi, nếu ta mà là ngươi thì đã sớm tự sát rồi, ha ha...”

“Phốc phốc!” Lửa giận công tâm, Hỏa Thiên Ngao phun ra ngụm máu tươi, toàn thân không ngừng run rẩy: “Các ngươi sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Tồn thất lớn như thế, không chỉ là bốn trưởng lão mà còn là bốn viên đan dược trân quý, dù sao với thực lực của bốn trưởng lão tất nhiên sẽ được hưởng phần thánh dược. Làm sao mà Hỏa Thiên Ngao không tức giận cho được? Gã không tức đến ngất xỉu là đã quá kiên cường rồi.

Không đợi Hỏa Thiên Ngao phản ứng trước biến cố thì một hồi tiếng bước chân lại vang lên, gã lau vết máu ở khóe môi, ngẩng đầu lên nhìn sau đó ngay ngắn người, thật lâu sau cũng không hoàn hồn được...

Điều này sao có thể xảy ra? Bọn hắn không phải là thực lực tinh anh của gia tộc Bắc Ảnh sao? Gã nhớ rõ rằng thực lực của từng người nhưng sao hôm nay lại có sự thay đổi lớn như vậy? Nếu là một hai người thì có thể xem là bình thường nhưng nhiều người như vậy đều đồng thời đột phá, vậy cũng quá mức hoang đường rồi, hơn nữa còn đột phá đến hai cấp.

Trong thời gian này ở gia tộc Bắc Ảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao gian tặc chưa từng cho gã biết chuyện này? Chính là tên Bắc Ảnh Đồi khốn kiếp đó sao lại không đem tin tức này truyền tới gã.

Nhìn thấy Hỏa Thiên Ngao khiếp sợ, tâm tình Bắc Ảnh Lạc thập phần sáng khoái, mặt mày cực kì vui vẻ: “Ha ha, Hỏa Thiên Ngao, ta đã nói qua gia tộc Bắc Ảnh không giống như ngày xưa nữa, không phải là người mà gia tộc ngươi có thể đắc tội, như thế nào? Ta nói không sai chứ? Lão đầu tử ta trước giờ chưa từng gạt ngươi.”

Nắm chặt quyền, Hỏa Thiên Ngao chậm chạp hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt nói: “Mọi người nghe lệnh, giết cho ta!”

Lập tức hai bên gia tộc xông vào nhau, mà phần đông trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh trừ Nam Y và Bắc Ảnh Lạc đều lao vào trong. Cuộc đại chiến này không tránh khỏi có người thương vong, mặc dù thực lực của gia tộc Bắc Ảnh có tăng lên nhưng cũng có người bị đang hấp hối.

Rất nhanh, đám người tinh anh một người không chịu nổi khi đầu với hai người, mặc dù giết được một người nhưng lại bị người còn lại công kích, trúng vào chỗ hiểm.

Mà hết thảy đều lọt vào tầm mắt của Hỏa Thiên Ngao, thế nhưng sự việc tiếp theo không khỏi làm gã trùng to mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào người bị thương trước mặt...

Chỉ thấy người nọ run rẩy vờn hai tay, từ trong lòng móc ra một viên đan dược sáng long lanh bỏ vào miệng, trong nháy mắt thần sắc tái nhợt dần dần phục hồi như cũ, từ mặt đất nhảy dựng lên tiếp tục chiến đấu.

“Cái này... Điều này sao có thể?”

Gã rõ ràng nhìn thấy người nọ bị đâm vào chỗ hiểm, bị thương như thế, cho dù là gia tộc tương trợ có thuốc trị thương cũng khó có khả năng lành lặn như cũ chứ đừng nói chỉ là chạy nhảy như thế, vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có đan dược thần kì như thế?

Càng làm Hỏa Thiên Ngao khiếp sợ đó chính là đan dược thần kì đó không chỉ có một viên, gã đương nhiên nhìn thấy rất nhiều người bị trọng thương, cho dù là đang hồi hấp chỉ cần ăn đan dược kia vào thì ngay lập tức hồi phục như cũ, mà lại không hề có di chứng nào.

“Vì sao không có khả năng?”

Âm thanh ưu mỹ truyền vào tai, Hỏa Thiên Ngao quay đầu lại ngay lập tức, liền thấy Nam Y đang chậm rãi bước tới.

Chỉ thấy nàng đang mặc quần lụa mỏng màu xanh, dây tím động ở hai vai, rõ ràng một thân tao nhã, dung nhan xinh đẹp nở nụ cười vui vẻ, thoát nhĩ động lòng người, đáng tiếc lời nàng vừa nói ra lại có khí thế cường đại.

“Lão cầu tương trợ, ngươi có phải hay không muốn diệt gia tộc ta, phu quân ta? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà lão nương từng nghe thấy, chỉ bằng lão cầu nhà ngươi lại dám có chủ ý đó? Lão nương nói cho ngươi biết có lão nương ở đây, nếu ngươi dám tiến thêm một bước lão nương nhất định sẽ đánh gãy chân chó của ngươi.”

Đang nói chuyện khí thế toàn thân phát ra, khí tức chạy xung quanh người Nam Y, một lần nữa sắc mặt Hỏa Thiên Ngao đại biến: “Ngươi... ngươi đột phá đến Huyền Hoàng rồi?”

“Giờ ngươi mới biết?” Hai tay Nam Y chống nạnh, khinh thường nhìn Hỏa Thiên Ngao: “Ta đoán ngươi nhất định rất muốn biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có chuyển biến nghiêng trời lệch đất như vậy, nể tình ngươi sắp chết ta sẽ mở lòng từ bi nói cho ngươi biết tất cả đều nhờ tôn nữ bảo bối của ta...”

Toàn thân run lên, Hỏa Thiên Ngao vô thức nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong lòng dậy sóng.

“Bất kể là đan dược đột phá hay đan dược trị thương đều là một tay tôn nữ bảo bối của ta luyện ra, nàng mới 18 tuổi đã là Tinh Huyền sư đỉnh phong, ngươi nói gia tộc các ngươi có gì để so với nàng?”

Thì ra nàng là người như thế, xem ra gia tộc tương trợ trên phải người không nên trên rồi.

Hòa Thiên Ngạo biết rõ thời khắc này Nam Y khinh thường nói dối với gã, lời nàng nói là sự thật, nguyên nhân chính là như thế, nội tâm hấn phiền gang đào hải (ý nói như sóng lớn ngoài biển khơi), cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Mưu lược cả đời, không nghĩ tới lại thua trong tay một thiếu nữ...”

Bất quá sự việc còn chưa kết thúc ở đây...

Không xa đó, vạn mã lao nhanh, bụi bay đầy trời phảng phất như có thiên quân vạn mã chạy qua khiến cả lục địa cũng rung lên. Tất cả mọi người đều dừng động tác lại, phóng mắt nhìn về phương xa lại trông thấy cảnh tượng làm người ta sợ hãi.

Vô số chim bay lên trời, phía trước hiển nhiên là mây Thú vương của rừng rậm Huyền thú, lúc này đang vô cùng tức giận.

Trên bầu trời, đập vào mắt mọi người là một nam tử tóc trắng bay lên, tuấn mỹ như tiên, toàn thân là một luồng khí thể cường đại bao quanh làm mọi người không dám nhìn thẳng. Nam nhân tuấn mỹ cường đại này, tại sao lại xuất hiện phía trước đám Huyền thú?

“Hoàng... Hoàng thú...” Toàn thân Hòa Thiên Ngạo run rẩy, giờ phút này gã mới biết sợ hãi là gì.

Huyền thú trong rừng rậm vô cùng cường đại lại cực kì ghét con người, không có khả năng qua lại với gia tộc Bắc Ảnh chứ? Nhưng vì sao Hoàng thú và đại quân Huyền thú lại xuất hiện ở đây?

Một lời nói kia của Hòa Thiên Ngạo truyền vào tai mọi người, ngoại trừ những người đã sớm nhìn qua Thiên Hoàng còn lại đều ngạc nhiên nhìn lên trời, nhìn về phía nam nhân tuấn mỹ cường đại rồi lại nhìn về đại quân phía sau lưng hấn...

Hoàng thú và nhiều huyền thú đi vào Bắc Sơn như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 29: van xin người, bỏ qua cho ta đi!

editor: aries mai.

“Dừng lại cho bốn hoàng!”

Trên bầu trời, nam nhân tuấn mỹ như tiên phát phát tay áo, nhất thời chư thú sau lưng đều vội vàng dừng lại, đứng nguyên chỗ chờ lệnh, nhưng bản tính Huyền thú không cách nào che giấu, nhìn vào con người bằng ánh mắt hung ác.

Thiên Hoàng nhìn chung quanh, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng áo trắng ở võ đài, sau đó không hề dời đi...

Nhìn theo ánh mắt của Thiên Hoàng, trong lòng Cung Vô Y phát ra tín hiệu nguy hiểm, mắt phượng lóe tia sáng khác thường: “Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú? Chẳng hiểu sao tên nam nhân này làm bốn vương có cảm giác nguy hiểm, nhất là ánh mắt hấn nhìn Tiểu Dạ không tầm thường...”

Nữ nhân, cả đời này của nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương, nhất định bốn vương sẽ không để nam nhân khác cướp nàng đi.

Từ trên trời chậm rãi đáp xuống đất, trước mặt bao người, Thiên Hoàng ưu nhã bước về phía Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ có tia ôn hòa rồi dừng lại trước mặt Dạ Nhược Ly, nở nụ cười dịu dàng: “Chủ nhân, người mới ta mang Huyền thú theo trợ giúp, ta đã mang đến gần hết, người xem có được không?”

“Phanh!”

Dứt lời, đám Huyền thú loạng choạng gần ngã xuống đất, ngạc nhiên nhìn Hoàng thú đại nhân cao cao tại thượng của bọn chúng.

Có làm không vậy? Hoàng thú gọi con người là chủ nhân? Hơn nữa lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy? Quả thật là không thể tin được, đó là Hoàng thú tôn quý nhất rừng rậm Huyền thú đó sao? Thiếu nữ kia có năng lực gì lại khiến cho đường đường là Thú Vương cũng xưng thần với nàng?

Thì ra Hoàng thú dẫn theo đại bộ phận Huyền thú rời khỏi rừng rậm là vì thiếu nữ này. Đồng thời, tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ, trợn mắt há miệng, bọn hấn cho rằng Dạ Nhược Ly và Hoàng thú có giao dịch gì đó nên Hoàng thú mới đồng ý trợ giúp nàng ta, không ngờ Hoàng thú lại ki ki khế ước với nàng, bất quá nghĩ đến thực lực của Dạ Nhược Ly mọi người bình tĩnh lại đôi chút.

Tuổi còn trẻ như vậy đã là Tinh Huyền sư, lại còn là một Luyện đan sư cực kì hiếm có cũng đủ để thu phục rừng rậm Huyền thú, Hoàng thú thần phục nàng cũng không có gì đáng trách.

“Không, không có khả năng...” Hòa Thiên Ngạo trừng to mắt, toàn thân không ngừng run rẩy, trước mắt lộ vẻ hoảng sợ, chuyện này hoàn toàn vượt xa

sức tường tượng của gã, gã chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ đến Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú sẽ vì nàng mà đến, đường đường là Hoàng thú cũng kí khế ước với nàng.

Mặc dù Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hòa, rừng rậm Huyền thú là ba thế lực to lớn, nhưng rừng rậm Huyền thú vẫn nổi trội hơn, không chỉ trong rừng rậm Huyền thú là tầng tầng lớp lớp những Huyền thú cường đại, thực lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Bắc Ảnh Lạc và Hỏa Thiên Ngao, còn về phần mạnh hơn như thế nào bọn hắn cũng không biết.

Nhìn về phần đông Huyền thú và nam nhân như trích tiên kia, sắc mặt Hỏa Thiên Ngao không khỏi xám như tro tàn, lần đầu tiên hối hận vì quyết định của bản thân.

Nếu như có thể quay trở lại gã nhất định sẽ không trêu chọc thiếu nữ khủng bố này.

Hỏa Doãn Na ngơ ngác ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch nhìn thấy mà phải giật mình, dưới thân là một vũng máu, quần áo vàng nhạt nghiêm nhiên đã nhuộm thành màu máu đỏ chói, lúc này trong mắt ả tràn đầy phần nộ, ghen ghét cùng không cam lòng, nhưng thật sâu vẫn là sự đau đớn khôn cùng...

“Ha ha!” ả dùng tất cả khí lực, ngửa đầu cười to hai tiếng, đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, nhiễm đỏ cả một khoảng trời.

Cuối cùng ả quay đầu nhìn về Bắc Ảnh Thần, thống hận ngập tràn, há miệng muốn nói gì đó nhưng ả suy yếu đến mức không thể nói được, chỉ có thể chậm rãi nhắm mắt lại.

Bắc Ảnh Thần nếu như có kiếp sau ta thà lựa chọn không bao giờ... nhìn thấy người nữa.

Một giọt nước mắt lặng yên chảy xuống bên trên mặt đất, hận ý vẫn còn vương trên mặt...

“Doãn Na!” Hỏa Thiên Ngao thống khổ nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không dám nhìn nữ nhi của mình, sau đó gã trốn mất, cười khổ một tiếng, nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, ta biết rõ hôm nay ta chạy không thoát, nhưng ta có tôn nghiêm của ta, cho dù chết cũng tự mình làm!”

Dứt lời, Hỏa Thiên Ngao rút kiếm rồi đâm thật mạnh vào trái tim, khoe miệng tràn ra một vệt máu, thân thể lao đảo ngã xuống mặt đất lạnh như băng.

“Ai!” Bắc Ảnh Lạc bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nói: “Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước phải làm như vậy? Phu nhân, nàng nói xem con người có lòng tham nhất định sẽ không có kết quả tốt, hại chính bản thân mình, nếu như Hỏa Doãn Na không lưu luyến si mê Thần, vọng tưởng đạt được lòng hắn, nếu như Hỏa Thiên Ngao không có ý định muốn chiếm gia tộc Bắc Ảnh thì sao lại chuốc lấy họa diệt môn?”

Chuyển con mắt nhìn người bên cạnh, Nam Y lạnh nhạt nói: “Đây cũng là nhân tính, là con người sẽ có dục vọng, ta cũng có dục vọng của mình, đó chính là người một nhà có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, hơn nữa, từ khi người làm gia chủ đến nay, bao lâu rồi chúng ta chưa bước chân ra giang hồ? Thực hoài niệm những ngày còn trẻ.”

Trùng trùng nhìn, Bắc Ảnh Lạc nhìn Dạ Nhược Ly âm hiểm cười: “Phu nhân nàng yên tâm, rất nhanh ta sẽ vứt bỏ được trách nhiệm này, cùng phu nhân nàng ngao du ngoạn thủy, ha ha...”

“Hắt xì!”

Dạ Nhược Ly đang muốn đi xuống võ đài thì đột nhiên nhảy mũi một cái, không khỏi nhăn mày, chẳng biết tại sao vừa rồi trong nháy mắt cảm thấy lạnh sống lưng tựa hồ như có người muốn ở sau lưng nàng tính kế, xem ra thời gian này phải đặc biệt cẩn thận.

Thiên Hoàng theo sát bước chân nàng, ánh mắt ôn nhu ngưng tụ vẻ lo lắng, khẩn trương nhìn nàng: “Người không sao chứ?”

Ai ngờ Thiên Hoàng vừa dứt lời xong một bộ xiêm y màu đỏ thối qua đứng trước mặt hắn, đem hắn và Dạ Nhược Ly tách ra hai bên.

“Tiểu Dạ, xem ra nàng bị cảm mạo rồi, gần đây trời lạnh cần phải chú ý thân thể, bất quá bản vương có thể làm lò sưởi cho nàng, nàng có thể tìm bản vương bất cứ khi nào cũng được.” Cung Vô Y đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, cười cực kì yêu ngọt, mắt phượng dài hẹp cũng chứa đầy ý cười.

Dạ Nhược Ly quan sát bầu trời, nhìn Cung Vô Y mở rộng hai tay chuẩn bị ôm nàng sưởi ấm thì nhất thời im lặng: “Yêu nghiệt, huyền giả không bị cảm mạo được, mặt khác tại Thiên Vũ quốc không có rét lạnh, người cho rằng thời tiết như thế này là lạnh?”

Dứt lời, liền thả người nhảy xuống đài hướng về đám người Bắc Ảnh Thần mà đến.

Thiên Hoàng cũng theo ở phía sau, rồi đi trước, ý vị thâm trường nhìn Cung Vô Y, ôn nhu trong mắt có tia sáng mờ ảo.

“Xem ra tình địch của bản vương quá nhiều rồi, bất quá ai bảo Tiểu Dạ ưu tú như vậy, tất nhiên không chỉ có bản vương phát hiện ra ưu điểm của nàng, nhưng mà...” Mắt phượng nhắm lại, Cung Vô Y dương cặp môi đỏ mọng, tuyệt thế tràn đầy tự tin: “Nữ nhân, nàng chỉ có thể thuộc về bản vương, cho dù có bao nhiêu tình địch bản vương đều sẽ không để nàng thoát.”

Hắn có loại tự tin này, một ngày nào đó Tiểu Dạ sẽ tiếp nhận hắn, chắc hẳn ngày đó không quá xa xôi...

“Ha ha, tôn nữ bảo bối a, tiếp theo nên xử lý thế nào đây?” Trông thấy Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc vội vàng bước tới, xoa xoa tay, tươi cười nói.

“Những chuyện này cũng hỏi ta?” Dạ Nhược Ly nhún mày, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, dương khoe môi, lạnh lùng nói những lời nói vang tận

trời xanh: “Gia tộc tương trợ, một tên cũng không giữ lại, bất kể có tình anh như thế nào hoặc là những đệ tử bình thường cũng không cho phép lưu lại, mặt khác một nhà Bắc Ảnh Đồi cũng không cho phép buông tha!”

Bắc Ảnh Lạc khẽ vuốt râu dài, tán thưởng gật nhẹ đầu, nếu không trừ tận gốc qua gió xuân lại mọc, xem ra nàng có đủ tư cách để trở thành cường giả, đưa gia tộc Bắc Ảnh cho nàng hẳn thật sự rất yên tâm

“Dạ cô nương, không nghĩ chúng ta lại một lần nữa gặp nhau.”

Thanh âm quen thuộc truyền bên tai, nàng quay đầu lại, ánh mắt trong tầm nhìn chính là một bộ xiêm y màu đen, còn không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, trên bầu trời xuất hiện một bóng dáng trắng kiêu, chỉ thấy Huyền Ứng cười tủm tỉm nhìn Dạ Nhược Ly ngoắc ngoắc: “Không nghĩ tới Dạ nha đầu người...”

Lời còn chưa nói xong bỗng nhiên nhận được cái nhìn cảnh cáo của Thiên Hoàng, vội vàng nuốt nước bọt, sửa lời nói: “Ha ha, Nhược Ly đại nhân đã từng nói muốn bắt hoàng thú của chúng ta làm tọa kỵ, lúc trước ta còn khinh thường không nghĩ tới người đứng là bắt được hoàng thú của chúng ta rồi, ại, ta còn chưa nói hết, Tứ ca kéo ta làm gì vậy?”

Huyền Báo dùng sức kéo Huyền Ứng, ánh mắt lướt qua Thiên Hoàng, dùng sức ra hiệu cho Huyền Ứng ngu ngốc không được nói tiếp nữa. Cho dù là ai, đều không muốn nghe người khác nói về việc bị bắt làm tọa kỵ, dù sao hẳn cũng là hoàng thú tôn quý cường đại nhưng cái tên Huyền Ứng ngu ngốc này không biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng dám nói.

Nhìn theo ánh mắt của Huyền Báo, Huyền Ứng nhìn về phía Thiên Hoàng, hung hăng nuốt nước bọt, cẩn thận từng chút một ngẩng đầu nói: “Cái kia... Cái kia, Hoàng thú đại nhân, ta không có ý nói người, Huyền Ứng ta thề với trời, ta...”

“Đồ đàn, người cầm miệng lại cho ta!” Nàng nắm đầm lên, Huyền Báo hung hăng đánh lên đầu Huyền Ứng, lập tức mất Huyền Ứng nỏ dôm dôm, co quắp ngã xuống đất ngất xỉu luôn, thấy vậy Huyền Báo lau lau mồ hôi đang đổ đầy đầu nói: “Cuối cùng cũng được yên tĩnh, cái tên ngu ngốc này không biết cái gì gọi là nhiều chuyện.”

Cũng may, Thiên Hoàng không có ý định so đo cùng Huyền Ứng, bởi vì lúc này sự chú ý của hắn đều tập trung trên người Dạ Nhược Ly.

Ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng thú, Dạ Nhược Ly đầu đầy hắc tuyến: “Thiên Hoàng, ta chỉ nói người gọi thêm vài tên giúp sức, người lại tìm đến một đoàn, nhiều Huyền thú rời khỏi Huyền thú rừng rậm như thế này khiến cho toàn đại lục chấn động lên mất, bất quá sự tình cũng đã xử lý xong rồi, cũng đến lúc nên rời đi thôi.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc lập tức nhảy dựng lên, kích động tiến tới nắm lấy vạt áo của Dạ Nhược Ly: “Người... Người nói người phải đi? Như vậy sao được? Người đi rồi ta phải làm sao bây giờ? Không được, người tuyệt đối không thể đi, người còn muốn...”

Còn muốn thay hẳn tiếp quản gia tộc Bắc Ảnh nữa mà.

Đáng tiếc, một câu kia Bắc Ảnh Lạc hoàn toàn không có cơ hội nói ra.

Bên cạnh lập tức giáng tới một cước, trực tiếp đá Bắc Ảnh Lạc bay ra ngoài, mà nơi hắn vừa bay qua lập tức bụi bay đầy trời, cây cối đổ ầm ầm, có thể nói một cước này không nhẹ chút nào. Đáng thương cho Bắc Ảnh Lạc cứ như vậy mà biến khỏi tầm mắt của mọi người.

“Nữ nhân của bốn vương, người cũng dám đụng vào? Muốn chết!”

Thanh âm lãnh khốc vang lên làm người ta không khỏi nuốt ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nhìn yêu nghiệt trước mặt. Gia chủ của bọn họ, một Huyền Hoàng cấp thấp, lại bị nam nhân này dùng một cước đá bay đi rồi? Điều này sao có thể? Bọn họ chắc chắn là đang nằm mơ...

Chỉ là nhìn Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y lập tức thay đổi sắc mặt, thanh âm mỉa mai hoặc đến tận cùng phảng phất như có thể xuyên thấu tâm can: “Tiểu Dạ nàng có bị thương không? Lão gia hỏa kia chắc mười ngày nửa tháng cũng không về được đâu, ta không chặt tay hắn cũng là nghĩ tới hắn là gia gia của nàng nên có vài phần nhân nhượng rồi đây.”

Nhìn nam nhân yêu nghiệt đang nở nụ cười lấy lòng, lại hỏi tương lúc hắn cường thế, trong lòng mọi người ai cũng hoài nghi bọn hắn là cùng một người sao? Trước và sau khác biệt cũng quá lớn đi.

“Tôn nữ bảo bối.” Nam Y tươi cười tiến tới, vỗ vỗ vai Dạ Nhược Ly nói: “Cháu muốn đi chỗ nào cũng được, bất quá để Thần nhi và mẹ con các nàng ở gia tộc Bắc Ảnh một thời gian, lúc cháu về có thể đón đi.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lần này nàng rời đi là còn chuyện chưa giải quyết xong, đợi xử lý xong tất cả mọi chuyện, nàng tự nhiên sẽ trở lại gia tộc Bắc Ảnh.

“Thiên Hoàng, chúng ta đi thôi!”

Thân ảnh bước đi xa dần, hóa thành một dấu chấm nhỏ biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lần này Cung Vô Y không vội vàng đuổi theo, bởi hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải hoàn thành...

Trên bầu trời Thiên Vũ quốc một ánh sáng màu trắng xoẹt qua đường chân trời, tựa như chiếu sáng khắp một góc thiên không, mọi người đều ngạc nhiên

nhìn đi cảnh trên trời, nhưng ánh sáng kia biến mất quá nhanh cho nên không ai biết ánh sáng kì lạ kia là gì.

“Rốt cuộc lại đến Thiên Vũ quốc, Thiên Hoàng, đi xem gia tộc Nam Cung đi, không biết hơn một tháng này gia tộc Nam Cung có gì đổi khác hay không.”

“Được, ta biết rồi.”

Yên lặng gât đầu, Thiên Hoàng thả người nhảy xuống, gió lạnh xoẹt qua từng con, gào thét bên tai Dạ Nhược Ly, hàn ý xâm nhập vào cơ thể nhưng nàng lại tựa hồ không hề hay biết.

“Người nào? Dám tự tiện xông vào gia tộc Nam Cung?” Hộ vệ của gia tộc Nam Cung phát hiện ra khí tức lạ thường trên đỉnh đầu vội vàng rút trường kiếm nhưng khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì không khỏi ngẩn ngẩn người, vội vàng tra kiếm vào vỏ, sắc mặt cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, ngài đã trở về rồi?”

Nhảy xuống từ lưng Độc Giác Thú, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gât đầu: “Các người cực khổ rồi, tự ta sẽ vào trong, các người cứ tiếp tục canh gác đi.”

Thẳng đến khi bóng dáng Dạ Nhược Ly biến mất, người hộ vệ kia vẫn còn đang kích động, hiển nhiên là không thể tin được lúc này Dạ Nhược Ly lại xuất hiện ở gia tộc Nam Cung.

“Vừa rồi Nhược Ly đại nhân đã nói chuyện với ta đấy, còn ân cần hỏi thăm chúng ta, hơn nữa ngày ấy ta có đi xem Nhược Ly đại nhân tỷ thí, trên đài nàng cuồng ngạo hung hăng can quấy, mục không thiên địa, sắc sở lóa mắt không nghĩ tới lúc gặp gỡ ngày thường một chút điểm cường giả cũng không có, nàng thật sự là thần tượng của ta, về sau ta muốn cố gắng tu luyện, tranh thủ có thể trở thành thuộc hạ của Nhược Ly đại nhân.”

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề hay biết chính câu nói cực kì bình thường của mình sẽ khiến người có tâm phát sinh biến hóa lớn như thế.

Lúc này trong phòng luyện đan, Thiên Huyền chặt chẽ chau mày, đuổi ra bàn tay đầy vết chai, không quay đầu lại nói: “Thanh Nhiên, hồng điệp tím tạt chúng đã được tinh lọc sạch sẽ rồi chứ? Còn không mau đem qua cho ta? Tên tiểu tử này làm việc ngày càng chậm chạp, coi chừng ta cho người đi quét dọn nhà vệ sinh đấy.”

Một mảnh lá cây màu tím để vào trong tay hẩn, Thiên Huyền thu tay về, ánh mắt nhìn lá tím phía trên thỏa mãn cười cười: “Công lực tiểu tử nhà người ngày càng tăng đấy, có thể tinh lọc sạch sẽ như vậy so với lão đầu ta còn sạch hơn.”

Đang nói chuyện Thiên Huyền quay đầu lại, miệng còn chưa kịp ngâm lại, giống như gặp quỷ mờ lớn hai con mắt.

“Sur... Sur phụ a, người đến đây lúc nào? Cũng không thông báo cho đồ đệ đi đón?”

Nói xong, Thiên Hoàng hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Nhiên đang đứng phía sau Dạ Nhược Ly, tiểu tử thú này sư phụ đến cũng không nói cho hẩn biết, hại hẩn tưởng lầm sư phụ là tiểu tử thú, hẩn còn hẩn tiểu tử thú này có năng lực tinh lọc nhanh như thế, thì ra là do sư phụ hẩn tinh lọc ra.

Nhận được ánh mắt của Thiên Huyền, Thanh Nhiên đầy ủy khuất, cái này không phải là do sư tổ không muốn hẩn lên tiếng sao? Hẩn cũng không có lá gan cãi lời sư tổ a.

“Ta chỉ là tùy tiện đến xem qua thôi, sau đó sẽ rời đi.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, rồi hỏi: “Một tháng này tứ đại huyền lực gia tộc có phát triển gì không?”

“Ha ha, tình hình không tệ lắm, bắt quá đây đều là chỗ cung cấp phương thuốc của sư phụ,” Thiên Huyền cầm lấy một quyển vở dày cộm, lật qua lật lại vài trang, ánh mắt càng ngày càng tôn kính: “Những phương pháp điều chế đan dược này của sư phụ cho đến bây giờ ta cũng chưa thấy qua, không thể không nói sư phụ đúng là một thiên tài, nguyên cứu ra được nhiều phương pháp như vậy hơn nữa người chỉ mới có 18 tuổi.”

“Vậy người cứ tiếp tục phát huy đi, ta còn có việc không thể lưu lại thêm được nữa.” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói, những phương pháp nàng cung cấp, mặc dù cũng có công nguyên cứu của nàng nhưng cũng có nhiều người nguyên cứu nữa nên thành quả không chỉ của riêng nàng.

Kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều có thể phát triển cực nhanh là do nàng đứng phía trên mọi người nếu không có tri thức còn lưu lại, cho dù như thế nào nàng cũng không thể cường đại được như bây giờ.

Màn đêm buông xuống, Dạ Nhược Ly rời khỏi phòng luyện đan của Thiên Huyền, đúng lúc này lại chạm mặt Nam Cung Thần.

Dừng ở chỗ không xa ngắm nhìn dung nhan tuyệt sắc, Nam Cung Thần dừng cước bộ, gió lạnh thổi qua thân hình của hẩn nhìn có vẻ phiêu dật tiêu sái, dung nhan tuấn mỹ nhìn thấy Dạ Nhược Ly xoẹt qua cảm xúc khác thường, sau đó lập tức đi về phía trước, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly, quyền rũ khỏe mồm: “Nhược Ly muội muội đã trở về rồi, chắc hẩn sự tình chỗ gia tộc Bắc Ảnh đã xong, muội trở về thật đúng lúc, có một số việc ta muốn nói với muội, không biết muội có thời gian không?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly vẫn là đáp ứng Nam Cung Thần, quay đầu nhìn Độc Giác thú ở sau lưng nói: “Thiên Hoàng người ở đây chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh.”

Đường đi hẹp dài quanh co, hai người bước đi chậm rãi, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của đám người trong gia tộc Nam Cung.

“Nhược Ly muội muội, mặc dù có một số chuyện ta không muốn cho muội biết nhưng muội có quyền biết rõ chuyện này,” đột nhiên, Nam Cung Thần dừng bước chân, hẩn nhìn thẳng vào thiếu nữ trước mặt, ánh mắt như sao lóe lên tia sáng khác thường: “Kỳ thật, ba năm này hành động của muội Cung

Vô Y đều biết rất rõ, cũng nhớ trong lòng, trong gia tộc Bắc Ảnh cũng có tai mắt của hắn, trong vòng ba năm này Cung Vô Y một mực yên lặng giúp đỡ muội rất nhiều, nếu không chỉ sợ với thế lực của muội sớm đã bị gia tộc Bắc Ảnh phát hiện ra từ lâu rồi.”

Trong lòng Dạ Nhược Ly khẽ động, đáy lòng có tầng cảm động, không nghĩ tên yêu nghiệt lại giúp nàng nhiều như vậy.

Nếu như chuyện đó là từ người dân bình thường mà biết được nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy nhưng nàng biết rõ Nam Cung Thần sẽ không lừa gạt nàng...

“Tại sao hắn lại làm như vậy? Lại vì sao lại giấu giếm ta?”

“Những chuyện này..., ta cũng không biết, hắn không nói cho muội biết đại khái là không muốn dùng chuyện này sẽ tạo sức ép bắt muội giả cho hắn?”

Thật không? Lòng mày Dạ Nhược Ly gầy nhẹ, nàng cũng không quên mỗi lần yêu nghiệt kia giúp nàng đều đem sự việc ấy ra uy hiếp nàng cho nên nàng không tin trong suốt ba năm qua Cung Vô Y giúp đỡ nàng mà không nói cho nàng biết là sợ nàng cảm động mà giả cho hắn.

“Đương nhiên, giấu giếm gia tộc Bắc Ảnh không chỉ có Cung Vô Y trợ giúp, nếu như muội không ần nhẫn, trái lại không chút cố kỵ không bộc lộ thực lực của mình thì cho dù Cung Vô Y có giấu đến đâu e rằng cũng sẽ truyền tới gia tộc Bắc Ảnh.”

Dừng lại một thoáng, Nam Cung Thần vỗ vỗ ngực mình, gương mặt tuần tú tràn đầy kiên định: “Nhược Ly muội muội, đừng quên Nam Cung Thần ta đã nói qua nếu muốn có người tiên phong thì ta nhất định sẽ đi đầu tiên, cho nên lần sau gặp mặt ta sẽ cho muội thấy một Nam Cung Thần hoàn toàn khác xưa.”

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là con người đen kiên định, nhưng trong mắt hắn dường như có gì khác...

“Được, ta chờ người làm quân tiên phong cho ta.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly nắm quả đấm đấm nhẹ vào người Nam Cung Thần, cười động lòng người.

Nam Cung Thần sững sờ, nắm lấy nắm đấm của Dạ Nhược Ly, cười vang nói: “Nhược Ly muội muội, Nam Cung đại ca ca sẽ không làm muội thất vọng đâu, từ nay về sau ta sẽ cố gắng đuổi theo mục tiêu, trở thành cường giả mới có thể làm người tiên phong được.”

Nửa tháng sau, Hiên Viên quốc.

Cung điện vàng son lộng lẫy, Hiên Viên Chiến ngồi ở ghế rồng, thần sắc lãnh liệt nhìn đám người đang quỳ dưới đất, trào phúng lên tiếng: “Hiên Viên Bình, người thật to gan, dám câu kết với thế lực khác, muốn mưu hướng soái vị, cũng may trăm có cường giả tương trợ, nếu không chẳng phải gian kế của người đã thực hiện được rồi?”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, cực kì không cam lòng: “Ám Dạ trước giờ không quản thế sự hoàng gia, ta thật sự không rõ vì cái gì người của bọn họ lại giúp người?”

“Ha ha, đây là Ám Dạ thấy rõ sự tình, trăm thân là đế vương, trợ giúp trăm có gì là không tốt?” Hiên Viên Chiến cười to hai tiếng, cong môi, ánh mắt nhìn về nam tử mặc áo đen: “Huyền Vũ công tử, người trợ giúp trăm có công như vậy, người muốn gì? Quan bài nhất phẩm, hay là hoàng kim trăm vạn lượng? Chỉ cần người mở lời trăm nhất định sẽ thỏa mãn người.”

Hiên Viên Chiến cực kì đắc ý, không chút phát giác về mỉa mai của Huyền Vũ.

“Người cho rằng người của Ám Dạ vào triều là quan hay là sẽ nhận hoàng kim vạn lượng?” Ngay lúc này một giọng nói vang lên làm mọi người chú ý đến, liền nhìn thấy thiếu nữ áo trắng chân đạp lên Độc Giác thú từ trên trời giáng xuống, tất cả mọi người đều bị ánh sáng của Độc Giác thú hấp dẫn cho nên thật lâu sau mới có thể tỉnh táo lại.

“Là người?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Hiên Viên Chiến nghĩ đến vũ nhục của mấy tháng trước, sắc mặt trầm xuống: “Không nghĩ tới người còn dám trở về, hừ, người cho rằng hoàng tộc bây giờ như hoàng tộc lúc trước sao? Hôm nay đã có Ám Dạ cường đại tương trợ, trăm không hề sợ người, Huyền Vũ công tử, người giúp ta bắt nữ nhân kia lại.”

Năng lực của Huyền Vũ gã đã từng thấy qua, không hề thua kém Thanh Long, cho nên gã tin tưởng có Huyền Vũ công tử xuất chiến nhất định sẽ bắt được nữ nhân kia.

Thiếu nữ kia vừa xuất hiện, ánh mắt của Huyền Vũ lập tức tập trung lên người nàng, không chờ đến lúc Hiên Viên Chiến mở miệng, hắn đã chạy tới chỗ Dạ Nhược Ly, ôm quyền nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ người giao phó đã hoàn thành xong, tung tích của Dạ Minh Hi cũng đã tìm được.”

Cái gì? Chủ nhân?

Thân thể Hiên Viên Chiến đột nhiên cứng lại, hắn trừng to hai mắt, không dám tin nhìn Dạ Nhược Ly: “Hắn...Hắn gọi người là chủ nhân, vậy người là...”

Nhàn nhạt quét mắt nhìn Hiên Viên Chiến, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình trả lời: “Ta là các chủ của Ám Dạ các, toàn bộ Ám Dạ các đều là thuộc hạ của ta, ta đề bọn hắn giúp người, Hiên Viên Chiến, từ tuyệt vọng đến hi vọng lại từ hi vọng đến tuyệt vọng, tư vị như thế nào?”

“Phanh!”

Hiên Viên Chiến ngã từ ghế rồng xuống, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Thì ra đây đều là trò của người, người cũng đã biết trăm bị đám người

Hiên Viên Bình vậy khốn trong hoàng cung đã sợ hãi đến mức nào, về sau Âm Dạ các người đột nhiên giúp ta, thay ta đoạt lại tất cả cuối cùng người lại nói với trăm người làm tất cả chuyện này đều là vì muốn trừng phạt trẫm? Dạ Nhược Ly, không nghĩ tới nữ nhân người lại độc ác như vậy!”

Đồng thời, đám người Hiên Viên biết được Dạ Nhược Ly là các chủ Âm Dạ các đều sợ đến choáng váng, nhất là Hiên Viên Tinh Nhi, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, vô thức trốn tránh sau lưng Hiên Viên Bình, ánh mắt toát vẻ sợ hãi.

“Hiên Viên Chiến, những điều này đều là do người tự tìm đến!” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt xoẹt qua.

Nuốt nước bọt, Hiên Viên Bình vội vàng chạy đến Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, khóc lóc thảm thiết: “Dạ cô nương, người và Hiên Viên Chiến có cừ oán không chút liên quan đến ta, ta van xin người bỏ qua cho ta đi, ta còn chưa muốn chết!”

Thà rằng hấn bị Hiên Viên Chiến chém đầu cũng không muốn rơi vào tay Dạ Nhược Ly, với lòng dạ độc ác của nàng, làm sao hấn sống nổi.

Chân mày chau lại, Dạ Nhược Ly đã vắng Hiên Viên Bình ra, mới nhìn Huyền Vũ hỏi: “Dạ Minh Hi ở đâu?”

“Hắn bị gia tộc Đông Phương bắt đi rồi, ta đã tra ra được có một nhóm người trong gia tộc Đông Phương tạo phản, vọng tưởng nhúng chàm võ giả thế giới, cho nên phái người âm thầm trợ giúp Hiên Viên Bình, mà lúc Dạ Minh Hi đang làm nhiệm vụ vô tình nghe được tin tức này nên bị Đại trưởng lão kia phát hiện bắt lại.”

“Hắn ở đâu?”

“Sáng nay mới truyền đến, ta vốn đi trước ai ngờ chủ nhân đã trở về.”

“Đông Phương Phi đúng là quá vô dụng rồi, ngay cả người trong gia tộc cũng không quản lý được.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra sát khí: “Chỗ đó ta sẽ đích thân đi xem, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem đám củi mục to gan kia dám động vào người của ta. Huyền Vũ, hậu sự bên này giao cho người, ta không muốn nhìn thấy gia tộc Hiên Viên nữa.”

Nói xong, thả người nhảy lên Độc Giác thú, biến mất tận trời xanh.

Thành Đông Phương là một tiểu thành nhỏ thoát ly với bốn nước, dài đến mấy ngàn thước, kinh tế phát đạt, đối với bốn nước mà nói là như miếng thịt mỡ nhưng mà khối thịt mỡ này nhờ có gia tộc Đông Phương mà không có quốc gia nào dám thu nạp, trừ phi bọn họ chán sống.

Ánh mặt trời ấm áp, sau giờ Ngọ Thành Đông Phương yên tĩnh lạ thường.

Ngày hôm đó, trên bầu trời của gia tộc Đông Phương vang lên tiếng hét đầy phẫn nộ, truyền đến tai của mọi người trong thành: “Gia tộc Đông Phương chỉ cần là sinh vật còn sống mau lăn hết sức ra đây cho ta! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Toàn bộ mọi người trong thành đều nhìn theo phương hướng phát ra giọng nói, bọn hấn thật muốn biết là ai to gan đến vậy, dám ở trước mặt gia tộc Đông Phương gào thét.

Tiếng bước chân của gia tộc Đông Phương truyền tới, sau đó một người cầm vũ khí lao nhanh ra cửa, chỉ thấy người cầm đầu là một lão giả tóc trắng xóa, hấn nhìn Dạ Nhược Ly rồi thờ ơ nhẹ ra, khinh thường nói: “Ta còn tưởng là đại nhân vật nào tới đây, thì ra chỉ là một con nhóc, tiểu nha đầu, người có biết rõ chúng ta là ai không? Cũng dám đến đây làm loạn?”

Dạ Nhược Ly quăng mắt nhìn lão giả, hỏi: “Người là ai?”

“Ta? Ta chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương, Thiên Huyền sư cao cấp.” Đại trưởng lão đắc ý ngửa đầu, xác thực trong mắt người bình thường Thiên Huyền sư đã cường đại đến mức không gì sánh bằng.

“Người chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương?” Thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, sát khí cuộn cuộn như nước sông: “Không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy, nhanh như thế đã tìm được người, rất tốt, người nhanh chịu chết cho ta!”

Một luồng khí tức cường đại phát ra, cảm nhận được khí tức của nàng, Đại trưởng lão vội vàng lùi về sau hai bước, gã không biết vì sao Dạ Nhược Ly lại có sát khí đáng sợ như vậy, ngay cả hít thở cũng cảm thấy sợ hãi.

“Ồ đây đã xảy ra chuyện gì? Còn không mau tránh đường cho ta!”

Phía sau bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Đông Phương Phi, Đại trưởng lão như tìm được cứu tinh, vội vàng quay người, hướng về phía Đông Phương Phi nói: “Gia chủ, người phải thay ta làm chủ, nữ nhân này không hiểu vì sao lại muốn giết ta, còn không đem gia tộc Đông Phương chúng ta vào mắt, hôm nay nhiều người nhìn thấy như vậy, phải giết chết nàng mới có thể cứu vãn lại mặt mũi của gia tộc Đông Phương.”

Đại trưởng lão hăng say nói không hề phát giác Đông Phương Phi nhìn Dạ Nhược Ly vô cùng cung kính, chỉ là khi nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, mặt mũi của hấn không khỏi đen lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 30: một năm bế quan, Huyền Hoàng trung cấp

editor: aries mai.

“Phanh!”

Nắm chặt nắm đấm, Đông Phương Phi đột nhiên đánh về phía Đại trưởng lão đang mài miết cáo trạng, ngay sau đó âm thanh im bất lại, tại tầm mắt của mọi người Đại trưởng lão oanh liệt ngã xuống, nhất thời vách tường trắng như tuyết có một vết nứt thật to, nhìn thấy mà giật cả mình.

Đông Phương Phi không hề liếc mắt nhìn Đại trưởng lão một cái, hần bước đến trước mặt Dạ Nhược Ly cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, sao lại rảnh rồi đến thành Đông Phương nhỏ bé này? Nhược Ly đại nhân đại giá quang lâm thật vinh dự cho thành Đông Phương này, chỉ là người nên thông báo một tiếng, thuộc hạ nhất định sẽ nghênh đón ngài.”

Nhược Ly đại nhân? Thuộc hạ?

Mọi người đều vì Đông Phương Phi mà ngây ngẩn cả người, Đông Phương gia chủ lại xưng hô kính cẩn như vậy đối với thiếu nữ này, còn tự nhận mình là thuộc hạ?

Mọi người đột nhiên nhớ đến chuyện ở Thiên Vũ quốc có một thiếu nữ thiên tài, vang danh khắp nơi, là chủ nhân của Tứ đại huyền lực gia tộc, là đại sư phụ của Thiên Huyền đại sư... Trừ nàng ra còn ai có khả năng để cho đường đường là Đông Phương gia chủ lại tôn kính như thế? Không biết nhân vật to lớn như vậy đến thành Đông Phương có chuyện gì, dường như có liên quan đến Đại trưởng lão...

Đại trưởng lão thật vất vả mới bò lên được, lại bị câu nói của Đông Phương Phi dọa đến mức nằm xuống lại, gãi hoảng sợ ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mặt, chậm rãi lui lại phía sau, run run rẩy rẩy nói: “Ngươi muốn làm gì? Vừa rồi ta cũng không đắc tội với ngươi, vì sao ngươi lại muốn gây chuyện với ta? Là cường giả thì có thể tùy tiện giết người à? Ah thiên tài cuồng phi!”

Âm thanh sòn hết cả gai ốc của Đại trưởng lão vang lên, đầu ngón tay của hắn đều bị Dạ Nhược Ly giẫm nát dưới chân, mồ hôi lạnh túa ra, cho đến bây giờ gãi cũng không biết gãi đã làm gì trên chọc nằng.

“Cái kia, Nhược Ly đại nhân, Đại trưởng lão hần...”

Không để Đông Phương Phi nói hết lời, một hàn khí xoẹt qua tai, làm mọi người không khỏi rung mình một cái.

“Nói! Dạ Minh Hi ở đâu?” Dạ Nhược Ly không chút biểu tình hỏi, mắt đen không hề che giấu sát cơ ngập trời.

“Ta... Ta không biết ngươi đang nói ai, ta không biết ai có tên là Dạ Minh Hi cả.” Đại trưởng lão cắn răng thật chặt, gãi xác thực không biết Dạ Minh Hi là ai, như thế nào có thể nói cho nàng biết hần đang ở đâu chứ?

“Vậy ta sẽ giúp cho ngươi nhớ lại một chút!” Chân Dạ Nhược Ly tăng thêm lực, hung hăng dẫm lên cổ tay gã, dùng âm thanh trầm thấp nói: “Hơn một tháng trước, phải chăng có một nam tử nghe lén các ngươi nói chuyện? Về sau bị các ngươi phát hiện rồi bắt lại? Nếu như hần có mệnh hệ gì ta muốn cả gia tộc Đông Phương các ngươi cũng phải chôn cùng!”

Nghe vậy, sắc mặt Đại trưởng lão run rẩy, con ngươi lóe lên tia chột dạ: “Ta vẫn không biết các ngươi đang nói ai, ngươi tìm nhầm người rồi, ta không có bất nam nhân nào tên Dạ Minh Hi cả.”

Gã tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu như để gia chủ biết mấy năm qua gã đã làm gì thì gã nhất định không thoát khỏi cái chết, nếu như không thừa nhận không biết chừng còn chừa lại một đường sống, xem ra nam nhân kia không thể giữ lại được nữa, nguyên bản là vì muốn biết rõ lai lịch của hần nên mới giữ lại đến ngày hôm nay, chờ đến khi thiếu nữ này rời khỏi gã nhất định phải giết chết hần, mới có thể ngăn chặn được hậu họa về sau.

“Xem ra hỏi ngươi cũng không được gì rồi.”

Thu hồi chân, Dạ Nhược Ly phất tay, Đại trưởng lão liền thổ huyết ra, nàng đột nhiên hét to một tiếng: “Thiên Hoàng, giúp ta san bằng cả gia tộc Đông Phương, coi như phải đào ba tấc đất ta cũng muốn tìm cho ra Minh Hi.”

Vốn tâm tình đã buông lỏng ngay lập tức bị nhắc lên lại, chỉ là trong lòng Đại trưởng lão vẫn đang ôm hy vọng...

“Được, ta sẽ làm theo lời ngươi.”

Dứt lời, Thiên Hoàng bay lên trên không, đôi mắt ôn nhu lóe lên hàn ý, sừng trên đầu lóe sáng, cánh chim vỗ mạnh, cuồng phong hiện lên, vòi rồng xuất hiện, từ phía xa xa đã cảm nhận được cường đại áp bách. Tất cả mọi người đều bởi khí thế ngất trời của Thiên Hoàng mà ngây ngẩn cả người, trong nội tâm chỉ có một cảm giác...

Cường, đại cường đại rồi, Huyền thú cường đại buu hân đến bậc này, tại sao lại là thuộc hộ của nàng? Cho dù thực lực của nàng không kém nhưng Huyền thú này có thể đánh đồng với Huyền thú bình thường sao?

“Àm ầm!”

Cuồng phong thổi qua, cây cối nhà cửa đổ ầm ầm, trong phút chốc toàn bộ gia tộc Đông Phương đều trở thành bình định.

Thiên Hoàng chui vào đám phế tích, sau đó lại bay lên không trung, bay đến trước mặt Dạ Nhược Ly, chỉ là trên lưng lại có thêm một nam tử thương tích đầy mình, nhưng mà nhìn thấy nam tử đang mặc trường bào màu nâu sẫm kia sắc mặt Đại trưởng lão xám như tro tàn, tràn đầy khiếp sợ.

“Ngươi muốn tìm là nam nhân này? Ta ở dưới phát hiện ra được.”

“Vất vả cho ngươi rồi, Thiên Hoàng.”

Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh Dạ Minh Hi, xuất ra viên thuốc rồi nhét vào miệng Dạ Minh Hi, dung nhan trắng bệch dần dần khôi phục lại huyết sắc, một lát sau hân mở mắt, nhìn thấy Dạ Nhược Ly nở nụ cười thật đáng đánh đòn.

“Chủ tử, người đã đến rồi...”

“Ngươi cũng đừng nói nhiều quá, mọi người cần thiết sau khi trở về rồi nói sau.” Quét mắt nhìn vết thương chồng chất trên người Dạ Minh Hi, lông mày nàng không khỏi nhíu chặt lại, Dạ Nhược Ly ngăn đầu, ánh mắt rơi vào người Đông Phương Phi nói: “Đông Phương Phi, chuyện kể tiếp ngươi cũng biết nên xử lý như thế nào rồi chứ? Nếu lần sau còn quản không tốt người trong tộc, ta muốn gia chủ ngươi cũng nên chấm dứt luôn đi.”

Nhìn thấy một màn trước mặt Đông Phương Phi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Đại trưởng lão rồi lại nhìn qua Dạ Nhược Ly ôm quyền nói: “Nhược Ly đại nhân yên tâm, ta biết rõ nên xử lý như thế nào, sẽ không để đại nhân phải thất vọng.”

“Chuyện này giao cho ngươi, ta không hi vọng lại gặp tên Đại trưởng lão dư thừa đó nữa.” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó trừng mắt nhìn: “Đông Phương Phi, ta làm hồng gia tộc Đông Phương, ngươi không trách ta chứ?”

“Cái này... Cái này sao có thể?” Đông Phương Phi lau mồ hôi lạnh, cười lấy lòng: “Cho dù đại nhân có hủy mười cái gia tộc Đông Phương như thế này đều là chuyện nên làm. Ta làm sao có thể trách đại nhân được.”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Đông Phương gia chủ, không nghĩ tới công phu nịnh hót của gia chủ bọn họ cũng không tệ.

“Được, Thiên Hoàng, chúng ta đi!” Nói xong, Dạ Nhược Ly cười lên Độc Giác thú biến mất lên trời xanh.

Mà đại bộ phận người trong thành Đông Phương đều nhìn về phía gia tộc Đông Phương tất nhiên cũng đã nhìn thấy một cảnh vừa rồi, vì vậy đều vội vàng chạy vào nhà đem Dạ Nhược Ly và những người bên cạnh vào danh sách không nên chọc vào, bằng không thì kết cục sẽ giống như gia tộc Đông Phương.

Chính là đường đường là Huyền lực gia tộc Đông Phương cũng thành ra như vậy, huống chi những võ giả bình thường như bọn hắn?

Dạ Nhược Ly di chuyển đến Bắc Sơn, sau đó nhảy từ trên lưng Độc Giác thú xuống, một thân hình trắng kiêu nhanh chóng chạy tới, chỉ cần nhìn cũng biết được người tới là ai, không khỏi nhíu mày: “Huyền Ưng, ngươi chạy nhanh như vậy làm gì? Chẳng lẽ đằng sau có người truy sát ngươi?”

“Hà hà, hà hà” Huyền Ưng hên hên thở mấy hơi, lau mồ hôi trên mặt, lo lắng nói: “Nhược Ly đại nhân, Hoàng thú đại nhân, các ngươi cuối cùng cũng đã về rồi, xảy ra chuyện lớn...”

“Cái gì?” Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly biến sắc, ánh mắt âm trầm: “Xảy ra chuyện gì rồi? Là có người đến quấy phá? Bắc Sơn có hai Huyền Hoàng còn có tên yêu nghiệt Cung Vô Y thì còn ai là đối thủ nữa chứ? Chẳng lẽ là Huyền tôn? Huyền Ưng, cha mẹ ta có gì nguy hiểm không?”

“Cái gì?” Huyền Ưng sững sờ trừng mắt, vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, ngược lại Bắc Sơn không có chút vấn đề gì chỉ là lão đại của chúng ta, là Long vương đó, hần.. hần bị nam nhân của ngươi buộc đi rồi, ô ô, lão đại đáng thương...”

Huyền Ưng dùng sức bức ra hai giọt nước mắt, dùng góc áo lau lau, tựa hồ như đang muốn tạo cảnh bi thương hào khí.

Gió lạnh thổi qua, yên ắng im lặng, Huyền Ưng cảm thấy có chút không thích hợp, chậm chạp ngẩng đầu lên, trước tầm mắt hần chính là một dung nhan tuyệt sắc tràn đầy hắc tuyến.

“Huyền Ưng, ngươi không có việc gì làm sao?” Dạ Nhược Ly im lặng quét mắt nhìn hần, đẩy đẩy hần đi, nói: “Ngươi không có việc gì làm cũng đừng nên gây chuyện, Thiên Hoàng, Dạ Minh Hi, chúng ta đi, có lẽ thời gian trở về Ly Phong quốc vẫn nên bàn bạc với cha mẹ trước.”

Nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly và Thiên Hoàng bước đi, Huyền Ưng vẫn đứng ngu ngơ tại chỗ, rất xa còn nghe thấy âm thanh của một người một thú đang nói chuyện.

“Thiên Hoàng, ngươi bay nhanh hơn hay Long Vương bay nhanh hơn?”

“Long Vương là thuộc hạ của ta, cho nên bất kể là thực lực hay tốc độ hần đều không bằng ta.”

“À, thế thì ta yên tâm rồi.”

Trùng mắt nhìn, Huyền Ứng phục hồi tinh thần, nhếch miệng sau đó lệ rơi đầy mặt: “Ô ô, lão đại đáng thương, Nhược Ly đại nhân trọng sắc khinh bạc, Hoàng thú đại nhân cũng thiên vị lấy nàng, lão đại ngươi cũng bị Hoàng thú đại nhân đánh đồng làm tọa kỵ rồi, bất quá lão đại ngươi sao có thể xui xẻo như vậy? Đệ đệ là ta đây cũng thật sự không giúp được gì cho ngươi rồi, cho nên ngươi tự giải quyết cho tốt a.”

Lúc này ở đại sảnh của gia tộc Bắc Ảnh, Bắc Ảnh Lạc, Nam Y, Bắc Ảnh Thần đang ngồi trên ghế, Lâm Hinh ôm Bắc Ảnh Phong ngồi bên cạnh Bắc Ảnh Thần.

Nghe thấy quyết định của Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc sững sốt một chút, bất đắc dĩ thở dài: “Tôn nữ bảo bối. không phải gia gia muốn ngăn cản cháu, với thực lực của cháu bây giờ cũng không có cách nào đối phó lại với đám người Vân gia, không biết cháu đã nghe qua thế lực thần tiên chưa? Thế lực này lớn hơn tất cả các thế lực khác, bọn hắn từng ra quy định huyền giả không được ra tay với gia tộc võ giả.”

“Thần tiên?” Dạ Nhược Ly nhún mày, lắc đầu: “Thế lực đó ta chưa từng nghe qua.”

“Tiên nhân trong vô số cường giả, nghe nói bên trong còn có một Huyền Thánh, đương nhiên đây chỉ là nghe nói, tình huống thật thế nào ta cũng không biết, bất quá cháu yên tâm, cường giả Huyền Thánh sẽ không ra tay đâu, thế nhưng Huyền tôn có rất nhiều, với thực lực của cháu chắc chắn không khỏi là đối thủ của bọn họ rồi.”

Dạ Nhược Ly trầm mặc không nói, một lát sau nàng ngẩng đầu, khuôn mặt tuyệt sắc đầy kiên định: “Giúp cháu tìm một chỗ bế quan, cháu cần bế quan một năm, một năm sau mặc kệ tăng lên được bao nhiêu đều phải tiến vào Ly Phong quốc, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi...”

Nắm chặt nắm đấm, sát ý chiếm trọn con mắt đen, giờ khắc này, thanh âm Dạ Nhược Ly âm trầm đến đáng sợ.

Vuốt ve râu dài, Bắc Ảnh Lạc khẽ gật đầu: “Như thế mới có thể thành đại sự, tôn nữ bảo bối cháu cứ yên tâm đi, ta sẽ tìm cho cháu một chỗ bế quan, ha ha, không biết một năm sau thực lực của cháu sẽ tăng đến mức nào đây?”

Dạ Nhược Ly tự tin nở nụ cười, hôm nay chỉ có một Bạch Hổ là cần nàng cung cấp huyền khí, chắc hẳn trong vòng một năm này thực lực của nàng sẽ có chuyển biến mới.

Trên tầng mây cao vút ở đỉnh Bạch Sơn, huyền khí nồng đặc nhất ngọn núi, sương mù dày đặc bao quanh, thời khắc này truyền đến một luồng khí cường đại, nhưng ai cũng biết chỗ này là nơi bế quan của Dạ Nhược Ly nên cũng không có ai dám đến làm phiền.

Trên đáy nguồn của ngọn núi, bé trai nằm chán ngồi trên ghế đá, tay chống lên mặt, mắt to thủy chung nhìn chăm chăm về phía trước.

“Đại tỷ đến khi nào mới ra, một năm rồi Phong nhi không gặp tỷ, thật sự rất nhớ tỷ.”

Ngón tay tinh tế tỉ mỉ vuốt ra phía sau, rơi vào bả vai của bé trai, Lâm Hinh cất bước tiến tới, ôn nhu cười nói: “Tiểu Phong, yên tâm đi, lúc trước tiểu Ly nhi nói bế quan một năm, hôm nay vừa tròn một năm rồi, nàng nhất định sẽ rời khỏi núi Bạch Sơn này.”

Không lâu sau đó, Bắc Ảnh Lạc, Bắc Ảnh Thần, Nam Y cùng mọi người dần dần xuất hiện, ánh mắt đều nhìn chăm chú về núi Bạch Sơn.

Trong lúc mọi người đang tập trung liền nhìn thấy một bộ xiêm y màu trắng từ xa xa, chậm rãi bay tới mà khi nhìn thấy thiếu nữ áo trắng ấy Bắc Ảnh Phong từ trên ghế đá nhảy xuống, hưng phấn chạy về phía nàng, mắt to vây đuổi, phấn đấu ngọc mài lộ vẻ đáng yêu.

“Tỷ tỷ, Phong nhi rất nhớ tỷ.”

Rủ mắt xuống, Dạ Nhược Ly đứng trước mặt bé, bờ môi cong lên nụ cười vui vẻ: “Tiểu Phong, một năm không gặp đệ lại cao lên không ít, còn có cha dưỡng, mẫu thân, lão đầu, nãi nãi, các người đều đến hết sao?”

Nàng ngẩng đầu lên, con ngươi đảo quanh mọi người, trên khuôn mặt tán ra vẻ nhu hòa.

Bắc Ảnh Lạc nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, chẳng biết tại sao hắn cảm nhận được khí tức trên người nàng còn vượt qua hắn, có thể là do hắn ảo tưởng... Chẳng lẽ một năm ngắn ngủi thực lực của nàng đã vượt qua hắn? Cái này... Chắc không thể đâu.

“Cháu gái a, thực lực của cháu...” Xoa xoa bàn tay, Bắc Ảnh Lạc cười híp mí hỏi.

“A?” Dạ Nhược Ly nhún mày, vân thanh phong nhật mở miệng: “Trước đó vài ngày trùng hợp thăng đến Hoàng Huyền, bất quá có thể nhờ hiệu quả của đan dược mà thăng cấp từ Tinh Huyền sư cao cấp lên đỉnh phong.”

“Phanh!”

Bắc Ảnh Lạc thiếu chút nữa ngã xuống đất. cho dù nàng đột phá đến Tinh Huyền sư đỉnh phong là nhờ đan dược nhưng trong một năm có thể thăng cấp đến Hoàng Huyền trung cấp, làm sao có thể dùng từ thiên tài để hình dung? Quả thật đúng là đồ biến thái, biến thái đến mức không có thể dùng lời lẽ thường tình để giải thích được.

Những người còn lại cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không ngờ rằng thiên phú của nàng lại đạt đến trình độ cao siêu như vậy.

Mọi người đều không biết nếu không phải lúc đầu Dạ Nhược Ly còn phải cung cấp Huyền khí cho bốn thần thú đang ngủ say, ước chừng nàng đã sớm đột phá Hoàng Huyền trước khi đến gia tộc Bắc Ảnh rồi, bởi vì mỗi lần tu luyện công lực đều phải chia ra nên đột phá mới bị hạn chế như vậy.

“Xem ra, bốn vương tới chậm.”

Thanh âm yêu nghiệt vang lên, Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn liền thấy trường bào màu đỏ Cung Vô Y đang bước tới, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười vui vẻ, mắt phượng nhìn nàng từ đầu đến cuối.

Không tự chủ nàng lại nhớ đến chuyện Nam Cung Thần nói lúc trước, đột nhiên phát giác Cung Vô Y này cũng có lúc nhìn thấy cũng thuận mắt.

Cung Vô Y cười âm hiểm, ánh mắt nhìn Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, nói: “Gián phòng ở vương phủ đã chuẩn bị xong, nếu như các người có ý định tới Ly Phong quốc liền có thể ở tại vương phủ, không biết ý định của nhạc phụ nhạc mẫu như thế nào?”

Chỉ cần Tiểu Dạ theo hắn trở về vương phủ, cả đời này cũng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

“Ha ha, như thế rất tốt, vậy thì đành quấy rầy vương gia rồi.” Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Lam Hình, nắm chặt tay nàng: “Hình Nhi, ta tin tưởng Tiểu Ly nhi có chừng mực chúng ta vẫn nên đi trước, nàng đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy huống chi giờ chỉ còn lại khoảng thời gian ngắn ngủi này, nếu như không chắc tiểu Ly nhi sẽ không xuất thủ.”

Nghe vậy Lam Hình gật đầu, nữ nhi của nàng, nàng đương nhiên có thể yên tâm, tiểu Ly nhi sẽ không để ý đến thời khắc nhất thời này đâu, vẫn nên đi trước thì hơn, nàng thật muốn biết nếu nhìn thấy mẹ con nàng tên cầu tặc Vân Lan kia sẽ có thái độ như thế nào.

Nhìn thấy Bắc Ảnh Thần đáp ứng Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cũng không phản đối, nhưng nhìn về phía Ly Phong quốc trong mắt lại xoẹt qua hàn ý sâu xa.

Vân Lan, từ biệt cũng gần mười năm, Dạ Nhược Ly ta rất nhanh sẽ trở về Ly Phong quốc, sẽ báo thù, những sai lầm trước kia của Vân gia các người chắc chắn phải chịu cái giá vô cùng thâm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 1: trở về Ly Phong quốc (Q3)

editor: aries mai.

Kinh đô Ly Phong quốc ngựa xe như nước, nhộn nhịp hưng thịnh, bên đường ngẫu nhiên có tiếng bán hàng rong truyền tới, thanh âm người đi đường nói chuyện với nhau không ngắt, quán rượu trà tứ bên trong nghị luận nhao nhao, thời gian lật đổ bạo vương đã qua rất lâu rồi, năm năm sau khi tân hoàng đăng vị dường như thay đổi thành một nơi khác, dần dần hưng thịnh hơn.

Mà trong lúc này ở Ly Phong quốc truyền ra một tin tức lan truyền khắp cả nước...

“Này, các người có nghe chưa? Nam Vương thần bí kia chuẩn bị trở về rồi.”

“Cái gì? Nam Vương muốn về rồi sao?”

“Là thật đấy, ta nghe biểu ca trong Nam Vương phủ nói, nghe nói đoạn thời gian này toàn bộ Nam Vương phủ đều tu bổ lại, hơn nữa Nam Vương còn truyền tin về nói tất cả người trong Nam Vương phủ chuẩn bị nghênh đón Nam Vương phi.”

“Nam Vương phi? Người không phải đang kể chuyện cười đấy chứ? Ta nghe nói Nam Vương rất thích sạch sẽ, đã từng có nữ tử ái mộ hắn không cần thận dụng phải góc áo của hắn, kết quả bị Nam Vương chặt bỏ cả đầu cánh tay, hung ác thô bạo như thế lại chán ghét nữ nhân như thế sao có thể có Nam Vương phi được?”

“Ài, Nam Vương đã có Vương phi, không biết làm tan nát biết bao con tim thiếu nữ đây, phải biết Nam Vương kia không chỉ làm mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc mà còn vì hoàng đế cũng phải kính hắn ba phần, toàn bộ thiếu nữ Ly Phong quốc này đều muốn làm thiếp của Nam Vương, nhưng Nam Vương cũng chẳng thèm ngó ngang đến, hôm nay lại có Vương phi, người nói có phải là... bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi? Kể từ đó nữ nhân trong thiên hạ có hy vọng rồi?”

“Điều này cũng đúng, tiến vào Nam Vương phủ cho dù có làm thiếp cũng tốt hơn gả cho Vương gia khác.”

Mọi người ở Ly Phong quốc nghị luận không ngừng, trong Nam Vương phủ lại là một mảnh rối ren, Hàn Phong chau mày, chỉ huy mọi người bố trí lại

sân nhỏ: “Đem bốn hoa kia đặt trong các nhả, hương được thư thần gì đó bỏ vào, đây chính là Vương gia tự mình nhấn nhủ đấy, Vương phi cả ngày đều bận rộn, nên để tâm tình thư giãn một chút, còn có cái kia nữa...”

Đúng lúc này, quân gia Lâm Thanh vội vàng hấp tấp chạy tới, không kịp thở nói: “Hàn Phong đại nhân, Vương gia trở về rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Hàn Phong đại biến, khuôn mặt tuần tú hiện lên tia hoảng sợ, hẳn còn chưa học bay xong, chủ nhân sao lại nhanh trở về như thế? Bất quá hẳn cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng phát tay áo: “Tốt rồi, cứ như vậy đi, tất cả mọi người trong vương phủ mau nghênh đón Vương gia và Vương phi tương lai nào.”

Đã một năm trôi qua, cũng không biết chủ nhân đã theo đuổi được chủ mẫu chưa, cho dù thế nào chủ mẫu nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của chủ nhân rồi.

Lập tức, mọi người dừng động tác lại, đều hướng về phía đại môn (cửa lớn, chính) của vương phủ.

Lúc này ngoài cửa vương phủ là hai cỗ kiệu hào hoa dừng lại, hai kiệu phu đều là người có tướng mạo xuất chúng. Chỉ thấy trong đó mỹ nam tử dung mạo mảnh mai, thân hình đơn bạc, cho dù là nam hay nữ nhìn thấy hẳn cũng muốn bỏ nhào tới, nam tử còn lại cũng là một loại tuần mỹ, một bộ trường bào màu nâu sẫm, trong miệng còn ngậm cọng roi, khoe môi nở nụ cười tà mị du côn, bộ dạng dường như rất giống du côn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

“Cung nghênh Vương gia cùng Vương phi hồi phủ.”

Âm thanh chinh tề vang vọng, chỉ thấy mọi người trong vương phủ đều đứng đông đủ tại cửa lớn, thần sắc cung kính nhìn về hai cỗ kiệu xa hoa.

Cỗ kiệu bên trái chậm rãi xóc lên, áo đỏ kinh diễm xuất hiện, nam tử trên kiệu nhảy xuống, hẳn cũng không vội tiến tới mà lại hướng vào trong kiệu đưa tay ra, dung nhan tuần mỹ yêu nghiệt tươi cười, thấp giọng nói: “Tiểu Dạ, nhiều người nhìn xem như vậy, nàng sẽ không hi vọng ta bị mất mặt như thế này chứ?”

Mọi người trong vương phủ đưa hai mắt nhìn nhau, không cần nghĩ cũng biết người trong kiệu nhất định là Vương phi tương lai rồi, không thể nghi ngờ, xem ra Vương gia rất sủng ái Vương phi đây.

Một đôi tay ngọc từ trong kiệu duỗi ra, đặt vào trong lòng bàn tay Cung Vô Y, sau đó mọi người nhìn thấy thiếu nữ áo trắng từ trong kiệu bước ra, nhưng khi thấy nữ tử ấy tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chăm chú vào nàng,

Bọn hắn sống đến từng tuổi này cũng chưa từng gặp qua nữ tử nào có dung mạo xinh đẹp như thế cùng Vương gia đứng một chỗ thật sự rất xứng đôi, khó trách từ trước đến nay bọn hắn thấy Vương gia gần nữ sắc cũng không động tâm.

“Yêu nghiệt, ngươi giải thích cho ta một chút, Vương phi từ đâu ra?” Dạ Nhược Ly hung hăng nhéo lòng bàn tay hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nàng như thế nào còn không biết chính mình trở thành vương phi của hắn?

“Ha ha,” mỗ yêu nghiệt nào đó cười nhẹ hai tiếng, mắt phượng chứa âm mưu đã được thực hiện cười thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, vì để nàng có thể danh chính ngôn thuận bước vào vương phủ ta chỉ có thể tuyên bố như vậy, chuyện ta làm đều là vì danh dự của nàng mà cân nhắc.”

Vì danh dự của nàng, cho nên hắn mới tuyên bố nàng là vương phi của hắn?

Trán bắt đầu nổi gân xanh, Dạ Nhược Ly rút tay về, nắm thành quyền, nắm thật mạnh vào lồng ngực Cung Vô Y, nàng cố ý đánh vào đó dùng thực lực của Cung Vô Y hoàn toàn có thể tránh được nhưng điều làm nàng khiếp sợ chính là Cung Vô Y không hề né tránh ngược lại còn nghênh đón quả nắm của nàng.

Vốn Dạ Nhược Ly có thể kịp thời thu tay về nhưng một cử động kia của Cung Vô Y lại làm nàng không thể thu hồi công kích, nắm đầm rơi vào lồng ngực Cung Vô Y phát ra tiếng trầm đục.

“Tiểu Dạ, nàng cũng thật độc ác, muốn mưu sát phu quân.” Cung Vô Y lui về sau hai bước ôm lấy ngực, cả gương mặt tuần tú đau đến run rẩy.

Hắn không giống như đang làm bộ, Dạ Nhược Ly sững sờ nhìn nắm đầm của mình, nàng sẽ không cần thận dùng nhiều lực hơn chứ? Nếu không phải tên yêu nghiệt này tự mình quyết định như vậy nàng làm sao có thể động thủ với hắn chứ?

“Yêu nghiệt, ngươi không sao chứ? Vừa rồi sao lại không tránh chứ?”

“Nếu nàng có thể nguôi giận thì đừng nói đến một quyền cho dù có mười quyền ta cũng sẽ đỡ.” Nói xong ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia trêu chọc, cười khê nói: “Bất quá nếu như Tiểu Dạ nhi nguyện ý hôn ta một cái, nói không chừng thương thế của ta sẽ nhanh hồi phục.”

Lông mày khẽ nhướng lên, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, cầm vạt áo của hắn: “Cung Vô Y! Ngươi lại trêu ta? Đừng quên thân phận của ta, ngươi có bị thương hay không ta chỉ cần kiểm tra một chút có thể biết được, ngươi cho rằng ngươi có thể giấu giếm ta sao?”

Nghe vậy, Cung Vô Y cười đến ma mị, hắn tiến tới lỗ tai Dạ Nhược Ly, thổi khí rồi nói lời mờ ám: “Tiểu Dạ, nếu như nàng muốn kiểm tra toàn thân ta thì hãy đợi lúc không có người, ta sẽ để nàng tùy ý xử lý, nhưng bây giờ... Chẳng lẽ Tiểu Dạ nhi muốn trước mặt mọi người...”

“Cung Vô Y!” Dạ Nhược Ly nắm chặt vạt áo của hắn, cắn hàm răng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ta chỉ nói muốn kiểm tra người có bị thương hay không, cũng không nói sẽ kiểm tra toàn thân người, người đến cùng là nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Mọi người sau lưng đều bị một màn trước mắt làm cho sợ choáng váng.

Vương gia cao quý của bọn họ lại bị một nữ nhân đánh, còn bị nàng ta đối xử như vậy, nhưng lại chẳng có chút bất mãn ngược lại còn vui vẻ như vậy, tựa hồ như bị ngược đãi thật sự rất vui...

Đây mới là tính cách của Vương gia tà ác của bọn họ sao? Không phải bị người ta giả mạo chứ? Hơn nữa lá gan của nàng kia thật quá lớn, ngay cả Vương gia cũng dám đánh, chẳng lẽ nàng ta không biết địa vị của Nam Vương ở Ly Phong quốc? Phải biết toàn bộ khuê nữ Ly Phong quốc không ai không ái mộ Vương gia của bọn họ, nhưng Vương gia chẳng thèm ngó ngang gì tới.

Mà trong kiểu chính là Vương gia và Vương phi, thế kiểu còn lại sẽ là người phương nào đây?

Không để mọi người nghi hoặc lâu, cửa kiệu bị gió thổi tung bay, một tướng mạo khí khái hào hùng tuấn lãng, nam nhân khí chất trác tuyệt bước xuống, rồi sau đó hướng bàn tay vào trong kiệu, theo sát sau đó là một nữ tử tuyệt sắc và một vị tiểu oa nhi phấn điều ngọc mai đi xuống.

Bước sau cùng cổ kiệu là một người tiểu nha hoàn tướng mạo vô cùng dễ thương.

Mắt to đánh giá chung quanh, khuôn mặt Gia Nhi che kín sự vui vẻ, đang định bước tới chỗ Dạ Nhược Ly lại bị Cung Vô Y quăng ánh mắt cảnh cáo, nàng chỉ có thể dừng bước chân, ủy khuất nói: “Tiểu thư, người nhìn hắn xem, hắn không cho ta đến gần tiểu thư.”

Nàng nhớ rõ lần trước còn chưa kịp chạy tới ôm tiểu thư đã bị nam nhân này chường một chường bay đi làm nàng không dám ôm tiểu thư thêm một lần nào nữa.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, đoạn đường này mọi người mệt nhọc rồi, ta sẽ sai người đưa mọi người về phòng nghỉ ngơi.” Cung Vô Y nở nụ cười, quay đầu nhìn Hàn Phong, bắt mắt cau mày: “Hàn Phong, người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi an bài?”

Ngu ngơ phục hồi tinh thần, Hàn Phong vội vàng ôm quyền: “Vâng, vương gia.”

Dứt lời, hắn không khỏi lau mồ hôi lạnh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mắn là Vương gia không có hỏi hắn đã học bay xong chưa, nếu không hắn xong đời rồi...

Đáng thương cho Hàn Phong, đến nay còn không biết Cung Vô Y bắt cóc được Long Vương sau đó uy hiếp dụ dỗ nó kí khế ước, đã có Long Vương tự nhiên sẽ không cần phải bắt Hàn Phong học bay nữa, nếu rắn cũng có thể bay thì heo mẹ cũng biết leo cây rồi.

Trong lúc ba người Bắc Ảnh Thần tiến vào trong phủ, Cung Vô Y cũng không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nắm tay Dạ Nhược Ly, mỉm cười: “Tiểu Dạ, ta phải tiến cung một chuyến, không bằng nàng theo ta tiến cung luôn, thế nào?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly gật đầu, nàng cũng nên tiến cung một chuyến, mười năm không thấy mặt cũng đến lúc nên gặp mặt biểu huynh rồi.

“Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người các người đến Âm Dạ các ở Ly Phong quốc đi, sau đó lại nói mấy người ấy đến đây gặp ta.”

Bởi vì nàng dùng ý niệm trao đổi nên ngoài Dạ Phong và Dạ Minh Hi ra không ai có thể nghe được, dù sao nàng cũng không muốn cho người khác biết Âm Dạ các là của nàng, về phần Cung Vô y, ba năm qua đã tường tận mọi hành tung của nàng, không thể không biết Âm Dạ các là của nàng chứ?

Lúc này trong ngự thư phòng hoàng cung, Cung Vô Hải thả tấu chuông trong tay xuống, xoa xoa thái dương, nâng mắt, ngó lên trời xanh, lâu bầu nói: “Thời gian biểu muội Văn Văn Ca và Hình di mặt cũng đã mười năm rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã qua mười năm, nếu như biểu muội vẫn còn, có lẽ đã lớn thành một thiếu nữ tuyệt sắc rồi, đáng tiếc...”

Suy nghĩ trong chốc lát, trong đầu hiện ra một gương mặt vô cùng đáng yêu, dung nhan anh tuấn không khỏi hiện lên một niềm hoài niệm cùng yêu thương.

Thu hoài lại tâm tư, Cung Vô Hải đứng dậy, phúi phúi long bào sáng bóng, thần sắc nghiêm túc phân phó: “Người đâu, trầm muốn đi xem người trong cung hoàng hậu, về sau sẽ để hoàng hậu đi thỉnh an mẫu hậu trầm.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 2: Người thân gặp mặt

editor: aries mai.

Trời trong nắng ấm, không gợn chút mây.

Trong hậu hoa viên ở hoàng cung, trăm hoa đua nở, hương hoa lan tỏa khắp nơi, cả một hậu hoa viên đang huyền ảo bỗng chốc trở nên yên tĩnh lạ thường, tất cả cung nữ thái giám đều tròn mắt há hốc miệng nhìn về bóng dáng một nam một nữ đứng đó không xa, ai cũng hoài nghi rằng phải chăng xuất hiện ảo giác.

Dưới ánh mặt trời, môi đỏ của người nam từ cong lên, khuôn mặt khôi ngô mang ý cười nồng đượm, mắt phượng nhìn chăm chú vào thiếu nữ áo trắng đứng bên cạnh, một bộ xiêm y màu đỏ lướt qua, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ chứa tia ôn hòa mà trước giờ chưa từng có.

Nam tử này vô luận là dung mạo yêu nghiệt tuyệt thế hay một thân khí thế cường đại đều không ai sánh bằng, nhưng điều làm cho mọi người khiếp sợ là hẳn chẳng phải Nam Vương sao? Xưa nay Nam Vương cực kì ghét nữ tử, lần này trở về bên cạnh lại là một thiếu nữ tuyệt sắc?

Chẳng lẽ tin đồn là thực? Thật sự có Nam Vương phi sao?

Đúng lúc này, một dáng vẻ thướt tha mềm mại xinh đẹp rơi vào tầm mắt mọi người, cung nữ và thái giám đều thu hồi lại tầm nhìn, quét sân tiếp tục quét sân, tu bổ hoa cỏ tiếp tục tu bổ hoa cỏ, chỉ là ánh mắt đều tập trung về chỗ kia, ngóng trông chuyện tiếp diễn.

Phía trước đột nhiên lại có người cản trở, Cung Vô Y dừng chân, khoe môi đang vui vẻ cũng chậm rãi tan ra, lông mày bất mãn cau lên, lạnh nhạt nhìn người trước mặt: “Vân quý phi, không biết người cản trở ta là có chuyện gì?”

Vân quý phi?

Nghe cách gọi như thế thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, ngẩng đầu, ánh mắt ác liệt nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ.

Chỉ thấy Vân Tâm Vũ mặc cung trang màu vàng nhạt, trên cổ trắng nõn đeo một chiếc vòng vàng, mái tóc búi cao, trên đỉnh có một cây trâm phi thúy. Nếu không có Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh chắc hẳn ả cũng là một mỹ nhân hiếm có, tiếc thay mọi hào quang lúc này của ả đều bị che lấp.

Dạ Nhược Ly hỏi ngược lại thiếu nữ ngang ngược càn rỡ, trang điểm đậm đến mấy lớp phấn, lại nhìn quý phi nương nương cao quý đoan trang trước mặt, thật sự không thể tin đây là con gái của Vân Lan, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng – Vân Tâm Vũ.

“To gan!” Cung nữ bên cạnh nhìn thấy Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ liền quát to một tiếng: “Người là ai? Vì sao thấy quý phi nương nương chẳng những không quỳ mà còn dám dùng ánh mắt bất kính như thế nhìn nương nương?”

Vân Tâm Vũ giờ tay, ngăn lời cung nữ đang nói.

Ả có chút nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, chẳng hiểu vì sao thiếu nữ áo trắng này lại mang đến cho ả cảm giác quen thuộc, cũng chẳng nhớ là đã gặp nơi nào nữa.

“Nam Vương, vị cô nương này là ai thế?” Vân Tâm Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn Cung Vô Y, ánh mắt lộ vẻ si mê lóe lên rồi biến mất rất nhanh, nhanh đến mức không kịp nắm bắt: “Vị cô nương này ta chưa từng gặp qua, chắc hẳn không phải con gái đại thần trong triều, chẳng lẽ Nam Vương không biết quy củ trong cung? Cho dù là người của Nam Vương cũng không thể bỏ qua quy củ được, người tùy tiện mang người ngoài vào cung không sợ hoàng thượng sẽ trách phạt sao? Người có ý gì đây?”

Lời nói này thấu tình đạt lý, đoan trang ôn trọng, chắc hẳn Nam Vương sẽ tán thưởng ả, không giống như nữ tử bên cạnh, ý thể quen biết Nam Vương muốn thông qua Nam Vương mà vào cung. Thật không biết vì sao với thân phận là Nam Vương lại đáp ứng thỉnh cầu vô lễ này.

“Vân quý phi, Ly Phong quốc có cô huân nữ tử hậu cung không được tham gia vào chính sự, cũng không được quấy nhiễu thân vương đại thần, xem ra Vân quý phi đảm nhiệm cũng thật lớn, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn xen vào!” Thần sắc trầm xuống, sau đó bắt lấy tay áo của Dạ Nhược Ly nắm lại rồi cười vui vẻ nói: “Huống chi, bốn vương muốn Vương phi của bốn vương vào thỉnh an thái hậu, người có ý kiến với bốn vương? Người đi hỏi hoàng đệ của bốn vương xem, hẳn có dám trách tội bốn vương?”

Như sét đánh giữa trời quang, Vân Tâm Vũ ngây người tức thì.

Vương phi? Nam Vương đúng là muốn thành thân sao?

Mười năm về trước lần đầu tiên ả nhìn thấy Nam Vương tâm hồn thiếu nữ cũng chỉ ngập tràn hình bóng hắn, có thể trước nay Nam Vương chưa từng ngó ngang gì đến ả mà ả cũng đã trở thành phi của đế vương, quý phi nương nương tôn quý, có thể là ả tham luyện quyền thế cao cao tại thượng này nhưng người ả yêu thủy chung cũng chỉ có Nam Vương.

Đã từng, mặc dù ả không thể trở thành Nam vương phi nhưng Nam vương vốn không có thể thiếp nên lòng ả tương đối thoải mái, nay hẳn lại nói nữ tử này là thê tử của hắn?

“Nương nương, nương nương sao vậy?”

Âm thanh trầm thấp của cung nữ làm Vân Tâm Vũ hồi phục lại tinh thần, ả nhìn bóng dáng của hai người đã đi xa, ánh mắt ghen ghét nói: “Trần Châu, chúng ta đi thôi.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại. Vân Tâm Vũ hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng bức bối, sau đó ả nhớ tới muội muội Vân Tâm Diệp cũng si

mê Nam Vương, âm hiểm cười lạnh một tiếng, coi như bản thân không chiếm được cũng không thể để bọn họ thoải mái như thế.

Nếu Nam Vương muốn lấy thê từ nhất định phải nạp thiếp, lúc đó bản thân ả có thể phá hỏng tình cảm của bọn họ rồi!

Bước trên con đường đá cuội nhỏ nhỏ, Cung Vô Y nở nụ cười nhẹ, dung nhan yêu nghiệt có tia sáng khác thường, hần nhìn nữ tử bên cạnh dùng âm thanh mỉa mai hoặc nói ra: “Tiểu Dạ, năng cứ thế mà buông tha cho nữ nhân Vân Tâm Vũ kia sao?”

“Ngươi muốn thế nào?” Lòng mày ngả ngón, Dạ Nhược Ly giống như cười cũng giống như không cười nhìn yêu nghiệt bên cạnh: “Vừa rồi ta phát hiện ánh mắt Vân Tâm Vũ nhìn ngươi không tầm thường, đối với nữ nhân ái mộ ngươi, ngươi cũng nhẫn tâm như vậy sao?”

Khẽ cau mày, Cung Vô Y dừng bước chân, đột nhiên quay người lại nắm chặt bả vai Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thật sâu: “Nữ nhân, nữ tử ái mộ bốn vương có thể xếp thành hàng dài từ Thiên Vũ quốc đến Ly Phong quốc, chẳng lẽ ai ái mộ bốn vương đều phải tiếp nhận? Huống chi những nữ tử kia chỉ là đám vì khuôn, đến liếc mắt một cái cũng làm bốn vương thấy buồn nôn!”

Toàn thân Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng nghiêm túc như thế của tên yêu nghiệt này, cũng không phát hiện ra trong lòng mình có một cảm giác nhột nhạt.

“Nữ nhân, bốn vương nói cho nàng biết, cả đời này bốn vương chỉ muốn một mình nàng!” Cung Vô Y nắm chặt bờ vai nàng, thanh âm không hề mỉa mai hoặc như lúc trước ngược lại lộ ra cường thế kiên định: “Đời này bốn vương không muốn buông tay nàng, cho nên nàng chỉ có thể trở thành thê tử của bốn vương.”

Yêu nghiệt này đang nghiêm túc...

Dạ Nhược Ly thủy chung cho rằng Cung Vô Y đối với nàng cũng chỉ là sự hiếu kỳ mà thôi, ai ngờ hần lại thật tâm như thế.

“Yêu nghiệt, ngươi cũng biết người hoàng gia đối với ta mà nói là một phiền toái.” Ngăn chặn cảm giác khác thường trong lòng, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn thẳng Cung Vô Y, ánh mắt đen như bầu trời đêm làm cho người khác không thể đoán được những suy nghĩ của nàng.

Cung Vô Y cong môi, cười đến mỉa mai, lại trở thành bộ dạng yêu nghiệt phảng phất người kiên định vừa rồi không phải hần.

“Tiểu Dạ, năng cho rằng nàng không chấp nhận bốn vương sẽ không có phiền toái? Không, bốn vương sẽ phiền nàng một đời một kiếp này.”

“Thế nhưng...” Có chút nhú mày, Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa khắc, nói: “Ta muốn một đời một kiếp cũng chỉ có một người.”

Nghe vậy dáng vẻ tươi cười của Cung Vô Y càng đậm, mắt phượng vẫn nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Điểm này nàng có thể yên tâm, bốn vương không thể không thiếp, có thể tùy theo ý nàng hơn nữa bốn vương đã nói qua cả đời này bốn vương chỉ muốn nàng, chỉ mình nàng.”

“Nam nhân của ta phải cường đại vô cùng, ít nhất sau này có thể sánh bước cùng ta.”

“Trên đại lục này, ngoại trừ bốn vương còn ai có thể xứng với nàng?” Cung Vô Y cười lớn hơn, tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, thổi hơi, âm thanh mập mờ nói: “Tiểu Dạ, đừng tìm cớ nữa, vẫn là nên ngoan ngoãn theo bốn vương đi thôi! Nói không chừng tâm tình bốn vương tốt sẽ không quản lấy nàng nữa.”

Cảm nhận được hô hấp nóng ấm bên tai, Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, bình ổn lại tâm tình nói: “Ngươi quá mức thân cận rồi đấy, hơn nữa ta và di nhỏ cùng biểu ca đã lâu không gặp, lúc này vẫn là nên gặp họ trước đã.”

Dạ Nhược Ly cũng không hiểu, vì sao buổi nói chuyện với Cung Vô Y này lại làm cho tâm tình luôn tĩnh lặng của nàng dậy sóng. Nàng sống cũng hai đời rồi, tính thêm đời này nữa là ba đời, ngay cả cảm xúc khác thường này cũng chưa trải qua chứ đừng nói đến việc thân cận ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa nàng cũng không chán ghét Cung Vô Y tiếp cận mình, chỉ là có chút không quen mà thôi.

Từ Ninh cung, yên tĩnh an hòa.

Mùi hương an thần quanh quẩn khắp trong phòng, trong góc bày thường trúc, trên lá còn vương lại giọt sương, một phụ nhân có dung mạo xinh đẹp tôn quý được một cung nữ đỡ ngồi dậy, chậm rãi rửa mặt rồi từ từ đứng lên, mà ngũ quan của người này lại có vài phần giống Lam Hinh.

Chỉ có điều sơ vói mỹ mạo trước sau như một thì bà lại có vẻ tang thương, tóc mai sớm đã trở thành hoa râm, hiển nhiên là do hậu quả của việc bị đẩy vào lãnh cung để lại.

“Đã sắp mười năm rồi sao?” Thờ dài một tiếng, giữa lòng mày không dấu được hờn ý: “Phụ thân chết oan, Hinh tỷ và Vân Văn Ca táng thân trong biển lửa đã gần mười năm rồi sao? Hôm nay thiên hạ thái bình thịnh thế nhưng phụ thân cũng chẳng thể nhìn thấy được cảnh này...bất quá ta không tin Hinh tỷ và Văn Ca đã chết, ta có cảm giác các nàng vẫn còn sống.”

“Thái hậu,” Nghe vậy, cung nữ sao lưng bà cẩn thận phủ thêm một lớp áo choàng rồi nói: “Đã qua mười năm rồi, thái hậu vẫn còn nhớ chuyện đó sao? Lam thừa tướng, đại tiểu thư, còn có Văn Ca tiểu thư không hy vọng thái hậu như thế này đâu.”

“Lư Ly, nhớ rõ từng lời ta nói lúc không có người thì đừng gọi ta là thái hậu, ngươi cứ gọi ta như lúc còn ở Tướng phủ là Nhị tiểu thư là được rồi.” Nhân nhật cười, khuôn mặt Lam Nị lộ vẻ hoài niệm: “Thực nhớ khoảng thời gian lúc trước, phụ thân yêu thương, tỷ tỷ ôn nhu, đại ca anh tuấn còn có...”

“Thái hậu, Nam Vương cầu kiến.”

Còn chưa nói xong liền bị thanh âm thái giám đánh gãy, Lam Ny sững sốt một chút sau đó tươi cười: “Nam Vương? Hắn đã trở về rồi? Nhanh mời hắn vào đây, hoàng nhi và hoàng hậu cũng nên đến hỏi thăm chứ? Nam Vương trwor về rồi bọn hắn cũng nên sớm đây cũng không thể để Nam Vương chờ lâu.”

“Vâng, thái hậu.”

Thái giám ôm quyền, bước ra khỏi cửa, không lâu sau đó hai bóng dáng đập vào mắt Lam Ny.

Tầm nhìn của bà xoẹt qua xiêm y màu đỏ của Cung Vô Y sau đó ngừng lại trên người Dạ Nhược Ly, một cảm giác quen thuộc thân thiết truyền đến, Lam Ny nghi hoặc nhíu mày: “Ngươi là...”

Dạ Nhược Ly so với mười năm trước thật sự là có biến hóa vô cùng lớn, cũng khó trách Vân Tâm Vũ và Lam Ny đều không nhận ra.

Nhìn thấy Lam Ny, trong trí nhớ lúc nhỏ của Vân Văn Ca, Dạ Nhược Ly biết được từ nhỏ đến lớn đi nhỏ đều rất yêu thương nàng. Lúc trước đi nhỏ ở ngôi vị hoàng hậu cao quý nhưng trước mặt nàng thì bà vẫn luôn là đi nhỏ của nàng.

Căn bản nàng cũng chưa từng ở chung với Lam Ny nhưng lúc vừa thấy bà, hai chữ kia từ đại não trực tiếp nhảy ra khỏi miệng.

“Đi nhỏ...”

Lam Ny cứng cả người, bà sững sờ hỏi: “Ngươi...Ngươi vừa gọi ta là gì?”

Có chút buồn cười, Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Lam Ny: “Chẳng lẽ từ biệt mười năm đi nhỏ đã quên Văn Ca rồi sao?”

“Ngươi là Văn Ca? Ta không nghe lầm đấy chứ?” Thân thể Lam Ny không khỏi run rẩy, hốc mắt hiện ra tầng sương mù: “Thật là ngươi, ta biết là mẹ con các ngươi nhất định còn sống, Văn Ca sao có một mình cháu, mẹ cháu đâu? Nàng ở đâu rồi?”

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn Cung Vô Y nói: “Mẫu thân hiện đang ở Nam Vương phủ, đi nhỏ yên tâm đi.”

“Thật sự? Vậy thì tốt quá, các ngươi đều không có chuyện gì, ta có thể nói một tiếng với phụ thân rồi.” Lam Ny nhẹ nhàng thở ra một tiếng, lau hốc mắt, bước về phía trước nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, dò xét cẩn thận một phen, trong mắt chứa sự vui vẻ: “Mười năm không gặp, lúc trước chỉ mới là tiểu hài tử nay đã là thiếu nữ tuyệt sắc như thế này rồi, lúc trẻ mẹ cháu đã được gọi là đệ nhất mỹ nữ Ly Phong quốc, hôm nay cháu so với mẹ càng đẹp hơn.”

Dạ Nhược Ly đang định trả lời thì âm thanh của thái giám lại vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm.”

“Mẫu hậu, hoàng nhi đến thỉnh an người đây, ồ, tứ hoàng huynh cũng ở đây sao? Cũng không nói để hoàng đệ nghênh đón?” Cung Vô Hải bước vào bên trong, nhìn thấy Cung Vô Y thanh âm ngày càng thấp xuống, thậm chí trong lòng có chút chột dạ.

Mặc dù y là thân đệ vương nhưng mỗi lần nhìn thấy hoàng huynh này đều không khác chế được sợ hãi trong lòng, hơn nữa thực lực của hoàng huynh cao thâm mạt trắc, y không có lá gan trêu chọc ôn thần này.

Nhất là giờ phút này Cung Vô Y đang dùng thần sắc lạnh lùng nhìn y...

Y đã làm gì đắc tội với vị ôn thần này sao? Đám đại thần bức bách y hạ chi để hoàng huynh lấy phi nạp thiếp nhưng y cũng đã ngăn cản lại được rồi mà, bởi y biết hoàng huynh không hề có nửa điểm hứng thú với đám son phấn tục tằng kia, nhưng trong tất cả các vương gia thì cũng chỉ có tứ hoàng huynh là không có Vương phi, phần đông các đại thần đều muốn gả con gái mình cho hắn.

Lại để y hạ chi? Xin nhờ, y còn chưa muốn chết sớm như thế đâu, cường bức tứ hoàng huynh lấy phi cùng với việc đi chết có gì khác nhau?

Người khác còn không biết tứ hoàng huynh chứ y là một thân đệ vương thì cũng phải biết rõ hơn một ít, cho nên có cho y cả trăm lá gan y cũng không dám đắc tội với vị này đâu.

“Hoàng thượng, phi tử hậu cung của người tựa như rất rảnh rồi, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn quản, bình thường người đối với các nàng quá mức khoan hậu rồi hả?” Môi đỏ cong lên nụ cười lạnh, thần sắc bất thiện nhìn Cung Vô Hải.

Nghe những lời ấy Cung Vô Hải như nuốt phải hỏa dược, tức giận nói: “à? Ai dám to gan như vậy? Dám quản cả chuyện của tứ hoàng huynh? Quả thật không đem trầm đặt vào mắt! Ha ha, tứ hoàng huynh yên tâm đi, hoàng đệ nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.”

“Ngoại trừ nữ nhân Vân Tâm Vũ kia còn ai nữa.” mắt phượng âm lãnh xoẹt qua, Cung Vô Y lạnh giọng nói: “Nếu như ngươi không giáo huấn được nữ nhân Vân Tâm Vũ kia thì để bốn vương giáo huấn cho, ngươi tự biết mình nên làm gì, đừng để bốn vương phải nhắc nhở.”

“Được, được, hoàng đệ đã biết.”

Cung Vô Hải nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy thân là hoàng đế thật vô cùng biệt khuất. Ai có thể nghĩ tới, trước mặt mười phần uy nghi như y nhưng sau lưng lại phải xem xét sắc mặt hoàng huynh để làm việc? Cái này thật sự quá biệt khuất rồi, quả thật có thực lực cường đại còn tốt hơn ngôi hoàng đế gấp trăm lần, nếu cho y lựa chọn, chắc chắn y không thèm ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, y cũng muốn có thực lực cường đại a.

“Hoàng nhi, mẫu thân giới thiệu với con một người.” Lam Ny lôi kéo tay áo Dạ Nhược Ly, bước đến trước mặt Cung Vô Hải, trên mặt nồng nực vui vẻ: “Con có đoán được nàng là ai không?”

Cung Vô Hải ngờ ngác một chút, ánh mắt chậm rãi nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt dần xuất hiện tia kinh diễm, sau đó y thu hồi tầm mắt nhìn Lam Ny, từ khi ông ngoại qua đời mẫu hậu bị nhốt vào lãnh cung, rất ít khi thấy người vui vẻ như vậy.

Cô nương này là ai? Vì sao mẫu hậu...

“Ha ha, mẫu hậu biết chắc con đoán không ra, nàng chính là biểu muội Vân Văn Ca, nàng và Hinh tỷ đều còn sống.” Lam Ny mấp máy môi, giữa lông mày có điểm chút vui cười, phảng phất như trẻ lại mười tuổi.

Ngờ ngác há to miệng, Cung Vô Hải ngờ ngác không dám tin thiếu nữ tuyệt sắc này lại là biểu muội của mình: “Vân Văn Ca? Người thật là biểu muội Vân Văn Ca.”

Lời của y mang theo vẻ không thể tin được, Cung Vô Y không khỏi nhăn mày, lạnh nhạt nhìn Cung Vô Hải, bất mãn nói: “Như thế nào? Người do bốn vương mang tới, còn có thể là giả sao?”

Toàn thân co giật một cái, Cung Vô Hải liệu mạng lắc đầu, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ tươi cười: “Ha ha, ta đây không phải là do quá kích động sao? Ta thật không nghĩ tới Văn Ca biểu muội còn sống, lúc trước Văn tướng quân đã nói qua các nàng đã táng thân trong biển lửa, mặc dù không muốn tin tưởng nhưng mười năm qua vẫn không tra được tin tức của các nàng, lúc trước thành thân với Văn Tâm Vũ cũng là muốn tìm kì tích trên người Văn Tâm Vũ nhưng...”

Nguyên nhân chính là không dò la được tin tức của các nàng nên y liền tin những lời Văn Lan nói.

“Văn Lan!” Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, dung nhan tuyệt sắc chứa đầy hận ý: “Lần này ta và mẫu thân trở về thứ nhất là vì muốn gặp mọi người, thứ hai là muốn tìm tên cầu tặc Văn lan trả thù! Hắn đã từng vì bản thân tư lợi mà bán mẹ ruột của ta, hôm nay cũng là lúc hắn nên trả giá rồi!”

Mới đầu Lam Ny bị hàn ý lạnh thấu xương trên người Dạ Nhược Ly dọa sợ về sau đột nhiên tỉnh lại, bàn tay đập lên mặt bàn: “Cái gì? Tên cầu tặc Văn Lan muốn bán Hinh tỷ? Còn dám lừa ta, hoàng nhi, không thể tha thứ cho lão già này, lập tức hạ chỉ bắt giam cả nhà lão ta lại.”

Giờ phút này, Cung Vô Hải khiếp sợ nói không nên lời, y chưa từng nhìn thấy mẫu hậu luôn ôn nhu hiền lành lại có thể nổi giận đến mức này.

“Mẫu hậu, hoàng nhi sẽ đi ngay...”

“Chậm đã!” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lên tiếng, đánh gãy lời nói của Cung Vô Hải: “Mối thù này ta muốn tự tay báo, chỉ chính tay đâm kẻ thù mới có khoái cảm, cho nên sự việc này không cần nhờ bất kì ai rat ay, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa thể rat ay, bất quá ngày đó không còn xa nữa.

“Mẫu hậu, biểu muội đã nói thế thì chúng ta cứ thuận theo ý nàng vậy?” Trầm mặc một lát, Cung Vô Hải ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng: “Đôi khi đứng càng cao té càng đau, chúng ta có thể từ từ khai đao cho bọn hắn một chút cũng không thoải mái.”

“Cái này...” Nhú mày suy tư, cuối cùng Lam Ny thờ dãi nói: “Được rồi, cứ theo các người mà làm, nhưng có một chuyện ta muốn hỏi cho rõ cháu và Nam vương sao lại ở chung một chỗ? Chẳng lẽ các người...”

Con mắt đảo qua đảo lại giữa hai người sau đó nở nụ cười mờ ám, làm cho Cung Vô Hải và hoàng hậu Tần sở hai mặt nhìn nhau, không biết ý tứ của bà như thế nào.

“Có chuyện bốn vương muốn tuyên bố,” Cung Vô Y đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, cường thế ôm lấy eo nàng, mắt phượng ngưng tụ tia tà mị bá đạo: “Nàng là Nam Vương phi tương lai của Vương phủ, cũng là nữ nhân duy nhất mà đời này kiếp này bốn vương muốn thành thân, cho nên nhóm vi khuẩn vọng tưởng vào cửa Vương phủ làm phiền hoàng đế giải quyết giúp.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly nhắc chân, hung hăng dẫm nát chân Cung Vô Y, ác ôn nói: “Yêu nghiệt, ta đáp ứng gả cho người lúc nào?”

“Tiểu Dạ, nàng thật độc ác!” Cung Vô T thấp con mắt nhìn nữ tử đang ôm trước ngực, mắt phượng đầy ủy khuất: “Ta là phu quân tương lai của nàng, chẳng lẽ nàng không thể ôn nhu một chút?”

Vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện sắc mặt thay đổi của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y vội vàng đổi giọng: “Nhưng ta rất ưa thích tính cách không chút ôn nhu này, cho nên Tiểu Dạ xem như ta cuồng đại, đáp ứng ta đi.”

Ngôn ngữ cử chỉ của Cung Vô Y làm cho mọi người ở Từ Ninh cung trợn to hai mắt.

Cái này có thể nói là vô quyết dày có móng tay nhọn không? Ai có thể nghĩ đến người xem nữ tử như vi khuẩn Cung Vô Y lại có bộ mặt như thế này?

“Khục khục,” Lam Ny ho khan hai tiếng, cười tí mắt: “Nam Vương, trong khoảng thời gian này ta muốn rời hoàng cung tới phủ người một chuyến, không biết ý người như thế nào?”

Cung Vô Y mặc kệ sắc mặt bất thiện của Dạ Nhược Ly, vẫn ôm eo nàng như cũ, sau đó ngẩng đầu có chút cong môi: “Thái hậu đại giá quang lâm, bốn vương sao có thể cự tuyệt? Người yên tâm, vương phủ ta cái gì cũng không có chỉ có cái nhiều gian phòng, cho dù là hoàng thượng và hoàng hậu tới cũng đều được.”

“Thật sự?” Hai mắt Cung Vô Hải sáng ngời, vẻ mặt tươi cười: “Thật sự là tốt quá rồi, vậy thì làm phiền tứ hoàng huynh rồi, rất lâu rồi ta chưa gặp Hình di và biểu muội, muốn trao đổi tình cảm thật tốt!”

“Không được!” Lam Ny tròn mắt nhìn Cung Vô Hải, sau đó nhìn Cung Vô Y: “Hắn cần phải xử lý quốc gia đại sự, không có thời gian, mà hoàng hậu còn phải lo sinh nhật của công chúa vào năm ngày sau nhất định cũng không có thời gian, chúng ta đi thôi.”

Cung Vô Hải thất vọng cúi đầu, bất mãn trừng mắt nhìn Lam Ny, chỉ có thể kháng nghị trong yên lặng.

“Muội muội.” Tần Sở giẫm bước hoa sen đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, thân thiết nắm tay nàng, mỉm cười: “Năm ngày sau là sinh nhật của nữ nhi ta, lúc đó muội và Nam Vương cùng đến dự đi, bất quá muội phải cẩn thận với những nữ tử xem trọng Nam Vương.”

Trước mặt nữ tử dung mạo không tính là xinh đẹp, chỉ có thể xem là thanh tú này, nhưng trên người nàng ấy lại tỏa ra khí chất ôn nhu thân thiện làm cho Dạ Nhược Ly sinh lòng hảo cảm.

“Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới.”

Hơn nữa sẽ cho nàng ấy một phần đại lễ.

Chủ yếu chính là để cho Vân Lan biết rõ mẹ con nàng trở về rồi...

Vì vậy mọi người vứt bỏ một bụng oán niệm Cung Vô Hải trở về vương phủ, vì Lam Ny vụng trộm xuất cung nên chỉ dẫn theo tỷ nữ là Lưu Ly, cũng không mang theo ai khác, toàn bộ hoàng cung ngoại trừ hoàng đế và thị vệ bên ngoài không ai biết thái hậu đã xuất cung.

Xa cách lâu năm mới gặp lại, tự nhiên có nhiều chuyện nói không hết, cho nên đêm nay Bắc Ảnh Thần và Bắc Ảnh Phong đều bị Lam Hình gạt qua một bên.

Những năm gần đây có thêm kinh nghiệm, Lam Hình cũng không nói hết tất cả cho Lam Ny, dù sao có một số việc liên quan đến tầng điện, không phải võ giả bình thường này cũng gặp phải, kể cả Dạ Nhược Ly là các chủ của Ám Dạ các nàng cũng không nói, nếu không sẽ dọa Lam Ny mất.

Vì vậy vẫn là nên tiết lộ từng chút từng chút một có thể dễ dàng chấp nhận hơn.

Mà trước sinh nhật của công chúa, Lam Ny liền yên tâm thoải mái ở lại Vương phủ, bà đã từng chứng kiến Bắc Ảnh Thần thuận theo Lam Hình như thế nào, yêu thương Dạ Nhược Ly ra sao nên hiển nhiên xem Bắc Ảnh Thần là người chồng tốt, người cha tốt, không khỏi buông lỏng toàn bộ tâm tình.

Vô luận theo phương diện nào so sánh giữa Vân Lan và Bắc Ảnh Thần đều chênh lệch quá xa, không biết Vân Lan nhìn thấy cảnh tượng này sẽ có cảm giác như thế nào?

Bà bỗng nhiên rất mong chờ ngày đó...

Ngày sinh nhật mà mọi người mong chờ cũng đã đến...

Trong hoàng cung, khắp nơi đều ngập tràn không khí hân hỷ vui sướng.

Ly Phong quốc chỉ có duy nhất một cô công chúa, lại là con của hoàng hậu tự nhiên đặc biệt long trọng, rất nhiều đại thần dẫn theo gia quyến đến ngồi chờ, tất nhiên là sợ người khác vượt mặt mình rồi. Nhưng điều đặc biệt là ở đây có rất nhiều nữ tử ăn mặc xinh đẹp tựa hồ như muốn đẽ bẽp những người còn lại để nâng cao mình lên.

Bọn họ nghe nói đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc quyền cao chức trọng Nam Vương đã trở về, vì muốn lọt vào mắt Nam Vương nên chúng nữ đều cố gắng ăn mặc xinh đẹp nhất có thể.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu giá lâm! Thái hậu nương nương đến! Lạc Vũ công chúa đến! Vân quý phi đến! Tinh quý phi đến!...”

Theo âm thanh của thái giám truyền vào, mọi người vội vàng đứng lên: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...”

“Chúng khanh gia bình thân, hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ các vị không cần đa lễ.” Uy nghiêm mười phần vang lên, một bóng dáng màu vàng đập vào tầm mắt mọi người, bên cạnh hắn là bóng dáng mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng Tần Sở, lúc này tay nàng ấy lấy một nữ hài tử vô cùng đáng yêu, dung nhan thanh tú nở nụ cười thân nhiên, đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn về bé gái, trong mắt ánh lên tình thương của mẹ không cần phải nói nên lời.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú vào Lam Ny thì đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt luôn u sầu của thái hậu nay lại có biến hóa vô cùng lớn.

Vân Tâm Vũ nắm chặt tay, nhìn Tần Sở với tia hung ác, ả không thể đoạt được tâm Nam Vương như vậy nhất định phải nắm cho được quyền lực, nếu có thể loại trừ được hoàng hậu thì với thủ đoạn của ả không ai có thể thích hợp hơn...

Mà ả tự cho tia hung ác trong mắt được ngụy trang vô cùng tốt nhưng lại không hề hay biết Tinh quý phi ở bên cạnh đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

“Nam Vương gia đến...”

Đột nhiên, giọng thái giám vang lên ngoài cửa một lần nữa.

Nghe thấy câu thông báo chúng nữ lập tức quay đầu nhìn về phía cửa lớn, cũng không quên sửa sang lại dung mạo, để cho Nam Vương lưu lại ấn tượng khó quên.

Ít lâu sau một bộ xiêm y màu đỏ chậm rãi bước vào, nam tử tuyệt thế tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo khiến người xem qua khó mà quên được, mắt phượng dài hẹp, mũi cao thẳng tắp, môi đỏ mọng mê người, không thể không thán phục nam tử kia đúng là thập toàn thập mỹ, cũng không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc, dung mạo như vậy đại khái chỉ có Nam vương mới có được.

Chỉ là bên cạnh Nam Vương còn có một thiếu nữ áo trắng, nàng là ai? Chẳng lẽ là Nam Vương phi trong truyền thuyết?

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, chúng nữ đều quảng cái nhìn ghen ghét lẫn căm phẫn, tại sao người bên cạnh Nam Vương lại không phải là bọn họ mà là nàng? Nam vương tuấn mỹ như vậy, thân phận tôn quý như vậy chỉ có thể xứng đôi với con cái trọng thần trong triều thôi.

Nữ nhân kia là ai? Có tư cách gì đứng bên cạnh Nam Vương?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 3: Huyền thú cấp mười lăm

Ở yến hội điện huyền náo, từ khi Cung Vô Y bước vào lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Phản đông đều là ánh mắt ghen ghét nhìn Dạ Nhược Ly, trong đó không hề che giấu lửa giận và địch ý, nàng ta có tư cách gì mà đứng bên cạnh Nam Vương cao cao tại thượng kia? Cho dù có là giai nhân tuyệt sắc cũng không có cách nào sánh bước như vậy.

Mà tất cả thiếu niên nam tử trong điện đều dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Dạ Nhược Ly, từ trước đến nay bọn họ chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đến vậy. khó trách đến Nam Vương cũng thần hồn điên đảo.

Cung Vô Y cảm nhận được điều đó, môi đỏ cong lên, trước mặt mọi người cầm tay Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ chí khí cuồng mị, mắt phượng lộ lệ ác liệt nhìn xung quanh, nhìn thấy ánh mắt của hần ai cũng phải cúi đầu xuống.

Chân mày cau lại, Dạ Nhược Ly ra sức rút tay lại nhưng mỗ yêu nghiệt nào đó thực sự dùng sức quá mạnh, thử mấy lần đều không có kết quả đành để mặc theo ý hần.

“Này, ngươi thả tỷ tỷ của ta ra!”

Thanh âm non nớt vang lên giữa đại điện yên tĩnh, mọi người nhìn theo hướng phát ra giọng nói chỉ thấy trước mặt Cung Vô Y là một hài tử phấn điêu ngọc mài chống hai tay lên hông, mắt to tựa hồ phun ra lửa giận, môi mím mề vô cùng đáng yêu, nhưng lại đầy địch ý nhìn Cung Vô Y.

Tất cả mọi người đều cảm thán một tiếng, bọn hần dường như đã tưởng tượng ra cảnh tượng thô thảm của tiểu oa nhi này, thật sự rất đáng tiếc cho tiểu oa nhi xinh xắn này...

Nhưng Cung Vô Y lại không hề tức giận, hần hồ hững hờ ngắm bé trai trước mặt, nở nụ cười cực kì âm hiểm: “Muốn tranh đoạt Tiểu Dạ cùng bốn vương? Chờ ngươi trưởng thành rồi nói, với thực lực hôm nay của ngươi một chương của bốn vương cũng có thể tiến ngươi về Tây Thiên đấy, còn dám cướp người với bốn vương? Nếu như có một ngày ngươi đánh thắng bốn vương bốn vương nhất định sẽ trả Tiểu Dạ cho ngươi.”

Nếu như đến tiểu oa nhi hần cũng đánh không lại thì có tư cách gì bảo vệ cho nàng? Bất quá ngày đó vĩnh viễn sẽ không đến...

“Tốt, đây là do ngươi nói đấy nhé, không được đổi ý.” Nghe vậy, khuôn mặt đáng yêu của bé trai lộ vẻ tươi cười, quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tinh quang: “Tỷ tỷ, Phong nhi nhất định sẽ đánh thắng tên bại hoại này, tỷ đừng để ý đến hần, sau này tỷ làm thê tử của Phong nhi có được không?”

Trên trán nổi đầy hắc tuyến, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Bắc Ảnh Phong, nàng không hề nghĩ tới trong lòng Tiểu Phong nhi lại có ý định như vậy.

Ai chứng kiến cảnh này cũng đều khiếp sợ, không thể tưởng tượng được trên đời này có kẻ dám to gan giành nữ nhân với Nam Vương, huống hồ còn là một tiểu oa nhi, tuổi còn nhỏ như vậy có biết cái gì gọi là thê tử không?

“Các vị khanh gia, hôm nay trẫm muốn giới thiệu với các vị một người,” Đúng lúc này Cung Vô Hải đứng lên từ long y, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Vân Lan nói: “Không biết các vị còn nhớ Vân tướng quân có một vị Nhị tiểu thư? Vị này chính là biểu muội của trẫm – Vân Văn Ca.”

Cung Vô Hải cố ý nói ba chữ sau thật chậm, thật nhấn mạnh, mà ý tứ không còn nói cũng biết.

Trong phút chốc ai cũng vì tin tức này làm cho ngây ngẩn cả người, ngay sau đó tiếng nghị luận vang lên không dứt.

“Nhị tiểu thư Vân tướng quân? Là con gái của Lam Hinh, Lam thừa tướng? Không phải nàng đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy, tin tức này là do chính tướng quân truyền ra, nghe nói sau hôm Lam thừa tướng bị xử tử hình đêm đó phát sinh ra hỏa hoạn, phu nhân tướng quân và Vân gia Nhị tiểu thư đều táng thân trong biển lửa, lúc này sao lại xuất hiện ở đây?”

“Phanh!”

Một tiếng vang thanh thúy xoẹt qua trong điện, cắt ngang tiếng xôn xao của mọi người.

Ngồi ở đó là Vân Lan, tay cầm chén sứ không cẩn thận để rơi xuống đất, gã đột nhiên đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly: “Không, không có khả năng, rõ ràng đã qua đời rồi mà, không có khả năng còn sống, bệ hạ, người vạn lần đừng tin những người thủ đoạn nham hiểm như thế, chắc chắn người bị họ lừa gạt rồi, ai biết được bọn họ có quỷ kế gì muốn hãm hại bệ hạ.”

Rõ ràng trên đường trở về Thương gia đã gặp qua đám cướp, không một ai sống sót, Lam Hinh và Vân Văn Ca khẳng định cũng đã chết rồi, đây nhất định không phải là sự thật.

“Như thế nào? Vân tướng quân đang nghi ngờ trẫm?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt ác liệt tựa như có thể xuyên tâm, dung nhan anh tuấn cũng theo lời Vân Lan nói mà lạnh đi vài phần.

Lau lau mồ hôi lạnh, Vân Lan vội vàng quỳ xuống đất, ôm quyền nói: “Vi thần không dám, vi thần vì sự an nguy của bệ hạ mà cân nhắc, bệ hạ sao có thể nghi ngờ tâm trung tâm này? Nếu như người nọ là giả mạo, vạn nhất làm tổn thương đến bệ hạ thật không dám tưởng tượng.”

“Hừ.” Cung Vô Hải hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ mạnh vào bàn, vô cùng tức giận nói: “Không dám? Trẫm ngược lại không tin có cái gì mà tướng quân người không dám làm! Chuyện này trăm và mẫu hậu đã xác nhận qua, thật đúng không thể nghi ngờ, sau này nếu như có ai hoài nghi chuyện này nhất định sẽ bị trừng trị theo luật.”

Nắm chặt bàn tay, Vân Lan không cam lòng ngồi xuống, hần càng nhìn càng kinh sợ, không, không có khả năng, Vân Văn Ca và Lam Hinh đã chết trong tay bọn cướp rồi, người này nhất định không phải là nàng.

Mà dưới bàn tiệc cũng có một người run rẩy không thôi, y không nhận được đứng lên kích động nhìn Dạ Nhược Ly.

“Vân Ca, người thật sự là Vân Văn Ca? Ta là cậu của ngươi, Vân Ca, không ngờ ngươi vẫn còn sống...” Nam tử mặc áo xám, nhấc tay giang chân đều thể hiện được mười phần khí khái, vô cùng kích động, trong lúc nhất thời ngoài những lời ấy ra y cũng không biết nói gì khác.

Vì lúc trước Lam Lăng có rời khỏi Ly Phong quốc một thời gian sáng sớm nay về trở về nên Cung Vô Hải và Lam Nị chưa kịp nói cho y biết, hiển nhiên là y không có thời gian chuẩn bị tâm lý.

Dạ Nhược Ly nhìn người cậu xa cách nhiều năm, ngoại trừ nét mặt thêm vài phần tang thương còn lại không có gì thay đổi...

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Lam Lăng, xem tình huống này cô nương kia thật sự là Nhị tiểu thư Vân gia rồi, không ngờ nữ tử mà chúng nữ luôn khinh thường nháy mắt một cái đã trở thành biểu muội của hoàng thượng, thân phận cao quý bậc này tất nhiên có thể xứng đôi cùng Nam Vương rồi.

Bất quá Nam Vương phủ chưa có trắc phi, nếu chính phi đã không thuộc về các nàng thế thì vị trí trắc phi kia vô luận ra sao cũng phải nhất định có được.

Đúng lúc chúng nữ hạ quyết tâm, âm thanh êm tai mềm mại vang lên: “Đại ca, đã lâu không gặp, còn có Vân tướng quân, nữ nhi của ta là thật hay là giả cũng không tới phiên ngươi lên tiếng, ngươi không có tư cách đó.”

Âm thanh quen thuộc từ mười năm trước Lam Lăng nhất định không quên, y kích động quay đầu nhìn về đại điện, màu cà phê trong mắt tựa hồ có chứa tình cảm của y...

Theo tiếng nói vang lên, một đôi tuấn nam mỹ nữ chậm rãi bước vào, chỉ thấy nam tử phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm, toàn bộ trong điện người có thể vượt qua hần cũng chỉ có Nam Vương Cung Vô Y, mà bên cạnh hần còn có giai nhân tuyệt sắc, đứng là trời sinh một cặp.

“Sao...Sao lại là nàng?” Vân Lan nhìn thấy Lam Hinh cứng ngắc cả thân người.

Vân Lan chưa từng nghĩ tới chuyện nữ nhân mình vứt bỏ lúc trước lại còn sống, hơn nữa đã qua mười năm mỹ mạo vẫn như trước, theo thần sắc của nàng có thể thấy mười năm qua nàng sống rất thoải mái, cái này làm cho thâm tâm Vân Lan nổi lên đầy đố kỵ.

“Hinh nhi, muội và Văn Ca vẫn còn sống, thật sự là quá tốt, ta có thể an tâm nói với nghĩa phụ một tiếng rồi.” Thanh âm Lam Lăng nghẹn ngào đứt quãng, y tuy là một thân nam nhân lại là gia chủ của Lam gia nhưng lúc này không hề để ý đến hình tượng, lệ nóng quanh mắt nhìn Lam Hinh và Vân Văn Ca.

“Đại ca!” Lam Hinh bỗng nhiên gia tăng cước bộ nhào vào lòng Lam Lăng, hốc mắt ngập nước nói: “Đại ca, muội thật sự rất nhớ huynh, hiện tại một nhà chúng ta đoàn tụ rồi, nếu phụ thân còn tại thế thì thật sự là quá tốt rồi.”

Nói đến Lam thừa tướng bọn họ đều trầm mặc, đầy thương cảm.

Ánh mắt Vân Lan liếc nhìn Cung Vô Hải, nhìn thấy y không có ý trách tội gã không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vô thức nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhượng Ly, khuôn mặt hiện tia khóc liệt.

Xem ra bệ hạ còn chưa biết những chuyện mà mình đã làm, cũng đúng, biểu huynh và biểu cữu cũng không thân thiết, huống chi Nam vương và bệ hạ là anh em ruột, nếu như Vân Văn Ca vọng tưởng trèo vào Nam Vương phủ nhất định cần có người chống lưng vững chắc nếu không khó sống trong Nam vương phủ, các nàng nhất định chưa đem sự việc nói với bệ hạ.

Chỉ cần Vân Văn Ca còn cần gã là hậu thuẫn như vậy sẽ tùy ý cho gã sai khiến, đến lúc nàng trở thành Nam Vương phi thì nhờ nàng đem Điệp nhi đưa vào Nam Vương phủ trở thành trắc phi, cũng có thể giải quyết tâm sự của Điệp nhi.

Mà ngồi bên cạnh Vân Lan là thiếu nữ áo trắng, từ khi Nam Vương và Dạ Nhượng Ly bước vào vẫn luôn ngập tràn địch ý. Vân Văn Ca bắt quả chi là con gái của Vân gia, cũng chỉ xem là đồ rác rưởi có tư cách gì ở cạnh Nam Vương? Nam tử tôn quý tuấn mỹ như Nam Vương phải xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, thật không biết Nam Vương nghĩ gì lại hết lần này đến lần khác xem trọng đồ rác rưởi như vậy.

“Hoàng thượng lại nói tiếp Văn Ca là muội muội của nô tỳ, hiện tại nô tỳ có một thỉnh cầu không biết có được hay không?” Vân Tâm Vũ rũ mắt, che kín sự âm hiểm, mím môi tươi cười, nhanh nhẹn đứng lên bước đến trước mặt Cung Vô Hải cúi đầu đúng tiêu chuẩn cung đình: “Nô tỳ có một biểu đệ, cũng là thanh niên tài tuấn, tuổi còn trẻ nhưng đã là Võ sư cao cấp vừa hay lại xứng đôi với Văn Ca muội muội, cho nên nô tỳ thỉnh cầu mong bệ hạ tác thành, có thể khiến cho thân càng thêm thân, nếu hoàng thượng đã hạ chỉ biểu đệ nô tỳ chắc chắn không dám bất tuân.”

Cả đại điện đang huyền não lập tức trở nên im ắng, tất cả mọi người đều nhìn Vân Tâm Vũ.

“Vân quý phi, lời này ngươi nói sai rồi.” Tần Sở lạnh nhạt liếc nhìn Vân Tâm Vũ, giờ phút này tuy dung mạo không tính là xinh đẹp nhưng có phần tôn quý tự nhiên: “Ý tứ của ngươi là nếu không có ý chỉ của bệ hạ biểu đệ của ngươi có thể cự tuyệt? Bất quá bốn cung nhớ Vân quý phi chỉ có một biểu đệ duy nhất, hẳn chẳng phải là thanh niên tài tuấn gì, ngược lại thường xuyên lưu luyến thanh lâu, tiểu thiếp đầy đàn, là dạng công tử ăn chơi khinh người có tiếng, ngươi lại muốn biểu muội phong hoa tuyệt đại này gả cho biểu đệ ngươi? Đây chẳng phải là một bông hoa lài cấm bãi phân trâu sao? Huống chi việc chung thân đại sự xưa nay đều là cho cha mẹ làm chủ không đến phiên Vân quý phi ngươi quản đâu.”

Âm mang xoẹt qua đáy mắt, Vân Tâm Vũ cười một tiếng: “Nô tỳ là tỷ tỷ của Văn Ca, với tư cách là tỷ tỷ sao lại không được quyết định hôn sự của muội muội mình? Ngược lại hoàng hậu nương nương có tư cách gì xen vào chuyện của người khác?”

“Làm càn!” Thần sắc Tần Sở lạnh lẽo, bên môi nở nụ cười trào phúng: “Vân quý phi, ngươi là đang chất vấn bốn cung? Đúng là bốn cung không có tư cách quản hôn sự của biểu muội, nhưng bốn cung là chủ của hậu cung hiển nhiên là có tư cách quản ngươi, nếu như ngươi không phục chúng ta nghe theo quyết định của bệ hạ.”

Nắm chặt bàn tay, trong nội tâm Vân Tâm Vũ tràn đầy không cam lòng. ả biết rõ lời Tần Sở nói là sự thật, thân là hoàng hậu tất nhiên phải thay hoàng thượng quản lý hậu cung, đúng là có tư cách quản lý tất cả các phi tần. Nhưng ả ta rất không cam lòng, luận mỹ mạo lẫn gia thế ả có chỗ nào thua kém Tần Sở? Vì sao bệ hạ lại lập nàng ta làm hậu, còn ả chỉ là một quý phi? Cho dù thế nào ả đều muốn cướp lấy vị trí đó của Tần Sở, nếu như thế ả muốn gả Vân Văn Ca cho ai liền có thể gả cho người đó.

Cung Vô Hải cẩn thận liếc nhìn gương mặt tối sầm của Cung Vô Y lập tức bị dọa đến mức chảy mồ hôi lạnh, đáy lòng thầm đem 18 đời tổ tông nhà Vân Tâm Vũ ra hỏi thăm một lượt.

Biểu muội của mình lại bị tứ hoàng huynh độc chiếm, nếu thật sự ra ý chỉ như thế đoán chừng với tính cách của hắn nhất định sẽ san bằng Ly Phong quốc, mà Vân Tâm Vũ khá may mắn biểu muội muốn tự mình đối phó với Vân gia bằng không tứ hoàng huynh tàn bạo kia đã sớm mặc kệ thân phận quý phi trực tiếp đại khai sát giới, huyết nhuộm hoàng cung rồi.

“Hoàng thượng, đừng quên ngày ấy bốn vương đã nói gì với ngươi.” Nam tử tuấn tú trầm xuống, mắt phượng dài hẹp xoẹt qua tia huyết quang: “Nàng là vương phi của bốn vương, ai dám lấy nàng, bốn vương sẽ tru di cửu tộc nhà hắn, cửu tộc tất nhiên sẽ kể đến người thân, nếu như ngươi muốn chết bốn vương sẽ thành toàn cho ngươi!”

Đột nhiên trên người hắn phát ra luồng khí thế cường đại làm cho mọi người ở đây đều cảm thấy khó thở. Nhưng toàn cung điện chỉ có thiếu nữ áo trắng bên cạnh nam tử vẫn giữ được thần thái tự nhiên, tựa hồ như không bị khí tức của hắn ảnh hưởng.

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, ả không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ phát lửa giận lớn như thế, xem ra hẳn thật sự coi trọng tiện nhân Vân Văn Ca kia rồi, bất quá ả tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ thoải mái, đại thần trong triều hiển nhiên sẽ không đồng ý Nam Vương chỉ có một vợ.

Một mình Vân Văn Ca muốn độc chiếm Nam Vương, tuyệt không có khả năng đó, ở Ly Phong quốc không có vương gia nào là không có trắc phi và tiểu thiếp, cho dù là Nam Vương cũng sẽ không ngoại lệ.

“Khục khục, tứ hoàng huynh, Văn Ca muội muội, Hinh di, dượng, Phong nhi biểu đệ, hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ, các ngươi nên ngồi xuống trước đã.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, nhìn Vân Tâm Vũ lạnh giọng nói: “Vân Tâm Vũ, ngươi thật to gan, biểu đệ của ngươi mà dám đòi xứng đôi với biểu muội của trẫm? Hơn nữa hoàng hậu còn chưa lên tiếng, ở đại điện này ngươi có tư cách gì để nói chuyện? Trẫm nề tình ngươi sai phạm lần đầu, sau khi yến hội tan chính mình đi lãnh 50 đại bản, giáng xuống làm phi.”

Nghe vậy lòng Vân Tâm Vũ căng thẳng, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ là vô tình nói vậy thôi, cầu xin hoàng thượng tha cho nô tỳ một

mạng!”

50 đại bản, đối với võ giả mà nói cũng không quá nặng nhưng vấn đề là từ khi trở thành quý phi à đều dùng thủ đoạn tranh thủ tình cảm, đầu còn luyện tập thân thể như ngày trước, nhận 50 đại bản còn vị giảm chức, thật là tổn hại lớn.

Đều do tiện nhân Vân Văn Ca kia hại, nếu không phải do nàng xuất hiện, chính mình sẽ không đắc tội với hoàng thượng.

“Vây được rồi, 50 đại bản...”

Trong lòng vui vẻ, Vân Tâm Vũ cho rằng Cung Vô Hải không đành lòng trừng phạt mình, nhưng câu tiếp theo như muốn đánh Vân Tâm Vũ xuống địa ngục.

“Sẽ đổi thành 50 roi, đúng rồi, thông báo xuống mỗi khi đánh đều phải bôi nước tiêu lên trên, nếu như thiếu một roi nhất định sẽ hỏi tội các ngươi!”

Thân thể lạnh như băng, à không khỏi hoài nghi hoàng thượng đã biết mười năm trước à cũng từng làm vậy với Vân Văn Ca hay không mới đổi hình phạt như vậy, bất quá nếu hoàng thượng biết được chuyện đó nhất định không chỉ đơn giản là 50 roi như vậy.

“Hoàng thượng” Vân Lan đứng dậy chậm rãi tiến tới, quỳ xuống trước mặt Cung Vô Hải, than thở khóc lóc: “Hoàng thượng người làm như vậy thật không nên, quý phi nương nương tốt xấu gì cũng đã theo người nhiều năm, nàng đã làm sai chuyện gì sao người lại đối xử với nàng như thế? Thân thể nương nương mảnh mai, yếu đuối sao có thể chịu nổi 50 roi kia? Huống chi còn có nước tiêu nóng...”

“Cái gì? Vân tướng quân thấy 50 roi quá ít? Vân tướng quân không hổ danh là Đại tướng quân của Ly Phong quốc, dám vì đại nghĩa diệt thân như vậy, vậy thì 100 roi đi, nếu người còn chê ít ta có thể tăng thêm.” Cung Vô Hải tán thưởng gật đầu, phảng phất như những lời này đều là do Vân Lan nói ra: “Bất quá trăm chỉ muốn xử phạt nàng chứ không muốn lấy mạng nàng nên hình phạt sẽ phân ra hai ngày, Vân tướng quân có ý kiến gì không?”

Vân Tâm Vũ chết rồi chẳng phải sẽ mất phần thú vị sao? Ít nhất cũng phải đợi đến lúc à nhận hết mọi hậu quả rồi lúc đó mới có thể chết được.

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan đại biến nhưng vẫn đề lừa gạt trong lòng xuống: “Vi thần tuyệt đối không dị nghị, xin bệ hạ làm chủ.”

Dị nghị? Hắn dám có dị nghị? Nói bậy nói bạ đoán chừng 100 roi sẽ tăng lên 200 roi.

“Thật sự là ngu ngốc ngu ngốc, mả tâm mả, người dùng bày phân, không hổ danh là huynh đệ cùng cha khác mẹ.” Dạ Nhược Ly nhún vai, im lặng, nàng chưa từng nghĩ biểu ca của nàng lại có thể nói dối trắng trợn như thế, bất quá chứng kiến sắc mặt tái nhợt của ai đó tâm tình không khỏi vui lên.

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu thôi, Vân Lan đã phạm sai lầm lớn chắc chắn phải trả cái giá vô cùng thê thảm.

“Nếu Vân tướng quân không còn gì để nói nữa thì cứ quyết định vậy đi, hiện tại trăm tuyên bố yến hội bắt đầu!”

Theo âm thanh lạnh lùng uy nghiêm vang xuống, mọi người đều đứng dậy bởi đây chính là lúc tặng lễ vật, so sánh ai tặng tốt hơn ai, phải biết hoàng thượng chỉ có duy nhất một cô công chúa, đương nhiên sẽ sùng như báu vật, vì vậy lễ vật cũng không thể tùy tiện được.

Trước tiên là một nam nhân bụng phệ, trong tay cầm một hộp gấm, nửa quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng, vi thần dâng lễ vật cho công chúa là Minh châu của Nam Hải Thất Thái, mong ước công chúa sẽ như viên minh châu này mãi mãi sáng chói.”

“Tốt, trăm thay mặt Lạc Vũ đa tạ Vương khanh gia.” Cung Vô Hải nhàn nhạt cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lạc Vũ, vẻ mặt vô cùng yêu thương: “Lạc Vũ, con xuống xem một chút đi, lựa chọn lễ vật mà con thích nhất.”

Mọi người đều vì lời nói của Cung Vô Hải mà sững sờ, để công chúa tự chọn lễ vật? Xem ra hoàng thượng thật sự rất yêu thương công chúa.

“Vâng, phụ hoàng.” Lạc Vũ từ trên đùi Tàn Sở nhảy xuống, tươi cười bước xuống bậc thang, bước đến trước mặt Vương đại nhân, mắt to chớp chớp hỏi: “Vương đại nhân ta có thể mở ra xem không?”

“Xin công chúa cứ tự nhiên!”

Dứt lời Vương đại nhân mỉm cười, mở hộp gấm ra, nhất thời viên minh châu chiếu sáng một góc trời. Mọi người đều cho rằng Lạc Vũ sẽ chọn Thất Thái minh châu này nhưng nàng cũng không có ý định thò tay ra lấy, chỉ là lắc đầu nói: “Thật chói mắt, phụ hoàng Lạc Vũ không thích thứ này, Lạc Vũ cho phụ hoàng nhé, Lạc Vũ có được nhìn cái thứ khác không?”

Cung Vô Hải nhẹ gật đầu, lập tức phản động đại thần liền tiếp đưa lễ vật lên, nhưng lại không có lễ vật nào khiến nàng thích.

“Vân tướng quân, người cũng nên dâng lễ vật đi.”

Thanh âm bên cạnh nhắc nhở, Vân Lan phục hồi lại tâm trạng, tự tin cười: “Hoàng thượng, vi thần không mang theo lễ vật bên người chỉ là để bên ngoài, chắc hẳn công chúa sẽ rất thích. Người đâu, đem lễ vật của bản tướng quân lên cho công chúa.”

Âm thanh rần rori vang lên, ngoài điện có hai thị vệ đang cẩn thận bước vào.

Cái lồng sắt bị một khối đồ bao bọc cho nên không ai biết trong lồng sắt ấy có gì nhưng đại khái cũng đoán được chắc hẳn là một Huyền thú, xem ra

Vân tướng quân vì sinh nhật của công chúa mà bỏ ra không ít công sức.

“Hoàng thượng, vi thần có một thỉnh cầu.” Vân Lan ôm quyền, trong mắt lóe lên tia âm hiểm: “Công chúa hãy tự mình nâng tấm vải đỏ này lên, vi thần tin tưởng không có lễ vật nào có thể qua được lễ vật của vi thần.”

Hắn đưa phần lễ vật này tới tất nhiên không phải vì Lạc Vũ công chúa. Vô luận thế nào Lạc Vũ công chúa và hoàng hậu đều là nữ tử, mà hắn tiêu hao một cái giá lớn để bắt được Huyền thú làm người ta tin phục, lúc đó nó có thể làm gian tế cho gã, sau đó Vũ nhi làm việc nhất định sẽ dễ dàng hơn.

Lạc Vũ chớp chớp mắt, hiểu kì tiến về phía trước, ngay lúc đó ánh mắt mọi người đổ về lòng sắt.

“Xoạt!”

Bàn tay bé nhỏ kéo một cái, cái đồ rơi xuống, thân thể to lớn trong lòng sắt đập vào mắt mọi người.

“Là Phong Huyền hồ, trời ạ, là Phong huyền hồ đã trưởng thành.”

“Phong Huyền hồ lúc trưởng thành cấp thấp nhất cũng là cấp mười, chẳng lẽ đây là Huyền thú cấp mười?”

“Lần này Vân tướng quân đúng là tiêu hao quá nhiều, cho dù hắn là đại tướng quân nhưng muốn bắt được Huyền thú cũng không phải chuyện dễ dàng, chứ đừng nói đến huyền thú trứ danh Phong Huyền hồ.”

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi thán phục của mọi người, Vân Lan đắc ý ngẩng đầu, gãi chắc chắn Lạc Vũ công chúa nhất định sẽ chọn lễ vật của gã, dù sao cũng không ai có lễ vật siêu việt như gã, tấm mắt gã liếc nhìn Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh: “Hoàng thượng, các đại thần đã dâng lễ vật nhưng Nam Vương dường như không có trình lên.”

“Cái này tới đây thôi, tứ hoàng huynh đã bớt chút thời gian tới đây là đủ rồi.” Cung Vô Hải lau mồ hôi lạnh, đều tại tên cầu tặc Vân Lan, dám yêu cầu lễ vật với vị ôn thần này? Y còn chưa có lá gan lớn như vậy.

Chúng đại thần nhìn nhau, lúc này dường như bọn họ nhìn thấy bộ hạ đồ mồ hôi lạnh a?

“Cũng không cần phải thế.” Cung Vô Y liếc mắt lạnh nhạt nhìn Vân Lan, mắt phượng lộ tia khát máu, song khi hắn nhìn qua Dạ Nhược Ly đột nhiên đổi thành dáng vẻ yêu nghiệt tươi cười lấy lòng: “Vương phi của bốn vương đã chuẩn bị lễ vật xong rồi, chỉ là lễ vật này là do một tay nàng chuẩn bị cho nên bốn vương cũng không biết là vật gì.”

Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nhưng rất nhiều người như vậy không không tiện sửa lại cách gọi của hắn.

“Hạ lễ đúng là đã chuẩn bị xong, bất quá cũng là một Huyền thú.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Vân Lan, lạnh nhạt nói.

“Ha ha.” Nghe vậy Vân Lan không khỏi cười lạnh hai tiếng, trào phúng nói: “Không phải huyền thú cấp hai chứ? Ngươi cho rằng Huyền thú bản tướng quân thu thập được và Huyền thú của ngươi có cùng đẳng cấp sao?”

Dạ Nhược Ly không nói tiếng nào, bỗng nhiên nàng biến sắc nói: “Đến rồi...”

Lúc này ngoài đại điện tối đen như mực, một hắc ưng đột nhiên lao xuống, hung hăng đụng vào tường trong điện, sau đó nó bò dậy, run rẩy phủi bụi bám trên người, nhà hồ ly màu đỏ đang ngậm trong miệng ra, thờ hồn hên, hiển nhiên là Huyền Ưng phải bay hết tốc lực mới có thể đến hoàng cung đến lúc, cho nên một mồi đến mức không nói được gì.

Ánh mắt mọi người đều nhìn tiểu hồ ly màu đỏ dưới đất, ánh mắt mĩa mai không cần nói cũng biết rõ.

“Thú con nhỏ như vậy? Đoán không chừng là Huyền thú cấp hai, ha ha.”

“Cấp hai? Thật quá dễ mất đến nó rồi, với độ này dường như là mới sinh ra chưa được bao lâu, nhiều lắm cũng chỉ là cấp một.”

“Chỉ bằng tiểu hồ ly này lại muốn so sánh với Phong Huyền hồ của Vân tướng quân? Thật quá mức buồn cười rồi.”

“Đừng nói so sánh với Phong Huyền hồ, đoán chừng đến Thất Thái minh châu cũng không bằng? Chẳng lẽ đường đường là Nam Vương phủ ngay cả tiền mua lễ vật cũng không có?”

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, sắc mặt Vân Lan càng đắc ý, mọi người cũng không để ý Phong Huyền hồ nhìn Hồng hồ trong nháy mắt lộ vẻ hoảng sợ, đây là thần sắc của Huyền thú cấp thấp nhìn thấy Huyền thú cấp cao hơn mình mà có. Nếu như mọi người nhìn thấy cảnh này đoán chừng không dám xem thường tiểu hồ ly này...

Sắc mặt Hồng Hồ ngày càng bất thiện, trong mắt lóe lửa giận, hung ác trừng mắt nhìn đám người đang cười nhạo: “Này, đám phàm phu tục tử các ngươi đang nói ai là tiểu hồ ly? Ta đường đường là một Hỏa Hồ, nhìn thấy ta phải kính ta một điểm đấy.”

Tĩnh, mọi âm thanh trở nên tĩnh lặng...

Mọi người há to mồm, không thể tin nhìn tiểu hồ ly.

“Vừa rồi có phải nó nói chuyện? Ta không nghe lầm đó chứ?”

“Ta cũng nghe được, có thể nói tiếng người cũng là Huyền thú cấp mười lăm?”

“Chẳng lẽ nó...”

“Các ngươi đoán không sai.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn đám người Vân Lan, đôi mắt cuồng ngạo nói: “Hỏa Hồ vừa mới ra đời đã là Huyền thú cấp 15, đợi đến lúc nó trưởng thành có thể đạt đến cấp 25, thực lực tương đương với Tinh Huyền sư cấp thấp, cũng có thể hóa thành người, Vân Lan, ngươi còn dám nói Hỏa Hồ của ta không bằng người? Chỉ bằng huyền thú Phong Huyền hồ đang run rẩy kia cũng muốn so sánh với Hỏa Hồ của ta?”

Nhưng cấp bậc cao nhất của Hỏa Hồ cũng chỉ ở mức 25, cũng thuộc vào hạng Huyền thú siêu việt của rừng rậm Huyền thú nên đây sự lựa chọn của Dạ Nhược Ly.

“Àm ăm!”

Trong lúc Dạ Nhược Ly đang nói, mọi người lập tức xôn xao, kích thích từng đợt.

Huyền thú cấp 15, cái này đối với mọi người mà nói quả thực là cao không với tới được. hôm nay huyền thú truyền thuyết này lại xuất hiện trước mặt bọn họ...

Mà Phong Huyền hồ đúng là không có cách nào so sánh được, vừa mới nhìn thấy thôi thân thể khổng lồ đã co lại thành một đồng lầy đầu ra sức mà chiến đấu? đoán chừng một ngum lửa của tiểu hồ ly cũng đủ nướng chín nó rồi.

“Phụ hoàng, ta thích nó.” Lạc Vũ vọt chạy đến chỗ tiểu hồ ly, một tay ôm tiểu hồ ly trước ngực, vuốt ve đám lông mềm mại, dung nhan đáng yêu vô cùng vui vẻ, hiển nhiên đối với vật trong ngực yêu thích không buông tay.

Hỏa hồ liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu mới dịu dàng để mặc Lạc Vũ ôm lấy.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhìn Lam Ny, mỉm cười: “Thừa dịp sinh nhật công chúa Lạc Vũ, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho di nhỏ.”

Nói xong móc từ trong vạt áo một bình sứ, chậm rãi đưa tới trước mặt Lam Ny...

Toàn bộ mọi người ở đại điện đều tập trung nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, đều suy đoán trong bình sứ chứa gì, chẳng lẽ còn trân quý hơn huyền thú cấp 15?

Suy nghĩ trong giây lát, mọi người lắc đầu, tựa hồ như bị chính suy nghĩ của mình làm cho buồn cười.

Huyền thú cấp 15 dĩ nhiên vô cùng quý hiếm, còn có lễ vật nào qua mặt được? Bình sứ kia chẳng qua cũng chỉ là bình sứ bình thường mà thôi, tuyệt đối không thể trân quý bằng huyền thú cấp 15 được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 4: Âm mưu phủ tướng quân

“Vân Ca, đây là...” Ánh mắt Lam Ny nghi hoặc nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, nhìn thiếu nữ áo trắng trước mặt, ôn nhu tươi cười: “Các ngươi có thể trở về đã là chuyện vô cùng may mắn, cho nên không cần phải chuẩn bị đại lễ đâu.”

Dừng bước chân, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin, tỏa ra ánh sáng chói lòa: “Cái này chỉ là tâm ý của cháu thôi không đáng nhắc tới, mà cháu tin tưởng di nhất định sẽ thích lễ vật này.”

Dạ Nhược Ly đã nói thế Lam Ny cũng không từ chối nữa, bà mỉm cười rồi tự mình đứng dậy tiếp nhận bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly: “Vậy được rồi, tâm ý của Vân Ca ta nhất định sẽ không cô phụ, mặc kệ là gì di nhỏ cũng sẽ thích.”

Lúc Lam Ny nhét bình sứ vào ống tay áo một âm thanh chầm chọc vang lên: “Thái hậu nương nương, vi thần thật muốn biết nữ nhi của vi thần đã dâng lên thái hậu lễ vật gì, không biết thái hậu có thể để các vị ở đây được mở rộng tầm mắt?”

Thần sắc trầm xuống lộ vẻ lạnh lùng, nhưng còn chưa kịp lên tiếng một bóng dáng áo trắng bên cạnh vọt đến bên cạnh Vân Lan, sau đó nhấc vạt áo của gã, thanh âm cuồng vọng vang khắp đại điện rồi ngay lập tức yên tĩnh lại.

“Vân Lan, ngươi nên nhớ rõ một điều Dạ Nhược Ly ta không còn là Vân Vân Ca nữa, phụ thân ta chỉ có một đó là Bắc Ảnh Thần, ngươi là cái khi gì? Cũng xứng gọi ta là nữ nhi? Ngươi thật quá mức coi trọng bản thân rồi, ta cho ngươi biết muốn trở thành phụ thân ta cả đời Vân Lan ngươi cũng không

có tư cách này!”

Dáng người nữ tử ngao ngễ, đôi mắt trong suốt, mọi người ở đây đều không ai có thể ngờ được nàng lại đại nghịch bất đạo như thế, nói cho cùng Vân Lan cũng là phụ thân của nàng, ngay đến cả phụ thân mình mà cũng dám mắng, thật sự quá mức bất hiếu rồi, loại nữ nhân này sao có thể được Nam Vương chú ý cơ chứ? Chắc hẳn là sự việc lần này, Nam Vương sẽ nhận ra bản chất của nàng ta, lúc đó nàng ta nhất định sẽ mất đi sự sủng ái của Nam Vương.

“Người...” Khuôn mặt Vân Lan đỏ bừng, trong mắt xoẹt qua tia lãnh khốc, nhìn Cung Vô Y nói: “Nam Vương, người thân là vương gia, việc chọn vương phi cũng dựa vào nhân phẩm chứ không phải chỉ trông mặt mà bắt hình dong, nữ tử như vậy sao có thể trở thành vương phi?”

Cung Vô Y không thèm quan tâm, nâng ly rượu trong tay lên, môi đỏ cười mỉm, mắt phượng lóe lên huyết quang: “Bôn vương không cho rằng vương phi bôn vương làm vậy là có gì sai, cho dù nàng có tàn sát hết tất cả mọi người trong thiên hạ thì có làm sao? Chỉ cần vương phi vui vẻ thì hy sinh một tướng quân nhỏ bé như người bôn vương cảm thấy rất có lợi.”

Đây rõ ràng là thiên vị trắng trợn, Vân Lan nghe vậy có chút nản lòng, đến hoàng thượng cũng phải nể mặt hân ba phần gã thật không dám đắc tội chỉ có thể đem lửa giận cùng không cam lòng áp chế xuống, hai mắt lãnh khốc trừng Dạ Nhược Ly.

Mất đi hậu thuẫn là phù tướng quân xem nữ nhân này dùng cách gì để làm mưa làm gió ở Nam Vương phủ, mà Nam Vương sủng ái nàng chẳng qua là nhất thời thôi, không bao lâu nữa nhất định sẽ nhàm chán, đến lúc đó xem nàng tìm ai mà than khóc đây.

Dạ Nhược Ly buông lỏng tay ra, phui phui tay áo sau đó quay người, mắt đen nhìn Lam Ny, cười lạnh một tiếng: “Dì, nếu Văn tướng quân đã muốn mở rộng tầm mắt thì đi cứ lấy ra cho hân nhìn một cái đi, để khai sáng cho đám ếch ngồi đáy giếng này.” (ta chém! =.=)

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan ngày càng lạnh lẽo, màu đen lãnh khốc chứa đầy mĩa mai. Nhất định nàng cũng không dưng được lễ vật nào tốt lại trân quý, cũng sẽ không vượt qua Huyền thú cấp mười lăm, lễ vật này chẳng lẽ có thể làm cho mọi người khiếp sợ thần phục sao?

Những người còn lại cũng có suy nghĩ như Vân Lan, nhất là khi nàng là nữ tử mà Cung Vô Y sủng ái, thật sự muốn thấy nàng mất mặt a, nếu như lễ vật này không bằng Huyền thú kia nhất định sẽ làm người khác cảm thấy buồn cười.

Trong ánh mắt của mọi người Lam Ny lấy bình sứ ra, mở nắp bình, trong chốc lát một mùi thơm của đan dược bay thoang thoang.

“Cái này... Đây là cái gì?”

“Chẳng lẽ là đan dược hay sao?”

Vân Lan trừng to mắt, tập trung nhìn bình sứ trên tay Lam Ny.

Đan dược? Điều này sao có thể? Tiện nhân Văn Văn Ca kia xuất ra Huyền thú cấp 15 đã làm gã ngạc nhiên lắm rồi lúc này lại có thể đưa ra đan dược trân quý như vậy? Phải biết ngoại trừ gia tộc Nam Cung có Luyện đan sư ra thì chỉ có Âm Dạ các mới có được đan dược.

Nhưng đan dược của Âm Dạ các đều bán với giá trên trời, gã đã từng chấp vả tung lung để mua một viên, với năng lực của Văn Văn Ca sao có thể có đan dược?

Lam Ny ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu của nàng mới ở trước mặt mọi người đổ đan dược trong bình sứ ra rồi cho vào miệng, trong phút chốc toàn khoang miệng đều sinh hương, một luồng khí tức ôn hòa tiêu trừ hết mệt mỏi trong người bà, phảng phất như trở lại ngày còn trẻ.

“Thái hậu, người, người...”

Lam Ny cử động bà vai, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều khiếp sợ nhìn bà.

“Ta làm sao?” Lam Ny nghi hoặc chớp mắt, tiện tay nhận lấy gương đồng mà cung nữ đem đến, nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp kia đột nhiên ngẩn người, rồi run rẩy vươn tay xoa lên da thịt bóng loáng không tí vết kia: “Cái này... Đây là ta sao? Sao ta lại trở nên trẻ thế này?”

Chúng thần nhìn nhau, đồng thừa nửa quỳ trên đất, ôm quyền nói: “Chúc mừng thái hậu, chúc mừng thái hậu.”

Vừa nói những lời này, ai cũng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, có thể biến bà lão trở nên trẻ trung xinh đẹp như vậy nhất định là Phán Lão Hoàn Đồng đan, mặc dù Âm Dạ các không có bán nhưng nếu có thể dựa vào cô nương trước mắt nói không chừng chính mình cũng có thể trẻ lại như thái hậu.

Không chỉ nữ tử mà ngay cả nam nhân cũng có ý nghĩ này, dù sao thì trên đời này ai lại không hy vọng mình mãi mãi trẻ trung, xinh đẹp?

“Đây là Phán Lão Hoàn Đồng đan, mà ta còn có một viên tặng cho hoàng hậu,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, sau đó lại lấy ra một bình sứ, đưa cho cung nữ dâng lên Tần Sở. Với tình huống vừa rồi không ai dám xem thường Dạ Nhược Ly nữa, chỉ là không biết đan dược này có công dụng gì?

Tần Sở nao nao, tươi cười đón lấy bình sứ từ tay cung nữ, ánh mắt ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ nói: “Chị dâu cảm tạ biểu muội đã có lòng, ha ha, thật không nghĩ tới ta cũng có phần.”

Mọi người ai cũng muốn biết công dụng của đan dược nên Tần Sở cũng không do dự, đổ đan dược vào lòng bàn tay sau đó đưa vào miệng...

Hiệu quả lần này xảy ra rất nhanh, chỉ một lát sau, chân lông trên mặt Tần Sở chậm rãi nở ra rồi từng bọt nước màu đen rơi xuống, bọt nước màu đen kia không hề có mùi tanh tưởi như mọi người nghĩ, ngược lại lại có mùi thuốc nhàn nhạt. Ít lâu sau đã bài trừ hết vết bẩn, lỗ chân lông bắt đầu co rút lại tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra...

Mọi người mở to mắt, trong mắt không giấu được tia kinh diễm.

Chỉ thấy nữ tử trên ghế da thịt hoàn mỹ không chút tỳ vết tựa hồ làn da của em bé vô cùng mịn màng, đôi má vừa vằn tòn lên thêm chỗ nên thêm, giảm chỗ nên giảm lại đang mặc một thân phượng bào càng làm tăng thêm khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới cũng có thời điểm hoàng hậu xinh đẹp như vậy. Chẳng lẽ đây chính là Trú Nhan đan do Âm Dạ các bán? Nhưng công dụng của Trú Nhan đan hình như không lợi hại như vậy, cũng không thể có thay đổi lớn như thế. Vì sao trong tay vị cô nương này toàn là trân phẩm? Lại đều là những bảo vật mà bọn hắn chưa từng thấy qua.

Những người này đương nhiên không biết những thứ Âm Dạ các kia bán ra đều là những vật phẩm có chút thiếu hụt, trong nội tâm Dạ Nhược Ly chính là những đan dược kém chất lượng nhưng những đan dược đó cũng đủ làm người ta sứt đầu mẻ trán mới tranh được.

Phân đông các phi tần đều hâm mộ nhìn hoàng hậu nhưng Tần Sở là chị dâu nên mới được nhận lễ vật, các nàng có tư cách gì mà đòi lễ vật của người ta đây?

“Ha ha, Văn Ca, muội đã đưa lễ vật cho mẫu hậu mà hoàng hậu rồi, không biết có phần của biểu ca không?” Cung Vô Hải xoa tay, dung nhan tuấn tú tươi cười, không chút xấu hổ đòi lễ vật, tựa hồ như đó là chuyện đương nhiên. Chỉ là tâm tư của y chưa kịp nói rõ đã nhận được ánh mắt cảnh cáo của Cung Vô Y rồi, lúc này không khỏi lạnh cả đáy lòng rồi rung mình một cái.

Tên này đúng là bảo vệ thể tử quá rồi, bản thân chỉ là muốn hỏi biểu muội có lễ vật hay không, hắn lại nhìn mình như vậy? Thật không biết tứ hoàng huynh yêu thích Văn Ca là phúc hay họa nữa...

“Biểu ca yên tâm, trước khi tới muội đã chuẩn bị xong hết rồi, đương nhiên không thể thiếu phần của biểu ca và cậu rồi.” Nói xong, Dạ Nhược Ly lại lấy ra hai bình sứ, phân biệt một lúc rồi đưa cho Cung Vô Hải và Lam Lăng, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười nhạt.

Cung Vô Hải sững sờ nhìn bình sứ trong tay, y cũng chỉ nói chơi mà thôi, không nghĩ tới Văn Ca lại chuẩn bị lễ vật cho y, làm cho y có cảm giác mình không bị lãng quên, mặc kệ đan dược này có công dụng gì y đều thích.

Cùng lúc này Lam Lăng đưa đan dược vào miệng, ngay lập tức một luồng nội lực cường đại chảy qua kinh mạch của hắn, cứ như thế mà lưu thông kinh mạch cho hắn, không lâu sau, nội lực đã thông kinh mạch hoàn tất, trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì bỗng nhiên một luồng ánh sáng tấn chức bao quanh hắn, ánh sáng này không có mất đi mà ngược lại càng sáng chói, thẳng đến khi có một luồng ánh sáng khác xuất hiện cả hai luồng ánh sáng mới chậm rãi tan ra.

“Lam gia chủ tấn cấp rồi, hơn nữa còn là hai cấp, cái này...sao có thể xảy ra?”

“Âm Dạ các cũng có bán loại đan dược tấn cấp cho võ giả nhưng cũng chỉ có thể thăng một cấp, chẳng lẽ đan dược Lam gia chủ dùng còn cao cấp hơn đan dược trân quý của Âm Dạ các?”

“Trời ạ, rốt cuộc nàng kia là ai, lại có thể tùy tiện lấy đan dược trân quý như thế làm quà tặng?”

Một lần nữa mọi ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hôm nay Dạ Nhược Ly hiển nhiên đã trở thành miếng thịt mỡ trong mắt mọi người, ai cũng đang nghĩ cách để có thể tạo quan hệ với nàng, nói không chừng gặp may có thể được đan dược tấn hai cấp.

Thấy vậy Cung Vô Hải vội vàng vàng đem đan dược nhét vào ngực, cũng cảnh giác nhìn xung quanh, sợ đột nhiên có người lao đến cướp đan dược của y.

Không nên suy nghĩ nhiều, đan dược Dạ Nhược Ly cho y và Lam Lăng không hề khác nhau, có thể khiến võ giả tấn lần hai cấp sao y không thể xem đan dược này như tâm can bảo bối cơ chứ? Nếu có nó, thực lực có thể tăng nhanh ngay lập tức.

“Khục khục.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, cắt đứt tiếng nghị luận của chúng thần: “Đêm nay các vị đến dự sinh nhật của công chúa Lạc Vũ quả thật là điều may mắn của trăm, kế tiếp không cần quá đa lễ, người đâu, truyền bữa tối, trăm tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu!”

Sau một tiếng ra lệnh ấy tất cả mọi người đều trở về ghế ngồi, lập tức các cung nữ mang các món ăn tinh xảo chậm rãi bước vào.

“Ha ha, Văn phu nhân không biết nàng còn nhớ ta không? Mười năm trước chúng ta thường nói chuyện phiếm, hôm nay đã qua mười năm mất ta sớm đã có nếp nhăn, cũng chỉ có Văn phu nhân vẫn giữ được dung mạo như xưa.” Một nữ tử trung niên mặc ki bào*, ung dung nhã trung bước tới chỗ lam Hinh, nhẹ nhàng cười nói.

*: một loại áo của dân tộc Trung quốc, ta cũng không biết là gì, nàng nào có hứng thú thì nhờ bác gút nha

“Lý phu nhân, ta không phải là Văn phu nhân, đó là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại ta đã có phu quân, cho nên người nên gọi ta là Bắc Ảnh phu nhân mới đúng.” Lam Hinh cười nhạt, nàng cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ không xa truyền đến, nhưng sắc mặt cũng không có biến hóa gì, từ đầu đến cuối đều không hề liếc mắt nhìn gã.

“Đúng vậy, mười năm trước Văn phu nhân đã thay người rồi, vô luận thế nào hôm nay phu quân của Bắc Ảnh phu nhân so với Văn tướng quân không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

Nghe thấy âm thanh này, Lam Hinh ngẩng đầu nhìn vị phu nhân áo đỏ: “Thì ra là Ninh vương phi, nhiều năm không gặp tính vẫn nóng nảy như xưa, nhanh nhẹn nhanh miệng, thật không biết Ninh thân vương sao có thể chịu nổi người?”

“Ha ha, ta có nên cảm tạ Bắc Ảnh phu nhân đã khích lệ không?” Ninh vương phi trừng mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn Lam Hinh: “Bắc Ảnh phu nhân, vừa rồi ta rất muốn nói chuyện với người, đáng tiếc lại không có dịp chen vào, trước kia nghe nói người táng thân trong biển lửa thật đúng là thấy đáng tiếc, lại không nghĩ tới người vẫn còn sống, mặc dù ta không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán được nửa phần.”

Dứt lời, Ninh vương phi nhàn nhạt liếc mắt nhìn Văn Lan, sự vui vẻ dần dần biến mất: “Thiện ác đến cuối cùng rồi cũng sẽ có báo, có người làm sai tất nhiên sẽ bị trả thù, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi, cho nên đừng làm ác nhân, ác nhân vĩnh viễn không có kết cục tốt đẹp đâu!”

Văn Lan nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn tú trở nên khốc liệt, tầm mắt của gã từ đầu đến cuối đều nhìn dung nhan tuyệt sắc của Lam Hinh, trong mắt lóe lên cảm xúc khác thường...

Sau đó gã chuyển tầm mắt nhìn Văn Tâm Điệp, lạnh lùng nói: “Điệp nhi đi đến chào hỏi Nhị tỷ đi, phụ thân biết con không thích nàng nhưng có thể nàng ta sẽ trở thành Nam Vương phi, sớm muộn gì cũng phải dùng tỷ muội tương xứng.” (ý ông là bà Điệp nhi này làm trắc phi, 2 chị em chung chồng ấy à)

Nam Vương chịu xúc với nữ tử nhất định bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi, như vậy cơ hội Văn Tâm Điệp vào Nam vương phủ nắm chắc mười phần rồi.

Chỉ cần Văn Tâm Điệp trở thành trắc phi Nam Vương thì địa vị của gã nhất định càng ổn định hơn...

“Vâng, phụ thân.”

Văn Tâm Điệp chậm rãi đứng dậy, bước chân liên tục, bộ dạng nhu nhược, yếu đuối động lòng người, khiến đại bộ phận nam tử huyết khí phương cương hận không thể lập tức xông ra ôm lấy giai nhân vào lòng, nhưng Văn Tâm Điệp ngay cả liếc mắt cũng không thêm, ánh mắt của gã từ đầu đến cuối đều tập trung vào Cung Vô Y, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt lại để cho người ta sợ hãi thán phục.

“Nhị tỷ.” Bước chân dừng lại, Văn Tâm Điệp nắm chặt khăn tay, bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt, nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt nhu nhược xoẹt qua tia âm u, nhanh đến mức khó nắm bắt được: “Những năm gần đây không biết nhị tỷ có khỏe không? Nếu không chúng ta hỏi tướng quân a, dù sao tỷ cũng là nh tỷ của muội, sao muội muội có thể nhẫn tâm để nhị tỷ lưu lại ở bên ngoài?”

Chỉ cần nữ nhân này nguyện ý bước vào phủ tướng quân, ả có rất nhiều cách tra tấn nàng ta!

Không chút kiên nhẫn nhử mồi lại, Dạ Nhược Ly giương mắt nhìn, lóe lên tia tức giận, nói: “Lỡ tại người bị điếc hay đã hỏng rồi? Những lời ta nói vừa rồi người không nghe thấy sao? Dạ Nhược Ly cùng phủ tướng quân của người nửa điểm cũng không có quan hệ, chỉ bằng đám củi mục các người cũng muốn làm người nhà của ta? Các người xứng sao? Cút ngay cho ta! Nhìn thấy bộ dạng giả tạo của người là ta lại thấy buồn nôn!”

Hiển nhiên Văn Tâm Điệp bị những lời này làm cho sợ hãi, không khỏi lùi về sau hai bước, vẻ mặt đầy hoảng sợ, điềm điềm đáng yêu nhìn Dạ Nhược Ly.

“Nhị tỷ, muội muội chỉ là đang quan tâm tỷ thôi. Vì sao tỷ lại đối xử với muội như vậy? Chẳng lẽ muội làm gì sai sao?” Hai mắt rung rung, Văn Tâm Điệp nhỏ giọng khóc thút thít: “Muội biết nhị tỷ sợ muội sẽ tranh đoạt Nam Vương với nhị tỷ, thế nhưng Nam vương cũng không phải của riêng mình nhị tỷ, hẳn là vương gia nhất định phải tam thê tứ thiếp, tỷ tỷ ghen tỵ như vậy không sợ vương gia chán ghét tỷ sao?”

Ả nói những lời này với dụng ý Cung Vô Y sẽ thấy rõ bản chất của nữ nhân này, chắc hẳn không ai nguyện ý lấy một nữ tử hay ghen tuông về làm thê tử, trái lại ả hiểu lòng người khéo léo đến cỡ nào, nếu như Nam Vương cưới ả, ả nhất định sẽ chủ động giúp Nam vương nạp thiếp. Mặc dù chuyện đó chưa xót đến cỡ nào thì cũng là việc mà một nữ tử phải làm.

Văn Lan nhử mồi, gã vừa rồi để Văn Tâm Điệp đi chào hỏi Dạ Nhược Ly hy vọng sẽ cải thiện được quan hệ tỷ muội của các nàng, đợi Văn Tâm Điệp trở thành trắc phi thì hai tỷ muội sẽ trợ giúp cho nhau, nhưng ả ngu ngốc này lại dám nói những lời như thế, trong cử chỉ của Nam Vương rõ ràng cho thấy rất yêu chiều Dạ Nhược Ly. Hơn nữa, quan trọng là những đan dược kia của Dạ Nhược Ly, nếu có thể khôi phục lại quan hệ phụ thân thì những đan dược kia chẳng phải đều là của gã đúng không?

“Người dám vũ nhục vương phi bốn vương?” Cung Vô Y nhử mồi, sắc mặt âm trầm, chậm rãi đứng dậy mắt phượng nhìn tứ phía: “Tốt, rất tốt, đêm nay bốn vương muốn tuyên bố một việc Nam vương phủ nhỏ bé không cung nghênh nổi các vị đại giá quang lâm cho nên chỉ có một nữ chủ nhân, cả đời này bốn vương chỉ có một vợ! Nếu như ai có dị nghị gì cũng có thể, bốn vương nhất định sẽ hảo tâm mà cung kính tiễn đưa các vị đến địa ngục.”

Thanh âm của hắn tựa như ngàn cân, đánh thật mạnh vào lòng người.

Rất nhiều người vọng tưởng vào Nam vương phủ là trắc phi hay thiếp thấp đều lộ vẻ thất vọng, bởi vì bị khí thế chung quanh Cung Vô Y làm cho hoảng sợ nên cũng không có ai dám phản đối, bởi bọn hắn biết Nam vương nói được chắc chắn sẽ làm được!

“Hoàng hậu, hoàng hậu, người làm gì vậy?”

Ngay lúc đó một giọng nói vang lên cắt đứt sự trầm tư của mọi người.

Dạ Nhược Ly phản ứng đầu tiên, thân hình lóe lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Tần Sở, hai ngón tay khẽ bắt mạch, sau đó nàng thả lỏng mi tâm, khẽ cười nói: “Biểu ca, chúc mừng, chị dâu có tin vui.”

“Cái gì? Cái này là thật?” Cung Vô Hải nhìn người ngất xỉu trong lòng y, vui vẻ nói: “Ha ha, trầm lại được làm phụ hoàng rồi? Không biết là nam hay nữ, nếu là hoàng tử nhất định sẽ phong làm thái tử.”

Lời Cung Vô Hải vừa nói ra lập tức tạo nên sóng to gió lớn. (=.=, anh vua này...)

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt, Vân Tâm Vũ cúi đầu thật thấp, dung nhan đoan trang xinh đẹp lập tức vẩn vọ, đáng tiếc Cung Vô Hải đang chìm đắm trong niềm vui nên không hề phát hiện ra nét mặt của ả.

Không được! Ả tuyệt đối không thể để hoàng hậu sinh hài tử bình an được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con của ả cũng chính là Nhị hoàng tử hiện tại, chỉ cần hoàng hậu không có con trai thì tất nhiên vua trong tương lai chính là Nhị hoàng tử, cho nên ả phải tìm mọi cách để loại bỏ đứa trẻ này.

Sát ý hiện lên trong mắt, rất nhanh bị che giấu đi.

Có tin vui bất ngờ nên yến hội cũng nhanh chóng tán đi, lúc đó trong phòng hành hình truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết...

Chiếc roi dính nước tiêu nóng đánh vào da thịt nhẵn nhụi của Vân Tâm Vũ lập tức da tróc thịt bong, máu đỏ tươi theo da thịt chảy xuống nhưng hết lần này đến lần khác hai người kia cứ nhắm miệng vết thương mà đánh, nước tiêu nước thấm nhập vào làm ả ta đau đến mức chết đi sống lại.

“Vân Văn Ca, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đưa ngươi bầm thây vạn đoạn!”

Thanh âm thống hận truyền khắp phòng hành hình, mà ở ngoài phòng hành hình một bóng dáng màu vàng sáng đứng thẳng dưới ánh trăng, cười lạnh: “Vân Tâm Vũ, ngươi cũng biết đau đớn? Lúc trước chẳng phải ngươi cũng dùng nước tiêu nóng, roi dài quất lên người biểu muội đó sao? Bất quá đây chỉ mới là bắt đầu, chỉ trông phạt như vậy sao có thể phát tiết được lửa giận trong lòng trầm? Trầm nhất định sẽ khiến cho Vân gia các người trả giá thật đắt cho những sai lầm trước đây.”

Dứt lời, lạnh lùng xoay người, rất nhanh tan biến dưới ánh trăng...

Ngay lúc đó ở phủ đệ tướng quân, Vân Lan ngồi trên ghế bạch đàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, lãnh khốc hiện qua tia tính toán: “Điệp nhi, ngày mai con đến Nam vương phủ đi, nhớ kĩ không được đắc tội với Vân Văn Ca, đan dược trong tay nàng ta, ta nhất định phải có được.”

“Tướng quân,” Liền sau đó, Vân phu nhân bước đến bên cạnh Vân Tâm Điệp, ánh mắt lóe lên tia âm hiểm: “Ai nói những vật kia là của tiện nhân Vân Văn Ca? Tướng quân cho rằng nàng ta có năng lực có được Huyền thủ và đan dược trân quý sao? Những thứ kia tất nhiên đều là do Nam vương chuẩn bị giúp nàng ta thôi, chỉ cần Điệp nhi tiến được vào Nam vương phủ, tướng quân muốn gì mà không được?”

Vân Lan sững sờ, vừa rồi sao gã không nghĩ ra điểm này? Cũng đúng, với thực lực của Vân Văn Ca căn bản không thể có khả năng xuất ra những vật trân quý như thế.

“Vẫn là phu nhân thông thấu, chỉ là Nam vương nói chỉ cưới một vợ...”

“Tướng quân, ngài yên tâm đi!” Vân phu nhân tự tin cười, ánh mắt đảo qua Vân Tâm Điệp: “Nam vương cự tuyệt Điệp nhi là do hắn không biết ưu điểm của Điệp nhi, Điệp nhi của ta sao có thể không bằng tiện nhân kia chứ, chỉ cần Nam vương hiểu được Điệp nhi nhất định sẽ yêu mến nàng, cho nên chúng ta cứ mượn lý do gặp mặt Vân Văn Ca tiến vào vương phủ, sau đó tìm cơ hội cho bọn họ ở cùng một chỗ, dần dà Nam Vương sẽ hiểu rõ nàng.”

“Phu nhân, nàng không biết Vân Văn ca đối với chúng ta đã có thành kiến sao có thể gặp chúng ta?”

Cười lạnh một tiếng, âm mạng xoẹt qua: “Ngài chỉ cần thêm mắm thêm muối nói với thế nhân Vân Văn Ca leo lên được giường của Nam Vương liền vứt bỏ thân phận, vì tránh lời đồn nhất định sẽ gặp chúng ta, như thế kế hoạch của chúng ta đã được thực hiện rồi hay sao?”

Vân Văn Ca, Lam Hình, chỉ bằng các người mà muốn đối đầu với phủ tướng quân? Quá mức không biết tự lượng sức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 5: ai dám cướp hãn tử trong tay ta?

Hương hoa tử hậu hoa viên Nam vương phủ bay thoang thoảng khắp nơi, vào thời gian này Dạ Nhược Ly tất nhiên không hề buông thả việc tu luyện nhưng hết lần này đến lần khác lại có một giọng nói cứ như con chim sẽ cứ lúu rúu không ngừng bên tai nàng.

“Tiểu thư, người không tức giận sao? Nhưng mà muội bị tức sắp chết rồi, cả nhà Vân Lan thực sự quá vô sỉ rồi, rõ ràng là đang muốn vũ nhục tiểu thư mà, còn nói lễ vật tiểu thư chuẩn bị cho mọi người đều là của Nam vương giúp người nữa chứ, cái đó là do tiểu thư...”

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn nhủu mày, chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn Gia Nhi một cái: “Những lời này muội đã nói đến 101 lần rồi, chẳng lẽ muội không thấy mệt sao?”

“Mệt rồi? Tại sao muội lại mệt rồi?” Gia Nhi hếch môi, khuôn mặt thanh tú động lòng người có tia tức giận, ánh mắt nhìn hai nam tử phía sau lưng Dạ Nhược Ly, chống nạnh, cả giận nói: “Này, Phong nhu nhược, Hi lưu manh, hai người các ngươi không thấy tức giận sao? Ta sắp bị tức chết rồi, ngay cả một chút hổ thẹn tên cầu tặc Vân Lan cũng không có.”

Dạ Phong cười một tiếng nhưng khuôn mặt, khuôn mặt tuấn tú chìm trong góc tối, hẩn chặt chẽ nắm chặt tay, thanh âm giòn vang vang lên.

“Tức giận? Sao có thể không tức giận? Tức đến nỗi muốn giết người! Chủ tử cho ta đi giết hẩn đi, không phải là do đám tiên nhân gì đó sao? Chúng ta cứ mặc kệ hết đi, đem chúng dồn lại một chỗ giết chết đi, tên cầu tặc Vân Lan và con gái của lão nên sớm chết đi mới phải. . . Chủ tử, ta không có chủ người đâu, chủ tử tôn kính của ta nhất định không phải là con gái của tên cầu tặc kia.”

“Phong nhu nhược, ngươi yên lặng một chút đi, chủ tử có chủ ý của nàng.” Dạ Minh Hi lưu manh ôm gáy, trong miệng có ngậm một cọng rom, lưỡi biếng ngáp một cái: “Ngươi không nghe Bắc Ảnh gia chủ nói gì sao? Thế lực kia không chỉ có vô số Huyền Hoàng mà còn có rất nhiều Huyền tôn, hoặc giả còn có Huyền thánh tồn tại, lấy thực lực của chúng ta vẫn chưa có khả năng địch lại, chủ tử nhẫn nhịn nhiều năm như thế, chỉ là vài ba năm nữa thôi, chẳng lẽ không nhẫn được? Với thiên phú của chủ tử, rất nhanh có thể vượt qua đám tiên nhân chó má kia.”

Dạ Phong không cam lòng cong môi lên tựa hồ như muốn nói điều gì đó nhưng lúc này Dạ Nhược Ly lại đứng lên, ánh mắt đen láy nhìn không thấy đáy: “Dạ Minh Hi nói không sai, nếu không chắc được mười phần, ta nhất định sẽ không ra tay.” Quay người lại vỗ vai Dạ Phong, sắc mặt ngưng trọng: “Dạ Phong, ngươi quên lời ta từng nói? Mặc kệ có xảy ra chuyện gì đều phải sống, nếu như ngay cả tánh mạng cũng mất thì sao có thể báo thù? Bất quá ngươi không cần không cam lòng, Vân Lan tiêu dao cũng không được lâu đâu, ta có dự cảm sắp có cơ hội cho chúng ta ra tay rồi.”

Đã qua mười năm rồi, tên tiểu tử Bạch Hổ cũng nên tỉnh dậy đi thôi. . .

“Vương phi,” một âm thanh hùng hậu bên ngoài truyền vào sau đó tổng quản vương phủ - Lý Thanh đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói: “Bẩm báo Vương phi, Văn tướng quân cùng Văn phu nhân và Văn tiểu thư đến nhà phỏng bái, không biết Vương phi có gặp mặt hay không?”

Dạ Nhược Ly thờ dãi, dung nhan tuyệt sắc lộ vẻ bất đắc dĩ: “Ta đã nói rồi ta không phải Vương phi, các người gọi ta là Dạ tiểu thư là được.”

“Đây là do Vương gia phân phó, lão nô không dám không theo.”

Khóe môi có chút co giật, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng, nàng rất muốn hỏi tên yêu nghiệt kia đến cùng là muốn làm gì? Hẩn còn chiêu gì nữa không? Bất quá mấy ngày này nghe nhiều cũng thành quen, vì vậy cũng không kịch liệt phản đối như lúc đầu nữa.”

“Người Văn gia đến? Như vậy quá tốt.” Gia Nhi lập tức nhảy dựng lên, khuôn mặt giận dữ lúc trước biến mất không chút dấu vết, mà trở nên âm hiểm vui vẻ: “Tiểu thư để cho bọn hẩn tới đi, muội còn đang lo không có biện pháp trừ chọc bọn hẩn, là do bọn hẩn tự tìm đến cửa thôi!”

Lý Thanh nhướng mày, ánh mắt dò hỏi nhìn Dạ Nhược Ly, nàng đành gật đầu đồng ý mới chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài Nam vương phủ là Vân Lan mặc hắc y đứng dưới ánh mặt trời, hai mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm vào vương phủ to lớn, trong mắt dần lộ vẻ không kiên nhẫn. Mà bên cạnh gã còn có hai người, trong đó nữ tử trung niên cũng được coi là xinh đẹp, một thân dày đặc phấn son lại theo một sợi dây xích vàng trên cổ, ngón tay đeo rất nhiều nhẫn, thoạt nhìn bớt đi vài phần đẹp đẽ lại thêm mấy phần dung tục.

Thiếu nữ còn lại mặc áo hồng đào, quần lụa mỏng, dung mạo mỹ lệ làm cho người đi đường bất giác ngây người, không biết từ đâu nghe được tin Nam vương không thích son phấn tục tảo vì vậy ả chỉ thoa thêm một lớp phấn mỏng, che đi những khuyết điểm nhỏ nhặt, bỗng nhiên Văn Tâm Diệp nhớ đến Dạ Nhược Ly, khuôn mặt không chút trang điểm cũng không hề có chút tỳ vết, không khỏi nắm chặt bàn tay trắng như phấn. Nhưng vô luận thế nào thì ả cũng phải đạt được mong muốn được Nam vương chú ý, chỉ có như vậy mới có thể đã kích được tiên nhân kia!

“Văn tướng quân, Văn phu nhân, Văn tiểu thư, Vương phi cho mời!”

Trong lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi thì Lý Thanh cuối cùng cũng khoan khoái bước ra, thế nhưng vừa nghe cách xưng hô sắc mặt Văn Tâm Diệp xoẹt qua tia ghen tỵ, giận dữ hét: “Nàng là gì chứ? Nam vương chưa từng cưới thê tử, nàng ta dựa vào đâu để các ngươi xưng là Vương phi? Cái bát úp còn chưa lật lên đâu(*), ai biết Vương gia có thật lòng thích nàng ta hay không? Nói không chừng. . .”

(*): cái này chắc là một câu nói của người Tung Cù, đại loại giống câu “Đêm 30 chưa phải là Tết” ấy.

“Diệp nhi!” Văn lan quát lạnh một tiếng, ngăn lời nói không chút chừng mực của Văn Tâm Diệp, sau đó chấp tay nói với Lý Thanh: “Lý tổng quản, tiểu nữ quản giáo không nghiêm còn đắc tội, kính mong Lý tổng quản đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nữ.”

Phất tay áo, Lý Thanh hừ lạnh một tiếng, dung nhan già nua u ám, lạnh giọng nói: “Văn tiểu thư, ta nói cho tiểu thư biết một chuyện, gọi nàng là Vương phi đều là do Vương gia phân phó, chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự, mặt khác Vương gia có thật lòng yêu thích Vương phi hay không cũng không tới phiên tiểu thư phí tâm, hạ nhân như chúng ta đều rõ tình cảm Vương gia đối với Vương phi rất tốt, mà những nữ nhân vọng tưởng trèo vào Nam vương phủ vĩnh viễn không thể sánh được với Vương phi.”

Lời hẩn vừa nói ra lại làm cho đám người Văn Lan thay đổi sắc mặt.

Nắm chặt tay, bề ngoài Vân Lan cười nhưng trong lòng không cười nói: “Lý tổng quản, kì thật tiểu nữ không có ý như vậy, nàng chỉ là...”

“Nói nhảm cũng đừng nhiều lời, các người không phải muốn gặp Vương phi sao? Ta liền đưa các người đi, bản tổng quản có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian nói chuyện phiếm với các người!” Lý Thanh lạnh lùng nhìn bọn hắn, quay lưng bước về khoảng sân chính giữa.

Đám người Vân Lan đi theo sau lưng Lý Thanh về phía trước, vì đây là lần đầu tiên bọn hắn đến Nam vương phủ nên lập tức bị phủ khí làm kinh sợ, mặc dù Nam vương phủ không tráng lệ bằng hoàng cung vàng son lộng lẫy, nhưng cũng có đủ hoa thơm quả quý, hơn nữa ở Nam vương phủ, gã sai vặt thấp nhất cũng là Đại vũ sư.

Đánh giá sơ qua Nam vương phủ, trong mắt Vân Tâm Điệp càng hiện rõ quyết tâm phải vào đây cho bằng được...

“Các người cứ chờ ở đây, ta đi thỉnh Vương phi ra.” Lý Thanh đột nhiên dừng bước, quay người, lạnh lùng nói: “Mặt khác đừng trách ta không nhắc nhở các người nhìn thấy Vương phi nên tôn trọng một chút, nếu không hậu quả của việc Vương gia tức giận các người gánh không nổi đâu.”

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng xa của Lý Thanh, Vân phu nhân nhỏ nước bọt nói: “Phi, hẳn cho bản thân hẳn là ai, bất quá chỉ là con chó của Nam vương phủ mà thôi, Điệp nhi, sau này con trở thành trắc phi Nam vương, nhất định không được bỏ qua cho lão già này.”

“Mẫu thân, con gái biết rõ, thế nhưng cha à hẳn bất quá chỉ là một tên tổng quản nhỏ nhoi, nói cho cùng cũng là hạ nhân, sao cha lại sợ hắn như vậy?” Vân Tâm Điệp hướng mắt nhìn bóng dáng đã biến mất từ lâu của Lý Thanh bất mãn nói.

“Điệp nhi, về sau con đừng nói những lời như thế,” Vân Lan nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn à: “Hắn đúng là hạ nhân nhưng còn phải xem hẳn là hạ nhân của ai. Chỉ cần hẳn ở trước mặt Nam vương nói bậy một câu thì ấn tượng của Nam vương đối với con sẽ xấu hơn một phần, nếu như con muốn vào Nam vương phủ thì tuyệt đối không được đắc tội với Lý tổng quản.”

“Vâng, phụ thân, con gái đã minh bạch.” Vân Tâm Điệp cúi thấp đầu, lắng nghe lời dạy bảo của Vân Lan, chỉ là trong mắt vẫn còn chút tia âm lãnh: “Mẫu thân, phụ thân yên tâm đi, con gái nhất định sẽ không để hai người phải thất vọng, hẳn chỉ là một tên tổng quản nhỏ bé mà thôi, đợi đến khi con gái làm Trắc phi, người đầu tiên chịu tội chính là hắn, để trả thù những vũ nhục ngày hôm nay.”

Vân Lan thỏa mãn gật đầu, đây mới là nữ nhi tốt của gã, không giống như xú nha đầu Vân Văn Ca kia.

Nhưng mà một nén nhang trôi qua Dạ Nhược Ly cũng chưa xuất hiện, bọn hắn đợi đến sắp mất hết kiên nhẫn thì một nhà bốn người mới chậm rãi bước ra.

Mắt đen lãnh khốc tập trung vào Lam Hinh mặc quần lụa mỏng cùng áo xanh da trời, trong mắt xoẹt qua tia kinh diễm, chẳng qua khi nhìn thấy Bắc Ảnh Thần tuần lăng bên cạnh Lam Hinh, một cảm giác phản nộ lan khắp cơ thể. Gã cũng chỉ có thể nhịn xuống, nhìn chằm chằm vào một nhà bốn người trước mắt.

Gã còn chưa viết hưu thư thế mà tiện nhân này đã ra ngoài tìm dã nam nhân, lại còn có con hoang, gã tuyệt không cho phép bản thân mình đội nón xanh (cắm sừng)! Huống chi lại lịch dã nam nhân này lại không rõ ràng, sao có thể so sánh với Đại tướng quân đường đường chính chính là gã đây? Không quyền không thế cũng muốn đấu với gã?

Nếu Vân Lan biết được Bắc Ảnh Thần là thiếu chủ của gia tộc Bắc Ảnh không biết sẽ có cảm xúc như thế nào...

Vân phu nhân phát giác ánh mắt Vân Lan nhìn Lam Hinh liền biến sắc, hừ lạnh nói: “Vân Văn Ca, người cũng thật to gan, phụ thân cùng tỷ muội đến thăm người mà người lại để bọn ta chờ lâu như vậy? Xem ra không giáo huấn thì người cũng không biết cái gì gọi là đạo hiếu!”

Ngẩng cao đầu kiêu căng, Vân phu nhân che kín lãnh ý, bà ta cho rằng Dạ Nhược Ly nguyện ý tiếp đãi bọn hắn cũng là do tin đồn bà ta tung ra có hiệu quả, nghĩ đó là thanh danh của nàng, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn xin lỗi, lúc đó muốn nàng làm gì thì tất nhiên nàng sẽ làm cái đó.

Trên đời này không có ai không quan tâm đến thanh danh, Nam vương phi tương lai là nàng cũng không ngoại lệ...

“Người tính cũng hay that.” Ôn nhuận vui vẻ trên mặt biến mất, thần sắc Bắc Ảnh Thần lập tức trầm xuống, nở nụ cười lạnh: “Nữ nhi của Bắc Ảnh Thần phải được nâng trong lòng bàn tay mà yêu thương, ta chưa nói nàng, các người lấy tư cách gì giáo huấn?”

Trải qua sự việc tối qua, với tính cách của Vân Lan nhất định sẽ không đối nghịch với Dạ Nhược Ly tới cùng, nhưng nhìn thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh thân mật với nhau, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên, lãnh khốc nói: “Người nói người là phụ thân của nàng, thì ta đây là gì? Vân Lan ta mới chính là phụ thân của nàng, Lam Hinh là phu nhân chính thức của ta, ta cũng chưa viết hưu thư (thư bỏ vợ) thì Lam Hinh dù sống hay chết cũng là người của ta, hiện tại hai người các người lập tức trở về phủ tướng quân cho ta!”

Lúc này Vân Lan sớm đã quên mục đích ban đầu đến đây, gã chỉ nghĩ tới chuyện quyết không để tiện nhân Lam Hinh kia cho mình đội nón xanh nữa.

Thần sắc lạnh lẽo, Bắc Ảnh Thần nhìn hai nữ tử bên cạnh, khuôn mặt tuần tú lại toát lên vẻ ôn nhuận: “Tiểu Ly nhi, Hinh nhi, hai người có nghe tiếng chó điên đang gầm loạn xạ lên không?”

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn đám người kia, Dạ Nhược Ly nhíu mày: “Cha dượng nói đúng, chẳng lẽ với thân phận của chúng ta lại xuất hiện cùng đám chó điên kia sao? Bất quá lá gan của mấy con chó điên này cũng to lắm, cho dù Huyền thú Cửu vương của rừng rậm Huyền thú cũng không dám ở đây gầm hú đâu.”

Điều Dạ Nhược Ly nói đều là sự thật, thú vương trong rừng rậm Huyền thú có ai không cung kính? Trong lòng đám Vân Lan, nàng đúng là cuồng vọng quá mức. Nàng còn không coi ai ra gì, Thú vương tôn quý trong rừng rậm Huyền thú lại bị coi như lũ tiểu nhân, còn nói Cầu vương trước mặt nàng không dám gầm rú? Nếu Cầu vương biết được chuyện này nhất định nàng ta chết chắc rồi!

“Lam Hinh, ta lệnh cho ngươi lập tức trở về phủ tướng quân cho ta, nếu ngươi còn muốn vị trí phu nhân tướng quân ta có thể cho ngươi, nhưng không cho ngươi quan hệ dây dưa không dứt với tên nam nhân này.”

“Tướng quân...” Vân phu nhân nao nao, không dám tin nói: “Tướng quân, còn ta thì sao?”

Vân Lan cũng không thèm để ý đến Vân phu nhân, ánh mắt gã từ đầu đến cuối đều gắn chặt vào dung nhan tuyệt mỹ của Lam Hinh. Không nghĩ tới mười năm không gặp nàng vẫn còn đẹp như vậy, không, so với trước kia còn đẹp hơn, nữ nhân này gã nhất định sẽ không buông tay, nếu không phải cần tiền để mua đan dược, gã cũng không bán nàng đi, người của Thương gia cũng còn chưa đưa đủ ngân phiếu tới cho nên nữ nhân này vẫn là của gã.

Về phần nam nhân bên cạnh nàng, bất quá cũng chỉ là nhân vật nhỏ bé mà thôi, có gì đáng sợ chứ? Bởi vì quyền thế nam nhân chú ý nhất là môn đăng hộ đối, có tư cách gì lấy nàng làm vợ? Huống chi nếu nàng trở về phủ tướng quân, Vân Văn Ca cũng sẽ trở về, lúc đó gã chính là nhạc phụ của Nam vương a. Đại thần trong triều còn ai dám xem thường gã?

Nắm chặt tay, ánh mắt Vân phu nhân hung hăng trừng Lam Hinh, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Lam Hinh đã chết mấy lần rồi.

“Vân tướng quân, ngươi cho rằng ngươi có tư cách ra lệnh với ta?” Lam Hinh lạnh lùng cười, ánh mắt ôn nhu lúc này lại bị hận ý che kín, lời nói không chút khách khí: “Mặt khác, làm phiền ngươi xưng hô ta là Bắc Ảnh phu nhân, tên của ta không phải con chó nào cũng có tư cách gọi.”

Bắc Ảnh Phong cười trộm một tiếng, đáng yêu trừng mắt nhìn, phấn điêu mây ngọc đầy ngây thơ: “Cầu đại thúc, Cầu đại thẩm, còn có vị Cầu tỷ tỷ này, các ngươi thật sự là cầu sao? Thì ra cầu sau khi lớn lên đều khó coi như vậy, Phong nhi vẫn cho rằng chó nhỏ đều rất đáng yêu chứ.”

Bốn người này một người lại một câu gọi cầu, làm cho đám người Vân Lan giận đến đỏ bừng cả mặt, phần nộ trừng mắt nhìn họ.

Trong lòng tức giận, suy nghĩ còn chưa kịp chạy qua não, Vân Tâm Diệp đã nhanh miệng nói: “Con hoang, ngươi đang mắng ai là cầu? Có tin hay không bốn tiểu thư nói phụ thân cho người bắt giam cả nhà ngươi, tru di cửu tộc không?”

Lời ả nói vừa xong dọa Vân Lan đứng cạnh đỏ mặt lạnh, cái đồ ngu ngốc này thật không thể so sánh với Vũ nhi, còn dám nói thế, muốn tru di cửu tộc thì mối quan hệ Lam Hinh với Hoàng thái hậu và Hoàng thượng có liên quan với nhau, tru sát hoàng thượng? Cho gã trăm lá gan gã cũng không dám.

“Con hoang?” Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức trầm xuống, bé trai cong môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Vân Tâm Diệp, khuôn mặt ngây thơ vì lời nói của Vân Tâm Diệp mà biến mất: “Ngươi mắng ta là con hoang?”

“Ta mắng ngươi đấy, ngươi có thể...”

Lời còn chưa nói xong liền im bặt, Vân Tâm Diệp hoảng sợ trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn bé trai xuất hiện trước mặt ả từ lúc nào.

Bắc Ảnh Phong nâng bàn tay nhỏ bé lên, hung hăng đánh vào má Vân Tâm Diệp, tiếng bạt tai vang lên giờ ngo tĩnh lặng đặc biệt thanh thúy rõ ràng, ngay sau đó trên má Vân Tâm Vũ xuất hiện dấu năm ngón tay nho nhỏ, mà trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bé trai đã nhanh chóng trốn sau lưng Dạ Nhược Ly.

Ngơ ngác vuốt gò má đỏ bừng rồi mới hồi phục tinh thần, ngón tay run run chỉ bé, phần nộ nói: “Ngươi... Ngươi dám đánh ta?”

Bé trai lè lưỡi nhìn Vân Tâm Diệp, rồi vội vàng núp sau lưng Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ bảo hộ Phong nhi, Phong nhi có tỷ tỷ bảo hộ mới không sợ lũ cầu ngu ngốc các ngươi, tỷ tỷ chính là một tay đánh chó thiện nghệ đó nha!”

Dạ Nhược Ly xoa đầu bé trai, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn ba người trước mặt, trong mắt tràn ra sát khí mãnh liệt. Đám người này đã xúc phạm điểm mấu chốt, đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Ở đây có chuyện gì sao? Vì sao nhiều người như vậy tới quấy rầy vương phi bốn vương?” trong lúc đó, âm thanh âm trầm vang lên, lộ khí tức lạnh lùng.

Dung nhan nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan cực kì tinh xảo hoàn mỹ, mắt phương vô cùng linh động, môi đỏ căng mọng đầy hấp dẫn khiến Vân Tâm Diệp không khỏi ngây người, dung mạo của Nam vương tuy đã nhìn trộm nhiều lần nhưng cũng không làm mất đi phần kinh diễm trong lòng.

Mà bên cạnh Cung Vô Y lại có thêm một nam tử áo đen, nam tử kia cũng thuộc dạng tuấn nam hiếm có, nhưng vì đứng cạnh Cung Vô Y nên kém đi vài phần.

“Nam vương, người phải làm chủ cho ta.” Vân Tâm Diệp nâng mắt, diễm đam đáng yêu nhìn nam tử áo đỏ, ả tin tưởng lần này Nam vương nhất định sẽ làm chủ cho ả.

Đáng tiếc trong ánh mắt Cung Vô Y chưa từng tồn tại hình bóng của ả.

Mắt to lạng yên nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia tức giận, Bắc Ảnh Phong từ sau lưng Dạ Nhược Ly chạy rất nhanh đến trước mặt Cung Vô Y, kéo tay hấn nói: “Tỷ phu, người phải làm chủ cho Phong nhi, nữ nhân xấu đánh Phong nhi!”

“Người...” Vân Tâm Diệp không ngờ Bắc Ảnh Phong sẽ nói như vậy, liền hung ác trừng bé một cái lại nhìn Cung Vô Y đổi thành bộ dạng điềm đạm đáng yêu: “Nam vương, rõ ràng là hấn đánh ta, người làm chủ cho ta đi.”

Nhưng Cung Vô Y sớm đã bị một câu tỷ phụ làm cho nội tâm phát ngột, cho dù biết rõ tên tiểu tử Bắc Ảnh Phong lợi dụng hấn nhưng vì tiếng tỷ phụ kia hấn tình nguyện để bé lợi dụng.

“Phong nhi, nói cho tỷ phụ biết ai đánh đệ?” Ngồi xổm xuống, Cung Vô Y đặt tay lên vai bé, khuôn mặt yêu nghiệt nở nụ cười nhu hòa đến chói mắt.

Hàn Phong dụi dụi mắt, không dám tin mở miệng thật to, không phải từ trước đến nay chủ nhân ghét tiểu hài tử nhất sao? Tại sao lại có thể nói chuyện ôn nhu với tên hài tử này như vậy? Xem ra chủ mẫu đúng là lợi hại, biến chủ nhân thành ra thế này, tình yêu đúng là có thể làm thay đổi một con người, ày...

Không tự chủ được, trong đầu Hàn Phong hiện ra một dung nhan yêu mị...

Hóa Vũ Sa? Hấn tin tưởng một ngày nào đó hấn sẽ gặp lại nàng, mà ngày đó cũng sẽ không xa...

“Tỷ phụ...” Bắc Ảnh Phong mân mê bờ môi đỏ mọng, đưa bàn tay ra ngoài, trong mắt rung rung nói: “Nữ nhân xấu kia dùng mặt đánh tay Phong nhi, người xem tay Phong nhi đỏ hết lên rồi!”

Dùng mặt đánh tay bé? Không nói những người còn lại, ngay cả Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh cũng tròn tròn mắt, mà đám người Gia Nhi, Dạ Phong, Dạ Minh Hi nghe lời vô si của Bắc Ảnh Phong rồi nhìn qua khuôn mặt có in năm ngón tay nhỏ nhỏ đều không nhịn được cười ra tiếng.

Cung Vô Y nhìn bàn tay đỏ bừng của Bắc Ảnh Phong, lông mi cong hơi nhú, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, âm lãnh nói: “Hàn Phong đem ba người này kéo ra đại môn, đánh cho bốn vương, không cần lưu tình, mặt khác truyền khẩu dụ của bốn vương nếu người của phủ tướng quân dám tới quấy rầy vương phi thì trực tiếp đẩy ra ngoài, không cho bọn hấn bước vào vương phủ dù là nửa bước.”

“Vâng, vương gia!” Hàn Phong ôm quyền, ánh mắt liếc qua ba người Vân Lan, mảy kiếm nhẹ nhặn: “Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người qua đây giúp ta, một mình ta sao đánh ba người bọn hấn? Chính là lúc đánh vạn nhất có người chạy mất thì phải làm sao?”

Ánh mắt Gia Nhi sáng ngời, vội vàng chen vào, cười cực kì âm hiểm: “Ta cũng giúp, ha ha, Vân tướng quân, Vân phu nhân, Vân tam tiểu thư, đã lâu không gặp, lúc trước các người đối với chúng ta như thế nào chúng ta đều biết chun chút nhường trả cho các người!”

Dạ Phong và Dạ Minh Hi nhìn nhau rồi nâng từng người bước ra khỏi cửa.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền tới âm thanh thăm thiết, âm thanh ấy lại hấp dẫn nhìn người tới xem, cho nên thanh danh ngày hôm nay của Vân Lan đã đi tong...

“Tiểu Phong, vừa rồi tát có thoải mái?” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Phong tinh tế quan sát hồi lâu, có chút nhàu mày, nói: “Còn có về sau đừng có dùng lực mạnh như vậy, đệ nhìn tay đệ kia, đã thành ra dạng gì rồi?”

Nghe vậy Cung Vô Y ngo ngác một chút, mắt phượng dài hẹp nhìn Bắc Ảnh Phong: “Nàng nói là tay hấn là do hấn gây ra sao?”

Hàn Phong im lặng xoa trán, vì sao chủ nhân bình thường rất nhạy cảm của hấn gặp phải chủ mẫu lại có bộ dạng như thế này? Ngay cả tên tiểu tử giờ trò mờ ám cũng nhìn không ra? Cái này thật sự là chủ nhân của hấn sao?

“Này,” Bắc Ảnh Phong hai tay chống nạnh, nâng gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, mắt to tập trung nhìn Cung Vô Y: “Hôm nay người giúp Phong nhi, Phong nhi cũng kêu người một tiếng tỷ phụ rồi, bất qua đời sau này có lúc Phong nhi đánh bại người thì người nhất định phải đem tỷ tỷ trả lại cho Phong nhi.”

Đã có câu nói kia của Bắc Ảnh Phong thì cái gì cũng đáng giá, Cung Vô Y bỗng có cảm giác tiền đồ của mình bừng sáng...

Về phần câu nói cuối cùng hấn trực tiếp bỏ qua, bởi vì Bắc Ảnh Phong hoàn toàn không có khả năng đánh thắng hấn.

“Nhưng Phong nhi còn chưa đánh đủ đâu, rất không thoải mái.” Mân mê môi đỏ, phấn điều mày ngọc âm hiểm cười: “Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, hoàng đế ca ca nói lúc rảnh Phong nhi có thể vào cung tìm Lạc Vũ công chúa cùng chơi, hiện tại Phong nhi muốn tìm nàng có được hay không?”

Bé sao lại quên mất trong hoàng cung cũng có một xấu nữ nhân, trêu chọc nàng ta có lẽ sẽ thích hơn.

Hừ, ai bảo lúc trước đám người xấu kia khi dễ tỷ tỷ và mẫu thân, Bắc Ảnh Phong hấn tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn bại hoại này.

Dạ Nhược Ly bất được tia hung ác trong mắt bé, cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười nói: “Tiểu Phong, đệ muốn thì cứ đi, cho dù có phá tan hoàng cung cũng không thành vấn đề, có tỷ ở sau lưng làm chủ cho đệ, mặc khác...”

Gương mặt đen, Dạ Nhược Ly thu hồi sự vui vẻ, xoẹt qua tia ác liệt: “Tuyệt Hồ, người cũng đi một chuyến, đi đến Âm Dạ các rồi dùng danh nghĩa Âm Dạ các liệt Vân gia vào danh sách đen, nếu ai còn lui tới thì cho dù là một viên đan dược cũng không bán, hơn nữa đan dược trong Âm Dạ các hạ giá xuống một nửa.”

Bởi đan dược trong Âm Dạ các rất đắt đỏ nên có rất ít người mua nổi, nếu như hạ giá xuống một nửa các đại thần trong triều cũng có thể mua được, vì đan dược bọn hấn quyết sẽ không lui tới nhà Vân gia.

“Thanh Long, người cũng đi ra, đi thông báo với Tứ đại huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh, Niệm Khê cùng tới Ly Phong quốc đi, hơn nữa để Huyền thú vào rừng rậm huyền thú tìm chút được liệu, sau khi tìm được ngoài những Huyền thú cấp 15 trở xuống đều rời khỏi rừng rậm tới gặp ta.”

Nàng không biết có bao nhiêu người vì vậy phải làm tốt việc chuẩn bị...

Kế tiếp việc cần làm chính là an tâm tu luyện, làm thức tỉnh Bạch Hồ và đột phá thêm thực lực, chính thức thảo phạt Vân gia.

Sau khi an bài mọi chuyện xong, trong lòng Dạ Nhược Ly không biết sao lại có cảm giác bất an, sau đó nàng cảm nhận được cái gì không đúng, thần sắc không khỏi lạnh lẽo: “Chẳng lẽ Thiên Hoàng xảy ra chuyện? Cha đừng, mẫu thân, các người ở đây chờ con, con đi rồi sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, thân hình lóe lên, liền biến mất trong sân...

Ngoài cửa thành trên núi Ly Phong quốc, Thiên Hoàng lạnh lùng đứng nhìn đám người vây quanh mình, dung nhan như trích tiên che kín hàn ý, cuồng phong nổi lên, tóc trắng bay nhẹ trong gió, toàn thân hắt tạt ra một khí tràng cường đại, vô số lá rụng phiêu du trên trời.

Đầu lĩnh đám người kia là một thiếu nữ áo trắng, khuôn mặt nàng ta lạnh như băng, tay cầm trường kiếm, mặt không biểu tình nói: “Phi Thiên Độc Giác thú, lần trước để người chạy thoát, lần này người không có cách nào thoát được đâu, ta là cháu gái của tiên nhân, chỉ có ta mới xứng đáng có được người, cho nên người hãy ngoan ngoãn làm tọa kỵ của ta đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

Cười lạnh một tiếng, Thiên Hoàng cong môi, nguyên bản ôn nhu trong mắt lại chứa đầy mỉa mai: “Bốn hoàng đường đường là Hoàng thú trong rừng rậm Huyền thú, cho dù có chết cũng không không thuận phục đám tiên nhân hư tình giả ý các người!”

Hai người theo sau nữ tử áo trắng đều là Hoàng Huyền, trong lòng Thiên Hoàng dần hiện lên tia lo lắng, nhưng sắc mặt không hề biến hóa.

Người ngàn vạn lần dừng đến, nếu không ta...

Ai ngờ, lòng nói trong lòng hắn còn chưa nói xong, sau lưng bỗng truyền tới âm thanh cuồng ngạo: “Hắn là người của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, các người ai dám cướp hắn từ trong tay ta!”

Thân hình thon dài cứng ngắc thả lỏng, Thiên Hoàng chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng nàng cũng đến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 7: tìm tới tận của rồi...

“BA~”

Hỏa Viêm đập bàn, nhắc Hồng Phi lên, lúc này dung nhan tuần tú đen hơn đáy nồi, trong mắt có tia bá khí cuồng vọng: “Người lập lại những lời vừa rồi xem?”

Mọi người đều bị Hỏa Viêm dọa sợ đến mức không cử động được, phải biết rằng người kia chính là biểu đệ của Vân quý phi nương nương, đắc tội với gã chỉ có một kết cục là chết! Lá gan của người này cũng quá lớn đi, lại dám làm như vậy...

“Ta... Biểu tỷ của ta chính quý phi nương nương đương triều, người dám đối xử với ta như thế nhất định sẽ phải chết, đợi bốn công tử trở về sẽ nói với biểu tỷ giết cả nhà ngươi!”

“Phanh!”

Hồng Phi vừa dứt lời, Hỏa Viêm đã thả gã xuống, ra phía sau lưng đập lên đầu gối gã, bất ngờ không chút đề phòng, Hồng Phi trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục.

Lần này Hồng Phi đã hoàn toàn tỉnh rượu, trước mắt bao người lại bị buộc quỳ xuống làm gã cảm thấy nhục nhã vô cùng, ánh mắt hung ác trừng Hỏa Viêm.

“Người chờ đó cho ta, biểu tỷ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, thứ Hồng Phi ta muốn có thì không gì là không chiếm được, hai nữ nhân này sớm muộn gì cũng là tiểu thiếp của ta.”

Nhìn sự việc đang xảy ra, mọi người không khỏi thương tiếc cho hai nữ tử kia, ở kinh thành không ai không biết Hồng gia quân là áo lượt ý vào việc có biểu tỷ là Quý phi nên ra sức ăn hiếp người, cường đoạt dân nữ, việc ác đếm nhiều không kể xiết, hai cô nương tuyệt sắc này cũng không thể thoát khỏi

lòng bàn tay của gã.

“Thật sao?” Lúc mọi người đang thờ dài tiếc hận thì một âm thanh âm trầm vang lên: “Bỏn vương cũng không biết còn có người cuồng vọng muốn tranh vương phi của bỏn vương như thế.”

Trong tửu lâu, ánh mắt đồng loạt ngừng thờ, kinh diễm nhìn bóng dáng đỏ rực xuống cửa. Áo đỏ xoẹt qua, nam tử bước nhanh vào trong, khuôn mặt tuyệt thế che kín ngoan lệ, mắt phượng âm lãnh đến cực điểm, nhưng khi hắn đến trước mặt Dạ Nhược Ly thì lại lộ dáng vẻ tươi cười.

“Tiểu Dạ, lần sau nếu nàng muốn xuất phủ cũng nên nói cho ta biết một tiếng a, ta cũng muốn đi cùng nàng.” Dứt lời, mắt phượng hơi liếm, âm lãnh lướt qua Hồng Phi: “Miễn cho đồ không có mắt, dám trêu chọc nàng!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung Vô Y, nếu bọn họ không nghe nhầm thì lúc này hắn tự xưng mình là – bỏn vương?

Trường bào áo đỏ, mắt phượng dài hẹp, dung mạo yêu nghiệt, khí thế cường đại, nếu như đoán không sai thì hẳn chính là người mà nữ tử trong kinh đều nhiều mộng – Nam Vương?

Mà bạch y thiếu nữ chính là người trong lời đồn truyền thuyết – Nam vương phi?

Nghe nói nàng là nữ nhi của Vân tướng quân cũng là tôn nữ của Lam thừa tướng đã qua đời.. Hôm nay nhìn nàng đúng là có vài phần giống đệ nhất mỹ nữ Lam Hinh, mà so với Lam Hinh lại càng thêm tuyệt sắc.

“Phù phù!”

Hồng Phi vừa đứng người lên, đột nhiên Cung Vô Y xuất hiện làm cho hoảng sợ, hai chân mềm nhũn lại một lần nữa quỵ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy trước nam nhân yêu nghiệt kia.

“Nam... Nam Vương...”

Trời ạ, gã dám cuồng vọng nạp Nam vương phi làm tiểu thiếp nhưng ai có thể ngờ Nam vương phi lại xuất hiện ở chỗ này? Huống cho tất cả hành động của gã đều bị nhìn thấy.

“Nam Vương, tiểu nhân không biết nàng là Nam vương phi, hơn nữa nàng cũng không nói nàng là Nam vương phi, vì vậy tiểu nhân...”

Không chịu nổi ánh mắt âm lãnh của Cung Vô Y, Hồng Phi đang nói bỗng chốc im bặt, hoảng sợ nhìn hắn.

“Hàn Phong, bắt hắn về vương phủ, dùng tất cả các cực hình, cho hắn nếm qua một lần!” Cung Vô Y dương môi đỏ, mắt phượng tàn khốc nhìn thanh niên đang run lấy bầy, lạnh giọng phân phó.

Nữ nhân của hắn, hắn yêu thương còn không kịp, tên hỗn đản chết tiệt này dám vọng tưởng nạp nữ nhân của hắn làm thiếp?

Nếu như tha cho tên hỗn đản này hẳn không phải là Cung Vô Y!

“Ngươi... Tuy ngươi là vương gia cũng không được phép đối với ta như vậy.” Hồng Phi sợ hãi lui về sau hai bước, hung hăng nuốt nước bọt, thanh âm run rẩy: “Biểu tỳ của ta chính là quý phi nương nương, theo lý mà nói ngươi nên gọi tỳ ấy một tiếng Hoàng tẩu, cho nên ngươi không được phép đối với ta như vậy, nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào?” Tàn khốc trong mắt phượng ngày càng lớn, Cung Vô Y bước từng bước đến, thanh âm âm trầm trùng trùng điệp điệp vang vào lòng mọi người: “Cho dù bỏn vương giết chết Vân Tâm Vũ thì ai dám nói một tiếng không? Nếu ngươi đã có gan trêu chọc vương phi bỏn vương thì nhất định phải trả giá thật lớn, Hàn Phong, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt hắn về vương phủ, nghiêm hình tra tấn!”

Từ lúc Hàn Phong tiến vào tửu lâu, ánh mắt của hắn liền tập trung vào Hòa Vũ Sa, lúc này nghe Cung Vô Y phân phó mới vội vàng ôm quyền, cung kính nói: “Vâng, Vương gia.”

Hắn nắm Hồng Phi lên như điều hâu bắt gà con rồi rời đi trước, Hàn Phong lại nhìn qua Hòa Vũ Sa lần nữa, dung mạo anh tuấn nở nụ cười sáng lạn. Vì thế Hòa Vũ Sa cảm thấy khó hiểu: “Nhược Ly, nam nhân kia có phải bị bệnh hay không? Ta lại không quen biết hắn, vì sao hắn lại nhìn ta? Lại còn cười sáng lạn như vậy, không nghĩ hắn lớn lên anh tuấn suốt khí thế nhưng lại có vấn đề về đầu óc, thật là đáng tiếc.”

Khóe miệng co rút mảnh liệt, Dạ Nhược Ly im lặng xoa trán, nếu biết được Hòa Vũ Sa nói hắn như thế, không biết Hàn Phong sẽ có cảm tưởng gì?

“Tiểu Dạ,” Cung Vô Y tới trước mặt Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thẳng vào nàng, môi đỏ dương lên lộ mười phần mỉa mai: “Người, ta đã bắt về cho nàng tùy ý xử lý, không biết nàng có thỏa mãn với cách làm của vi phu không?”

Trong tửu lâu, lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Cung Vô Y đang lấy lòng Dạ Nhược Ly, lại hồi tưởng lại khí chất lạnh lùng tàn khốc của nam nhân vừa rồi, không khỏi hoài nghi bọn hắn là một người sao?

Xem ra lời đồn đúng là sự thật, Nam vương đối với Nam vương phi thật vô vàn sùng ái...

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn Cung Vô Y, có chút cười nói: “Ân, cũng không tệ, ta rất hài lòng, bất quá ta không muốn nhúng tay vào, ngươi tự giải quyết là được rồi!”

Cung Vô Y ngây ngẩn cả người, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, mặt mũi vô cùng kích động. Không phải vì Dạ Nhược Ly thỏa mãn, mà là vì lúc hắn tự xưng mình là vị phu nhân rõ ràng không hề phản bác, cho dù hai chữ kia có phải là do nàng không để ý hay không nhưng đối với hắn mà nói cũng là có tiến triển.

Ánh mắt Hỏa Viêm đảo qua giữa hai người, chẳng biết vì sao trong lòng hắn lại có cảm giác thất vọng, buồn bã.

“Nhược Ly,” Hỏa Vũ Sa giờ tay ôm lấy cổ Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu mị tươi cười: “Trong khoảng thời gian này, ta và đại ca có thể tới chỗ ngươi quấy rầy chút không?”

“Cái này đương nhiên là không vấn đề.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, quàng mắt nhìn Cung Vô Y: “Ngươi không có ý kiến?”

Lời cự tuyệt vừa định trên môi lại bị nuốt vào, ánh mắt nhàn nhạt liếc Hỏa Viêm lại nhìn qua Dạ Nhược Ly, mắt phượng ánh tia vui vẻ: “Tiểu Dạ, nàng là nữ chủ nhân vương phủ, những việc này nàng nói được là được, không cần hỏi ý ta.”

Lời Cung Vô Y vừa nói làm mọi người đưa mắt nhìn nhau, ý của Vương gia là hắn đưa sự tình trong vương phủ giao toàn quyền cho Vương phi? Xem ra muốn đưa nữ nhi, tỷ muội gì đó vào vương phủ nhất định phải thông qua Vương phi rồi. Chỉ cần Vương phi đồng ý thì Vương gia cũng sẽ đáp ứng.

Nhất thời, trong lòng mọi người đều tuôn ra ý này...

Hoàng cung lộng lẫy vàng son, trong ngự thư phòng trang trọng tĩnh lặng, một bóng dáng mình hoàng ngồi ngay ngắn trên long ý (ghế rồng), y nhắc bút tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương lại nghe thái giám đẩy cửa vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, Văn phi nương nương ở ngoài cầu kiến.”

Đặt bút xuống, thần sắc Cung Vô Hải âm trầm, thanh âm uy nghiêm trầm thấp vang lên: “Cho nàng ta vào!”

“Vâng, bệ hạ.”

Thái giám chậm rãi lui ra, không lâu sau, Văn Tâm Vũ bước từng bước chân hoa sen ưu nhã tiến tới Cung Vô Hải, thấp thỏm bất an quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tìm nô tỳ đến đây là có chuyện gì?”

“Văn phi, trầm nghe nói ngươi có một biểu đệ gọi là Hồng Phi?” Cung Vô Hải không chút biểu tình nhìn chăm chú vào nữ tử đang quỳ bên dưới, trong mắt có tia sáng không rõ: “Không biết Hồng Phi kia là người như thế nào?”

Nghe vậy, Văn Tâm Vũ không nhịn được thở hắt ra, nói: “Bệ hạ, biểu đệ của nô tỳ là một trang thiếu niên thiên phú trác tuyệt, thấu tình đạt lý, biết lễ nghĩa đúng sai, là thanh niên tài俊...”

“Phanh!”

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh vỗ án làm cho Văn Tâm Vũ vô cùng hoảng sợ, run rẩy ngẩng đầu, bối rối nói: “Không biết nô tỳ đã nói gì sai làm bệ hạ tức giận như vậy?”

“Hừ, Văn quý phi, ngươi cũng thật to gan, nói dối với trẫm cũng không hề biến sắc.” thần sắc lãnh liệt liếc Văn Tâm Vũ, thanh âm lạnh đến thấu xương: “Thanh niên tài俊? Cái tên quần là áo lượt kia cũng đáng được xưng là thanh niên tài俊? Ở Ly Phong quốc chẳng lẽ hết người rồi? Hơn nữa tên quần là áo lượt kia lại lớn mặt muốn cướp biểu muội của trẫm làm thiếp, lại còn dám uy hiếp Nam vương, ngươi có biết hắn uy hiếp như thế nào không?”

Văn Tâm Vũ vội vàng cúi đầu, thân thể mềm nhũn run rẩy không thôi: “Nô tỳ không biết.”

“Hắn nói cho dù là Nam vương cũng không có tư cách bắt hắn, bởi vì hắn có biểu tỷ là quý phi, Nam vương còn phải gọi một tiếng Hoàng tẩu.” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thân thể mềm mại kia đang run rẩy: “Quý phi? Trẫm nhớ đã giáng ngươi xuống thành phi, sao lại còn gọi là Quý phi? Nhưng như vậy vẫn có người mượn danh ngươi ăn hiếp người khác cho nên từ nay về sau ngươi sẽ làm tần, nếu như người nhà ngươi không an phận thì lãnh cung vẫn luôn chào đón ngươi.”

Hai chân mềm nhũn, Văn Tâm Vũ co quắp ngã xuống mặt đất, đầy vẻ thất vọng: “Hoàng thượng, từ lúc người đăng cơ nô tỳ đã theo người rồi, chưa bao giờ phạm phải sai lầm, một lòng một dạ vì người, sao người lại đối xử với nô tỳ như thế?”

Trong mắt Cung Vô Hải đầy mĩa mai, nữ nhân này cho đến lúc này cũng dám nói mình không sai? Năm năm trước ả gây biết bao sóng gió trong hậu cung nhưng vì muốn biết tin tức của biểu muội nên y liền nhịn.

Hôm nay biểu muội đã trở về y rốt cuộc cũng không cần ả nữa.

Huống chi Văn gia đã phạm phải sai lầm lớn đó chính là dám làm tổn thương Văn Văn Ca biểu muội và Hinh di! Chỉ điểm này là y cũng đã không thể tha thứ cho ả được rồi.

“Người đâu, dẫn Văn tần ra ngoài cho trẫm!” Cung Vô Hải phát tay áo, lạnh lùng phân phó.

Những người này thật sự là không biết tốt xấu, ngay cả y cũng không có gan trêu vào tứ hoàng huynh nhưng bọn hắc cũng thật to gan, với tính tình yêu thế như mạng của tứ hoàng huynh mà dám có vọng tưởng cướp đi biểu muội, tứ hoàng huynh không tức giận mới là chuyện lạ a.

Cũng coi như Hồng Phi xui xẻo, đùa ai không đùa lại nhằm đúng nàng mà đùa, bị tứ hoàng huynh đem về phủ ắt hẳn lành ít dữ nhiều.

Ngay lúc đó, ở Vân phủ tướng quân, một vị phu nhân trung niên mập mạp bỏ nhào ôm chân Vân phu nhân, mặt mũi tràn lan nói: “Muội muội, muội nhất định phải cứu Phi nhi, hắc là cháu của muội, muội không thể thấy chết không cứu!”

Vân phu nhân đau đầu xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ thở dài: “Tẩu tẩu, tẩu cũng không phải không biết Nam Vương, muội làm sao đoạt được người từ trong tay hắc?”

“Muội muội, ta biết rõ muội nhất định có cách, muội có thể tìm quý phi nương nương, ý chỉ của quý phi nương nương chẳng lẽ hắc dám không tuân?”

Nhìn vị phu nhân trung niên đem nước mắt nước mũi cọ vào chân bà, Vân phu nhân chán ghét nói: “Tẩu cũng không phải không biết Vũ nhi vì đắc tội với Nam vương và tiện nhân kia đã bị giáng xuống thành phi, tẩu nói thử xem ý chỉ của Vũ nhi hắc sẽ tuân theo sao?”

“Cái kia... Vậy các người tìm Vân Văn Ca.” Trầm tư một lúc, Hồng phu nhân ngẩng đầu cắn răng nói: “Vân Văn Ca không phải là người của Vân gia sao? Con ta cũng chỉ đùa giỡn với nàng ta hai câu, Nam vương tất sẽ không làm gì quá đáng chứ? Dù sao ta mặc kệ, muội phải giúp ta cứu Phi nhi, nếu không ta sẽ đem thân thể của hai nữ nhi nhà người nói cho Vân tướng quân, đến lúc đó...”

Sắc mặt Vân phu nhân đại biến, ánh mắt nhìn Hồng phu nhân lộ sát ý nhưng sau đó biến mất rất nhanh, hòa ái tươi cười: “Tẩu tẩu, tẩu yên tâm đi, muội nhất định sẽ cứu Phi nhi.”

“Thật sự?” Ánh mắt Hồng phu nhân sáng ngời, bỏ đứng lên: “Muội muội, đa tạ muội, ta đây liền trở về chờ tin tốt của muội, hy vọng muội sẽ không để cho tẩu chờ lâu.”

Nắm chặt tay, nhìn theo bóng dáng một xa của Hồng phu nhân, trong mắt Vân phu nhân bắn ra sát khí cực kì mạnh. Dám đem chuyện này ra uy hiếp bà? Xem ra phải tìm cơ hội để diệt trừ tai họa bằng không cũng có ngày Vân Lan biết được hai nữ nhi do mình sinh ra lại không phải là con của gã thì chờ đợi bà chính là sự trừng trị đau đớn nhất.

Bà tuyệt đối không thể để Vân tướng quân biết chuyện này!

Vân Tâm Diệp bước vào cửa, vừa vận nhìn thấy Hồng phu nhân cất bước đi xa, nao nao: “Mẫu thân, sao đi lại vội vàng rồi phủ như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thời khắc này, khuôn mặt Vân phu nhân thật âm trầm cũng không có tâm tình trả lời câu hỏi của Vân Tâm Diệp, phát tay nói: “Con đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Vân Tâm Diệp cắn môi, đáy lòng dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể lui xuống.

Vân Tâm Diệp vừa đi xuống lại có người đẩy cửa vào, dường như phát hiện được thần sắc dị thường của Vân phu nhân liền bước tới, ôm lấy eo bà, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Phu nhân làm sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?”

Vân phu nhân hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên trước mặt rồi vội vàng đẩy gã ra, bước tới cửa xác định không có người nào ở sân nhỏ mới cẩn thận đóng cửa phòng.

Quay người, liếc mắt oán trách nhìn nam tử, nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà người lại dám tới đây? Không sợ bị người ta thấy sao? Vạn nhất để tướng quân biết được cái đầu của chúng ta giữ không nổi đâu.”

“Ha ha, phu nhân, nàng yên tâm đi, nếu người khác thấy thì chỉ cho rằng ta tới tìm nàng để báo cáo sự việc trong phủ, không ai biết được quan hệ giữa hai chúng ta đâu.” Nam tử trung niên đi tới lại ôm lấy eo Vân phu nhân, có chút dương môi: “Hơn nữa, tướng quân đã tới chỗ Tam phu nhân rồi, tạm thời sẽ không tới đây đâu.”

“Cho dù thế nào chúng ta cũng nên cẩn thận một chút, nếu để tướng quân biết được Vũ nhi và Diệp nhi là nữ nhi của người thì chúng ta đều không giữ nổi mạng đâu.” Vân phu nhân trách cứ nói, chợt nhớ ra chuyện gì đó, thần sắc u ám: “Đúng rồi, đại tẩu ta dường như cũng biết chuyện này, cho nên...”

Sát ý trong mắt lại hiện lên, thanh âm Vân phu nhân lại thâm trầm thêm vài phần.

“Ha ha, phu nhân, chuyện này cứ giao cho ta xử lý, nàng có thể yên tâm hòa hợp với tướng quân của nàng.” Nam tử trung niên âm hiểm cười, khuôn mặt đầy vẻ khâm nghiệm: “Bất quá trước đó phu nhân cũng phải ban thưởng cho ta mới được.”

Vừa nói xong, gã không chờ Vân phu nhân lên tiếng đã ôm bà về phía giường trong...

Vì muốn gã ám sát Hồng phu nhân nên lần này Vân phu nhân để mặc gã tùy ý...

Nam vương phú phồn vinh mạnh mẽ, ở trong thư phòng có một nam nhân mặc áo bào màu vàng, tóc vàng, hình dáng khuôn mặt rõ ràng, mười phần mạnh mẽ, khí thế hùng vĩ nhưng đứng trước mặt Cung Vô Y lại lộ vẻ cung kính.

Nếu như Ứng vương (là Huyền Ứng) ở đây khẳng định có thể nhận ra nam nhân này chính là người bị Cung Vô Y bắt cóc – Long vương.

Cung Vô Y chấp tay sau lưng, dung nhan yêu nghiệt có nét ngưng trọng trước nay chưa từng có: “Long vương, bốn vương nói người đi điều tra những người kia, đã tới đâu rồi?”

Long vương nhẹ gật đầu, đem hết những chuyện điều tra được cáo tri cho Cung Vô Y, một chữ cũng không sót. Nghe thấy Long vương nói, hần chậm rãi thu hồi cảm xúc, ho khan hai tiếng, mắt thiểm nháy nói: “Những chuyện vừa rồi người mới là thực? Vân Tâm Vũ và Vân Tâm Diệp không phải con gái của Vân Lan? Mà là con hoang của Vân phu nhân và nam nhân khác? Vân Lan không thể làm nữ nhân mang thai được? Như vậy tiểu Dạ nhi...”

“Đúng vậy, đây là tin tức ta đã điều tra trong một tháng, bất quá sự việc này có nên nói cho chủ mẫu biết?”

“Không cần,” Cung Vô Y lắc đầu, hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, khuôn mặt tuấn tú giờ nụ cười thích ý: “Đợi tới lúc giải quyết Vân Lan, ta sẽ cho nàng một kinh hi, thuận tiện cho Vân Lan một đá kích.”

Không nghĩ tới Tiểu Dạ nhi không phải là con gái của Vân Lan, chắc hẳn nếu nàng biết tin này nhất định sẽ rất hưng phấn. Mà hần cũng sớm đoán ra được Tiểu Dạ nhi không thể nào là con gái của Vân Lan, chỉ bằng Vân Lan sao có thể sinh ra nữ nhi hoàn hảo như thế?

Không biết Vân Lan sẽ như thế nào khi đã biết được người ta cho đội nón xanh, càng kì lạ hơn là mấy chục năm qua cũng không hề phát hiện ra, chắc hẳn rất đặc sắc đây.

Khỏe môi Cung Vô Y dương lên càng cao, hần bỗng nhiên rất mong chờ đến ngày đó...

Lúc này trong cung xảy ra chuyện đại sự...

Một đám người bỗng nhiên chạy vào hoàng cung, uy hiếp Cung Vô Hải thay bọn hần tìm người, đầu lĩnh là một lão giả, đao thương bất nhập, chỉ dùng một chút sức đã đánh bay đệ nhất cao thủ của hoàng cung.

Lúc này mọi người trong hoàng cung mới biết những người này là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Roi vào đường cùng, Cung Vô Hải cũng chỉ có thể tạm thời nghe theo mệnh lệnh của gã, giúp gã tập trung đại bộ phận người đến hoàng cung, theo lời cao thủ kia nói thì người bọn hần muốn tìm đang ở kinh thành Ly Phong quốc.

Chỉ là Cung Vô Hải không biết những người này muốn tìm tung tích của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, nếu không cho dù uy hiếp như thế này y nhất quyết không giúp bọn hần tụ tập những người này.

Trước mặt quan đạo hoàng cung tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều hiếu kì đánh giá lão giả đứng trước mặt.

“Tiên nhân?” Nhìn chăm chú vào quần áo trên người bọn hần, Dạ Nhược Ly liền đoán ra thân phận những người này, không nghĩ tới bọn hần lại tìm tới đây nhưng nếu cho nàng cơ hội lần nữa nàng cũng sẽ quyết định vào cung.

Biểu ca và biểu di của nàng ở chỗ này, sao nàng có thể yên tâm?

Huống chi tiên nhân cũng không biết là nàng giết những người kia.

“Tiểu Dạ,” Cung Vô Y chấp tay đi đến chỗ Dạ Nhược Ly, mắt phượng dài hẹp ngưng tụ vẻ chân thành tha thiết: “Tất cả đã có ta, ta nhất định sẽ không để bọn hần đụng vào nàng.”

Tâm khê động, Dạ Nhược Ly nâng mắt nhìn Cung Vô Y, sâu trong đáy lòng có một vòng cảm xúc khác thường.

Mà trong khoảng thời gian phát sinh sự tình, nàng không cần chống cự sự tiếp cận của hần như ngày trước nữa.

“Khục khục.” Lão giả tóc trắng bạc phơ ho khan hai tiếng, cắt đứt mọi âm thanh nghị luận ở dưới, ác liệt trong mắt đảo qua đám người ở dưới, nghiêm khắc nói: “Đoạn thời gian trước cháu gái bản trưởng lão cùng Thất tiên Huyền Hoàng táng thân ở đây, hung thủ chính là Phi Thiên Độc Giác thú, trong các người ai là người đã giết cháu gái bản trưởng lão, lập tức bước ra đây! Nếu không bản trưởng lão sẽ cho các người thấy hối hận khi đã sống trên đời này.”

Thanh âm tàn nhẫn vô tình vang thật lâu trong không trung, toàn bộ quan đạo lập ngắt như tờ, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như muốn biết là ai đã giết Huyền Hoàng cường giả.

Thấy không có ai trả lời, sắc mặt Lâm lão càng trở nên âm trầm, lúc gã định nói thêm lần nữa thì một âm thanh mềm mại bỗng nhiên truyền tới: “Ta biết rồi, là nàng, chính là nàng đã giết đám người kia.”

Vân Tâm Diệp chỉ tay về hướng Dạ Nhược Ly, ánh mắt hung ác nhìn nàng, dung nhan mềm mại xinh đẹp nở nụ cười âm hiểm.

Cái này cũng không thể trách ả hãm hại nàng, tiên nhân chết tiết kia đám cướp Nam vương của ả, hừ, lần này là cường giả chắc chắn Nam vương sẽ không thể bảo vệ cho nàng ta được nữa, xem nàng ta có trách được kiếp nạn này không.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều đồng loạt thay đổi.

Nhưng nhân vật được nói tới lại không chút biểu tình, thần sắc lạnh nhạt liếc Vân Tâm Điệp: “Đừng quên năm nay ta mới 20 tuổi, những người kia là Huyền Hoàng cường giả, ngươi cho rằng bằng thực lực của ta có thể giết được 7 người Huyền Hoàng?”

Mặc dù thần sắc Dạ Nhược Ly không thay đổi nhưng bàn tay không khỏi nắm chặt lại.

Bọn hắn sao có thể phát hiện ra Thiên Hoàng? Xem ra trong thời gian tới không thể để cho Thiên Hoàng xuất hiện, dù sao với thực lực hiện nay của nàng cũng không phải là đối thủ của đám tiên nhân này.

Lúc này Cung Vô Y đột nhiên nắm tay Dạ Nhược Ly, độ ẩm từ tay hắn lan tỏa vào lòng nàng, tâm tình chậm rãi ổn định lại.

Lâm lão lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ gật đầu: “20 tuổi, xác thực chưa đủ để đánh bại 7 Huyền Hoàng, nhưng để đạt được mục đích thì phải nhờ đến Phong lão rồi, mong ngươi đi điều tra thử xem trên người ai có khí tức của hoàng thú.”

Dạ Nhược Ly vừa mới buông lỏng tâm tình nay lại “lộp bộp” rơi xuống, nhưng dung nhan tuyệt sắc lại không nhìn ra chút biểu tình nào.

Thực sự trong tiên nhân có kỳ nhân như vậy, có thể thông qua khí tức mà phân biệt được? Đáng lẽ nàng phải hủy thi diệt tích, không nên lưu lại đám thi thể đó, bằng không nhất định sẽ bị đám tiên nhân này tìm ra...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 8: nàng ta là người sao? Quá biến thái!

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão già này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Ngươi không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đỏ mặt hỏi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Điệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Văn Ca, chỉ bằng tiên nhân ngươi cũng xứng tranh giành nam nhân với Vân Tâm Điệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thế nào ngươi cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuấn mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, Vân Văn Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các ngươi,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thế tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi ngươi không cần cái mũi của mình nữa!”

“Ngươi...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì ngươi chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phản xử việc này, thế nhưng ngươi cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo cho mình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiên nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phẫn nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiên nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiên nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Điệp cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiêng kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sùng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Điệp?

“Vân Tâm Điệp, ngươi thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Điệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng... Hoàng thượng, tiểu nữ không phải cố ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này ngươi còn muốn ngụy biện?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Người đâu, lôi Vân Tâm Điệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tám bảng tiện nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được câu tình.”

Vân Tâm Điệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Điệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỵ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thít ni non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vẹn đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Điệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Điệp nguội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Điệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Điệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bị thảm làm cho mọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhứ chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhướn mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng ngươi.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phu quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tác lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngậm miệng phu quân, nàng chưa từng đáp

ứng là sẽ gả cho hần nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì sững sờ một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thản nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thế thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là võ giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngoạ hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tổn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích... Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi... Ách, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc nãy nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thế cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, người đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù người không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phá hủy tôn tột đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con người bèn nhọn nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như người đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các người.”

Thần sắc lão giả phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy người đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho người biết, không phải hần sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có người chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hần, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là

trách người không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như người còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết người được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão giả che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hắn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hẳn vì nữ nhân này mà hắn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hắn cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hắn?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hắn như thế nào nhưng phân khí thể bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, người cho rằng chỉ dựa vào thực lực của người có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão giả cũng bộc phát khí thế cường hãn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão giả mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hắn vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hắn lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão giả trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đấu ngang với ta, thế nhưng chân người đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh người vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão giả kia, vèn vèn chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão giả. Lão giả nhướn mày, lạnh lùng nhìn hắn, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hắn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hắn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hắn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bắt quả nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hắn có thể tổn thương phu quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hắn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Người đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không để người đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, đè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hắn, cả giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú đầy ửng đỏ, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phu quân của nàng.

“Hai người các người nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiền bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, người đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão giả che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hắn cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hắn!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hắn? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hắn, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thế nó ==)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các người muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão giả phát tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y giao cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiểm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão già trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cảm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão già.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão già cắn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão già đánh một chiêu về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hẳn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi.

Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão già không có cách nào làm hắn bị trọng thương, nhưng khi hắn không kịp suy nghĩ đã hành động, hướng chỉ động tác của lão già lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phần nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừ hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hắn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo qua cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nâng mắt lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chăm chăm vào lão già.

Phần nộ cùng bị thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hẳn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đã kích người a.

Lão già sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù ngươi có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, ngươi cho rằng với thực lực của ngươi sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão già, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chiêu tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan được óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho ngươi rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điển đảo chúng sinh của Cung Vô Y, lấy đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thế của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, trừng to con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hắn, vì sao hắn có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hắn ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thế thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, ngươi cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, ngươi đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho ngươi, nhớ kỹ, ta muốn bọn hắn một tên cũng không thoát!”

Chương 8: Nàng ta là người sao? Quá biến thái!

editor: aries mai.

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão giả này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Ngươi không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đỏ mặt hỏi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Diệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Văn Ca, chỉ bằng tiên nhân ngươi cũng xứng tranh giành nam nhân với Vân Tâm Diệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thế nào ngươi cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuấn mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Diệp ả, Vân Văn Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các ngươi,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thê tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi ngươi không cần cái mũi của mình nữa!”

“Ngươi...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì ngươi chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phân xử việc này, thế nhưng ngươi cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo cho mình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiền nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phẫn nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiền nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiền nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Điệp cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiêng kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sủng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Điệp?

“Vân Tâm Điệp, ngươi thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Điệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng... Hoàng thượng, tiểu nữ không phải có ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này ngươi còn muốn ngụy biện?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Ngươi đâu, lời Vân Tâm Điệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tấm bảng tiện nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được cầu tình.”

Vân Tâm Điệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Điệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỵ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thít ní non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vẹn đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Điệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Điệp nguội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Điệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Điệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bi thảm làm cho mọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhú chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhú nhú mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng ngươi.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phu quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tác lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngâm miệng phu quân, nàng chưa từng đáp ứng là sẽ gả cho hắn nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì sững sờ một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thần nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thể thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là võ giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngọa hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tốn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích... Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi... Ách, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc này nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Àm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thế cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, người đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù người không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phái Huyền tôn tới đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con người bèn nhón nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như người đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các người.”

Thần sắc lão già phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy ngươi đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, không phải hấn sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có ngươi chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hấn, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là trách ngươi không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như ngươi còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết ngươi được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão già che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hấn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hấn vì nữ nhân này mà hấn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hấn cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hấn?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hấn như thế nào nhưng phần khí thế bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, ngươi cho rằng chỉ dựa vào thực lực của ngươi có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão già cũng bộc phát khí thế cường hấn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão già mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hấn vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hấn lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão già trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đầu ngang với ta, thế nhưng chân ngươi đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh ngươi vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão già kia, vèn vèn chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão già. Lão già như cơn mây, lạnh lùng nhìn hấn, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hấn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hấn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hấn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bắt quá nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hấn có thể tổn thương phu quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hấn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Ngươi đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, đè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hấn, cá giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú đầy ủy khuất, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phu quân của nàng.

“Hai người các ngươi nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão già lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiền bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, ngươi đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão già che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hấn cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hấn!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hấn? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hấn, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thê nô =.=)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các ngươi muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão già phát tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y giao

cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiểm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão giả trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão giả.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão giả cắn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão giả đánh một chiêu về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hẳn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi.

Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão giả không có cách nào làm hắn bị trọng thương, nhưng khi hắn không kịp suy nghĩ đã hành động, hướng chỉ động tác của lão giả lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phẫn nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừ hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hắn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo quá cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nâng mắt lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chăm chăm vào lão giả.

Phẫn nộ cùng bị thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hẳn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đã kích người a.

Lão giả sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù người có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, người cho rằng với thực lực của người sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão giả, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chường tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan dược óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho ngươi rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điển đảo chứng sinh của Cung Vô Y, lấy đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thế của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, trừng to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hắn, vì sao hắn có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hắn ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thế thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, ngươi cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, ngươi đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho ngươi, nhớ kỹ, ta muốn bọn hắn một tên cũng không thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 9: Cung Vô Y cảm giác nguy cơ

editor: aries mai.

Bầu trời u ám, cuồng phong xung quanh Dạ Nhược Ly, dung nhan không chút biểu tình, tóc đen bay tứ tung trong gió, trong cảnh cuồng phong mây đen như thế nhưng cũng làm người nhìn thấy kinh diễm khó quên.

Một ánh sáng màu trắng trên nhần Huyền Linh bay ra, khí thế cường đại bao phủ cả một góc trời, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện, đáp bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Toàn thân Bạch Hổ tỏa sáng, đôi mắt hổ phách xen lẫn chút lạnh lùng lẫn bệ ngễ thiên hạ.

“Chính là bọn hắn, vọng tưởng muốn tổn thương chủ nhân ta?”

“cái này... Đây là gì?” Lão giả trừng to mắt kinh ngạc: “Làm sao có thể? So với Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú còn cường đại hơn? Thực lực này rõ ràng là...”

Thú tôn!

Mặc dù lão giả không muốn tin đây là sự thật nhưng lão cảm nhận được thực lực của Bạch Hổ còn lớn hơn lão.

Trời ạ, sao không ai nói cho lão biết nữ nhân này lại có Huyền thú cường đại như thế?

Hung hăng nuốt nước miếng, lão giả không giữ được thần thái tự nhiên như lúc nãy nữa, khuôn mặt dưới lớp vải che tràn đầy kinh hãi: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng xoẹt qua tia trào phúng, Bạch Hổ khẽ nâng chân trước, nện bước ưu nhã chậm rãi đến chỗ lão giả: “Chủ nhân của ta, há dễ dám phạm phụ tục từ các ngươi coi thường? Xem thường chủ nhân ta chỉ có hai kết cục, một là chết, hai là sống không bằng chết, các ngươi chọn cái nào?”

Bạch Hổ đi tới, toàn thân lão giả toát mồ hôi lạnh, lão biết Bạch Hổ này không phải mạnh bình thường, cả đám người bọn hắn chưa chắc là đối thủ của nó.

“Ngươi...”

Lão giả vừa mở miệng, lời còn chưa nói xong, liền bị âm thanh lạnh lùng đánh gãy: “Bản thú cho các ngươi thời gian suy nghĩ, nếu các ngươi không cho bản thú một đáp án, vậy để bản thú quyết định thay các ngươi!”

Căn bản lão giả kia còn chưa kịp chạy đã bị cuồng phong đánh úp vào trong, chiều nào cũng lộ sát ý, bên trong cuồng phong cất giấu vô số lưỡi dao gió, hiển nhiên là muốn dồn bọn hắn vào tử địa.

Mà đứng ngoài cuồng phong là Bạch hổ, ánh sáng thần thánh bao phủ cả người, con ngươi hổ phách lạnh lùng nhìn lão giả, mỉa mai cười: “Chỉ bằng bọn rác rưởi các ngươi cũng dám đối địch với chủ nhân ta? Cái này với việc tự tìm đường chết có gì khác nhau?”

Đối mặt với vô số lưỡi dao gió, chúng Huyền Hoàng đều đã tử trận chỉ có lão giả kia vẫn kiên cường chống đối. Nhưng lão lại sống không bằng chết, thân hình không có chỗ nào nguyên vẹn, khắp cả người đều là máu chảy đầm đìa đặc biệt kinh người, tuy nhiên lão vẫn ương ngạnh chống cự.

Con cuồng phong vẫn tiếp diễn vô cùng lâu, nhưng cũng tới lúc phải tiêu tán...

“Phanh!”

Lão giả cảm thấy lực bất tòng tâm, hai chân mềm nhũn, ầm ầm quỵ rạp xuống đất, lão thở hổn hển, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Hổ: “Ta có thành quý cũng không bỏ qua cho ngươi!”

“Còn chờ xem bản lĩnh của ngươi!” Bạch Hổ khinh thường cười lạnh một tiếng, ngưng tụ một ngọn gió, chấm dứt sinh mệnh của lão.

“Lão giả này đúng là không may,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày tràn lãnh ý: “Bạch Hổ có thể không chế gió, nếu như chiến đấu trong môi trường đầy gió thì tất cả gió đều là vũ khí của nó, lực chiến đấu cũng tăng gấp bội.”

Ưu nhã xoay người, một ánh sáng trắng bao quanh Bạch Hổ, hào quang dần biến mất, xuất hiện trước mắt chính là một nam nhân áo trắng. Người nam nhân này vừa lạnh lùng lại vừa ưu nhã, nhưng lại hài hòa đến mức không thể hài hòa hơn.

Chỉ thấy dung mạo nam tử cực kỳ tuấn mỹ, mày kiếm vênh lên, con ngươi hổ phách chứa tia lạnh lùng, lại xinh đẹp đến mức người nhìn khó quên, đại khái chính là trên trời dưới đất khó có ai có thể bì được dung nhan của y.

Nguy cơ!

Từ trước đến nay Cung Vô Y chưa từng có cảm giác nguy cơ đến mức này.

Cho dù là ôn nhu tuấn mỹ như Thiên Hoàng cũng chỉ làm hắn cảnh giác một chút, duy chỉ có đứng trước nam tử này làm lại cho hắn cảm thấy mười phần nguy hiểm, nhất là ánh mắt y nhìn Dạ Nhược Ly, làm cho hắn cực kì không thoải mái.

Hơn nữa hắn cũng sẽ không quên, thực lực nam nhân này cường hãn đến mức hắn cũng khó lòng bì kịp.

“Chủ nhân, cuối cùng ta cũng đã thức tỉnh, có thể lại là cánh tay phải của người, giúp người leo lên đỉnh vinh quang.” Bạch Hổ bước đến, ưu nhã nửa quỳ trước mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng, hôn lên.

Bỗng nhiên trên tay trống rỗng, Cung Vô Y đã chặt chẽ ôm lấy Dạ Nhược Ly, hai mắt như phun ra lửa giận: “Bổn vương không quản trước kia các ngươi như thế nào, nhưng hiện tại nàng là vương phi bổn vương.”

Cái tên hỗn đản này, dám trước mặt hắn khinh bạc nữ nhân của hắn, chẳng lẽ đầu y dùng để trang trí sao?

Nhướng mày, Bạch Hổ chậm rãi đứng dậy, con ngươi hổ phách càng lạnh lùng nhìn Cung Vô Y: “Chủ nhân chưa từng nói với ngươi, người nàng ghét nhất chính là đám người không học văn không nghề nghiệp hoàng thất sao?”

“Không học văn? Không nghề nghiệp?” Cung Vô Y trầm mặc, nhìn Bạch Hổ: “Ngươi xác thực đang nói bổn vương? Huống chi Tiểu Dạ nhi đã ăn sạch bổn vương rồi, nàng không chịu trách nhiệm là không được.”

Lạnh lùng liếc Cung Vô Y, Bạch Hổ không chút biểu tình nói: “Ta và chủ nhân từ nhỏ đã nằm chung một giường, nếu muốn nói có quan hệ với nàng thì

không phải không thể.”

Nhìn Cung Vô Y lại nhìn Bạch hổ, Dạ Nhược Ly cảm thấy im lặng chính là vạn năng.

Bản thân nàng vừa rồi chỉ dùng miệng cho Cung Vô Y ăn được, cái tên yêu nghiệt này lại nói nàng đem hán ăn sạch sành sanh, còn đòi nàng chịu trách nhiệm? Về phần Bạch Hổ... lúc đó y chưa thành người, nàng chỉ xem y như tiểu động vật mà thôi, hơn nữa cũng là do Bạch Hổ đêm hôm khuya khoắt bò lên giường nàng. Vì Bạch Hổ là động vật nên nàng cũng không so đo với nó, nhưng từ ngày Bạch Hổ biến hóa thành người thì lúc nó trèo lên nàng tất nhiên phải đập xuống rồi.

Nhưng trong lời hai người này, sao lại biến thành tư vị khác rồi?

Sắc mặt Cung Vô Y đại biến, chậm rãi cười lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng nói những lời này có thể chia rẽ tình cảm của bốn vương và Tiểu Dạ nhi sao? Bốn vương nói cho ngươi biết người ở đó mà nằm mơ đi, cả đời này bốn vương sẽ không buông tay, huống chi những năm gần đây chuyện gì về nàng bốn vương cũng biết, nhưng lại không biết nàng cùng nam nhân khác ngủ chung một giường.”

Nghe vậy, thần sắc Bạch Hổ vẫn lạnh lùng như trước, cũng không vì lời nói của hán mà thay đổi sắc mặt: “Ngươi đối với chủ nhân ta có bao nhiêu thành ý? Thân phận của nàng, ta, Chu Tước, Thanh Long và Huyền Vũ? Thực lực của nàng ngươi biết rõ không? Nếu như cái gì ngươi cũng không biết thì có tư cách gì tuyên bố nàng là người của ngươi?”

Cung Vô Y âm trầm, chặt chẽ nắm chặt tay, đến lúc này trong lòng hán bắt chợt nảy sinh cảm giác vô lực. Đã từng, hán đã từng nói qua muốn biết tất cả các bí mật của nàng nhưng đến bây giờ vẫn chưa biết gì cả, mà lời Bạch Hổ nói không phải không có lý, hán không biết nàng là ai thì có tư cách gì ở bên nàng?

Mắt phượng hiện lên tia đau đớn cùng vô lực, làm tâm Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy.

Từ khi nào Cung Vô Y lại có ảnh hưởng lớn như vậy tới nàng? Khiến nàng không muốn hán biểu lộ thần sắc đó thêm một lần nào nữa, tựa hồ như yêu nghiệt vô lại mới đúng là người mà nàng quen thuộc.

“Có người đến!” Dạ Nhược Ly thu hồi tâm tình, nắm tay Cung Vô Y, quay người về phía Bạch Hổ phân phó: “Chúng ta rời khỏi đây trước, Bạch Hổ, đi thôi!”

Bạch Hổ nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ nắm tay của hai người nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đi theo sau lưng hai người rời khỏi cánh rừng...

Lúc bọn họ rời đi không lâu thì mấy bóng dáng màu trắng đáp xuống.

Người dẫn đầu đương nhiên là Lâm lão, Phong lão, còn có một lão giả không biết tên. Nhưng người này có thể đứng ngang hàng với Phong lão, Lâm lão tất nhiên cũng là trưởng lão, Huyền tôn cường giả.

“Là người Thương Khung giới.” Phong lão tiến tới dò xét một phen sau đó đưa ra kết luận, quay đầu nhìn về phía hai người kia, nói: “Phong lão, Băng lão, xem ra đại lục sắp có biến rồi, vốn ta đang hoài nghi có phải hay không là tên tiểu tử Cung Vô Y có giết nha đầu Tiểu Tuyết nhưng xem ra không phải hán.”

“Phong lão nói thế là có ý gì?” Lâm lão nhíu mày, lên tiếng.

“Với thực lực của Cung Vô Y chưa đủ để giết Huyền tôn, huống chi người này lại là người của Thương Khung giới, hơn nữa khí tức của người này cũng có trên người nha đầu Tiểu Tuyết, xem ra Ly Phong quốc đang cất giấu một cao thủ, thực lực ít nhất cũng là Huyền tôn cao cấp, có thể loại trừ Cung Vô Y và nữ nhân kia.”

Ánh mắt Lâm lão âm u nhìn thi thể trên mặt đất, khuôn mặt âm trầm đáng sợ, lão chỉ muốn biết rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã giết chết cháu gái yêu quý của lão.

“Đã không phải do tên tiểu tử Cung Vô Y làm thì triệu hồi người trong vương phủ lại, toàn lực truy tìm hung thủ.” Nhất thời sát ý ngày càng đậm toát ra từ Lâm lão, thanh âm vang vọng cả rừng rậm: “Nhất định lão phu sẽ trả thù, hung thủ phải trả cái giá thật đắt!”

Cho dù là Dạ Nhược Ly hay Cung Vô Y cũng không ngờ đám người Thương Khung giới kia xuất hiện lại có thể tạm thời hóa giải nguy cơ, nếu như biết sớm hơn đại khái sẽ để cho bọn hán chết thê diện hơn một chút.

Lúc này ở trong thành, một đám người tụ tập lại, hướng về phía đường chỉ trở, trong mắt không thiếu phần hả hê.

“Xem... Đây chính là Tam tiểu thư Vân phủ, Vân Tâm Điệp, ha ha, người nhà phủ tướng quân đều ngang ngược cản trở, không coi ai ra gì, hiện tại ông trời có mắt để nàng ta bị trừng phạt như vậy.”

“Kỳ thật cũng không phải là ông trời có mắt, là do thánh thượng anh minh, nghe nói tam tiểu thư vu oan giá họa cho tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, mới bị trừng phạt như vậy.”

“Lúc ấy ta cũng có ở đó, thấy rõ ràng, không nghĩ tới tam tiểu thư bình thường yếu đuối lại có bụng dạ nhỏ mọn như thế, quả thật Vân gia không có người nào tốt cả.”

“Bất quá, Vân Tam tiểu thư bị đánh nặng như vậy còn phải đi quanh thành, chắc chắn, đúng là đáng thương.”

“Ha ha, các người có thấy bằng hiệu nàng ta đeo trước cổ hay không? Ta là tiện nhân? Ha ha, thậm chí còn tự chửi mình là tiện nhân, xem ra nàng ta chính là tiện nhân.”

Âm thanh khó nghe truyền vào tai Vân Tâm Diệp, ả nắm chặt đôi tay trắng như phấn, nâng cao toàn thân thương tích, con người ngoan độc đảo qua quần chúng, trong mắt xen lẫn si nhục cùng phần nộ!

Thời khắc này sắc mặt ả trắng bệch, xiêm y lam lị lại thêm một thân thương tích đầy mình, làm cho người ta không khỏi lạnh nhân tâm.

Mọi người vốn dĩ còn sững sờ, sau đó thấy Vân Tâm Diệp bị nhốt trong lồng sắt cũng không kiêng nể gì mà cười to, thậm chí còn có người lấy hoa quả ném vào người ả.

Kỳ thật coi như Vân Tâm Diệp không may, những năm gần đây ả có vụng trộm làm việc xấu nhưng bên ngoài lại có vẻ tri thức hiểu lễ nghĩa, là tiểu thư khuê các, dù sao cũng muốn bảo trì danh dự để xứng đôi với Nam vương, sao có thể tùy tiện càn rỡ? Thế nhưng hạ nhân Vân tướng quân hoặc là thân thích luôn ý vào danh nghĩa Vân tướng quân mà ức hiếp dân lành, làm cho dân chúng khổ không kể xiết, hiếm khi có cơ hội tốt như thế, sao có thể dễ dàng buông tha?

Hơn nữa lúc trước hoàng thượng có truyền ra khẩu dụ có tùy tiện ra tay với Vân Tâm Diệp, không cần khách khí, không cần sợ Vân tướng quân trả thù. Đã có những lời này của hoàng thượng bọn hán tự nhiên không chút kiêng dè mà làm nhục Vân Tâm Diệp.

“Vân Văn Ca, đây là những gì người cho ta, cho dù sau này người có quỳ rạp xuống đất mà xin lỗi, ta nhất định cũng không bỏ qua!” Cấn chặt hàm răng, trong mắt Vân Tâm Diệp hiện sát ý bắn ra tứ phía.

Tiện nhân kia sớm muộn gì cũng có một ngày ả phải giết nàng mới hả được cơn giận này, không, giết nàng quá đơn giản, có lẽ phải tìm 100 tên ăn mày, hung hăng làm nhục nàng, cuối cùng đem nàng bán vào thanh lâu!

Tên phế vật này, nếu không phải có Nam vương bảo hộ căn bản chẳng là gì cả, mà Nam vương không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ nàng được, đợi đến lúc đó ả sẽ cho nàng thấy đặc tội với phủ tướng quân sẽ phải trả giá như thế nào!

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề biết được ý nghĩ trong lòng Vân Tâm Diệp, cho dù có biết cũng không thém dẽ vào mắt...

Dạ Nhược Ly bước vào Nam Vương phủ lại gặp Hòa Vũ Sa bước ra, nhìn thấy ba người trước mặt, kinh ngạc dừng chân, mắt xéch đột nhiên trừng lớn: “Bạch Hổ, người thức tỉnh rồi?”

Cung Vô Y bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, ngay cả Hòa Vũ Sa cũng biết được sự tồn tại của Bạch Hổ, chỉ có hán là chẳng biết gì, chẳng lẽ quan hệ giữa hán và nàng cũng không bằng một nữ nhân?

“Ah, đúng rồi,” Hòa Vũ Sa trừng mắt nhìn: “Vừa rồi người trong hoàng cung có tới, nghe nói hoàng hậu bị thương, Hình di đã vào cung, người có đi hay không?”

Dạ Nhược Ly không khỏi run lên, trong đầu nghĩ tới tính cách dịu dàng, trang nhã, nụ cười chân thành của nữ nhân kia, tâm đã chìm xuống: “Bạch Hổ, người ở đây chờ ta, yêu nghiệt, chúng ta tiến cung một chuyến!”

Đối với chị dâu hoàng hậu này, Dạ Nhược Ly có chút hảo cảm, cho dù thế nào nàng cũng phải tiến cung một chuyến. Chắc hán có Tiểu Phong nhi ở đó sẽ không có nguy hiểm gì. Bởi trong tay Tiểu Phong nhi có rất nhiều đan dược, có thể yên tâm nhưng nên tiến cung một chuyến vẫn hơn.

Lúc hai người chạy tới Cảnh Dương cung của hoàng hậu, trên giường lớn xa hoa là một nữ tử sắc mặt tái nhợt, bên cạnh này là Lam Ny đang nhẹ nhàng vỗ tay nàng, im lặng thờ dài.

“Tiểu Phong, hài tử hoàng hậu không thể cứu được sao?” Lam Hình quay đầu nhìn bé trai, lông mày chau lại hỏi.

Bắc Ảnh Phong lắc đầu nho nhỏ, áy náy rú đầu xuống: “Trước khi Phong nhi tới bảo bảo trong bụng tẩu tử đã chết rồi, nếu như Phong nhi ở bên cạnh tẩu tử có thể cứu kịp thời, đều là do Phong nhi không tốt.” Dứt lời, nước mắt hiện ra, phần điều ngọc mài tràn về áy náy.

“Phong nhi, không thể trách con.” Tần Sở khó nhọc ngồi dậy, dung nhan tái nhợt, cười miễn cưỡng: “Nếu như không có con e là tới tính mạng ta cũng không giữ được, bất quá, vừa rồi con cho ta ăn đan dược gì? Rõ ràng ta bị thương rất nặng lại có thể hồi phục nhanh như thế?”

“Là đan dược của đại tỷ cho, Phong nhi còn có rất nhiều.” Nói xong, bé móc trong vạt áo ra một đồng bình sứ: “Có chữa thương này, cường thân kiện thể này, tẩy tẩy (?) này, còn có cung cấp cho việc tu luyện nữa...”

Lam Ny và hoàng hậu đưa mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc há hốc miệng, hiển nhiên bị tiểu gia hỏa này làm cho hoảng sợ. Lạc Vũ công chúa nháy mắt đáng yêu, tay liếm môi, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

“Người có muốn không?” Tiểu gia hỏa nhú nhú mày, lấy đan dược trong tay đưa tới trước mặt Lạc Vũ: “Phong nhi là nam tử hán nên sẽ cho tiểu hài nữ, những đan dược này tặng cho người.”

Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần đều cảm thấy buồn cười, rõ ràng tuổi của tiểu gia hỏa này còn nhỏ hơn công chúa nhưng lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

“Phong nhi, không thể.” Tần Sở bị dọa cho hoảng sợ, gấp gáp nói.

Tiểu gia hỏa cũng không dừng lại, không cho là đúng: “Không có chuyện gì đâu, tẩu tử, nếu Phong nhi sẽ đi xin tỷ tỷ, vốn những đan dược này là tỷ tỷ cho Phong nhi để ăn vặt, tỷ tỷ còn rất nhiều đan dược.”

Tần Sở ngỡ ngàng một chút, khuôn mặt tái nhợt có vài phần tươi cười, chỉ là trong lòng quá đau đớn, phần vui vẻ này không là gì cả, trong mắt chỉ có một mảng thâm trầm đau đớn.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến: “Sao tẩu tử lại bị thương? Hóa Hồ, người làm hộ vệ kiểu gì vậy?”

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Hóa Hồ, Hóa Hồ đột nhiên bị dọa cho sợ, vô thức cuộn mình trốn sau lưng Lạc Vũ công chúa.

“Khi đó Hóa Hồ đang chơi cùng ta.” Mọi nhỏ đáng yêu nhếch lên, nước mắt không ngừng lăn xuống: “Nếu như lúc đó ta và Hóa Hồ đều bên cạnh mẫu hậu thì sẽ không để cho thích khách tiếp cận mẫu hậu, mẫu hậu cũng sẽ không...”

Nói cho cùng đều là lỗi của bé.

“Hoàng hậu, hoàng hậu...” Ngoài Cảnh Dương cung, âm thanh lo lắng từ xa truyền tới.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tần Sở ảm đạm, nàng nắm chặt tay Lam Ny, run rẩy: “Mẫu hậu, ta không muốn gặp hấn, hiện tại ta không muốn gặp hấn.”

Không cần nghĩ cũng biết thích khách kia chính là do phi tử trong hậu cung phái đến, mà nguyên nhân cũng vì hấn. Nếu không phải do hấn con của mình có lẽ sẽ không mất đi như vậy...

Tần Sở vuốt ve bụng bằng phẳng, khoe miệng hiện vẻ thê lương, từ đầu đến cuối chưa từng liếc nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng hậu, nàng nghe trầm nói đã.” Cung Vô Hải vội tới giường, màu đen trong mắt có chứa lo lắng cùng thương tiếc: “Vừa rồi có chính sự không thể thoát ra, bất quá trầm đã chạy rất nhanh tới đây...”

“Hoàng nhi.” Lam Ny vỗ vỗ tay Tần Sở, đứng lên, ánh mắt nhìn Cung Vô Hải, bắt đầu dĩ thờ dài: “Không phải vì chuyện này mà hoàng hậu tức giận với con, con nên rời khỏi đây trước đã, nàng vừa trải qua nỗi đau mất con, cảm xúc không ổn định, đợi nàng bình phục rồi hãy đến thăm.”

Toàn thân run lên, Cung Vô Hải nhìn Tần Sở, muốn nói gì đó lại thôi, Tần Sở nhắm mắt lại, y chỉ có thể nói: “Vậy được rồi, hoàng hậu, trầm sẽ thăm nàng sau.”

Vứt lời đó lại, y quay người ra khỏi Cảnh Dương cung, trong mắt hiện lên sát ý, cũng không quay đầu mà phân phó: “Ảnh, lập tức đi thăm dò, rốt cuộc là ai đã phái thích khách, hơn nữa thích khách kia sao lại xuất hiện ở hoàng cung mà không bị phát hiện ra? Tất cả đều phải tra ra cho rõ ràng!”

Theo thanh âm rơi xuống, một bóng dáng màu đen sau lưng Cung Vô Hải trong nháy mắt đã không thấy đâu...

“Mẫu hậu, các người có thể ra ngoài trước được không? Con có chuyện muốn nói với biểu muội.” Mờ mắt, Tần Sở hừ nhược cười cười, nhẹ giọng nói.

Lam Ny sững sốt một chút, liền gật đầu: “Được rồi, chúng ta ra ngoài.”

Tuy Cung Vô Y không muốn rời ra Dạ Nhược Ly nhưng cũng lựa chọn rời đi...

“Biểu muội.” Tần Sở khó khăn ngồi dậy, sắc mặt vẫn tái nhợt, nàng nhạt nhàn cười, nhìn Dạ Nhược Ly: “Muội biết không? Rõ ràng ta rất yêu hoàng thượng nhưng chẳng những tự mình tuyển phi cho hấn còn tro mắt nhìn hấn sủng hạnh nữ nhân khác, bởi vì ta là hoàng hậu nhưng phải rộng lượng khoan dung, nhưng trên đời này làm gì có nữ tử nào nguyện ý chia sẻ phu quân mình với nữ nhân khác?”

Dạ Nhược Ly nao nao, hiển nhiên không rõ dụng ý những lời này.

“Cho nên ta thật sự rất hâm mộ muội.” Tần Sở nhẹ nhàng câu môi, tiếp tục nói: “Nam Vương đối với muội một mảnh chân tình, muội vạn lần đừng phụ hấn, trên đời này người có tình có nghĩa như Nam Vương thật sự rất ít, sự thâm tình của hấn người ngoài còn nhìn thấy được. chẳng lẽ biểu muội không cảm nhận ra sao?”

Không tự chủ nhớ lại thời gian gần đây, Cung Vô Y vì nàng mà làm không ít chuyện, trong nội tâm có chút khác thường.

Một người vì nàng mà nguyện ý vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, hơn nữa còn có thể hy sinh cả mạng sống, nàng có thể hoài nghi tấm lòng hấn sao? Bất quá, nếu không nhờ Tần Sở nói những lời này chỉ sợ nàng cũng không nghĩ sâu đến thế.

“Hoàng hậu, Văn tần cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của cung nữ.

Tần Sở khẽ cau mày, xoa huyệt thái dương, bắt đầu dĩ thờ dài: “Cho nàng ta vào!”

Không lâu sau Vân Tâm Vũ cất bước tiến vào, bên cạnh ả còn có một thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp, ước chừng 15, 16 tuổi, tướng mạo ngọt ngào, cũng được xem là một mỹ nhân.

Nhìn thấy Tần Sở bình an vô sự, Vân Tâm Vũ khẽ nắm chặt tay, thu hồi ánh mắt ganh ghét, bước từng bước đến, hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói hoàng hậu nương nương bị trọng thương liền dẫn biểu muội nô tỳ đến thăm nương nương.”

Kỳ thật ả nghe nói Cung Vô Y cũng ở đây nên mới dẫn theo biểu muội là Hồng Gia Hân mong được Nam vương chú ý, ai bảo Vân Tâm Điệp quá mức ngu ngốc, chỉ có thể tìm người khác mới có thể phá hư tình cảm của họ được.

“Hân nhi, còn không mau bái kiến nương nương cùng Nam vương phi? Đứng rồi người cũng nên gọi Vương phi một tiếng biểu tỳ.” Vân Tâm Vũ đẩy nữ tử bên cạnh, mi tâm hơi nhíu: “Hoàng hậu, Vương phi, đây là biểu muội Hồng Gia Hân.”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn Vân Tâm Vũ, không nghĩ tới mấy ngày không gặp tính cách Vân Tâm Vũ lại thay đổi như vậy.

ả nhìn thấy nàng còn giữ được bình tĩnh như thế? Nhưng khi Dạ Nhược Ly nhìn sang Hồng Gia Hân, dường như phát hiện ra chuyện gì đó không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Vân tần, Dạ Nhược Ly ta sớm đã nói qua ta và người Vân gia không có quan hệ gì cả, huống chi Hồng gia là thân thích nhà người, có liên hệ gì tới ta?”

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, bề ngoài tươi cười nhưng trong không cười nói: “Vương phi có ý gì? Trên người chúng ta cùng chung dòng máu, người không muốn nhận cũng phải nhận.”

Dạ Nhược Ly cười trào phúng, không để ý tới Vân Tâm Vũ, ánh mắt nhìn Tần Sở: “Có người ta không muốn thấy mặt nên phải cáo từ trước, nếu như tâu muốn tìm ta có thể đến Nam vương phủ.”

Sau đó nàng không để ý đến người khác, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Vũ hận đến thấu xương, hướng Hồng Gia Hân liếc mắt một cái, Hồng Gia Hân hiểu ý ả, cũng cáo từ rời đi.

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y trở về vương phủ, liền có người bẩm báo có Hồng tiểu thư cầu kiến Dạ Nhược Ly. Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly một mình đi gặp Hồng Gia Hân, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, nhíu mày nói: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Vương phi, ta nói thẳng vậy.” Hồng Gia Hân ngẩng đầu, khuôn mặt ngọt ngào có tia cao ngạo: “Ta muốn hỏi vương phi một câu, người cho rằng người xứng với vương gia sao?”

“Sau đó?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly chứa hàn ý, nhàn nhạt cười.

“Vương gia từng nói qua chỉ lấy một mình Vương phi, nhưng người cho rằng hắn sẽ làm được sao? Không có nam nhân nào cả đời này chỉ có một nữ nhân, về sau hắn chắc chắn sẽ nạp thiếp, mà nếu như ta có thể tiến vào vương phủ tất nhiên sẽ một lòng với Vương phi đánh đuổi những nữ nhân có tâm địa bất chính.”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly không chút tức giận, trái lại, còn cười vui vẻ.

“Người muốn vào vương phủ? Cũng không phải không thể, chỉ là...”

Lời còn chưa nói xong, một bóng dáng màu đỏ đột nhiên vọt ra, ôm chặt lấy eo Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ đầy tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân, vương phủ bốn vương chỉ cần có một người là được, những người khác, đến một người ta giết một người, đến một đôi ta giết một đôi, các nàng không sợ chết thì cứ đến thử xem!”

Dạ Nhược Ly nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Người cũng thấy đấy, cho dù ta đồng ý, hắn cũng sẽ không đồng ý!”

Hai bóng dáng kia lại hài hòa như thế, làm đau cả mắt Hồng Gia Hân, còn chưa kịp nói gì, âm thanh âm trầm của Cung Vô Y đã vang lên: “Hân Phong, đem nữ nhân tâm địa bất chính này ném ra khỏi vương phủ cho bốn vương!”

Bóng đen thoáng qua, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, sau đó một tiếng hét vang lên, chỉ là không lâu sau nàng ta lại tiến vào phủ, hơn nữa bên cạnh còn có một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ này là tiểu thư dòng chính của Mục gia Mục Tuyết Lâm. Hay bệnh vực kẻ yếu, người tốt, bởi vậy khi thấy Hồng Gia Hân bị ném ra khỏi vương phủ, nàng ta lại thêm mắm thêm muối vào làm cho tình thần trượng nghĩa của Mục tiểu thư bùng lên, muốn giúp nàng ta đòi lại công đạo.

Mục gia ở Ly Phong quốc chính là võ giả thế gia, cho dù là Vương gia nhìn thấy võ giả thế gia cũng phải cung kính vài phần cho nên Hồng Gia Hân mới có can đảm bước vào Nam vương phủ thêm một lần nữa.

Bởi vì ngày tiên nhân xuất hiện, Mục Tuyết Lâm và Hồng Gia Hân đều ở rất xa nên không nghe thấy lời nói của Cung Vô y nói với đám tiên nhân, cũng không biết kiêng kỵ cường giả. Cũng không có ai dám nói lung tung chuyện của vương gia nên các nàng đã phạm sai lầm hồi hận cả đời.

“Hừ, người chính là Nam Vương phi trong lời đồn, bốn tiểu thư thấy cũng không có gì đặc biệt.” Mục Tuyết Lâm chống nạnh, ánh mắt khinh thường nhìn

Dạ Nhược Ly: “Không nghĩ tới người lại ghen tỵ như vậy, thực lực đã thấp kém còn muốn đuổi nữ tử khác ra khỏi nhà, Nam vương muốn nạp ai làm thiếp là chuyện của hắn, người dựa vào cái gì mà xen vào? Loại người như người sao có thể trở thành Nam vương phi? Chỉ cần Mục gia ta không cho phép, người không thể trở thành Nam vương phi được!”

Hàn Phong trừng to hai mắt, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ tới có người lại cả gan dám nhục mạ chủ mẫu ngay trước mặt như thế.

Chủ mẫu ghen tỵ khi nào? Lại đưa người đuổi ra khỏi nhà? Rõ ràng là nói dối, hơn nữa thực lực chủ mẫu thấp kém? Đoán chừng mấy thủ hạ chủ mẫu chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể nghiền nát nữ nhân này.

Lúc này, sắc mặt Cung Vô Y tái nhợt, mắt phượng âm trầm lạnh lùng nhìn nữ nhân không làm rõ tình thế...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 10: Niệm Khê tới rồi.

Nhưng nữ tử nào đó lại không biết tai họa đang đến gần, thần sắc hung hăng càn quấy nhìn Dạ Nhược Ly, xỉ mũi coi thường: “Gia tộc Mục gia đến hoàng đế cũng phải kính ba phần, Vương gia kính bảy phần, mà ta chính là Đại tiểu thư Mục gia, Tinh quý phi chính là tỷ tỷ của bốn tiểu thư, chỉ cần bốn tiểu thư nói một câu, Nam vương chắc chắn sẽ bỏ người không chân chừ, lấy Hồng Gia Hân làm chính phi, người đừng tưởng rằng Nam vương phù sẽ bảo vệ cho người làm loạn.”

Mà lời Mục Tuyết Lâm nói, sắc mặt Cung Vô Y lại âm lãnh thêm vài phần, rất có xu thế bộc phát.

Giờ phút này Hàn Phong có loại cảm khái muốn bội phục Mục Tuyết Lâm đến mức quỳ xuống cúi đầu lạy, nữ nhân này có biết rõ chủ nhân của hắn là ai không? Đích thực hoàng đế kính Mục gia ba phần không phải giả, nhưng đứng trước mặt chủ nhân nhà mình, ngay cả câu nói nặng cũng không dám. Thậm chí còn cẩn thận từng chút một. Nàng ta là cái khi gì? Muốn ra lệnh cho Vương gia? Đến gia chủ Mục gia cũng không có là gan đó đâu.

Ngược lại Hồng Gia Hân nghe thấy Mục Tuyết Lâm nói rất khí phách, trong lòng vui vẻ, trên mặt sung sướng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ Cung Vô Y, nghĩ đến nam nhân này sắp thuộc về ả, trong mắt không che giấu sự vui mừng.

“Hàn Phong!” Khuôn mặt tuấn tú của cung Vô Y đen như đáy nồi, mắt phượng đầy hàn ý: “Đem nữ nhân này đánh thật mạnh cho bốn vương, ném về Mục gia, để gia chủ Mục gia quản giáo lại một phen.”

Với tính cách của Cung Vô Y, hình phạt như vậy cũng được xem là nhẹ nhàng rồi. Đương nhiên hắn cũng có suy tính của mình, Mục gia dám đắc tội với nữ nhân của hắn tất phải chịu hậu quả rồi...

“Người...Người dám?” Mục Tuyết Lâm biến sắc, nắm chặt tay phấn, chí khí ngút trời, cho dù là đối mặt với Nam vương thì loại chí khí ấy vẫn không đổi: “Bốn tiểu thư chính là Đại tiểu thư của Mục gia, nếu người dám đánh bốn tiểu thư thì Mục gia nhất định sẽ không tha cho người, đến lúc đó ngay cả hoàng đế cũng không thể thay người cầu tình đâu!”

“Không dám?” Cung Vô Y u ám cười nhạt, thanh âm vô tình tàn nhẫn: “Bốn vương sẽ cho người thấy, bốn vương có dám hay không! Hàn Phong, lập tức chấp hành! Mặt khác, Hồng gia cũng không được phép tồn tại...”

Hắn buông tha cho Vân gia là vì Dạ Nhược Ly muốn tự mình xử lý, nhưng không có nghĩa là hắn có thể nhẫn nhịn nữ nhân khác đánh chủ ý lên người khác.

Hồng gia, tắt vong!

Cho dù là nữ tử hay gia tộc có chủ ý với hắn thì cũng không thể sống, bây giờ là Hồng gia, không lâu sau sẽ là Vân gia.

“Nhớ kỹ, trên đời này không có chuyện gì bốn vương không dám làm, dưới gầm trời này cho dù bốn vương muốn giết người thì ai dám ngăn cản?” Lúc Cung Vô Y nói những lời này toàn thân toát ra khí thế bá đạo (nguyên gốc là lăng vân, tìm không ra nghĩa thích hợp nên ta để bá đạo). Trên đời này có ai mà hắn không dám giết? Có chuyện gì mà hắn không dám làm? Phải khí phách đến chừng nào mới có thể nói ra được những lời này? Thế nhưng khí thế bá đạo này lại vì một nữ tử mà ra, thế nhưng lúc đối mặt với nữ tử kia thì tất cả phong thái chỉ là phù du.

Bởi nữ nhân kia đáng giá để hắn từ bỏ tất cả để nịnh nọt!

Nghe vậy, Hồng Gia Hân co quắp ngã xuống đất, lộ vẻ tuyệt vọng, cho dù có nghĩ như thế nào cũng không ngờ tới vì lòng tham của mình mà làm liên lụy đến gia tộc...

Vân Tâm Vũ, tất cả đều là do Vân Tâm Vũ. Nếu không phải ả nói nàng ta đi quyến rũ Nam vương thì Hồng gia sẽ không có kết cục ngày hôm nay, nếu như cho nàng ta một cơ hội tất nhiên sẽ không dám trêu chọc vị Nam vương này.

Trước kia nàng ta thường xuyên nghe nói Nam vương tàn nhẫn vô tình, không chút thương hoa tiếc ngọc, nhưng nàng ta chưa từng thấy qua nên cứ nghĩ lời đồn chỉ là lời đồn, ai ngờ, Nam vương thật giống như lời đồn, ngoan độc, tàn ác!

“Ha ha.” Hồng Gia Hân ngửa đầu cười to, vẻ mặt thấy chết không sờn: “Bất quá ta chỉ vũ nhục Nam vương phi vài câu, lại dẫn tới tai họa bất ngờ, đây là báo ứng sao? Vương gia, Hồng Gia Hân ta tự làm tự chịu, hết thấy sai lầm đều là vì lòng tham của ta mà ra, cùng người nhà không chút quan hệ, kính xin Vương gia nể tình tha thứ cho người nhà ta.”

Hồng Gia Hân so với Vân Tâm Vũ, Vân Tâm Điệp có khí phách hơn rất nhiều, nếu là 2 ả kia, giờ phút này chỉ là không ngừng dập đầu cầu tình, mà không phải bảo vệ người nhà như thế. Chỉ tiếc, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y không phải người dễ dàng dao động.

“Người cho rằng bốn vương sẽ đáp ứng yêu cầu của người?” Ánh mắt âm lãnh đảo qua, Cung Vô Y cười lạnh nói: “Hồng gia ở Ly Phong quốc phạm phải biết bao lỗi lầm? Gian dâm vô độ, lạm sát vô tội, bao nhiêu người vô tội chết dưới tay người Hồng gia? Bốn vương làm thế cũng là vì dân trừ hại, vốn dĩ các người có làm Ly Phong quốc máu chảy thành sông, thấy ngang đây đồng cũng không quan hệ gì tới bốn vương, nhưng người không nên vũ nhục vương phi bốn vương! Đã làm sai tất cả trừng phạt!” nói xong câu cuối cùng, Cung Vô Y phất tay, không hề liếc mắt nhìn gương mặt đầy hối hận của Hồng Gia Hân.

“Chậm đã, vương gia, ta còn lời chưa nói xong.” Hồng Gia Hân giãy giụa đứng lên, quyết chọn cách đồng quy vu tận: “Ta đến tìm vương phi cũng là do Vân Tâm Vũ sai xử, là nàng hại ta, ta tuyệt sẽ không cho nàng sống yên, ta nói cho người biết Vân phu nhân và Vân quản gia sớm đã có tư tình, bọn họ thường xuyên vụng trộm qua lại.” Nghe vậy, Cung Vô Y cũng không có phản ứng, tựa hồ như đã sớm biết chuyện này.

“Tốt, xem như người nói ra chuyện này, bốn vương sẽ cho người chết toàn thân, không để người chịu khổ.” Hồng Gia Hân thở dài một hơi, nàng ta sợ nhất chính là Nam vương dùng cực hình, nếu lời đồn là thật thì với thủ đoạn của Nam vương chắc chắn sẽ làm thế, có thể không phải chịu cực hình cũng có thể xem như an ủi. Đương nhiên, Hồng Gia Hân không hề biết Cung Vô Y cho nàng ta chết để dành là vì nguyên nhân khác...

“Vân Tâm Vũ!” Nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Vô Y đầy sát ý: “Không nghĩ tới là do nàng ta, loại nữ nhân suốt ngày gây chuyện thị phi này nên giải quyết sớm đi thôi!” Mắt quét về phía sân nhỏ nhỏ, lời vừa dứt, Hàn Phong đã đem hai nữ nhân kia rời đi...

“Yêu nghiệt” Dạ Nhược Ly đứng phải nam nhân bên cạnh, nhìn hẩn, không đếm xỉa gì nói ra: “Kỳ thật, ta đã suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cảm thấy...”

Hồi phục tinh thần lại, Cung Vô Y thấp mắt nhìn nữ tử trước mặt muốn nói lại thôi, mắt phượng mỉm cười: “Tiểu Dạ, nàng có gì muốn nói với ta sao?”

“Kỳ thật, người thật sự không tồi.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly quyết định, ngẩng đầu nhìn dung nhan gần trong gang tấc, mắt đen lóe lên ánh mắt nhân nhật: “Cho nên, ta quyết định, sẽ thử tiếp nhận người.”

Dáng vẻ tươi cười cứng ngắc nơi khóe miệng, sau một khắc, dung nhan tuyệt thế tràn đầy kích động, đè vai Dạ Nhược Ly vội vàng nói, tựa hồ như không thể tin được: “Nàng nói thật? Có phải ta đang nằm mơ? Có thể nói lại lần nữa không?” (Thấy tội cho anh này ghê =,=)

Cung Vô Y giống như lọt vào trong sương mù, sợ đây là lời nói đùa của Dạ Nhược Ly, lại sợ đây chỉ là mộng đẹp, thức dậy liền trở lại như cũ.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn nam nhân trước mặt: “Không thật chẳng lẽ là giả sao? Như thế nào? Người không tin? Ta đây thu lại lời vừa nói.”

Lời nói này làm Cung Vô Y bừng tỉnh, vội vàng bắt lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, kích động nói: “Tin tưởng, sao ta lại không tin Tiểu Dạ nhi được? Ha ha, rốt cuộc Tiểu Dạ nhi cũng tiếp nhận ta rồi, ha ha...”

Tiếng hưng phấn vang thật lâu trong vương phủ, vì vậy ai cũng biết được rốt cuộc Vương phi cũng tiếp nhận Vương gia rồi, mà Hàn Phong thấy tâm tình của Cung Vô Y vui vẻ làm hẩn còn kích động không kém Cung Vô Y.

Cuối cùng chủ mẫu cũng tiếp nhận chủ nhân rồi, khoảng cách giữa mình và Sa Sa phải chăng đã gần hơn một bước?

“Vừa rồi ta chỉ nói thử tiếp nhận thôi.”

Đáng tiếc những lời này của Dạ Nhược Ly trực tiếp bị bỏ qua.

Nhìn dáng vẻ kích động của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly im lặng chẳng qua trong lòng lại có chút vui vẻ...

Thời gian ăn trưa, dưới tán cây lại xuất hiện cảnh Vương gia buu hẩn.

“Tiểu Dạ, đây là nhân sâm ngàn năm trong rừng rậm Huyền thú, đại bổ chi vật, những năm gần đây nàng vất vả nhiều rồi, nên phải bồi bổ lại thôi.”

“Tầng tầng lớp lớp đan được của chủ nhân, há có thể để mất đến phẩm vật này? Chủ nhân, thịt của Thiên Linh thú vẫn thích hợp với người hơn.”

Dạ Nhược Ly hết nhìn Cung Vô Y lại nhìn qua Bạch Hổ, sau đó lại quét mắt nhìn một bàn thức ăn chồng chất như ngọn núi nhỏ, trên trán lập tức xuất hiện ba hắc tuyến.

Hai người này rốt cuộc đang làm gì? Bọn hẩn còn muốn gì nữa đây?

Nắm chặt nắm đấm, Cung Vô Y vỗ bàn đứng dậy, ánh mắt bất thiện nhìn Bạch Hổ.

“Tiểu Dạ nhi đã tiếp nhận bốn vương, ngươi cho rằng giờ đây ngươi có tư cách để tranh giành với bốn vương?”

“Thì sao chứ? Chủ nhân cũng chưa gả cho ngươi, cho dù là ai cũng đều có cơ hội như nhau.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn Cung Vô Y, Bạch Hổ không cho là đúng, bộ dạng không thèm để Cung Vô Y vào mắt.

Gả?

Trong mắt xoẹt qua tia sáng khác thường, Cung Vô Y khẽ cau môi cười.

Đúng vậy, cũng tới lúc nên cưới nàng rồi, tránh cho nam nhân khác ngày đêm mơ tưởng, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Suy nghĩ trong chốc lát, Cung Vô Y đảo mắt nhìn Hàn Phong, trong mắt có tia âm hiểm: “Hàn Phong, ngươi đi theo bốn vương, bốn vương có việc tìm ngươi.”

Bị ánh mắt như vậy chiếu trúng, Hàn Phong sợ run, đáy lòng nảy lên một cảm giác bất an. Thấp thỏm không yên, Hàn Phong cẩn thận từng chút một đi sau lưng Cung Vô Y, sợ hãi liếc qua bóng lưng hắn, nói: “Cái kia, chủ nhân, Hàn Phong tuyệt đối không phản bội chủ nhân, cũng không có làm chuyện gì có lỗi với người, sự tình bên Hồng gia đã giải quyết xong, bên Mục gia cũng đã cảnh cáo rồi, chủ nhân tìm ta có chuyện gì sao?” Nói đến đây, bộ dạng sắp khóc tới nơi.

Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì, lại để chủ nhân nhìn hắn âm hiểm như thế, khiến cho hắn có cảm giác cá nằm trong thớt.

“Bốn vương có việc muốn ngươi đi làm.” Cảm nhận xung quanh không có người, Cung Vô Y dừng chân, quay người nhìn bộ dạng sắp khóc của Hàn Phong, không chút cảm xúc nói ra.

Hàn Phong thở nhẹ một hơi, vừa rồi thật sự là hú chết hắn, chủ nhân cũng không nên dọa người như thế a.

“Chủ nhân, người nói đi, chỉ cần chủ nhân giao phó, Hàn Phong sẽ vì người mà nghĩa bất dung từ.”

“Chuyện bốn vương muốn ngươi làm rất đơn giản.” Nở nụ cười, ánh mắt lại hiện lên tia âm hiểm “Bốn vương nhìn ra ngươi có tình ý với Hòa Vũ Sa, cho nên bốn vương sẽ cho ngươi vài tháng đi theo đuổi nàng ta.”

Khuôn mặt tuấn mỹ đỏ bừng, Hàn Phong không chút ý tứ gãi gãi đầu: “Cái kia, Vương gia, hôm trước ở vương phủ Sa Sa nhìn thấy ta mắc ta bệnh thần kinh, chỉ sợ rất khó.”

Chủ yếu chính là hắn muốn hỏi chủ nhân sao lại hào phóng cho hắn mấy tháng trời đi theo đuổi nữ nhân?

“Không có việc gì.” Cung Vô Y vỗ vỗ bả vai Hàn Phong, lời nói thâm thúy: “Lúc trước Tiểu Dạ nhi nhìn thấy bốn vương cũng chạy trốn, bốn vương cũng phải đuổi theo nàng sau đó mới có thể tiến vào lòng nàng, hơn nữa mỗi khắc Tiểu Dạ nhi lại mắng bốn vương là yêu nghiệt, đã mắng như thế thì bốn vương càng yêu nghiệt, cho nên Hòa Vũ Sa mắc người thần kinh thì ngươi có làm người thần kinh sớm tối theo đuổi nàng ta.”

Hàn Phong nháy nháy mắt, nửa tin nửa ngờ: “Nếu như ta làm giống người thần kinh, Sa Sa sẽ tiếp nhận ta?”

“Đúng vậy.” Cung Vô Y vô cùng khẳng định đáp: “Hon nữa, mỗi ngày ngươi đều phải kề cận nàng, quần quít lấy nàng, nàng mới có thể nhớ kỹ ngươi, đợi một thời gian, mới có thể tiếp nhận được ngươi.”

Trầm mặc nửa ngày, hai mắt Hàn Phong sáng ngời: “Ta hiểu rồi, đa tạ chủ nhân đã chỉ điểm, trước kia ta còn tưởng chủ nhân bất cần tình thân, không nghĩ tới chủ nhân lại thông tình đạt lý như thế.”

Đáng thương cho Hàn Phong, gặp phải chủ nhân vô lương tâm như thế, đại khái bị bán đi còn giúp hắn đếm tiền.

Mà Cung Vô Y cũng vì kế hoạch của mình mới đem Hàn Phong bán đi như thế, bởi hắn cần có Hòa Vũ Sa hỗ trợ, nhưng Hòa Vũ Sa lại có quen biết với Bạch Hổ, sợ sẽ không giúp hắn. Nếu như là người khác hắn đã trực tiếp trói lại, cưỡng ép nàng ta hỗ trợ, giống như Long vương trước kia, nhưng nàng ta lại là bạn thân của Tiểu Dạ, làm Tiểu Dạ tức giận, hắn gánh không nổi.

Vì vậy Hàn Phong chính là con rắn bị kích để hắn lợi dụng, để hắn có thể thuận lợi theo đuổi Tiểu Dạ nhi.

Bởi vì âm mưu của Cung Vô Y mà Hòa Vũ Sa sinh hoạt vô cùng bức bối, cho dù nàng có đi đâu thì lúc nào cũng có cái đuôi sau lưng, còn lấy mỹ danh là muốn bảo vệ an toàn cho nàng, Hòa Vũ Sa tức giận đập hắn một cước, người nào đó lại hoàn toàn không tức giận, vẫn tiếp tục theo đuổi nàng suốt ngày.

Vốn dĩ Cung Vô Y đang tính tới chuyện đối phó Vân Tâm Vũ và Mục gia, nhưng Dạ Nhược Ly lại nói nguyện ý tiếp nhận hắn làm tâm tình hắn rất tốt, không muốn phá hư tâm tình này tạm thời không nghĩ tới nữa,

Nhưng kết quả của Hồng gia lại khiến lòng người trong Ly Phong quốc càng thêm sợ hãi Vương phủ, không ai dám mạo hiểm tiến vào, bởi vậy thời gian này ở Nam vương phủ cực kì vắng vẻ, không ai dám đánh chủ ý lên người hắn nữa. Nhưng bên trong cũng có chút ít sóng gió, mỗi năm Mục gia mở đại tiệc, thân là Nam vương gia tự nhiên sẽ có thiệp mời.

Lúc này, Cung Vô Y cầm thiệp mời đứng trong vương phủ cười lạnh một tiếng: “Mục gia? Vừa vặn bốn vương cũng muốn tìm bọn họ tính sổ, bất quá

Tiểu Dạ, lần này chúng at đi xem kịch vui đi.”

“Trò hay?” Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, giống như không hiểu rõ ý tứ của Cung Vô Y.

“Mấy ngày trước hoàng thượng đã tra ra thích khách ám sát hoàng hậu, chính là Tĩnh quý phi mà Tĩnh quý phi lại là chi nữ Mục gia, tên là Mục Tuyết Tĩnh, che giấu rất sâu, nhìn bề ngoài có vẻ thân thiện, dễ gần, nhưng nội tâm cực kì gian trá, ít nhất là so với Vân Tâm Vũ háo thắng, mà Mục gia đều liên quan đến việc này, bọn hắn tự cho mình làm vô cùng bí mật nhưng lại quá coi thường Cung Vô Hải, hơn nữa Tĩnh quý phi còn muốn vu oan giá họa cho Vân Tâm Vũ.”

“Giá họa Vân Tâm Vũ?” Dạ Nhược Ly cười nhạt, mĩa mai: “Nàng ta cũng quá đề cao Vân Tâm Vũ rồi, Vân Tâm Vũ muốn diệt trừ tâu tử là thật, nhưng lại không có khả năng phái người vào hoàng cung ám sát, cũng lắm chỉ có thể hạ được, hoặc là không cẩn thận làm tâu tử trượt chân, nhưng nếu Mục Tuyết Tĩnh vọng tưởng muốn giá họa Vân Tâm Vũ thì cứ chiều theo ý nàng ta.”

“Ah?” Lòng mi cong gầy nhẹ, ánh mắt Cung Vô Y nhìn Dạ Nhược Ly.

“Tính toán thời gian, mấy thế lực kia cũng đã đến rồi, chính thức đối phó với Vân gia thì cần phải khai đao với Vân Tâm Vũ trước.” Cười lạnh, ánh mắt hiện sát cơ: “Việc này sẽ giao cho biểu huynh xử lý, bất quá đề nghị ta giá họa Vân Tâm Vũ không có nghĩa là nàng ta sẽ thoát được tội, cho dù thế nào Mục Tuyết Tĩnh hay Mục gia đều phải chết!”

Đứa con trong bụng Tần Sở chính là cháu của nàng, cho dù có thế nào Dạ Nhược Ly cũng không thể bỏ qua dễ dàng được.

Mục gia, mỗi năm đều dựng đài tỷ thí một lần, chính là muốn đệ tử trong tộc không xao lãng việc tu luyện, ngoại trừ hoàng tộc, chỉ có Lam gia mới có tư cách được mời.

Những năm gần đây Lam gia phát triển lớn mạnh, đã sớm có lời đồn đại Lam gia đã vượt lên Mục gia từ lâu, thay thế vị trí võ học thế gia, Mục gia sao có thể chịu được chuyện nào? Vì vậy muốn mượn cơ hội này để Lam gia nhìn thấy được đệ tử của Mục gia ưu tú biết chừng nào.

Nhưng đó chỉ là ý nguyện một bên của Mục gia mà thôi, Lam gia không hề có chút hứng thú, thứ bọn hắn muốn hướng đến chính là võ đạo đỉnh phong.

Huống chi có Dạ Nhược Ly âm thầm hỗ trợ, từ mấy năm trước Lam gia đã vượt trội hơn Mục gia rất nhiều lần, chỉ là người của Lam gia rất ít xuất hiện lại có người của Âm Dạ che dấu nên không ai biết được thực lực chính thức của Lam gia.

“Vân Ca, Phong nhi, đến đây.” Lam Lăng nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, vội vàng giơ tay tính ôm hai người vào lòng.

“Cậu.” Bắc Ảnh Phong chạy đến trước mặt Lam Lăng, khuôn mặt đáng yêu nháy mắt thật to: “Vì sao nhiều ngày như vậy cậu lại không gặp Phong nhi? Chẳng lẽ cậu không thích Phong nhi sao?”

“Sao có thể như vậy được?” Lam Lăng ôn nhu xoa đầu tiểu gia hỏa, ánh mắt lơ đãng đảo qua Lam Hình. Tựa hồ như nhìn thấy cảm xúc bên trong, lại để Dạ Nhược Ly nhìn rõ tình nghĩa chôn chặt trong lòng, chỉ có thể cười nói: “Cậu cũng nên thành thân đi thôi, không biết cậu đã vừa ý cô nương nhà nào rồi?”

Lam Lăng mỉm cười, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Dạ Nhược Ly cũng không lo lắng cho hôn sự của Lam Lăng, nàng nhớ rõ trong lịch sử Lam gia có ghi hơn 50 tuổi mới đón dâu, đời sau đều cho rằng y trầm mê tu luyện nên mới trì hoãn hôn sự, không nghĩ tới y vì...

Dùng nhiều năm như vậy mới có thể quên đi một người, xác thực được tấm lòng si tình.

“Bệ hạ giá lâm, Tĩnh quý phi đến!”

Một tiếng thông báo vang lên, mọi người đều quay người, ngoại trừ Cung Vô y và một nhà Dạ Nhược Ly thì tất cả ai cũng quỳ xuống hành lễ.

Sắc mặt Cung Vô Hải không được tốt lắm, hiển nhiên là vẫn đang lo lắng cho Tần Sở không tha thứ cho y, cho dù lần này có dẫn theo Tĩnh quý phi nhưng y vẫn tận lực giữ khoảng cách với nàng ta.

“Các vị bình thân, Mục gia chủ, người không cần để ý đến trẫm, tỷ thí có thể bắt đầu.”

Đây chính là lần tỷ thí cuối cùng của Mục gia, bởi vì về sau Mục gia ở Phong Ly quốc sẽ hoàn toàn biến mất.

Tĩnh quý phi cũng là người biết thời thế, thấy tâm tình của hoàng thượng không tốt cũng không phản ứng với nàng ta, nên chẳng màng dây dưa mà hướng đến người thân đi đến. Thời khắc này, trong lòng nàng ta thấp thỏm không yên, trên đường đi hoàng thượng đã có sắc mặt này, chẳng lẽ chuyện này đã bị phát hiện? Không, với thực lực của gia tộc, không có khả năng bị hoàng thượng phát giác.

Suy tư, sau đó nhìn Mục gia chủ, hai người đều không yên lòng ngồi xuống. Nếu để hoàng thượng biết được người của Mục gia ám sát hoàng hậu sẽ lại nổi lên một trận máu tanh, cho nên chỉ có thể tìm Vân Tâm Vũ chết thay...

“Khục khục.” Mục gia chủ đứng dậy, ho khan hai tiếng, nói ra: “Cảm tạ các vị đã có mặt ở đây để xem Mục gia tỷ thí, nhất là hoàng thượng, làm cho kẻ hèn này cảm thấy rất vẻ vang, ta cũng không nhiều lời nữa, tỷ thí lập tức bắt đầu!”

Lúc Mục gia chủ vừa nói xong, đệ tử Mục gia đã không nhận được, nóng lòng muốn thử sức, trong đó một thân hình áo đỏ hung hăng can quấy là thấy rõ ràng nhất.

Mục Tuyết Lâm cũng không quên, ngày đó nàng ta bị Hàn Phong đánh bại, cũng vì vậy mà phụ thân luôn yêu thương nàng ta trách cứ. Nam Vương bắt quả cũng chỉ là Nam vương mà thôi, há có thể qua mặt được hoàng thượng? Còn có nữ nhân bên cạnh Nam vương, trên người không có chút nội lực, thoát nhìn đã biết là phế vật rồi, nàng ta sẽ cho phế vật kia thấy rõ thực lực của bản thân. Để nàng hiểu rõ thiên tài như nàng ta, không phải là dạng mà nàng có thể chọc vào.

“Tiểu Dạ, nàng cảm thấy đệ tử Mục gia như thế nào?” Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, cười nói.

Trông thấy hai người thân mật, nữ tử trẻ tuổi của Mục gia đều oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Ở Ly Phong quốc có rất nhiều quan lại quý tộc không dám đánh chủ ý trên người Cung Vô Y, nhưng lại tự cho mình là tài trí hơn người, có thể kiêu căng ngạo mạn.

Nhìn lướt qua phía dưới, mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, Dạ Nhược Ly mỉa mai cười: “Đám người Mục gia này đều không có động tác võ thuật đẹp, không bằng gia tộc võ giả của những nước khác, ít nhất Hiên Viên quốc Niệm gia có Niệm Khê và A Tro, Thiên Vũ quốc Long gia có Long Phi Thanh, duy chỉ Ly Phong quốc Mục gia là không có ai.”

Âm thanh của Dạ Nhược Ly cũng không áp chế, bởi vậy lời của nàng truyền khắp Mục gia. Đám người trẻ tuổi ở Mục gia đều khí thịnh, phần nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mà Mục Tuyết Lâm tựa hồ như rất tức giận, lại bị Mục gia chủ kéo lại.

“Cha, đừng đừng là Mục gia, lại cho phép phế vật kia lấn áp?” Mục Tuyết Lâm hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, không cam lòng nói.

“Ngươi biết cái gì? Hiện tại tỷ thí mới là quan trọng, những chuyện khác để xử lý sau.”

Nàng có thể là phế vật nhưng phế vật này lại là biểu muội của hoàng thượng, nghe nói hoàng thượng rất thương yêu nàng, Mục gia là võ học thế gia nhưng cũng là hoàng tộc mà phục vụ.

Hoàng thượng, gã không dám đắc tội, huống chi Nam vương cũng không phải là cây đèn cạn dầu.

Chỉ là cô nương kia thật đáng hận, dám nói Mục gia không có ai kiệt xuất? Vậy gã sẽ cho nàng thấy thế nào là đệ tử kiệt xuất của Mục gia.

Tỷ thí bắt đầu, nhìn phía dưới chiến đấu, Dạ Nhược Ly không khỏi ngủ gục, lắc đầu, nói: “Cái này thật quá nhàm chán a. một điểm kích thích cũng không có, cùng với tiểu hài tử đánh có khác gì nhau?”

“Ngươi nói cái gì?” Nghe vậy Mục Tuyết Lâm nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mặt Dạ Nhược Ly gào thét: “Nói như vậy, thực lực của ngươi rất mạnh? Ngươi có dám đấu với ta hay không?”

“Đấu với ngươi? Ngươi xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười kinh thường, ngáp một cái, lười biếng nói: “Nếu ngươi đã muốn chơi, Tiểu Phong, đệ chơi cùng nàng ta đi, cũng có thể cho tỷ thấy thực lực của đệ đến đâu rồi.”

“Vâng, Phong nhi cũng muốn chơi đùa.” Tiểu gia hòa nháy mắt dưới, trên người Lam Lăng nhảy xuống, cười tùm tùm đến chỗ Mục Tuyết Lâm.

Mọi người đều há hốc mồm, tiểu gia hòa này thoát nhìn mới có 5, 6 tuổi a? 5, 6 tuổi là độ tuổi mới bắt đầu tu luyện, lại để đứa nhỏ lên đấu, như vậy tìm tới cái chết có gì khác nhau?

Cung Vô Hải nhìn một nhà Dạ Nhược Ly, y cũng không rõ vì sao biểu muội lại để Phong nhi chiến đấu.

“Ngươi muốn làm nhục bản tiểu thư?” Khuôn mặt Mục Tuyết Lâm méo mó, xiết chặt roi dài trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cho dù là người trầm ổn như Mục gia chủ cũng bởi vì hành động của Dạ Nhược Ly mà trở nên căm tức, thấy hoàng thượng cũng không có ý trách cứ Mục gia nên cũng để mặc Mục Tuyết Lâm làm càn. Tôn nghiêm của Mục gia không cho phép người khác bôi nhọ.

“Này, người quái dị, chẳng lẽ ngươi không dám đấu với người nhà ta sao?” Tiểu gia hòa cong môi đỏ mọng, hai tay chống nạnh, cũng học theo đám người Lam gia, chí khí cao ngạo không ai bì nổi.

“Tuy ngươi lớn lên quá xấu, không có cách nào so sánh với tỷ tỷ, bất quá tỷ tỷ nói ta giáo huấn ngươi, ngươi cũng nên ngoan ngoãn để ta dạy dỗ đi.”

Dạ Nhược Ly khiêu mi, tiểu gia hòa này lại còn biết dùng phép khích tướng rồi sao? Ai là người đã dạy hấn vậy?

“Ngươi muốn chết, bản tiểu thư toàn thành cho ngươi!” Lửa giận thiêu đốt, Mục Tuyết Lâm hất roi dài, hung hăng đánh về phía Bắc Ảnh Phong. Võ giả cũng chỉ là võ giả, công kích không hề mạnh, lộn xộn không chịu nổi, nhưng không ai có thể tin tiểu gia hòa lại có thể chịu được đòn công kích của Mục Tuyết Lâm.

Mà Bắc Ảnh Phong cũng không chống cự, thân hình lóe lên liền thoát khỏi roi dài, còn hướng về phía nàng ta làm mặt quỷ, cười hi hi nói: “Ha ha, người quái dị, có bản lĩnh bắt ta đi.”

Vì vậy kế tiếp chính là mèo bắt chuột.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu thay đổi, chỉ thấy roi dài đều không đánh trúng Bắc Ảnh Phong, trái lại nàng ta bị Bắc Ảnh Phong trêu đùa mấy lần, chặt vật không tả nổi.

Thân pháp!

Hai chữ này nhảy trong lòng mọi người, vừa vặn đây là huyền kỹ của huyền giả, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này là huyền giả thâm tàng bất lộ? Cho dù là Huyền giả thì cũng phải là cấp Huyền sư mới có thể đấu ngang với Đại vũ sư Mục Tuyết Lâm, bất quá hẳn mới có 6 tuổi, nhiều nhất cũng chỉ là Huyền trung cấp.

Huyền sư? Điều này sao có thể?

Không biết nếu mọi người biết Bắc Ảnh Phong mới có 3 tuổi sẽ có cảm tưởng gì.

Đang lúc trốn tránh roi dài đột nhiên Bắc Ảnh Phong dùng cước pháp, thấy vậy Mục Tuyết Lâm vô cùng vui vẻ, vung roi về phía dung mạo đáng yêu kia.

Mục gia chủ cảm thấy có gì đó không đúng, đang muốn gọi Mục Tuyết Lâm dừng lại, đáng tiếc đã không kịp rồi.

Một bàn tay bé nhỏ chẳng biết từ đâu đánh vào bên hông Mục Tuyết Lâm, nhất thời cả thân hình nàng ta bay khỏi lời đài, một ngụm máu tươi phun ra, như tiên nữ tán hoa.

Nhanh, quả thật rất nhanh!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, làm mọi người đều không kịp phản ứng.

Bắc Ảnh Phong lợi dụng sơ hở phía dưới Mục Tuyết Lâm kết hợp với thân pháp Dạ Nhược Ly dạy hẳn, đơn giản đánh lên thành công, ai có thể nghĩ tới thực lực của Bắc Ảnh Phong lại tới chừng này.

Mặc kệ là đánh lên hay không, hẳn thắng là điều không thể nghi ngờ.

“Lâm nhi!” Trong tâm Mục gia chủ đau xót, vội vàng chạy đến chỗ Mục Tuyết Lâm, khuôn mặt thống khổ: “Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ mà ra tay thật độc ác, hủy đi kinh mạch, phế toàn bộ võ công, sau này ngươi lớn lên há chẳng phải là đại họa của Ly Phong quốc?”

Nói đến đây, Mục gia chủ hướng về phía Cung Vô Hải ôm quyền, thần sắc ngoan lệ nói: “Bệ hạ, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, cho dù tiểu hài tử này là thân thích của bệ hạ, bệ hạ cũng không nên bao che, nhất định phải trả cho Mục gia một công đạo.”

“Công đạo?” Cung Vô Hải cười lạnh, trong mắt hàn quang lập lòe, nhưng y chưa kịp nói, bên ngoài đã có người chạy vào báo lại: “Gia chủ, người Âm Dạ các đến.”

“Âm Dạ các?” Mục gia chủ thu hồi sự tức giận, tỉnh táo hỏi: “Âm Dạ các đến đây làm gì? Mục gia không có quan hệ với bọn họ, hơn nữa đám người Âm Dạ các lãnh khốc vô tình, lại một thân sát ý, không dễ dàng lui tới bất kì gia tộc nào, không biết bọn hắn đến Mục gia có chuyện gì?”

“Cái này thuộc hạ cũng không rõ, hơn nữa đầu lĩnh chính là các chủ Âm Dạ các – Niệm Khê và hộ pháp A Tro.”

Niệm Khê? Thần sắc Dạ Nhược Ly khẽ động, tính toán thời gian, đây cũng là thời điểm bọn họ tới Ly Phong quốc, thật không nghĩ tới nàng ấy lại trực tiếp tới Mục gia như vậy.

“Ngươi xác định?” Mục gia chủ khẽ nhíu mày, bọn hắn tới đây, càng làm gã suy nghĩ.

“Thuộc hạ xác định, các thế gia võ học đã từng gặp nhau một lần, lúc đó thuộc hạ cũng có nhìn qua các chủ Âm Dạ các Niệm Khê và hộ pháp A Tro, đúng là bọn họ.”

“Chúng ta mau đi nghênh đón, Niệm gia gia nhập Âm Dạ các, Niệm Khê lại là các chủ trên danh nghĩa, cũng là người duy nhất có quan hệ đến Luyện đan sư thần bí, không nên chậm trễ.”

Nhưng gã vừa dứt lời, một đạo khí khái hào hùng mười phần truyền tới: “Không cần, chờ các ngươi nghênh đón, biết tới khi nào, chúng ta đã tới rồi.” sau đó một đám bóng dáng trẻ tuổi xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Đi đầu chính là Niệm Khê và A Tro, phía sau chính là môn hạ của Âm Dạ các. Phải biết thế lực của Âm Dạ các đã mở rộng toàn bộ đại lục, cho dù là Cung Vô Hải cũng không dám chần chờ, vội vàng đứng lên biểu thị tôn kính.

Chỉ có Dạ Nhược Ly và mấy người kia là ngồi y như cũ, tựa hồ không để đám người kia vào mắt.

Mục gia chủ cười lạnh một tiếng, lần này cho dù không yêu cầu hoàng thượng làm chủ cho gã, chọc giận đám người Âm Dạ các này, các nàng cũng không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 11: Vân gia tận thế, đã tới chưa?

Trước mắt bao người, Niệm Khê đi về phía Dạ Nhược Ly.

Người Mục gia ai cũng vui sướng thầm nghĩ trong lòng lần này Dạ Nhược Ly nhất định không thoát khỏi kiếp nạn này rồi, ai bảo bọn hắn dám đắc tội với Âm Dạ các, chẳng lẽ bọn hắn không biết Âm Dạ các cường đại đến mức nào sao?

Chỉ là người Mục gia vui vẻ chưa được lâu thì đột nhiên cứng ngắc người...

Chỉ thấy Niệm Khê bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tỏ vẻ cung kính, nở nụ cười tươi sáng, nháy mắt nói: “Chủ tử, ta tới không muộn chứ?”

Sau đó trừ Niệm Khê và A Tro ra, tất cả thuộc hạ Âm Dạ các đều quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến chủ tử.”

Chủ tử???

Sau một khắc, ai cũng trừng to mắt, há hốc cả mồm nhìn bóng dáng áo trắng cao cao tại thượng kia.

Bọn hắn không nghe nhầm chứ? Các chủ Âm Dạ các Niệm Khê lại gọi nàng ta là chủ tử? Chẳng lẽ nàng ta chính là chủ nhân chân chính của Âm Dạ các, Luyện Đan sư thần bí, một mình sáng lập ra Âm Dạ các?

Lập tức sắc mặt xám như tro tàn, nhất là Mục gia chủ và Mục Tuyết Lâm. Ai có thể nghĩ đến chủ Âm Dạ các lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, nữ tử này lại còn là Nam vương phi, buồn cười nhất là bọn hắn vẫn đánh chủ ý lên vị trí trắc phi Nam vương.

Chỗ ngồi của Vương gia không chỉ có một mình Cung Vô Y, còn có Đông vương, Tây vương, Bắc vương và Ninh vương, ngoại trừ Ninh vương đã ngoài 50 tuổi thì tất cả các vương gia còn lại đều nhìn Cung Vô Y với ánh mắt ngưỡng mộ.

Có được chủ Âm Dạ các tương đương với việc đan dược nhiều không kể xiết. Khó trách trước đây có xuất ra nhiều đan dược như vậy mà nàng không chút đau lòng, thì ra chính Luyện Đan sư thần bí kia.

“Điều này sao có thể?” Toàn thân Mục gia chủ run rẩy không thôi, ánh mắt ngạc nhiên vẫn chưa hoàn hồn, chỉ có thể lẩm bẩm không ngừng: “Chủ Âm Dạ các, nàng ta sao có thể là chủ Âm Dạ các được?”

Không có khả năng, đây tuyệt đối là không có khả năng, với một cô nương tuổi còn trẻ như thế sao có thể chèo chống được Âm Dạ các?

Lúc này dĩ nhiên là Mục Tuyết Lâm đứng ngồi không yên, nàng ta chậm rãi đứng dậy, bước từng bước uyển chuyển đến Dạ Nhược Ly, biểu lộ vui vẻ: “Không nghĩ tới Vương phi là chủ Âm Dạ các, ta cũng đã từng nghĩ sao Tướng quân phủ lại gây chuyện với Âm Dạ các cơ chứ, ha ha, Vương gia thật có phúc khí, có thể có được nữ tử hoàn mỹ như vậy làm Vương phi.”

Mục Tuyết Lâm cũng đoán được Dạ Nhược Ly chắc có cừu oán với Vân Tâm Vũ, nàng ta chưa từng chọc qua nàng, cho nên nhân cơ hội này cùng nàng kết giao thật tốt, cái này cũng xem như có lợi rồi. Đáng tiếc, từ lúc nàng ta sai người ám sát Tần Sở, Dạ Nhược Ly đã xem nàng ta như kẻ thù rồi.

“Có được Tiểu Dạ tự nhiên là phúc khí của bốn vương.” Cung Vô Y ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, mắt phượng âm trầm liếc qua mấy vị vương gia còn lại, cuối cùng dừng lại trước dung nhan tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, câu môi cười: “Tiểu Dạ, xem ra lần này danh tiếng nàng vang xa rồi, bất quá trên đời này có người có thể đoạt được nàng trên tay bốn vương ư, tuyệt sẽ không có!”

Lời này cũng là để cảnh cáo những người có mưu đồ bất chính, nữ nhân của hắn cho dù là ai cũng đừng hòng cướp được, bằng không thì đừng trách hắn đại khai sát giới, dù là vương gia hắn cũng sẽ không lưu tình!

Cung Vô Hải và Lam Lăng đều không biết chuyện này, hiển nhiên đã bị cách xưng hô của Niệm Khê làm cho hoảng sợ. Bỗng dưng cả hai đều nhớ tới nữ oa nhu nhược lương thiện của 10 năm trước, lại nhìn Dạ Nhược Ly đang được Cung Vô Y ôm vào lòng, chợt phát hiện thời gian có thể làm thay đổi một con người như vậy.

Mười năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới làm nàng thay đổi cường đại?

Bọn hắn đều hiểu rõ những năm này kinh nghiệm của nàng quyết sẽ không...

“Khục khục,” Ho khan hai tiếng, Cung Vô Hải thu lại tâm tình, ánh mắt lãnh khốc lướt qua đám người Mục gia: “Hôm nay trầm đến đây còn là vì một

chuyện cần phải điều tra, sự việc kia có quan hệ đến người ám sát trong hoàng cung!”

Tâm Mục Tuyết Lâm lộp bộp, nàng ta cố gắng hồi phục lại nội tâm rối bời, làm cho bản thân mình như không có chuyện gì.

“Bệ hạ muốn tìm thích khách, sao lại đến Mục gia?” Mục gia chủ nhú mày, lòng bắt đầu lo sợ, chẳng lẽ hoàng thượng đã biết Mục gia phái cao thủ ám sát hoàng hậu?

Không được, cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận, dù sao hoàng thượng cũng không có bằng chứng, làm sao có thể vô cớ kết tội Mục gia được?

“Hoàng thượng.” Đột nhiên Mục Tuyết Lâm quỳ rạp xuống đất, cắn cắn môi, quyết tâm nói ra: “Về chuyện kia nô tì mạn phép nói ra suy nghĩ của mình, cách đây không lâu nô tì có thấy Vân tần và người ngoài cung hay qua lại với nhau, nếu như hoàng thượng muốn điều tra nhất định sẽ có dấu vết để lại, mà không phải Mục gia, Mục gia đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm, sao có thể làm chuyện tổn thương hoàng hậu được?”

“Ah?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, mắt đen lãnh liệt: “Trước khi trẫm đến đây đã điều tra qua, chỗ Vân tần đã bị trẫm khống chế, theo lời nàng ta nói thì chuyện này cũng có phần của Mục gia, các ngươi còn gì để nói không?” Âm thanh lãnh khốc vang lên làm cho thân thể Mục Tuyết Lâm không khỏi run lên.

Không được, nàng ta không thể để lộ ra sơ xuất nào, chỉ là Vân Tâm Vũ đứng là đáng hận, dám kéo Mục gia xuống nước.

Đương nhiên Vân Tâm Vũ không hề nói những lời kia, bởi lần này ả ta thật sự vô tội, ngay cả bản thân cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra, bất quá nếu Mục Tuyết Lâm muốn hãm hại Vân Tâm Vũ thì Cung Vô Hải sẽ cho nàng ta cơ hội, nhưng không có nghĩa là sẽ tha cho Mục gia. Nếu không phải tại đám hỗn đản này sao hoàng hậu có thể không thể đến ư? Không giết bọn hán làm sao có thể thỏa hận được?

“Người đầu, lục soát cho trẫm!” Cung Vô Hải không hề đợi Mục Tuyết Lâm giải thích, trực tiếp hạ lệnh.

Bọn thị vệ nghe lệnh, tiến vào Mục gia, không lâu sau bên trong vang lên tiếng vỡ vụn của đồ sứ. làm cho lòng Mục gia chủ đau run rẩy không ngừng. Gã có sở thích sưu tầm đồ cổ, tất cả những thứ ấy đều là căn mệnh của gã, bây giờ đều đã tan tành, không biết thị vệ tìm chứng cứ hay cố ý muốn đập phá đây.

Bất quá cũng may bọn hán không lưu lại vật chứng, cho dù có tìm thế nào cũng không ra. Nhưng một lúc sau, thị vệ bước ra mang theo một tờ giấy đưa cho Cung Vô Hải, Cung Vô Hải liếc mắt lướt qua, sau đó ném vào mặt Mục gia chủ, thanh âm lạnh lùng: “Ngươi còn gì để nói?”

Mục gia chủ run rẩy đón lấy tờ giấy, khi thấy nội dung trên tờ giấy, thân thể không khỏi cứng ngắc: “Hoàng thượng, hoàng thượng phải tin tưởng thảo dân, nhất định là có người muốn vu oan cho thảo dân.”

Trên tờ giấy chính là bút tích của Mục Tuyết Lâm muốn Mục gia phái cao thủ vào cung ám sát hoàng hậu, thế nhưng Mục gia chủ không hề nhớ Mục Tuyết Lâm đã ghi tờ giấy này khi nào. Lúc trước vì không muốn để chứng cứ nên ngay cả tâm phúc của nàng ta cũng đã bị nàng ta giải quyết rồi, sao lại có tờ giấy này?

Mục gia chủ tự nhiên sẽ không biết, tờ giấy này là do Cung Vô Hải sai người giả mạo bút tích Mục Tuyết Lâm sau đó vụng trộm nhét vào thư phòng Mục gia chủ, cho dù bọn hán không lưu lại chứng cứ không có nghĩa là không có cách xử lý bọn hán.

“Nhân chứng, vật chứng đều ở đây, các ngươi còn muốn ngụy biện? Người đầu, bắt toàn bộ già trẻ lớn bé Mục gia lại, một tháng sau trẫm!” Cung Vô Hải phất tay, thanh âm lãnh khốc vô tình.

Hai chân mềm nhũn, Mục Tuyết Lâm co quắp ngã xuống đất, trên mặt biểu tình tuyệt vọng. Quả nhiên không thể làm việc trái lương tâm, một khi đã nhúng chàm sẽ nhận hậu quả thích đáng, nhưng nàng ta không cam lòng, cực kì không cam lòng bị xử trảm như thế.”

Toàn bộ đệ tử Mục gia đều lộ vẻ bi ai, ai có thể ngờ bản thân khí thế bừng bừng đi tham gia thi đấu, nháy mắt đợi bọn hán chính là cái chết! Đây hết thảy đều là lỗi lầm của Mục gia chủ, nếu không phải gã làm xằng làm bậy sao có thể làm liên lụy đến toàn bộ gia tộc?

Vì vậy một tháng trước khi xử trảm, cuộc sống của Mục gia chủ và hai nữ nhi của gã không khác gì súc vật, mà cái này đều là do tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

Mục gia bị tịch thu toàn bộ tài sản, bị xử tội chém làm Ly Phong quốc chấn động, bởi vì bị tin tức làm cho choáng váng.

Thì ra Nam vương phi chính là chi chủ Âm Dạ các, đồng thời là Luyện Đan sư thần bí cường đại kia, khó trách Nam vương kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu kia lại cuồng đại nàng, xem ra ở Ly Phong quốc tinh mắt nhất vẫn là Nam vương. Nhất thời người được cho là không xứng với Nam Vương – Dạ Nhược Ly lại trở thành người xứng đôi với Nam vương nhất.

Nếu như Dạ Nhược Ly chỉ có dung mạo tuyệt thế hơn người chỉ sợ đám nữ tử kia ganh ghét cùng không cam lòng, nhưng khi biết thân phận thật sự của nàng, phần ganh ghét kia lại trở thành ngưỡng mộ. Bởi vậy nếu có người còn nhòm ngó đến vị trí trắc phi thì đúng là làm oanh tạc cả Ly Phong quốc này.

Nam vương phi là ai chứ? Đệ nhất mỹ nhân Ly Phong quốc lại có thể lực cường đại đến không hợp lẽ thường, chỉ bằng người cũng muốn tranh nam nhân với nàng? Ngươi xác thực không nằm mơ?

Mà lúc này tin tức về Dạ Nhược Ly lại làm mọi người thêm một trận kinh động.

Càng lớn hơn chính là Dạ Nhược Ly có quan hệ với Lam gia, cánh cửa Lam phủ xém chút nữa bị đập sập hư, tất cả các quan viên trong triều đều muốn giao hảo với Lam Lăng, kỳ vọng hẳn có thể ở trước mặt Dạ Nhược Ly nói tốt cho bọn hắn mấy câu. Trái lại, Vân phủ tướng quân lại lãnh lãnh thanh thanh, cho dù là thủ vệ cũng không có chút tinh thần, sớm đã ngủ gục trước cửa từ lâu.

“Tướng quân nhất định phải cứu Vũ nhi a, Điệp nhi đã thành ra như vậy, tuyệt không thể không cứu Vũ nhi a.” Vân phu nhân bỏ nhào ôm lấy chân Vân Lan, lớn tiếng thút thút nỉ non: “Nhất định là Vũ nhi bị oan, Vũ nhi lương thiện như thế sao có thể phải thích khách ám sát hoàng hậu nương nương?”

Lương thiện? Nếu để Dạ Nhược Ly nghe được những lời này nhất định sẽ xì mũi xem thường. Nếu Vân Tâm Vũ lương thiện thì trên đời này không có ai là ác nhân chứ.

“Cút!” Vân Lan đang buồn bực trực tiếp nhấc chân một cước đá văng Vân phu nhân, chau mày, không chút kiên nhẫn: “Bốn tướng quân không quản, đừng làm phiền bốn tướng quân!” Gã đang nghĩ tới xú nha đầu Vân Văn Ca cư nhiên lại là chỉ chủ Âm Dạ các.

Đan dược trong Âm Dạ các đều thập phần trân quý, so với đan dược Nam Cung thế gia đầu giá 10 năm trước lại càng trân quý hơn, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước đã không vì đan dược mà bán Lam Hinh. Nếu không, đan dược trong Âm Dạ các đều là của Vân Lan gả rồi, lúc đó còn có ai dám động vào gã?

Không được, gã phải đi Vương phủ một chuyến, xú nha đầu Vân Văn Ca kia cho dù không nhận gã là phụ thân thì ít nhất cũng hiểu kính gã đã nuôi nấng nhiều năm chứ.

Suy nghĩ chốc lát, Vân Lan không hề để ý đến Vân phu nhân đang nức nở, mở rộng bước chân, vội vàng đi tới Vương phủ.

“Tiểu thư, tên cầu tặc Vân Lan lại tới.” Dạ Nhược Ly vừa mới chuẩn bị tu luyện thì Gia Nhi nhanh chân đẩy cửa bước vào, vẻ mặt tức giận nói: “Không cần nghĩ cũng biết vì đan dược Âm Dạ các, tên cầu tặc này thật vô sỉ, mặt dày mày dạn đứng tại cửa Vương phủ, em chưa từng thấy qua người nào mặt dày như thế.”

Mở mắt, hàn quang bắn ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười: “Gia Nhi, để gã vào đi, có một số chuyện cũng nên ngẫm bài rồi, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi.”

Vân gia, Dạ Nhược Ly ta đã từng nói qua nếu như ta không chết sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn, bây giờ ta bắt đầu rat ay, các người đã chuẩn bị xong?

Đại sảnh vương phủ, Vân Lan chờ một nén nhang, Dạ Nhược Ly mới khoan khoái bước ra.

Chờ đợi lâu như thế, Vân Lan đã sớm mất kiên nhẫn, vốn định gỡ hết tôn nghiêm cùng nàng nói chuyện một phen, ai ngờ nàng để gã chờ lâu như thế, lập tức quyết định trở mặt.

“Hừ, Nam vương phi, thật sự rất kiêu ngạo a.” Khuôn mặt Vân Lan trầm xuống, sắc mặt lãnh khốc. Gã không như người khác sợ Dạ Nhược Ly, cho dù như thế nào thì gã cũng là phụ thân của nàng, dù xú nha đầu này không nhận gã nhưng cũng không làm gì được gã, hơn nữa gã lựa lúc Nam vương không có nhà mới đến, dù sao đối mặt với Cung Vô Y làm gã thấy rất áp lực.

“Vân tướng quân, nói đi, ngươi đến đây có chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, nhưng không vì gã mà tức giận, vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, ngay cả mặt đen cũng không chút gọn sóng. Nàng càng bình tĩnh thì Gia Nhi càng thương thay cho Vân Lan, rất nhanh thôi Vân Lan sẽ nhận được hậu quả thích đáng.

“Nghe nói Nam Vương phi là chỉ chủ Âm Dạ các?” Vân Lan cao ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt lãnh khốc nhìn Dạ Nhược Ly: “Mục đích ta tới đây rất đơn giản, ngươi là chỉ chủ Âm Dạ các nhất định phải xuất ra ít đan dược hiểu kính ta.”

Tuy sớm biết được ý đồ của gã khi tới đây nhưng nghe chính miệng gã nói, Dạ Nhược Ly không khỏi ngẩn người. Qua một lúc, Dạ Nhược Ly cười nhạt, bội phục mà nói: “Vân tướng quân, ta đã thấy qua người vô sỉ nhưng chưa thấy người nào lại vô sỉ như ngươi, ngươi vô sỉ đã đến mức cực hạn, làm bản thân ta không thể không bội phục.”

Biến sắc, ánh mắt lạnh thêm vài phần: “Vân Văn Ca, lời này là có ý gì? Ta nuôi ngươi nhiều năm như vậy, những điều này đều là ta xứng đáng có được, ta cho ngươi biết, hôm nay ngươi không muốn cũng phải lấy ra cho ta.”

Nam vương không có trong phủ, một nữ nhân như nàng, Vân Lan gã sợ nàng sao?

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly đứng lên, cao cao tại thượng nhìn Vân Lan, khóe môi quẩy rừ ra độ cong cuồng ngạo: “Vân Lan, ngươi đã quên những việc lúc trước ngươi làm? Vì một viên đan dược ngươi đem bán mẫu thân ta? Hôm nay bọn ta đã không còn là người Vân gia nữa, cùng Vân Lan ngươi không chút quan hệ, mặt khác thật xin lỗi cho ngươi biết, đan dược rác rưởi lúc trước ngươi đầu giá được, ta chỉ cần luyện một chút có thể ra cả trăm viên. Đáng tiếc lại không có một viên nào cho tên mặt người dạ thú như ngươi!”

Vân Lan khẽ giật mình, nắm chặt tay, gã biết xú nha đầu này không đưa đan dược cho gã,

Từ lúc Vân Lan chào đời đến nay lần đầu tiên biết thế nào là hối hận, nếu như lúc trước gã không bán Lam Hinh, có phải kết quả đã khác?

Có lẽ, Vân gia và Lam gia có thể đứng cùng nhau, nhưng chính tay gã đã tự bóp chết hy vọng của mình.

“Vân Văn Ca, ta hỏi ngươi một lần cuối, ngươi không đưa đan dược cho ta?” Bàn tay Vân Lan nắm chặt, hiển nhiên vẫn còn ôm chút hy vọng.

“Vân Lan, ngươi cũng biết ta bằng lòng gặp ngươi vì chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, cũng không đợi gã trả lời mà nói: “Ta gặp ngươi là vì muốn nói cho ngươi biết sau nửa tháng chính là ngày vong của Vân gia!”

Chuẩn bị thời gian nửa tháng đã đủ, trận đấu này chỉ có thể thắng, không thể bại, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục!

“Ngươi nói cái gì?” Thần sắc Vân Lan đại biến, trong mắt có tia bối rối: “Ngươi không thể làm như vậy được, ta là phụ thân của ngươi, giết ta chính là tội lớn, nếu như ngươi giết ta sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

Cười mỉa mai, thanh âm Dạ Nhược Ly đầy cuồng ngạo, lại còn không để người trong thiên hạ vào mắt.

“Được làm vua, thua làm giặc, lịch sử vì người thắng mà lưu truyền, nếu như ta có thực lực cho dù cả thiên hạ này máu chảy thành sông ai dám không sửa theo ta? Mà đại lục này vốn thế, cường giả là tất cả, kẻ yếu vĩnh viễn không có tư cách tồn tại.”

Cường giả vì tôn, thực lực chí thượng!

Chỉ cần ngươi có thực lực cường đại, cho dù tội ác có ngập trời thì trong mắt người khác cũng trở thành thần thánh kính sợ, nếu không có thực lực nhưng có luôn miệng nhắc tới chính nghĩa thì đúng là ngu ngốc.

Giống như Mục Tuyết Lâm vậy.

Nàng ta vì Hồng gia mà đắc tội với Cung Vô Y, có ai đồng tình với nàng ta? Chỉ sợ trong mắt người Ly Phong quốc nàng ta chỉ là ngựa non háu đá, mà đây chính là điểm khác nhau giữa thực lực và không thực lực.

“Ta đã nói xong, Gia Nhi, tiễn khách!” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phản phô, nàng tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó cười lạnh: “Vân tướng quân, ngươi cũng đừng nghĩ tới việc bỏ trốn, toàn bộ phủ tướng quân đã bị ta khống chế rồi, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng bay không lọt a.”

Vân Lan đầy tuyệt vọng, toàn thân run rẩy. Gã cuối cùng cũng biết rõ vì sao nàng không nói với hoàng thượng chuyện của 10 năm trước, thì ra nàng muốn tự mình khai đao với Vân tướng phủ.

“Ha ha, Vân Văn Ca, xem như ngươi lợi hại! Nhưng Vân Lan ta cũng không phải là người ngồi chờ chết, ha ha ha, chúng ta cùng nhìn thử xem rốt cuộc là ai hơn ai!” Dứt lời, Vân Lan phát tay áo, cười lớn quay người bỏ đi.

Nếu nàng đã vô tình thì đừng trách gã không nghĩa! Vân Lan gã vẫn còn một lá bài chưa lật...

Trở về phủ tướng quân, Vân Lan đi thẳng về thiên viện xa hoa cực điểm, nơi đó là cấm địa của phủ tướng quân, mặc kệ là ai cũng không được tới gần, nghe nói đã từng có người hầu không cẩn thận lại gần chỗ đó, rốt cuộc không thấy trở về.

Ngừng trước cửa, Vân Lan do dự một chút, cuối cùng cũng gõ cửa.

Ít lâu sau, trong phòng truyền ra một tiếng u ám làm cho người ta sởn hết gai ốc: “Có phải lại mang đến cho ta thi thể thơm ngon hay không? Mau vào đi!”

Đẩy cửa vào, liền nhìn thấy một bóng dáng toàn khí đen đang nằm lười biếng trên giường, liếm láp móng vuốt, Ma Hồ không thèm đếm xỉa tới gã, quét mắt, hai mắt nheo lại lộ ra tia độc ác.

“Như thế nào? Sao chỉ có mình ngươi? Ta muốn thi thể, chẳng lẽ ngươi muốn ta chết đói?”

“Cái này, Ma Hồ đại nhân,” Vân Lan cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ta có chuyện muốn cầu người tương trợ, không biết Ma Hồ đại nhân...”

“Tìm ta hỗ trợ?” Ma Hồ duỗi thân thể, hạ thấp thân xuống: “Ta đã nói rồi, ngươi giúp ta tìm 100 thi thể, ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi, nhưng giờ vẫn chưa đủ, nếu không thương thể của ta sẽ không bình phục, không phải phải do ta bị thương, căn bản ngươi sẽ không có cơ hội này.” Thanh âm Ma Hồ âm trầm đáng sợ, mỗi lần đứng trước mặt nó, Vân Lan đều cảm thấy áp lực vô cùng.

“Cái này, Ma Hồ đại nhân, trước mắt có một cơ hội.” Vân Lan run run rẩy rẩy, đến hô hấp cũng cực kỳ để ý: “Sau nửa tháng, Vân gia sẽ có một trận đại chiến, nếu Ma Hồ nguyện ý xuất hiện những người kia chẳng phải tùy ý Ma Hồ chém giết sao? Đến lúc đó ngươi muốn bao nhiêu thi thể thì có bấy nhiêu.”

Tuy Ma Hồ bị thương nặng nhưng cấp bậc vẫn như cũ là 25, cho dù Ám Dạ các có cường đại đến đâu sao có thể chống lại Huyền thú cấp 25?

Lúc trước nếu không phải Ma Hồ bị thương nặng gã cũng không có cơ hội thuận phục nó. Dù sao người Ly Phong quốc rất đông, có thiếu đi mấy người cũng không ai để ý, gã cũng không chút kiêng kỵ.

“Ah?” Đôi mắt Ma Hồ sáng lên, cười quái dị hai tiếng: “Khắc khắc, nửa tháng sau? Tốt, tới lúc đó bản hồ sẽ thỏa sức hưởng thụ, dù sao vết thương cũng sắp lành, không cần phải trốn nữa.”

Vân Lan thở phào một hơi, sau đó nở nụ cười lạnh. Có Ma Hồ đại nhân xuất hiện, xú nha đầu Vân Văn Ca lần này còn sống được không.

Đồng thời lúc này trong lãnh cung, ánh mắt Vân Tâm Vũ vô thần, ôm chặt thân hình, cả người ngồi trong góc, ngơ ngác nhìn cửa ra vào, ngoài cửa là một bóng dáng áo vàng đang đưa trước mắt ả.

Ả vội vàng đứng dậy, chạy về phía người trước cửa, nhưng khi thấy Tần Sở ở phía sau, không khỏi dừng bước chân, điềm điềm đáng yêu nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng thượng, người phải tin tưởng nô tì trong sạch, nô tì bị oan, tất cả chuyện này đều là do hoàng hậu vu oan cho nô tì.” Đột nhiên Vân Tâm Vũ như phát hiện ra chuyện gì đó, nhìn chăm chăm vào Tần Sở: “Đúng vậy, nhất định là nàng, nàng dùng khổ nhục kế, nô tì bị oan.”

Tần Sở lạnh nhạt đảo mắt qua Vân Tâm Vũ, giọng điệu hững hờ: “Không biết hoàng thượng đưa thần thiếp đến đây là có chuyện gì? Muốn nhìn Vân tâm hay chỉ trách Vân tâm?”

“Sở nhi, trăm muốn nói cho nàng biết những chuyện cần thiết.”

Lần này y không gọi nàng là hoàng hậu mà là nữ danh Tần Sở. Thân thể Tần Sở run lên nhưng từ đầu đến cuối đều không hề liếc nhìn y một lần.

Cung Vô Hải cười khỏ, ánh mắt rơi vào Vân Tâm Vũ lãnh khốc vô tình: “Vân tâm, thời gian ở đây thế nào? Trăm đến đây là có chuyện muốn cho người biết.”

Vân Tâm Vũ ngơ ngác nhìn Cung Vô Hải, vì sao y vẫn không tin ả? Tuy ả muốn ám sát hoàng hậu là không sai nhưng chuyện lúc đó không hề liên quan đến ả, ả bị oan mà.

“Vân tâm, người cũng biết vì sao tiến cung nhiều năm như vậy nhưng người không hề có con?” Cung Vô Hải vẫn nhìn Vân Tâm Vũ, giọng điệu ôn hòa.

Vân Tâm Vũ cắn môi, cúi thấp đầu: “Nô tì không biết.”

“Bởi vì trăm quyết không cho phép hài tử không phải của trăm được tồn tại trên đời này.”

“Hoàng thượng,” Vân Tâm Vũ kinh ngạc ngẩng đầu: “Hoàng thượng hoài nghi thanh bạch của nô tì? Tuy không biết ai đã nói những lời này với hoàng thượng nhưng nô tì tuyệt không có lòng như thế. (ta chém, đoạn này ta đọc không hiểu gì hết. TT^TT)

“Không cần ai nói với trăm,” Cung Vô Hải lạnh lùng nói: “Bởi vì nam nhân cùng người mây mưa trước giờ không phải là trăm, cho nên trăm đã sớm cho thêm dục được vào canh để người phục dụng ở dưới, cả đời này người cũng đừng mong có con.”

Khuôn mặt tái nhợt không chút sắc, hai chân Vân Tâm Vũ mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, không thể tin được nói: “Hoàng thượng, người đang lừa gạt nô tì sao? Những năm gần đây...”

Tần Sở kinh ngạc nhìn Cung Vô Hải, nàng không ngờ Cung Vô Hải trước giờ chưa từng sùng hạnh qua Vân Tâm Vũ.

“Người cho rằng đến lúc này trăm cần lừa người sao?” Một câu nói kia đã đánh Vân Tâm Vũ xuống 18 tầng địa ngục, vô cùng tuyệt vọng, ả chưa bao giờ nghĩ Cung Vô Hải sẽ đối xử như vậy với ả. Đến cùng là ả đã làm gì khiến y tuyệt tình như thế?

“Sở nhi,” Cung Vô Hải quay người, nắm lấy tay Tần Sở, ôn nhu thâm tình nói: “Lúc nàng không để ý đến trăm, trăm đã hiểu được trăm không thể không có nàng, những năm gần đây đúng là đã làm khổ nàng rồi, cho nên trăm quyết định học theo tứ hoàng huynh, hẳn cũng vì biểu muội mà...Nên trăm cũng có thể vì nàng mà hủy bỏ hậu cung, như thế sẽ không còn ai dám tổn thương nàng và con của chúng ta nữa, Sở nhi, tha thứ cho trăm, có được không?”

Tâm run lên bần bật, Tần Sở thở dài: “Hoàng thượng, người đây là đang làm gì? Dù sao người cũng không phải là Nam vương, không ai dám nói một lời, nhưng người là hoàng đế, nếu làm vậy sao có thể đối mặt với văn võ bá quan?”

“Trăm là hoàng đế, trăm muốn phế hậu cung, ai dám ngăn cản?” Cung Vô Hải nắm chặt lấy tay Tần Sở, kiên định chấp nhất nói: “Sở nhi, không có nàng thì ngôi vị hoàng đế này còn có nghĩa lý gì, ngay cả con chúng ta trăm cũng không thể bảo vệ được, người làm phụ thân như trăm thật đáng xấu hổ, mà chuyện này cũng do trăm mà ra, vì không để chuyện này xảy ra một lần nào nữa trăm quyết định phế hậu cung!”

Nghe vậy, tâm Tần Sở rung động kịch liệt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng hoàng thượng nàng lại có thể quan trọng như thế...

Nhưng nhìn thấy dung nhan kiên định anh tuấn của Cung Vô Hải, lời muốn nói lại không khỏi nuốt vào trong.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, ngay lúc đó tất cả thế lực lớn mạnh đều tới Ly Phong quốc, Huyền thú trong rừng rậm cũng tìm được liệu đem tới, lúc Dạ Nhược Ly luyện đan đã luyện được 10 viên Phá Hoàng đan.

Phá Hoàng đan có thể làm Huyền Hoàng tấn chức một cấp, đỉnh phong có thể tấn chức lên Huyền tôn, tất cả đều là do Dạ Nhược Ly trở thành Huyền Hoàng cao cấp mới có thể luyện thành. Bởi vì đan dược này không chỉ hữu dụng với con người mà ngay cả Huyền thú cũng có thể sử dụng...

Vì vậy mười viên thuốc này Dạ Nhược Ly chia cho Cung Vô Y một viên, sau đó liền phát cho Huyền Vũ, Thiên Hoàng, Hàn Phong, Nam Y và Bắc Ảnh Lạc, ngay sau đó thực lực của bọn họ tăng vọt.

Mà Cung Vô Y cũng nhờ vậy mà đột phá lên Huyền tôn.

Dạ Nhược Ly lên tới đỉnh phong, sức chiến đấu có thể ngang với Huyền tôn cấp thấp cùng với Bạch Hồ và Cung Vô Y đã có ba Huyền tôn, cũng đến lúc khai chiến với Vân gia.

“Àm ầm!”

Ngày hôm đó, trên bầu trời ở Vân phủ tướng quân vang lên tiếng nổ oanh tạc.

Vô số người và Huyền thú phóng tới Vân phủ tướng quân, dọa sợ không ít người ở Ly Phong quốc.

Huyền thú thành họa, đi ngang qua nơi nào thì nơi đó cây cối âm ầm đổ xuống, càng có nhiều Huyền thú hướng về Vân phủ tướng quân gầm rú, oanh đánh.

Thấy tình cảnh này, ai cũng cảm thán: “Vân gia tận thế rồi, không biết bọn hắc đã chọc phải họa gì mà lại có nhiều Huyền thú đến đây như vậy, người bình thường chúng ta rất khó thấy những Huyền thú này nha.”

Vân Lan đương nhiên cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, nhưng nghĩ tới sau lưng có Ma Hồ chống lưng nên cũng tăng thêm vài phần khí thế.

Huyền thú cấp 25 có thể hóa thành người đấy, mặc kệ những Huyền thú kia có cường đại như thế nào cũng không có khả năng biến hóa thành người, sao có thể là đối thủ của Ma Hồ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 12: Trưởng lão tiên nhân phần nộ.

“Bọn Huyền thú các ngươi không yên lặng mà sống trong rừng rậm đi, còn dám ra ngoài làm hại bách tính, Vân Lan ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ đám Huyền thú làm nhiễu loạn đại lục này.” Đối mặt với đám Huyền thú, Vân Lan không dè dặt, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt tựa hồ như đám Huyền thú này thật tội ác đầy trời, gã vì chính nghĩa mà lên tiếng vậy.

Lúc này bên ngoài phủ tướng quân sớm đã có rất nhiều người vây đến xem, nghe thấy lời Vân Lan nói ai cũng trợn mắt há hốc nhìn gã, hiển nhiên là bị lời đó dọa cho sợ.

Huyền thú bao vây phủ tướng quân, vì sao Vân Lan lại có bộ dạng như đã sớm có cách đối phó? Chẳng lẽ gã có chiêu chống đỡ? Nếu không với tính tình của Vân Lan, gã quyết không nói ra những lời này.

Mà Huyền thú trên trời hay dưới đất nghe thấy lời này không khỏi ngã ngửa, trông mắt nhìn Vân Lan.

Nhược Ly đại nhân muốn bọn chúng đối phó với người ngu ngốc này sao? Gã tự cho mình là ai? Chỉ là một con người võ giả nhỏ bé mà dám nói thể với Huyền thú? Gã cho mình là Huyền thánh hay Huyền thần?

Những huyền thú này sống lâu như vậy cũng chưa từng nhìn thấy người nào ngu như thế.

“Được, nói hay lắm!”

Một tiếng vỗ tay vang lên, mọi người và chúng thú đều nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy một đoàn người đập vào mắt.

Đi phía trước gồm có 3 người, người ở giữa là một nữ tử tuyệt sắc, áo trắng như tuyết tung bay trong gió làm người ta thấy qua một lần sẽ không bao giờ quên, mà bên cạnh nàng là 2 mỹ nam tử, mỗi người một vẻ.

Nam tử bên trái mặc trường bào màu đỏ đẹp đến chói mắt, trong phút chốc đã hấp dẫn hầu hết ánh mắt của thiếu nữ đang ở đây, nét cười khuynh thành, tao nhã đầy người.

Nam tử khác lại mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng làm cho người ta không khỏi rung mình, mặc dù cũng rất hút hồn nhưng hầu hết ánh mắt đều nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly.

Mà tiếng vỗ tay trầm trở lại chính là của thiếu nữ áo trắng kia.

“Vân Lan, ngươi còn có thể nói hay như thế sao?” Câu môi cười lạnh, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn thẳng Vân Lan, giữa mày ngưng tụ lạnh lùng: “Có chuyện gì thì mau nói đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Vân Lan cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Chỉ bằng ngươi cũng muốn đối phó với Vân Lan ta? Nếu như ngươi thức thời thì mau đem tất cả đan dược giao ra cho bốn tướng quân, nếu không...” Hai mắt nhắm lại, mở ra lộ vẻ lãnh khốc.

Người xung quanh đều sợ ngây người, tựa hồ như không tin được, trong thời điểm này Vân Lan lại có thể nói như thế. Gã có biết gã đang đối mặt với ai không? Đây chính là chi chủ Âm Dạ các, là Nam vương phi Ly Phong quốc, bao nhiêu người muốn tạo quan hệ với nàng cũng không được, gã lại dám nói năng như vậy.

Xem ra Vân phủ tướng quân tận thế đã xác thực rồi...

Mọi người lắc đầu thờ dài, nhưng chẳng có phản tiếc hận, ngược lại có chút hả hê.

Vân Lan dùng người quá sức ngoan độc, nhìn thấy Vân gia gặp chuyện không may, làm sao không có chút hả hê cho được? Không đổ dầu vào lửa là may cho gã lắm rồi.

“Nếu không thì như thế nào?” Cung Vô Y phát phát tay áo, cất bước tiến tới, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Bỏ vương ngược lại muốn nhìn xem đến cùng người có chiều trò gì?”

Cung Vô y vừa nói xong, Vân Lan đã ngửa đầu cười to hai tiếng, thanh âm lãnh khốc vô tình, ngập sát ý nồng đượm: “Vương gia, bỏ tướng quân khuyển người chó xen vào chuyện người khác, cho dù thể lực sau lưng người rất mạnh nhưng bọn họ sẽ để ý đến việc nhỏ nhặt này sao? Hôm nay thắng lợi đã nằm chắc trong tay ta, tuyệt không thể bại.”

Nói xong, Vân Lan lãnh khốc quay người, cung kính ôm quyền, dung nhan anh tuấn tràn đầy kính trọng: “Ma Hồ đại nhân, đám người này giao cho người đối phó rồi.”

Người xung quanh lại hai mắt nhìn nhau, không biết Ma Hồ đại nhân kia là ai? Vân Lan lại tự tin đến như thế?

Chẳng lẽ gã có thứ còn siêu việt hơn Huyền thú sao?

Ít lâu sau, một luồng khí đen bao phủ một quái nhân nhẹ nhàng mà ra, từng bước nó đi tới, khí tức lạnh thấu xương lại tràn ra khắp nơi làm mọi người lạnh cả đáy lòng.

Vân Lan gọi nó là Ma Hồ đại nhân chẳng lẽ là huyền thú hóa người?

Trời ạ, sống trên đời nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể thấy thú hóa người, xem ra Vân Lan xác thực có đầy đủ để tự tin rồi, cho dù là cao thủ Âm Dạ các cũng không phải là đối thủ của thú hóa người được.

“Khắc khắc.” Ma Hồ cười hai tiếng quái dị, ánh mắt âm u nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, liếm láp môi dưới: “Hai người này không sai, có thể để bản hồ no bụng, chỉ cần ăn hết bọn hân thì thương thể của bản hồ sẽ được phục hồi, lúc đó lại có thể hưởng thụ sản phẩm thông khoái.”

Lúc trước nó giết người quá nhiều nên bị một đám người cao thủ đuổi bắt, mặc dù giết hết đám cao thủ kia nhưng bản thân nó cũng bị thương rất nặng, suốt năm tháng trời mới có thể khôi phục được một chút. Nếu muốn hồi phục hoàn toàn thì cần phải có thân thể cường đại của huyền giả. Ánh mắt âm trầm lướt qua hai người, sau đó dừng lại ở Bạch Hồ áo trắng, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng kia, trong lòng Ma Hồ không khỏi run lên.

Còn không đợi nó biết xem thử sự sợ hãi từ đâu ra thì đám Huyền thú đã cười lớn.

“Ta còn tưởng gã có chiêu bài gì to tát, thì ra chỉ là ma Hồ cấp 25.”

“Ma Hồ cấp 25? A, ta thật sợ nha, chính là cấp 25 đó nha, ha ha ha!”

“Ma Hồ bản tính tà ác đã tàn sát vô số người, cần phải thông qua thi thể con người mới có thể trị thương hoặc thức ăn, nó ẩn núp tại phủ tướng quân, chắc hẳn tên cầu tặc Vân Lan giết không ít người a?”

“Này, đám người đang xem kia, trong các người nếu có người thân vô duyên vô cớ bị mất tích thì tìm tên cầu tặc kia a, bắt quá đám người mất tích kia nhất định đã bị tên Ma Hồ ăn sạch rồi.”

“Ai, loài sinh vật như Ma Hồ căn bản không nên tồn tại, Huyền thú tuy là động vật nhưng chưa bao giờ xem con người là thức ăn, chỉ duy Ma Hồ là ngoại lệ cho nên nhiều năm trước đã bị đuổi khỏi rừng rồi.”

Trong đám người, quả thật có rất nhiều người thân bằng hữu vô duyên vô cớ bị mất tích. Lúc ấy vô số ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm Vân Lan, tựa hồ như muốn đem gã phanh thây ngàn đoạn.

Bị nhiều ánh mắt nhìn vào như thế, Vân Lan vô cùng sợ hãi, vừa muốn mở miệng giải thích đã bị thanh âm u ám của Bạch Hồ vang lên: “Đúng vậy, đám người kia quả thực do ta ăn, thì sao chứ? Muốn trách thì chỉ có trách thực lực của bọn hân quá yếu.” Bản tính Ma Hồ hung ác nhưng bắt nó nói dối, nó cũng cảm thấy kinh thường.

“Nữ nhi của ta vô duyên vô cớ bị mất tích, là nữ nhi duy nhất của ta a, không nghĩ tới tên đầu sỏ lại là tên cầu tặc Vân Lan và Ma Hồ, bọn hân đúng là đáng ghê tởm.”

“Cầu tặc Vân Lan, đó là con của ta, là mệnh căn của ta!”

“Vương gia, Vương phi, các người phải làm chủ cho thảo dân.”

“Giết chết tên cầu tặc Vân Lan, diệt trừ cả nhà cầu tặc.”

“Giết gã đi, giết gã đi...”

Âm thanh hô lên vô cùng nhịp nhàng, cho dù là có người thân gặp nạn hay bình yên vô sự, giờ phút này ai nấy đều vô cùng căm phẫn, hận không thể đem tên cầu tặc ra chém 100 lần.

Bởi ai cũng biết nếu Vân Lan còn tiếp tục sống thì chẳng phải chính người thân, bằng hữu hay thậm chí là cả bản thân cũng gặp nguy hiểm

Lúc này, sắc mặt Vân Lan chuyển từ xanh sang trắng, lại thì trắng qua xanh, gã há mồm nhưng biết có giải thích cũng vô dụng liền ngậm miệng lại.

Bất quá chỉ bằng bọn hần mà muốn giết gã? Quả thật đang nằm mơ, có Ma Hồ đại nhân ở đây gã liền không sợ, không ai có thể đã thương được Ma Hồ đại nhân.

Lúc Vân Lan đang đắc ý vạn phần thì Huyền thú trên trời dưới đất liền bạo phát ra khí tức cường đại, ép hô hấp gã tri tri thiếu chút nữa thở không xong. Cảm nhận được khí thế áp bách toàn thân Ma Hồ run lên, ánh mắt ảm đạm về hoàng sợ.

“Ta đánh người cái đồ con rùa!” Huyền Ưng từ trên trời bay xuống, trong chớp mắt hóa thành nam tử cao lớn, nâng chân lên hung hăng đạp vào mông Ma Hồ, cả giận nói: “Con mẹ ngươi tính toán thật hay, vừa mới hóa thành người chưa được bao lâu đã dám đứng trước Thú Vương là lão tử mà kêu gào? Chắc đã lâu rồi chưa ăn đòn chứ gì?”

Thú Vương? Ma Hồ trừng lớn, ngu ngơ nhìn nam nhân trắng kiện trước mặt.

Ưng Vương? Hần là Ưng Vương? Sao Ưng Vương lại có thể xuất hiện ở đây? Cũng trách nó vừa rồi chỉ chú ý đến con người, nếu biết Ưng Vương đến đây có cho nó trăm lá gan nó cũng không dám ra ngoài a.

Sau đó, Hồ Vương, Báo Vương, Cầu Vương, Hùng Vương, Hạc Vương đều xuất hiện trước mặt nó.

Nhìn những Thú Vương trong rừng rậm Huyền thú xuất hiện, lòng Ma Hồ không khỏi tuyệt vọng, nó thế nào cũng không nghĩ tới chờ đợi nó không phải là thứ để dưỡng thương mà lại là bọn hần.

Những người còn lại nhìn thấy nhiều Thú Vương xuất hiện, đồng loạt mở to mắt, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Bọn họ bị hoa mắt sao? Nhiều thú hóa người như thế? Không phải Huyền thú hóa người trong rừng đều đến đây hết chứ? Cái này cũng thật dọa người rồi...

“Nhược Ly đại nhân, Ma Hồ kia giao cho Ưng lão đệ là được rồi.” Hùng Vương chất phác vuốt vuốt đầu, thân hình to lớn so với Huyền Ưng còn lớn hơn. Chỉ là đáng vẻ tươi cười hiền lành kia làm người khác không thể chán ghét được. Nhưng lời hần nói lại làm đám người xung quanh lưu luyến trừng mắt.

Bọn họ thủy chung cho rằng Huyền thú là nghe theo lệnh Nam vương nên mới đến đây, không ngờ tới lại là nghe theo Nam vương phi, Nam vương phi kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? (cái này nói là yêu nghiệt nhưng ta thấy dễ thần thánh hợp lý hơn nên tự ý sửa)? Chẳng những là chỉ chủ Âm Dạ các mà còn có thể khiến chúng thú nghe theo.

“Ha ha ha, xem ra rất nhanh sẽ kết thúc.” Lời nói vừa vang lên liền có bốn bóng dáng dẫn theo một đám người bước tới, bốn người kia đương nhiên là gia chủ của Tứ đại Huyền lực gia tộc, Vân Lan cũng chẳng xa lạ gì với mấy người này.

Với địa vị của Vân Lan không xứng để biết đến gia chủ của Tứ đại huyền lực gia tộc nhưng không có nghĩa là gã không thể nhìn thấy từ xa. Bởi vậy khi nhìn thấy những người này gã bị dọa đến mức không thể nhúc nhích được, nhất là đám người kia lại đi về phía Dạ Nhược Ly, thậm chí trên gương mặt lại mang theo vẻ nịnh hót vui vẻ.

“Nhược Ly đại nhân, chúng ta đến trợ uy.”

Cái gì? Nhược Ly đại nhân?

Vốn tưởng rằng Dạ Nhược Ly chỉ quen biết sơ qua, hiện tại hình như không phải thế.

Mà theo sát Tứ đại Huyền lực gia tộc chính là gia tộc Bắc Ảnh, theo lý thuyết mà nói từ vương phủ đến phủ tướng quân chắc chắn sẽ đến sớm hơn Tứ đại Huyền lực gia tộc, nếu vậy nhất định đã làm chuyện gì đó trước khi đến đây...

Bắc Ảnh Thần tiến tới ném Vân Tâm Vũ xuống đất, phui tay, cười lạnh: “Đối phó Vân gia thì một người cũng không thể thiếu, lúc trước bọn hần đối xử với Hình nhi và Tiểu Ly nhi như thế nào thì phải chịu cái giá gấp trăm lần như thế ấy.”

Nhìn thấy gia tộc Bắc Ảnh xuất hiện, gia chủ tứ đại gia tộc đều đứng cạnh, thần sắc mang theo vài phần cẩn thận.

Cho đến thời khắc này Vân Lan mới biết gã hoàn toàn không thể sánh được với Bắc Ảnh Thần, nhưng gã vẫn ôm hy vọng trong lòng nhìn về phía Lam Hình: “Đều nói vợ chồng nên nghĩa trăm năm, Lam Hình, chúng ta làm vợ chồng cũng đã lâu, nàng có thể tuyệt tình như vậy sao? Chỉ cần nàng buông tha cho ta, ta cam đoan sẽ không xuất hiện trước mắt các người nữa.”

Một ngày vợ chồng nên nghĩa trăm năm?

Lam Hình cười mỉa, giọng điệu đùa cợt nói: “Vân Lan, người cho rằng người xứng đáng nói câu đó? Người đã từng vì đàn được mà không tiếc bán mẹ con ta, cũng dễ mặc cho Vân Tâm Vũ tra tấn Ly nhi, nếu có thể tha thứ cho hành động đó Lam Hình ta thật không xứng làm người.”

Việc này người xung quanh ai cũng biết rõ đều nhìn Vân Lan trào phúng. Khó trách Nam Vương phi không nhận phụ thân, thì ra lúc trước tên cầu tặc này lại làm chuyện táng tận lương tâm đến vậy, đổi lại là bọn hắn cũng quyết không tha thứ cho gã, huống chi là Nam vương phi.

“Hàn Phong.” Cung Vô Y liếc người phía sau, mặt không biểu tình nhưng ánh mắt lại xoẹt qua tia ngoan lệ: “Hai nữ nhân bên trong trốn cũng đủ lâu rồi, đem các nàng ra đây.”

“Vâng, Vương gia.”

Ném hai người xuống đất, Hàn Phong ôm quyền, lần nữa ra đứng sau lưng Cung Vô Y.

Ánh mắt xinh đẹp nhìn Cung Vô Y: “Vương... Vương gia...” Thân thể mềm mại của Vân Tâm Điệp không ngừng run lên, đầm đìa đáng yêu ngẩng mặt lên, cắn cắn môi, nói: “Xem như ta đối với Vương gia là một lòng si tình, Vương gia bỏ qua cho ta lần này đi. Hơn nữa những việc này đều là do phụ thân và tỷ tỷ ta làm, không liên quan đến ta, ta vô tội mà.”

“Người vô tội?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng thâm trầm: “Người vừa nói người vô tội? Đừng tưởng bốn vương không biết chuyện người đã làm nhưng những việc kia cũng không liên quan đến bốn vương nên bốn vương cũng không muốn so đo cùng người, bắt quá bốn vương bắt người ra đây là vì chuyện khác.”

Ánh mắt âm lãnh hướng về Vân phu nhân, khuôn mặt lại lạnh thêm vài phần: “Vân phu nhân, có một số việc có cần bốn vương nói ra?”

“Ta... Ta không biết Vương gia đang nói gì?” Vân phu nhân lùi về sau hai bước, lộ vẻ hoảng sợ.

Cười lạnh một tiếng, Cung Vô Y nói: “Cách đây không lâu bốn vương đã tra ra được phu nhân tướng quân và tổng quản trong phủ có tư tình, Vân Tâm Điệp và Vân Tâm Vũ không phải là con của Vân tướng quân.” Những lời này, như nặng ngàn cân, bên tai tất cả mọi người nổ ầm ầm.

Thân thể Vân Lan cứng đờ, quay đầu nhìn Vân phu nhân, mặc dù bà ta cực kì che dấu nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ bối rối, ánh mắt gã lại nhìn tên tổng quản đang muốn thoát thân thì đã biết chuyện này là sự thật.

“Tiện nhân!” Vân Lan giơ tay hung hăng đánh vào má Vân phu nhân, nghiêng răng nói: “Tiện nhân, người phản bội ta!”

“Tướng quân,” Vân phu nhân không để ý đến bên má sưng đỏ, vội vàng chạy tới trước mặt Vân Lan, giữ tay áo gã nức nở nói: “Tướng quân phải tin tưởng thiếp, thiếp không có phản bội tướng quân.”

Vân Lan nhắm chặt đôi mắt, lúc trước sao gã lại cưới tiện nhân này về làm thê?

Bà ta và Lam Hình thật là một người trên trời, một người dưới lòng đất, nếu không phải gã bị ma quỷ sai khiến thì hôm nay gã vẫn là tướng công của Lam Hình, Vân Văn Ca vẫn là nữ nhi của gã.

Vân Tâm Điệp và Vân Tâm Vũ đều ngây dại, các ả không hề nghĩ tới bản thân mình lại là con hoang do mẫu thân tư tình cùng nam nhân khác, tâm khí luôn cao ngạo từ trước đến nay sao có thể chịu được sự đả kích này?

Nhưng sau đó, điều làm Vân Lan đả kích vẫn còn ở phía sau...

“Mặt khác bốn vương cũng tra ra được, Vân Lan không có cách nào khiến nữ nhân mang thai.”

Không có cách nào mang thai? Dạ Nhược Ly nao nao, nếu đúng là thế thì nàng...

“Tiểu Dạ, nàng đoán không lầm,” Thấp con người, Cung Vô Y mỉm cười, lộ vẻ yêu nghiệt: “Nàng cũng không phải là nữ nhi của Vân Lan, ta đã tra ra được Vân Lan thiết kế bấy qua đêm với nhạc mẫu nhưng không thực hiện được, cùng gã phát sinh quan hệ chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cầm chặt cánh tay Cung Vô Y, dung nhan tuyệt sắc không ngăn được kích động.

“Bị hạ được vào bánh ngọt, kỳ thật nhạc mẫu không hề ném qua, người ăn phải chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu, bởi vì trời quá tối nên Vân Lan cũng không biết trong phòng có hai nữ tử, bởi vì muốn người khác nhìn thấy nên sau khi kết thúc Vân Lan cũng không rời đi mà ngủ ở trong phòng, có thể nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc trùng hợp phát hiện Vân Lan nhâm người, vì muốn có được tiền thưởng nên đã giết chết nha hoàn kia sau đó tạo chứng cứ chứng minh gã và nhạc mẫu đã mây mưa với nhau.

Lời nói này làm ai cũng há hốc mồm, thì ra Vân Lan không chỉ bị cầm sừng mà ba nữ nhi không ai là con của gã cả. Càng làm mọi người không thể tưởng tượng được là lúc trước Vân Lan lại vô si như thế, vì muốn đạt được quyền lực cùng địa vị mà lại mưu tính hãm hại nữ nhi Lam thừa tướng, loại người vô si như vậy chết trăm lần cũng không đủ.

Giờ phút này sắc mặt Vân Lan trắng như tờ giấy, gã căn bản không muốn tin những lời Cung Vô Y nói.

“Vân tướng quân không tin? Bốn vương sẽ cho người tâm phục khẩu phục!” Thần sắc Cung Vô Y âm trầm đáng sợ, trầm giọng nói: “Long vương, dẫn nha hoàn kia tới cho bốn vương.”

Nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc sau khi thực hiện xong mọi chuyện sợ Lam thừa tướng sẽ trách phạt mình nên sau khi nhận được tiền đã nhanh chóng trốn đi, cũng vì vậy mà thoát khỏi một kiếp này bị đuổi cùng giết tận, nếu không cho dù Cung Vô Y muốn biết chuyện này quả thật không đơn giản.

Lập tức một bóng dáng vàng ánh xách theo một người, rất nhanh xoẹt qua đường chân trời xuất hiện trước mặt Cung Vô Y.

“Tướng quân?” Người bị nam tử áo vàng xách trên tay nhìn thấy sắc mặt trắng như tờ giấy của Vân Lan, thân thể đột nhiên run lên: “Tướng quân, lúc ấy ta không phải cố ý gạt người.”

Nghe câu nói đó Vân Lan liền biết những chuyện Cung Vô Y nói đều là sự thật.

Gã và Lam Hinh căn bản chưa từng phát sinh quan hệ, cho nên Vân Văn Ca cũng không phải là nữ nhi của gã...

Đột nhiên Vân Lan chịu sự đả kích, mặt xám như tro tàn không còn cách nào phục hồi, gã hiểu được lần này có chạy đằng trời cũng không thoát được, hy vọng duy nhất cũng đã bị Cung Vô Y chặt đứt.

“Yêu nghiệt, ta không phải con gái của gã, đây là...”

Nói một nửa, Dạ Nhược Ly lướt mắt nhìn Bắc Ảnh Thần, nâng mắt đen đầy kích động.

“Đúng vậy, Tiểu Dạ, nhạc phụ chính là phụ thân của nàng.” Cung Vô Y cười thật tươi, nụ cười cực kì xinh đẹp: “Đây là do năm đó nhạc mẫu bị trọng thương hôn mê, nhạc phụ vì cứu nhạc mẫu đã dùng một phương pháp quá độ huyền khí trong cơ thể bà, đáng tiếc nhạc mẫu cũng không biết chuyện này đã bị đám cường quyền ý thức tách ra, thế cho nên nhạc mẫu cũng cho rằng nàng là con gái của Vân Lan.”

Khóe môi Dạ Nhược Ly có chút run rẩy, nếu như mẫu thân biết được bà và Bắc Ảnh Thần sớm có quan hệ, nói không chừng sẽ không cho rằng nàng là con gái của Vân Lan.

Bất quá cái này thật sự là kinh hi...

“Ha ha,” Vui vẻ nhất chính là Bắc Ảnh Lạc, lão đã không nhìn được mà cười ha hả, ngập tràn sung sướng nói: “Tiểu nha đầu, lần này ngươi không nhận ta là gia gia nữa đi, ha ha, Thần, tên tiểu tử này vậy mà thật tốt, sinh ra một nữ nhi biến thái như thế phụ thân ngươi cũng thật về vãng.”

Trong mắt Nam Y cũng chứa đầy ý cười, kết cục này ai cũng vui vẻ.

Nhưng khi nào vui vẻ cũng có người tới quấy rối, Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần chưa kịp dung hòa chuyện này thì một âm thanh vang lên: “Xem ra nơi này thật náo nhiệt, hơn nữa cũng không thêm đề tiên nhân ta vào mắt, tiên nhân đã sớm đặt ra nguyên tắc không cho phép huyền giả ra tay với võ giả, chẳng lẽ các ngươi đang khiêu khích uy nghiêm của tiên nhân?” Tiếng nói vừa xong, một đám bạch y nhân xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc và Nam Y đại biến, cảnh giác nhìn người mới tới.

Tiên nhân? Cuối cùng cũng đến rồi...

“Lão phu còn tưởng là ai, thì ra là người Thương Khung giới!” Lâm lão cười lạnh một tiếng, ánh mắt u ám nhìn Cung Vô Y: “Tiên nhân sớm đã có quy tắc huyền giả không được ra tay với võ giả, các ngươi dám cãi lời tiên nhân?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, khóe môi cười lạnh, giữa lông mày chứa cuồng ngạo: “Tiên nhân thì sao? Đến một người giết một người, đến một đôi giết một đôi, người khác sợ tiên nhân các ngươi không có nghĩa là Dạ Nhược Ly ta cũng sợ.”

“Ha ha, lần đầu tiên lão phu nhìn thấy người dám chống lại tiên nhân đấy.” Lâm lão ngửa đầu cười to, tiếng cười đầy lãnh ý: “Trong đám các ngươi cuồng đại nhất cũng là Huyền Hoàng mà chúng ta lại có ba Huyền tôn, ngươi cho rằng ngươi có thể là đối thủ của lão phu sao? Thật là chuyện nhục cười.”

Huyền tôn? Nghe thấy hai từ này, mọi người lại há hốc một lần nữa.

Trong mắt Vân Lan xoẹt qua tia hy vọng, xem ra ông trời vẫn thương gã, lần này gã không phải chết nữa rồi... Tốt nhất mấy người cuồng giả này mau giết chết bọn hắn đi, cũng giúp gã loại bỏ một đối thủ.

Hừ, muốn trách thì nên trách bọn hắn, nếu không phải bọn hắn gây chuyện với Vân phủ tướng quân thì sao có thể gặp cuồng giả?

Cung Vô Y nhướng mày, hắn sớm biết tiên nhân sẽ đến đây quấy rối nhưng không nghĩ tới tên này lại không để Thương Khung giới vào mắt! Càng quá đáng hơn là trước mặt hắn lại dám uy hiếp nữ nhân của hắn.

Sắc mặt không khỏi âm trầm, trong mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia lạnh: “Các ngươi muốn đối địch với Thương Khung giới? Nếu như các ngươi muốn thì bốn vương nhất định sẽ phụng bồi đến cùng!”

Tiên nhân? Thương Khung giới? Đây là thế lực gì? Người xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không biết những cuồng giả kia từ đâu mà đến.

“Hừ!” Lâm lão hừ lạnh một tiếng, muốn mở miệng nhưng bên cạnh lại có người kéo tay lão, người nọ không chút biểu tình nhìn Cung Vô Y: “Xem xét người là người của Thương Khung giới, ta cũng không muốn đối địch, người hãy nhanh chóng rời đi, lão phu sẽ xem như chưa từng nhìn thấy người.”

“Nếu như bốn vương không đi?”

“Này nghiêm của tiên nhân không cho phép khiêu khích!” Lúc này gương mặt Băng lão bao trùm một tầng sương, mắt đen lộ hàn quang, thanh âm lạnh lùng làm người nghe không khỏi lạnh run.

“Tiên nhân?” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, khuôn mặt Cung Vô Y lộ vẻ cười cợt: “Không phải là một đám người tự cho mình là thanh cao, hư tình giả ý sao? Có bốn vương ở đây, ngược lại cũng muốn nhìn xem kẻ nào dám cả gan khi dễ nữ nhân bốn vương!”

Đang nói, khí thế cường giả linh tôn bạo phát ra làm ba người đối diện thay đổi sắc mặt.

Huyền tôn! Hắn cũng đã đến Huyền tôn...

Nếu như hắn chỉ là Huyền Hoàng, Huyền tôn sẽ dễ dàng đánh bại Huyền Hoàng dễ dàng... nhưng hắn lại là Huyền tôn cho dù là ba người tổng tấn công cũng chỉ có thể làm hắn bị thương, muốn giết hắn thực sự rất khó.”

Nhất là trời sinh Cung Vô Y tính tình giảo hoạt, nếu hắn toàn lực bỏ chạy thì không ai có thể ngăn cản được, vạn nhất hắn chạy về Thương Khung giới đưa cao thủ tới thì bọn hắn chết chắc.

Trừ phi trước khi cao thủ Thương Khung giới tới bọn hắn đã chạy về tiên nhân trước, hơn nữa nửa đời còn lại cũng không bao giờ quay lại đây nữa.

Nhưng mối thù của cháu gái còn chưa báo sao có thể cam tâm?

Hai mắt Lâm lão chuyển động, mặc dù không cam lòng, nhưng lão vẫn quyết định lui một bước: “Được rồi, hôm nay lão phu sẽ để lại mặt mũi cho Thương Khung giới không quản chuyện này nữa, các người tự tiện đi.”

“Cái gì?” Vân Lan ngậy ngẩng cả người, gương mặt tái nhợt xoẹt qua tia bối rối, nếu bọn cường giả này đi, chính gã chẳng phải để mặc cho người ta chém giết?

Mà Dạ Nhược Ly lại nở nụ cười lạnh, nàng cũng không có ý định để đám tiên nhân này rời đi, đã đến đây rồi, không giết bọn chúng nàng không cam lòng!

Ngay lúc đó, một bóng dáng màu trắng lướt đến chỗ Dạ Nhược Ly, đến gần mới phát hiện ra đó là Phi Thiên Độc Giác thú, xung quang có tia ánh sáng thần thánh, mang theo một luồng khí thế cường đại làm người khác rung động.

Phi Thiên Độc Giác thú từ trên trời giáng xuống, đến trước mặt Dạ Nhược Ly, thân hình dần dần biến đổi hóa thành một nam tử tuấn mỹ tóc trắng.

Nam tử tuấn mỹ như tiên, cầm bảo theo gió tung bay, khoe môi ôn nhu mỉm cười, chỉ một thoáng đã câu hồn không ít người ở đây.

Thanh âm Thiên Hoàng ôn nhu mềm mại, như gió nhẹ lướt qua tai mọi người: “Ta đã trở về, không muộn chứ?”

Đem qua Thiên Hoàng cảm nhận được chúng thú trong rừng rời đi nên bị con người công kích, vì vậy phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về rừng, đến giờ mới có thể trở về.

Không đợi Dạ Nhược Ly mở miệng, một âm thanh tức giận bên cạnh ầm ầm nổ vang: “Hoàng Thú? Xứ nha đầu, thì ra tôn nữ ta là một bị người giết chết, hôm nay cho dù Thương Khung giới có bảo hộ người thì lão phu cũng phải giết người cho bằng được, vì cháu gái báo thù, người để lại mạng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 13: người Thương Khung giới tới.

Nắng gắt như đổ lửa chiếu vào phủ tướng quân, cho dù vậy vẫn có rất nhiều người đứng yên ở đấy không chịu đi, âm thanh già nua nhưng đầy tức giận ầm ầm vang lên bên tai mọi người.

Lúc này hai mắt Lâm lão đỏ bừng, khí tức bộc phát tựa như sư tử đang phẫn nộ, hận không thể đem nữ nhân ghê tởm này xé ra thành từng mảnh nhỏ.

“Đừng vậy, là ta, thì sao?” Dạ Nhược Ly nâng mi, không chút kiêng dè nhìn Lâm lão, thanh âm đùa cợt, phảng phất như muốn chọc giận Lâm lão đến cực điểm.

“Rống!” Một tiếng rống làm kinh thiên động địa, núi lở đá nứt.

Lâm lão nắm chặt quyền, phát ra tiếng xương cốt giòn tan, cắn chặt răng, cừ hận bắn ra tứ phía: “Thù giết người thân quyết không đội trời chung! Hôm nay bất kể là ai bảo hộ ngươi, ngươi cũng phải chôn cùng với cháu gái lão phu.”

“Ngươi xác định có thể giết được ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt sắc như guom nhìn thấy trời đất, cho dù là ai cũng không thể nào trốn thoát: “Nếu như ngày trước ngươi có thể nhận ra ta là người đã giết cháu gái ngươi thì có lẽ ta không có cách nào chống đỡ, đáng tiếc ngươi đã bỏ qua thời cơ tốt nhất, hôm nay ta không hề sợ hãi đám người các ngươi.”

“Hừ!” Phong lão và Băng lão cũng đứng cùng chỗ với Lâm lão, thần sắc âm trầm nhìn Dạ Nhược Ly.

Thiếu nữ này chẳng những giết tiên nhân mà còn vũ nhục trưởng lão tiên nhân, đều là tiên nhân bọn hắn không cho phép có người dám tổn hại đến tôn nghiêm.

Cho nên thiếu nữ này, nhất định phải chết!

Bản mặt xám như tro tàn của Vân Lan thấy có biến cố, thần sắc dần dần thay đổi, ánh mắt ngoan độc khóa chặt Dạ Nhược Ly, trên mặt không giấu hả hê.

Ha ha, chết rồi, nàng ta rốt cuộc cũng sắp chết rồi...

Đắc tội với cường giả, cho dù nàng ta có bao nhiêu thực lực đều không thể thoát được.

“Nếu như ngươi đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!” Thần sắc Lâm lão hiện lên tia ngoan lệ, giọng quát đánh ầm ầm về phía Dạ Nhược Ly, một luồng khí này là toàn bộ sức lực của lão, luồng phong ác liệt thổi tới lại chứa thêm luồng sát khí mãnh liệt.

“Lão nhân này đề tự ta giải quyết, mặt khác hai Huyền tôn kia do yêu nghiệt và Bạch Hổ đối phó, những người còn lại bao vây phủ tướng quân, tiên nhân không tên cũng không tha!”

Lúc này Lâm lão tuy đột phá lên Huyền tôn trung cấp nhưng vẫn còn ở mức độ thấp nên Dạ Nhược Ly cũng không sợ lão.

Nhưng dù sao đối thủ cũng là cường giả Huyền tôn nên Dạ Nhược Ly một chút cũng không dám lơ là, lúc này rút trường kiếm ra, một chiêu hành vân lưu thủy quét về phía Lâm lão.

Lâm lão cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, nhưng lúc thấy cuồng phong do trường kiếm tạo ra mới biết uy lực của nó lớn như thế nào.

Sắc mặt đại biến, lão vội vàng thu nắm đấm, lách mình né tránh, thần sắc mang thêm vài phần ngưng trọng: “Lão phu quả thật đã xem thường ngươi rồi, ngươi có thể phát ra được công kích cường đại như thế, lão phu đoán công kích của ngươi cường đại là do có huyền kỹ, nếu như ngươi thức thời giao huyền kỹ ra, lão phu sẽ cho ngươi chết toàn thây!”

Nếu như có được huyền kỹ bản thân lão cũng có thể đối phó được với Huyền tôn trung cấp, vì vậy lão chẳng những muốn giết nàng còn muốn đoạt lấy huyền kỹ trong tay nàng.

Chỉ là Phong lão và Băng lão sao còn chưa giải quyết xong hai người kia?

Cung vô Y đột phá lên Huyền tôn cũng chỉ được mấy ngày, cảnh giới còn chưa củng cố, chỉ cần hắn không dốc sức chạy trốn thì Phong lão giải quyết thật dễ dàng, còn có Băng lão đối phó với một nam tử phạm tục sao lại mất nhiều thời gian như thế?

Suy nghĩ trong chốc lát, lão không nhịn được quay đầu lại nhìn, vừa mới nhìn qua đã bị làm cho sợ hãi đến choáng váng.

“Sao...Làm sao có thể? Thực lực của Phong lão và ta không cách biệt lắm, đối với một Huyền tôn vừa mới đột phá sao có thể là đối thủ của lão?”

Bi kịch nhất là Băng lão, bị đánh đến thương tích đầy mình, không hề có chút phản kháng. Tự hồ như trước mặt Bạch Hổ là người lớn còn lão chỉ là một đứa trẻ, mà trẻ con thì có thể sánh với người lớn sao? Căn bản vốn không cùng cấp độ.

Vốn tự cho mình thắng áp đảo nhưng không ngờ thực lực của đối phương lại cường hãn như vậy...

Lúc này bên tai lại nghe thấy tiếng động, Lâm lão vội vàng quay người nghênh chiến nhưng khi trường kiếm lóe sáng đánh tới thì lại vội vàng thu quyền, bỗng nhiên chui vào mặt đất.

Địa độn thuật!

Huyền giả hệ thổ cũng có thể tu luyện được huyền kỹ, bất quá việc tu luyện rất khó khăn, nhất định phải là Huyền tôn mới có thể tu luyện được.

Thân là dòng chính tông Dạ gia đến từ ngàn năm sau, bản thân nàng cũng có năng lực hệ thổ, tự nhiên sẽ biết rõ năng lực này.

Dạ Nhược Ly vội vàng nhắm hai mắt, khí tức Huyền Hoàng đình phong phát ra, toàn lực tìm kiếm tin tức Lâm lão.

“Ân?”

Trong giây lát, nàng mở mắt ra, quay người lại, Lâm lão đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, bàn tay chưởng một chưởng, trong chốc lát bụi bay ngập trời tựa như gió lốc tới.

Dạ Nhược Ly vội vàng vung kiếm, kiếm khí như cầu vồng, hung hăng tập kích với đám bụi đất.

“Âm âm!”

Khí tức chạm vào nhau khuếch tán ra lan tỏa khắp phủ tướng quân, những võ giả bình thường không chịu được khí tức áp đảo, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập.

Dạ Nhược Ly không hề cho đối thủ có cơ hội thở dốc, một lần nữa xông tới tung ra từng đạo kiếm khí ác liệt, bức Lâm lão cực kì chật vật, mà phủ tướng quân cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

“Người không phải muốn có huyền kỹ? Vậy nếu có bản lĩnh thì cướp đi, hơn nữa ta nói cho người biết huyền kỹ của ta không những có kiếm pháp mà còn có chưởng pháp, đao pháp, quyền pháp, thậm chí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có, thế nhưng loại người phé vật như người có xứng để cướp đồ của ta hay không?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, tay cầm trường kiếm, từng bước tới gần Lâm lão, con ngươi màu đen lộ vẻ trào phúng.

Sắc mặt Lâm lão tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cũng chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong mà thôi, dựa vào huyền kỹ mà đánh bại được ta, nếu có bản lĩnh thì cùng ta đọ đũa độc đấu!” (ý nói là dùng sức mạnh, không dùng huyền kỹ đấy ạ)

“Ta khi nào không cùng người đọ đũa độc đấu? Chẳng lẽ lúc ta đánh nhau với người có người đến chặn ngang một cước.” Phảng phất như chuyện Lâm lão nói thật nực cười, Dạ Nhược Ly cười càng lớn, trong mắt lại chứa hàn ý lập lòe như có như không.

“Sở dĩ Huyền giả đứng trên võ giả là do Huyền giả có huyền kỹ, huyền kỹ cũng là một loại thực lực của Huyền giả, chỉ có đồ ngu ngốc mới không vận dụng điều này, hoặc nói là đường đường là một trưởng lão tiên nhân lại có thể ngu ngốc đến thế?”

Nghe lời Dạ Nhược Ly nói, sắc mặt Lâm lão càng thêm tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn nàng: “Người đắc tội với tiên nhân tuyệt sẽ không có kết cục tốt, phần lớn trưởng lão tiên nhân cũng không thiếu đại nhân vật đỉnh phong, càng lớn hơn chính là thực lực của chủ tiên nhân, sớm đã áp đảo chúng sinh, ha ha...”

Con mắt phát ý lạnh, Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Lâm lão: “Thì sao? Người nếu không phạm ta ta cũng sẽ không phạm người, người nếu phạm ta ta tất tru chi, Dạ Nhược Ly chưa từng biết nhường nhịn là gì, ta chỉ biết tuyệt không có kẻ nào có thể lấn áp ta! Người đến chỉ có con đường chết, cho dù là sau lưng hẳn có thể lực cường đại chống lưng.”

Kiếp trước hay kiếp này nàng đã giết chóc vô số, nhưng chưa từng lạm sát người vô tội, những kẻ nàng giết đều đáng tội chết!

Cho dù là tiên nhân thì sao?/ Kiếp trước nàng từng trải qua bao nhiêu sóng gió? Cường giả Huyền thánh vang danh đã lâu ở Thiên Tinh đế quốc cũng phải cung kính với nàng vài phần, nàng sao có thể sợ đám tiên nhân này?

Một ngày nào đó thực lực của nàng sẽ bao trùm cả đám tiên nhân này.

“Bạch Hổ, người chơi đủ chưa? Chơi chán rồi liền giết lão ta đi!” Lúc này Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, áo trắng như tuyết, thanh âm khắc nghiệt lạnh như băng, lại chứa cường thế không thể cự tuyệt.

“Được, ta hiểu rồi chủ nhân.” Bạch Hổ gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng lộ sát ý, công kích mạnh thêm vài phần.

Chơi? Vừa rồi nam tử áo trắng lại chơi đùa? Hiện tại mới đánh thật?

Hơn nữa hẳn lại gọi Nam vương phi là chủ nhân, chẳng lẽ nam nhân này là Huyền thú? Có phải Huyền thú Nam vương phi? Trời ạ, một Huyền tôn lại bị một Huyền thú bức đến chật vật như vậy, có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới a.

Không biết Nam vương phi lại có thân phận như thế nào mà lại có thể thần phục Huyền thú cường đại như thế?

“Hắn là Huyền thú cấp bậc Huyền tôn?” Bắc Ảnh Lạc ngờ ngạc há hốc mồm, không ngờ Huyền thú kia lại là Huyền tôn, lại càng không ngờ hơn nữa là Huyền thú đó lại là thuộc hạ của tôn nữ bảo bối. Nghĩ đến đây, Bắc Ảnh Lạc cười không ngậm miệng được, dù là ai cũng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của lão.

Gia chủ tứ đại gia tộc cũng vô cùng kích động, nên biết Dạ Nhược Ly là chủ nhân của bọn họ, nàng lại còn có Huyền thú cường đại như thế, so với thực lực của tứ đại gia tộc không phải cao hơn một bậc sao?

Mà trong mắt bọn họ, Dạ Nhược Ly đã trở thành kí tích, tiên nhân trong tay nàng cũng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu, nếu nói trên đời này có người nàng không dám giết, không dám đối địch, bọn họ nhất định sẽ không tin.

“Nhớ kĩ, về sau, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng sẽ làm tổn thương đến ta!” Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm không tranh phong, chỉ có ánh sáng lóe lên một chút, trường kiếm đã đâm thẳng vào người Lâm lão.

Nhanh, quá thật quá nhanh, ai cũng không nghĩ tới thực lực của Dạ Nhược Ly lại có thể phát ra uy lực và tốc độ cùng một lúc, kiểm kìa nhanh đến nỗi không cho người ta có cơ hội phản ứng.

Kiểm đã nhanh, công lực lại càng mạnh.

Cho dù thế nào Lâm lão cũng là Huyền tôn cường giả, nếu chống cự không được còn có thể né tránh, nhưng vừa rồi đã hao chiến một trận với Dạ Nhược Ly nên gã không còn sức để tránh nữa, cho nên tất nhiên sẽ không thoát được chiêu kiếm này.

“Không! Lâm lão!”

Phong lão ngửa cổ hét lớn một tiếng, lúc này bóng dáng Cung Vô Y đã vọt tới trước mặt gã giờ tay tung chưởng về phía cánh tay gã, lập tức cánh tay mang theo máu chảy đầm đìa rơi xuống đất.

Với thực lực của Cung Vô Y đối phó với Phong lão không khó khăn, nhưng lúc đầu lo lắng cho Dạ Nhược Ly nên không toàn tâm toàn lực chiến đấu được, nếu không Phong lão đã sớm bị hấn đánh gục rồi.

Mất thấy Dạ Nhược Ly đánh bại đối thủ thật đơn giản, Cung Vô Y cũng thu hồi lại tâm trạng lo lắng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một nụ cười sáng chói.

Vì vậy, lúc này đám người xung quanh nhìn thấy Cung Vô Y ngũ mã phanh thây đối phương cả đôi đều không thể quên được, cũng xác định những lời đồn đại về Cung Vô Y là hoàn toàn chính xác.

“Chúng thú nghe lệnh!” Thiên Hoàng biến sắc, tóc trắng bay lên, dung nhan trich tiên trầm xuống, nhưng lại có loại khí thế làm người thường không thể nào địch nổi: “Lập tức bao vây Ly Phong quốc, giết chết đám tiên nhân kia, một tên cũng không sót, ai tìm được giết chết không tha!”

“Ngao!”

“Rống, rống, rống!”

“Ngao...ooo~”

Chúng thú ngửa đầu lên trời rống to, chúng đập bụi mù mà đến, lúc đi cũng quay thêm một trận cuồng phong, cho đến khi Huyền thú hoàn toàn biến mất, mọi người cũng chưa hoàn hồn lại được.

Mà một trận chiến này nhất định sẽ làm cho danh tiếng Dạ Nhược Ly vang xa vạn dặm.

Cũng trong trận chiến này làm mọi người ai cũng biết thực lực cường đại của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, thực lực này sớm đã mạnh hơn tất cả, có lẽ đám cường giả siêu việt kia cũng không thể địch nổi bọn họ.

Sắc mặt Vân Lan trắng bệch, toàn thân run rẩy không thôi, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu không phải gã đã phạm sai lầm lớn thì Dạ Nhược Ly vẫn là người của Vân gia, thân thể của nàng cũng như thế mà chìm vào lãng quên, nếu thế Vân gia sẽ có một thiên tài siêu việt, Huyền Hoàng cường giả!

Nhưng tất cả đã quá muộn, cơ hội này là do chính tay Vân Lan bóp nát!

Mà từ khi Dạ Nhược Ly tuyên bố sẽ diệt Vân gia, tâm tình Vân Lan cũng không hề có biến động nào. Lúc ở Nam vương phủ bị khí thế của Dạ Nhược Ly làm sợ hãi nhưng nghĩ có Ma Hồ trợ giúp cũng không sợ nữa. Ai có thể ngờ Ma Hồ kia lại không chịu được một kích, gã lập tức vô cùng tuyệt vọng sau tiên nhân lại xuất hiện làm cho gã từ địa ngục lên thiên đường. Nhưng hi vọng cuối cùng cũng đã mất, lại trở về với tuyệt vọng vĩnh viễn.

Loại tâm tình pháp phòng này của Vân Lan làm mọi người không thôi, nếu gặp người nhất gan một chút, đại khái đã trực tiếp thổ huyết mà chết.

“Không, đừng giết ta, các ngươi đừng giết ta!” Vân Tâm Vũ lui về sau hai bước, hoảng sợ nói: “Ta không phải là con gái Vân gia, các ngươi tìm người Vân gia mà tính sổ, không phải ta, đừng giết ta!”

Cung Vô Y cất bước đi tới chỗ Vân Tâm Vũ, dung nhan tuyệt thế âm trầm, mắt phượng chứa đầy lãnh ý: “Nói, 10 năm trước, ngươi dùng tay nào đánh Tiểu Dạ nhi?”

Đang lúc nói, khí thế cường đại bộc phát ra, Huyền tôn áp bách hơi thở, làm sao Vân Tâm Vũ có thể chống đỡ? Lúc này thần sắc trắng như tuyết, hô hấp vô cùng khó khăn.

“Không nói? Vậy hai cánh tay này bốn vương đều nhận! Hàn Phong, bẻ hai tay nàng ta cho bốn vương!”

Hàn Phong lĩnh mệnh tiến lên, mọi người chỉ nghe thấy tiếng xương cốt giòn tan vang lên, sau đó từ trong miệng Vân Tâm Vũ truyền ra tiếng thét thống khổ đến cực điểm, thanh âm kia cũng quá mức đau đớn làm mọi người không khỏi sởn gai ốc.

“Bốn vương thiếu chút nữa quên thu tiền lãi, Hàn Phong, bẻ gãy hai chân của nàng ta rồi lập tức cầm máu, bốn vương không muốn nữ nhân này chết nhanh như thế.”

Tất cả mọi người đều run rẩy kinh hoàng, năm đó Vân Tâm Vũ chỉ đánh Nam vương phi, Vương gia lại trực tiếp bẻ gãy hai tay nàng, lại còn bẻ gãy hai chân thu tiền lãi, ngoan độc!

Bất quá cũng không có người nào thương tiếc cho Vân Tâm Vũ ngược lại có chút hả hê.

Một nhà Vân gia cuối cùng cũng chấm dứt, kinh đô Ly Phong quốc cuối cùng cũng thanh tịnh rồi.

Mất đi hai tay hai chân, Vân Tâm Vũ nằm trên mặt đất không chút nhúc nhích, lúc này khuôn mặt tràn đầy thống khổ, bởi vì người đối đãi với ả là người mà ả đã yêu thầm 10 năm.

Vì sao Vân Tâm Vũ ả hết lần này đến lần khác lại yêu phải nam nhân tâm ngoan thủ lạt, vô tình vô tâm như thế?

Kỳ thật Cung Vô Y cũng không phải là người vô tình, hần tình so với bất cứ ai lại còn sâu hơn, nhưng hần chỉ tình với một người, những người khác không thể chia sẻ được tình của hần.

“Tiểu Dạ, kể tiếp giao cho nàng xử lý!”

Nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nở nụ cười cực kỳ yêu nghiệt, mắt phượng đều là bóng dáng của nàng, rốt cuộc cũng không thể nào buông xuống.

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt qua đám người Vân Lan, mặt không biểu tình nói: “Bạch Hổ, phế tất cả tu vi của bọn hần, kể cả hộ vệ, nô bộc, cả Ma Hồ kia nữa.”

Phân phó xong, Dạ Nhược Ly quay người, mắt nhìn về phía quần chúng, âm thanh đậm bạc hòa vào gió nhập vào tai mọi người: “Ta biết rất nhiều người trong các ngươi có cừ thù với Vân phủ tướng quân, hôm nay ta đã phế hết tất cả tu vi của bọn hần, nếu muốn đích thân báo thù thì cứ cầm đao kiếm chém tới, để đảm bảo ai cũng được chém thì những người phía trước không được chém trúng chỗ hiểm, nhất định phải làm bọn hần thống khổ đến chết!”

Dạ Nhược Ly nói lời nào trình độ không khác gì Cung Vô Y bẻ gãy hai tay hai chân của Vân Tâm Vũ.

Nếu để Vân Lan rơi vào tay đám người đang giận dữ này thì cũng không phải chuyện đùa, nếu không bị tra tấn thống khổ đến chết thì làm sao có thể làm dịu đi sự giận của họ?

Lúc này mọi người đều có kiếm rút kiếm, có đao rút đao, không kiếm không đao thì lao vào Vân phủ tướng quân lấy búa vọt ra.

Những người này đã chịu đựng quá nhiều rồi, nhất là chuyện những người vô duyên vô cớ mất tích, càng không có ý định buông tha cho một nhà Vân Lan, cũng có những người không chút thù oán với Vân gia nhưng thấy náo nhiệt cũng tới tham một cuộc.

Mọi người đều nhớ lời Dạ Nhược Ly nói, không dám trúng chỗ hiểm, trái lại lại bấm thây từng chút một. Người này chặt ngón tay Vân Lan, người kia lại chặt cánh tay hoặc là bỏ vào trước ngực, lại có người lấy ra thùng nước tiêu nóng đổ vào vết thương, khiến Vân Lan đang bất tỉnh cũng phải tỉnh lại.

Đau đớn như thế căn bản không phải là chuyện ai cũng có thể chịu được, giờ phút này Vân Lan thật hận không thể chết nhanh hơn một chút. Đáng tiếc, hôm nay ngay cả chết cũng đã trở thành nguyện vọng xa vời...

“Vũ nhục người khác sẽ bị vũ nhục lại, đả thương người khác sẽ phải chịu lại tổn thương, Vân Lan, đây hết thảy đều là do ngươi gieo gió gặt bão, không thể trách ai được.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, im ắng thờ dài, nếu không phải Vân Lan làm vô số chuyện xấu xa thì mọi người đâu phải như thế?

Cho nên những chuyện này đều là do gã tự làm tự chịu, không liên quan đến bất kì ai.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm nàng vào lòng, bên môi đầy vui vẻ: “Mọi chuyện đã xong, nàng đừng để chuyện này trong lòng nữa.”

“Đúng vậy, đã xong, bất quá có một số chuyện còn chưa chấm dứt.”

Tiên nhân!

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, ánh mắt phát ra tia kiên định.

Tiên nhân chính là mục tiêu kế tiếp, nếu không muốn bị uy hiếp chỉ có thể mạnh hơn tất cả, áp đảo chúng sinh. Chỉ có như thế thì nàng mới có thể ngao du đại lục vô biên này.

Cung Vô Y dường như cũng biết cách nghĩ của Dạ Nhược Ly, cũng không lên tiếng quấy rầy, chỉ là tiên nhân cũng là mục tiêu của hần, không phải là vì Thương Khung giới với tiên nhân là kẻ thù truyền kiếp mà là trưởng lão tiên nhân vọng tưởng tổn thương nữ nhân của hần, đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của hần.

Khoản thù này hần nhớ kỹ, tin tưởng không lâu nữa hần sẽ có thực lực để san bằng tiên nhân!

Trận chiến thanh thế to lớn cứ như thế mà chấm dứt, thế nhưng lại đưa danh tiếng của Dạ Nhược Ly vang xa, lưu truyền trong Ly Phong quốc trở thành huyền thoại bất tử.

Không chỉ ở Ly Phong quốc mà các quốc gia lân cận cùng một ít thế lực cũng biết được chuyện này với tốc độ nhanh nhất.

Vì vậy đây chính là đề tài trò chuyện trong các tửu lầu, lại làm thêm vài phiên bản mới, đem Dạ Nhược Ly nói thành thần thánh không chuyện gì là không làm được. Ai cũng nghĩ chỉ có thần mới có thể điều động được Huyền thú trong rừng rậm huyền thú.

Lúc này trên triều Cung Vô Hải đang ngồi ngay ngắn ở long ý, thần sắc lạnh lùng đảo mắt nhìn đám đại thần đang quỳ ở dưới, thanh âm không khỏi lạnh thêm vài phần: “Trẫm đã quyết định hủy bỏ hậu cung, cho dù là ai cũng không được phép dị nghị!”

“Hoàng thượng, vạn lần không được a!”

Nói lời này chính là Lâm thừa tướng, gã cũng có con gái đang làm phi trong hậu cung nên mới lên tiếng ngăn cản, nếu bệ hạ phế bỏ hậu cung thì con gái của gã phải làm sao đây?

Lễ bộ thượng thư Tần đại nhân nhàn nhạp nhìn Lâm thừa tướng, vượt cái cảm bóng loáng nói: “Quần mệnh không thể trái là đạo của thần tử, nếu bệ hạ đã quyết định như vậy thì chúng ta nên ủng hộ người mới phải.”

Bệ hạ hủy bỏ hậu cung vì nữ nhi Tần Sở của lão, Tần đại nhân tất nhiên sẽ ủng hộ rồi.

Huống chi, con gái vừa mới đi con yêu, làm cha cũng rất đau lòng, bệ hạ khó có được quyết định như thế lão vui vẻ còn không kịp, ít nhất sau này con gái lão cũng được đảm bảo an toàn.

“Tần đại nhân, lời này người nói sai rồi, con gái người độc chiếm hậu cung người đương nhiên là cực kì cam tâm tình nguyện, nhưng nữ tử hậu cung đã không còn trong sạch, ngày sau các nàng nên làm thế nào đây?”

“Đúng vậy, Tần đại nhân, người không nên nóng nảy, chúng ta từ từ thương lượng.”

“Hơn nữa, Ly Phong quốc có cổ huấn, người hoàng tộc phải cưới vợ nạp thiếp. nào có đạo lý chỉ một thê tử? Về phần Nam vương và Nam vương phi đều là cường giả siêu việt tự nhiên vô sự, nhưng...”

Lời nói người này thật rõ ràng, Cung Vô Hải là hoàng đế nhưng thực lực kém xa so với Cung Vô Y. Lòng mảy mui chặt, Cung Vô Hải đang muốn nổi giận thì bên ngoài bỗng truyền vào một đạo âm thanh nhàn nhạp: “Biểu ca, xem ra gặp chút phiền phức.”

“Biểu muội?” Nội tâm vui vẻ, có biểu muội xuất hiện xem bọn đại thần có thể nói gì.

Lời nói vừa xong thì một đám người áo trắng từ ngoài bay vào, có khí tức lạnh liệt. Bọn đại thần nhìn thấy thiếu nữ áo trắng dẫn đầu đều đồng loạt im lặng, lúc này còn nhao nhao ồn ào, nay liền một câu cũng không dám nói.

Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Cung Vô Hải, quay người lại, ánh mắt nhàn nhạp nhìn đám người phía dưới.

“Chúng phi trong hậu cung nếu nguyện ý về nhà thì Âm Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược.”

Nghe vậy tất cả mọi người hô hấp dồn dập thêm mấy phần, trước khi mọi người hồi phục tinh thần Dạ Nhược Ly còn nói thêm: “Mặt khác Âm Dạ các sẽ tìm phu quân cho những cô gái này, ai lấy các nàng thì Âm Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược tùy ý, cũng cam đoan các nàng sẽ làm chủ mẫu (Chính thất-vợ cả), thậm chí nếu có một ngày các nàng gặp nguy hiểm thì Âm Dạ các sẽ bảo vệ các nàng, ai dám khi dễ các nàng chính là địch nhân của Âm Dạ các, mà kết cục đối đầu với Âm Dạ các chắc các vị cũng biết rõ.”

Đại thần ở đây không phải con gái ai cũng được làm phi tử, cho nên những người mưu toan lập nghiệp cũng muốn tìm cho con gái một chỗ tốt nếu bỏ qua chuyện này thì đúng là đồ ngu ngốc!

Cung Vô Hải cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, y tự nhiên sẽ biết rõ thủ đoạn của Dạ Nhược Ly, nàng nguyện ý cùng họ ra điều kiện hấp dẫn hoàn toàn là vì cân nhắc ngôi vị hoàng đế của y.

“Nếu có người không muốn tái giá có thể đến Âm Dạ các làm việc, chẳng những được vinh hoa phú quý cả đời mà còn được Âm Dạ các bồi dưỡng, bất quá ta cũng có một điều kiện...”

Thanh âm dừng lại một chút, nhìn tứ phía, giữa lông mày lộ khí tức lạnh lùng: “Sau này phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của biểu ca, không phản bội, không phản đối, có thể làm được hai điểm này lời nói của ta liền có hiệu lực, ai không làm được thì kết cục sẽ như Vân gia.”

Mọi người rung mình một cái, hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời quỳ rạp xuống đất, cùng nói: “Chúng thần nguyện ý nghe theo lời Nam vương phi, phục tùng bệ hạ vô điều kiện, vĩnh viễn không phản bội, không phản đối.”

Nhìn thấy đôi ba câu của Dạ Nhược Ly đã giải quyết được vấn đề đau đầu này, Cung Vô Hải không khỏi cười khò một tiếng, bất quá trong lòng vẫn rất cảm kích Dạ Nhược Ly, nếu không có nàng đoán chừng chính mình sẽ bị đám đại thần này làm phiền chết.

Giải quyết xong chuyện này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Hải chào hỏi sau đó đi vấn an Lam Ny và Tần Sở, liền trở về Nam vương phủ.

Lúc này trong Nam vương phủ Hỏa Vũ Sa bực bội vuốt tóc, dung nhan yêu mị cực kì không kiên nhẫn, thật lâu sau không nhịn được, hung ác trừng mắt nhìn Hàn Phong, cả giận nói: “Đến cùng là ngươi muốn gì? Có phải muốn chơi đùa không? Vì sao ta đi đâu ngươi cũng đi theo? Có phiền không hả?”

Hàn Phong dường như không biết Hòa Vũ Sa đang mắng hấn, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ: “Sa Sa, chỉ cần nàng không trốn nữa ta cam đoan sẽ không theo nàng thường xuyên đâu.”

Mười ngày theo nàng tám ngày, hấn là không thường xuyên đúng không?

“Bệnh tâm thần!” Hòa Vũ Sa tức giận không thôi, trong giây lát phát hiện ra bóng dáng màu đỏ, con mắt lập tức sáng bừng lên: “Này, người bên kia, nguoi mau tới quản thuộc hạ của nguoi đi, đừng để hấn quần lấy ta nữa.”

Áo đỏ dừng lại, ánh mắt Cung Vô Y quét qua khuôn mặt tức giận tựa hồ như phun ra lửa của Hòa Vũ Sa, môi nở nụ cười âm hiểm: “Muốn bốn vương giúp nguoi không phải là không thể, chỉ cần nguoi giúp bốn vương một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đem Huyền thú bên cạnh Tiểu Dạ lừa đi hết cho bốn vương, bốn vương sẽ ra lệnh cho Hàn Phong không làm phiền nguoi nữa.”

“Được, thành giao!”

Hàn Phong sững sờ, đến lúc này hấn muốn biết được vì sao Cung Vô Y lại cho phép hấn theo đuổi Hòa Vũ Sa, thì ra là muốn trao đổi điều kiện với nàng.

Hấn từng nghĩ sao chủ nhân lại thay đổi tính tình rồi nguyên lai căn bản vẫn âm hiểm như xưa.

“Chủ nhân...” Thần sắc Hàn Phong đầy ủy khuất, trừng mắt lên án Cung Vô Y, phảng phất chỉ trích Cung Vô Y không có chút đạo đức.

Đội Hòa Vũ Sa đi khuất, Cung Vô Y mới vỗ vai Hàn Phong, cười yếu ớt: “Nguoi yên tâm đi, chỉ cần Tiểu Dạ chính thức trở thành thê tử của bốn vương, bốn vương sẽ nói nàng giúp nguoi theo đuổi nữ nhân, cho nên nguoi phải chịu ủy khuất rồi.”

“Thật sự?”

Hiển nhiên Hàn Phong đã bị gạt một lần nên không dám tin tưởng hoàn toàn lời nói này.

“Thật.” Cung Vô Y khẳng định nhẹ gật đầu, lần này hấn xác thực không có ý lừa Hàn Phong, cho dù thế nào Hàn Phong cũng là bạn từ nhỏ lớn lên cùng hấn, hấn đương nhiên hy vọng Hàn Phong có thể đạt được hạnh phúc.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly vừa trở lại Nam vương phủ liền bị Lam Hinh kéo về phòng.

“Tiểu Ly nhi, mẫu thân giúp con làm một bộ y phục, con thử xem có hợp hay không?” Dứt lời Lam Hinh cầm một bộ trang phục màu đỏ đến trước mặt nàng.

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, rõ ràng mẫu thân biết nàng thích màu trắng vì sao lại may cho nàng y phục màu đỏ? Nhưng vì không muốn Lam Hinh buồn lòng, Dạ Nhược Ly vẫn mặc vào.

“Mẫu thân, cái này...”

“Nhanh, Tiểu Ly nhi, chúng ta đi nhanh thôi!”

Không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, Lam Hinh liền kéo tay Dạ Nhược Ly vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Nam vương phủ trước nay thanh tịnh, lúc này lại náo nhiệt vô cùng, âm thanh vui mừng vang vọng khắp nơi trong phủ, chẳng biết từ khi nào khắp nơi đã dán chữ hỷ.

Đột nhiên, Dạ Nhược Ly có cảm giác bị tính kế...

Cảm giác chưa mất đi, không xa đó có một nam nhân yêu nghiệt cất bước tiến tới chỗ nàng, chỉ thấy nam nhân này cười thật vui vẻ, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly. Sau đó ánh mắt không dời đi nữa!

“Yêu nghiệt!” Dù đã thấy thần thái yêu nghiệt của Cung Vô Y rất nhiều lần nhưng nàng vẫn không nhận được hít một ngụm khí lạnh, trong lòng thâm mắng một tiếng.

“Yêu nghiệt, rốt cuộc là có chuyện gì? Các nguoi liên hợp lại tính kế với ta?” Chỉ cần nghĩ tới bị tên yêu nghiệt này tính kế Dạ Nhược Ly liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu Dạ, cái này cũng không nên trách ta.” Bước đến chỗ Dạ Nhược Ly, khóe môi Cung Vô Y lại cang cong, mắt phượng xoẹt qua tia trêu tức: “Ai bảo nam nhân nhìn nàng lại nhiều như vậy, không lấy nàng về nhà, ngay cả buổi tối ta cũng không thể an tâm ngủ được.”

Dạ Nhược Ly một thân áo đỏ, nhưng thật ra là do Cung Vô Y chuẩn bị giúp nàng. Nếu thành thân theo thông thường đội mũ phượng khăn quàng vai nhất định sẽ bị Dạ Nhược Ly phát hiện ra, âm mưu của hấn cũng không cách nào thực hiện được, cho nên chỉ là áo đỏ bình thường, dù sao hấn cũng

không phải là người tuân thủ truyền thống.

Trông thấy Dạ Nhược Ly nghiêng rặng nghiêng lợi, hận không thể cắn nuốt hẳn vào bụng, Cung Vô Y tiến tới lỗ tai nàng mà nói: “Tiểu Dạ, khách đã tới rồi, nàng vẫn nên ngoan ngoãn theo ta đi.”

Hung hăng trừng mắt nhìn Cung Vô Y vô sỉ, Dạ Nhược Ly cắn răng: “Yêu nghiệt, xem như ngươi lợi hại! Khó trách ngày hôm nay nhóm Bạch Hổ không có ở Ly Phong quốc, thì ra là do ngươi bày trò.”

“Đám Huyền thú kia quá phiền phức, có bọn họ không biết tới khi nào mới có thể cưới được nàng.” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, Cung Vô y cười đến khuyhnh quốc khuyhnh thành, thanh âm nị hoặc đến cực điểm: “Tiểu Dạ, nàng sớm muộn gì cũng gả cho bốn vương, không bằng hôm nay chúng ta chính thức bái đường, hưởng chi nàng muốn phu quân nàng xấu hổ trước mặt mọi người sao?”

“Cung Vô Y!”

“Tiểu Dạ, cuối cùng nàng cũng gọi tên ta, bất quá nếu nàng có thể gọi một tiếng phu quân ta sẽ vui vẻ hơn nhiều, bằng không thì Vô Y hay Y Y cũng được, cho nàng lựa chọn, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, rất muốn đấm một đấm vào mặt Cung Vô Y.

“Cung Vô y, ngươi không biết hổ thẹn sao?”

“Nếu phu nhân đã muốn vì phu vô sỉ thêm chút nữa thì cũng được, nhưng vì phu thế nào cũng chưa đúng với tâm nguyện của phu nhân?”

Cung Vô Y theo lời nói vô sỉ chính là trực tiếp ôm lấy Dạ Nhược Ly bước tới đại sảnh, mặc kệ nữ tử trong lòng đang hung hăng đánh hắn, hắn cũng không muốn buông tay.

Với thực lực của Dạ Nhược Ly muốn thoát ra cũng không quá khó khăn, Cung Vô Y không chút đề phòng, nếu sử dụng Huyền Hoàng cường giả tất nhiên có thể đã thương được hắn. Thế nhưng mà nàng lại không sử dụng huyền lực, lại không có cách nào làm Cung Vô Y buông nàng ra.

Lúc Dạ Nhược Ly đang bối rối, hai người đã đi tới đại sảnh, Cung Vô Y tự mình lấy khăn hồng che mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng bước về phía cao đường, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười thỏa mãn.

Có thể có được nàng, hắn đã rất thỏa mãn...

Kết cục đã định, Dạ Nhược Ly chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, nàng thật sự không nghĩ tới toàn bộ người lại hợp với Cung Vô Y tính kể với nàng, nếu không hẳn làm sao có thể giữ được bí mật?

Hơn nữa mặc dù nàng bị tính kể nên lúc đầu có chút phẫn nộ nhưng sau đó lại không có chút mâu thuẫn, tựa hồ như trong lúc vô tình, yêu nghiệt thường xuyên chạy theo theo đuôi nàng đã có vị thế trong lòng nàng rồi.

“Hừ, tiện nghi cho tên tiểu tử này!”

Bắc Ảnh Lạc không chút khoai trá cong môi, lão thật vất vả mới có được tôn nữ bảo bối, lại phải chấp tay tặng người, ai thể hiểu được nội tâm lão không cam lòng biết bao nhiêu?

Chỉ là lời nói của Nam Y lão không thể không dám nghe, cho nên cũng không có chút phản lực để quản chuyện này.

Ánh mắt Hỏa Viêm thủy chung chỉ nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ như thiên tài xoẹt qua tia khác thường, mà ngay chính hắn cũng không biết thấy bọn họ thành thân thì trong lòng lại nổi lên chút hương vị đáng chất?

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Tam nhập...”

Người kia còn chưa nói xong, ngoài cửa đã có một thanh âm truyền vào: “Chậm đã, truyền nhân Thương Khung giới sao có thể thành thân với nữ tử bên ngoài? May mắn là ta tới kịp lúc, nếu không sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng.”

Thương Khung giới? Nghe những lời này tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, càng hiểu rõ người tới bất thiện.

Theo tiếng nói là một nữ tử áo phấn tựa như hồ điệp bay xuống, phía sau nàng ta là một đám cường giả, đám người kia thấp nhất cũng là Huyền Hoàng.

Khác với tiên nhân là có tới 30 Huyền Hoàng.

“Vô Y sư huynh.” Nữ tử áo phấn ôm quyền, dung nhan xinh đẹp hơi xấu hổ: “Sư muội vâng lời sư phụ đến đây mời sư huynh về Thương Khung giới, sư phụ nói sư huynh đi cũng đủ lâu rồi, cũng là thời điểm nên trở về Thương Khung giới đệ tu luyện, không nghĩ tới lại thấy cảnh sư huynh thành thân với người khác, thật không biết sư huynh nghĩ gì bên trong Thương Khung giới nữ nhân tài giỏi vô số nhưng sư huynh lại thành thân với nữ nhân thế tục, với

tư cách là truyền nhân Thương Khung giới thế hệ đời sau phải cực kì tinh khiết là điều quan trọng, chỉ có thiên tài trong Thương Khung giới mới có thể hoài thai cho su huỳnh sinh ra thiên tài tuyệt thế.”

Bị người đến phá hư chuyện tốt, tâm tình Cung Vô Y cực kì khó chịu, hơn nữa lời nói của nữ tử áo phấn làm sắc mặt Cung Vô Y càng thêm thâm trầm “Chuyện của ta cần người quản sao? Ta sẽ trở về Thương Khung giới nhưng phải bái đường xong trước.”

“Sur huỳnh,” nữ tử áo phấn cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn Cung Vô Y, lại nói: “Sur huỳnh không để ý đến mệnh lệnh của sư phụ? Vì một nữ nhân thế tục, đáng giá? Hơn nữa sư phụ có lệnh nếu như sư huỳnh không muốn trở về liền cường hành bắt sư huỳnh, hy vọng sư huỳnh sẽ không để sư muội khó xử.”

“Ta nói một lần nữa!” Cung Vô Y cầm tay Dạ Nhược Ly thật chặt, mắt phượng nhìn đám cường giả sau lưng nữ tử áo phấn: “Ta sẽ trở về, nhưng phải bái đường xong!”

Bái đường xong? Như vậy sao được? Nàng ta tuyệt đối không để sư huỳnh thành thân với nữ nhân thế tục!

“Như thế sư huỳnh cũng đừng trách sư muội, người đâu, các người lên cho ta, bắt sư huỳnh lại!” Phất tay áo, nữ tử áo phấn lùi về sau, cười lạnh nhìn cuộc chiến.

Nheo mắt phượng Cung Vô Y âm lãnh cười, Huyền tôn khí thế không chút do dự phát ra.

“Huyền tôn?” sắc mặt nữ tử áo phấn đột nhiên biến sắc, nắm chặt tay, nói: “Sur huỳnh nhanh như vậy đã đột phá lên Huyền tôn? Không hổ danh là đệ nhất tuổi trẻ tài cao Thương Khung giới, thiên phú hồng phẩm, thật sự có thể biến thái đến mức này?”

Tuy từ nhỏ nữ tử áo phấn đã ái mộ Cung Vô Y nhưng vì ở đây đặc biệt chú trọng đến huyết mạch truyền thừa Thương Khung giới nên nàng ta hoàn toàn không có cơ hội, phóng mắt nhìn toàn Thương Khung giới xứng đối với Cung Vô Y chỉ có một người.

Thương Khung giới trải qua ngàn vạn, chỉ có một mình Cung Vô Y là có thiên phú hồng phẩm, mà thiên phú gần hần nhất ngoại trừ người bên ngoài chính là tiểu thư Đan gia.

Đan gia ở Thương Khung giới chính là gia tộc luyện đan đệ nhất, nhất là tiểu thư Đan gia Đan Tuyết Kỳ, chẳng những có thiên phú về luyện đan mà còn có thiên phú về tu luyện, cũng thuộc dạng biến thái, lúc trước khảo nghiệm thiên phú chính là ra một màu hồng xen cam.

So ra chỉ kém Cung Vô Y một chút, vì vậy nếu như Đan tiểu thư kết hợp với Cung Vô Y sẽ tạo ra hài tử có thiên phú tuyệt nhất.

Trái lại nếu sư huỳnh cưới nữ nhân thế tục sẽ làm huyết mạch không còn tinh khiết nữa.

Cho nên Thương Khung giới sẽ không để chuyện này xảy ra.

Bởi vì nữ tử áo phấn vội vàng chạy đến không nghĩ ngợi nên tự nhiên sẽ không biết sự tình mà cả đại lục đang lưu truyền, đoán chừng cho dù có nghe được cũng không tin.

Không đầy 20 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Là thiên phú đến bậc nào? Không thể nào gọi là thiên tài, phải nói là biến thái mới đúng, cho dù là ở Thương Khung giới hay tiên nhân cũng không có ai 20 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Cút cho ta!” Sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, trong miệng phát ra tiếng gầm, nữ tử áo phấn phun ra một ngụm máu tươi, kinh ngạc nhìn Cung Vô Y: “Sur huỳnh, huỳnh...”

Sư huỳnh vì nữ nhân thế tục mà công kích nàng ta?

Giật mình, nữ tử áo phấn nhìn Dạ Nhược Ly lại thêm vài phần độc ác, nàng ta thật muốn nhìn xem dưới tấm khăn che mặt kia là người có dung mạo như thế nào lại có thể quyến rũ được sư huỳnh?

“Các người tới tham gia hôn lễ của bốn vương thì cứ đứng đó mà nhìn, sau khi hôn lễ kết thúc cho dù các người không mời ta cũng sẽ trở về Thương Khung giới, nếu có người vọng tưởng quấy rầy thì đừng trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt!”

Nguyên nhân chính là hần muốn về Thương Khung giới để đẩy nhanh thực lực lên mới sớm bái đường, miễn cho mấy ngày không có hần ở đây sẽ có người đánh chủ ý lên nàng. Mà gặp mặt lần tiếp theo hần có đủ thực lực để bảo vệ nàng. Lúc đó cho dù là ai cũng không có khả năng ngăn cản bọn họ.

Nữ tử áo phấn cực kì không cam lòng, nhưng cũng biết bản thân không phải là đối thủ của Huyền tôn, mà nàng ta lại rất hiểu rõ Cung Vô Y, hần nói được sẽ làm được, vì vậy chỉ có thể trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Âm thanh lại vang lên một lần nữa, rất nhanh kết thúc buổi lễ, nhưng Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly sắp phải tách biệt.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm chặt lấy Dạ Nhược Ly, thấp giọng nói: “Đừng trách ta, hôm nay tính kế với nàng là bất đắc dĩ, chỉ vì ta không muốn rời khỏi đây lại có người đánh chủ ý lên nàng, mới vội vàng nắm lấy nàng trong tay, lần sau ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng một hôn lễ oanh động cả đại lục.”

Toàn thân Dạ Nhược Ly run lên, một cổ phiến muộn trào dâng.

“Dạ nhi, tin tưởng ta, đợi ta trở về ta lại ở bên cạnh nàng, đến lúc đó thần muốn ngăn cản liền giết thần, phật muốn ngăn ta thí phật, nàng muốn đối đầu với toàn thiên hạ ta sẽ đứng về phía nàng, cùng nàng đối địch với tất cả mọi người.”

Vẫn là bộ dạng yêu nghiệt nhưng lại nói ra những lời tâm tình thế này không khỏi làm Dạ Nhược Ly có cảm giác khác thường.

Với tính cách của Cung Vô Y nhất định sẽ không quan tâm đến việc Thương Khung giới uy hiếp, hẳn nguyện ý trở về là vì muốn tăng thực lực, chỉ để giúp nàng mà thôi.

“Được.” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, bên trong khăn choàng, khóe môi nở ra nụ cười nhàn nhạt: “Yêu nghiệt, ta chờ đến ngày gặp lại.”

Ngày đó ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho người biết.

Chỉ là câu nói kia nàng chưa từng nói ra khỏi miệng...

Rời đi trước lần này nữ tử áo phấn hồng hững hờ nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ bằng nữ nhân thế tục cũng xứng với sư huynh Cung Vô Y? Nàng không xem thử chính nàng có xứng với Cung Vô Y hay không?

Nếu không phải lúc tới thế tục, sư phụ đã nhắc nhở nàng ta không được phép oanh động đại lục lại không được giết người bừa bãi, bằng không thì nàng ta đã sớm không khách khí với nữ nhân này, đối với nàng ta mà nói, bóp chết nàng không khác gì bóp chết một con kiến.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly gọi phân đồng thuộc hạ lại, phân phó xong xuôi, làm thuộc hạ rời đi, Dạ Nhược Ly bỗng ra quyết định.

Đi Thương Khung giới!

Những ngày này nàng đã cân nhắc rất kỹ, chẳng biết từ lúc nào Cung Vô Y đã chiếm một phần quan trọng trong lòng nàng, nếu như vậy nàng phải đi Thương Khung giới một chuyến.

Hướng chi nàng cũng cảm thấy hết sức hứng thú với Thương Khung giới!

Sau đó Dạ Nhược Ly an bài xong xuôi sự tình ở Âm Dạ các, cáo biệt người thân, lên đường rời khỏi Ly Phong quốc.

Bởi vì chuyến đi này thật nguy hiểm, trừ khế ước của Huyền thú Dạ Nhược Ly cũng không mang theo bất cứ thứ gì.

Nhưng mà chỉ sợ ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không biết nàng đi chuyến này lại gây ra sóng to gió lớn ở Thương Khung giới, khiến toàn bộ Thương Khung giới vì nàng mà xảy ra biến hóa vô cùng lớn...

p/s: hết quyển 3 rồi các nàng ơi, tung hoa tung hoa *pằng pằng*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 1: thiên tài tuyển bạt thi đấu.

Quyển 4: danh chấn Thương Khung.

Chương 1: thiên tài tuyển bạt thi đấu.

editor: aries mai.

Phong Hòa thành là một thành trì có phong cảnh vô cùng xinh đẹp, tú lệ, toàn bộ thành trì dài mấy ngàn thước, địa lý vô cùng tốt vì được bao bọc bởi những dãy núi nên xung quanh có không ít kỳ trân dị vật.

Lúc này trong lầu nội thành, gần cửa sổ có một nữ tử áo trắng phong trác tuyệt mỹ đang ngồi đó.

Nữ tử áo trắng có dung mạo khuynh nước khuynh thành, mặt không biểu tình để trường kiếm xuống, áo trắng như tiên nữ hạ trần, nàng không để ý đến ai phát tay gọi một ấm trà, im im lặng lặng nghe tiếng nói chuyện xung quanh.

“Thi đấu tuyển chọn thiên tài sắp tới? Các người nói người xuất sắc nhất sẽ là ai?”

“Đây còn phải hỏi nữa sao? Nhất định là Thiếu thành chủ Quân Huyền Lăng của chúng ta rồi, Thiếu chủ thiên phú trác tuyệt, hôm nay đã đột phá lên Thiên Huyền sư rồi, trừ hắn ra còn ai xuất sắc hơn?”

“Ha ha, cũng không hẳn vậy, Diệp tiểu thư Diệp gia cũng đồng dạng đột phá lên Thiên Huyền sư, so với Thiếu thành chủ cũng không kém hơn bao nhiêu, quán quân lần này nhất định thuộc về một trong hai người ấy.”

“Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài lần này là vì Thương Khung giới muốn chọn thiên tài mà tổ chức, ta nghe nói chỉ cần đạt được chức quán quân chẳng những có được những phần thưởng mà cả đời còn không dám mơ tưởng còn có thể được Thương Khung giới nhìn trúng, được đi vào Thương Khung giới tự do, không biết là ai có được may mắn tốt cùng này?”

Nghe tiếng cười nói xôn xao, nữ tử đột nhiên đứng dậy, nắm lấy trường kiếm bước đi không hề quay đầu lại.

Nữ tử này chính là Dạ Nhược Ly, từ khi rời khỏi Ly Phong quốc nàng đã quanh đi quẩn lại ở đây nửa tháng có thừa nhưng không có chút tin tức nào của Thương Khung giới, lần này đúng là cơ hội tốt.

Cuộc thi này tổ chức ở Phong Hòa thành, muốn báo danh phải đến phủ trước, lúc Dạ Nhược Ly tới nơi đã thấy người chật như nêm, liếc nhìn một cái đã thấy đầu người chằng chịt.

“Xem ra rất nhiều người muốn vào Thương Khung giới.”

Nhiu mày, Dạ Nhược Ly xếp hàng đăng kí, đứng suốt từ buổi trưa đến chạng vạng tối mới tới phiên nàng, mà sau lưng nàng lại có thêm một đoàn người, bởi vậy mới thấy trong lòng mọi người Thương Khung giới thần thánh như thế nào.

Lão giả chỗ ghi báo danh cũng không ngần ngại đầu lên hỏi: “Danh tính, thực lực?”

“Dạ Nhược Ly, Địa Huyền sư cấp thấp.” Dạ Nhược Ly trầm tư một thoáng, cuối cùng cũng quyết định hạ thấp thực lực xuống Địa Huyền sư. Nếu đến thi đấu thiên tài nàng sẽ trở hết tài năng, không cần ở đây rêu rao, những người này nếu biết thực lực của nàng là Huyền Hoàng, chỉ sợ không thể tiến vào Thương Khung giới dễ dàng được.

Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ bài, nhìn một cái rồi quay lưng rời đi.

Thấy không còn sớm nữa, Dạ Nhược Ly định về khách điểm nghỉ ngơi, ngay sau đó trên con đường đang đi truyền tới tiếng vó ngựa, tiếp theo đó là tiếng quát lớn: “Tránh ra! Tránh ra hết cho ta! Công tử chúng ta đến rồi, các ngươi còn không mau nhường đường? Nếu giẫm phải người cũng không nên trách, đó là do các ngươi tự tìm đến cái chết.” Bụi tung lên cuộn cuộn, tuần mã liền xuất hiện trong tầm mắt Dạ Nhược Ly.

“Thật sự là ở đâu cũng đều có chuyện chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.” Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, muốn nàng nhường bộ? Đừng nói đến một tên nô tài, cho dù là thần tiên cũng không được!

Mất thấy xe ngựa sắp chạy về phía mình, Dạ Nhược Ly nâng tay, một luồng huyền khí hội tụ lại, lúc nàng sắp tung chưởng thì có một bóng dáng xanh đen bỗng nhiên lướt đến.

“Ầm ầm!”

Thanh niên giơ chưởng về phía xe ngựa, lập tức một luồng khí lực bắn ra tựa hồ như một cự thạch trùng trùng điệp điệp đâm vào xe ngựa, làm xe ngựa trực tiếp ngã xuống.

“Ai to gan như vậy? Dám ám toán xe ngựa thiếu gia?” Nam tử mặc hoa phục chặt vật từ trong xe bò ra, khiến xung quanh cười vang không ngớt.

Gã phu xe há hốc mồm, lúc này tay cầm roi phát run, hoảng sợ đến cực điểm: “Công... Công tử... Là... Là...”

“Bà mẹ nó, ngươi bị cà lăm à?” Thanh niên hoa phục không chút kiên nhẫn, nhấc chân đá thật mạnh gã phu xe một cước: “Ngay cả việc đánh xe ngựa cũng làm không xong, coi chừng bản thiếu gia xé xác ngươi ra!”

Dứt lời mới quay đầu, gã ngược lại muốn nhìn xem là tên hỗn đản nào dám đánh vào xe ngựa của gã.

Nhưng nhìn thấy người trước mặt, thanh niên hoa phục trừng lớn hai mắt, có chút chột dạ, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất: “Thiếu... Thiếu chủ, sao lại là người?”

Thiếu thành chủ? Dạ Nhược Ly sững sờ, hẳn chính là người mà đám người trong tửu lâu kia nhắc đến Thiếu thành chủ - Quân Huyền Lăng?

Quân Huyền Lăng nhú mày, cũng không nhìn thanh niên hoa phục đang run run rẩy rẩy, hẳn quay đầu, ánh mắt màu cà phê rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn khẽ cười.

“Nàng không sao chứ?”

“Ta không sao, vừa rồi đa tạ ngươi.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, huyền lực trên tay sớm đã thu hồi lại.

“Nếu như ta đoán không sai, nàng cũng là người tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nếu nàng đã vì mục đích này mà đến đây ta cũng có trách nhiệm bảo hộ người ở Phong Hòa thành, vì biểu đạt sự áy náy của ta, mời nàng ăn cơm, như thế nào?”

“Được.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, đối với Quân Huyền Lăng nàng cũng có chút hảo cảm, huống chi cuộc tuyển chọn thiên tài còn nhiều điều nàng không

hiểu cũng cần có người giải đáp.

“Vậy thì tới tửu lâu Thuận Phong, ta mời khách.” Nói xong, Quân Huyền Lăng chậm rãi quay người, khẽ chau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thanh niên hoa phục: “Đừng để ta lại nhìn thấy ngươi ý thế hiếp người, bằng không thì lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu, hiện tại còn không mau rút cho ta!”

Nghe vậy, hai người kia như được đại xá, ngay một lời cũng không dám nói, nhanh chóng rời đi.

Có thể sắp đến cuộc thi tuyển chọn thiên tài nên bên trong tửu lâu cực kì đông khách, nhưng Quân Huyền Lăng cũng là thiếu thành chủ, tự nhiên sẽ có người chủ động nhường chỗ cho hắn.

Cũng vì thân phận Thiếu thành chủ, nên cũng hấp dẫn không ít ánh nhìn.

“Thiếu thành chủ, ta có vấn đề này muốn hỏi ngươi.”

“Cô nương nếu không ngại cứ trực tiếp gọi tên ta, xưng hô Thiếu thành chủ thật không được tự nhiên, ha ha!” Quân Huyền Lăng cười to hai tiếng, không có chút vì thân phận mà kiêu căng.

Dạ Nhược Ly nhìn ra được Quân Huyền Lăng thật lòng muốn kết giao cùng nàng, cũng không nề hà nữa, ngược lại hào phóng nói: “Vậy ngươi cũng đừng gọi ta là cô nương, tên ta là Dạ Nhược Ly.”

Nếu là lúc đầu mới xuyên qua, nàng tuyệt đối không dễ dàng tiếp nhận bạn bè, nhưng mấy năm nay người thân và bằng hữu vô tình đã cải biến tính cách của nàng, cho nên nàng cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

Huống chi nhiều hơn một người bạn vẫn tốt hơn nhiều hơn một kẻ thù, coi như cải thiện quan hệ. Bất quá mặc dù nguyện ý kết giao cùng Quân Huyền Lăng không có nghĩa nàng sẽ hoàn toàn thả lỏng, lòng người hiểm ác, đạo lý này nàng biết rõ hơn ai hết, trừ phi là người thân nàng cực kì tín nhiệm, bằng không nàng sẽ không bộc lộ thân phận của mình.

“Vậy thì tốt, Nhược Ly, nàng có chuyện gì muốn hỏi ta?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng: “Ta muốn hỏi một chút về quá trình tuyển chọn thiên tài, nếu như ngươi không thể nói thì quên đi.”

“Ha ha, cái này có gì là không thể nói?” Quân Huyền Lăng nhún vai, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tươi cười: “Quá trình rất đơn giản, gồm có 3 phần, phần 1 là đấu vòng loại, vòng 2 tranh cử thi đấu, vòng 3 chính là chung kết, chỉ là đề mục do Thương Khung giới đề ra nên ta cũng không biết là gì.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lông mày cau lại, lúc muốn hỏi thêm thì một đạo thanh âm khiêu khích thì ngoài truyền vào: “Đây không phải là Thiếu thành chủ sao? Sao lại ở đây nói chuyện với mỹ nhân thế này?”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng ngẩng đầu, ánh mắt lãnh khốc bắn thẳng ra phía ngoài cửa.

Đứng ngoài cửa là một mỹ nữ xinh đẹp, giữa lông mày lại có thần thái cao ngạo, thậm chí ngay cả Quân Huyền Lăng cũng không để vào mắt. Chứ đừng nói Dạ Nhược Ly không chút tiếng tăm đang ngồi cạnh Quân Huyền Lăng.

Nói lời khiêu khích lúc này là một thiếu niên đứng sau lưng nữ tử, gã nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì hung hăng nuốt nước miếng, chỉ là rất nhanh sau đó thu hồi vẻ kinh diễm, bên môi lộ vẻ khinh thường.

Nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng thật sự quá đẹp, còn đẹp hơn Diệp Thu tiểu thư, nhưng mà Diệp Thu tiểu thư không những là hòn ngọc quý trên tay Diệp gia chủ mà còn là Luyện Đan sư, tuổi còn trẻ như vậy nhưng đã luyện được rất nhiều đan dược, thực lực cũng đã lên đến Thiên Huyền sư.

Thiên phú tu luyện đến thế, toàn bộ Phong Hòa thành này chỉ có Quân Huyền Lăng mới tương xứng.

Bởi vậy với tư cách là thuộc hạ của Diệp Thu tiểu thư, gã nhìn thấy thanh danh Quân Huyền Lăng không kém gì tiểu thư nên giọng điệu cũng không có mấy phần thiện cảm, nếu như Quân Huyền Lăng không phải là Thiếu thành chủ, gã đã không khách khí như vậy.

“Ta biết nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng, lúc này báo danh ta đứng sau nàng, thực lực chỉ là Huyền sư cấp thấp, thiên phú chỉ có chừng đó sao có thể so sánh với Diệp tiểu thư.” Nói lời này là tên còn lại, giọng điệu tràn đầy khinh thường, tựa hồ đã quên gã ngay cả Địa Huyền sư cấp thấp cũng không đạt được.

Nghe thấy lời này, khóe môi Diệp Thu có tia mỉa mai, thủy chung cũng không liếc nhìn qua Quân Huyền Lăng và Dạ Nhược Ly một cái, cao ngạo bước vào bên trong.

“Bọn Diệp gia lúc nào cũng tự cho mình là đúng!” Khuôn mặt Quân Huyền Lăng trầm xuống, màu mắt cả phê có tia hàn quang: “Nếu không phải sắp tới thi đấu tuyển chọn thiên tài ta cũng không muốn gây chuyện, không đã cho bọn hắn đẹp mặt.”

“Diệp gia? Là thế lực như thế nào?” Dạ Nhược Ly nhíu mày, nàng mới tới Phong Hòa thành nên rất nhiều thế lực nàng không biết.

“Ở Phong Hòa thành có hai thế lực lớn, một là thành chủ, 2 là Diệp gia, vốn trước kia Diệp gia so với thành chủ yếu hơn một chút thế nhưng...” Thở dài, giọng điệu Quân Huyền Lăng tràn đầy bất đắc dĩ cùng không cam lòng: “Mấy ngày trước đây, trưởng lão Thương Khung giới nhìn trúng thiên phú luyện đan của Diệp Thu, đã nhận nàng làm đồ đệ.”

“Thì ra là thế.” Giờ Dạ Nhược Ly mới biết vì sao người Diệp gia nhìn thấy Quân Huyền Lăng lại có thái độ ngạo mạn như vậy.

“Chuyện này cũng chỉ có thành chủ là biết được, trưởng lão kia muốn cho Diệp Thu lập uy nên truyền thụ cho nàng một ít huyền kỹ, làm nàng thắng lợi, huyền kỹ Thương Khung tất nhiên tốt hơn Phong Hòa thành gấp mấy lần, lần này phỏng chừng Diệp Thu sẽ đoạt ngôi quán quân.

Đang nói chuyện thì bên ngoài lại có người đi vào, hiển nhiên cũng vì mục đích tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nhưng nhìn thấy người này Dạ Nhược Ly biến sắc, một cảm giác nguy hiểm nhảy lên, chính bản thân nàng cũng không biết người này sao lại làm cho nàng có cảm giác như vậy.

Chẳng lẽ hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ? Người nam nhân này chỉ chừng 25 tuổi, lại làm cho nàng thấy nguy cơ, ít nhất cấp độ cũng ở mức Huyền tôn!

Cảm nhận cái nhìn chăm chú của Dạ Nhược Ly, nam tử chuyển mắt, trong nháy mắt đó là một con ngươi lạnh như băng, hung hăng đập vào lòng Dạ Nhược Ly.

Mặc dù dung mạo nam nhân này tuấn mỹ tuyệt luân nhưng trên người lại có khí tức lạnh lùng, người ngoài nên tránh xa ngàn dặm, tựa hồ như không có bất kì ai có thể đi vào lòng tàng băng này.

Thu hồi ánh mắt, nam tử chậm rãi bước đi, không còn nhìn Dạ Nhược Ly nữa.

Hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khắp quảng trường.

Lúc này ở quảng trường sớm đã chật kín người, ánh mắt những người này đều sùng bái nhìn mấy vị lão giả trên đài cao.

“Ha ha, Trương trưởng lão, các người cảm thấy thông qua cách này có thể tìm được thiên tài?” Ngô trưởng lão vuốt cằm râu trắng, cười tùm tùm nhìn mọi người phía dưới.

“Người thế tục cho dù có mạnh như thế nào cũng kém rất xa so với người Thương Khung giới, hôm nay cũng không nên ôm nhiều hy vọng, bắt quá ta nghe nói Đan trưởng lão nhìn trúng một người, người cũng đừng quên quy củ của Thương Khung giới.”

Nghe những lời này, ánh mắt đều tập trung nhìn Đan trưởng lão.

“Các người ghen ghét ta tìm được thiên tài?” Đan trưởng lão ngẩng đầu, sắc mặt mang vài phần đắc ý: “Nha đầu Diệp gia quả thật không tệ, cũng không phải là gian tế của tiên nhân phái tới, những quy củ kia tự nhiên không nhiều lời, phải biết thiên tài tu luyện rất dễ dàng có được nhưng thiên tài luyện đan chính là ngàn dặm khó chọn một a, tuy thiên phú của Đan Tuyết Kỳ không tồi nhưng có ai lại nhiều hơn một thiên tài?”

Ngô trưởng lão cười cười, ánh mắt đảo qua đám người phía dưới thờ dài: “Cách đây rất lâu rồi chúng ta cũng có thời tuổi trẻ như vậy, tuổi trẻ thật tốt a, Trương trưởng lão, Hỏa trưởng lão, Lam trưởng lão, nếu Đan trưởng lão có thể cam đoan như vậy thì chúng ta cũng nên theo hắn vậy, hơn nữa ta cũng muốn thông qua cuộc tỷ thí này xem nha đầu Diệp gia kia có thiên phú đến mức nào.”

Bọn hắn đều biết được Đan trưởng lão vụng trộm truyền huyền kỹ cho nha đầu Diệp gia, cuộc tỷ thí này nàng ta thắng chắc rồi.

Sở dĩ Đan trưởng lão muốn nàng ta thông qua cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài này bước vào Thương Khung giới cũng có chút danh tiếng, thuận tiện cho việc làm ngày sau.

Cho nên không cần xem cũng biết, cái kết nhất định đã xong.

“Quân Huyền Lăng!” Diệp Thu đứng ở chỗ phần đông đệ tử Diệp gia túm năm tụm ba hướng về phía Quân Huyền Lăng, ánh mắt xinh đẹp đầy khinh thường, không chút biểu tình nói: “Trận thi đấu này Diệp Thu ta sẽ cho người xem khoảng cách chênh lệch giữa ta và người, cho dù người đột phá Thiên Huyền sư trước ta nhưng người cũng không phải là đối thủ của ta, ta mới chính là người mạnh nhất Phong Hòa thành!”

Sắc mặt tuấn tú trầm xuống, cười lạnh một tiếng: “Ta đây mới mất mong chờ.”

“Đúng rồi, người cũng biết quá trình thi đấu vòng loại? Trận này tiến hành tổ đội, không biết Quân Huyền Lăng người chung đội với ai?” Diệp Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, vẻ mặt càng thêm trào phúng: “Cùng nàng sao? Một phế vật Địa Huyền sư cấp thấp? Ta đây chính xác nói cho người biết người thua chắc rồi.”

Vứt bỏ lời nói sau lưng, Diệp Thu quay người rời đi, mà thuộc hạ sau lưng nàng ta cười dài một tiếng: “Ha ha...”

Nắm chặt tay, sắc mặt Quân Huyền Lăng tái nhợt, trán nổi gân xanh, cá giận nói: “Người Diệp gia thật sự là khinh người quá đáng! Nếu vòng thi đấu đúng là chọn đội như nàng ta nói thì Nhược Ly chúng ta hợp thành đội đi, ta không tin lại thua trong tay đám người này.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, cười bất đắc dĩ.

Nếu muốn thắng cũng không quá khó khăn, đám người Diệp gia kia nàng cũng không thêm dè vào mắt, cho dù nàng muốn diệt cả tộc Diệp gia cũng là chuyện dễ dàng.

“Khục khục, các vị, mời các vị yên lặng một chút...” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt ác liệt nhìn đám người phía dưới, lập tức mọi âm thanh đều im bặt, ánh mắt nhìn vị lão giả kia.

“Nhiệm vụ lần này của các vị là đến Vân Lĩnh Phong, lão phu đã ném Huyền thú vào đó, nhiệm vụ lần này cực kì nguy hiểm, trong đó càng không thiếu Huyền thú cấp 24, cho nên mọi người nên thành lập đội ngũ, hơn nữa ở Vân Lĩnh Phong có thể cướp Huyền thú của người khác nhưng không cho phép giết người nếu không sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu!”

“Đương nhiên, nhiệm vụ của các vị không phải bắt Huyền thú.” Ánh mắt Ngô trưởng lão đảo quanh một lượt, thấy mọi người tràn đầy nghi hoặc nhìn lão, lão mới bắt đầu nói.

“Trong tay Huyền thú đều có một thẻ gỗ thủ hộ, các vị phải đánh bại được Huyền thú hơn nữa lấy được thẻ gỗ mà không giết chúng, thẻ gỗ được chia thành màu vàng, đen, xanh da trời, đỏ, xám trong đó màu xám được 10 điểm tích lũy, đỏ được 20 điểm, màu xanh da trời, đen và vàng được 30 điểm, 40 điểm và 50 điểm, chiến thắng này không chỉ dựa vào thực lực mà còn dựa vào vận khí, trong 7 ngày có thể tích lũy được 200 điểm thì được thông qua.”

Mọi người đều yên lặng lắng nghe bởi cuộc thi đấu này đối với họ mà nói là vô cùng quan trọng.

Thương Khung giới là nơi mà từ lâu bọn hắn đã muốn vào, chỉ cần thông qua cuộc thi đấu này liền có thể bước vào Thương Khung giới, bọn hắn sao có thể không khẩn trương?

Nhưng thần sắc Diệp Thu lại vô cùng thoải mái, bởi phần thắng nhất định sẽ là của nàng ta.

Đã có huyền kỹ Đan trưởng lão truyền cho tại đây còn ai là đối thủ của nàng ta? Người thắng trong trận chiến này chính là nàng, hơn nữa chuyện nàng ta tiến vào Thương Khung giới chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Được rồi, các vị, hiện tại mau xuất phát tới Vân Lĩnh Phong đi!”

Ngô trưởng lão vừa nói xong đại bộ phận đã rời đi.

Trước lúc rời đi Diệp Thu liếc mắt nhìn Quân Huyền Lăng một cái, như có lời muốn nói nhưng đều bao hàm trong cái liếc mắt ấy.

Vân Lĩnh Phong kéo dài vạn dặm, địa thế hiểm ác, vì vậy trưởng lão Thương Khung giới mới lấy nơi này làm địa điểm khảo nghiệm, nếu không phải người ở đây tất sẽ chịu nhiều thua thiệt.

Lúc này bên ngoài Vân Lĩnh Phong có một Huyền thú nhìn chăm chăm hai người, nghe răng trợn mắt, tựa hồ muốn tiến lên đem hai người nuốt vào bụng.

“Có làm không vậy vì sao chúng ta vừa đến nơi lại gặp ngay Huyền thú cấp 20?” Quân Huyền Lăng nhíu mày, lách mình ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, Huyền thú này để ta đối phó, nàng cứ trốn ở đằng sau đi.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gạt đầu, với cấp độ của Quân Huyền Lăng có thể tự mình đối phó với Huyền thú cấp 20, ngược lại nàng cũng muốn nhìn xem thực lực của hắn.

Quân Huyền Lăng không hổ danh là Thiên Huyền sư, mặc dù là Huyền thú cấp 20 cũng thua hắn một bậc, bất quá chế ngự Huyền thú làm hắn mất không ít tinh lực, cho nên cả người vô cùng mệt mỏi.

Lùi về sau vài bước, thở hổn hển rồi chửi thề vài câu, Quân Huyền Lăng lau mồ hôi trên trán, cười nhìn Huyền thú bị đánh nằm sấp cách đó không xa: “Ngươi thua, mau giao thẻ gỗ cho ta!”

Huyền thú run run đứng lên, ánh mắt hung tàn nhìn Quân Huyền Lăng, cười nhạo: “Ai nói ta thua nhất định phải giao cho ngươi? Ta không đưa!”

Quân Huyền Lăng biến sắc, khó trách quy định không thể giết Huyền thú, thì ra Thương Khung giới muốn làm khó bọn hắn.

Không thể giết, đánh bại nó thì lại không cho, nên làm gì đây?

Thấy vậy Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Huyền thú, giọng điệu uy hiếp: “Thẻ gỗ kia ngươi có cho hay không?”

“Ta không...”

Lời còn chưa nói xong, âm thanh đã im bật, trong mắt Huyền thú lập tức bày ra vẻ ngu ngơ, vội vàng lấy thẻ gỗ ra nói: “Thẻ gỗ ở chỗ này, người lấy đi.”

Nhìn thấy Huyền thú cung kính đưa thẻ gỗ cho Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng thực chấn động.

Vừa rồi cái tên Huyền thú này bày ra bộ dạng rồi rầm, vì sao lại có thể dễ dàng đưa thẻ gỗ ra, dường như không giống lúc trước? Chẳng lẽ cái này gọi là kỳ thị giới tính? (Ha ha, anh này nghĩ hay thật =))))))))))

Đối mặt với vẻ ngạc nhiên của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly chỉ trả lời hắn 4 chữ.

“Vấn đề nhân phẩm!”=)))

Vấn đề nhân phẩm? Con mẹ nó vấn đề nhân phẩm, chẳng lẽ nhân phẩm của Quân Huyền Lăng hắn thật sự rất kém sao? Rõ ràng là tên Huyền thú háo

sắc này kỳ thị phái nam, cái này thật không công bình.

Nhìn bóng lưng của Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng mỗi lúc một xa, mỗ Huyền thú không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, lăm bắm thì thào: “Kỳ quái, giọng nói kia sao lại vang trong đầu ta? Hơn nữa lại còn có cả giọng nói của Hoàng thú? Ta và bạn đồng hành đã tới Thương Khung giới nhiều năm như vậy tuyệt đối không thể nghe lầm, Hoàng thú lại còn muốn ta giữ bí mật, cho nên những người Thương Khung giới có hỏi ta cũng không nói.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 2: Thương Khung giới cũng gian lận.

Thời gian từ khi thi đấu đến nay đã được 3 ngày.

Trong 3 ngày này, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đã dành được 150 điểm, mặc dù không biết thành tích người khác như thế nào nhưng cũng biết rõ được muốn lấy điểm tích lũy thật sự rất khó khăn.

Không phải ai cũng có cách làm giống Dạ Nhược Ly, có khả năng trấn áp Huyền thú trong tích tắc, nếu như bọn Huyền thú cố tình gây khó dễ thì cho dù qua 7 ngày cũng không đủ điểm tích lũy.

Ngay lúc đó từ trong bụi cỏ một đám thân hình khôi ngô vọt ra, chỉ thấy trên những tay người này cầm một cái búa to, tuổi không lớn lắm, bộ dạng cực kì buru hân, nhất là tên thủ lĩnh, trên mặt có cái sẹo dài từ khóe mắt đến cằm, da thịt màu hồng phấn lồi lõm vô cùng đáng sợ, chỉ cần liếc qua một cái sẽ sợ đến run rẩy.

“Hai người các ngươi thức thời thì mau giao thẻ gỗ ra cho chúng ta, nếu không không khỏi chịu nổi đau xác thịt đâu.” Tên mặt sẹo khiêng đại đao, cất bước tiến tới, cái sẹo kia không ngừng rung rung, nhìn thấy vô cùng dữ tợn.

Quân Huyền Lăng nhướng mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tên mặt sẹo, thấp giọng nói: “Những người này không phải người Phong Hòa thành, có thể là người của thành khác, chỗ Thương Khung giới quản lý không chỉ có một Phong Hòa thành, ta sẽ chế trụ bọn hắn, nàng nhanh chóng chạy khỏi đây đi.”

“Không cần,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người kia: “Ta không cho rằng gặp phải hạng người này cần phải né tránh.”

Mây kiếm khẽ nhăn lại, khuôn mặt tuấn tú xoẹt qua tia lo lắng: “Người mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, với thực lực Huyền sư cấp thấp như nàng nhất định sẽ bị thương, nàng vẫn là nên đi trước, ta sẽ theo sau.”

Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn lắc đầu như trước: “Không cần, yên tâm đi, không nắm chắc ta sẽ không làm như vậy.”

Tuy nàng không muốn bộc lộ thực lực Huyền Hoàng nhưng không có nghĩa là không có cách nào chế trụ bọn hắn, nếu bọn hắn không trêu chọc nàng nàng tất nhiên sẽ bỏ qua, còn nếu không chỉ sợ nàng phải ra tay một phen.

“Hừ, xem ra các ngươi không muốn giao, đã như vậy ta cũng không khách khí nữa, các huynh đệ, đoạt hết thẻ gỗ của bọn hắn cho ta!” Tên mặt sẹo càng dữ tợn, hạ đại đao trên vai xuống bổ nhào về phía Quân Huyền Lăng.

Một trận hỏa hoa (hoa lửa) cực nóng đánh về phía Quân Huyền Lăng, chỉ là từ đầu đến cuối sắc mặt Quân Huyền Lăng không chút biểu tình, trong mắt hắn đám người này chẳng qua chỉ là hạng tôm tép mà thôi. Trước khi đại đao chém tới, thân hình Quân Huyền Lăng thoát ần thoát hiện sau đó biến mất.

“Cái gì?” Tên mặt sẹo đột nhiên cả kinh, vừa rồi gã có cảm giác rất khác thường, sau lưng của gã là một trận cuồng phong đang cuốn tới.

Vội vàng quay người, nhưng trong chớp mắt một bàn tay xuất hiện trước mặt gã, trùng trùng điệp điệp vỗ vào ngực gã.

Tên mặt sẹo bị ép lùi xa mấy trượng, khóe môi hiện ra vết máu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ngươi... Ngươi là Thiên Huyền sư? Bất quá thể này là thể nào? Nữ tử kia là đồng bọn của ngươi? Các huynh đệ, bắt nữ nhân kia lại, ta không tin sẽ bị thất thủ như thế này.”

Quân Huyền Lăng biến sắc, đang muốn đổi hướng bảo vệ Dạ Nhược Ly thì bị cảnh tượng kia làm cho há hốc cả mồm.

Trong núi, gió nhẹ lướt qua xiêm y màu trắng, Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, mặt không biểu tình nhìn đám người vây quanh. Một tia sáng từ trong tay nàng bắn ra, khi ánh sáng kia rơi xuống đất tình thế xoay thêm vài vòng, xoáy ra một trận cuồng phong, trong nháy mắt những người vây quanh nàng bị cuồng phong thổi ngã xuống đất, ôm bụng rên rĩ.

Hung hăng nuốt nước miếng, toàn thân tên mặt sẹo run rẩy không thôi, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

“Hò Thiên, thu thẻ gỗ của bọn hắn cho ta!” Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, bóng dáng Tuyết Hồ lóe lên, đứng trước mặt tên mặt sẹo, đem tên mặt sẹo đá ra xa.

“Tiểu tử, chủ nhân của ta muốn thế gỗ của các ngươi, các ngươi muốn tự mình nộp ra hay muốn ta giúp?” Tuyết Hồ vậy vậy cái đuôi, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng mặt tên sọ, ánh mắt xanh da trời đầy vẻ uy hiếp.

Tên mặt sọ hoảng sợ nhìn tuyết hồ trước mặt, run run rẩy rẩy lấy thế gỗ trong lòng ra: “Cái này... Đây là tất cả thế gỗ của tiểu nhân, đại nhân tha mạng a!”

“Thật không có cốt khí, vừa uy hiếp một chút đã đầu hàng, như vậy mà cũng đòi ăn cướp?” Tuyết Hồ ôm hết số thế gỗ kia vào ngực, còn không quên quăng ánh mắt khinh bỉ nhìn đám người kia một cái.

“Ha ha, chủ nhân xinh đẹp, thấy chiêu thức của ta thế nào?” Đưa thế gỗ cho Dạ Nhược Ly, Tuyết Hồ sùng nịnh tươi cười.

“Phải chăng ngươi muốn cùng chu Tước một lần?” Dạ Nhược Ly nhận lấy thế gỗ, im lặng liếc nhìn Tuyết Hồ, sau đó tiến lên tìm kiếm khắp người đám người kia, xác định không còn thế gỗ mới thả họ đi.

Nghe thấy tên của Chu Tước, Tuyết Hồ sợ run cả người, vội vàng lui về sau hai bước: “Cái này, chủ nhân, không cần, ha ha, rất phiền tới hân, ha ha.”

Lúc này, Quân Huyền Lăng ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời. Khó trách nàng không sợ hãi, có Huyền thú cường đại như vậy cũng không kém hân bao nhiêu, thật không biết nàng chỉ có chừng đó thực lực sao có thể có được Huyền thú mạnh mẽ như thế?

“Quân Huyền Lăng, ta có chủ ý này, không biết có được không?” Nhìn điểm thế gỗ, Dạ Nhược Ly liền nảy ra một ý định. Những người này vốn có điểm, mặc dù không bằng nàng và Quân Huyền Lăng nhưng cũng được 80 điểm, hơn nữa nàng đã có 150 điểm, thêm vào nữa là 230 điểm, đã vượt qua số điểm tích lũy cần thiết. Xem ra lần cướp bóc này so với việc chiến đấu còn nhanh hơn.

“Nàng nói chúng ta đi cướp điểm tích lũy của người khác?” Ánh mắt Quân Huyền Lăng sáng ngời, ngón tay thon dài sờ cằm, khóe môi có chút cong lên: “Chủ ý không tồi, nếu không chúng ta cứ làm vậy đi.”

Rất nhanh sau đó còn cách thời gian quy định một ngày.

Dưới đình Vân Linh Phong, năm vị trưởng lão Thương Khung giới đã sớm chờ ở đây, bắt quá sắc mặt trầm tĩnh, tựa hồ như đã sớm có kết quả của việc thí thí này.

“Ha ha, không cần suy nghĩ nhiều, quán quân chắc chắn sẽ là của nha đầu Diệp gia kia.”

“Ngày hôm qua ta đã xem qua Vân Linh Phong, nha đầu Diệp gia kia xác thực rất có thủ đoạn, đã thu được gần 700 điểm tích lũy, kết quả đến bậc này sớm đã hơn quy định của chúng ta gấp 3 lần.”

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm nhắc nhở Huyền thú trong Vân Linh Phong, không cho phép gây khó dễ với đồ nhi của ta, chỉ cần đồ nhi đánh bại được bọn chúng thì phải giao thế gỗ trong tay ra, cho nên nàng có ưu thế hơn người khác rất nhiều nha.”

Nghe vậy, chúng trưởng lão cười khổ một tiếng, nhưng sự việc này cho dù Đan trưởng lão không nói, bọn hân cũng biết.

Bắt quá chỉ cần nha đầu Diệp gia kia thật có thực lực như vậy thì cho nàng đi cửa sau có sao đâu? Nhưng bọn hân cũng chỉ cần biết trong lòng, nếu có người khác biết bọn hân giúp người dự thi gian lận thì sự anh minh của Thương Khung giới sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Ngay lúc chúng trưởng lão đang nói chuyện thì tất cả người dự thi đều đi ra.

Trong đó có vui vẻ cũng có ủ rũ, theo nét mặt cũng có thể dự đoán được kết quả.

Quân Huyền Lăng vừa bước ra khỏi Vân Linh Phong liền nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu tình của Diệp Thu, nhưng trong mắt lại ánh lên sự tự tin vô cùng mạnh mẽ.

Dường như phát hiện được cái nhìn của Quân Huyền Lăng, Diệp Thu quay đầu nhìn lại, thấy tổ hợp hai người bọn họ, liền nở ra nụ cười khinh thường. Quân Huyền Lăng thực sự là tổ hợp với một Huyền sư cấp thấp, giống như kí sinh? Hân có thể có được thành tích gì? Quán quân lần này ngoại trừ Diệp Thu nàng ta còn ai xứng hơn?

Mà giữa đám người chỉ có một người lẳng lặng mà đứng, tựa hồ như người đó và khung cảnh ồn ào này là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người này toàn thân áo trắng, khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy hàn khí, con ngươi như có tầng sương mỏng, cản trở tầm nhìn mọi người đồng thời cũng khiến cho người khác không thể nhìn rõ nội tâm của y.

Khí thế trên người y là khí thế độc nhất, nam tử tuyệt thế như vậy không nên ở nơi trần tục này. Có lẽ bởi hàn khí trên người y mà xung quanh không một bóng người, tựa hồ như đứng bên cạnh y sẽ không thể chịu nổi khí lạnh kia.

“Người này không đơn giản!” Dạ Nhược Ly có chút cau mày, nam tử áo trắng kia làm cho nàng có cảm giác bị uy hiếp, y tuyệt đối không đơn giản giống như người bình thường, nam nhân này là cường giả.

“Khục khục, thi đấu tuyển chọn đã kết thúc, ta sẽ công bố kết quả.” Thanh âm uy nghiêm vang lên giữa núi sông làm mọi người hoàn hồn lại, ánh mắt đều nhìn về Trưởng trưởng lão đang nói.

“Tổ đội 3 người Trương Phi, tổng được 50 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 4 người Lý Lập, tổng được 100 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 2 người Ngô Thanh Lâm, tổng 400 điểm, bình quân người được 200 điểm, vừa vận thông qua.”

“Một người Diệp Thu...” Trương trưởng lão ngạc nhiên nhìn Diệp Thu, khẽ chau mày: “700 điểm, thông qua.”

“Oanh!”

Theo lời nói của Trương trưởng lão, đám người kia trở nên huyền ảo.

Một mình nàng ta được 700 điểm? Điều này sao có thể? Điểm này cao đến mức không hợp thói đời đi à nha? Xem ra quán quân lần này nhất định là của Diệp Thu tiểu thư rồi.

Hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, Diệp Thu vẫn giữ vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng trong mắt lại hiện lên tia đắc ý.

Chỉ là trừ Đan trưởng lão, mấy vị trưởng lão còn lại của Thương Khung giới chỉ còn có thể hai mắt nhìn nhau, lão tự nhiên biết rõ Diệp Thu không đi một người, nàng ta có tổ đội với đệ tử Diệp gia.

Trương trưởng lão vội vàng tìm điểm của đám đệ tử Diệp gia, quả nhiên đều là 0 điểm, cũng có thể nói đám đệ tử kia 1 điểm cũng không có.

Làm sao có thể? Thực lực của đệ tử Diệp gia cũng đã đạt đến Huyền sư đỉnh phong, không có khả năng ngay cả 1 điểm cũng không đạt được.

Bốn vị trưởng lão lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với việc giúp Đan trưởng lão để Diệp Thu gian lận đã không có nhiều hảo cảm, nay lại càng có ác cảm hơn.

Nếu như vì hào quang của bản thân mà lại hy sinh lợi ích của những người trong gia tộc liệu có thể trở thành người có tài trong Thương Khung giới? Nếu không phải vì mặt mũi của Đan trưởng lão bọn hắn cũng không muốn cho Diệp Thu thông qua cuộc tỷ thí này. Bởi cuộc tỷ thí này có thể kết hợp với người khác, cho dù có tính tổng điểm, nhưng bình quân ra phải được 200 điểm 1 người mới có thể thông qua.

“Không được, trở về Thương Khung giới phải nói lại cho Giới chủ biết, không thể trọng dụng Diệp Thu.” Cùng lúc, trong lòng bốn vị trưởng lão thầm ra quyết định này.

“Ta nói Trương trưởng lão ngài còn không mau tuyên bố tiếp? Chắc hẳn nha đầu Diệp gia đứng đầu rồi, ha ha, một người đạt được 700 điểm, thành tích cao đến bậc nào, ai còn có khả năng cao hơn nữa chứ?” Đan trưởng lão cũng mặc kệ có gian lận hay không, với lão mà nói chỉ cần đồ nhi của lão có đạt được quán quân thì gian lận có làm sao, so với thắng lợi vẫn quan trọng hơn.

“Ha ha, Đan trưởng lão, không cần gấp, để ta tuyên bố tiếp.” Trương trưởng lão nhàn nhạt cười, đi đến chỗ nam tử áo trắng, sắc mặt lạnh yên biến đổi: “Thánh Dạ, 900 điểm.”

Cũng cùng một người một đội, lại hơn Diệp Thu 200 điểm.

Thánh Dạ này còn là người sao? Có thực lực bu hăn như vậy? 900 điểm? Điểm này cho dù là đội ngũ 2, 3 người cũng không thể đạt được, huống chi chỉ có mình hắn?

Sắc mặt Diệp Thu và Đan trưởng lão đều đại biến, bọn hắn không thể ngờ được lại có một cường giả xuất hiện.

“Không có khả năng!” Đan trưởng lão nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm đám người: “Khẳng định không chỉ mình hắn, nói không chừng là đội ngũ 5, 6 người, gian lận thế này không thể chấp nhận được, Thương Khung giới nhất định sẽ trừng trị không tha!”

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau, đều cười khò, cuối cùng Trương trưởng lão lên tiếng: “Đan trưởng lão, mấy ngày nay chúng ta ở Vân Lĩnh Phong giám sát, đúng là một người.”

Dung nha gia nua của Đan trưởng lão lại biến đổi thêm một lần nữa, lão gia hỏa kia thật sự không khôn ngoan chút nào, chỉ cần lão nói gian lận thì cho dù không gian thì cũng phải xử trí theo gian lận sao? Nếu lão không phán tội thì vị trí đứng đầu kia chẳng phải đổi chủ rồi sao?

Ngô trưởng lão quét mắt nhìn Đan trưởng lão, sau đó lại nhìn Trương trưởng lão, ánh mắt như hồ ly nheo lại, cười tùm tùm nói: “Trương trưởng lão, người có báo điểm nữa không? Nếu không đề ta thông báo đi.”

“Ha ha, không cần.” Trương trưởng lão cười hai tiếng, lập tức hướng đến tổ đội hai người Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng, giở thẻ gỗ ra xem, kinh ngạc trừng to hai mắt nhìn.

Một lát sau, mới phục hồi tinh thần, cười nói: “Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly, tổ đội 2 người, tổng điểm 2200 điểm, bình quân 1100 điểm, thông qua.”

“Xoạt!”

Nghe thấy Trương trưởng lão báo điểm, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vốn tướng Diệp Thu đã rất cao rồi, về sau lại thêm một tên Thánh Dạ xuất hiện nửa đường, vậy mà còn có người cao hơn 1000 điểm, đây có phải là người nữa không a?

Ngô trưởng lão cũng ngạc nhiên nhìn hai người, tựa hồ như bị mức điểm cao ngất ngưỡng làm choáng váng.

“Làm sao có thể? Quân Huyền Lăng sao lại có thực lực này?” Diệp Thu nắm chặt đôi tay phấn nộn, khuôn mặt tái nhợt, giữa hàng lông mày đã không còn thấy nét cao ngạo mà đổi lại thành không cam lòng.

Nàng ta cho rằng cho dù có thể nào cũng phải hơn được Quân Huyền Lăng kia, ai có thể ngờ điểm của hắn lại cao như vậy?

Với thực lực của hắn, sao có thể làm được?

Ánh mắt Diệp Thu chưa bao giờ liếc qua nhìn Dạ Nhược Ly đang đứng cạnh Quân Huyền Lăng, chỉ là một Huyền sư cấp thấp, chỉ biết cản trở mà thôi, căn bản không thể nào trợ giúp cho Quân Huyền Lăng.

Trương trưởng lão hồi phục tinh thần, tiếp tục đọc điểm của những người còn lại, nhưng cho dù điểm có cao bao nhiêu cũng không vượt quá 300 điểm, vì vậy danh sách 3 người cao nhất cũng được định đoạt.

Sau khi biết điểm, Trương trưởng lão trở về vị trí của mình, hắng giọng nói ra: “Các vị, vòng loại đã chấm dứt, có 50 người đạt tư cách thi tuyển, mà 3 người đứng đầu không cần ta nói các vị cũng đã biết? Mọi người phía dưới trở về chuẩn bị một chút, ngày mai bắt đầu tham gia thi đấu tranh cử.”

50 người có tư cách thi đấu vô cùng kích động, những người bị loại liền rời khỏi Vân Linh Phong. Thất bại lần này, cả đời bọn hắn cũng không có cơ hội tiến vào Thương Khung giới thần thánh.

“Bốn vị trưởng lão, hôm nay vì sao các vị lại không nghe theo lời ta nói?” Lúc này trong phòng, trong mắt Đan trưởng lão chứa đầy lửa giận, hiển nhiên kết quả tỷ thí hôm nay làm tâm tình lão rất tệ.

“Nếu như các ngươi tuyên bố nam tử tên Thánh Dạ kia gian lận, thì cho dù không gian lận cũng coi như gian lận.”

“Đan trưởng lão, lời này không đúng rồi,” Trương trưởng lão nhướng mày, không chừa chút mặt mũi nói: “Hắn không gian lận thì sao chúng ta có thể phán xét bừa bãi? Đừng quên, chúng ta mở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài để tránh nguy cơ kia chứ không phải vì cá nhân, nếu ngươi muốn nhận nha đầu Diệp gia kia làm đồ đệ chúng ta không ngăn cản bởi vì đó là chuyện của ngươi, nhưng cuộc thi đấu này là chuyện của toàn bộ người Thương Khung giới, sao chúng ta có thể phán quyết lung tung?”

“Trương trưởng lão nói không sai,” Lam trưởng lão nhàn nhạt cười, ngón tay nhẹ nhàng ma sát với mặt bàn: “Giới chủ đã ra quy định, lần tuyển chọn thiên tài này trước hết là chọn thêm nhân tài, thông qua khảo sát đánh giá bồi dưỡng, hoặc là người có một không hai mới có thể được chọn, nhưng nếu ngươi muốn thu nhận nha đầu Diệp gia chúng ta cũng không phản đối, mà Diệp nha đầu gian lận chúng ta cũng vì mặt mũi của ngươi mà nhắm một mắt mở một mắt, thế nhưng chúng ta cũng có nguyên tắc của riêng mình.”

Ngô trưởng lão và Hỏa trưởng lão mặc dù không nói gì nhưng bọn hắn cũng cùng lập trường với hai vị trưởng lão này.

“Ngươi... Các ngươi được lắm!” Đan trưởng lão vỗ bàn, hung dữ trừng mắt nhìn 4 người: “Hừ, cho dù không có sự trợ giúp của các ngươi, ta cũng có biện pháp để nha đầu kia chiến thắng trong vòng tỷ thí tiếp theo!”

Dứt lời, liền không quay đầu lại mà rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn 4 người sau lưng.

“Thật là... cũng không phải là Luyện đan sư gia tộc trưởng lão, sao lại có chấp thế?” Hỏa trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lờm lờm, nói ra: “Nha đầu Diệp gia đó ta cũng không xem ra gì, nhân phẩm có vấn đề, loại người thấy lợi quên nghĩa kia ta thật không muốn cho nàng ta bước vào Thương Khung giới, nếu không không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa.”

“Ngươi nói thật đơn giản.” Trương trưởng lão thở dài, giọng điệu bất đắc dĩ: “Đan trưởng lão này là đệ nhất Luyện đan sư, cho dù thân phận chúng ta giống nhau nhưng tư cách của hắn cao hơn chúng ta 1 bậc, thân phận Luyện đan sư thật sự rất tôn quý, cho dù không phục cũng không có biện pháp, huống chi...”

Ngừng lại một chút, Trương trưởng lão tiếp tục nói: “Đan gia Đan Tuyết Kỳ thiên phú xuất chúng, cũng được xem là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới, chuyện này Giới chủ cũng đã đồng ý, ngươi nói chúng ta có thể gây khó dễ với Đan gia sao? Bất quá làm người cũng có nguyên tắc làm người, loại việc đi hãm hại người khác, ta làm không được.”

Dứt lời, chúng trưởng lão đều gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Trương trưởng lão.

Địa vị Đan gia ở Thương Khung giới, chỉ kém hơn Giới chủ một chút, không đơn giản là vì thân phận Luyện đan sư mà còn là vì Đan gia có thiên tài Đan Tuyết Kỳ.

“Vô Y công tử đã về Thương Khung giới.” Lam trưởng lão có chút liêm lông mày, động tác ma sát với mặt bàn dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, thở dài một tiếng: “Có thể nhìn thấy thái độ của Vô Y công tử sẽ không cưới Đan gia Đan Tuyết Kỳ làm thê tử, ta nghe nói Vô Y đã có nữ nhân yêu thương, cũng đã bãi đường thành thân ở thế tục giới.”

“Ánh mắt Vô Y công tử sẽ không kém.” Ngô trưởng lão cười cười, trong mắt có tia linh quang: “Người hấn nhìn trúng nhất định không phải là nữ tử bình thường, không biết so với Đan gia Đan Tuyết Kỳ sẽ như thế nào? Bất quá Đan gia và Giới chủ cũng sẽ không cho phép Vô Y công tử và nữ nhân kia ở cùng nhau, chỉ là Vô Y công tử trở về Thương Khung giới nhất định sẽ đến đó tu luyện, chờ hấn bế quan ra, tất nhiên sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó không biết còn có ai có thể ức chế được hấn?”

“Ha ha, ta ngược lại rất chờ mong...” Hòa trưởng lão vuốt chòm râu, nhìn nụ cười có chút hả hê: “Vô Y công tử lấy ai cũng hơn lấy nữ tử Đan gia, Đan gia hôm nay cao ngạo không ai bì, nếu như Đan Tuyết Kỳ thành thê tử của Vô Y công tử, chỉ sợ toàn bộ Thương Khung giới đều bị khống chế trong tay Đan gia.”

Chúng trưởng lão lại gật đầu, rõ ràng ai cũng hy vọng địa vị Đan gia mau rút xuống. Dù sao, bọn hấn cũng đã đắc tội triệt để với Đan trưởng lão.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mắt trời trải dài khắp nơi, ở quảng trường sớm đã chật kín người, mà ở phía trước tất nhiên là mấy vị trưởng lão Thương Khung giới.

Bởi vì mâu thuẫn ngày hôm qua nên sắc mặt Đan trưởng lão nhìn ai cũng không tốt, thật giống như 4 người kia đang nợ bạc của lão.

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau cười khò, thực sự bất đắc dĩ.

“Chư vị, cuộc thi đấu tranh cử ngày hôm nay bắt đầu.”

Nhìn thấy người đã đến đông đủ, Trương trưởng lão đứng lên, vuốt chòm râu bạc, thanh âm uy nghiêm truyền khắp toàn bộ quảng trường.

“Trận thi đấu tranh cử là chinh phục Huyền thú.” Ánh mắt uy nghiêm liếc nhìn đám người, Trương trưởng lão chậm rãi nói: “Ta sẽ chỉ định cho các vị mỗi người một gian phòng, trong đó có mười Huyền thú, trong thời gian một nén nhang, cho dù các vị dùng cách gì, hấp dẫn cũng được, uy hiếp cũng không sao, phục tùng cũng tốt, khiến cho bọn chúng nghe theo lời của các vị là được.”

“Mỗi một gian phòng đều là Huyền thú ngang cấp, cho nên ai này không thể dựa vào vận khí mà chinh phục Huyền thú, có thể đạt được 100 điểm tích lũy thì có thể thuận lợi thông qua thi đấu tranh cử, tiến vào vòng chung kết.”

Nghe thấy lời Trương trưởng lão, tất cả mọi người nhìn nhau.

Cửa ải này không chỉ một mình đối mặt với nhiều Huyền thú mà còn phải chinh phục được bọn chúng, độ khó rất cao nha.

Rất nhanh liền có người dẫn bọn hấn vào gian phòng, Dạ Nhược Ly vừa bước vào bên trong, đã cảm nhận được ánh mắt căm thù nhìn vào nàng, mà ánh mắt ấy không phải của Huyền thú.

Những Huyền thú đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, nhìn thấy có người bước vào đều chậm rãi đứng lên, nhe răng nhếch miệng, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Chỉ có như vậy?” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn chúng thú, không hề nhiều lời, trực tiếp giơ nhẫn Huyền Linh phóng Thiên Hoàng và Bạch Hổ ra.

Chúng thú nhìn thấy hai người từ đâu xuất hiện đều bị dọa sợ, cũng không đợi bọn chúng hoàn hồn, thì khí thế bức thú của hai người kia tản ra bao phủ khắp gian phòng.

“Các ngươi nguyện ý đầu hàng, hay đánh? Tự nói!” Lúc này khí thế áp xuống, chúng thú đừng nói là đánh, ngay cả đứng cũng không vững.

Bởi cũng không nói là không được dùng Huyền thú tác chiến cho nên cách làm này của Dạ Nhược Ly cũng được chấp nhận.

“Ta...Ta đầu hàng...” Hắc Hổ giờ móng vuốt, run run rẩy rẩy nói: “Ta nguyện ý tạm thời nghe theo lời ngươi, cho ngươi đạt được tư cách thi đấu.”

“Ta cũng nguyện ý đầu hàng.”

“Ta cũng thế.”

Dạ Nhược Ly phát tay, để Thiên Hoàng và Bạch Hổ thu hồi lại khí thế, ánh mắt rơi vào chúng thú: “Nếu các ngươi đã đầu hàng ta cũng không làm khó dễ các ngươi, nhưng nếu các ngươi dám thay đổi quyết định thì đừng trách ta không khách khí.”

Áp lực được thu về, chúng thú nhẹ nhàng thở ra.

Hắc Hổ liếc mắt nhìn Thiên Hoàng, hơi cảnh giác: “Tuy ta đã rời khỏi rừng rậm Huyền thú lúc còn nhỏ, nhưng sẽ không quên hình dạng của Hoàng thú, chắc hẳn nam tử tóc trắng này là Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú?”

Nghe vậy, chúng thú mới để ý tới Thiên Hoàng, lúc này đều kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai, Hoàng thú lại ở bên cạnh nàng? Hơn nữa, nam tử áo trắng kia so với Hoàng thú còn mạnh hơn.

“Ta đúng là Huyền thú chi Hoàng.” Ánh mắt Thiên Hoàng quét về phía chúng thú, giọng điệu đậm bạc: “Sự việc vừa rồi nếu như Thương Khung giới có hỏi ai cũng không được nói, đã biết chưa?”

“Ha ha, Hoàng thú đã nói chúng ta sao có thể không tuân?” Hắc Hồ cười hai tiếng, gãi gãi cái ót, nói ra: “Đúng rồi, Hoàng thú, người chắc cũng biết Đan trưởng lão Thương Khung giới gian lận rồi.”

“Gian lận?” Dạ Nhược Ly nhũn mày, Thương Khung giới gian lận?

“Đúng vậy, Đan trưởng lão phân phó cho chúng ta nếu gặp một nữ tử họ Diệp thì không được phép phản kháng, phải phục tùng nàng ta!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly phát lạnh, việc này vượt quá dự liệu của nàng, xem ra nước Thương Khung giới rất sâu, ngay cả gian lận cũng dám làm, đối với những người tham gia dự thi khác thật sự không công bằng.

Thoáng nhìn thấy dung nhan lạnh lùng của Dạ Nhược Ly, Hắc Hồ cẩn thận nói: “Kỳ thật không cần phải lo lắng, bên trong Huyền thú có một tên đầu bò, tính tình bướng bỉnh, căn bản không chịu phục tùng mệnh lệnh, mà những Huyền thú kia cũng không phải do Đan trưởng lão an bài, nếu nữ tử họ Diệp kia gặp phải tên đầu bò ấy chắc chắn cũng không chinh phục được.”

Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, không nói gì thêm bởi thời gian còn sớm nên nàng ngồi xuống khoanh chân tu luyện.

ở bên trong ngoại trừ Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ và Diệp Thu thì những người khác muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

“Các vị, thời gian đã hết, các vị nên gọi Huyền thú mình thu phục đi ra.”

Trưởng lão vừa dứt lời, mọi người đều gọi Huyền thú ra.

“Ha ha, trận thi đấu này không cần nhìn cũng biết nha đầu Diệp gia tất thắng không thể nghi ngờ.” Đan trưởng lão đắc ý cười to hai tiếng, dung nhan già nua không giấu được vẻ đắc ý.

Lão đã sớm nắm chắc, cho dù vận khí không tốt gặp phải tên đầu bò già kia thì cũng có thể đạt được quán quân, bởi ở đây ngoại trừ nàng ta ra, nhất định sẽ không có ai có thể chinh phục được 9 Huyền thú.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Chương 3: Đan trưởng lão vô sỉ.

Chúng thú liên tiếp bước ra, mọi người đều ngừng thở, nhìn không chớp mắt những Huyền thú kia.

“Một, hai, ba, những người kia thu phục được 3 Huyền thú, một nén nhang có thể thu phục được chừng đó cũng có thể xem là tốt rồi.”

“Các người nhìn xem Quân Thiếu thành chủ đã thu phục được 7 Huyền thú, không hổ danh là Thiếu thành chủ Phong Hòa thành.”

“Nhưng Diệp gia Diệp Thu tiểu thư vẫn còn Huyền thú đang ra, chẳng lẽ quán quân lần này là Diệp Thu tiểu thư sao? Ngoại trừ nàng, có lẽ không còn ai nữa.”

“Không, không nhất định, người xem 2 người kia...”

Mọi người theo ánh mắt của người nói, mọi người đều phát hiện ngoại trừ Huyền thú của những người tham gia đã bước ra hết vẫn còn có Huyền thú của 2 người kia vẫn đang bước ra, tựa hồ như không dứt.

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, quanh thân tỏa ra khí tức lạnh lùng mà lại rất cường đại, con ngươi màu đen ánh lên tia hàn khí dày đặc, khuôn mặt tuấn mỹ từ đầu đến cuối cũng không chút biểu tình. Phảng phất như những người đứng ở đây không xứng để lọt vào tầm mắt y.

Đồng dạng Dạ Nhược Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn người khác, lúc này nàng áo trắng phiêu nhiên, phong hoa tuyết đại, mà khí tức quanh thân lại tương xứng với Thánh Dạ đứng bên cạnh.

Lại là người kia!

Đan trưởng lão nắm chặt tay, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu bọn hắn lại phá hỏng kế hoạch của lão thì...

Trong mắt ánh lên tia ngoan lệ, khóe môi Đan trưởng lão nở ra nụ cười nham hiểm.

Hành động của lão tự nhiên bị 4 vị trưởng lão nhìn thấy, lúc này trong lòng đã cảnh giác, bởi bọn họ đều biết Đan trưởng lão đang có quyền lực cùng uy vọng thì chuyện gì cũng dám làm.

“Đan trưởng lão,” Trương trưởng lão nhíu mày, ánh mắt nhìn Đan trưởng lão không rõ hàm ý: “Chúng ta đến đây vì muốn tuyển chọn nhân tài, nếu như 2 người kia có chuyện gì không may ta không thể không tìm Giới chủ một chuyện rồi, chắc hẳn Giới chủ cũng không cho phép ngài tự chủ trương.”

Khoe môi cười lạnh, Đan trưởng lão nhàn nhạt liếc nhìn Trương trưởng lão: “Ngươi yên tâm, ta sẽ có chừng mực.” Mặc dù nói thế nhưng trong lòng đã sớm ghi hận.

Quyền lực của lão mặc dù lớn nhưng vẫn kém Giới chủ một bậc, sự việc này chắc hẳn Giới chủ cũng biết được, cho dù là lão cũng không tránh được việc bị trừng phạt.

“Mười Huyền thú? Cái gì? Lại có người có thể thu phục được 10 Huyền thú?”

Thanh âm thán phục sợ hãi vang lên làm Đan trưởng lão hồi phục lại tâm trạng, cũng làm lão nhìn thấy 10 huyền thú sau lưng Dạ Nhược Ly, thần sắc không khỏi đại biến, tròng lớn hai mắt, không dám tin nói: “Cái này... Điều này sao có thể?”

Mười Huyền thú? Thiếu nữ trẻ tuổi này lại có thể chinh phục được 10 Huyền thú?

Bốn vị trưởng lão kia đều hai mắt nhìn nhau, trong mắt ánh lên tia kinh hãi lẫn kích động.

Cho dù cuộc tỷ thí này không hạn chế, không nhất định phải dùng vũ lực, hấp dẫn cũng có công dụng như vậy, nhưng nếu có thể hấp dẫn được 10 Huyền thú thì năng lực của nàng cũng rất mạnh.

“Điều này không có khả năng!” Diệp Thu nắm chặt tay trắng như phấn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận và không cam lòng: “Sao nàng ta có thể thu phục được 10 Huyền thú? Thực lực của nàng chỉ là Huyền sư cấp thấp căn bản không đủ để ra lệnh cho 10 Huyền thú.”

Cuộc tỷ thí này Diệp Thu chỉ thu phục được 9 Huyền thú nguyên nhân là do vận khí nàng ta quá kém, trùng hợp nàng ta lại gặp phải đầu bò bướng bỉnh kia. Thực lực của đầu bò cũng không kém, so với Diệp thu còn mạnh hơn nên nàng ta cũng chẳng thể thu phục được.

“Khục khục, đã có kết quả của cuộc tỷ thí,” Trương trưởng lão thu hồi lại tâm tình vui sướng, hắng giọng nói ra: “Cuộc tỷ thí lần này quán quân là Dạ Nhược Ly, Thành Dạ và Diệp Thu cùng chinh phục được 9 huyền thú nên đều là á quân, cuối cùng là Quân Huyền Lăng, sau đó ta sẽ đọc tên 20 người được vòng chung kết, chuẩn bị cho cuộc đấu tiếp theo...”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly không tự chủ nhìn Thánh Dạ, lòng mày có chút nhướng lên. Với thực lực của y không thể nào chỉ thu phục được 9 Huyền thú, xem ra y cố ý giấu thực lực.

Nàng đã có lòng cảm giác, người này là kinh địch, nếu như ở đấu trường gặp phải quyết không thể buông tha, nếu không sẽ phải trả giá đắt...

Cuộc chung kết sẽ được cử hành vào 5 ngày sau, bất quá 20 người được tham gia vào chung kết cuối cùng cũng buông lỏng tâm tình, không còn lo lắng bị Thương Khung giới đào thải nữa.

Chỉ có 20 người chiến thắng này mới có thể vào Thương Khung giới, chung kết kia bất quá chỉ là thủ tục cần có mà thôi, dù sao thứ tự bao nhiêu cũng chỉ ảnh hưởng đến địa vị của bọn hắn khi vào Thương Khung giới mà thôi.

Vì muốn chúc mừng những người chiến thắng nên thành chủ tổ chức tiệc tối, mời những thế lực lớn ở Phong Hòa thành cùng 20 người kia tham gia.

Đương nhiên Dạ Nhược Ly cũng được mời...

Trong phủ thành chủ lúc này đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều hưng phấn vui vẻ, về phần những người thất bại dường như đã bị lãng quên...

“Ha ha, Nhược Ly, chúc mừng nàng,” Quân Huyền Lăng tươi cười bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ nhẹ vai nàng, nói: “Cuộc chung kết kế tiếp chắc hẳn nàng sẽ là quán quân, thế nhưng ta lại cảm thấy rất cam lòng.” Trong ánh mắt đặc biệt chân thành.

Đối mặt với sự chúc phúc của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly khiêm tốn cười cười: “Cuộc tỷ thí kia là ngọ hổ tàng long, ai là người thắng sau cùng còn chưa nói trước được.”

Ý Dạ Nhược Ly ám chỉ là Thánh Dạ, nhưng vào tai người khác lại thành một chuyện khác.

“Hừ, coi như ngươi tự hiểu mình.” Bỗng nhiên một thanh âm khinh thường vang lên, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đều quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thu đang hướng về phía 2 người, người vừa nói chính là tùy tùng sau lưng Diệp Thu.

Nhướng mày, Quân Huyền Lăng muốn đáp trả thì âm thanh cao ngạo của tên tùy tùng kia lại vang lên lần nữa: “Có một số người, bất quá vận khí chỉ hơi tốt một chút liên tục đứng đầu hai cuộc tỷ thí, nhưng không phải ở đâu vận khí cũng tốt như vậy, trận chung kết kia đều dựa vào thực lực bản thân, người cho rằng chỉ bằng người cũng muốn tranh ngôi quán quân? Ha ha, cái này đúng là chuyện cười, ta nói cho các ngươi biết quán quân lần này nhất định sẽ thuộc về Diệp Thu tiêu thư.”

Từ đầu đến cuối khuôn mặt của Diệp Thu vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt chưa từng liếc nhìn Dạ Nhược Ly, đoán chừng nàng ta chỉ nghĩ Dạ Nhược Ly chỉ được về bề ngoài xinh đẹp không xứng nói chuyện với nàng ta, chỉ có Quân Huyền Lăng mới xứng để nàng ta mở miệng.

Cho dù như thế nào Dạ Nhược Ly cũng chỉ là một Huyền sư cấp thấp, thua kém nàng ta rất xa, thực lực chênh lệch như vậy không phải ngày một ngày hai là có thể đuổi kịp, chiến thắng hai trận trước chẳng qua là giảm phải cú sốc mà thôi. (nghe nói giảm phải phân chó là hên =.=)

Với thực lực như vậy trong trận chung kết không thể nào có khả năng chiến thắng được, nói không chừng cũng là ngày giỗ của nàng. Lúc đó mọi người sẽ biết chiến thắng của nàng chẳng qua là vận khí tốt mà thôi.

“Con mẹ nó nguoi cho rằng mình là ai?” Khuôn mặt tuấn tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, không thể nhìn được liền thô tục xông lên: “Ta nói cho các nguoi biết quán quân lần này nhất định là Nhược Ly, ta rất có lòng tin với nàng.”

“Chỉ bằng nàng? Ha ha, một phé vật Huyền sư cấp thấp cũng xứng để so sánh với Diệp Thu tiểu thư?”

“Phé vật?” Năm chặt năm nắm đấm đánh vào mặt đối phương, như thể còn chưa đủ Quân Huyền Lăng hung hăng nhấc chân đạp lên, còn mắng: “Ta cho nguoi nể phé vật, lão tử không đạp chết nguoi thì không phải Thiếu thành chủ Phong Hòa thành Quân Huyền Lăng.”

Khỏe môi có chút co rút, Dạ Nhược Ly không ngờ Quân Huyền Lăng lại có lúc bạo phát như vậy.

Đừng nói đến Dạ Nhược Ly, những người có mặt ở đây đều không ngờ đường đường là thiếu thành chủ Phong Hòa thành lại đột nhiên gây khó dễ đối phương yếu hơn hẳn rất nhiều.

“Lăng nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh uy nghiêm vang lên từ sau lưng Quân Huyền Lăng truyền tới.

Lúc này Quân Huyền Lăng mới thu chân, quay lại nhìn người mới tới, cung kính ôm quyền: “Phụ thân, không thể trách con, tên hỗn đản này dám mắng ta là phé vật!”

Ánh mắt lạnh lẽo ác liệt liếc nhìn thanh niên đang nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn người đứng bên cạnh: “Diệp gia chủ, đây là đệ tử Diệp gia à? Ta còn nhớ rõ hẳn chỉ là một Đại Huyền sư, mà con ta lần này cũng đứng thứ 3, lại là một thân Thiên Huyền sư, không nghĩ tới một Đại Huyền sư dám mắng Thiên Huyền sư là phé vật, đây có còn là đạo lý nữa không?”

“Không, không phải, rõ ràng là ta mắng...” Nam tử tựa hồ muốn tranh luận, nhưng Quân Huyền Lăng sao có thể để gã nói, trực tiếp đạp vào miệng gã, mọi người chỉ có thể nghe tiếng xương cốt giòn tan, thanh niên liền ngất đi.

“Hừ,” Diệp gia chủ phát tay áo, sắc mặt rõ ràng không được tốt: “Cho dù đệ tử Diệp gia có làm sai thì cũng có người trong gia tộc trừng phạt, không đến phiên thành chủ nguoi phải quán!”

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt thành chủ càng ác liệt: “Đệ tử Diệp gia phải sai lầm nguoi tự nhiên muốn xử lý hẳn, nhưng người hẳn mắng lại là con ta, cách làm của Lăng nhi có gì không đúng?”

“Ai biết các nguoi có tật giật mình hay không, vì sao lúc này không để hẳn nói hết lời?” Sắc mặt Diệp gia chủ lạnh lẽo, con nguoi đen bưng lên tia lửa giận.

“Có phải có tật giật mình hay không cũng phải xem lại người Diệp gia, nếu không phải bản thân xấu hổ vì sao Diệp gia Diệp Thu thấy chết không cứu?”

Tất cả mọi người đều không ngờ một yến tiệc vui vẻ lại biến thành trận chiến căng co giữa hai thế lực lớn ở Phong Hòa thành.

“Diệp Thu, nguoi nói đã xảy ra chuyện gì?” Diệp gia chủ chuyển ánh mắt nhìn Diệp Thu, giọng điệu có chứa tức giận.

Lão tức giận đương nhiên không phải vì đệ tử Diệp gia bị đánh, dù sao người kia cũng là chi thứ, cho dù chết cũng không liên quan đến lão, điều lão tức giận là tên hỗn đản Quân Thiên Mặc này lại không để lại cho lão một chút mặt mũi, mà trước mặt lão Quân Huyền Lăng lại dám đánh đệ tử Diệp gia, cái này không phải là đánh vào mặt mũi lão sao?”

Hiển nhiên Diệp Thu bị câu hỏi vừa rồi của Diệp gia chủ làm ngây ngẩn cả người. Một chi thứ thôi cũng muốn nàng ta xuất thủ cứu sao? Người sùng bái nàng ta nhiều như vậy đâu chỉ có mình gã?

“Cha.” Cẩn nhắc xong xuôi, Diệp Thu mới chậm rãi mở miệng: “Vừa rồi Diệp Phong mắng chính là vị cô nương bên cạnh Thiếu thành chủ chứ không phải Thiếu thành chủ, Quân Thiếu thành chủ chỉ là xen vào việc của người khác.”

Nghe vậy, Diệp gia liếc mắt nhìn thành chủ, cười lạnh nói: “Quân thành chủ, nguoi nghe thấy chưa?”

“Đây chỉ là lời nói từ một phía của Diệp gia, sao có thể tin?” Thành chủ cười lạnh: “Diệp gia chủ, dùng nguoi cũng không nên quá tin tưởng vào lời người khác nói như vậy.”

Cho dù đúng như lời nàng ta nói thì sao? Con của lão tất nhiên lão phải bao che cho chứ, cùng lắm chỉ là một phé vật Diệp gia thôi, đánh thì cứ đánh, có gì phải lo ngại?

“Diệp gia cố ý giữ hai người này, xem ra ta không thể không mời Đan trưởng lão đến làm chủ.” Diệp gia chủ nắm chặt tay, hận đến nghiến răng nghiến

lợi, hai mắt hung hăng trừng thành chủ.

“Được, bốn thành chủ chờ.” Nghe vậy, thành chủ lại cười lạnh, còn tỏ vẻ khinh thường: “Cho dù là Lăng nhi của ta hay vị cô nương này, nếu tiến vào Thương Khung giới thì chính là người Thương Khung giới, cho nên nếu vũ nhục người Thương Khung giới là phế vật, không thể không nói lá gan của các ngươi cũng thật to nha, đang chính là hoài nghi tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài của các vị trưởng lão?”

Lời này cũng thật ngoan độc làm sắc mặt Diệp gia chủ biến đổi hoàn toàn.

“Xem như ngươi lợi hại!” Diệp gia chủ hung hăng phát tay áo, thanh âm lạnh lùng: “Mọi người Diệp gia theo ta rời khỏi nơi đây.”

Nói đến đó lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn thành chủ: “Quân Thiên Mặc, ngươi chờ đó cho ta, sự sỉ nhục ngày hôm nay ta nhất định phải đòi lại gấp trăm ngàn lần.”

Nhìn bóng người Diệp gia rời đi, thành chủ cười lạnh, quay đầu lại cười mở nói: “Chư vị vừa rời đi để các vị chê cười rồi, mọi người đừng để ý, tiếp tục thưởng thức yến tiệc đi nào, ha ha...”

Lời thành chủ vừa xong, mọi người cũng thu hồi tầm mắt, rất nhanh lại ồn ào náo nhiệt tựa hồ như đám người Diệp gia rời đi hoàn toàn không ảnh hưởng đến.

Trong lúc đó Dạ Nhược Ly vẫn cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt đó lạnh như băng lại chứa thêm tia tìm tòi, nghiên cứu, mà lúc nàng nhìn lại lại không hề cảm nhận được ánh mắt đó nữa.

Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn có thể đoán được ánh mắt ấy từ đâu...

Tiệc tối rất nhanh tàn, mọi người trong Phong Hòa thành ai cũng mong chờ trận chung kết vào 5 ngày sau cuối cùng cũng đến.

Trời trong xanh, nắng ấm, không mây.

Trước lời đài là quần chúng cùng người tham gia dự thi, bất quá hai đối tượng này bị một sợi dây thùng màu đỏ chia cách, để mọi người nhìn thấy có thể hiểu ngay.

Trên ghế trọng tài là bốn vị trưởng lão Thương Khung giới, lúc này lại có thần sắc khác nhau nhưng lại có điểm chung là ánh mắt đều nhìn về những người thi đấu.

“Hai lần trước Diệp Thu đều thua, cho dù thế nào thì trận chung kết này không thể thua được!” Nắm chặt quyền, ánh mắt Đan trưởng lão tập trung vào Diệp Thu, trong lòng thầm nghĩ: “Ta đã truyền cho nàng ta chút ít huyền kỹ và pháp bảo, chắc chắn sẽ thắng ở cuộc tỷ thí này, cho dù là thiếu nữ Dạ Nhược Ly kia hay nam tử Thánh Dạ đó có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là Huyền sư cấp thấp và Huyền sư đỉnh phong mà thôi.”

Cuộc chung kết được phân làm mấy trận, mỗi trận đều quyết định bằng cách rút thăm, bây giờ trong lòng mọi người đều đang cầu nguyện đừng xui xẻo như vậy, ngay từ đầu đối thủ đã là Quân Huyền Lăng hay Diệp Thu.

Trưởng lão rút trong thùng gỗ ra một tờ giấy, nhìn lướt qua nói: “Quân Huyền Lăng, Lâm Mặc.”

Người bị gọi tên mặt xám hơn tro tàn, gã thật không ngờ bản thân mình lại xui xẻo như vậy.

Trận chiến này thắng thua đã sớm rõ ràng, Quân Huyền Lăng dùng 2, 3 cước đã đánh bại đối thủ, hăng hái đi tới trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, cuộc tỷ thí này nếu như nàng cố gắng, ta tin tưởng vị trí quán quân sẽ thuộc về nàng.”

Cho dù Quân Huyền Lăng có hăng hái nhưng không hề có chút kiêu ngạo nào. Chỉ là nghe thấy lời hắn nói mọi người xung quanh đều xì mũi coi thường, chỉ có Thánh Dạ từ đầu đến cuối đều giữ thần sắc lạnh lùng, việc không liên quan đến mình rất ít làm y chấn động.

Cuộc tỷ thí phía sau, Dạ Nhược Ly không hề có hứng thú quan sát, chỉ là lúc Thánh Dạ xuất chiến nàng không khỏi nhìn một cái, trong đáy lòng đối với thanh niên này lại thêm vài phần kiêng kỵ.

“Kể tiếp, Dạ Nhược Ly và Chương Đình.”

Người được gọi tên là một thanh niên, thần sắc vui vẻ bước lên.

“Xem ra lần này ta thắng dễ dàng rồi!” Hai trận trước nàng đều là quán quân bất quá chẳng qua là do vận khí tốt mà thôi, trừ phi đại lục này không có thực nếu không một Huyền sư cấp thấp sao có thể thắng được Huyền sư cao cấp như gã?

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên lời đài, Chương Đình cao ngạo nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, ha ha...”

“Nhận thua?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, khinh thường nói: “Ngươi có tư cách để ta nhận thua?”

Nàng... lời này nói làm quần chúng dậy sóng, mọi người nhìn nàng như nghe thấy một câu chuyện cười. Cuộc chiến này dựa vào thực lực, không hề dựa vào vận khí như hai trận trước, một Huyền sư cấp thấp có thể làm nên trò trống gì?

“Ha ha, ngươi muốn tìm cái chết, ta đây sẽ thỏa mãn cho ngươi.” Chương Đình cười lớn hai tiếng, trong mắt có tia lãnh ý: “Đánh bại ngươi chắc hẳn Diệp Thu tiểu thư sẽ coi trọng ta thêm vài phần.”

Con ngươi đen hiện ra hàn ý, nàng quyết định không nói nhảm, một đường chân cong quét lên người Chương Đình mà đánh. Cũng không đợi Chương Đình định thần lại đã bị Dạ Nhược Ly đá bay ra ngoài, chặt vật rơi xuống lồi đài.

Cho dù Dạ Nhược Ly đã áp chế thực lực thành Huyền sư cấp thấp nhưng đối phó với một Huyền sư cao cấp cũng là chuyện dễ dàng, tuy nhiên ai có thể ngờ một người bị người khác khinh thường lại chỉ dùng một chiêu đã đánh bại được đối phương?

Tất cả đều há mồm, sững sờ nhìn người trên lồi đài, bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ thói đời thay đổi rồi sao? Một Địa Huyền sư cấp thấp có thể đánh bại Địa huyền sư cao cấp?

“Cái gì?” Hỏa trưởng lão vội vàng đứng lên, trừng to mắt, không thể tin được, ni non nói: “Đúng vậy, ta cảm nhận được thực lực của nàng là cấp thấp nhưng...không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ta.”

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt của Đan trưởng lão, mấy vị còn lại đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nhân tài, đó là một nhân tài.” Chưa bao giờ khen ngợi người khác quá đáng, Trương trưởng lão lên tiếng, lúc này lão đặc biệt không hề keo kiệt khích lệ: “Không biết biểu hiện tiếp theo của nàng như thế nào? Ta thật mong chờ, ha ha.”

“Hừ.” Đan trưởng lão khinh thường hừ lạnh, nói: “Cho dù nàng có lợi hại như thế nào thì có thể đánh thắng được Diệp Thu sao? Đã không có thực lực thì nàng chính là một phế vật, cũng chỉ có ngươi mới gọi phế vật là nhân tài.”

Bốn vị trưởng lão cũng không để ý đến Đan trưởng lão, bởi vì ngày đó trở mặt nên bọn hắn cũng không quan tâm đến loại người này nữa.

Trong đám trưởng lão, Đan trưởng lão tài trí hơn người rõ ràng đã bị cô lập, lão tự cho rằng vì bản thân thu nhận được đồ đệ tốt nên bốn lão gia hỏa kia ghen tỵ, mà bọn hắn có gan ghét cũng vô dụng, Diệp Thu đã bị lão định trước rồi.

Cuộc tỷ thí của Dạ Nhược Ly cũng là trận đấu cuối cùng, từ 20 người xuống còn 10 người.

Trận đấu vòng loại thứ 2 tiếp tục mở ra, cuộc chiến này Dạ Nhược Ly cũng không đụng phải Quân Huyền Lăng, Diệp Thu và Thánh Dạ, bốn người bọn họ tự nhiên sẽ được đặt vào hàng xuất sắc.

Hôm nay chỉ còn 5 người...

“Còn lại 5 người, ta muốn nói tiếng chúc mừng.” Trương trưởng lão vuốt ve chòm râu trắng, nhân nhật cười nói: “Kế tiếp, chính là xếp top 3, hy vọng các vị sẽ dùng toàn lực để cạnh tranh, xếp được top 3 trở lên sẽ được nhận một phần đại lễ của Thương Khung giới.”

Nghe vậy hô hấp của Quân Huyền Lăng và Diệp Thu đều tăng theo vài phần, chỉ có Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi sắc mặt.

“Trận đấu tiếp theo Dạ Nhược Ly và Diệp Thu.”

Thanh âm Trương trưởng lão vang lên, tiếng vọng khắp quảng trường...

“Là Diệp Thu tiểu thư, xem ra nữ tử Dạ Nhược Ly kia thua chắc rồi, phải biết thực lực của Diệp Thu tiểu thư đã đạt đến Thiên Huyền sư, chắc chắn, thiên phú bậc này ở Phong Hòa thành đúng là cực hiếm thấy.”

“Đúng vậy, nói thật Dạ Nhược Ly kia cho dù là dung mạo khí chất đều đẹp hơn tốt hơn Diệp Thu tiểu thư, đáng tiếc Diệp Thu tiểu thư chính là người Diệp gia, lại là Thiên Huyền sư, nàng ta có thể thua sao?”

“Cuộc chiến này không cần nhìn cũng biết được thắng thua rõ ràng.”

Quân Huyền Lăng nhướng mày, nhìn đám người đang nghị luận khinh thường, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly: “Đi thôi Nhược Ly, ta tin tưởng nàng, có cảm giác nàng che giấu thực lực rất sâu.”

Mỉm cười, Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, trực tiếp nhảy lên lồi đài.

Trong mắt Diệp Thu xoẹt qua tia mỉa mai, nàng ta cũng hướng về phía lồi đài nhảy lên, vững vàng đón gió. Khuôn mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng giữa hàng lông mày lại lộ vẻ cao ngạo cùng đắc ý.

“Nha đầu Diệp gia quá mức khoe khoang rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thờ dãi nói: “Nếu so sánh ta cảm thấy thích nữ tử Dạ Nhược Ly kia hơn.”

“Ngươi chính là không ăn được nho thì chê nho xanh.” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm lại thêm vài phần trào phúng: “Một phế vật sao có thể so sánh với Diệp Thu? Ánh mắt lão phu sao có thể chệch lệch như thế? Ngươi cứ chờ xem nàng tối đa chỉ tiếp được 3 chiêu, sau đó thua là chuyện

không thể nghi ngờ, nói 3 chiều là quá nể mặt nàng rồi.”

Lam trưởng lão nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng giải thích. Nhưng trong mắt mắt lão lại chứa vẻ khinh thường, bộc lộ ra ngoài thể hiện tâm trạng.

“Hôm nay trên lôi đài này chính là nơi ngời táng thân (chết)!” Sắc mặt Diệp Thu bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly, đây là lần đầu tiên nàng ta mở miệng ra nói, tựa hồ như có thể được nói chuyện với nàng ta, thậm chí chết trong tay nàng ta cũng là một loại phúc khí của nàng.”

Bất kể là nàng hay nam tử Thánh Dạ kia, nếu gặp phải nàng ta đều chết không thể nghi ngờ! Nếu không phải bọn hắn vượt mặt nàng ta trong 2 cuộc thi vòng loại kia làm tổn thương lòng tự ái của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn hắn!

Khuôn mặt tuấn tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, hắn cảm nhận được Diệp Thu đang động sát ý.

Thánh Dạ nhìn hai bóng dáng trên lôi đài, ánh mắt lạnh lùng lại xoẹt qua ánh sáng mờ mịt, nhưng lại biến mất quá nhanh khiến người khác không thể nắm bắt được.

Ngay lúc này Diệp Thu xuất thủ...

Ngân kiếm (kiếm bạc) lập lòe, thiên biến vạn hóa, phảng phất như xung quanh có vô số ảo ảnh, làm người nhìn phải hoa mắt.

Môi nàng ta dương lên cười lạnh, giống như sắp nhìn thấy cảnh một thân áo trắng Dạ Nhược Ly đang nằm trên đồng máu, bất quá nàng ta cũng chưa hết hận, phải đâm nàng thêm 100 lỗ thủng mới có thể làm tiêu tan nỗi hận bị cướp đi ánh hào quang của nàng ta.

Đối mặt với đường kiếm ảo diệu kia, thân sắc Dạ Nhược Ly vẫn lâm đậm như cũ, đón gió mà đứng, áo trắng tung bay, một thân tao nhã.

“Chẳng lẽ nàng bị dọa sợ đến choáng váng? Tại sao không cử động? Đoán chừng Thiên Huyền sư xuống chiều làm nàng không thờ nổi?”

“Ta xem hình như không phải vậy, nét mặt nàng rất đậm đặc, thật giống như không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt.”

“Không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt? Điều này sao có thể? Diệp Thu chính là Thiên Huyền sư đó nha, mặc dù nàng có thể đánh bại được cấp bậc lớn hơn nhưng nếu có thể đánh bại luôn cả Thiên Huyền sư thì vượt cấp bậc cũng quá lớn a?”

Mọi người đều lắc đầu, hiển nhiên không tin vào lời người kia vừa nói, chỉ có Quân Huyền Lăng đi cùng nàng từ vòng loại đến đây mới nhìn thấy được nàng không đơn giản như bề ngoài.

“Đi chết đi!” Trong mắt Diệp Thu đầy hàn quang, trên người toát ra sát cơ dày đặc.

“Đan trưởng lão, người dạy nàng ta Huyền Vân kiếm pháp?” Sắc mặt Trương trưởng lão biến đổi, vội vàng đứng lên: “Nhanh, mau ngăn cản nàng ta lại, đây đều là nhân tài tuyển chọn cho Thương Khung giới, không thể để bọn họ xảy ra chuyện được.”

Đan trưởng lão liếc nhìn Trương trưởng lão, khinh thường cười lạnh: “Nếu nàng có chết cũng nên trách nàng tài nghệ không bằng người, phế vật như vậy Thương Khung giới cần sao?” Vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào cử động của 4 vị trưởng lão, lão nhất định phải ngăn cản đám gia hỏa này cứu viện.

Dạ Nhược Ly cầm chuôi kiếm, chậm rãi rút ra, giờ kiếm tay, trực tiếp nghênh chiến.

“Thật là đồ ngu ngốc!” Cười lạnh một tiếng, Diệp Thu không cho là đúng, mà trong nháy mắt hai kiếm chạm nhau sắc mặt nàng ta thay đổi, bước chân đột nhiên lùi lại phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người ngạc nhiên, há mồm tròn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dáng vẻ tươi cười cứng lại, Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt tay: “Điều này sao có thể? Diệp Thu đã sử dụng Huyền Vân kiếm pháp cũng không thể thắng được nàng?”

Biểu hiện của nữ tử này không giống như Địa Huyền sư.

Nếu muốn ẩn giấu thực lực, qua mắt Huyền tôn là bọn hắn thì nàng phải đạt đến Huyền thánh, nếu không căn bản không thể che giấu được.

Nhưng điều này sao có thể? Với tuổi của nàng, căn bản không có khả năng đạt đến Huyền thánh!

“Người muốn giết ta?” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới chỗ Diệp Thu, trường kiếm chia vào dung nhan tái nhợt của nàng ta, cười lạnh lùng: “Đã có rất nhiều người đối địch với ta, bất quá bọn hắn đều có chung một kết cục...”

Dừng lại một chút, thanh âm khắc nghiệt vang vọng khắp quảng trường.

“Đó chính là, chết!”

Bắc Ảnh Đồi, gia tộc tương trợ, hoàng tộc Hiên Viên quốc, Vân gia hay Mộc gia...Hôm nay những người kia đã đi tới hoàng tuyến, nàng ta cũng không ngoại lệ.

Sắc khí dày đặc tỏa ra lan tỏa khắp quảng trường, dù sao Dạ Nhược Ly cũng đã trải qua 2 đời, sát khí sao có thể thua kém Diệp Thu? Cảm nhận được sát khí dày đặc, ai cũng biến sắc.

Bốn người trưởng lão chưa kịp hoàn hồn, thì đã thấy một bạch quang bắn ra, bọn hắn đều vội vàng quát lên: “Đan trưởng lão, người không thể nhúng tay vào!”

Đan trưởng lão có thể nghe lời bọn hắn nói sao?”

Ngay lúc Dạ Nhược Ly nâng trường kiếm đâm tới thì một luồng khí tức cường đại sau lưng ập tới, đồng thời là tiếng quát kinh thiên động địa: “Phế vật, dùng tay cho lão phu!”

“Àm ăm!”

Dạ Nhược Ly chỉ cảm thấy dường như có một tảng đá lớn hung hăng đập vào lưng nàng, sau lưng truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, dù máu tươi xông lên cổ họng nàng vẫn kiên quyết nuốt xuống.

Không thể để mọi người thấy được dáng vẻ chật vật của nàng!

Huyền tôn cao cấp, đây chính là thực lực Huyền tôn cao cấp!

Càng lên cao, thực lực chênh lệch càng lớn, cho dù là 100 Huyền tôn cấp thấp cũng không thể bằng 1 Huyền tôn cao cấp, những điều này không phải không có đạo lý, nàng bị Huyền tôn cao cấp đánh bị thương.

Có thể thấy được thực lực Huyền tôn cao cấp cường hãn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 4: không giết người thì làm người tức chết!

editor: aries mai.

“Người muốn chết!” trong mắt Đan trưởng lão ngập tràn hàn khí, mà luồng khí tức cường đại bao phủ Dạ Nhược Ly, làm nàng cảm nhận rõ ràng cơn phản nộ của lão.

Thời khắc quyết định, bốn bóng dáng nhảy lên lôi đài, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản Đan trưởng lão: “Đan trưởng lão người đã quên quy định của lôi đài?” Trưởng trưởng lão nhường mày, trong lòng thầm mắng lão thất phu vô sỉ, lão ta sống gần 100 năm cũng chưa gặp ai vô sỉ hơn lão.

“Quy định?” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm bá đạo vang vọng khắp nơi: “Lời lão phu nói chính là quy định, ta nói một là một, ai dám nói hai? Huống chi xử nha đầu này dưới mí mắt ta còn muốn giết người, lão phu cũng là một trong những trọng tài, sao có thể để chuyện này xảy ra?”

“Hừ!” Hỏa trưởng lão dĩ nhiên nhìn không được động thân bước ra, đứng trước những người còn lại, khóe môi cong lên khinh thường: “Đan trưởng lão, bởi vì nể mặt đồng liêu nên chúng ta mới nhẫn nhịn người, dù người có giúp Diệp Thu gian lận chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, ở vòng đấu vòng loại nếu không phải người ra lệnh Huyền thú Vân Lĩnh Phong không được phép gây khó dễ cho Diệp Thu thì đội ngũ nàng ta có thể đạt được 700 điểm tích lũy? Nàng ta cướp điểm tích lũy của đồng đội rồi tự nhận là của mình, chúng ta cũng đã nhìn đủ rồi.”

Lời lão nói khiến mọi người ăm ăm tiếng vang.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt nắm đấm, khí tức toàn thân lại bộc phát ra, so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

“Lúc thi đấu tranh cử người cũng đã cảnh báo chư thú phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ta, đáng tiếc vận khí của nàng ta thật không tốt, gặp thú nào không gặp lại gặp đúng thú đầu bò ngang bướng nên chỉ được 9 Huyền thú.” Hỏa trưởng lão dường như không thấy sắc mặt Đan trưởng lão thay đổi vẫn tiếp tục cười lạnh nói: “Vừa rồi, Diệp Thu toát ra sát khí, chúng ta muốn ngăn cản người lại nói nếu nàng chết thì do tài nghệ không bằng người, người Thương Khung giới không cần phế vật như thế, vì sao bây giờ Dạ Nhược Ly ra tay giết Diệp Thu người lại lấy thân phận trọng tài ra ngăn cản?”

Nói tới đây, Hỏa trưởng lão dừng lại một chút, trong lời nói lại thêm vài phần trào phúng: “Đồng liêu với người ta cảm thấy thật si nhục, ta không ngờ người lại là người vô sỉ như thế.”

Lời nói kia của Hỏa trưởng lão làm mọi người nhìn về phía Diệp gia và Hỏa trưởng lão bằng ánh mắt đầy khinh thường.

Đường đường là người của Thương Khung giới, là một trong hai thế lực lớn nhất đại lục, là trưởng lão quyền cao chức trọng lại giúp người ta gian lận,

như thế đối với những người tham gia thi đấu khác thật không công bằng.

Lời này nếu là người bình thường nói bọn hắn nhất định không tin, nhưng Hỏa trưởng lão cũng là trưởng lão Thương Khung giới, lời lão nói sao có thể là giả được?

Sắc mặt Diệp Thu tái nhợt, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nàng ta biết rõ nếu sự việc gian lận đã bị lộ thì nửa đời sau của nàng ta coi như xong rồi.

Là nàng, đều là tại nàng, nếu không có nàng thì những chuyện này sẽ không xảy ra, nàng mới chính là nguyên nhân gây nên mọi chuyện.

Ngẩng đầu lên, Diệp Thu hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nàng ta cứ nghĩ những điều này đều là do Dạ Nhược Ly làm sai, nếu không phải vì nàng, Hỏa trưởng lão sẽ không nói ra chuyện nàng ta gian lận.

Đến tận bây giờ Diệp Thu cũng không chịu nhận ra bản thân mình gian lận là điều hoàn toàn sai lầm.

“Xem ra người Thương Khung giới cũng chẳng ra gì,” Quân Huyền Lăng cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm thấy chương mắt Đan trưởng lão và người Diệp gia, huống chi lúc này bọn hắn lại có cuồng vọng làm tổn thương Dạ Nhược Ly.

Lời nói mở đầu liền có những lời sau vang lên.

“Đúng vậy, đường đường là người Thương Khung giới lại có loại người vô sỉ như vậy.”

“Trước kia ta còn ái mộ Diệp Thu, lại không ngờ rằng nàng ta dựa vào gian lận mà nhận được hai lần đứng thứ 3, thật sự buồn cười.”

“Vừa rồi nàng ta lại muốn giết vị cô nương kia, không phải là người so với nàng ta còn xuất chúng hơn sao? Lúc trước lão tử có mắt như mù mới ái mộ nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa trưởng lão Thương Khung giới cũng quá thiên vị đi nha? Ngay cả quy định không thêm đề ý, còn so sánh? Nếu thì cứ trực tiếp tuyên bố Diệp Thu là quán quân không phải khoe hơn sao?”

Hiển nhiên cách làm của Đan trưởng lão làm toàn dân Phong Hòa thành chương mắt.

“Khục khục,” Quân Huyền Lăng ho khan hai tiếng, con mắt chớp lên: “Chư vị, Thương Khung giới cũng không chỉ có Đan trưởng lão vô sỉ, những trưởng lão còn lại đứng đây đều là cao thủ chân chính, chỉ có thể nói Đan trưởng lão chính là một con sâu làm rầu nồi canh, bây giờ chúng ta sẽ để Thương Khung giới cho chúng ta một công đạo.”

“Đúng vậy, cho chúng ta một công đạo.”

“Là trưởng lão Thương Khung giới cũng không được gian lận nha, phải cho chúng ta một công đạo!”

Sắc mặt Đan trưởng lão giận dữ, liếc nhìn đám người, nhưng sau lời nói ấy bóng dáng Quân Huyền Lăng đã biến mất trong đám người kia.

Đáng giận!

Nắm chặt quyền, hàm răng cắn “Khanh khách!”, trong mắt đều là sát cơ.

Nếu Quân Huyền Lăng không nhanh chân chạy trước, có lẽ đã bị lão hạ độc thủ.

“Ah!”

Đan trưởng lão còn chưa thu hồi ánh mắt, một thanh âm đau đớn bén nhọn vang lên khắp chân trời, nổi thẳng đến mây xanh, làm đám chim đang nghỉ ngơi trên cây sợ hãi vỗ cánh bay lên không trung.

Quay đầu nhìn lại, cả cuộc đời này của Đan trưởng lão không thể nào quên được ngày hôm nay...

Diệp Thu nằm trong vũng máu, tay chân đều bị chặt đứt, trên yết hầu còn cắm một thanh trường kiếm, cặp mắt trừng lớn, tựa hồ như đến chết cũng không nhắm mắt.

Lửa giận nổi lên, từ trước đến giờ lão chưa từng phần nộ như thế.

Nữ nhân này rõ ràng trước mặt lão lại dám giết đồ đệ của lão, loại sỉ nhục này sao lão có thể chịu được? Hôm nay không giết được nàng, lão thề không làm người.

Chúng trưởng lão chỉ còn biết lắc đầu thở dài, nha đầu này một chút thiệt thòi cũng không muốn. Người khác muốn giết nàng, nàng nhất định phải giết chết người đó, không biết tính cách này là tốt hay xấu nữa.

“Xú nha đầu, lão phu muốn giết ngươi!” Con người Đan trưởng lão đỏ bừng, lửa giận thiêu đốt toàn thân, lúc này khí tức cũng không thể thu lại, ầm ầm phát ra.

Uy lực của Huyền tôn áp đảo toàn bộ quảng trường, những người có tu vi thấp thật sự rất khó thở.

“Không hay!” Quân Huyền Lăng biến sắc, mở rộng bước chân chạy về phía lối đi, nhưng dưới khí thế áp đảo của Huyền tôn, ngay cả bước đi đối với hắn cũng là một loại khó khăn.

“Đan trưởng lão, không được!” Ngô trưởng lão tránh bước lên trước, ngăn cản uy lực của Đan trưởng lão, khuôn mặt luôn tươi cười biến mất, thay vào đó là một vòng nghiêm túc.

“Nàng là người Thương Khung giới, còn là nhân tài, cho nên ngươi không thể giết nàng.”

“Nàng giết chết đồ nhi lão phu nhìn trúng, lão phu muốn giết nàng để báo thù là đương nhiên,” Đan trưởng lão vẫn toát ra sát khí, ngày càng nồng đậm: “Bất quá nề mặt mũi các ngươi, lão phu có thể không động thủ, chỉ cần nàng dùng toàn bộ thực lực của mình để chống cự lại khí thế của lão phu thì lão phu sẽ tha cho nàng một con đường sống, hơn nữa sẽ không truy cứu việc này nữa!”

Chống cự lại khí thế của lão? Nếu không bốn người bọn họ đứng chắn trước mặt thì nàng đã là vũng máu tươi rồi.

Bốn trưởng lão đều bắt đầu dè dặt, xem ra Đan trưởng lão muốn giết chết nàng là điều không thể nghi ngờ, chỉ là nếu bọn hắn để mặc Đan trưởng lão tự ý lộng hành thì Thương Khung giới sẽ mất một nhân tài, còn có, uy danh sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.

Nhưng bọn hắn có bất mãn với Đan trưởng lão đến đâu đi chăng nữa thì cũng là đồng liêu, đồng liêu tương tàn là điều tối kỵ nhất của Thương Khung giới.

Lúc bốn vị trưởng lão đang khó xử thì một thanh âm lạnh nhạt kiên định vang lên: “Bốn vị trưởng lão, việc hôm nay các vị bảo vệ ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá ai làm thì người ấy chịu, ta đã giết Diệp Thu thì nhất định sẽ chịu trả giá cho chuyện này, cho dù cho ta làm lại, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Huyền tôn cao cấp thì sao? Nếu nàng muốn chạy trốn, lão có thể làm được gì?

Mà nàng cũng không muốn thông qua chuyện này mới có thể tiến nhập vào Thương Khung giới, trời không tuyệt đường người, nhất định sẽ có đường khác, cho nên căn bản nàng không muốn buông tha cho Diệp Thu.

Nghe vậy, bốn vị trưởng lão quay đầu nhìn lại, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

Thiên phú như nàng ở Thương Khung giới có rất nhiều nhưng dũng khí nữ nhi như nàng thì thật không có nhiều.

Đại khái có rất nhiều đàn ông thấy hồ thẹn à?

Bước đến trước mặt Đan trưởng lão, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, cười lạnh lùng: “Ngươi muốn khí thế đối phó ta? Vậy ngươi thì triển đi, nhưng đừng quên lời ngươi vừa nói.”

Nhìn dung nhan lạnh lùng tuyệt thế của Dạ Nhược Ly, trong lòng Đan trưởng lão bỗng có cảm giác không lành, sao nàng lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nàng chắc chắn có thể chống cự lại khí tức của lão?

Suy nghĩ, Đan trưởng lão lắc đầu, trào phúng cười, thầm nghĩ: “Cho dù nàng có dùng toàn thực lực cũng chỉ là Địa Huyền sư, ngay cả Thiên Huyền sư cũng khó có thể chống cự được khí thế Huyền tôn, nàng bình tĩnh như vậy là muốn lừa lão phu thôi, muốn lão phu bỏ cuộc, nàng cho rằng lão phu ngu ngốc sao?”

Lam trưởng lão há hốc mồm, định nói gì đó nhưng nhìn thấy Dạ Nhược Ly bình tĩnh như vậy, cuối cùng cũng nuốt lời định nói xuống.

“Hừ, ngươi muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!” Khuôn mặt Đan trưởng lão âm trầm đáng sợ, lập tức khí thế cường hãn bộc phát ra, hiển nhiên muốn dùng khí thế này đè chết Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly, chạy đi!” Quân Huyền Lăng cắn răng thật chặt, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng.

Tuy khí thế Đan trưởng lão phát ra chỉ nhằm vào Dạ Nhược Ly nhưng tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy khó thở.

Đây là Huyền tôn cường giả? Quả thật quá cường hãn.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thánh Dạ không hề biến đổi, con ngươi lạnh như băng tập trung nhìn bóng dáng áo trắng đón gió mà đứng đó, nhưng ngay cả y cũng không phát giác ra con ngươi bị tầng sương bao phủ đang dần dần tản ra. Bất quá chỉ là trong phút chốc, ngay lập tức liền phục hồi lại ánh mắt lạnh lùng kia.

“Àm ầm!”

Khí thế cường đại đè xuống đầu, Đan trưởng lão vô cùng tự tin, thiếu nữ kia nhất định đã bị khí thế của mình đè nát bấy.

Nhưng lão chưa kịp vui vẻ bao lâu thì khóe môi liền cứng nhắc...

Chỉ thấy trên lối đi, thiếu nữ kia vẫn đứng vững vàng, sắc mặt không hề thay đổi, dưới khí thế áp bức của Đan trưởng lão nàng vẫn không hề tổn hại chút nào.

Lười biếng ngáp một cái, Dạ Nhược Ly xấu hổ cười: “Đây là khí thể Huyền tôn? Ta nghĩ là ngươi chưa ăn cơm hay khí lực cũng chỉ có chừng đó?”

Dung nhan già nua biến sắc, Đan trưởng lão nắm chặt tay, dùng toàn bộ khí lực áp về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả ai cũng kinh ngạc mở to mắt, ai có thể ngờ được Dạ Nhược Ly dưới khí thể Huyền tôn lại có thể thoải mái như thế, Địa Huyền sư sao có thể làm được điều này?

Lúc này, trên người nàng hiện lên hào quang tấn cấp.

Đúng vậy, nàng tấn cấp rồi, hôm nay khí thể trên người nàng chính là Địa huyền sư trung cấp.

Không chỉ những người ở đây, ngay cả mấy vị trưởng lão Thương Khung giới cũng bị sự việc này làm cho choáng váng, loại kết quả này thật sự vượt qua suy nghĩ của mọi người.

Không ai biết được, hào quang tấn cấp này là do Dạ Nhược Ly mượn 5 thần quyết thi triển, nàng đem khí thể ở mức Địa Huyền sư trung cấp, chính là muốn làm Đan trưởng lão tức chết!

Ta giết không được ngươi thì cũng muốn làm ngươi tức chết!

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Dạ Nhược Ly.

“Cuối cùng cũng đột phá!” Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười, khẽ nói: “Bất quá cũng nhờ Đan trưởng lão, nếu không phải ngươi tương trợ chắc ta chẳng có cách nào đột phá được.”

Nghe vậy, mặt mo của Đan trưởng lão đỏ bừng, con ngươi lóe lên tia độc ác, một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra, hung dữ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Lão muốn giết nàng không ngờ lại giúp nàng tấn cấp, loại cảm thụ này không phải ai cũng chấp nhận được.

“Đan trưởng lão, chẳng lẽ ngươi còn muốn giúp ta đột phá Địa Huyền sư cao cấp? Như vậy, ta liền cảm tạ trước.” Dạ Nhược Ly khiêu mi nhìn Đan trưởng lão, giọng điệu vô cùng trào phúng.

Đan trưởng lão vội vàng thu khí tức, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

Nếu Dạ Nhược Ly muốn giả bộ tấn cấp lên cao cấp kỳ thật rất dễ dàng, nhưng làm thế quá giả tạo nên nàng cũng không làm vậy.

Thánh Dạ nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, đôi mắt lạnh như băng dường như đã nhìn thấu tất cả nhưng cũng không lên tiếng.

“Đan trưởng lão, khí thể của ngươi không giết được nàng, như vậy thì chuyện này về sau cũng không nên nhắc tới nữa.” Ngô trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm đến trước mặt Đan trưởng lão, nói ra.

Lần này cho dù Đan trưởng lão cực kỳ không cam tâm nhưng chỉ có thể tha cho nàng một mạng.

Trước khi đi, lão quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, phát mạnh tay áo đi thẳng.

Hiện tại cứ tạm tha cho nàng, chờ nàng tiến vào Thương Khung giới lão sẽ có nhiều cơ hội để đối phó với nàng, chẳng lẽ mấy lão gia hỏa Thương Khung giới lúc nào cũng ở bên cạnh nàng?

Chỉ sợ nàng không có đủ tư cách này, được đường đường là trưởng lão Thương Khung giới bảo hộ.

Lúc đó, lão muốn giết nàng, ai có thể cứu được?

“Khục khục.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt nhìn đám người phía dưới, chậm rãi nói: “Bởi vì xảy ra chuyện đột ngột nên xếp loại 3 người đứng đầu tạm thời ngừng lại, ngày mai tiếp tục, các vị, tan cuộc a.”

Phát phát tay áo, Ngô trưởng lão và mấy vị trưởng lão còn lại lần lượt rời khỏi nơi này.

Ngày hôm nay uy danh Dạ Nhược Ly đã lan truyền khắp Phong Hòa thành, không ai dám khinh thường nàng nữa.

Có thể dùng thực lực Địa Huyền sư giết chết Thiên Huyền sư? Trên đời này mấy ai có thể làm được? Chứ đừng nói đối mặt với khí thể Huyền tôn vẫn bình yên, thế nhưng hết lần này đến lần khác nàng đều làm được.

Ban đêm, trong khách điểm, Dạ Nhược Ly vừa bước vào phòng trọ liền cảm nhận được khí tức lạnh như băng từ phòng bên cạnh. Vốn, Dạ Nhược Ly cũng không có lòng hiếu kỳ bất quá bây giờ là thời điểm mấu chốt, cho nên nàng càng phải cẩn thận hơn. Nuốt một viên đan dược che giấu khí tức toàn thân, nàng mới cẩn thận bước ra ngoài.

Càng tiếp cận khí tức truyền ra từ gian phòng, hơi lạnh càng cường hãn, nếu không phải Dạ Nhược Ly tu luyện 5 thần quyết lại có nhãn Huyền Linh bảo

hộ, chỉ sợ cũng khó lòng chịu được.

Duỗi ngón tay chọc thủng một lỗ trên cửa sổ, Dạ Nhược Ly đưa mắt vào nhìn, khi thấy cảnh tượng trong phòng không khỏi sửng sốt: “Là y? Nếu ta đoán không nhầm, y tu luyện chính là Băng hệ công pháp!”

Hàn khí ngập tràn trong phòng, nam tử ngồi trên giường, toàn thân y đều bao phủ một tầng sương mỏng. Dung nhan tuấn tú tái nhợt nhưng không có chút suy yếu, đôi môi bị lạnh đến phát tím, áo trắng bao phủ toàn thân run rẩy không thôi, bất quá y vẫn tiếp tục vận hành công pháp.

Vào lúc này, nam tử tóc đen mắt đen dần dần biến thành băng, hàn khí trên người ngày càng đậm đặc.

“Phốc!”

Bỗng nhiên nam tử phun ra một ngụm máu tươi, máu rơi vãi trên mặt đất, mà thân thể của y ngã xuống giường, bất tỉnh nhân sự.

“Chẳng biết tại sao ta cảm nhận được thực lực của y mạnh đến mức không hợp lý!” Dạ Nhược Ly dừng lại trong cửa phòng nam tử, khoe môi cong lên: “Nếu như ta cứu được y, y tất nhiên nợ ta một món nợ ân tình, như vậy lúc làm việc ở Thương Khung giới cũng thuận lợi hơn.”

Con người khẽ chớp, Dạ Nhược Ly không lo lắng trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bước nhanh đến bên cạnh Thánh Dạ, nàng lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng y.

Ít lâu sau lớp băng màu xanh dần tan ra thành màu đen, mà cặp mắt kia cũng chậm rãi mở ra.

Đập vào trong mắt chính là hình ảnh thiếu nữ tuyệt sắc, hiển nhiên Thánh Dạ không ngờ Dạ Nhược Ly sẽ xuất hiện ở đây, sửng sốt một chút, sau đó phục hồi tinh thần, thanh âm không chút cảm xúc: “Người nhìn thấy?”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, liếc nhìn Thánh Dạ: “Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói với ai đâu.”

“Hôm nay người đã cứu ta.” Trầm mặc một chút, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu, đồng tử lạnh như băng nhìn thẳng Dạ Nhược Ly: “Cho nên ta thiếu người một món nợ ân tình.”

Dạ Nhược Ly muốn là những lời này, bằng không nàng tuyệt đối không cứu cái người xa lạ này.

“Nếu người đã không có chuyện gì, ta cũng nên về nghỉ ngơi đây.” Dứt lời, nàng quay người muốn rời khỏi đây, lúc sắp đến cửa thì một thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Người không hỏi ta tu luyện công pháp gì?”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly không quay đầu lại nói: “Người tu luyện công pháp gì thì có liên quan gì tới ta? Thật có lỗi, đối với chuyện của người, ta thật không có hứng thú.”

Nàng cứu y vì muốn y nợ nàng, về phần chuyện của y, nàng cũng không muốn biết. Bởi nàng biết rõ đôi khi biết nhiều quá cũng không hẳn là chuyện tốt...

Ánh mắt Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, cho đến khi nàng hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, y cũng chưa thu hồi lại, chỉ là tầng sương mỏng trong mắt tan ra thật lâu cũng chưa khỏi phục.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời lên cao, quần chúng lại tập trung xung quanh lối đi, so với ngày hôm qua còn đông hơn.

Trận chung kết cuối cùng cũng tới...

“Các vị, bởi vì chuyện hôm qua nên trận chung kết bị trì hoãn, ta thật áy náy,” Ngô trưởng lão mỉm cười, ánh mắt như hồ ly nheo lại: “Đêm qua ta và mấy vị trưởng lão đã thức trắng đêm bàn bạc với nhau, cảm thấy chuyện Diệp Thu đều là tự làm tự chịu, nàng ta muốn giết người trước nên người khác muốn giết lại nàng, cho nên không thể trách ai được, mà cuộc tỷ thí của nàng ta lại thiếu đi sự công bằng cho nên không có hiệu lực, về phần Diệp gia tộc sẽ bị trục xuất ra khỏi Phong Hòa thành.”

Bởi Phong Hòa thành nằm trong quyền cai quản của Thương Khung giới nên Ngô trưởng lão tự nhiên có đặc quyền này.

Sự việc ngày hôm qua dĩ nhiên đã làm nhiều người tức giận, cho dù một mình Đan trưởng lão làm sai nhưng lại ảnh hưởng đến Thương Khung giới nên Diệp gia phải bị trừng trị.

Loại kết quả này đúng là hả lòng hả dạ, nhất là những gia tộc bị Diệp gia lấn áp đều không nhịn được hả hê.

“Tốt rồi, ta chỉ nói đến đây thôi, tiếp đó luận võ là Quân Huyền Lăng và Phùng Lăng.”

Thanh niên tên Phùng Lăng chỉ là trùng hợp được xếp vào 5 người đứng đầu, lúc này nhìn thấy đối thủ của mình là Quân Huyền Lăng, vội vàng giơ tay lên, nói: “Ta...Ta nhận thua.”

Ai cũng ngạc nhiên nhìn gã, không ngờ lại có người chưa chiến đã hàng.

“Khục khục, nếu đối phương đã nhận thua, người thắng chính là Quân Huyền Lăng.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, lại rút một tờ giấy trong thùng gỗ ra: “Tỷ thí tiếp theo là Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng.”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng hơi sùng sốt, khóe môi hiện ra nụ cười khỏ: “Trưởng lão, ta cũng nhận thua!”

Mọi người lại thêm một phen há mồm tròn mắt, ngay cả Thiếu thành chủ cũng nhận thua?

Lập tức nghĩ ngay đến Diệp Thu đã bị đánh bại ngày hôm qua, bọn hắn lại bình thường trở lại...

Phóng mắt nhìn hai người còn lại, Ngô trưởng lão cười nói: “Xem ra không cần phải rút thăm nữa, Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ, quán quân hôm nay hai người cùng tới tranh đoạt đi.”

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt chặt chẽ nhìn Thánh Dạ, trong lòng không hề thả lỏng một giây một phút nào.

Đồng thời Thánh Dạ cũng nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt đụng nhau đều xác định mục tiêu của mình, cho dù Dạ Nhược Ly có cứu y, y cũng không vì thế mà nhẹ tay với nàng.

Cái này không phải vì vị trí quán quân mà là vì cuộc giao phong (trận chiến) của bọn họ.

Thánh Dạ giơ tay lên chuông, không khí xung quanh hội tụ trong lòng bàn tay y dần dần ngưng tụ lại thành một thanh trường kiếm bằng băng màu xanh, thân kiếm toát ra hàn khí, mà loại hàn khí này lại làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Ánh mắt xiết chặt, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, rút trường kiếm ra.

“Lúc này hắn thi triển công pháp gì? Có thể biến không khí thành kiếm?”

“Xem ra tên này đúng là mạnh nha, các người nghĩ xem quán quân lần này sẽ thuộc về ai?”

“Cái này thật khó đoán, ai cũng có thể cả.”

Lúc mọi người còn đang xôn xao, trận chiến trên lôi đài đã diễn ra...

Trường kiếm màu xanh da trời xoẹt qua bầu trời, ngay lúc đó không khí cũng ngưng kết lại, giờ phút này ai cũng cảm nhận được hàn khí phát ra từ trường kiếm băng ấy.

Mấy vị trưởng lão đều đứng dậy, ngưng thò, khẩn trương nhìn trên lôi đài: “Xem ra Thánh Dạ rất mạnh, hơn nữa so với về bề ngoài còn mạnh hơn, ta cảm nhận được y vẫn còn che dấu thực lực, nếu như y toàn lực tấn công chỉ sợ ngay cả ta cũng khó mà chống đỡ.”

Tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, nghiêng người né tránh, thanh trường kiếm băng trùng hợp trượt qua quần áo nàng. Mặc dù như vậy, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được hàn khí đáng sợ.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt.” Con người nháy nháy, Dạ Nhược Ly lại một lần nữa nghiêng người tránh trường kiếm băng đang chém tới.

“Nếu như có thể tiêu trừ vũ khí của y, nhất định sẽ đối phó dễ dàng hơn.”

Băng sợ nhất là gì? Đương nhiên là hỏa, có lẽ phải dùng huyền lực Hỏa hệ mới có thể tiêu trừ băng kiếm.

Dạ Nhược Ly nắm chặt trường kiếm trong tay, không ngừng đưa huyền lực Hỏa hệ vào. Không lâu sau toàn kiếm đỏ lên, chiếu rọi cả khuôn mặt Dạ Nhược Ly.

Thánh Dạ sao có thể để Dạ Nhược Ly có cơ hội? Băng kiếm xoẹt qua chân trời, nhắm đến trường kiếm trên tay Dạ Nhược Ly.

Y không có ý định tổn thương nàng, mà chỉ muốn ngăn cản hành vi của nàng...

Mắt thấy Dạ Nhược Ly không tránh không né, tất cả mọi người vì nàng mà toát mồ hôi lạnh, lúc băng kiếm sắp đâm trúng nàng thì Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu, nở nụ cười vui vẻ.

“Rốt cuộc cũng xong rồi, như thế, người liền có thể ném thứ tư vị của Hỏa diễm kiếm.”

“Phanh!”

Giờ kiếm lên, ngăn cản băng kiếm đang đánh tới, hỏa diễm từ thanh hỏa diễm kiếm tràn ra bao quanh băng kiếm, lập tức bị băng kiếm phản hệ, một lúc sau hỏa diễm tán đi, mà băng kiếm của Thánh Dạ cũng bốc hơi sạch sẽ.

Đồng tử co rút lại, Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lần này y không ngưng tụ băng kiếm nữa, trái lại bóng dáng lóe lên, tốc độ nhanh như gió xông về phía lưng Dạ Nhược Ly.

Cảm nhận được sau lưng nguy hiểm, Dạ Nhược Ly quay người, giờ kiếm ngăn cản công kích của Thánh Dạ.

“Phanh!”

Lòng bàn tay và hỏa diễm kiếm chạm vào nhau, hai người đều lùi về sau mấy bước, đều ngưng trọng nhìn đối phương.

“Thực lực ngang nhau, hai người họ lại có thực lực ngang nhau.”

“Với thực lực này cho dù đánh tới ngày mai cũng bất phân thắng bại a.”

“Không nghĩ tới trận chiến của hai Địa Huyền sư cấp thấp lại đặc sắc như vậy, ha ha ha...”

Nhìn thấy cuộc công kích trên lôi đài, ai cũng nhao nhao nghị luận, chỉ có Quân Huyền Lăng vì Dạ Nhược Ly mà toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú vẫn tràn đầy lo lắng.

“Phanh!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Trong lúc mọi người còn đang huyền não, trên lôi đài vẫn tiếp tục chiến đấu.

Đem qua Dạ Nhược Ly cứu Thánh Dạ một mạng, Thánh Dạ hứa sẽ trả món nợ ân tình này, nhưng cuộc tỷ thí này y sẽ không nhượng bộ, đồng thời Dạ Nhược Ly cũng không cần y phải nhượng bộ.

Nàng đã rất lâu rồi chưa gặp đối thủ ngang tầm, trận chiến này có lẽ rất khó khăn nhưng vô cùng thống khoái.

Thân ảnh Dạ Nhược Ly lóe lên, thả người nhảy, lập tức phóng tới chỗ Thánh Dạ.

Giờ phút này hai người đều vô cùng chật vật, thực sự không còn dáng vẻ phong hoa tuyết đại như trước,

Hỏa diễm kiếm trong tay biến thành một trường đao hỏa diễm, hung hăng đánh về phía Thánh Dạ, hỏa diễm xinh đẹp thấp thoáng trong mắt mọi người, bọn hắn không khỏi kiêng dè chân thân trương nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thánh Dạ vẫn lạnh lùng như băng ngàn năm không đổi, y giờ tay lên, một hào quang băng lam bắn ra, thẳng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Ầm ầm!”

Lôi đài rốt cuộc cũng không chịu nổi hai khí tức mãnh liệt va chạm vào nhau, ầm ầm sụp đổ, bụi bay đầy trời che kín cả lôi đài cùng hai bóng dáng màu trắng kia.

“Khục khục!”

Quần chúng bị tro bụi làm sặc đến mức ho khan, lùi về sau mấy bước, con mắt vẫn nhìn chăm chú về lôi đài.

Mấy vị trưởng lão cũng nhìn khoảng đất bụi mịt mờ kia, trong lòng đều tràn đầy mong chờ.

Trận chiến này, rốt cuộc là ai thắng, ai thua?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 5: Vương gia, Thương Khung giới.

Tro tàn bay ngập trời, một bầu trời trong xanh cũng vì vậy mà trở nên mịt mù, âm u.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, lão ngược lại muốn xú nha đầu táng thân ở đây, mặc dù đối phó với xú nha đầu thì lão cũng chỉ cần một hơi nhưng nếu không phải tự thân động thủ thì vẫn tốt hơn.

Bầu trời vẫn còn đang mịt mờ, bụi chậm rãi tan ra.

“Các ngươi nói xem ai sẽ thắng?”

“Cái này cũng thật khó nói, thực lực hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.”

“Chắc chắn, hai bên chiến nhau đã phá hủy cả lôi đài, cho dù Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng chưa chắc được như vậy, các ngươi nói xem không phải bọn họ che giấu thực lực chứ? Thực ra bọn họ đã là Thiên Huyền sư đỉnh phong?”

“Giấu thực lực? Điều này sao có thể? Mấy vị trưởng lão Thương Khung giới đều là Huyền tôn, muốn giấu thực lực dưới mí mắt bọn hắn trừ phi là Huyền thánh, nhưng nếu đã là Huyền thánh thì cần gì tiến vào Thương Khung giới, các ngươi nói đúng không?”

Nhất thời xung quanh mọi người xôn xao nghị luận đủ điều, tất cả đều quan tâm quán quân trận này sẽ là ai.

Bụi bay đầy trời cuối cùng cũng tan đi hết, mọi người nhìn đồng hồ cát của lôi đài trước mặt không khỏi líu lürf, lộ vẻ không tin được.

Lôi đài cư nhiên lại bị phá thành đồng phế tích như thế này, loại thực lực cường đại này cho dù là trưởng lão Thương Khung giới cũng chỉ biết trố mắt nhìn nhau.

Áo trắng tung bay trong gió, nữ tử lau trường kiếm trong tay, thần sắc đậm bạc, tuy chặt vật cực kì nhưng vẫn không mất đi phong thái phong hoa tuyết đại, so sánh ra thì Thánh Dạ càng chặt vật hơn.

Bàn tay dùng sức chống mặt đất, chân sâu quỳ dưới đất, khoe môi tràn ra một vết máu, thanh âm lạnh như băng vang lên giữa bầu trời im ả.

“Ta thua!”

Dạ Nhược Ly nhìn nhật nhìn y, nàng biết Thánh Dạ chưa xuất hết toàn lực, thậm chí còn chưa dùng đến nửa phần, dù nàng cũng đồng dạng không xuất toàn lực, nhưng nàng có cảm giác nam nhân này mạnh đến mức không hợp thời thường.

Mặc kệ y tiến vào Thương Khung giới có mục đích gì nàng cũng không vạch trần y, huống chi nàng cũng đã từng gặp qua người Thương Khung giới cũng không có quá nhiều hảo cảm.

Chỉ cần mục tiêu của Thánh Dạ không phải nàng và Cung Vô Y, y muốn làm gì thì có quan hệ gì đến nàng?

“Xâm xì!”

Lời Thánh Dạ nhận thua làm mọi người nổi lên tràng xôn xao.

“Không nghĩ tới quán quân lại là nàng.”

“Vị nữ tử này là thần thánh phương nào? Cái này cũng quá sức tưởng tượng đi?”

“Quán quân, quán quân...”

Trong đám người truyền tới tiếng hoan hô, trong lòng đều khắc sâu hình tượng huy hoàng này, cho dù nhiều năm sau nhớ lại bọn hắn cũng không thể quên được nữ tử phong hoa tuyết đại sáng chói này.

Một khắc này, những người lúc trước vốn ái mộ Diệp Thu đều đồng loạt sang nữ thần Dạ Nhược Ly.

Bởi vì cho dù là thực lực hay dung mạo Dạ Nhược Ly đều hơn gấp mấy lần Diệp Thu.

Ánh mắt mấy vị trưởng lão Thương Khung giới giao nhau, cuối cùng Trương trưởng lão đứng lên, hắng giọng nói: “Chư vị, thắng bại đã phân, mời chư vị quay về trước, ngày mai sau giờ Ngọ đến quảng trường nhận phần thưởng, lần này Diệp Thu từ vong nên tất cả vị trí sau Diệp Thu đều tăng lên một bậc, người thứ 21 cũng có thể trở thành 20, ngày mai liền tiến vào Thương Khung giới, mời chư vị về chuẩn bị.”

Những người may mắn được chọn đều vui mừng phấn khích, nhất là tên thứ 21 vốn tưởng bản thân đã hết hy vọng, ai ngờ Diệp Thu chết lại cho hắn một duyên kì ngộ, đây chính là duyên kì ngộ cũng không được đấy, cho nên đối với Dạ Nhược Ly lại thêm một phần cảm kích.

Sau khi mọi người hưng phấn rồi đi, mấy vị trưởng lão Thương Khung giới tụ lại một phòng, sắc mặt không còn tự nhiên mà tràn đầy nghiêm túc.

“Các ngươi xem Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như thế nào?”

Lam trưởng lão là người trầm ổn nhất chúng trưởng lão, lão nhìn qua 3 người còn lại, giọng điệu giống như xem nhẹ nhưng trong lòng 3 người kia đều biết rõ sự ngưng trọng của lão.

Về phần Đan trưởng lão hiển nhiên đã bị chúng trưởng lão bài trừ tự nhiên sẽ không tham gia.

“Mức độ phá hủy đến chừng đó, thật là Địa Huyền sư trung cấp có thể làm được?” Ngô trưởng lão nhắm chặt mắt, mặt mo cũng mang vẻ ngưng trọng: “Dạ Nhược Ly dùng thực lực Địa Huyền sư cấp thấp giết chết Thiên Huyền sư, mà Thiên Huyền sư lại không hề đỡ được một chiêu, mà Thánh Dạ lại có thực lực tương đương với nàng, cũng có thể đập Thiên Huyền sư một phát chết luôn. (vâng, nguyên văn là thế ạ, đập 1 phát chết luôn!)”

“Kỳ thật, ta nghĩ chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi.” Hòa trưởng lão lười biếng đưa tay sau ót, tựa vào ghế, không cho là đúng nói: “Chúng ta là Huyền tôn, bọn hán sao có thể ẩn giấu thực lực dưới mí mắt chúng ta được? Hơn nữa nha đầu Dạ Nhược Ly cũng đã tấn chức trước mặt mọi người, cho dù nàng ta có che giấu thực lực nhưng hào quang tấn chức không thể giả được chứ?”

Hòa trưởng lão hoàn toàn ngược lại với Lam trưởng lão, tính cách bộp chộp, nhanh mồm nhanh miệng, lại không tinh tế cho nên mới không chút do dự cùng kiêu kị mà vạch trần Đan trưởng lão và Diệp Thu gian lận trước mặt mọi người.

Bất quá, lời này của lão đều làm chúng trưởng lão gât đầu.

“Đúng vậy, con người hay Huyền thú tấn chức là nguyên tắc thiên đạo từ xưa đến nay, chuyện này không thể làm giả được, đừng nói là Giới chủ Thương Khung giới hiện tại, cho dù là Giới chủ thân bí đời trước, đệ nhất cao thủ Thương Khung giới cũng khó có khả năng có năng lực này, huống chi một nữ tử phàm tục? Ta tin thực lực của nàng đúng là Địa Huyền sư trung cấp.”

Lúc trước Dạ Nhược Ly làm giả việc tấn chức cũng là muốn làm Đan trưởng lão tức chết, không ngờ chuyện này còn có thể đem hiềm nghi về nàng rũ bỏ sạch sẽ, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn.

“Về phần Thánh Dạ...” Trương trưởng lão nhướng mày, nhìn 3 người: “Nếu là các ngươi muốn lẫn vào Thương Khung giới thì nên chọn cách bình thường trong đám người, không hiển sơn thủy lộ (ý nói không bộc lộ tài năng) làm người khác không chú ý tới hay bộc lộ thực lực thỏa đáng?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy lời nói Trương trưởng lão có lý.

Nếu bọn hán có ý đồ với Thương Khung giới, tất nhiên sẽ chọn cách im im lặng lặng mà tiến vào, chứ không phải bộc lộ năng lực để cao thủ Thương Khung giới chú ý.

“Cho dù như thế nào chúng ta chỉ có thể dựa vào quy củ Thương Khung giới mà làm việc.” Lam trưởng lão thả lỏng người, hiền hòa cười cười: “Tiến vào Thương Khung giới chính là thiên tài, nếu là người của thế lực khác tiến vào chúng ta cũng chỉ có thể quan sát, một là xem tiềm lực và cố gắng, chỉ có nghị lực và thiên phú mới có thể được xem là thiên tài và được chọn, hai là xem thử bọn họ có mưu đồ gì khác không.”

Dù sao Thương Khung giới cũng là một trong hai thế lực lớn nhất Huyền Vũ đại lục, sao có thể không chút cảnh giác, cho người ngoài lẫn vào phần chủ chốt của Thương Khung giới? Vì vậy quy củ Thương Khung giới đã truyền qua rất nhiều thế hệ.

Đương nhiên chuyện mở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài ở Thương Khung giới mới có, những thế lực còn lại không cần khảo sát.

Hôm sau, mặt trời lên cao, vạn dặm không mây.

Trên quảng trường vẫn chật kín người đứng, đứng nơi cao nhất đương nhiên là 20 người được tuyển chọn, theo thứ tự xếp hạng mà đứng lên bục chờ nhận giải thưởng.

“Ồ đây lão phu chúc mừng các vị.” Hai tay Ngô trưởng lão chấp sau lưng, ý cười mở đầy mặt: “Các vị chính là 20 người có thể bước vào Thương Khung giới, bất quá 3 người đứng đầu sẽ được nhận lễ vật trân quý của Thương Khung giới, lễ vật này ngay cả lão phu cũng thèm nhỏ dãi a.”

Nghe vậy, trong mắt mọi người hiện lên tia nghi hoặc, lễ vật ngay cả trưởng lão Thương Khung giới cũng thèm thường thì trân quý đến cỡ nào?

Từ đầu đến cuối chỉ có thần sắc Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi, tính cách trầm ổn này ngay cả Ngô trưởng lão cũng không thể không bội phục.

“Đệ nhất danh có thể nhận được 5 khối huyền tinh thạch và 2 viên đan dược phụ trợ tu luyện, đệ nhị danh nhận được 3 khối huyền tinh thạch và 1 viên đan dược phụ trợ, đệ tam danh nhận được 2 khối huyền tinh thạch.

Huyền tinh thạch? Là gì?

Người không biết châu đầu ghé tai nhao nhao nghị luận, muốn từ dân chúng có được tin tức hữu dụng nhưng Phong Hòa thành không phải ai cũng có thể biết vật này chỉ có thành chủ là biết.

Huyền tinh thạch, chính là chỉ bảo tu luyện a.

Từng viên huyền tinh thạch đều ẩn chứa huyền lực phong phú, nếu trực tiếp hấp thu huyền tinh thạch đối với huyền giả mà nói như được một bữa tiệc ngon miệng vậy.

Huyền tinh thạch? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, không phải chính là chỉ vật (vậy quý hiếm) trong sách cổ sao? Vật này đã tuyệt chủng từ ngàn năm sau rồi, nàng cũng chưa từng nhìn thấy huyền tinh thạch, không nghĩ tới nó lại có ở Thương Khung giới.

Ánh mắt Ngô trưởng lão rơi vào người Dạ Nhược Ly, môi có chút cong lên: “Dạ Nhược Ly, ngươi là quán quân, ngươi lên nhận lễ vật trước đi, ha ha, ta rất coi trọng ngươi, những người khác thật làm những lão gia hỏa này thất vọng a.”

Nhẹ nhàng gât đầu, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, tiếp nhận chỉ vật trong tay Ngô trưởng lão, đem huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền linh, sau đó nhìn Quân Huyền Lăng nói: “Hai viên thuốc này cho ngươi.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, phải biết đây chính là đan dược phụ trợ a.

Mặc dù không thể đột phá được, cũng không cung cấp được huyền lực nhưng lại tu luyện theo kiểu làm chơi ăn thật (tức là luyện tập ít mà thực lực tăng lên nhiều), năng ngay cả chớp mắt cũng không có mà đem cho người khác?

Nữ tử này thật quá hào phóng a.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt quyền, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Đan dược này là do Đan gia cung cấp, lão tuy không cam lòng để nữ tử này đoạt được nhưng năng chẳng thêm ngó qua đã tặng cho người khác, tương đương với việc đánh vào thể diện Đan gia một tát.

Hôm nay người thế tục lại coi thường đan dược trân quý là do lão đã già hay thói đời thay đổi? Bất quá cũng không có gì đáng trách, thù hận của Đan trưởng lão đối với Dạ Nhược Ly lại sâu hơn một tầng.

Không người nào biết đan dược trân quý trong mắt họ với Dạ Nhược Ly mà nói không khác gì thứ vô dụng, để vào nhãn Huyền linh còn phí chỗ.

“Cái này thật sự cho ta?” Quân Huyền Lăng kích động nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn thật không nghĩ tới giao tình với nàng gần gũi như vậy mà nàng đã tặng hẳn đan dược trân quý thế.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Đối với Quân Huyền Lăng, nàng rất có hảo cảm, huống chi lúc Đan trưởng lão gây khó dễ Quân Huyền Lăng cũng không để ý đến Đan trưởng lão quyền cao chức trọng mà là người đầu tiên khơi mào sự tức giận của mọi người, lúc cuối cùng còn nói năng chạy mau. Tuy khí thế Đan trưởng lão áp đảo một câu kia cũng không nói ra rõ ràng nhưng Dạ Nhược Ly vẫn nghe thấy.

Quân Huyền Lăng cũng không từ chối, nhận lấy hai viên đan dược, dung mạo tuấn tú đầy kiên định: “Nhược Ly, những lời khác ta không nói nhiều, hôm nay ở đây nhận lấy phần ân tình này, ngày sau nhất định sẽ xông pha khói lửa không chối từ.”

Vỗ bả vai Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly cười: “Người nói những lời này cũng thật khách khí rồi, chúng ta là bằng hữu không phải sao? Huống chi những đan dược này với ta mà nói cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.”

Nàng nói đúng sự thật nhưng vào tai Đan trưởng lão lại theo một nghĩa khác.

“Hừ, người làm như vậy không phải muốn giẫm lên mặt mũi Đan gia sao?” Đan trưởng lão hung dữ trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay không chút nuối tiếc cho đi hai viên đan dược kia, ngày sau chắc chắn ngươi sẽ hối hận!”

“Mặt mũi Đan gia?” Dạ Nhược Ly có chút khiêu mi, quay người nhìn Đan trưởng lão, giữa lông mày đầy cuồng ngạo: “Mặt mũi Đan gia là cái gì? Có tư cách gì để ta nề mặt?”

“Ngươi...” Đan trưởng lão đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hăng nhìn Dạ Nhược Ly.

Lúc lão sắp rat ay, một thanh âm nhàn nhạt bên cạnh bay tới: “Được rồi, Đan trưởng lão, ngươi là trưởng lão, vì sao lại gây khó dễ với tiểu bối? Hơn nữa danh sách 20 người này ta đã gửi về Thương Khung giới, chắc hẳn Giới chủ đã nhận được, nếu bọn họ có chút chuyện gì ai có thể chịu trách nhiệm? Đan trưởng lão sẽ chịu sao?”

Đan trưởng lão lập tức ngậm miệng, lão quyền lực nhất, đứng đầu chúng trưởng lão nhưng chủ nhân Thương Khung giới lại là Giới chủ, chính lão cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Giới chủ.

“Thánh Dạ, Quân Huyền Lăng, các ngươi cũng lên nhận lễ vật đi.” Ngô trưởng lão nhàn nhạt liếc mắt nhìn 2 người, giọng điệu hiền hòa.

Hai người lần lượt lên nhận, lúc trở về ánh mắt Quân Huyền Lăng vô thức rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn lại càng thêm kiên định.

“Được rồi, các vị, trao giải chấm dứt ở đây, mọi người cùng ta tiến vào Thương Khung giới thôi.”

Nghe thấy Ngô trưởng lão nói, mọi người đều khần trương, hô hấp dồn dập.

Thương Khung giới, thánh địa trong mắt mọi người, rút cuộc bọn hắn cũng có cơ hội tiến vào rồi sao? Phải biết nhập Thương Khung giới chẳng khác gì cơ hội tới rất nhanh.

Cái này cũng không có cách nào làm người ta thôi kích động.

Lập tức cõi lòng đầy kích động theo mấy vị trưởng lão rời khỏi Phong Hòa thành.

Vân Linh Phong, lúc trước thi đấu vòng loại cũng chỉ đi ở khu vực bên ngoài, lần này lại đặt chân đến đây, vào chỗ sâu nhất, cho dù Vân Linh Phong không cần bóng dáng Huyền thú nhưng lại có rất nhiều bầy cùng đầm lầy.

“Chư vị chúng ta tới nơi rồi.”

Năm trưởng lão lần lượt dừng bước, thấy vậy, hai mắt nhìn nhau, khuôn mặt có tia nghi hoặc không che giấu.

Ở đây rõ ràng cái gì cũng không có, thế nhưng trưởng lão lại nói đến Thương Khung giới rồi?

Biết được sự nghi hoặc của mọi người, Trương trưởng lão cười nhẹ một tiếng, cũng không giải đáp nghi vấn của bọn hắn, mà xuất ra một chìa khóa từ không gian.

Lão đem chìa khóa tra vào không khí, quay 3 vòng bên trái, lúc mọi người còn không hiểu vì sao thì không gian đột nhiên biến hóa.

Không khí xung quanh cứng lại, ở trước mặt bọn hắn lại xuất hiện một đại môn (cửa lớn) trong suốt, từ từ mở ra, đập vào tầm mắt mọi người chính là một thế giới khác.

Tình cảnh này làm ai cũng phải lưu luyến.

Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, khó trách nàng tìm lâu như vậy cũng không tìm thấy, thì ra Thương Khung giới cách ngoại giới rất xa, tự tạo thành một không gian riêng.

“Ha ha, ta biết, các ngươi nhất định rất khiếp sợ.” Ngô trưởng lão nở nụ cười, vuốt ve chòm râu bạc trắng, nói: “Thương Khung giới có một vòng bảo hộ, cho nên trừ phi mở được vòng phòng hộ bằng chìa khóa mới có thể vào, bằng không thì ngoại nhân không có cách nào vào được, được rồi, các vị, ta nói một chút quy củ Thương Khung giới.”

Nói chừng đó, Ngô trưởng lão dừng lại một chút, mới tiếp tục: “Lần này các vị tiến vào Thương Khung giới chính là gia nhập vào Thương Khung giới, nếu muốn đạt được vị trí cao thì hãy cho chúng ta nhìn thấy sự cố gắng của các vị, có lẽ ở ngoài ai cũng là thiên chi kiều tử, gia tộc kiều ngao, nhưng nhân tài tuổi trẻ ở Thương Khung giới nhiều vô số. cho dù là Tinh Huyền sư trẻ tuổi cũng có rất nhiều, không cố gắng thì chi có thể loại bỏ, muốn đạt được trọng dụng cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Sau buổi nói chuyện, cảm xúc kiều căng tự mãn đều biến mất sạch sẽ.

Bọn hắn tưởng rằng với thiên phú của bản thân tiến vào Thương Khung giới cũng là một nhân vật thiên tài, bây giờ mới biết Thương Khung giới quả thật biến thái, ngay cả Tinh Huyền sư, à người trẻ tuổi cũng có thể đạt được.

Sự tình này ở ngoài tuyệt đối không có a.

“Được rồi, chúng ta tiến vào Thương Khung giới, thủ lĩnh các thế lực đang chờ, ha ha, ta ngược lại rất mong chờ trong các ngươi có một người thật biến thái, giết hết uy phong của đám thiên tài kia.”

Dứt lời, phất tay áo, bước vào đại môn.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, tựa hồ như bị lời Ngô trưởng lão chọc cười. Trong nhóm này, mạnh nhất cũng là Thiên Huyền sư, so với thiên tài Thương Khung giới, đám phế vật này có là gì? Nếu không phải Thương Khung giới sắp có đại nạn sao bọn hắn có thể bụng đói ăn quà tuyển người ngoài lại còn tặng lễ vật trân quý như thế?

Huyền tinh thạch, cho dù là thiên tài của Thương Khung giới cũng có rất ít, cho những tên phế vật này thật sự rất đáng tiếc.

Năm vị trưởng lão biến mất, những người còn lại cũng lần lượt bước vào đại môn, nháy mắt đại môn đột nhiên biến mất, như chưa từng tồn tại.

Vân Linh Phong lại trở nên bình lặng, nhưng một trận cuồng phong không bao lâu nữa sẽ xảy ra ở Thương Khung giới. . .

“Đây chính là Thương Khung giới sao? Cũng không khác đại lục bao nhiêu a.”

“Ha ha, đây chính là một đại lục bí ẩn, cũng không nghĩ tới đây chính là Thương Khung giới.”

“Ở đây huyền khí nồng đậm, rất thích hợp cho huyền giả tu luyện, khó trách Thương Khung giới lại có nhiều thiên tài như vậy, nếu ta được tu luyện ở đây nói không chừng nửa năm sau có thể đột phá.”

Lần đầu nhìn thấy cảnh tượng ở Thương Khung giới, tất cả mọi người đều không ngừng thán phục sợ hãi lên tiếng, giống như hai lúa lên từ nông thôn lên kinh thành vậy.

Phần lớn các thế lực Thương Khung giới đến đông đủ, bất quá đám người này đều là thế lực hạng 2, hạng 3, nếu có thể trở thành đệ nhất nhất định phải ở chỗ quan trọng nhất Thương Khung giới, chính là chí cao chí địa – Thánh Thiên thành.

Mà Dạ Nhược Ly và đám người mới trúng tuyển tất nhiên sẽ không lọt vào mắt đám đệ nhất, nhưng đối với thế lực hạng 2, hạng 3 mà nói thì vô cùng tranh thủ. Vì vậy vừa nhìn thấy đám người Dạ Nhược Ly xuất hiện các thủ lĩnh đã nhanh chóng bước tới.

“Chư vị, Lý gia rất cần những người thiên tài như chư vị, không biết có người nào nguyện ý gia nhập Lý gia?”

“Người nằm mơ đi, thế lực hạng 3 cũng muốn tranh giành? Ta chính là thế lực hạng 2, cho nên gia nhập vào Tần gia là thỏa đáng nhất.”

“Hạng 2 thì sao? Người cùng lắm chỉ là hạng 2 kẻ cuối, Lý gia tuy hạng 3 nhưng lại là thế lực chí cường, bởi vậy hai gia tộc cũng không kém nhau quá lớn, rất nhanh có thể tăng lên hạng 2.”

Thương Khung giới có rất nhiều thế lực, đều cần người tài, vì vậy tranh giành đến đỏ mặt tía tai, không ai chịu nhường ai.

“Các vị, yên lặng một chút,” Lam trưởng lão nhướng mày, thanh âm nhàn nhạt uy nghiêm vang lên, tựa hồ như chấn động trong lòng mọi người, khiến tất cả đều ngừng tranh chấp.

“Nguyên ý gia nhập vào thế lực nào là do bọn họ quyết định, nhớ kỹ, cho dù là ai cũng không được sử dụng thủ đoạn bắt buộc, tiếp theo ta sẽ nói tên bọn họ một lần.”

Lúc Lam trưởng lão đọc tên xong, ai cũng kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ.

Thực lực hai người này chỉ là Địa Huyền sư lại chính là người đứng nhất và đứng thứ hai, trái lại Thiên Huyền sư lại chỉ đạt vị trí thứ 3? Điều này sao có thể? Thế nhưng đây lại là do Lam trưởng lão nói ra, không thể không tin được.

Nếu như thế đại đa số thế lực hạng 2 đều chủ yếu tranh thủ một mục tiêu chính là Thiên Huyền sư Quân Huyền Lăng.

Thế lực hạng 3 biết mình không có cơ hội nhưng cũng không lãng phí thời gian, nhìn những nhân tài còn lại.

Cũng có số ít thế lực hạng 2 vây quanh Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, bọn hắn tin tưởng có thể đứng trên Thiên Huyền sư nhất định có thực lực cho nên nguyện ý thử một lần.

“Nhược Ly,” Quân Huyền Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi đám người kia, bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn nở nụ cười: “Nàng quyết định chưa? Muốn gia nhập thế lực nào?”

Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa ngày, cuối cùng chọn vào thế lực hạng 2 gần cuối.

Về phần gia nhập thế lực nào với nàng không quan trọng, nàng chỉ muốn mượn cơ hội này dần dần bộc lộ mũi nhọn, chỉ có như thế mới có thể thuận lợi tiến vào chỗ quan trọng của Thương Khung giới.

Chỗ đó mới là mục tiêu của nàng.

“Nhược Ly muốn gia nhập thế lực nào Quân Huyền Lăng ta liền theo nàng, ha ha.” Quân Huyền Lăng khoác vai Dạ Nhược Ly, cao giọng nói.

Nghe vậy rất nhiều thế lực đều thở dài, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Vừa rồi sao lại không lôi kéo một chút nữ tử kia? Đáng tiếc lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Ta cũng gia nhập thế lực này.”

Ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, thanh âm lạnh như băng của Thánh Dạ vang lên, dung nhan tuấn mỹ luôn luôn phủ một tầng sương mỏng, cho dù giờ cũng chưa ai từng nhìn thấu suy nghĩ của y.

Quân Huyền Lăng quét mắt nhìn Thánh Dạ, lại nhìn Dạ Nhược Ly, có chút nhăn mày kiể.

Là ảo giác của hắn sao? Có cảm giác Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như có quen biết, nhưng ngoại trừ trận chiến tranh giải quán quân ra bọn hắn chưa từng giao tiếp, đây chỉ là cảm giác thôi sao?

Chỉ cần nghĩ tới cùng tên gia hỏa lạnh như băng này chung một thế lực, thậm chí thường xuyên chạm mặt, hắn không khỏi rung mình một cái, cảm giác lạnh cả người xâm nhập vào cơ thể.

Nếu là người bình thường chỉ cần đứng cạnh y chắc chắn không chịu đựng được.

“Tên này cũng quá lạnh đi, về sau khẳng định không tìm được thê tử rồi, trên đời này ai có thể chịu được hàn khí bốc ra từ tên gia hỏa này chứ?” Quân Huyền Lăng sờ mũi, oán thầm nói: “Bất quá, đại lục còn có người lạnh như vậy, cho dù là Huyền sư Băng hệ cũng không lạnh như thế.”

Tư điểm, lác đầu, hắn thật sự nghĩ không ra vì sao hàn khí từ người Thánh Dạ lại không ngừng tỏa ra, tên này cũng thật là cổ quái.

“Ha ha, hoan nghênh 3 vị gia nhập Vương gia, hiện tại chúng ta trở về Vương gia a.”

Người vừa mở lời chính là gia chủ Vương gia – Vương Tần, ở Thiên Tân thành, cũng có chút danh tiếng, đồng thời gã là người đầu tiên mời Dạ Nhược Ly nên nàng mới chọn Vương gia.

Điều làm Vương Tần kinh hi nhất là bởi vì có Dạ Nhược Ly nên Quân Huyền Lăng và Thánh Dạ cũng nguyện ý gia nhập Vương gia, đây chính là thu hoạch không ngờ tới được.

Phải biết Quân Huyền Lăng bất quá chỉ mới 20 tuổi đã là Thiên Huyền sư, hơn nữa gã cũng cảm nhận được thực lực của Quân Huyền Lăng chuẩn bị đột phá lên trung cấp.

Mà Vương gia cũng có mấy người Thiên Huyền sư, nhưng những người kia trẻ tuổi nhất cũng đã là 28, căn bản không thể so sánh với Quân Huyền Lăng.

Với thiên phú của Quân Huyền Lăng, tới đa 10 năm tất nhiên sẽ đột phá lên Huyền Hoàng, nếu thế Vương gia cũng có một Huyền Hoàng.

Quân Huyền Lăng xoa tay, ánh mắt màu cà phê chứa đầy ý cười, nói: “Nhược Ly, chúng ta đi thôi, ha ha, ta rất muốn biết thể lực Thương Khung giới có gì khác với thể lực thể tục?”

Hắn muốn cách xa Thánh Dạ hơn một chút, hắn cảm giác đi bên cạnh Thánh Dạ giống như đang đi bên cạnh một tòa băng sơn (núi băng) vậy.

Không, thậm chí còn lạnh hơn băng.

Dạ Nhược Ly gật đầu, 3 người đi về Vương gia.

Đến Vương gia, Vương Tần mới không khỏi nhắc nhở vài câu, đơn giản là muốn tuân theo mệnh lệnh, có thể tỷ thí với đồng tộc (người trong gia tộc) nhưng không được chém giết lẫn nhau, mặt khác cũng chuẩn bị tinh thần thật tốt nếu có người đến khiêu chiến.

Người Thương Khung giới luôn cho mình tài trí hơn người, xem thường tình lý chính nghĩa ở thể tục.

“Không nghĩ tới thể lực đối với đồng tộc lại thoải mái như vậy, tự do tu luyện, không thúc ép.” Đi lên hành lang, Quân Huyền Lăng đuổi lưng một cái, khòe môi giờ lên: “Nhược Ly, nàng muốn đi đâu? Là tới sân nhỏ luyện tập hay đi dạo chợ?”

Dạ Nhược Ly không trả lời, ngược lại quay về phía Thánh Dạ nói: “Ngươi thì sao? Quyết định gì?”

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, không khỏi cảm thấy im lặng.

Nhược Ly hỏi tên này làm gì? Với tính cách của y nhất định không có khả năng cùng một chỗ với bọn họ, hỏi cũng như không, còn lãng phí khí lực.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ: “Tùy ngươi.”

Nghe vậy Quân Huyền Lăng lại ngăn người một lần nữa, tên này đồng ý đi còn bọn họ? Với tính cách của y nhất định sẽ không trả lời, nhưng thế mà lại nguyện ý trở thành bằng hữu của bọn họ?

Hay nói Nhược Ly và tên này có gian tình?

Lúc Quân Huyền Lăng vẫn còn đang mơ màng thì một thanh âm trào phúng truyền đến: “Ồ, đây chẳng phải là đám phế vật tuyển chọn từ bên ngoài vào Thương Khung giới chúng ta sao? Ha ha, mấy tên phế vật muốn mượn Thương Khung giới để thăng chức rất nhanh đây, quả thật là đang nằm mơ!”

Nhượng mảy, Quân Huyền Lăng hồi phục tinh thần, mắt lửa nhìn nơi phát ra tiếng nói, hắn muốn nhìn xem là ai dám mắng bọn hắn phế vật?

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám người túm tụm xung quanh nam tử mặc thanh sam, diện mạo nam tử thanh sam kia trắng nõn, ước chừng 30 tuổi, giữa lông mày lộ vẻ xem thường người đời, bên môi trào phúng.

“Nghe nói các ngươi chính là 3 người đứng đầu trong cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài? Ha ha, thật sự là buồn cười, thể tục giới cũng chẳng có gì, hai Địa Huyền sư và một Thiên Huyền sư còn dám tự cho mình là thiên tài? Một trong đó lại có Địa Huyền sư trung cấp. nếu bọn người này cũng có thể cho là thiên tài thì thiên tài chân chính đã chết hết rồi.”

Nam tử mở quạt xếp, vẻ trào phúng càng lúc càng lớn.

“Đúng vậy, đám người này sao có thể nhận là thiên tài? Công tử của chúng ta mới thật sự là thiên tài, Vương gia một đời nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất, thực lực cũng lên đến Thiên Huyền sư đỉnh phong, ngay hôm đó cũng đã đột phá lên Tinh Huyền sư, chỉ bằng đám người thể tục các ngươi sao có thể so sánh với công tử được? Về sau nhìn thấy công tử nhà ta phải cung kính, bằng không thì, hừ hừ, ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện lẫn lộn ở Vương gia này nữa.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có người đi ra hát đệm, hoàn toàn không xem 3 người trước mặt vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 6: Lão giả thần bí

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn bọn hắn, cũng không vì lời nói kia mà tức giận, thế nhưng Quân Huyền Lăng lại không như thế, hắn không dễ dàng bỏ qua, lúc này sắc mặt hắn trầm xuống, bước về phía trước nói: “Các ngươi cho rằng mình là ai? Là người Thương Khung thì tự cho mình tài trí hơn người? Không nghĩ tới ở Thương Khung giới lại gặp người tự cho mình là nhất thế này, thật sự khiến ta quá thất vọng.”

“Tên tiểu tử thú nói gì đó? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với công tử nhà ta? Công tử nhà ta nói chuyện với đám người thế tục các ngươi chính là phúc khí của các ngươi, chỉ bằng thực lực Thiên Huyền sư cấp thấp thì chỉ cần một đầu ngón tay của công tử nhà ta cũng đủ nghiền nát ngươi.”

“Các ngươi cứ mở miệng ra là người thế tục, chẳng lẽ các ngươi không phải người? Ngoại trừ thần thì ai có tư cách gọi người khác là tục nhân? Chẳng lẽ các ngươi đều là thần hết sao? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười.” Quân Huyền Lăng cũng không phải là người giỏi nhẫn nhịn, huống chi hắn ở bên ngoài chính là Thiếu thành chủ, nếu thời điểm này hắn nhượng bộ vậy hắn không phải là Quân Huyền Lăng.

“Con mẹ nó ngươi đánh rắm!” Người nọ giống như muốn nói gì đó, ngay lúc này Vương Phi Nhiên quơ quơ quạt xếp, ngăn lời người nọ.

Ánh mắt khinh thường nhìn Quân Huyền Lăng, gã nhẹ nhàng cong môi, giọng điệu trào phúng: “Người thế tục vĩnh viễn không bao giờ tự nhận mình là tục nhân, mà trên đời này không phải chỉ có thần mới được gọi như thế, Thương Khung giới bọn ta vốn là thánh địa của Huyền Vũ đại lục, có bao nhiêu người muốn vào đây bằng bất cứ giá nào? Vậy chứng minh địa vị bọn ta trong mắt đám tục nhân kia chính là vô thượng, cho dù ngươi có thừa nhận hay không trong mắt người Thương Khung giới các ngươi chính là tục nhân (người phạm tục, thế tục)!”

Sắc mặt biến đổi, Quân Huyền Lăng muốn động thủ đã có một bàn tay ngăn cản chỉ xúc động của hắn.

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn, đập vào mắt chính là dung nhan tuyệt sắc toát vẻ lạnh lùng.

“Nhược Ly...”

Tựa hồ như không nghe thấy hắn gọi, Dạ Nhược Ly bước tới, con mắt màu đen nhàn nhạt nhìn Vương Phi Nhiên: “Ngươi đã hơn 30 tuổi mới chỉ đạt được Thiên Huyền sư đỉnh phong mà thôi, Quân Huyền Lăng bất quá chỉ mới 20 tuổi đã đến Thiên Huyền sư, ngươi cho rằng ngươi là thiên tài sao? Trình độ thương Khung giới cũng chỉ có vậy thôi?”

Chú ý tới nhan sắc của Dạ Nhược Ly, Vương Phi Nhiên nuốt nước bọt, nhưng nghe thấy lời nàng nói, khuôn mặt biến sắc, cười lạnh một tiếng: “Thì sao? Hắn là người thế tục, điểm này không bao giờ thay đổi được, tục nhân chính là tục nhân, tự cho rằng tiến vào Thương Khung giới thì sẽ giống như bọn ta sao? Đây quả thực là đang nằm mơ, bất quá...”

Ánh mắt dâm dăng đảo quanh thân thể Dạ Nhược Ly, gã cong môi, ngả ngón nói: “Tuy ngươi chỉ là nữ nhân thế tục nhưng với dung mạo thế này thật quá kinh điển, nếu như ngươi nguyện ý làm tiểu thiếp của bốn công tử, bốn công tử sẽ bỏ qua cho hai người kia, thế nào? Đáng tiếc, nếu như ngươi là nữ nhân Thương Khung giới, bốn công tử rất muốn cưới ngươi làm thê tử, nhưng ai bảo ngươi lại tới từ tục giới, địa vị tiểu thiếp với một nữ tử thế tục mà nói thì đến nằm mơ vẫn nở nụ cười.”

Cười hai tiếng, Vương Phi Nhiên thò tay thô bỉ muốn sờ vào mặt Dạ Nhược Ly.

Bàn tay còn chưa chạm tới thì một thanh âm thanh thúy của tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng...nàng dám đánh Phi Nhiên công tử?

Phải biết Phi Nhiên công tử chẳng những là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Vương gia mà còn là cháu ruột của Vương gia chủ, thế nhưng nàng lại dám đánh gã, nên nói nàng không biết nên không sợ hay là lá gan nàng quá lớn?

“Tiện nhân, ngươi dám đánh bốn công tử?” Vương Phi Nhiên nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, được lắm, ngươi là người đầu tiên dám đánh bốn công tử, bốn công tử sẽ cho ngươi biết hối hận là như thế nào.”

“Lười khô!” [(?) , ta tìm trên mạng ko ra nghĩa từ này, có nàng nào biết chỉ giáo cho ta với, cảm ơn ạ]

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn cau mày, chân quét một đường đập bay Vương Phi Nhiên ra ngoài, giờ phút này Vương Phi Nhiên cũng không thèm nghĩ tới Dạ Nhược Ly sao có thể làm gã bị thương, gã chỉ muốn bắt tiện nhân này hung hăng tra tấn, để nàng biết được hậu quả của việc không thuận theo gã.

Vương Phi Nhiên tự nghĩ gã nguyện ý nạp nàng làm tiểu thiếp chính là phúc phận tu được mấy kiếp của nàng, nàng lại không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách gã không khách khí!

Đáng tiếc, sự thật và suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Vương Phi Nhiên còn chưa nghĩ được cách tra tấn Dạ Nhược Ly thì đã bị nàng đánh một trận nên thân, đây chính là hậu quả của việc tự biên tự diễn, hành hạ đến ngay cả khí lực cầu cứu cũng không có.

Đám người đi với gã sớm đã bị tình cảnh này dọa sợ choáng váng, còn ai nhớ đến việc cứu gã? Huống chi, thực lực Vương Phi Nhiên chính là Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng không có sức phản kháng thì bọn hắn chẳng phải tự làm khổ mình hay sao?

Nữ tử này rốt cuộc là ai, vì sao lại có thực lực cường đại như thế? Hơn nữa nàng chỉ là Địa Huyền sư trung cấp, một Địa Huyền sư trung cấp đánh một Thiên Huyền sư đỉnh phong đến mức không có lực hoàn thủ, nói ra có ai tin?

“Chúng ta đi thôi!” Phúi phúi tay, Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc nhìn một lần, quay người rời đi.

Vương Phi Nhiên không giống như Diệp Thu, gã là Thiên Huyền sư đỉnh phong lại là người Thương Khung giới, cho nên Dạ Nhược Ly biết rõ thực lực của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị cao thủ Thương Khung giới hoài nghi, mà nàng muốn chính là điều này.

Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài nàng vẫn còn giấu giếm thực lực nhưng hôm nay đã vào Thương Khung giới nàng phải để người khác chú ý thì mới có thể tiến vào địa phận quan trọng được, bằng không thì cả đời này cũng không có cách nào tiếp cận được Thánh Thiên thành.

“Ha ha, Nhược Ly, chúng ta đi đâu?”

Lúc này trên đường phố Thiên Lâm thành, Quân Huyền Lăng sờ sờ cằm, quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, khóe môi có chút cong lên, giọng điệu bại hoại nói.

Dạ Nhược Ly bỗng dừng bước chân, ánh mắt nhìn vào chỗ đang àm ỉ kia.

Quân Huyền Lăng men theo ánh mắt của nàng, chú ý đến chỗ lộn xộn kia, mày kiếm nhăn lại: “Nếu ta đoán không sai thì đây chính là chợ đêm? Nhược Ly, nàng có hứng thú?”

Vừa nói xong những lời này, Dạ Nhược Ly liền bước về hướng chợ đêm, hân hoan sừng sờ, vội vàng đuổi theo: “Nhược Ly, nàng chờ ta với, chúng ta cùng đi!”

Thánh dạ nhìn bóng lưng dần khuất của hai người, đồng tử lạnh như băng xoẹt qua tia mờ mịt, lập tức bước theo hai bóng dáng vừa biến mất kia.

Vừa vào chợ đêm, tiếng trả giá không ngừng vang bên tai.

“Tới tới tới, chỗ chúng ta có thứ tốt, các vị đừng bỏ qua a, đồ vật của chúng ta cam đoan sẽ làm các vị thỏa mãn, ha ha, đây đều là những thứ ta lấy được bên trong di tích đó.”

“Di tích? Ha ha, chỉ bằng thực lực của ngươi, cũng có thể vào di tích?”

“Như thế nào? Ngươi xem thường lão tử sao? Bảo bối của ta đều là hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ.”

“Vậy ngươi nói xem khối thạch đầu màu đen này bao nhiêu tiền?”

“Ngươi nói đến hắc thiên thạch? Ha ha, nếu ngươi muốn mua thì 500 lượng bạc a.”

“500 lượng? Bà mẹ nó, ngươi ăn cướp sao?”

Những thanh âm mắng nhau này trong chợ đêm là chuyện hết sức bình thường bất quá những lời này cũng không ảnh hưởng đến Dạ Nhược Ly, nàng đi tới quầy hàng trước mặt, không hề dừng bước ngo nghiêng xung quanh.

“Àn?”

Đột nhiên Dạ Nhược Ly nhắm mắt lại, ánh mắt nàng rơi vào một góc tối.

“Nhược Ly, nàng nhìn trúng vật?” Quân Huyền Lăng phát hiện Dạ Nhược Ly đang chăm chú, liền vỗ ngực đảm bảo, nói: “Nếu nàng muốn đồ vật gì ta cũng sẽ mua cho nàng.”

Thời khắc này Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến Quân Huyền Lăng, nàng cứ thẳng bước tiến vào chỗ hẻo lánh kia.

Trong góc tối là một lão giả lờ lờ nhìn như tên ăn mày, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, mà chung quanh lão không hề có quầy hàng nào, hiển nhiên là không ai nguyện ý ở gần lão.

Trước mặt lão giả chỉ đặt duy nhất một hộp gỗ màu xanh, thoát nhìn hết sức bình thường, thế nên không ai hỏi mua.

“Lão tiên sinh, không biết người có bán hộp gỗ này?”

Nghe thấy câu hỏi, lão giả gương mặt liếc nhìn Dạ Nhược Ly, không chút khách khí nói: “Đây chỉ là hộp gỗ bình thường, các ngươi thực sự muốn mua? Nếu không muốn thì đừng quấy rầy lão phu.”

“Lão nhân này buôn bán kì quái thật.” Sát theo sau, Quân Huyền Lăng nhìn thấy lão giả không chút khách khí nói chuyện với Dạ Nhược Ly, lập tức trừng mắt nhìn lão một cái: “Một hộp gỗ bình thường thôi mà, có cho ta, ta cũng không cần.”

Hộp gỗ bình thường?

Dạ Nhược Ly nhướn mày, nằng nề rằng cảm nhận được trong hộp gỗ có tia chấn động.

“Ta muốn hộp gỗ này, người ra giá đi!”

“Ngươi xác định?” Lão giả kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, thần sắc rời rạc nói: “Ha ha, lão phu chờ ở đây đã bao nhiêu năm đều không ai mua hộp gỗ này, nếu như ngươi thực sự muốn có nó đợi sau này công thành danh toa, trở thành chúa tể về sau thì giúp lão phu một chuyện.”

Dạ Nhược Ly sững sờ, vì sao lão biết được nàng sẽ trở thành chúa tể địa lục?

“Được, ta đáp ứng người.”

Nói xong, Dạ Nhược Ly cầm lấy hộp gỗ trước mặt lão giả, đang lúc muốn thu hồi thì sau lưng đột nhiên truyền tới một thanh âm khế kêu: “Chậm đã, hộp gỗ kia bốn tiểu thư cũng muốn!”

Theo sau đó là một hoa y diễm lễ đập vào mắt mọi người.

“Là Hoa gia Hoa Tinh Lan, sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?”

“Hoa gia ở Thiên Lân thành chính là gia tộc luyện đan, mặc dù kém hơn Thánh Thiên thành nhưng ở Thiên Lân thành vẫn có chút tiếng tăm, cho dù là thành chủ Thiên Lân thành cũng phải nể Hoa gia vài phần.”

“Đồ vật Hoa tiểu thư nhìn trúng, không ai có thể tranh đoạt với nàng ta.”

Từ khi Hoa Tinh Lan xuất hiện, ánh mắt nàng ta liền tập trung trên người Thánh Dạ, trong mắt không che giấu được tia kinh diễm, thậm chí ánh mắt ấy chưa từng nhìn qua 2 người còn lại, thấy vậy mọi người đều biết nàng ta có dụng ý khác.

Hoa Tinh Lan này có thể nói là Hoa gia bại hoại, mê trai háo sắc, nam tử kiệt xuất ở Thiên Lân thành đều bị nàng ta dây dưa không dứt, thời gian trước còn quần lấy thiếu gia thành chủ không tha, đáng tiếc người kia chưa bao giờ cho nàng ta một tia hy vọng.

Nhưng Hoa Tinh Lan lại là nữ nhi duy nhất của Hoa gia chủ, lại là sinh lúc tuổi già, đương nhiên vô cùng sủng ái, thế nên Hoa Tinh Lan ở Thiên Lân thành coi trời bằng vung, nam tử anh tài kiệt xuất thấy nàng ta cũng phải đi đường vòng.

Thánh Dạ chấp tay sau lưng, mặt không biểu tình, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Hoa Tinh Lan, tựa hồ như nàng ta chính là không khí, không hơn không kém.

“Thật có lỗi, hộp gỗ này đã có chủ rồi.” Lão giả quét mắt nhìn Hoa Tinh Lan, giọng điệu lạnh nhạt, thay đổi tư thái bại hoại lúc này.

Hoa Tinh Lan biến sắc, nàng ta không nghĩ tới tên ăn mày này lại không thêm đề ý đến mặt mũi Hoa gia.

“Hừ, lão ăn mày, bốn tiểu thư muốn đồ của ngươi đó chính là để mắt đến ngươi, đừng không biết tốt xấu, ngươi không phải muốn nàng giúp ngươi một việc sao? Bốn tiểu thư cũng có thể giúp ngươi, cho ngươi cuộc sống giàu sang phú quý.”

Ở trong mắt nàng ta, lão ăn mày này chỉ muốn điều này, Hoa gia nàng ta tất nhiên có thể dư sức đáp ứng điều này.

“Ha ha, lão phu cũng không ăn thịt người gian khó lừa (? , hiểu được cười liền TT^TT), những vật tầm thường kia sao có thể thỏa mãn lão phu?” Lão giả cười to 2 tiếng, tóc rối che khuất khuôn mặt tàn ra, lộ ánh mắt sắc bén.

“Ngươi...”

Lời Hoa Tinh Lan còn chưa nói hết, liền trùng to mắt, bộ dạng vô cùng kinh hãi, mà toàn bộ người trong chợ đêm đều ngạc nhiên há hốc mồm, ngốc trệ nhìn theo.

Chỉ thấy bóng dáng lão giả kia nhanh như gió, nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ còn tiếng cười kia vẫn vang vọng khắp đất trời, truyền vào tai mọi người, thật lâu sau vẫn chưa tan hết.

“Ha ha, tiểu nha đầu, đừng quên lời hứa của ngươi, nếu có duyên tương lai tất nhiên sẽ gặp lại, lúc đó có lẽ chúng ta đều không ở đây nữa, ha ha ha...”

Dạ Nhược Ly nhủ thầm, ánh mắt tập trung nhìn vào phương hướng lão giả biến mất.

Đến lúc đó bọn họ đều không ở đây? Câu nói kia có ý gì? Phải chăng đang nhắc nhở chuyện gì? Xem ra chẳng những hộp gỗ này không tầm thường mà ngay cả lão giả kia cũng là một cường giả lãnh đời.

“Nhược Ly, lão nhân kia là ai?” Quân Huyền Lăng sững sờ hỏi, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi.

“Ta không biết.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ngưng trọng nhìn bầu trời đến xuất thần: “Nhưng ta có thể xác định lão chính là cường giả, so với tất cả những người ta đã từng gặp còn mạnh hơn, lão mạnh giống như vượt qua lẽ thường, không hề tồn tại trên đại lục này.”

“Vượt qua lẽ thường? Không tồn tại ở đại lục này?” Quân Huyền Lăng trừng mắt nhìn, dung nhan anh tuấn lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Dạ Nhược Ly không hề giải thích, nàng chỉ muốn biết chỗ kia phải chăng là có thật?

Bên trong Huyền Vũ đại lục, cường giả có thực lực cao nhất chính là Huyền thánh, Huyền thần căn bản không thể nào tồn tại, nhưng khi xuyên qua tới đây nàng cũng nghe nói cấm địa khai quật di tích mới mạo hiểm cùng Hỏa Vũ Sa tiến vào tìm kiếm, ai ngờ lại gặp phải thời không phong bạo với xuyên qua chỗ này.

Phải chăng thần thật sự có trên đời này? Hoặc nói là có địa phương còn áp đảo hơn Huyền Vũ đại lục, là nơi thần ngự trị?

“Hừ, giả thần giả quỷ,” Hoa Tinh Lan vỗ vỗ ngực, hồi phục thần sắc liền hướng về phía lồng ngực Thánh Dạ cọt lên: “Vị tiểu ca này, không biết tiểu nữ có thể biết danh tính của huynh không?”

Chỉ là, nàng ta còn chưa lại gần Thánh Dạ đã bị hàn khí xung quanh y làm cho run rẩy, lại hướng mắt nhưng dung mạo tuấn tú làm nàng ta thêm thưởng lại cẩn thận, hướng về ngực y cọt thêm lần nữa.

Lúc nàng ta sắp tới, Thánh Dạ bỗng nhiên đi về phía Dạ Nhược Ly, phảng phất như chưa từng chú ý đến Hoa Tinh Lan.

“Chúng ta phải chăng nên rời khỏi đây?” Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm cũng lạnh lùng như thế.

Dạ Nhược Ly nhìn Hoa Tinh Lan, lại nhìn kẻ làm như mọi việc không hề liên quan đến mình Thánh Dạ, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, bất quá nàng cũng biết tính cách của Thánh Dạ vốn thế.

Hoa tinh Lan không hề trong mắt y, y đương nhiên không nhìn tới nàng ta.

“Này, các người đứng lại!” Mắt thấy nam tử tuấn mỹ muốn rời đi, Hoa Tinh lan gấp lên, khê kêu một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, lỗ mũi còn phát ra tiếng hừ lạnh.

Nữ tử này là ai? Nàng có tư cách gì đứng bên cạnh nam tử tuấn mỹ kia?

“Các người...” Nhìn thấy người phía trước không hề để ý đến nàng ta, Hoa Tinh Lan vô cùng tức giận, hung hăng đạp chân lên đất: “Các người chờ đó cho ta, ta sẽ cho phụ thân đi tra rõ thân phận của các người, hừ, người mà Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng ta!”

Nói xong, như không tước kiêu ngạo bỏ đi.

Lúc Hoa Tinh Lan rời đi, mọi người trong chợ đêm thờ dài, mà những nam tử ẩn nấp trong chỗ khuất đi ra, thần sắc đều nhẹ nhõm.

Nàng ta cuối cùng cũng đi rồi, an toàn rồi...

Lúc này ở đại sảnh Vương gia, Vương Phi Nhiên bày ra đủ loại sắc mặt, nước mắt nước mũi chảy dài kể lể: “Thúc thúc phải làm chủ cho chất nhi a, những người mới tới kia thật quá đáng, rõ ràng lại đánh chất nhi thành ra thế này chính là không để thúc thúc vào mắt.”

“Nhưng người là Thiên Huyền sư đỉnh phong, vì sao lại đánh không lại bọn hắn?” Con mắt chớp lên, Vương Tân nhìn Vương Phi Nhiên rồi nhàn nhạt mở miệng.

Vương Phi Nhiên sững sờ, rất không cam lòng nói: “Thúc thúc, nhất định là do yêu nữ kia thi triển yêu pháp nên chất nhi mới không có sức hoàn thù, bằng không nàng sao có thể đánh được chất nhi? Thúc thúc nhất định phải làm chủ cho ta.”

Vương Tân cũng không phải hạng người ngu ngốc, tính cách của chất nhi hắn sao hắn lại không biết? Đích thị là do kiêu khích nên mới đi đánh.

“Được rồi, nhưng người nhìn trước đi, hiện tại tình thế của Vương gia rất không ổn, không phải thời điểm để nội bộ mâu thuẫn, đây là thiên tài mà Vương gia đang rất cần, người nhìn chút đi a.”

“Cái gì mà thiên tài? Thúc thúc đừng để bọn hắn lừa gạt.” Chỉ cần nghĩ tới tiện nhân đánh gã ra như thế này, Vương Phi Nhiên lập tức nổi máu xung thiên, hận không thể băm thây vạn đoạn: “Một đám phế vật tục giới cũng xứng được gọi là thiên tài? Về phần tiện nhân kia hoàn toàn là yêu nữ, thúc thúc nhất định phải diệt trừ nàng, bằng không thì nàng nhất định sẽ gây họa cho Thương Khung giới.”

“Đã đủ rồi, Nhiên nhi!” Nhướng mày, giọng nói Vương Tân lạnh lẽo ác liệt vạn phần: “Người đi tu luyện ngay lập tức cho ta, đừng cho là ta không biết những chuyện tốt của ngươi, nếu như có thời gian tìm người khác gây phiền toái không bằng tu luyện nhiều hơn, củng cố tu vi, hôm nay coi như nàng thay ta quán giáo ngươi, còn không mau đi!”

Nghe vậy, Vương Phi Nhiên không dám nói nữa, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Hiển nhiên, gã bị thúc thúc của mình dọa sợ.

Hoa Tinh Lan trở về Hoa gia, gặp phải khách, nàng ta đi thẳng đến chỗ Hoa gia chủ Hoa Lạc Vũ, túm lấy tay lão, dịu dàng nói: “Phụ thân, hôm nay có khách?”

“Ha ha, Lan nhi, ta giới thiệu cho con biết đây chính là người ở Thánh Thiên thánh tới.” Hoa Lạc Vũ mỉm cười, sùng nịch xoa đầu Hoa Tinh Lan.

“Chắc hẳn đây là lệnh thiên kim?” Lão già áo xám vuốt chòm râu, mắt hí cười nói: “Hoa gia chủ đúng là có phúc a, lệnh thiên kia có tướng mạo xuất chúng nhất định sẽ tìm thấy chàng rể tốt, chuyện ta nói lúc nãy với Hoa gia chủ không biết có nguyện ý đáp ứng?”

“Đại nhân tự mình tới đây, sao ta có thể không đáp ứng?” Hoa Lạc Vũ ôm quyền, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười thân thiện: “Chuyện này Hoa gia đáp ứng.”

“Tốt!” Lão già áo xám đứng lên, âm lãnh cười cười: “Ta đi trước báo lại với Đan trưởng lão để Hoa gia chuyển vào Thánh Thiên thành, thậm chí trở thành chi dưới của Đan gia, nhưng ngươi vạn lần không thể nói ra Đan gia, nếu để người khác biết, ngươi chắc biết rõ thủ đoạn của Đan gia ta chứ?”

“Đại nhân, ngài yên tâm đi, Hoa Lạc Vũ ta có chết cũng không nói ra, không phải là đám phế vật của tộc giới thôi sao, cũng không xứng để vào mắt Hoa gia ta.”

“Ha ha, hy vọng Hoa gia chủ nói được làm được.” Lão già áo xám âm hiểm cười hai tiếng, hai tay chấp sau lưng nói: “Đã có được lời này, ta liền cáo từ, nếu như chuyện này có thể xử lý khiến Đan trưởng lão vừa ý thì Hoa gia rất nhanh sẽ được thăng tiến.”

Nói xong, lão già áo xám quay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất dưới ánh mặt trời.

“Phụ thân, vừa rồi nói chuyện gì vậy?” Hoa Tinh Lan trừng mắt, nghi hoặc hỏi.

“Là cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài,” Hoa Lạc Vũ thở dài, ánh mắt lộ tia phức tạp: “Nghe nói ở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài có một nữ tử đắc tội với Đan trưởng lão, Đan trưởng lão quyền cao chức trọng sao có thể cho phép người khác mạo phạm đến mình? Bởi vậy Đan trưởng lão muốn ta trừ khử nàng.”

“Đắc tội với Đan trưởng lão? Nữ nhân kia thực là ngu ngốc.” Hừ lạnh một tiếng, giọng điệu trào phúng: “Đan trưởng lão là người tôn quý đến chừng nào, có thể gặp ngài ấy một lần cũng phải cảm tạ trời đất rồi, cũng không nhìn lại chính mình là ai, ngay cả Đan trưởng lão cũng dám đắc tội, quả thật là muốn tìm cái chết, bất quá, Hoa gia có hy vọng ở Thánh Thiên thành rồi.”

“Ai, Lan nhi, con cho rằng mọi chuyện đơn giản như vậy sao?” Hoa Lạc Vũ lắc đầu, thở dài nói: “Cường giả Đan gia đã nói tuyệt đối không được nói là do Đan gia gây ra, nếu như có tiếng gió (ý nói là lộ ra), Hoa gia nhất định sẽ bị Đan gia diệt tộc.”

“Không thể nào? Phụ thân, Đan gia là thế gia luyện đan, so với Hoa gia còn mạnh hơn biết bao nhiêu lần, người Đan gia làm chuyện như vậy, con không tin.”

“Lan nhi a, con còn nhỏ, quá mức đơn thuần, nào biết được lòng dạ độc ác của con người?” Hoa Lạc Vũ nhìn cửa sổ, giữa lông mày lo lắng: “Ta lo nhất chính là sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, đợi chờ chúng ta chính là họa diệt môn.”

Hoa Tinh Lan sững sờ, trong lòng vẫn không tin Đan gia mà mình sùng bái nhất lại có bộ mặt như thế.

Hơn nữa nếu có thể vào Thánh Thiên thành nhất định sẽ có cơ hội gặp được nhiều thanh niên tuấn tài hơn.

Nghe nói truyền nhân thần bí của Thương Khung giới có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, là đệ nhất mỹ nam của Thương Khung giới, thực hy vọng có thể nhìn thấy hắn, không biết so với vị công tử hôm nay nhìn thấy, ai tuấn mỹ hơn?

Đáng tiếc truyền nhân Thương Khung giới đã có vị hôn thê rồi, việc này là do Giới chủ quyết định, hai người bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, không ai có thể xứng hơn được nữa.

Bất quá, ở Thương Khung giới có rất nhiều nữ tử muốn làm tiểu thiếp của hắn...

“Phụ thân, vậy cha muốn đối phó như thế nào với nữ nhân kia?” Thu hồi suy nghĩ, Hoa Tinh Lan nháy mắt hỏi.

“Đoạn thời gian trước bệnh cũ của lão thành chủ tái phát, có người đưa tới phương thuốc, trong đó có rất nhiều dược liệu ở Thanh Linh sơn, nhưng Thanh Linh sơn quá mức nguy hiểm, có rất nhiều người vào đó tìm dược liệu, trong đó có Vương gia, tới lúc đó chúng ta hãy ra tay.”

Ngừng lại một chút, trong mắt Hoa Lạc Vũ hiện tia âm hiểm: “Ở Thiên Lân thành chỉ có ta mới có thể luyện chế được đan dược, tuy có 5 thành nhưng không ai có thể luyện chế thỏa đáng, cho nên cho dù thành chủ phát hiện cũng không sao, nếu được chúng ta còn có thể mượn sức của thành chủ...”

Cho dù sau này Đan gia đối phó với bọn hắn như thế nào lúc này phải nghĩ cách giải quyết nữ nhân kia, bằng không thì chỉ sợ cường giả Đan gia tuyệt sẽ không để lão sống đến ngày mai.

Đây đều là do nàng sai, sao lại không thức thời, thế lực của Đan trưởng lão há có thể trêu chọc? Nàng trêu chọc thì thôi đi, còn kéo Hoa gia xuống nước.

Chỉ vì điều này, lão sẽ khiến nàng chết cực kì tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 7: Hoa Lạc Vũ âm hiểm.

Biệt viện Vương gia cực kì yên tĩnh.

Làm cho Quân Huyền Lăng kì quái chính là Dạ Nhược Ly lại dám đánh Vương Phi Nhiên nhưng Vương Tân lại không có chút động tĩnh gì, giống như chưa từng có gì xảy ra làm cho hắn không khỏi nghi hoặc.

Nhưng Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ lại không chút để ý, đi về phòng mà Vương gia đã an bài để tu luyện.

“Hộp gỗ này cũng chưa có thời gian xem qua, không biết nó có gì, nếu như ta đoán không lầm thì hộp gỗ này có một cấm chế, không phải ai mở ra cũng được.”

Dạ Nhược Ly lật qua lật lại hộp gỗ xanh trong tay, thở sâu một cái, một luồng huyền lực truyền vào hộp gỗ, muốn mượn sức lực phá bỏ cấm chế nhưng hộp gỗ vẫn không chút sụt mẻ nào, vẫn nguyên vẹn như trước.

“Không tác dụng?” Chân mày hơi nhíu, sắc mặt Dạ Nhược Ly ngày càng ngưng trọng: “Xem ra năng lực của ta không đủ để phá bỏ cấm chế, không biết người hạ cấm chế mạnh như thế nào?”

Lúc này Dạ Nhược Ly có cảm giác hộp gỗ màu xanh này nhất định có liên quan đến vận mệnh của nàng, bằng không lúc đó cũng sẽ không dẫn nàng đến quầy hàng đó. Và cũng vì nhận được sự chấn động trong hộp gỗ mà nàng mới muốn đạt lấy nó.

“Lão già giữ hộp gỗ cũng không phải người bình thường, lão nói chúng ta hữu duyên năng tương ngộ, không biết có thực là duyên phận hay không, lúc đó ta rất muốn hỏi một chút tin tức hộp gỗ này.”

Chỉ có lão gia thôi lời kia mới có thể trả lời được câu hỏi của nàng.

Đem hộp gỗ cất vào nhẫn Huyền linh, Dạ Nhược Ly cũng không nghĩ tới chuyện này nữa, trong lúc không có ai quấy rầy nàng bắt đầu tu luyện.

Thương Khung giới không hổ danh là thánh địa trong mắt thế nhân, ở đây huyền khí nồng đậm, so với bên ngoài không biết nồng hơn bao nhiêu, nếu như nàng sinh ra ở Thương Khung giới thì nhiều lắm là 5 6 năm đã đột phá lên Huyền tôn rồi.

Chớp mắt đã qua 5 ngày, Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ chưa từng bước ra khỏi phòng, khiến Quân Huyền Lăng không khỏi bi ai, hai người này đúng là cuồng tu luyện.

Vì vậy dưới sự kích thích của 2 người này, Quân Huyền Lăng cũng ngay ngốc tu luyện trong phòng.

Năm ngày sau Vương Tân tập hợp tất cả người Vương gia ở đại sảnh, bởi vậy 3 người tạm thời ngừng tu luyện cũng tiến vào đại sảnh.

Lúc này ở hành lang Vương gia chính là một đám cao thủ, trong đó không ít đệ tử kiệt xuất.

Wương gia không hổ danh là thế lực hạng 2 của Thương Khung giới, Thánh Hoàng đã có 3 người, trong đó mạnh nhất là Vương gia chủ Vương Tân, thực lực là Huyền Hoàng trung cấp. Tinh Huyền thủ lại có tới 40, 50 người, thế lực này nếu như ở bên ngoài cũng đủ tàn sát khắp đại lục, nhưng ở Thương Khung giới lại đứng thứ 2, cũng có thể thấy được cao thủ ở Thương Khung giới đông như kiến.

Mà Thiên Huyền sư và Địa Huyền sư cũng không thiếu, đều là những người trẻ tuổi, về quy tắc không được đứng đây nhưng Vương gia chủ tập hợp tất cả người Vương gia nên đám người này cũng có phần, rất hiển nhiên ở Vương gia đã xảy ra chuyện lớn.

“Chư vị, lão thành chủ bị bệnh đã lâu, chắc hẳn chư vị cũng đã biết,” Vương Tân chấp tay sau lưng, con mắt uy nghiêm quét qua đám người đứng trong đại sảnh, nói: “Mấy ngày trước thành chủ phát thiếp anh hùng, muốn cao thủ tiến vào Thanh Linh sơn tìm được, đây chính cơ hội cho Vương gia chúng ta, nếu có thể trợ giúp được thành chủ tìm được chính là tiền đồ bất khả hạn lượng (tiền đồ rộng mở, thẳng tiến không ngừng) cho nên các ngươi lập tức chuẩn bị sẵn sàng, sau đó cùng ta tiến vào phủ thành chủ.”

Wương Tân vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biết bệnh tình của lão thành chủ đều trở nặng, nếu như có thể nhân lúc này bọ đỡ được đầu thuyền lớn này chắc hẳn về sau Vương gia sẽ có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa cũng có thể nhờ thành chủ chuyển chỗ qua Thánh Thiên thành.

Cho nên mới nói thành chủ của một thành trì, thật sự có địa vị rất cao.

Mặt trời đã lên cao, trước phủ thành chủ Thiên Lâm thành đã có rất nhiều thế lực, mà trước phủ lại có 2 người gác phủ, cho dù là thế lực cường giả như Hoa gia cũng không dám làm cản.

Hai người ở bên trong, bên trái là một lão già có vẻ gần đất xa trời, nhưng cho dù sắc mặt có suy yếu nhưng vẫn có thể thần thái ngông nghênh cùng một

cổ uy nghiêm, đứng cạnh lão già là một nam tử trung niên nghiêm túc, gơ tay nhắc chân đều không che giấu được khí quý, đáng coi trọng nhất là mặc dù cử chỉ cao quý nhưng lại không có thái độ kiêu căng, ngược lại lại là người khiến người đối diện thấy an tâm.

Vị lão già kia chính là lão thành chủ Lam Tùy Lạc, cũng là đệ nhất cao thủ Thiên Lâm thành, Huyền Hoàng đỉnh phong.

Về phần nam tử tất nhiên là thành chủ hiện tại Lam Thiên Ninh.

“Khục khục.” Tay run rẩy bụm miệng, Lam Tùy Lạc ho khan hai tiếng, giữa lông mày không che giấu được sự suy yếu, lão mệt mỏi quét mắt nhìn đám người trước mặt, giọng điệu nhẹ như gió thoảng: “Các vị cũng vì lão thành chủ ta mà tới, lão phu vô cùng cảm kích, các vị theo chúng ta tiến vào Thanh Linh sơn, Hoa gia chủ kế tiếp chuyện luyện đan phải phiền người rồi.”

Hoa Lạc Vũ cất bước đi lên, cung kính ôm quyền, nhận lời nói: “Thỉnh lão thành chủ yên tâm, Hoa mỗ nhất định sẽ không phụ.”

“Nếu như Hoa gia chủ có thể cứu được phụ thân ta, Lam Thiên Ninh ta sẽ đáp ứng người một ân tình.” Hai tay Lam Thiên Ninh chấp sau lưng, chậm rãi tiến tới, khoe môi nở nụ cười khê.

Con mắt khê chớp, Hoa Lạc Vũ mỉm cười: “Hoa mỗ đa tạ thành chủ, Hoa mỗ nhất định sẽ dốc toàn sức để luyện chế đan dược, có Hoa mỗ ở đây thành chủ cứ yên tâm.”

Nói xong lời này, Hoa Lạc Vũ lùi về chỗ cũ, không khỏi liếc mắt nhìn thoáng qua Hoa Tinh Lan đang ngẩn người, sừng sốt một chút, men theo ánh mắt nàng ta nhìn theo.

Trong đội ngũ Vương gia có một nam tử áo trắng đón gió mà đứng, tuấn mỹ tuyệt luân, thần sắc lạnh như băng, toàn thân toát ra hàn khí làm người ngoài không dám đứng gần. Dù là kiên thức rộng rãi như Hoa Lạc Vũ cũng chưa từng thấy nam tử nào tuấn mỹ như thế, chỉ sợ chỉ có truyền nhân thần bí Thương Khung giới mới có thể so sánh được.

“Khó trách mấy ngày này Lan nhi luôn không yên lòng, thì ra là vì nam nhân này, hừ và người Đan gia muốn diệt ở cùng một chỗ, chắc hẳn là người bên ngoài tiến vào Thương Khung giới, chỉ là một nam tử thế tục mà thôi, nếu Lan nhi yêu thích có thể đợi loại trừ xong nàng, có thể bắt hán về cho Lan nhi.”

Tâm tư luân chuyển, Hoa Lạc Vũ quay đầu nhìn Hoa Tinh Lan, trong mắt rõ ràng có tia sùng nịnh.

“Các vị lời đã nói xong, tất cả mọi người theo ta, mục tiêu chính là Thanh Linh sơn...”

Sau lời nói của Lam Thiên Ninh, đội ngũ không lờ ở Thiên Lâm thành xuất phát, chỉ là trên đường đi Dạ Nhược Ly không khỏi cảm nhận được một luồng sát ý đang quán lấy nàng.

Mặc dù sát ý này đã thu liễm, nhưng thân nàng là thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, thần thức đã vượt xa người bình thường, vì vậy cho dù có che giấu sát ý đến mức nào nàng cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Quay đầu nhìn, ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi vào đội ngũ Hoa gia.

Nhìn thấy tầm mắt của nàng, trong lòng Hoa Lạc Vũ cả kinh: “Chẳng lẽ nàng phát hiện ra mình? Không, tuyệt đối không thể, nàng chỉ là một Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện được?”

Lắc đầu, Hoa Lạc Vũ cười một tiếng, xem ra mình quá để mắt đến nàng, Địa Huyền sư trung cấp cho dù có thể nào cũng không thể nào phát hiện ra Huyền Hoàng nhìn chăm chú, vừa rồi chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Tuy Địa Huyền sư đã từng đánh bại Thiên Huyền sư nhưng chắc hẳn đã nhờ vũ khí hay huyền kỹ đặc biệt nào đó, nên mới không thể đánh bại được Địa Huyền sư là nàng.

Thiên Lâm thành cách Thanh Linh sơn chừng một buổi đi. Vì lý do không thể thoát được đội ngũ của mình, Hoa Tinh Lan mấy lần muốn đi dây dưa với Thánh Dạ nhưng đều bị Hoa Lạc Vũ ngăn cản, mặc dù Hoa Lạc Vũ rất thương con gái nhưng cũng không để nàng ta tùy hứng được.

Vì vậy trên đường đi Hoa Tinh Lan đều bắt mắt vênh môi, ghen ghét trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

“Khục khục, các vị, chúng ta đã đến Thanh Linh sơn rồi...”

Lam Tùy Lạc dừng chân, nhìn ngọn núi cao lớn hùng vĩ phía trước, nghiêm túc nói: “Luyện đan đương nhiên cần dược liệu, ở đỉnh núi này nghe nói có Hung thú Thú Tôn cấp thấp thủ hộ, hi vọng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý, nếu như không muốn đi có thể dừng lại ở đây, lão phu tuyệt không ngăn cản.”

Hung thú Thú Tôn cấp thấp? Tin tức này làm mọi người sợ choáng váng.

Thực lực của Hung thú mạnh hơn rất nhiều so với Huyền thú, bởi vậy mới gọi là Hung thú, hơn nữa chúng và huyền thú cũng không giống nhau, Huyền thú giới hóa hình người, Hung thú mặc dù cũng có thể hóa thành người nhưng vẫn thích ở lột thú hơn, vì vậy rất ít Hung thú sẽ hóa thành con người.

Lần này, thứ bọn hán muốn chính là dược liệu chính sự phòng hộ của thú hoàng đỉnh phong. Ngay cả lão thành chủ là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không có khả năng đánh thắng Hung thú, huống chi là bọn hán?

Mọi người nhìn nhau, khóe miệng bỗng đắng chát.

Đường lui? Bọn hán đã đến đây, liệu có đường lui?

Lần này cho dù có như thế nào cũng phải tiến vào Thanh Linh sơn, huống hồ bọn hán đều mang rất nhiều trong tộc, thời điểm mấu chốt cũng có thể dùng bọn họ là khiên chắn, lại dùng cách đánh lén, cũng không tin không thể đối phó được con Hung thú đó.

“Tốt, rất tốt, không ai lùi bước.” Lam Tùy Lạc gật nhẹ đầu, dung nhan già nua lộ nụ cười hài lòng: “Các vị cứ yên tâm, lão phu là lão thành chủ Thiên Lân thành thì sao có thể đẩy mọi người vào hổ lửa? Thất thủ hộ linh thảo Hung thú đã bị lão phu làm tổn thương, hơn nữa lúc lão phu xuất chiến chúng ta cùng tập trung sức lực, bắt giữ Hung thú cũng không phải không hề có hy vọng.”

Nghe vậy, mọi người âm thầm có chút may mắn, may mắn không lùi bước, bằng không chính là chọc giận người của thành chủ.

“Các vị, vậy ta lên trước.”

“Vâng, chúng ta sẽ nghe theo phân phó của thành chủ.”

Địa thế Thanh Linh sơn vô cùng phức tạp, đường núi dốc đứng, loáng thoáng có thể cảm nhận được khí tức của Huyền thú, bất quá Huyền thú cũng không phải ngu ngốc, bọn chúng cũng biết đám người này không dễ trêu chọc vì vậy chặng đường đi vô cùng thuận lợi.

Mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần dần tối, bởi vì trời tối nên không thể đi tiếp được, cho nên Lam Thiên Ninh ra lên dựng chỗ nghỉ tạm.

Trong lòng Hoa Lạc Vũ vô cùng vui vẻ, đây chính là thời cơ tốt nhất.

“Ha ha, thành chủ, lão thành chủ, ở đây dựng chỗ nghỉ rất nguy hiểm, Hoa mã có một đề nghị để người Vương gia đi tuần tra bên ngoài, để chắc chắn không có Huyền thú đánh lén.”

Vương Tân biến sắc, Vương gia và Hoa gia vốn không hữu hảo (quan hệ tốt), Hoa gia ý vào địa vị hơn Vương gia một bậc nên ra sức áp chế Vương gia, hôm nay không biết lão lại nghĩ ra quỷ kế gì.

Hán há hốc miệng định nói, nhưng lời của Lam Thiên Ninh làm hán hoàn toàn tuyệt vọng.

“Hoa gia chủ nói có lý, việc này cứ quyết định như vậy đi, Vương gia chủ, đêm nay phiền người rồi.”

Khuôn mặt biến sắc, Vương Tân miễn cưỡng cố nặn vẻ tươi cười: “Vì thành chủ đại nhân làm việc có gì đâu mà phiền? Đây chính là vinh hạnh của Vương gia, thành chủ cứ yên tâm.”

“Ha ha, việc ở đây giao cho Vương gia chủ rồi.”

Lam Thiên Ninh sao có thể không biết Hoa Lạc Vũ cố ý gây khó dễ với Vương gia? Nếu là lúc trước với tính cách chính trực, Lam Thiên Ninh nhất định sẽ không đáp ứng nhưng lúc này y cần Hoa Lạc Vũ điều chế đan dược, nên chỉ có thể chiều theo ý lão.

“Đừng lo, đợi về phủ thành chủ, ta sẽ đền bù cho Vương gia.” Hạ quyết tâm, Lam Thiên Ninh liền để việc này xuống, mỉm cười tiến vào bố trí việc dựng lều.

Lúc mọi người rời đi, Vương Tân quay đầu nhìn mọi người Vương gia, nghiêm túc nói: “Ít nhất phải có 3 người tuần tra, có ai nguyện ý đi không, tất nhiên cũng có thể đề cử giúp nhau.”

“Thúc thúc.” Vương Phi Nhiên đột nhiên giật tay, âm lãnh nhìn mấy người Dạ Nhược Ly: “Chắc hẳn có mấy người muốn đề cử, bọn hán đều là người tục giới, 3 người này cũng chưa có gì cống hiến cho Vương gia, việc này để bọn hán làm là tốt nhất.”

“Đúng vậy, ta cũng đề cử bọn hán.”

“Ta cũng thế.”

Ở Vương gia địa vị của Vương Phi Nhiên cũng không nhỏ, cho nên lời gã vừa dứt rất nhiều người phụ họa theo, mà việc này cũng nằm trong dự đoán của Hoa Lạc Vũ. Với tính cách có thù tất báo của Vương Phi Nhiên nhất định sẽ làm theo lời lão.

Vương Tân khề cau mày, cuối cùng cũng thở dài nói: “Nếu tất cả mọi người đã đề cử 3 người thì tạm thời 3 người các người đi tuần tra vậy, những người khác theo ta về dựng lều.”

“Vâng, gia chủ.”

Nhìn thấy bóng lưng đám người Vương Tân dần biến mất, Quân Huyền Lăng tức giận bất bình nói: “Cái này cũng thật quá đáng, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta đi tuần tra? Ta nói này, Nhược Ly, chúng ta nên rời khỏi Vương gia đi thôi.”

Khóe môi nở nụ cười trào phúng, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Sức lực của Thương Khung giới cơ bản đều có thể xảy ra những chuyện như thế này, ở nơi

nào lại không giống nhau? Chỉ có điều ta cảm nhận được Hoa gia muốn gây khó dễ không phải là Vương gia mà là ta, nhưng ta cũng không biết đã quen Hoa gia từ lúc nào? Ngoại trừ...”

Quân Huyền Lăng dường như cũng nghĩ tới chuyện gì đó, vờ một cái vào đùi: “Ta biết rồi, là nữ nhân Hoa gia nhìn trúng Thánh Dạ, bởi vậy Hoa gia mới gây khó dễ cho Nhưộc Ly.”

Dạ Nhưộc Ly không nói gì, nàng có một trực giác, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Trong lều vải, Hoa Lạc Vũ ngồi khoanh chân, tinh quang trong mắt lập lòe, cười lạnh nói: “Tất cả đều nằm đúng trong kế hoạch của ta, nữ nhân kia đã tách khỏi người vương gia, cũng đã đến lúc ra tay với nàng rồi, Ngân Xà, ngươi có biết Huyền thú ở Thanh Linh sơn này không?”

Bên cạnh lão là một nam tử áo bạc đang đứng, nam tử này chính là thú khế ước với Hoa Lạc Vũ – Ngân Quang xà vương.

“Chủ nhân, thực lực của ta là thú hoàng cấp thấp, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì tất cả loài rắn ở Thanh Linh sơn không Huyền thú nào không dám không nghe theo lời ta.”

“Tốt, rất tốt.” Hoa Lạc Vũ cười hai tiếng, con mắt khẽ chớp: “Chuyện này ta sẽ giao cho ngươi xử lý, nhớ kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ không được phép tự mình ra tay, tránh để lộ sơ hở.”

“Vâng, chủ nhân.”

Lúc ngân xà sắp rời đi, sau lưng truyền tới một thanh âm dịu dàng: “Chậm đã, tên nam tử tuấn mỹ lạnh như băng kia, không được phép tổn thương, hắn là nam nhân bốn tiểu thư nhìn trúng.”

“Ha ha, Lan nhi, con yên tâm đi.” Hoa Lạc Vũ vuốt tóc Hoa Tinh Lan, sùng sục cười: “Ngân xà tự có chừng mực, sẽ không dẫm thương 2 nam nhân kia, đợi chuyện này kết thúc phụ thân sẽ bắt nam nhân kia cho con, như thế nào?”

Hai mắt Hoa Tinh Lan sáng ngời, nghĩ tới nam tử tuấn mỹ kia, hung hăng nuốt nước miếng, tựa vào cánh tay Hoa Lạc Vũ làm nũng: “Con gái biết rõ phụ thân đối với con gái là tốt nhất, nam tử kia con gái nhất định phải có.”

Cười cười, Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, lão nghĩ rằng một nam tử đến từ tục giới không quyền không thế, chỉ có chỗ dựa là Vương gia, muốn bắt hắn thật là chuyện quá dễ dàng.

Trời ban đêm tối đen như mực, gió đêm thét gào, bụi cỏ cách đó không xa lại phát ra âm thanh sột soạt.

Ánh mắt Quân Huyền Lăng tập trung vào bụi cỏ, cẩn thận hỏi: “Nhưộc Ly, Thánh Dạ, các ngươi nói lúc này sẽ không có một nhóm Huyền thú lao tới chứ?”

Hắn vừa nói xong, phía trước bụi cỏ bỗng nhiên xuất hiện vô số đại xà to lớn.

Sắc mặt Quân Huyền Lăng biến đổi: “Rắn? Là rắn sao? Lại còn nhiều như vậy, Nhưộc Ly, nàng chạy mau đi, ta sẽ thay nàng ngăn cản bọn chúng, nàng đi trước cầu cứu.”

Nhìn Quân Huyền Lăng, Dạ Nhưộc Ly bước tới cạnh hắn, nhàn nhạt nhìn đám Huyền thú trước mặt nói: “Ngươi ngăn cản sao? Hơn nữa chỗ đó lúc này chúng ta có tuần tra qua rồi, không hề có Huyền thú qua lại, không cần nghĩ cũng biết chúng ta bị người khác tính kế, đây chính là mưu tính của Hoa gia!”

Trên cây cỏ thụ không xa, áo bào màu bạc tung bay trong gió.

Nghe thấy lời Dạ Nhưộc Ly nói, ngân xà sùng sốt, không đợi nó thu lại khí tức, ánh mắt lạnh liệt của Dạ Nhưộc Ly đã khóa chặt trên cây cỏ thụ, tiếp theo đó là một thanh âm lạnh lùng khắc nghiệt.

“Xuất hiện đi, có trốn cũng vô dụng.”

Nội tâm run lên, khuôn mặt ngân xà hoàn toàn ngạc nhiên: “Nàng phát hiện ra ta sao? Nàng chỉ là một Địa Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện ra ta đang ẩn thân? Đây tuyệt đối là thăm dò.”

“Không nghĩ tới đường đường là Ngân Quang xà vương lại thích giấu đầu hở đuôi như vậy.”

Cái gì?

Ngân xà thiếu chút nữa rơi từ trên cây xuống đất, khuôn mặt khiếp sợ không nói nên lời.

Chẳng lẽ Hoa gia có gian tế? Đúng vậy, nhất định là như vậy, bằng không sao nàng lại biết? Hành tung đã bị phát hiện, có ẩn nấp cũng vô dụng.

“Ha ha, tiểu nha đầu nhãn lực tốt lắm, có thể phát hiện ra bốn tọa.” Theo tiếng nói rơi xuống là một ánh sáng màu bạc, nhảy xuống trước mặt Dạ Nhưộc Ly.

Đối diện với Dạ Nhưộc Ly là một nam tử áo bào màu bạc kì lạ, một bên gò má của gã bao trùm lấy một tầng ánh sáng bạc lóng lánh như vậy, nếu

như không có vậy rần kì lạ làm người khác rồn tóc gáy kia gã cũng được coi như nam tử tuấn mỹ trác tuyệt.

Nhưng chính vậy rần kia đã hủy đi dung mạo của gã.

“Ngân Quang xà vương?” Dạ Nhược Ly dừng lại trước mặt ngân xà, mặt không biểu tình nói: “Nếu như ta đoán không sai thì ngươi chính là người Hoa gia phải đến hãm hại ta?”

“Hừ, ngươi đã biết, vậy chỉ có con đường chết.”

Ngân xà cũng không phủ nhận, gã nghĩ Dạ Nhược Ly cũng sắp chết, thừa nhận cũng không sao, hai người kia nghe được cũng không thể sống, cho dù nam tử áo trắng kia là người tiểu thư nhìn trổng.

“Ha ha.” Dạ Nhược Ly không giận mà cười: “Ngươi thực sự cho rằng thực lực của ngươi là thú hoàng cấp thấp thì muốn làm gì cũng được sao? Vậy ngươi cũng biết đã từng có một Huyền tôn chết trong tay ta?”

Lời nói này đừng nói là ngân xà, ngay cả Quân Huyền Lăng cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ha ha,” Tựa hồ như nghe được một câu chuyện cười, ngân xà cười to hai tiếng, mĩa mai nói: “Chỉ bằng ngươi cũng có thể giết được Thú Tôn? Đây đúng là chuyện lớn đấy...”

Lời còn chưa nói xong liền im bất lại, ngân xà trừng to mắt, không thể tin nhìn vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, gã còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt.

Nhanh, tốc độ quá nhanh, Địa Huyền sư sao lại có tốc độ này?

“Ngân Quang xà vương, nghe nói là trong Huyền thú độc nhất chính là cự xà, vừa vặn ta cũng đang thiếu một độc tố của Huyền thú, tuy nhiên thực lực hơi thấp một chút, nhưng không sao, ta muốn dùng độc của ngươi.”

Dạ Nhược Ly toát ra uy áp của Huyền Hoàng, cảm nhận được thực lực mạnh hơn cả gã, ngân xà biến sắc: “Huyền. . .Huyền Hoàng đỉnh phong, ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong? Hừ, coi như là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Muốn ta trở thành thú khế ước của ngươi, đừng nằm mơ!”

Huyền Hoàng đỉnh phong?

Quân Huyền Lăng cũng nhìn Dạ Nhược Ly, khó trách nàng mạnh mẽ như vậy, thì ra là Huyền Hoàng đỉnh phong.

Vừa mới 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, cái này cũng con mẹ nó biến thái quá đi? Nàng là người sao? Quả thật không thể so sánh được, bằng không sẽ điên người mất.

Quân Huyền Lăng không khỏi đầy bụng úy khuất, trời cao lại có loại người biến thái như vậy vào nhân thế, đúng là đã kích người khác quá đi mà.

“Ngân Quang xà vương, ngươi phải chăng đang vọng tưởng?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, ngón tay lại dùng sức, bấm vào cổ tay gã, nói: “Làm thú khế ước của ta, ngươi có tư cách đó sao? Ta muốn ngươi trở thành bộc lệ (nô lệ) của ta, cả đời cống hiến cho ta, cung cấp độc cho ta sử dụng.”

“Ngươi...” Ngân xà cắn răng, oán hận nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngân xà ta tuy là Huyền thú, nhưng ta cũng có tôn nghiêm của mình, tuyệt đối không làm nô dịch cho con người, ngươi đừng mơ tưởng!”

“Ngươi cho rằng ngươi có quyền cự tuyệt?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly lạnh như băng, giọng điệu tàn nhẫn khắc nghiệt: “Ngươi chỉ có 2 lựa chọn, một là trở thành nô lệ của ta, cái khác chính là chết! Ta không có nhiều thời gian đây, ngươi mau chóng lựa chọn đi.”

Nếu thời gian quá lâu khó tránh được việc bị người khác chú ý, cho nên phải xử lý trước khi người khác đến.

Con mắt chớp lên, ngân xà cuối cùng cũng cắn răng một cái nói: “Được rồi, ta đáp ứng ngươi.”

Dù sao nàng cũng không muốn khế ước với gã, thì đáp ứng này có làm sao? Sau này cũng có thể thừa cơ chạy trốn, chỉ cần có thể rời khỏi, nàng có thể làm gì được ga chứ?

Trong mắt ngân xà hiện lên tia xảo quyệt, Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh, lấy ra một viên thuốc, hùng hăng nhét vào miệng gã. Lập tức, ngân xà rùng mình một cái, hoảng sợ nói: “Ngươi...Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Dạ Nhược Ly nhìn gã một cái, thần sắc lạnh lùng: “Độc được, hơn nữa trong đó ta có bỏ thêm một ít huyền lực, chỉ cần ta niệm ý niệm trong đầu ngươi sẽ tan thành mây khói, trọn đời cũng không được siêu sinh!”

Nghe vậy, sắc mặt ngân xà trắng bệch, lúc sau lại đổi sang xanh, sau đó, ánh mắt màu bạc ánh lên tia tuyệt vọng.

Cả đời này gã sẽ bị nữ nhân này khống chế trong tay sao?

Trong giây lát, ngân xà cảm nhận được một luồng khí tức cường đại nhảy vào trong óc, khế ước từng ký với Hoa Lạc Vũ đã bị xóa đi, lúc này, ngân xà ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Đây là gì? Ngay cả khế ước cũng xóa được?

“Có người đến!” Biến sắc, Dạ Nhược Ly vùng tay, đem ngân xà ném vào nhẵn Huyền linh.

Thần thông như vậy làm Quân Huyền Lăng ngây dại tại chỗ.

Tay nàng vùng lên, người nọ biến mất tiêu, thần thông cỡ này sao con người có thể làm được?

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Dạ Nhược Ly, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước: “Ngươi yên tâm, chuyện vừa rồi cái gì ta cũng không thấy.”

Lúc này Quân Huyền Lăng mới phục hồi tinh thần, ý cười đầy mặt bước tới chỗ Dạ Nhược Ly: “Ha ha, Nhược Ly, ta cũng sẽ không nói ra, bất quá nàng thật là...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy đám người xa xa bước tới.

Hoa Lạc Vũ đứng giữa đám đông, sắc mặt thật sự không tốt, khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly vẫn bình yên vô sự, ánh mắt kinh ngạc, thần sắc cũng tái nhợt.

“Khế ước ngân xà trong đầu ta đã biến mất, bọn răn kia cũng không vây cản nữ nhân này, đã xảy ra chuyện gì? Ngân xà đi đâu rồi? Hơn nữa, khế ước cũng biến mất, thật sự rất kì quái.”

Có nằm mơ lão cũng không ngờ được khế ước của ngân xà lại biến mất không chút tung tích.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Lam Thiên Ninh bước nhanh về phía Dạ Nhược Ly, ánh mắt xoẹt qua chúng xà, hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta bị bầy Huyền thú này vây cản?”

“Thành chủ, ngươi hiểu lầm rồi.” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt cảnh cáo bầy răn: “Đám răn này và Hung thú có cừ oán, biết được chúng ta mới đối phó với thú dữ kia nên mới giúp chúng ta thâm nhập vào lãnh địa của hung thú.”

Bị tầm mắt Dạ Nhược Ly nhìn qua, lại phát hiện ra thực lực của nàng, chúng xà đồng loạt rung mình một cái.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta dẫn các ngươi tới.”

“Gia viên (nhà) của chúng ta bị Hung thú phá hủy, bởi vậy chúng ta có mối thù không đội trời chung, hy vọng các ngươi có thể giết được nó.”

“Ở Thanh Linh sơn này không có ai quen thuộc hơn chúng ta, để chúng ta dẫn đường các ngươi có thể tránh được những đường quanh co, Hung thú kia thật quá ghê tởm, các vị đại nhân nhất định phải giúp chúng ta giết chết nó.”

Màn kịch này đương nhiên là do đám răn tự biên tự diễn, nhưng giọng điệu tức giận không phải đang làm bộ, làm người khác không chút nghi ngờ.

“Ha ha, nếu các vị đã có lòng như vậy thì chuyến đi này sẽ do các vị dẫn đường, trước giữa trưa ngày mai là có thể tới nơi.” Lam Thiên Ninh cười to hai tiếng, tâm tình thật tốt, vở vai Vương Tân: “Vương gia chủ, lần này hẳn phải cảm tạ Vương gia chủ rồi, ha ha.”

Đáy lòng Hoa Lạc Vũ run lên, bởi vì lão biết đám răn kia là do ngân xà gọi mà tới, thế nhưng chúng lại nói ra những lời như vậy, chỉ có thể đánh rớt hàm răng ngậm vào bụng nuốt xuống (không nói nên lời =.)

Lần này lão xác định ngân xà mất tích nhất định có liên quan đến nữ nhân này.

“Hừ, bất kể thế nào ngươi dám trêu chọc Đan gia phải chết, bởi vì không giết được ngươi người chết sẽ là ta, những chuyện này đều là do ngươi tự chuốc lấy, không thể trách ai được!” Trong lúc nhất thời, sát tâm Hoa Lạc Vũ nổi lên, dung nhan già nua không bộc lộ chút biểu tình.

Hôm sau, mọi người chuẩn bị đầy đủ, một lần nữa hướng đến đỉnh núi Thanh Linh mà đi.

Có Huyền thú dẫn đường hiệu quả đương nhiên không giống như lúc trước, đội ngũ rất nhanh đã có thể lên đỉnh núi.

“Các vị, chúng ta chỉ có thể đưa các vị tới đây, đây chính là hang ổ của Hung thú, cho nên chúng ta cũng nên rời đi.”

Dứt lời, chúng xà vô thức liếc nhìn Dạ Nhược Ly, thấy nàng không ngăn cản lập tức như mũi tên rời cung, chạy vội về phía chân núi, sợ chậm một giây thì ngay cả tính mạng cũng không còn.

Trừ Hoa Lạc Vũ, những người còn lại không ai nhìn thấy được ánh mắt chúng xà nhìn Dạ Nhược Ly.

“Đám răn này quả nhiên có vấn đề, chẳng lẽ ngân xà phản bội ta? Nhưng còn có khế ước hạn chế, gã căn bản không thể phản bội lại, huống chi với thực lực của gã chưa đủ để giải trừ khế ước.”

Hoa Lạc Vũ còn chưa suy nghĩ kĩ lưỡng thì một luồng khí tức mạnh mẽ đánh tới, làm ai cũng biến sắc.

“Là ai? Dám xâm nhập vào lãnh địa của ta?”

Thanh âm này giống như vạn mã lao nhanh, dòi sông lấp biển, những thế lực có thực lực tương đối thấp trực tiếp phun một ngụm máu chết tươi.

Thú Tôn Hung thú, cho dù có bị thương thì thực lực vẫn cường đại như vậy.

“Các vị không cần sợ, chúng ta liên thủ vây đánh nó.”

Lam Tùy Lạc phát phát tay, động thân trên xuống, tay áo bông bành, như một cao nhân lánh đời.

“Oanh!”

Khí thế cường đại, bụi bay đầy trời, sau đó một mảnh thú từ trên trời giáng xuống, mắt bắn hung quang chăm chăm nhìn đám người hèn mọn.

Chỉ thấy trên đầu thú có hai sừng, trên người có vảy lân màu đen, đầu như thần lân, cái đuôi lay động trên không, hai mắt lộ ánh sáng hung tàn màu đỏ: “Dám xâm nhập vào địa bàn của ta, giết không tha!”

Khi thấy bộ dạng hung mãnh của con thú này, khí thế mọi người giảm xuống rất nhiều, lại có người sợ run người.

“mọi người không cần lo lắng, con thú này đã bị thương, thực lực chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong, hiện tại tất cả các Huyền Hoàng cùng ta vây nó lại, những người còn lại có đứng nhìn đi.”

Thời điểm này, huyền giả dưới Huyền Hoàng dĩ nhiên không có chút tác dụng nào, cho dù có muốn làm khiến thịt cũng không được, bởi thực lực của Hung thú thật sự quá cường đại.

“Rống, con người hèn mọn, các ngươi phải trả giá rất nhiều vì dám khiêu khích ta!”

Hung thú ngẩng đầu hét lên một tiếng, ánh mắt càng hung tàn, chưa đợi đám người kia hành động đã nhảy vào giữa đám người, lè lưỡi ra liềm cuốn trúng hai Tinh Huyền sư Hoa gia vào miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, vội vàng quát: “Lùi lại, đám người Huyền Hoàng trở xuống lùi lại hết cho ta!”

Vốn muốn đề kẻ yếu làm khiến thịt xem ra thật thất sách, nếu như nuốt phải Địa Huyền sư hay Thiên Huyền sư lão sẽ không đau lòng, nhưng lần này lại là Tinh Huyền sư.

Phản động Huyền Hoàng đã đứng vào vị trí vây bắt Hung thú, cho dù là Huyền Hoàng đỉnh phong Lam Tùy Lạc cũng không dám thả lỏng. Mặc dù thực lực ngang với Hung thú nhưng ngoại trừ Huyền tôn, không ai có thể gây tổn thương cho nó.

“Rống, đều chết hết cho ta!”

Đầu lưỡi lại lè ra, cuốn về phía Huyền Hoàng cường giả, may mắn mọi người đều có chuẩn bị nên tránh né kịp thời.

Chúng Huyền Hoàng đồng thời rút vũ khí, dùng hết khả năng đánh úp về phía Hung thú, thế nhưng Hung thú lại có thể chế ngự đơn giản như vậy? Nếu thế thì thực hồ thẹn với danh Hung thú rồi.

Dạ Nhược Ly sờ cằm, nhìn cảnh tượng chiến đấu trước mắt, con mắt lóe lên: “Nếu Hoa gia đã muốn đối phó với ta, ta sao không nhân cơ hội này trả thù?”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly đuổi lưng một cái, không ai chú ý đến nàng, lúc nàng đuổi người ra thì có một viên đá bắn từ trong tay nàng trúng thật mạnh vào lưng Hoa Lạc Vũ.

Thân thể Hoa Lạc Vũ bị đẩy lên phía trước, đúng lúc đuôi ba quét tới, quét lão bay ra ngoài. Lúc này lại có một viên đá đánh tới, mục tiêu lại là Hung thú.

Trên lưng truyền tới cảm giác nóng đau, Hung thú tức giận ngửa đầu rống to: “Là ai? Là ai dám đánh lên ta? Là ngươi phải không? Hay là tên hỗn đản nhà ngươi?”

Ánh mắt của nó chính là đối diện với Hoa Lạc Vũ.

Cử động của những người kia đều lọt vào tầm mắt của nó, chỉ có Hoa Lạc Vũ bị bay ra ngoài, đương nhiên sẽ trở thành người hiềm nghi lớn nhất.

Hoa Lạc Vũ sững sờ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì Hung thú đã vọt tới trước mặt, biểu lộ kia tựa hồ như Hoa Lạc Vũ và nó chính là kẻ thù không đội trời chung, rất muốn đem đối phương nghiền nát thành tro.

“Hỗn đản, dám ám toán bản sự? Ngươi cũng có lá gan ám toán ta? Hẳn nên lấy cái chết để tạ tội?”

Ám sát? Lão ám toán nó khi nào?

Hoa Lạc Vũ đầy bụng ủy khuất, muốn nói ám toán cũng là Hung thú ám toán lão, bằng không vì sao vừa rồi lại có vật gì đó đánh vào lưng lão? Nếu như không phải tại vì thế, sao lão lại bị đuôi ba quét trùng?

Từ đầu đến cuối Hoa Lạc Vũ không hề hoài nghi người khác, ở trong mắt lão đám kia cũng chỉ là con sâu con kiến, làm sao có năng lực ám toán lão? Vì vậy nhất định là Hung thú đã giở trò.

“Đi chết đi!”

Hung thú hét lớn một tiếng, muốn đâm chết Hoa Lạc Vũ.

Nhưng lúc chân của nó sắp giẫm lên người Hoa Lạc vũ, thì đột nhiên dừng lại. . .

“Àm àm!”

Thân thể cực lớn lão đảo ngã xuống đất, trực tiếp đè lên người Hoa Lạc Vũ, mà trên thân thể to lớn kia lại có máu chảy ròng ròng, toàn bộ đỉnh núi đều nghe thấy mùi máu.

Sau lưng, thân thể Lam Tùy Lạc mềm nhũn, té xuống đất, sắc mặt tái nhợt nói: “Nhanh, mau cứu Hoa gia chủ!”

“Phụ thân, cha không sao chứ?” Lam Thiên Ninh vội vàng đỡ Lam Tùy Lạc, trong mắt không che giấu được tia lo lắng.

Hắn biết phụ thân đã sử dụng tuyệt kỹ cấm chế của Lâm gia, tuyệt kỹ này tuy lợi hại nhưng lại tiêu hao sinh mệnh, vì vậy lúc ban đầu Lam Tùy Lạc mới không dùng. Nếu như Hoa Lạc Vũ chết sẽ không còn ai có khả năng luyện đan giúp nên bắt đắc dĩ mới sử dụng tuyệt kỹ.

Không lâu sau, Hoa Lạc Vũ được đào lên, lúc này lão thập phần chật vật, trong miệng còn ngậm đầy máu tươi của Hung thú, dung nhan già nua cũng đỏ lên.

Chậm thêm chút nữa, lão sẽ tắc thở mà chết.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, có chút đáng tiếc, nếu như không giết được Hoa Lạc Vũ thì lão đúng là mạng lớn.

“Ta không sao, Ninh nhi, đi hái Thôi Linh Thảo cho phụ thân đi!” Lam Tùy Lạc lắc đầu, không muốn để Lam Thiên Ninh lo lắng, khuôn mặt suy yếu tái nhợt miễn cưỡng cười nhẹ.

“Được, con đi!” Lam Thiên Ninh gật đầu, đi đến giáp đỉnh núi, thấy linh thảo chấp chôn trong gió, nội tâm lập tức kích động.

Nếu có được nó, phụ thân nhất định sẽ được cứu. . .

“Phụ thân, thật tốt quá, phé đi sức của 9 trâu 2 hổ (ý nói vô cùng cực khổ, tốn sức) chúng ta cũng có được linh thảo rồi!”

Cẩn thận từng chút một hái linh thảo xuống, Lam Thiên Ninh vô cùng vui sướng đi đến trước mặt Lam Tùy Lạc, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ, tất cả đều biết hiện giờ hắn thật sự kích động.

Lam Tùy Lạc cũng kích động theo, nếu như đan dược này được luyện chế thành công lão không cần phải chịu nỗi khổ của phản hệ nữa, tu vi cũng không chỉ dừng lại ở Huyền Hoàng nữa.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn linh thảo, cũng không ai chú ý đến Hoa Lạc Vũ đang đi về phía Dạ Nhược Ly.

“Hoa gia chủ. . .” Lam Thiên Ninh vừa muốn mở miệng, ai ngờ một thanh âm đã chặn đứt lời hắn định nói.

“Cái gì? Ngươi xem thường Hoa Lạc Vũ ta? Ngươi cũng có thể luyện chế được đan dược? Còn lấy đầu ra để đảm bảo?” Hoa Lạc Vũ tức giận bắt bình quay đầu, ánh mắt nhìn Lam Thiên Ninh, giống như đang nghe thấy chuyện lạ trên đời: “Thành chủ, nếu nữ tử này đã tự xưng là Luyện đan sư hơn nữa còn vượt qua Hoa Lạc Vũ ta, thì sao không để nàng thử?”

Mọi người đều nhìn Dạ Nhược Ly, lúc không ai chú ý tới, khoe môi Hoa Lạc Vũ nở nụ cười âm hiểm.

“Ngươi nói vậy?” Quân Huyền Lăng hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, cả giận nói: “Ta vừa rồi rõ ràng không nghe thấy Nhược Ly nói chuyện, ngươi dựa vào gì mà dám hăm hại nàng?”

Đệ tử Vương gia bên cạnh Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn vừa rồi chỉ tập trung nhìn linh thảo, đương nhiên không chú ý đến chuyện xảy ra bên cạnh.

Nhưng nhìn biểu lộ của Hoa Lạc Vũ cũng không giống giả bộ.

“Hừ, đã nói rồi mà lại không dám thừa nhận,” Hoa Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện tia âm tàn: “Nàng tự xưng là chính mình biết luyện đan không ngót, cũng vũ nhục Hoa Lạc Vũ ta, bất kể như thế nào thành chủ cũng phải để nàng thử xem, nếu nàng không thể luyện được liền giao tính mạng nàng cho ta, ta muốn nàng biết rõ Hoa Lạc Vũ ta không phải là người dễ loai người ngu ngốc như nàng vũ nhục.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 8: Đan chủ Đan gia.

Lúc này, trong mắt mọi người đều chứa tia cười lạnh, nữ tử này hình như là người của Vương gia? Dám nói càn như vậy, còn dám nhận là biết luyện đan được, nằng cũng nhìn lại chính mình, có tư cách gì mà đòi so sánh với Hoa gia?

Hoa gia chủ chính là Luyện đan sư chân chính, nếu lão cũng không nắm chắc 10 phần chế thành đan dược thì một nữ tử không hiểu thế sự như nàng dám dùng cái đầu để đảm bảo?

Đây đúng là chuyện nực cười nhất mà bọn hắn từng nghe.

“Cái này...” Lam Thiên Ninh nhướn mày, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Vị cô nương này, những lời kia là do người nói? Nếu như người có thể luyện chế được đan dược thành công, ta nguyện ý cho cô nương một cơ hội, nếu không nắm chắc cũng không cần phải miễn cưỡng.”

Cho dù thế nào Lam Thiên Ninh cũng là thành chủ của một thành, cũng không phải thứ nản ngu ngốc, sao có thể tin tưởng lời nói từ một phía của Hoa Lạc Vũ? Huống chi hắn đã sớm biết Hoa Lạc Vũ đã có thù với Vương gia từ lâu.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, lão không ngờ rằng Lam Thiên Ninh lại cho nàng cơ hội lựa chọn, nếu thế mưu kế của lão sao có thể thực hiện được?

Con mắt chớp lên, Hoa Lạc Vũ muốn mở miệng thì sau lưng đã vang lên thanh âm lạnh nhạt: “Nếu Hoa gia chủ đã đề mắt đến ta, sao ta có thể không đáp ứng chứ? Chẳng phải sẽ phụ tấm lòng của lão sao?” Khóe môi nở nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, một thân tự tin mà cuồng ngạo toát ra tạo nên một phong cảnh độc lập tuyệt vời.

Sau đó Dạ Nhược Ly bước nhanh đến trước mặt Hoa Lạc Vũ, túm lấy vạt áo lão, thanh âm lạnh lùng: “Hoa gia chủ, người cho rằng người là Luyện đan sư thì rất giỏi? Trong mắt ta, người so với củi mục cũng không bằng, ta đã từng gặp qua không ít Luyện đan sư nhưng cũng không có ai phế vật như người, nếu nói ta vũ nhục người, ta lại nói không có, chẳng phải uổng phí tâm cơ của người sao?”

Sắc mặt Hoa Lạc Vũ đại biến, lúc trắng rồi lại xanh, trong nhất thời cũng không nói nên lời.

Thật lâu sau, lão mới hoàn hồn, giận dữ hét lớn: “Phế vật, nếu không phải lão phu bị Hung thú đã thương người đã sớm bị lão phu chặt thành 8 khúc, chỉ bằng người cũng dám nhận là Luyện đan sư? Đây đúng là nói dối không đời nào, những người Luyện đan sư tôn quý như thế loại người phế vật như người sao có thể gặp được? Ha ha, từ lúc nào thân phận Luyện đan sư lại không đáng giá như thế?”

Những người còn lại cũng khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly, nữ nhân này quá không biết lượng sức mình, lại dám nói chuyện như thế với Hoa gia chủ.

Sắc mặt Vương Tân trầm xuống, không đợi hắn lên tiếng, Dạ Nhược Ly đã buông tay, chậm rãi bước về phía Lam Thiên Ninh: “Đưa dược liệu tới đây, ta sẽ cho lão thấy ai mới là củi mục.”

Sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly, trong lòng Hoa Lạc Vũ phát tiếng cười lạnh.

Nàng cho mình là ai? Là Luyện đan sư sao? Vậy thì cũng thật buồn cười, chỉ bằng nàng cũng có thể điều chế ra đan dược? Cho dù là lão cũng chỉ nắm chắc được 5 phần, huống chi là nữ tử trẻ tuổi như nàng.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Ngược lại bên cạnh hắn là Thánh Dạ, vẫn giữ thần sắc lạnh lùng, bộ dạng không hề lo lắng, sợ hãi nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy trong đồng tử lạnh như băng kia chợt lóe lên tia sáng kì lạ.

“Được rồi, ta tin người một lần.”

Dù sao dược liệu cũng dùng được mấy lần, vì vậy Lam Thiên Ninh cũng không lo lắng sẽ hết dược liệu.

“Đây là phương pháp luyện đan...”

Lúc hắn đưa dược liệu còn kèm theo một phương pháp luyện đan cổ xưa đưa cho nàng, Dạ Nhược Ly cũng không hề liếc qua một chút, lắc đầu nói: “Không cần, lấy lại đi.”

Lúc vừa mới nhìn thấy Lam Tùy Lạc, nàng đã biết thương thế của lão, tự nhiên biết rõ cần chế đan dược gì. Nếu như đoán không sai, Lam Tùy Lạc trúng độc nân tinh, độc kia đã lan tràn trong kinh mạch, chẳng những thường xuyên chịu nỗi khổ phạt tâm mà độc tố làm kinh mạch bị bế tắc cho nên đan điền bị bão hòa, không cách nào đột phá được.

Vì vậy nàng quyết định luyện chế là Hóa độc đan, độc bình thường có thể hóa giải được hết.

“Hừ, ngay cả phương pháp cũng không thèm nhìn, xem ra nàng hoàn toàn không biết gì về luyện đan,” Hoa Tinh Lan cười lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra tia ngạo độc: “Nam nhân Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng, người khác không có tư cách chiếm giữ, xem ngươi có chết hay không?”

Tựa hồ như thấy được cảnh tượng Dạ Nhược Ly đầu rơi máu chảy, Hoa Tinh Lan cười càng thêm sáng lạn.

Nhặt mấy cọng dược liệu, Dạ Nhược Ly vung tay lên, một ngọn lửa xanh luyện đan xuất hiện trước mắt mọi người.

“Lò đan? Sao nàng lại có lò đan? Chẳng lẽ là Luyện đan sư thật sao?” Hoa Lạc Vũ biến sắc, lắc đầu thật mạnh nói: “Không, cái này nhất định chỉ là trùng hợp, hơn nữa cho dù nàng là Luyện đan sư cũng không có khả năng chế tạo ra đan dược này.”

Vạn chúng đều nhìn trừng trừng hỏa diễm trong tay Dạ Nhược Ly, nàng đang đưa một gốc cây dược liệu vào lò đan.

Hỏa diễm đỏ tươi, chiếu rọi dung nhan tuyệt sắc, lúc này vẻ mặt nàng đặc biệt chăm chú, tựa hồ như thời khắc này bóng dáng cuồng ngạo kia hoàn toàn biến mất.

Quần Huyền Lãng không khỏi nhìn đến ngây người, hần bỗng có cảm giác bộ dạng nghiêm túc của Dạ Nhược Ly thật sự rất mê người, thậm chí so với vẻ phong hoa tuyệt đại lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Gió khẽ lướt qua, thổi bay bộ áo trắng, trên đỉnh núi yên tĩnh tiếng động nghe rõ ràng nhất chính là tiếng hít thở của đám người xung quanh.

Mặt kệ thực lực của nàng như thế nào, giờ phút này không thể nghi ngờ chính là tuyệt sắc.

“Hừ, ngươi cũng chỉ là bình hoa (đẹp mà không có đầu óc) mà thôi.” Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua đám đệ tử còn đang kinh diễm, trong nội tâm lại càng khinh thường: “Chẳng những là bình hoa mà còn dám mượn mỹ mạo để quyến rũ người khác, ngươi cho rằng ngươi có thể thoát khỏi cái chết? Bọn hắn cũng không làm chủ được đâu.”

Hoa Lạc Vũ luôn nghĩ Dạ Nhược Ly căn bản không có khả năng luyện chế được đan dược.

“Đây là...” Con mắt Lam Tùy Lạc sáng ngời, dung nhan tiêu tụy xuất hiện một tia hồng nhuận, kiểm chế nội tâm đang kích động, nhìn thật lâu lò luyện đan kia.

“Loại khí tức này nhất định có thể khôi phục lại thân thể của ta, nếu như nuốt được viên đan dược này...” Nghĩ đến đây, Lam Tùy Lạc không ngăn được kích động, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly cũng thay đổi.

“Vị cô nương này thoát nhìn chỉ chừng 20 tuổi, mới 20 tuổi đã là Luyện đan sư, cái này cũng quá biến thái rồi, hơn nữa nàng cũng chưa nhìn qua phương pháp luyện đan cũng không điều chế theo phương pháp ấy, phải biết rằng phương pháp đó là lão tôn rất nhiều sức lực mới có được, thế nhưng...”

Chuyện xảy ra trước mắt hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Lam Tùy Lạc, cũng không trách lão được, Dạ Nhược Ly quả thật đã mang lại cho lão sự khiếp sợ quá lớn.

Qua một lúc sau, Dạ Nhược Ly thu hồi hỏa diễm, bàn tay trắng nõn xóc lên đỉnh lò, đan dược óng ánh bích ngọc rơi vào tay nàng, cầm lấy đan dược, đưa tới trước mặt Lam Tùy Lạc, nhàn nhạt nói: “Lão thành chủ, đây chính là đan dược ngươi cần.”

“Tốt, tốt, tốt.”

Lam Tùy Lạc nói liền ba tiếng tốt, muốn cầm lấy đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nhưng ngay lúc đó lại có một thanh âm không thức thời vang lên: “Lão thành chủ, ai biết được đan dược kia là thật hay giả, vạn nhất là độc dược thì phải làm sao? Loại người không có thân phận như nàng, tuyệt đối không nên tin tưởng.”

Mặt mo trầm xuống, Lam Tùy Lạc nâng mắt, lạnh lùng liếc Hoa Lạc Vũ, thanh âm ôn hòa nhưng tràn đầy xa cách: “Hoa gia chủ, ngươi có ý gì? Là ngươi nói nàng biết luyện đan, thế nhưng lại hoài nghi nàng, đừng tưởng lão phu không biết ngươi luôn đối địch với nàng, không rõ nàng đắc tội với ngươi như thế nào nhưng ngươi cũng không nên dòn nàng vào con đường chết!”

Hoa Lạc Vũ cũng không phải dạng người ngu ngốc, tất nhiên phát hiện ra Lam Tùy Lạc đang nổi giận.

Vì cái gì? Vì cái gì mà lão thành chủ lại thiên vị nữ nhân này, nàng có địa vị gì mà khiến lão thành chủ thiên vị như thế?

Dù sao, Hoa Lạc Vũ cũng không phải Lam Tùy Lạc, Lam Tùy Lạc cảm nhận được mùi thuốc, khiến cơ thể sinh ra biến hóa làm lão thập phần khẳng định đan dược này có thể chữa được thương thế của lão.

“Phụ thân, ta cảm thấy Hoa gia chủ nói có lý.” Lam Thiên Ninh khẽ chau mày, mặc dù hần bất mãn với hành động của Hoa Lạc Vũ nhưng nếu đan dược kia không có tác dụng, tất nhiên phải nhờ Hoa Lạc Vũ luyện đan lại rồi.

Vì vậy cũng không nên đắc tội với Hoa Lạc Vũ.

“Đủ rồi, các ngươi không cần nói nữa.” sắc mặt Lam Tùy Lạc lại càng trầm, giọng điệu không kiên nhẫn: “Nếu có sai lầm thì lão phu sẽ chịu trách nhiệm, các ngươi đừng nhiều lời.”

Dứt lời, Lam Tùy Lạc nhìn Dạ Nhược Ly, cười hiền hòa: “Vị cô nương này, mặc kệ kết quả có như thế nào, lão phu cũng muốn cảm ơn cô nương, hơn nữa lão phu tin tưởng ngươi.”

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của Lam Thiên Ninh, Lam Tùy Lạc ngửa cổ nuốt đan dược, được tính phát huy tác dụng trong nháy mắt, thân thể của lão lập tức co lại, sắc mặt tối sẫm, mở to miệng phun ra một ngụm máu đen.

“Phụ thân, phụ thân thế nào rồi?” thấy vậy, Lam Thiên Ninh cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể Lam Tùy Lạc.

Lam Tùy Lạc giờ giờ tay, như kì tích xuất hiện, sắc mặt lão dần dần khôi phục hồng nhuận, trong thân thể tản mát ra một luồng khí tức mát lạnh, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được bệnh quán thân lão thành chủ đã biến mất.

Cái này...Sao có thể?

Nàng thật sự chữa được bệnh cho lão thành chủ? Phải biết, cho dù là Hoa gia chủ, cũng chỉ chắc 5 phần mà thôi.

Mọi người không khỏi nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi, đồng thời gương mặt nhìn Hoa Lạc Vũ, chỉ thấy người kia lúc trước còn hăng hái không ai sánh kịp nay thân sắc đã tái nhợt, thân thể khẽ run, trùng to mắt thật giống như quỷ hiện hồn.

“Không đúng, điều này sao có khả năng? Chỉ bằng nàng làm sao có thể chữa hết bệnh của lão thành chủ? Lão thành chủ tổn thương đã nhiều năm, rất nhiều Luyện đan sư thúc thủ vô sách (không cứu được), chỉ có Luyện đan sư Đan gia ở Thánh Thiên thành mới nắm chắc được 10 phần, nhưng những Luyện đan sư kia tuổi đời cũng phải hơn 100, nàng bắt quá cũng chỉ là nữ tử 20 tuổi mà thôi...”

Lam Tùy Lạc cười cười, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thân thể đột nhiên chấn động, một luồng khí thể cường đại quanh thân phát ra, xông thẳng lên trời, trong phút chốc như mây mù khuếch tán ra.

Cho dù là người không có kinh nghiệm cũng biết đây là dấu hiệu tấn chức Huyền tôn.

Lão thành chủ đột phá được Huyền tôn, còn điều gì khiến bọn hắn kinh ngạc hơn?

Thoáng chốc, mọi ánh mắt đều nhìn về mấy viên đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nếu có thể đoạt được một viên phải chăng bọn hắn cũng sẽ tấn chức?

“Ha ha, Nhược Ly, nàng được lắm” Quân Huyền Lăng thở dài nhẹ nhõm, bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ vỗ vai nàng, cất cao giọng nói: “Không hổ danh là bằng hữu của Quân Huyền Lăng ta, nàng có thể tên chó chết kia và nữ nhân mê trai kia thế nào? Sắc mặt của bọn hắn thật sự rất dễ nhìn, ha ha...”

Quân Huyền Lăng không hề hạ giọng, mọi người ai cũng nghe thấy lời hắn nói.

“Ha ha, Nhược Ly cô nương, hôm nay tính mạng lão phu là do ngươi cứu, sau này chỉ cần Lam Tùy Lạc ta còn sống một ngày thì nhất định không cho phép kẻ nào đụng đến một sợi tóc của ngươi.”

Nói đến đó, ánh mắt Lam Tùy Lạc lơ đãng đảo qua Hoa Lạc Vũ, trong mắt có chứa tia cảnh cáo hàm ý không cần nói cũng biết.

Hoa Lạc Vũ rung mình một cái, sắc mặt lại càng khó coi hơn, có lão thành chủ là Huyền tôn bảo hộ, gã muốn giết nữ nhân này không dễ dàng rồi.

Xem ra phải tìm cách khác, cho dù thế nào nữ nhân này phải chết!

“Vương gia chủ, lần này công lao của Vương gia chủ cũng không nhỏ.” Lam Thiên Ninh cười cười, ánh mắt nhìn Vương Tân, nói: “Hôm nay vị cô nương này đã được thành chủ phủ bảo hộ, ta hy vọng nàng ở Vương phủ sẽ không phải chịu bất cứ tổn hại nào.”

“Lão thành chủ, thành chủ, các vị cứ yên tâm, Vương mỗ biết rõ nên làm thế nào.”

Vương Tân chính là người hưng phấn nhất ngày hôm nay.

Lần này, hắn xem như nhất được bảo vật rồi, đương nhiên Vương Tân sẽ không bức ép Dạ Nhược Ly luyện đan cho hắn, dù sao nào hắn cũng chưa tàn, hắn hiểu được Luyện đan sư cao ngạo không chịu được người khác ép buộc, huống chi nàng còn là người thành chủ phủ bảo hộ. cho dù Vương Tân ăn gan hùm mật gấu cũng không dám nảy sinh tà niệm với Dạ Nhược Ly.

“Lão thành chủ, ngươi không cần phải cảm tạ ta.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày là một thể khí thoát tục lạnh nhạt: “Ngươi có thể đột phá là do ngươi đáng được vậy, bệnh trong thời gian dài làm kinh mạch bị tắc nghẽn nên không có cách nào tấn chức được, vì vậy ngươi đột phá cũng nằm trong dự liệu, không hề có liên quan đến đan dược này.”

Lam Tùy Lạc tán thưởng nhìn Dạ Nhược Ly, nàng chẳng những có tài nghệ luyện đan siêu quần, mà tâm tính lại không nóng nảy, kiêu căng, đúng là nhân

tài hiếm có.

Chẳng biết vì sao lão có cảm giác nữ nhân này sớm muộn cũng có một ngày đứng trên cao, ngạo nghễ quan sát chúng sinh.

“Ha ha, các vị, mục đích của chuyến đi đã đạt được, cũng là lúc nên trở về,” Lam Tùy Lạc cười hai tiếng, nghiêm nhiên tâm tình vô cùng tốt: “Lão này lão phu có thể khỏi bệnh tất nhiên đều là nhờ công lao của các vị, lúc trở về nhất định sẽ hậu tạ xứng đáng, đương nhiên công lao lớn nhất chính là Nhưộc Ly cô nương, ta sẽ không quên phần đại ơn này.”

Rời đi trước, Dạ Nhưộc Ly quét mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, sát cơ trong mắt lộ lên rồi biến mất nhanh chóng.

Người này, bị liệt vào phải chết!

Trở về Thiên Lân thành, vì muốn cảm tạ Dạ Nhưộc Ly, Lam Tùy Lạc tổ chức yến tiệc chiêu đãi mọi người, Vương gia có một Luyện đan sư tự nhiên nước lên thì thuyền lên, ở Thiên Lân thành dần dần có thanh danh áp chế Hoa gia.

Đối với chuyện này, mọi người trong Vương gia đều cảm tạ Dạ Nhưộc Ly vạn phần, dù là Vương Phi Nhiên cùng đám công tử quân là áo lượt cũng bị Vương Tân cảnh cáo vài lần, từ nay về sau nếu nhìn thấy Dạ Nhưộc Ly thì phải đi đường vòng, cũng không dám trêu chọc nàng.

Sự tình trôi qua nửa tháng, trong nửa tháng này, Dạ Nhưộc Ly mơ hồ cảm nhận được sắp sửa đột phá lên Huyền tôn, bởi vậy tạm thời buông tha cho đám người Hoa gia, toàn lực tập trung tu luyện.

Nhưng chưa đợi nàng đột phá, Hoa gia đã nghênh đón vị khách không mời mà tới...

----- editor: aries mai-----

Trong hành lang, Hoa Lạc Vũ cẩn thận đứng hầu bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía lão giả áo xanh đang tĩnh tọa, do dự trong giây lát, yếu ớt hỏi: “Đan gia chủ, không biết ngài tới đây có chuyện gì?”

Lão giả áo xanh kia chính là Đan gia chủ - Đan Minh, thực lực bằng Đan trưởng lão, là Huyền tôn trung cấp.

“Sự việc xảy ra ở Thanh Linh sơn, lão phu cũng có nghe qua.” Lòng mi trắng nhú lại, khuôn mặt Đan Minh xoẹt qua tia lãnh ý: “Hoa gia chủ, người làm lão phu thật thất vọng, Đan trưởng lão rất coi trọng chuyện này, thế nhưng người lại quá vô dụng, ngay có một nữ tử cũng không xử lý được, người nói giữ người lại có lợi ích gì?”

Hoa Lạc Vũ biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra đầy người: “Đan trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói, việc này...”

“Đã đủ rồi, không cần nhiều lời.” Đan Minh đứng dậy, lạnh lùng đánh gãy lời Hoa Lạc Vũ: “Chuyện hôm đó lão phu cũng đã biết, bằng không thì sẽ không đích thân tới đây, nhiệm vụ của người bị thất bại, lưu người lại cũng không có tác dụng gì.”

Nói xong, Đan Minh duỗi ngón tay, ngón giữa bắn ra một ánh sáng màu bạc, ánh sáng ấy đâm thẳng vào óc Hoa Lạc Vũ, trong phút chốc, đầu gã nát ra, trực tiếp ngã xuống, mất mạng tại chỗ.

Hoa Tinh Lan sợ đến choáng váng, sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm mại mảnh liệt run rẩy, đôi mắt đẹp tràn đầy sợ hãi.

“Tiểu cô nương, đừng sợ, lão phu sẽ không đá thương người.” Đan Minh chậm rãi bước tới chỗ Hoa Tinh Lan, dung nhan già nua lộ vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng nụ cười ấy trong mắt Hoa Tinh Lan lại vô cùng đáng sợ, dọa nàng ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Tiểu cô nương.” Dừng bước chân, Đan Minh cười híp mắt: “Lão phu hỏi người, người có nguyện ý giúp lão phu một chuyện không? Nếu như người nguyện ý, chờ Đan Tuyệt Kỳ gả cho Vô Y công tử, lão phu sẽ cho người làm tiểu thiếp.”

Con mắt sáng ngời, Hoa Tinh Lan lập tức ném cái chết của Hoa Lạc Vũ ra sau đầu, cẩn thận hỏi: “Ngài nói thật? Ta thật sự có thể...”

Trong mắt xoẹt qua tia khinh thường, Đan Minh mỉm cười gật đầu: “Ta là gia gia của Đan Tuyệt Kỳ, lời nói của ta đương nhiên là thật, chỉ cần người giúp ta một việc, ta có thể hứa điều này, như thế nào?”

Lúc tới đây, Đan Minh hiểu rất rõ bản tính của Hoa Tinh Lan.

Hoa gia Hoa Tinh Lan bản tính cực kì mê trai, trong lòng nàng ta tuổi nam lớn hơn phụ thân, muốn khống chế nàng ta thật dễ dàng, không lợi dụng cũng thật đáng tiếc.

Bất quá lời mới nói cũng là lừa gạt nàng ta thôi, đừng nói đến Cung Vô Y công tử không đáp ứng thành thân với Đan Tuyệt Kỳ, cho dù Tuyệt Kỳ thật sự trở thành nữ chủ nhân của Thương Khung giới, với tính cách của nàng sao có thể để nữ nhân khác nhúng chàm nam nhân mà nàng chọn.

“Được, ngài nói đi, muốn ta giúp gì?”

Nghĩ đến sau này mình có thể ở cùng với đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới ngày đêm hoan lạc, Hoa Tinh Lan thêm thường nhỏ nước miếng, sớm đã quên người trước mặt có mối cừ thù giết cha.

Hoa Lạc Vũ thật sự rất đáng thương, vì đưa con gái này mà đắc tội với không ít người, thế nhưng kết quả nữ nhi gã yêu thương nhất lại vì tư lợi của bản thân mà từ bỏ phụ thân là gã.

Nếu Hoa Lạc Vũ sống lại, đại khái cũng bị Hoa Tinh Lan làm cho tức chết.

Tinh quang trong mắt xoẹt qua, Đan Minh khẽ cười lạnh: “Ta muốn ngươi làm chứng, nói nữ nhân Dạ Nhược Ly vô duyên vô cớ xông vào Hoa gia, giết chết Hoa gia chủ.

Như thế lão mới có thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Tiền viện Vương gia vẫn yên tĩnh như ngày thường, phần đông đệ tử đều ở trong phòng tu luyện, chỉ có một ít người đi qua tiền viện.

Sắc trời về chiều, Vương gia đang yên ắng bỗng một thanh âm cường đại vang lên, vang vọng từng đợt: “Vương gia chủ, người của Thánh Thiên thành đến phòng bá, còn không mau ra đây cho lão phu?”

“Thánh Thiên thành?”

Nghe tên, trong lòng mọi người Vương gia cả kinh, Vương Tân dẫn dắt đám người ra ngoài cửa.

Người đến phòng bá loại tôm tép như Vương gia, trong thanh âm lại không có chút hảo ý, ai nghe cũng hiểu được, từ khi nào mà người Vương gia lại trêu chọc người Thánh Thiên thành? Nếu không vì sao cường giả Thánh Thiên thành lại tới đây?

Vương Tân dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài cửa lớn, nhìn thấy Đan Minh đứng bên cạnh Hoa Tinh Lan, kinh ngạc xoẹt qua trong mắt, ôm quyền nói: “Vị đại nhân này, không biết Vương gia có chỗ nào đắc tội với ngài? Kính mong đại nhân nói rõ.”

“Hừ,” Đan Minh phát tay, con mắt ác liệt: “Đám Vương gia các người phải chăng có một nữ tử tên Dạ Nhược Ly? Nữ nhân kia mau lăn ra cho lão phu!”

Ba chữ cuối cùng như sấm chớp rền vang, vang vọng khắp sân Vương gia, đồng thời khí tức lan ra bao phủ Vương gia, làm mọi người đều khó thở.

Sắc mặt Vương Tân đại biến, quay đầu phân phó hạ nhân bên cạnh: “Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng sao chưa tới? Nhanh, nhanh gọi bọn họ tới đây.”

“Không cần, chúng ta tới rồi...” thời khắc đó một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Mọi người quay đầu lại liền thấy đám người Dạ Nhược Ly đang chậm rãi bước tới, mà ở Vương gia hơn 20 người, 3 người này cũng trở thành băng hữu không rời nhau nửa bước.

Cho dù lúc đầu Quân Huyền Lăng không thích cái người im lặng, cả ngày, toàn thân lại bốc ra hàn khí là Thánh Dạ nhưng cũng chậm chậm tiếp nhận coi y như băng hữu.

“Huyền tôn trung cấp?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi trên người Đan Minh, cũng không bị khí tức của lão lay động.

Chỉ là một Huyền tôn trung cấp mà thôi, Bạch Hổ cũng có thể tiêu diệt dễ dàng huống chi là nàng ngang tay lão, hơn nữa ngay cả Đan trưởng lão nàng còn sợ sao có thể e ngại một Huyền tôn trung cấp?

Nhưng nàng cũng không hành động gì, chỉ là quan sát phản ứng của đám người bên ngoài.

“Đúng vậy, chính là nàng, là nàng giết cha ta!” Đây cũng gọi là cừu thù gặp mặt hết sức đố mắt, chỉ nghĩ tới vị trí bên cạnh Thánh Dạ là Dạ Nhược Ly, hai mắt Hoa Tinh Lan liền bốc hỏa.

Bộ dạng như thế trong mắt người khác thật đáng tin cậy.

“Vương gia chủ, người có nghe thấy không?” Đan Minh cười lạnh hai tiếng, trong mắt dần hiện tia sát cơ: “Hoa Tinh Lan thiên phú xuất chúng, đã được lão phu thu làm môn hạ, hôm nay phụ thân đồ đệ lão phu qua đời, là sư phó như ta sao có thể không ra mặt báo thù cho ái đồ?”

Danh chính ngôn thuận ra tay cũng cần phải có một lý do.

Vì vậy, Đan Minh cũng không ngại nói dối.

Vương Tân chuyển đổi tâm tư, cắn răng nói: “Vị đại nhân này, nếu chuyện này là do nàng trêu chọc tới thì Vương Tân ta nguyện ý giao nàng ra, tùy ý đại nhân xử lý, hy vọng đại nhân đại lượng, đừng giận chó đánh mèo.”

“Vương gia chủ, người đại nghĩa như vậy, tiền đồ chắc chắn vô lượng.” Đan Minh vuốt râu, cười hài lòng.

Hành động của Vương Tân cũng nằm trong dự liệu của lão.

“Vương Tân, ngươi vô sỉ!” Quân Huyền Lăng nắm chặt tay, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tân: “Ngươi đã quên địa vị của Vương gia ngày hôm nay vì sao mà có? Với thực lực của Vương gia các ngươi có thể làm được sao? Nếu không phải mọi người ở Thiên Lâm thành nể mặt Nhược Ly, ngươi có

đáng được mọi người để vào mắt? Hôm nay ngươi lại vong ân phụ nghĩa, sợ chết, ngươi xứng đáng làm gia chủ sao?”

Sắc mặt đại biến, Vương Tân lạnh lùng liếc nhìn Quân Huyền Lăng: “Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nếu như nàng không giết người sao có thể bị báo ứng?”

“Ha ha, Vương Tân, những lời này là do ngươi nói.” Quân Huyền Lăng cười to hau tiếng, vẻ mặt khinh thường: “Huống chi, những ngày này Dạ Nhược Ly đều ở cùng chỗ với bọn ta, sao ta lại không thấy nàng đi giết người? Hơn nữa, cậu tộc Hoa gia hãm hại Nhược Ly nhiều lần như vậy, theo ta thấy hẳn chết thật sự rất tốt a.”

“Làm càn!” Vương Tân hét lớn một tiếng, lo lắng nhìn Đan Minh, thấy lão cũng không vì vậy mà tức giận, mới thở nhẹ nhõm, nhìn qua Quân Huyền Lăng thanh âm lạnh lùng nói: “Vị đại nhân cường giả tôn quý sao có thể vu oan giá họa cho nàng? Mà nàng giết ai lại không giết, dám giết trướng người đại nhân muốn che chở? Bất quá chết trong tay Huyền tôn cường giả cũng không oan!”

“Ngươi...” Khuôn mặt tuần tú của Quân Huyền Lăng tái nhợt, làm việc nghĩa không chùn bước, đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Các ngươi muốn động thủ với Nhược Ly, trước tiên phải bước qua xác ta.”

Thánh Dạ trước sau lạnh lùng như băng, lúc này cũng tiến lên một bước, cùng Quân Huyền Lăng đứng một trái một phải bên cạnh Dạ Nhược Ly.

“Động thủ? Động thủ với ai? Ở Thiên Lân thành, ta ngược lại muốn nhìn xem ai có lá gan lớn như vậy, dám đụng đến ân nhân của Lam Tùy Lạc ta.”

Lời nói vừa xong, ở không xa, phụ tử Lam Tùy Lạc đang bước tới chỗ Dạ Nhược Ly, chỉ thấy trong mắt Lam Tùy Lạc tóe lên lửa giận, lạnh lùng không ai bì nhìn Đan Minh.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đan gia chủ, đã từ xa tới đây sao lại không vào thành chủ phủ làm khách lại đi khó dễ hậu bối?”

Bị nói toạc ra thân phận, sắc mặt Đan Minh bất thiện: “Lam thành chủ, như thế nào? Ngươi muốn ngăn ta? Cho dù ngươi đột phá lên Huyền tôn cũng không phải là đối thủ của ta!”

Đan gia? Thân sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, không nghĩ tới là người của Đan gia, Đan gia mấy lần muốn tru sát nàng, cũng không thể bỏ mặc Đan gia tiêu dao được nữa.

“Ha ha, Đan gia chủ, ngươi là Đan gia gia chủ, Huyền tôn trung cấp thì đã sao? Ngươi thật sự rất mạnh, nhưng Lam tổ cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết. làm sao có thể vứt bỏ ân nhân không để ý đến, hơn nữa ngươi đừng quên ta là nhất mạch Lam trưởng lão đấy. những chuyện như thế này ta sẽ truyền tin cho Lam trưởng lão, nhờ Giới chủ làm chủ.”

Nắm chặt tay, thân sắc Đan Minh lóe tia độc ác, cái tên hỗn đản chết tiệt này, dám ngăn cản Đan Minh lão làm việc!

“Được, nếu ngươi đã nói như vậy thì ta sẽ để Giới chủ làm chủ, nữ tử này tạm thời ta sẽ không giết nàng, chỉ đem nàng đến Thánh Thiên thành, nhưng thời gian sống của nàng cũng không còn nhiều.”

Tuy không cam lòng nhưng lão cũng biết rõ chỉ còn cách này.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, giữa lông mày không che giấu sự lo lắng.

Dạ Nhược Ly mỉm cười, ra hiệu cho hắn yên tâm, sau đó nhìn Đan Minh, thân nhiên nói: “Ta đi cùng ngươi.”

Ý của nàng là tiến vào Thánh Thiên thành, nhưng vào Thánh Thiên thành cũng cần có người dẫn đường, nếu không không thể tiến vào được, cho nên nàng luôn đợi cơ hội, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, sao nàng có thể bỏ qua?”

Nếu không chi bằng Huyền tôn trung cấp có thực lực gì mà đòi mang nàng đi?

“Lão thành chủ, sự tình ngày hôm nay Nhược Ly sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá hai vị bằng hữu này của ta làm phiền thành chủ chiếu cố.” ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Lam Tùy Lạc cười, với thực lực của Thánh Dạ nàng không lo lắng y sẽ gặp chuyện ở đây, cho nên người nên lo lắng chỉ có mình Quân Huyền Lăng.

Đối mặt với cường địch, Quân Huyền Lăng không hề chùn bước đứng bên cạnh nàng, làm nàng tiếp nhận hẳn là bằng hữu của nàng, mà biểu hiện của Lam Tùy Lạc làm nàng rất hài lòng.

Lúc này Lam Tùy Lạc còn không biết vì chuyện hôm nay mà về sau lão gặp không ít kị ngộ, về phần Vương gia, tất nhiên là ân hận cả đời.

Ánh mắt nhìn Hoa Tinh Lan, Dạ Nhược Ly cười lạnh.

Đáng tiếc Đan Minh cũng biết rõ tính cách có thù tất báo của Dạ Nhược Ly nên mới đem Hoa Tinh Lan làm nhân chứng.

Vì muốn tiến vào Thánh Thiên thành, Dạ Nhược Ly thu liễm sát ý.

Hoa Tinh Lan hẳn phải chết, chỉ là nàng không vội...

Quân Huyền Lăng nhìn qua bóng dáng Dạ Nhược Ly, lòng càng căng thẳng, vội vàng muốn ngăn cản, ngay lúc đó lại truyền tới một thanh âm lạnh như băng: “Nàng không có việc gì.”

Thánh Dạ chấp hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, trong mắt hiện lên tia sáng mờ mịt.

Trực giác nói cho y biết Dạ Nhược Ly phải đi, không ai có thể ngăn cản được, nhưng là nàng nguyện ý tới vào Thánh Thiên thành, chỗ đó khẳng định có lý do để nàng làm thế.

Lúc bóng dáng Dạ Nhược Ly dần biến mất, Thánh dạ cũng lạnh lùng xoay người đi, hướng về phía ngược lại.

“Này, ngươi muốn đi đâu?” Quân Huyền Lăng nao nao, khó hiểu hỏi.

Thánh Dạ không trả lời, trong chớp mắt, bóng dáng màu trắng biến mất trước mặt Quân Huyền Lăng...

“Thiên Ninh, nhanh, truyền tin cho Lam Trường lão, đến Thánh Thiên thành chỉ có Lam trường lão mới giúp nàng.” Phục hồi tinh thần, Lam Tùy Lạc vội vàng phân phó, ánh mắt nhìn Quân Huyền Lăng, thờ dài, vỗ vai hắn: “Tiểu tử, ngươi yên tâm đi, Thánh Thiên thành có người của lão phu, Đan gia cao minh nhưng Lam trường lão cũng rất lợi hại, tuyệt không để nàng chịu thiệt, hiện tại ngươi cứ theo ta trở về thành chủ phủ, đừng đứng ngây người nữa.”

Nói xong, ánh mắt ác liệt nhìn Vương Tần.

Bị ánh mắt như vậy nhìn tới, Vương Tần run mình một cái, vô ý thức né tránh.

Đã có được lời cam đoan của Lam Tùy Lạc, Quân Huyền Lăng thở nhẹ nhõm, nói: “Được, ta tin tưởng Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, không có việc gì, nàng sẽ không có chuyện gì...”

Hắn sẽ giấu tài, đợi sau này có thực lực tất nhiên sẽ vì nàng mà diệt Đan gia!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 9: Đột phá, huyền tôn

Thánh Thiên thành, trong Thánh Huyền sơn.

Một tòa nhà xa hoa lặng yên đứng trong dãy núi, sương mù dày đặc tỏa ra khắp nơi, nếu có thể ở đây tu luyện thì đúng là làm chơi ăn thật.

Lúc này, ở trong phòng nghị sự là mấy lão giả tóc bạc phơ, nếp nhăn mọc tràn lan ngồi vây quanh bàn gỗ, thần sắc ngưng trọng hơn bao giờ hết.

“Mấy vị, thành chủ Lam gia ở Thiên Lân thành truyền tin tới, người lúc trước không để ý đến lời cảnh cáo của Đan trưởng lão ra tay giết chết nha đầu Diệp Thu bị tên khốn kiếp Đan Minh gây khó dễ.”

Giọng điệu Lam trưởng lão cứng rắn vang lên, Trương trưởng lão, Ngô trưởng lão, Hỏa trưởng lão hai mắt nhìn nhau.

“Tiểu gia hỏa thật biết gây rắc rối, không biết lần này lại làm gì đây?”

“Hừ, còn phải nói sao? Nhất định là lão cầu Đan gia ý thể hiếp người, khi dễ tiểu bối, lão ta có được một điểm uy phong của cao thủ? Thật không biết loại người như thế sao có thể làm Đan chủ Đan gia?”

“Các vị, trước tiên nghe ta nói hết đã.” Lam trưởng lão đánh mặt bàn, nhượng này, nói ra chuyện xảy ra ở Thiên Lân thành, sau đó lại nói: “Trong thư Lam Tùy Lạc có viết nàng là bị vu oan hãm hại, mà cho dù có bị oan hay không chúng ta cũng không thể bỏ qua.”

Ngô trưởng lão và Trương trưởng lão sững sờ, nếu như nói ra lời này là Hỏa trưởng lão, bọn hắn cũng không chút ngạc nhiên, nhưng lời này lại là người có tính cách trầm ổn, tâm tư nhanh nhẹn Lam trưởng lão nói ra.

Làm cho bọn hắn không khỏi nghĩ sâu xa.

“Lam trưởng lão, cho dù là tiểu gia hỏa kia có thể đánh bại được Thiên Huyền sư, nhưng thật sự có đáng để chúng ta ra mặt không? Nếu là bình thường ta sẽ không để ý mà bảo vệ tiểu gia hỏa này, nhưng lúc này Thương Khung giới chúng ta đang gặp nguy cơ, nếu như có nội chiến, chỉ sợ kẻ thù bên ngoài sẽ thừa cơ hưởng lợi.”

Lam trưởng lão gật nhẹ đầu, nhàn nhạt cười: “Ngô trưởng lão, ngươi nói cũng có đạo lý, đúng rồi, ngươi có biết bệnh tình của Lam Tùy Lạc?”

Mọi người nhìn nhau, không biết Lam trưởng lão nói vậy là có ý gì?

Lam Tùy Lạc là người của Lam gia, tự nhiên là chỗ bọn hắn hay lui tới, phương pháp đan dược kia cũng là do Lam trưởng lão tìm thấy, vốn muốn Đan gia hỗ trợ nhưng Đan gia không muốn cứu thứ chỉ Lam gia.

“Bệnh của Lam Tùy Lạc đã khỏi, hơn nữa đã đột phá lên Huyền tôn.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của bọn hắn, Lam trưởng lão chậm rãi mở miệng, thanh âm nhàn nhạt nhưng lại hung hăng đâm vào lòng mọi người, làm bọn hắn ai cũng ngây ngẩn.

Bệnh của Lam Tùy Lạc đã được chữa khỏi? Chẳng lẽ Đan gia xuất thủ? Không, tuyệt đối không thể, Đan gia sẽ không hạ thấp tư thái đi cứu một người bé nhỏ như thế trong Lam gia.

Như vậy, trên đời này ngoài Đan gia ra có người còn có thể luyện đan.

Chẳng lẽ là...

“Các ngươi đoán không lầm, điều chế đan dược cho Lam Tùy Lạc đúng là nữ tử Dạ Nhược Ly kia.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc kia, Lam trưởng lão cười khò một tiếng, lúc trước lão cũng trải qua cảm giác như vậy không phải sao? Chỉ là lão tin tưởng Lam Tùy Lạc sẽ không nói dối lão.

Xem ra tiểu gia hỏa này thật sự khiến bọn hắn tán thưởng a.

“Hơn nữa, ở bên trong Thanh Linh sơn có một đám xà nói sẽ dẫn Lam Tùy Lạc đi vào lãnh địa của Hung thú, mà tin tức ta vừa thu được sau khi điều tra chính là...”

“Như thế nào?” Mọi người sững sờ hỏi, bọn hắn dĩ nhiên bị lời nói của Lam trưởng lão làm cho choáng váng.

“Tiểu gia hỏa này, nàng thật ra là Huyền Hoàng đỉnh phong, ha ha, 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, thiên phú đến mức nào? Cũng quá biến thái đi, Đan Tuyệt Kỳ Đan gia thì sao? Năm nay đã 24 tuổi mới chỉ đột phá lên Huyền Hoàng, ở Thương Khung giới 24 tuổi đạt được Huyền Hoàng cũng có thể gần bằng Vô Y công tử, hôm nay lại có nữ tử 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong, các ngươi nói xem nàng không đáng để chúng ta lôi kéo sao?”

20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong... cái này, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

“Biến thái, cái này cũng thật sự biến thái quá đi nha?” Hỏa trưởng lão tức giận bất bình, đầy bụng ủy khuất: “Nhớ năm đó, chúng ta 20 tuổi vẫn còn đang cố gắng đột phá lên Huyền Hoàng mà nàng đã là Huyền Hoàng đỉnh phong rồi, nhưng Thương Khung giới chúng ta cũng có Vô Y công tử, 22 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, 24 tuổi đã đến Huyền tôn rồi.”

“Lam trưởng lão.” Trương trưởng lão nhíu chặt mi tâm, giữa lông mày xoẹt qua tia hoài nghi: “Nếu nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong, vì sao lại giấu giếm thực lực đi vào Thương Khung giới? chuyện này còn có ai biết nữa không?”

Hiển nhiên Trương trưởng lão so với người thường muốn biết nhiều hơn, chỉ là lão không có cách nào hiểu được vì sao Dạ Nhược Ly lại phải thâm nhập vào Thương Khung giới? Chẳng lẽ nàng là gian tế?

“Có lẽ nàng có mục đích của nàng, bất quá ta cảm giác được nữ tử này không có địch ý.” Lam trưởng lão hiền hòa cười, ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua trời xanh, lộ vẻ thâm thúy: “Thương Khung giới sắp gặp nạn, chẳng biết tại sao ta có cảm giác có lẽ nàng là người giác cứu cho Thương Khung giới...”

Ai cũng không thể ngờ Lam trưởng lão lại đánh giá cao tiểu gia hỏa này như vậy.

Nữ tử trẻ tuổi như thế có thể hóa giải được nguy cơ của Thương Khung giới sao? Điều này sao có thể được cơ chứ? Thế nhưng trực giác của Lam trưởng lão rất chuẩn, đều đoán chính xác được 8, 9 phần.

Cho dù như thế nào nữ tử này, không thể chết được!

Chúng trưởng lão nhìn nhau, đồng thời cùng đưa ra quyết định.

Nội thành Thánh Thiên thành đều là những gia tộc quyền thế ngút trời, đại gia tộc gồm có Đan gia, đồng sự, Trương gia và Ngô gia, những gia tộc này đều có người làm trưởng lão trong Thánh Huyền sơn, vì vậy cũng trở thành thế gia mạnh nhất Thánh Huyền sơn.

Nếu như nói Thánh Thiên thành ở Thương Khung giới có nhiều thế lực khác nhau thì ở Thánh Huyền sơn chỉ có duy nhất một phương hướng.

Có thể được tiến vào Thánh Huyền sơn tu luyện, tu vị tăng lên rất nhanh, hơn nữa Thánh Huyền sơn là nơi Giới chủ ở, tượng trưng cho quyền lực cao nhất Thương Khung giới, cho dù có cường đại như Đan gia cũng phải cúi đầu xưng thần.

Lúc này, trời chiều bao phủ cả Đan gia, một bóng dáng xinh đẹp dưới cây liễu chậm rãi bước về phía sân.

Quần áo màu xanh ôm trọn thân hình hoàn mỹ, bên hông buộc một cặp váy màu tím, tóc tùy ý xõa sau vai, gió nhẹ thổi qua lộ ra đôi vòng tai tinh xảo.

Dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người, nữ tử thanh y đi thẳng về phía thư phòng, cũng không thông báo mà đẩy cửa bước vào.

Toàn bộ Đan gia cũng chỉ có nàng ta là cháu ruột của Đan gia chủ - Đan Tuyết Kỳ, không cần thông báo cũng có thể tùy ý vào thư phòng.

“Tuyết Kỳ, có chuyện gì sao?” Đan Minh ngẩng đầu, nhìn nữ tử thanh y nháy mắt, dung nhan già nua hiện tia ôn hòa: “Ha ha, có việc tìm gia gia sao?”

“Ta nghe nói gia gia đã trở về, vì vậy tới vấn an.” Đan Tuyết Kỳ mỉm cười, chậm rãi bước tới trước mặt Đan Minh: “Gia gia, nghe nói người từ Thiên Lân thành đem về một nữ nhân?”

“Đúng vậy, nữ nhân kia triều chọc Đan trưởng lão, ta phải tự thân ra trận đem nàng về.” Nói đến đây, Đan Minh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hết lần này đến lần khác chỉ thử Lam gia kia quán thật nhiều, nếu không ta đã đánh chết nữ nhân kia tại chỗ rồi, sau đó ta còn muốn đến Thánh Huyền sơn, nhờ Giới chủ làm chủ cho ta.”

Đan Tuyết Kỳ nhấp máy môi, con mắt khẽ chớp, tóc mai rơi xuống, gió thổi qua nhẹ nhàng ma sát đôi gò má, mang lại loại hấp dẫn không thể nói nên lời.

“Gia gia, Vô Y công tử khi nào sẽ ra ngoài?”

Nói đến đây, hai gò má đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn thấy bộ dạng của Đan Tuyết Kỳ, khó có được tư thái xấu hổ này, Đan Minh ý vị thâm trường cười nói: “Tuyết Kỳ, Vô Y công tử rất nhanh sẽ rời khỏi chỗ kia, ha ha, lúc đó Giới chủ sẽ đích thân làm chủ cho hôn sự của hai người, đây chính là lời hân đáp ứng ta, ha ha, người cứ ngoan ngoãn chờ làm tân nương đi.”

Nghe vậy, trong lòng Đan Tuyết Kỳ cực kỳ vui vẻ nhưng cũng không bộc lộ ra ngoài: “Gia gia, thế nhưng Vô Y công tử chưa từng liếc mắt nhìn Tuyết Kỳ, Tuyết Kỳ cũng nghe nói hân đã thành thành ở bên ngoài...”

“Tuyết Kỳ, người cứ yên tâm, chỉ là một nữ nhân thế tục sao có thể so sánh với con gái Đan gia? Trừ người của Đan gia ta còn ai có thể xứng đôi với Vô Y công tử? Cho dù Vô Y công tử không đáp ứng thì sao chứ? Giới chủ là sư phụ của Vô Y công tử, nếu như hân không nghe lời thì chính là cãi lệnh sư phụ, chẳng những lưu lại tiếng xấu muôn đời mà cũng sẽ bỏ qua cơ hội tốt kế thừa Thương Khung giới, Vô Y công tử cũng không phải kẻ ngốc, tin tưởng hân sẽ biết lựa chọn như thế nào.”

Có được lời cam đoan của Đan Minh, tâm tình Đan Tuyết Kỳ mới thả lỏng.

Đột nhiên Đan Tuyết Kỳ nhớ lại mười mấy năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Cung Vô Y, từ đó bắt đầu si mê, cho nên những năm sau đều rơi vào vực sâu thống khổ.

Cho dù mười mấy năm qua Cung Vô Y cũng không có nói với nàng ta một câu cũng không để cho nàng ta sắc mặt tốt, nhưng nàng ta vẫn có thể vui vẻ chịu đựng.

Mà nàng ta cũng cố gắng tu luyện, đều là vì nam nhân kia, chỉ vì một ngày nọ có thể xứng đôi đứng bên cạnh hân, cuối cùng cũng thành công, gần 24 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng, như thế đã đủ xứng đôi với hân rồi. Hơn nữa, ở Thương Khung giới cũng chỉ có nàng ta và hân là tài giỏi nhất, không có nữ nhân nào có thể so sánh với nàng ta.

“Tuyết Kỳ, lần này Vô Y công tử ra ngoài chắc chắn sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất, người cũng đừng để thua xa quá, chờ người lên được Huyền tôn, ta sẽ nói Giới chủ sắp xếp cho người đi tới chỗ kia tu luyện.”

Đan Minh cổ vũ Đan Tuyết Kỳ, khẽ cười nói: “Gia gia cũng muốn đi một chuyến đến Thánh Huyền sơn, cũng không muốn nói nhiều, người đừng làm gia gia thất vọng, gia gia tin tưởng một ngày nào đó người sẽ đạt được thành tựu to lớn, có thể cùng Vô Y công tử quản lý Thương Khung giới.”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hai gò má Đan Tuyết Kỳ lại nhiễm hồng, trong mắt hướng đến mục tiêu kia...

--- ----- editor: aries mai --- -----

Bên trong đại điện Thánh Huyền sơn, trên ghế màu vàng có một nam tử đoan chính đang ngồi, thân hình to lớn cao ngạo lộ ra một luồng khí thế cường đại, hai mắt uy nghiêm nhìn đám người phía dưới, thanh âm ôn hòa: “Mấy vị trưởng lão Thánh Huyền sơn và Đan gia chủ tìm bốn tọa có chuyện gì?”

Nói đến đây, ánh mắt dừng lại trên người Dạ Nhược Ly và Hoa Tinh Lan: “Mặt khác, các người đã quên quy củ Thánh Huyền sơn? Nơi này có thể để người ngoài vào sao? Các nàng là ai? Bốn tọa nhớ rõ Thánh Huyền sơn không có đệ tử này.”

“Bẩm Giới chủ.” Đan trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh, tiến tới phía trước nói: “Thời gian trước, Đan gia chủ nhìn trúng một nữ tử muốn thu là đệ đệ, ai ngờ lại có người đồ kỵ nữ đệ tử của Đan Minh, thiết kế hãm hại, giết chết cả nhà, cầu Giới chủ làm chủ cho Đan gia chúng ta.”

“Ah?” Thương Quỳnh chớp mày kiểm, ánh mắt lại nhìn hai nữ tử, giọng điệu uy nghiêm lạnh lùng: “Hai người các người nói cho bốn tọa biết có chuyện này sao?”

Khí thế cường đại của Thương Quỳnh áp xuống làm Hoa Tinh Lan sớm lạnh run, sắc mặt tái nhợt, trái lại Dạ Nhược Ly không hề biến sắc, trên người lại

tỏa ra một luồng khí thế kiệt ngao bất tuần (cương quyết bướng bỉnh), thật khiến Thương Quỳnh nhìn nhiều hơn một chút.

“Giới chủ đại nhân.” Hoa Tinh Lan run rẩy quỳ rạp xuống đất, bộ dạng thật đáng thương nói: “Cầu xin đại nhân vào chủ cho tiểu nữ, nữ nhân chết tiết này dám chạy tới Hoa gia đại khai sát giới, giết chết phụ thân tiểu nữ, những điều này đều là tận mắt nhìn thấy, kính xin đại nhân trừng trị hung thủ thích đáng.”

Thương Quỳnh không nói gì, ánh mắt màu đen tựa hồ như nhìn thấu tất cả chăm chú nhìn Hoa Tinh Lan.

Hoa Tinh Lan không chịu nổi ánh mắt của hắn, thiếu chút nữa tiểu trong quần (ta chém =.=), trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê: “Chuyện nhỏ như vậy các ngươi tự giải quyết là được, tại sao lại đến Thánh Huyền sơn? Chẳng lẽ thấy bốn tọa rãnh rồi nên đem chuyện nhỏ nhặt này phiền toái bốn tọa?”

Đan Minh lau mồ hôi lạnh, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Thương Quỳnh: “Là như vậy, Giới chủ đại nhân, ta vốn tự mình xử trí nhưng người của Lam gia lại ngăn cản ta, hơn nữa còn uy hiếp ta, bắt đắc dĩ mới nhờ Giới chủ làm chủ.”

Ngừng lại một chút, ánh mắt xoẹt qua tia âm tàn, lại nói: “Hon nữa, theo tin tức điều ta được thì thực lực nữ tử này là Huyền Hoàng đỉnh phong, một Huyền Hoàng đỉnh phong lại che giấu thực lực tiến vào Thương Khung giới, trời đất chứng giám năng chính là gian tế, Giới chủ đại nhân loại gian tế này không thể tha được!”

“Con mẹ nó ngươi nói láo!” Hỏa trưởng lão hung hăng trợn mắt nhìn Đan Minh, cất bước tiến lên, ôm quyền nói: “Giới chủ đại nhân, người ngàn vạn lần đừng nghe lời nói một phía của Đan gia chủ, có một số chuyện không chứng thực thì làm sao biết được?”

Một bên nói là gian tế, một bên lại nói không phải, cho dù Thương Quỳnh thiên về phía Đan gia chủ nhưng cũng không thể phán quyết tung lung, làm chúng trưởng lão thất vọng.

Mây kiếm nhú lại, ánh mắt Thương Quỳnh nhìn Dạ Nhược Ly, trong nội tâm không khỏi tán thưởng năng gặp nguy mà không loạn, phản tâm tính này ở Thương Khung giới cũng được xem là hiếm có.

“Ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Dạ Nhược Ly biết rõ chuyện này đã bị lộ hơn nữa đã đi vào Thánh Huyền sơn năng cũng không có ý định giấu giếm nữa, cho nên, mắt trừng những người ở đây, khê gật đầu nói: “Đúng vậy, ta xác thực là Huyền Hoàng đỉnh phong.”

Tuy sớm biết chuyện này nhưng nghe chính miệng năng nói ra, mọi người vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Biến thái, mười phân biến thái, 20 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, thành tựu này ở Huyền Vũ đại lục quả thật là tiền vô hậu khoáng (chưa từng có), vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Hoa Tinh Lan biến sắc, à không thể ngờ rằng người Hoa gia trăm phương ngàn kế muốn đối phó lại là một Huyền Hoàng đỉnh phong, cho dù à có ngang ngược can rờ, ngực to không nào cũng biết được 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong là gì.

Đột nhiên trong lòng nổi lên tia hối hận, nhưng nhớ lại lời hứa của Đan minh, cái hối hận không nhiều ấy biến mất không chút dấu vết.

Thương Quỳnh nao nao, trong mắt xoẹt qua tinh quang khác thường, lại hỏi: “Ngươi đến Thương Khung giới, phải chăng có mục đích?”

“Phải.”

Lần nữa, mọi người lại ngây ngẩn, dù sao thì cũng không ai ngờ năng sẽ thừa nhận dứt khoát như thế, lập tức Thương Quỳnh cũng không biết hỏi cái gì.

Thực lâu sau, Thương Quỳnh hồi phục tinh thần, mặt không biểu tình nhưng trong mắt lại hiện tia mờ mịt: “Mục đích của ngươi là gì?”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thương Quỳnh, chân mày cau lại, đối với tình hình ở Thương Khung giới năng cũng không biết, vì vậy cũng không muốn nói ra mục đích của chuyến đi này.

“Ta thừa nhận, ta tới đây là có mục đích,” Sau đó ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Đan Minh, cười lạnh một tiếng: “Nhưng nếu ta muốn gây hại cho Thương Khung giới, Đan gia đại khái đã không còn trên đời này rồi.”

Sắc mặt biến đổi, Đan Minh nắm chặt nắm đấm, hai mắt tóe lửa: “Ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Nhưng thực lực của Huyền Hoàng và Huyền tôn cách nhau một trời một vực, ngươi cho rằng chỉ bằng chút sức lực ít ỏi của ngươi có thể thắng được Huyền tôn sao?”

“Nếu ngươi không tin, chúng ta có thể thử.” Con ngươi sáng ngời, khóe môi cười tự tin.

Với thực lực của năng nhất định có sự chênh lệch với Huyền Hoàng trung cấp, bất quá thời gian này năng cảm nhận được giới hạn của Huyền Hoàng đỉnh phong, nhưng vẫn chậm chạp chưa đột phá.

Lúc tiến vào Thương Khung giới cũng chưa trải qua chiến đấu chân chính, bởi vậy Dạ Nhược Ly luôn muốn đưa mình vào nguy hiểm để có thể đột phá, bằng không thì muốn bước vào Huyền tôn chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian.

“Ha ha!” Đan Minh ngửa đầu cười to hai tiếng, lộ vẻ trào phúng: “Ngươi nói muốn tỷ thí cùng ta? Ta không nghe lắm chứ? Chỉ bằng ngươi? Tiểu nha đầu, lão phu thừa nhận ngươi là thiên tài nhưng ngươi cũng chỉ là Huyền Hoàng, lão phu chính là Huyền tôn, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể nghiền

chết người, người có tin không?”

Tựa hồ như muốn làm nhục Dạ Nhược Ly, Đan Minh duỗi ngón tay quơ quơ trước mặt nàng, lại nhấn xuống làm động tác nghiền nát một con kiến, phảng phất như con kiến kia chính là Dạ Nhược Ly.

Nhưng đối với sự khiêu khích của Đan Minh, Dạ Nhược Ly lại thờ ơ, cặp mắt màu đen lại hiện tia châm chọc.

Thương Quỳnh lắc đầu, trong mắt có tia thất vọng.

Hắn còn đang tán thưởng nữ tử này có tâm tính tốt, lại không ngờ tới tính khí nàng lại bất đồng như vậy, tuổi trẻ khí thịnh, một Huyền Hoàng đỉnh phong sao có thể đánh lại một Huyền tôn đã đột phá lên từ lâu cơ chứ?

Lúc này ngoài điện, một thanh âm lãnh khốc truyền vào tai mọi người: “Đan gia chủ, đây là Thánh Huyền sơn, sư phụ còn chưa nói, sao tới lượt người âm ỉ?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo hướng phát ra thanh âm, trong nháy mắt mọi người đều sửng sốt, chẳng ai ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

Thân hình nam tử trắng kiện, vài bước đã tới trước mặt Thương Quỳnh.

Dung nhan rõ ràng anh tuấn, nhưng lại một bộ dạng lãnh khốc, thân hình dưới bộ hắc y cân đối hữu hình, ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, lại thâm thúy lóe lên tia u ám.

“Nàng là bằng hữu của ta, có thể nê mặt mũi ta mà tha thứ cho nàng?”

Dạ Nhược Ly nhướn mày, ý thức được nàng không muốn dây dưa với nam nhân này, nếu như Thánh Dạ đem đến cho nàng cảm giác nguy hiểm thì nam nhân này lại làm nàng thấy mâu thuẫn.

“Thương nhi, người nói nàng là bằng hữu của người?” Thương Quỳnh quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt xoẹt qua tia ngạc nhiên.

“Vâng.” Hoàng Viêm Thương khẽ gật đầu, giọng điệu lãnh khốc nói: “Lúc ta ở tục giới rèn luyện, có kết giao bằng hữu, lần này nàng đến đây cũng là do ta nhắc đến.”

“Nếu là bằng hữu của Thương nhi, như vậy...”

“Chậm đã.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng đánh gãy lời Thương Quỳnh, chuyển hàn quang, nhìn khuôn mặt cao ngạo của Đan Minh, cười lạnh nói: “Đan gia chủ, chúng ta đấu một trận, người có nguyện ý ứng chiến không?”

Bị cắt đứt lời nói giữa chừng, Thương Quỳnh cực kì bất mãn, cho nên lúc này cũng không ngăn cản.

Cũng nên để Đan gia chủ giáo huấn nàng một trận, miễn cho nàng cường vọng, coi trời bằng vung.

“Hừ, nếu người muốn lão phu sẽ thành toàn cho người.” Đan Minh hừ lạnh một tiếng, giọng điệu khinh thường, nghiêm nhiên không để Dạ Nhược Ly vào mắt: “Lúc đó lão phu sẽ cho người biết cái gì là người giỏi thì có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên!”

Dạ Nhược Ly cười nhạt, dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tự tin.

Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly thật lâu, con ngươi màu đen sâu không thấy đáy, không có cách nào nhìn thấu suy nghĩ của y.

Nữ tử này, thú vị...

20 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng đỉnh phong, không biết năng lực chiến đấu của nàng như thế nào, hy vọng nàng đáng giá để y lôi kéo.

Trên ngọn núi ở Thánh Huyền sơn, gió thổi qua từng con, lá cây phát ra thanh âm thanh thúy.

Dạ Nhược Ly lẳng lặng đứng đó, áo trắng tung bay, hai tay chấp sau lưng, tóc đen bay toát loạn trong gió, biểu lộ đặc biệt ngưng trọng, con mắt màu đen tối như mực nhìn chăm chú vào lão già đối diện.

“Trước khi đấu, ta muốn đặt cược.” Dạ Nhược Ly cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn Hoa Tinh Lan, cũng không thèm che giấu sát cơ: “Nếu ta thắng mạng của nàng ta sẽ là của ta!”

Híp híp mắt, Đan Minh hừ lạnh: “Vậy nếu như người thua?”

“Nếu thua mạng của ta sẽ giao cho người!”

“Ha ha, đây là do người nói, lúc đó ta sẽ cho người biết người ngu ngốc như thế nào!”

Ngửa đầu cười to hai tiếng, thân thể Đan Minh như tên rời cung, rất nhanh phóng tới chỗ Dạ Nhược Ly, ánh sáng màu vàng trên đầu ngón tay hiện lên, hắn duỗi ngón tay hướng vào đầu Dạ Nhược Ly.

Chung quanh, đám người Thương Quỳnh đứng trên ngọn núi, ánh mắt thùy chung gắt gao nhìn hai người.

“Hừ, một Huyền Hoàng cũng dám khiêu chiến với cao thủ Đan gia, muốn chết!” Đan trưởng lão lạnh nhạt nhìn, không che giấu chút trào phúng, tựa hồ như trong mắt lão Dạ Nhược Ly chính là chuyện cười.

Trong mắt Hoa Tinh Lan đầy vẻ vui mừng, à xem ra chính là thấy nữ tử kia đang chết dần chết mòn.

“Ai, tiểu gia hòa quá cuồng vọng rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thờ dài đáng tiếc: “Với thực lực của nàng không quá 10 năm có thể đột phá lên Huyền tôn, không cần phải xúc động nhất thời như vậy.”

Hiển nhiên không ai tin tưởng trận chiến này Dạ Nhược Ly có thể thắng.

Ánh mắt rừng mình, tinh quang xoẹt qua mắt đen, bóng dáng Dạ Nhược Ly lóe lên, rất nhanh lui về sau, mà Đan Minh lại đuổi theo sát nút, thế nhưng khoảng cách giữa nàng và lão vẫn duy trì được cự ly nhất định.

Không xuất hiện cảnh trong dự liệu, Đan trưởng lão trừng to mắt, không dám tin nói: “Không, không có khả năng, nàng đáng lẽ phải bị Đan Minh phá vỡ đầu mới đúng, vì sao có thể né tránh được?”

Mấy người Lam trưởng lão thờ phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, lộ vẻ cười khở.

Kim Cương chỉ chính là công kích yếu nhất của Đan Minh, không biết nàng có thể thoát khỏi những công kích khác của lão không?

“Xú nha đầu, nguoi chết chắc!”

Nha đầu chết tiệt này làm lão mất hết mặt mũi, về sao phải để nàng nhìn thấy sự lợi hại của lão.

Thân hình lóe lên, thân hình già nua của Đan gia chủ trước mặt Dạ Nhược Ly hóa thành con gió, chậm rãi tiêu tán, lưu lại một ảo ảnh, từ từ biến mất.

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, vội vàng thu lại, lúc này một lực cường đánh vào lưng nàng, một luồng huyền lực cường đại xông vào cơ thể, “Phốc” một tiếng, nhổ ra ngụm máu tươi.

Nàng liều mạng, thân hình lao nhanh về phía trước, đến khoảng cách an toàn mới quay người lại.

“Cái này... Điều này sao có thể?” Đan Minh nao nao, nhìn bàn tay mình, nắm chặt lại: “Rõ ràng nàng đã trúng Kim sơn đại lực cường của ta, vì sao lại có tốc độ nhanh như vậy? Nàng thực sự chỉ là một Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Phòng ngự của nàng vốn không phải là thực lực của Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Có lẽ nàng thực sự có bản lĩnh để ta lôi kéo.” Hoàng Viêm Thương nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, khóe môi nở nụ cười, trong ánh mắt xoẹt qua tia hứng thú.

Đây chính là nữ tử duy nhất làm y thấy hứng thú, cho dù thế nào cũng phải đưa nàng về bên người y.

“Đan Minh, nguoi còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau ra tay?” Đan trưởng lão quát lên, làm thần trí Đan Minh hoàn hồn, nghĩ tới hai chiêu của mình không thể đánh bại được nữ tử này, sắc mặt xám ngắt, ánh mắt càng ngoan độc.

“Nàng chỉ mới 20 tuổi mà thôi, 20 tuổi đã có được thành tựu như vậy cũng có thể coi là đệ nhất thiên tài, như thế chẳng phải chiếm lấy vị trí của Đan Tuyệt Kỳ hay sao? Chuyện này ta không thể nói với Tuyệt Kỳ, với tính cách kia nhất định sẽ bị đã kích, chuyện duy nhất có thể thay đổi tình hình chính là, giết chết nàng!”

Giết nàng, phải giết nàng!

Trong nội tâm sát khí sinh sôi nảy nở, thân thể Đan Minh run rẩy, khí thế cường đại đột nhiên bộc phát ra.

Chấp niệm từ sâu trong lòng mọc rễ, nảy mầm, sẽ khó có thể lảng xuống.

Thời khắc này, điều lão muốn làm chính là phải giết chết Dạ Nhược Ly, chỉ cần nàng chết rồi, trên đời này sẽ không còn thiên tài nào như vậy, huống chi tiềm lực của nàng quá lớn, vì sự trường tồn vĩnh cửu của Đan gia, trận chiến này lão chỉ được thắng, không thể bại!”

“Nguy rồi, chẳng lẽ Đan Minh muốn sử dụng chiêu thức kia?” Lam trưởng lão biến sắc, đầy khẩn trương nhìn Dạ Nhược Ly.

Bọn hắn vẫn rất coi trọng nàng, cũng không hy vọng nàng chết nhưng bọn hắn biết rõ có Giới chủ ở đây, bọn hắn căn bản không thể ngăn cản, cũng không có năng lực ngăn cản.

“Ha ha, chết đi, đi chết đi!” Đan minh cười ha ha, không lâu sau, trước mặt lóe hiện một Phật Như Lai chưởng.

Ánh sáng kim quang của Phật chưởng lập lòe, như một ngọn núi nhỏ, tất cả mọi người đều tin tưởng nếu bị một chưởng này giáng xuống, Dạ Nhược Ly

chắc chắn sẽ thành bánh thịt, không có may mắn!

“Àm ầm!”

Phật Như Lai chường chường xuống, trong chốc lát núi lở đất nứt, toàn bộ ngọn núi đều bị lay động, những ngọn núi nhỏ trực tiếp sụp đổ, nham thạch không ngừng phun ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là các vị trưởng lão tỷ thí?”

Cả tòa Thánh Huyền Sơn, thậm chí là toàn bộ Thánh Thiên thành, đều vì núi sụp đổ mà chấn động.

Có thể tạo ra sức phá hủy đến chừng này cũng chỉ có thực lực Huyền tôn cường giả, chẳng lẽ trên Thánh Huyền sơn đang có Huyền tôn chiến đấu?

“Ha ha, chết rồi, rốt cuộc cũng chết rồi, ha ha...”

Đan Minh hưng phấn cười to, không chút để ý đến sắc mặt tái nhợt của Lam trưởng lão, chỉ phát tiết kích động trong lòng ra, không ai không biết lão đang hưng phấn đến cỡ nào.

Nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc cũng chết rồi, về sau sẽ không ai có thể vượt qua Tuyệt Kỳ nữa.

Nhưng tiếng cười của lão cũng không duy trì được bao lâu, liền im bật lại, mặt mo biến thành màu gan heo, bởi tiếng cười dừng lại đột ngột làm lão không hít thở được, thiếu chút nữa tự mình hại chết mình.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn? Bộ dạng Đan Minh chính là như vậy...

Nham thạch bao trùm cả ngọn núi, một luồng khí thể cường đại lao tới với tốc độ cực nhanh, thẳng lên trời xanh, khuếch tán ra, vô số huyền khí hướng về Dạ Nhược Ly mà hội tụ

Ai cũng từng trải qua chuyện này, hiển nhiên biết được đây chính là dấu hiệu đột phá Huyền tôn.

“Àm ầm!”

Nham thạch bị nổ tung, một thân áo trắng đập vào trong mắt mọi người, cùng lúc đó thanh âm cường ngạo lạnh lùng vang lên: “Ngươi có phải cao hứng quá sớm rồi không? Ta còn chưa chết, trận đấu này sẽ không chấm dứt! Thương thể của ta do ngươi gây ra, ta cũng nên hồi báo lại cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chương 10: Vận may của Dạ Nhược Ly

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo trắng đứng xuất trần ở đó.

Thời khắc này, trong nội tâm bọn hắn vô cùng kinh ngạc, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương trong mắt vẫn xoẹt qua tia ngạc nhiên, bất quá vụt qua quá nhanh, thực sự khó mà nắm bắt được.

“Không! Điều này không có khả năng!” Đan Minh lui về sau hai bước, hai tay siết chặt, sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhắc đến người kinh hãi nhất trong chuyện này tất nhiên là người triển khai công kích Đan Minh, chỉ có lão mới biết được uy lực thật sự của công kích kia, ngay cả ngọn núi cũng bị san bằng huống chi là một Huyền Hoàng đỉnh phong?

Thế nhưng nàng lại không chết, càng mượn chuyện này mà đột phá lên Huyền tôn, cái này... quá biến thái đi!

“Nếu để nàng tiếp tục phát triển thì Đan gia sẽ gặp nguy mất, đã kết thâm thù rồi chỉ có không làm hoặc là phải làm cho xong, giết nàng, nhưng lúc nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không giết được, nay nàng đã là Huyền tôn muốn giết nàng lại càng khó khăn hơn, trừ phi Đan trưởng lão đích thân ra tay...”

Từ điểm, ánh mắt Đan Minh quét về phía Đan trưởng lão, tựa hồ mong chờ Đan trưởng lão sẽ ra mặt giết chết nữ nhân này...

Nhưng Đan trưởng lão muốn ra tay cũng phải cân nhắc đến Thương Quỳnh và Hoàng Viêm Thương, mặc dù Thương Quỳnh thiên vị cho Đan gia, nhưng

thời điểm này sẽ không vì thế mà cho phép lão phá hủy quy tắc tỷ thí ở đại lục. Vì vậy, dù trong lòng có nổi sát ý, lão chỉ có thể kiềm chế.

Tâm trầm mạnh xuống, Đan Minh biết rõ Đan trưởng lão sẽ không xuất thủ, chẳng lẽ để nàng tiếp tục tiêu dao sao? Nếu như sau này nàng mạnh lên một cách đáng sợ thì Đan gia sợ rằng phải gặp nạn rồi.

“Đan gia chủ, vừa rồi không phải ngươi cười rất vui về sao?”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, hướng tới Đan Minh, nở nụ cười lạnh lùng: “Sao bây giờ không cười nữa đi?”

Nhìn bóng dáng của Dạ Nhược Ly, mặt mo của Đan Minh lập tức run rẩy, nắm chặt tay, âm thầm nhìn nàng: “Ngươi đột phá thì sao chứ? Chỉ là một Huyền tôn cấp thấp mà thôi, có thể đấu với Huyền tôn cao cấp như ta sao? Tuy ta không giết được ngươi nhưng ngươi cũng không có cách nào đối phó được với ta đâu.”

“Thật sao?”

Thanh âm rơi xuống, áo trắng xoẹt về phía chân trời, như mũi tên phóng ra khỏi cung, vút tới chỗ Đan Minh.

Đan Minh biến sắc, hướng về phía đối phương nhanh chóng đưa tay lên chưởng, nhưng Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt lão, “Oanh” một tiếng, hai khí tức chạm nhau, bụi bay đầy trời.

“Phốc phốc!”

Đan Minh lùi về sau hai bước, phun ra ngụm máu tươi, bàn tay lão ôm ngực, ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

“Cái này...” Lam trưởng lão đột nhiên trừng lớn mắt, trong mắt bắn ra tinh quang, thật lâu sau mới phát ra tiếng cười: “Ha ha, tốt, tốt, tốt...”

Liên tiếp 3 chữ tốt, đủ biết Lam trưởng lão kích động đến mức nào.

Thiên tài bậc này, Thương Khung giới còn không thịnh vượng sao?

“hừ!” Đan trưởng lão hung hăng phất tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lam trưởng lão, lại nhìn Đan Minh, cực kỳ bất mãn.

Đan Minh này thật sự thành công không có nhưng thất bại có thừa, chẳng nữa không giết được nữ nhân kia mà còn giúp nàng đột phá lên Huyền tôn, nếu không phải một chương phá núi kia thì nàng sẽ không có cách nào đạt được cảm ngộ mà đột phá như vậy.

“Không, không có khả năng, sao nàng có thể đánh thắng Đan trưởng lão?” Hoa Tinh Lan hoảng sợ, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, nếu như Dạ Nhược Ly thắng, mạng của ả sẽ do nàng quyết định.

Nghĩ đến chuyện ả làm mấy ngày này, Hoa gia lại hăm hại nàng khắp nơi, tâm Hoa Tinh Lan càng thêm sợ hãi, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên ả mới biết thế nào gọi là hối hận.

Ả làm gì thế này? Sao có vọng tưởng hăm hại được người biến thái như vậy? Nếu như trên đời này có thuốc hối hận ả tất nhiên sẽ không đối địch cùng nàng, kẻ thù này cũng thật quá khủng bố...

Rút trường kiếm ra, Dạ Nhược Ly tiến từng bước về phía Đan Minh, lập tức một luồng khí ý bộc phát ra, tản khắp ngọn núi.

Cuồng phong nổi lên, lá cây phiêu tán trong gió, tất cả mọi người đều có loại ảo giác nữ nhân này làm cho người khác có cảm giác không thể nào thắng nổi.

Cái này không phải là thực lực mà là khí thế của nàng quá cường đại...

Thương Quỳnh đứng gần chỗ Đan Minh, mày kiếm hơi nhíu, trầm mặc một lát, thả người nhảy lên chắn giữa hai người: “Đủ rồi, tỷ thí nên dừng lại thôi, cuộc chiến này coi như ngươi thắng.”

“Coi như ta thắng? Ha ha...” Dạ Nhược Ly không khỏi cười ra hai tiếng, thanh âm trào phúng: “Ngươi là người công chứng ở Thánh Huyền sơn? Lúc trước ở bên ngoài Diệp Thu muốn giết ta không ai ngăn cản, lúc ta giết nàng ta Đan trưởng lão Thương Khung giới lại xuất thủ, hôm nay tại đây, ở Thánh Huyền sơn này, cũng xảy ra chuyện như vậy...”

Thương Quỳnh biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi đang chất vấn bản tọa?”

Trước cái nhìn bức bách của Thương Quỳnh, Dạ Nhược Ly không hề đổi sắc: “Thì sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lam trưởng lão biến đổi, âm thầm vì Dạ Nhược Ly mà đổ mồ hôi lạnh, trái lại Đan trưởng lão và Hoa Tinh Lan lại có chút hả hê, kỳ vọng con giận dữ của Giới chủ Thương Khung giới sẽ giết chết nàng.

“Ha ha!” Thương Quỳnh giận quá hóa cười, đôi mắt màu đen ngạo nghễ bá khí thiên hạ: “Đã bao nhiêu năm, cũng không biết đã bao nhiêu này chưa có người nào dám chất vấn quyết định của bản tọa, tiểu nha đầu, ta không thể không phục lá gan của ngươi.”

Sau đó Thương Quỳnh chậm rãi thu nụ cười, bá khí mùi phần nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi cũng biết là do ngươi bị dẫn vào Thánh Huyền sơn trước, Lam trưởng lão tìm bốn tọa cầu tình, nể mặt mũi bọn hán bốn tọa mới cho ngươi thêm cơ hội, lần này chỉ vậy thôi, như thế nào? Bốn tọa có thể cam đoan với người Đan gia tuyệt đối sẽ không làm phiền ngươi nữa.”

Con mắt chớp lên, cuối cùng Dạ Nhược Ly vẫn thu sát khí vào.

Nàng biết rõ dưới sự bảo vệ của Thương Quỳnh, nàng khó có thể giết chết được Đan minh, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng, cái này mất đi rồi cũng không thể lấy lại được nha, huống chi quân tử báo thù mười năm chưa muộn, có thể chịu đựng mới có thể làm đại sự, lần này cứ tha cho lão trước, về sau còn nhiều cơ hội

Mà lúc trước cho dù Đan trưởng lão muốn nhận Diệp Thu làm đồ đệ nàng cũng sẽ giết chết Diệp Thu là vì nàng nắm chắc phần thắng, nhưng thực lực Thương Quỳnh quá mạnh, nàng cũng không chắc khả năng có thể chạy trốn.

“Được, tạm thời ta sẽ tha cho lão, nhưng nếu...” Ngừng lại một chút con mắt lại hiện sát cơ: “Bất quá nếu người Đan gia tìm ta gây phiền toái, lần sau ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Bốn tọa có thể đảm bảo người Đan gia sẽ không gây tổn thương cho ngươi, mà trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở lại Thánh Huyền sơn đi.” Thương Quỳnh thỏa mãn gật đầu, quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương: “Thương nhi, nếu nàng là bằng hữu của ngươi, vậy ngươi phụ trách an bài cho nàng đi.”

“Vâng, sư phụ.” Ôm quyền, Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy hiện lên tia mờ mịt.

Đan trưởng lão sừng sốt, lão không ngờ Giới chủ lại để nàng ở lại Thánh Huyền sơn.

Chẳng lẽ Giới chủ nhìn trúng thiên phú của nàng? Không được, không thể để nàng được Giới chủ trọng dụng, bằng không thì với tính cách có thù tất báo kia nhất định sẽ gây nguy hiểm đến Đan gia.

Ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hai người Đan gia, Dạ Nhược Ly đi tới trước mặt Lam trưởng lão: “Các vị trưởng lão, sự việc hôm nay đa tạ các vị.”

Nếu như ở Thương Khung giới có điều gì làm nàng thấy hảo cảm ngoại trừ Cung Vô Y còn có Lam Tùy Lạc và mấy vị lão đầu này.

Lam trưởng lão và mấy vị trưởng lão khác nhìn nhau cười khò, lắc đầu nói: “Dạ cô nương, ngươi đừng cảm ơn chúng ta, chúng ta cũng chẳng giúp được gì cho ngươi, giúp ngươi chính là thiên phú và thực lực của ngươi.”

Cười nhạt, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì, phần cảm kích này giữ sâu trong lòng là được rồi.

Sau đó, ánh mắt nàng chậm rãi chuyển qua Hoa Tinh Lan đang hoảng hốt kia, sát cơ trong mắt lóe lên, đúng lúc đó, trong đầu vang lên một âm thanh non nớt: “Chủ nhân, đưa Hoa Tinh Lan cho ngân xà dùng độc đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sốt, nếu không phải Thanh Long nhắc nhở, nàng dường như đã quên mất tên ngân xà này.

“Ngươi...Ngươi muốn làm gì?” Nhìn Dạ Nhược Ly, Hoa Tinh Lan lùi về sau hai bước, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt che kín hoảng sợ.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.”

Chỉ là...dùng à thử độc mà thôi, có thể sống hay không còn tùy thuộc vào số mệnh a.

Bờ môi Hoa Tinh Lan khẽ run, vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị ánh mắt lạnh như băng của Dạ Nhược Ly dọa phát run, liền đem lời nói nuốt lại.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, bốn tọa đi trước.” Hai tay Thương Quỳnh chấp sau lưng, con mắt màu đen mang theo tia bá khí đảo qua mọi người, nói: “Các ngươi cũng nên giải tán đi.”

Nói xong, bóng dáng Thương Quỳnh lóe lên, biến mất trước mặt mọi người.

“Ha ha, chúng ta cũng nên đi thôi.” Lam trưởng lão gật một cái, ánh mắt không khỏi liếc nhìn Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương, khóe môi nở ra nụ cười không rõ hàm ý.

Mấy vị trưởng lão kia cũng đồng dạng nhìn về 2 người cười cười, sau đó cùng Lam trưởng lão biến mất trên ngọn núi.

Mà hai người Đan gia cũng không còn mặt mũi nào ở lại, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly rồi cũng rời núi, chỉ là sát ý trên người không hề tiêu tán.

Vì vậy toàn bộ ngọn núi chỉ còn hai người Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương. (ah ta cũng không biết à Hoa Tinh Lan kia đi đâu rồi =,,=)

Hắc y nhẹ bay, khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Viêm Thương dưới ánh nắng phản chiếu trong tà chiều trở nên rõ ràng hơn, trầm mặc một lúc lâu, y mới chậm rãi mở miệng: “Ngươi cũng không tồi, có hứng thú hợp tác với ta không?”

“Thật có lỗi, ta không có hứng.” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc một cái, liền lạnh giọng từ chối đề nghị của y.

Hoàng Viêm Thương không hề nghĩ rằng nàng sẽ từ chối dứt khoát như vậy, ánh mắt lãnh khốc xoẹt qua tia kinh ngạc, trong ánh mắt ấy lại hiện lên vài phần hào hứng: “Ta tin tưởng, ngươi sẽ hợp tác cùng ta.”

Khẽ ngẩng đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Hoàng Viêm Thương nói: “Ngươi thật sự nghĩ như vậy? Nếu thế ngươi có thể cho ta cái gì? Mua bán lỗ vốn là điều mà ta không bao giờ làm.”

“Toàn bộ Thương Khung giới, ta có thể cho ngươi toàn bộ Thương Khung giới.” Thấp con mắt, khóe môi Hoàng Viêm Thương chậm rãi nở nụ cười lãnh khốc: “Ta cần thực lực của ngươi, nếu như ngươi giúp ta thì sau này ngươi chính là nữ chủ nhân duy nhất của Thương Khung giới, ngươi muốn giết ai thì cứ giết, không ai có thể ngăn cản được ngươi.”

Vốn Dạ Nhược Ly vô cùng bình tĩnh khi nói chuyện cùng y nhưng nghe câu nói đó khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

“Ta sẽ không giúp ngươi.”

“vì sao? Chẳng lẽ điều kiện không đủ hấp dẫn?” Hoàng Viêm Thương sững sờ, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại, thanh âm trầm thấp lại mang thêm tia khàn khàn: “Như vậy toàn bộ thiên hạ thì sao? Chỉ cần ngươi giúp ta, cả phiên đại lục này ta sẽ dâng hai tay cho ngươi.”

“Cả phiên đại lục?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, trong mắt đưng đầy đùa cợt: “Nếu như ta muốn đại lục này thì sẽ dựa vào thực lực của mình để đoạt lấy, không cần ngươi bỏ thí, vì sao ta không giúp ngươi chỉ có một nguyên nhân chính là ta nhìn ngươi không thuận mắt, không hơn.”

Nói xong, vươn tay nhắc Hoa Tinh Lan rồi biến mất khỏi tầm mắt Hoàng Viêm Thương.

Ánh mắt thâm thúy thủy chung nhìn về nơi nàng vừa biến mất, Hoàng Viêm Thương cũng không vì lời nàng nói mà tức giận, ngược lại còn lộ dáng vẻ tươi cười: “Như vậy ta sẽ đợi đến lúc ngươi nhìn ta thuận mắt, dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian.”

Gió mát thổi qua, Dạ Nhược Ly dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ.

Hôm nay nàng cũng không biết mình nên ở chỗ nào của Thánh Huyền sơn, bất quá xem chỗ này không có người ở nên bước vào, ném Hoa Tinh Lan xuống đất.

Nhân Huyền Linh lóe lên tia sáng màu bạc, một nam tử mặc áo bào màu bạc rơi xuống trước mặt Dạ Nhược Ly.

Hoa Tinh Lan nhìn thấy ngân xà trong nội tâm vô cùng vui vẻ: “Ngân xà, vì sao ngươi lại ở đây? Còn không mau cứu bốn tiểu thư, bằng không thì bốn tiểu thư không tha cho ngươi đâu.”

Màu bạc trong mắt không che giấu tia chán ghét, ngân xà lạnh lùng nhìn Hoa Tinh Lan: “Hoa Tinh Lan, vì ngươi là con gái của chủ nhân nên ta vẫn luôn nhường nhịn ngươi, nhưng ngươi được một tác lại tiến thêm một bước, hôm nay ta gặp ngươi một là dùng ngươi để thử độc, hai là muốn biết vì sao chủ nhân lại chết?”

Đang nói, gã cũng không để ý đến sắc mặt tái nhợt của Hoa Tinh Lan, đã nhanh chóng vọt tới trước mặt ả, một luồng huyền lực chảy vào trong óc ả.

Đây chính là năng lực mà chỉ có Ngân Quang xà vương mới có, xem kí ức của người khác...

Sắc mặt trắng bệch, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, ngay lúc ả không chịu nổi ngân xà đã rút huyền lực ra, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt màu bạc dần hiện hoa lửa giận.

“Hoa Tinh Lan, lúc trước chủ nhân yêu thương ngươi đến cỡ nào, thế nhưng ngươi thì sao? Chẳng những không báo thù cho phụ thân mà còn cùng cừu nhân giết cha hợp tác đi hãm hại người khác, lúc trước, chủ nhân thật sự yêu thương ngươi cơ mà.”

Mặc dù trong khoảng thời gian này ngân xà bị Dạ Nhược Ly khống chế, nhưng giữa gã và Hoa Lạc Vũ cũng có một đoạn tình nghĩa.

Chậm rãi quay người, ngân xà tới trước mặt Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên quỳ xuống rồi đập mạnh đầu phát ra mấy tiếng vang mới nói: “Ngân xà ta cả đời này chưa từng cầu ai bất cứ điều gì, lúc trước nợ Hoa Lạc Vũ một mạng mới ký khế ước với lão, cho nên lần này ta cầu ngươi giết Đan Minh, chỉ cần ngươi giết được hãn mạng của ta sẽ giao cho ngươi.”

Dạ Nhược Ly bất vị sở động (bình tĩnh, không hành động), mặt không biểu tình nhìn ngân xà: “Mạng của ngươi vốn nằm trong tay ta, huống chi ta và Hoa Lạc Vũ là kẻ thù không đội trời chung, sao ta phải giúp ngươi?”

“Đúng, mạng của ta nằm trong tay ngươi nhưng bắt buộc thay người làm việc hay tự giác phục tùng, cái nào có lợi hơn tự ngươi cũng hiểu rõ, hơn nữa ngươi và Đan Minh cũng có thù, mà ngươi chỉ cần mang xác hãn cho ta thì có thể đạt được lòng trung thành cả đời của ta.”

Cái này đối với Dạ Nhược Ly chỉ là tiện tay mà thôi, nàng không ngại dùng việc này để thuận phục ngân xà.

“Được, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, từ nay về sau ta là chủ nhân duy nhất của ngươi, ngươi phải quên Hoa Lạc Vũ cho ta, nếu không...”

Câu tiếp theo Dạ Nhược Ly cũng không nói ra nhưng ngân xà cũng đã biết được ý của nàng.

Đem Hoa Tinh Lan giao cho ngân xà, Dạ Nhược Ly khoanh chân ngồi xuống, không lãng phí một giây một phút cũng cố lại tu vi.

Màn đêm buông xuống, ánh mắt như nước, gió thổi chọc người.

Dạ Nhược Ly bỗng mở mắt, chậm rãi nhô ra trọc khí (khí bản): “Không hổ danh là thánh địa Thương Khung giới, chỉ cần mấy canh giờ đã củng cố lại tu vi của Huyền tôn.”

Chậm rãi đứng dậy, áo trắng trong đêm khẽ lay động, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn trời đêm, thì thầm lầm bầm: “Nếu như yêu nghiệt đang ở Thánh Huyền sơn sao có thể không cảm nhận được trận chiến lúc chiều? Chẳng lẽ hẳn không có ở đây?”

Nhú nhú mây, Dạ Nhược Ly trầm mặc bước ra cửa.

Nàng đến Thương Khung giới mục đích chính là tìm Cung Vô Y, nhưng lúc này vội vàng củng cố lại tu vi mới tạm thời gác lại, lúc này thừa dịp ban đêm cũng nên điều tra tin tức của hắn.

“Àn? Hơi thờ này...”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn hướng bên cạnh...

Trong đình viện tĩnh mịch, ầm ầm truyền tới một luồng khí thể cường đại, mơ hồ trong đó còn có bạch quang (ánh sáng trắng), cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh, một lát sau bạch quang lại xuất hiện, so với trước lại sáng hơn, trực tiếp chiếu sáng cả trời đêm.

Kỳ quái nhất là động tĩnh của luồng khí thể cường đại này dường như không gây sự chú ý của người Thánh Huyền sơn.

Không tự chủ được, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ bạch quang kia...

Bạch quang bao trùm tầm mắt nàng, mơ mơ hồ hồ, Dạ Nhược Ly dường như nhìn thấy một tiểu đồng tây (cv nói thế, dịch ra là tiểu chút chút, ta nghĩ là con chuột :v) có đám lông mượt mà đang nằm trong bạch quang, nhưng tiểu đồng tây kia phẳng phất không phát hiện ra Dạ Nhược Ly, vẫn không nhúc nhích, động đậy.

Bỗng nhiên một tinh quang xoẹt qua bầu trời đêm hướng về phía Dạ Nhược Ly bay vụt qua, nàng chưa từng phản ứng thì một hạt châu đã bay thẳng vào miệng, chui xuống đan điền (rốn).

“Người nào?” Thanh âm non nớt vang lên giữa đêm tối yên tĩnh đặc biệt tĩnh lặng.

Lúc Dạ Nhược Ly nuốt hạt châu, bạch quang liền biến mất, lúc này nàng cũng không có tâm tình trả lời mà vội vàng kiểm tra thân thể mình.

Nhưng kì quái nhất là hạt châu kia yên tĩnh nằm ở đan điền, không hề có bất cứ điều dị thường gì, trái lại trong đầu nàng lại có một khế ước không rõ ràng...

Đây là... Chuyện gì đang xảy ra? Sao nàng lại không nhìn thấu khế ước Huyền thú này?

“Này, người đem thánh châu trị thương trả lại cho ta.”

Thanh âm non nớt ở dưới chân truyền lên, Dạ Nhược Ly men theo thanh âm cúi đầu xuống liền nhìn thấy một con mèo con (thì ra là mèo, tưởng chuột chứ :V), không khỏi ngây ngẩn người.

“Người là ai?”

“Hừ, người nuốt thánh châu trị thương của ta, còn dám hỏi ta là ai?” Mèo con phẫn nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, màu xanh trong mắt lóe lên lãnh ý: “Người lập tức trả lại thánh châu trị thương cho ta!”

Nó khản trương như thế là vì chẳng những nó phải dựa vào thánh châu để trị thương mà quan trọng hơn là thánh châu chính là nguyên thần của nó, ai nuốt phải thì người đó chính là chủ nhân.

Cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy lại thánh châu trị thương.

“Ta cũng không muốn cái thứ ta không biết ở trong cơ thể của ta nhưng ta không lấy nó ra được.” Dạ Nhược Ly dò xét, một bộ dạng thật bất đắc dĩ.

“Đồ vật không biết?” Hai mắt mèo con bốc hỏa, ánh mắt hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Người thật không biết nhìn hàng, đây chính là thánh châu trị thương, cho dù là bị thương nặng đến đâu cũng chữa được hết, chỉ là vấn đề thời gian thôi, sao người có thể nói thánh châu trị thương của ta là đồ vật không rõ ràng?” (am: Mèo ngốc =,,=)

Lúc này một con gió mang theo mùi thuốc làm tâm trạng của mèo con ổn định lại.

“Trên người người có mùi thuốc, nhất định người thường xuyên tiếp xúc với dược liệu, chẳng lẽ người là Luyện đan sư?” Mắt mèo con sáng ngời, giọng điệu dần hòa hoãn: “Khứu giác của ta rất nhạy, sẽ không sai, người nhất định là Luyện đan sư, đúng không?”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn mèo con, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cái này thật sự quá tốt rồi.” Hiện nhiên mèo con đã quên mất là ai đã nuốt thánh châu trị thương của nó, vờn móng vuốt hướng đến Dạ Nhược Ly, nháy đôi mắt to tròn, dùng thanh âm non nớt nói: “Nhanh lên, người đem đan dược cho ta nếm thử, nếu ta thỏa mãn nhất định sẽ không so đo với người nữa.”

Xuất phát từ việc nuốt nhầm bảo vật của người khác nên Dạ Nhược Ly thấy áy náy vì vậy cũng không keo kiệt lấy ra một bình sứ đặt vào móng vuốt của mèo con.

Mèo con vờn nắp bình, đem đan dược đổ vào miệng cuối cùng còn liếm láp khóe môi, thỏa mãn gật đầu: “Mùi vị không tệ, so với đám phế vật Đan gia thì tốt hơn nhiều, có lẽ đi theo người cũng không tồi, chỉ ít còn có đan dược mà ăn, được rồi, thánh châu trị thương tặng cho người, dù sao người cũng không trả lại ta được.”

Muốn lấy lại thánh châu trị thương chỉ có một cách, đó chính là giết chết nữ nhân này.

Nhưng nếu thế nó lại phải ăn đan dược khó nuốt chỗ đám phế vật Đan gia sao? Cái này cũng không được, cân nhắc lợi hại, mèo con ra quyết định buông tha cho việc lấy lại thánh châu trị thương, đi bên cạnh nàng.

Dạ Nhược Ly ngưng trọng nhìn mèo con: “Nếu ra đoán không sai, linh hồn của người đang được chữa trị?”

“Nếu không phải linh hồn bị thương cần dùng đến thánh châu chữa trị, ta sao có thể lâu như vậy còn chưa khỏi?” Con mắt sáng tối sầm lại, mèo con chậm rãi thở dài: “Bất quá người nuốt phải thánh châu của ta, về sau không phải linh hồn bị thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục, đan dược này còn hiệu quả hơn, chỉ là ta rất thích đan dược.”

Trầm mặc nửa ngày, Dạ Nhược Ly chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta nói ta có thể chữa hết cho người?”

“Cái gì?” Mèo con cả kinh, trong nội tâm phát ra tia cuồng hi: “Người nói thật?”

“Đương nhiên, chỉ cần đầy đủ dược liệu.”

“Thật tốt quá,” Mèo con hưng phấn xoa xoa móng vuốt, mắt to mừng rỡ, vỗ vỗ lồng ngực: “Nếu người giúp ta trị hết thương thế thì tính mạng về sau của người sẽ do ta phụ trách, có ta bảo hộ ở Thương Khung giới này không ai dám tổn thương người.”

Nghe vậy, tâm Dạ Nhược Ly khẽ động: “Như vậy, Đan gia? Ta và Đan gia có cừ thù.”

“Đan gia?” Nghe thấy hai chữ này, mèo con không khỏi xì mũi coi thường: “Một gia tộc phế vật cộng thêm một lão phế vật mà thôi, người với đám chó má Đan gia có cừ thù thì có diệt đi a, cam đoan không ai ngăn cản người, có ta ở đây cho dù người có ngang ngược tới cỡ nào cũng không hề gì, Đan gia là cái khi gì?”

Khóe miệng có chút co rút, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng. Vận khí hôm nay của nàng thật quá tốt nha, trong lúc vô tình ký khế ước lại ký trúng một Huyền thú vô cùng cường hãn a.

Không biết nó ở Thương Khung giới có thân phận gì, bất quá hình như rất lợi hại...

“Đúng rồi,” Mèo con dường như nhớ đến điều gì đó, mắt to khẽ chớp: “Đi, ta đưa người tới một nơi, ha ha, người nhất định sẽ rất thích.”

Ở chỗ cao nhất của Thánh Huyền sơn phong cảnh vô cùng đẹp, mây mù tràn ngập, tựa hồ như tiên cảnh giữa chốn nhân gian, nhưng thứ hấp dẫn Dạ Nhược Ly lại không phải là những cái này mà là huyền khí ở đây nồng đậm, nàng cảm nhận được huyền khí ở đây so với bất kì ở đâu trên Thánh Huyền sơn là nồng nhất.

“Nơi này là...”

“Đây là chỗ trước đây ta hay tu luyện, từ sau khi bị thương cũng chưa tới đây lần nào.” Mèo nhỏ từ vai Dạ Nhược Ly nhảy xuống, lười biếng duỗi lưng: “Mà ở đây ngoại trừ ta ra không ai có tư cách đến đây, hiện tại ta tặng nó cho người.”

Quay thân mèo lại, mắt to chớp chớp vô cùng đáng yêu, trong đó lại xoẹt qua tia giao hoạt.

“Xem ta đối tốt với người như vậy, về sau đan dược của ta phải do người rồi.”

“Được” Dạ Nhược Ly không chút do dự gật đầu, đan dược muốn bao nhiêu có bấy nhiêu nhưng chỗ này thật sự hiếm có.

“Người ở đây chờ ta, ta sẽ quay lại ngay.” Dứt lời, bóng dáng màu trắng thả người nhảy lên, trong giây lát đã biến mất.

Lúc mèo con rời đi, Dạ Nhược Ly thả Huyền thú trong nhẫn Huyền linh ra, nếu như ở chỗ này tu luyện nàng có dự cảm rất nhanh thực lực của chúng thú sẽ tăng lên không ít.

Không lâu sau, mèo nhỏ lại quay trở về, khi thấy đám thú bên cạnh Dạ Nhược Ly, trong mắt to xoẹt qua tia kinh ngạc, thoáng chốc liền bình tĩnh.

“Ừ, những linh quả này ta tặng ngươi, chúng ta có qua có lại.”

Dạ Nhược Ly nhìn vào móng vuốt của nó liền thấy mấy quả màu xanh lá cây...

“Đây là... Mộc Linh quả?” Dạ Nhược Ly vui vẻ, vội vàng cầm lấy: “Thật sự là Mộc Linh quả, đây chính là dược liệu cần có để luyện chế Phá tôn đan, không ngờ lại tìm được ở đây.”

“Phá tôn đan?” Mèo con nghi hoặc trừng mắt: “Ta không biết cái gì gọi là Phá tôn đan, bắt quả mùi vị quả này cũng không tệ nên đem đến cho ngươi nếm thử, ta biết được quả này có thể tăng huyền khí.”

Dạ Nhược Ly ném Mộc Linh quả vào nhẫn Huyền kinh, giờ lên trước mặt mèo con: “Ngươi có bao nhiêu Mộc Linh quả? Ta sẽ dùng đan dược đổi với ngươi.”

Con mắt sáng ngời, mèo con chớp lên tia linh quang: “Được, thành giao, ha ha, quả này thật sự rất ngon, nhưng đan dược còn ngon hơn, về sau ta không cần phải ăn đan dược khó nuốt của Đan gia nữa.”

Quả nhiên trong tay mèo con vẫn còn mười mấy Mộc Linh quả nữa, những Mộc Linh quả này có thể luyện chế rất nhiều Phá tôn đan, bắt quả những dược liệu khác thật khó tìm.

Sau đó Dạ Nhược Ly và đám thú bước vào thời kì bế quan tu luyện.

-----editor: aries mai-----

Thời gian nhanh như thổi đưa.

Thảm thoát đã trôi qua hai tháng, trong hai tháng này đám thú đều đã đột phá, thấp nhất là Tuyết Hồ đạt 28 cấp, cách thú hoàng một bước nữa.

Thanh Long đã bước vào thú hoàng hàng 5, ngân xà, Chu Tước và Huyền Vũ đều trở thành thú hoàng trung cấp, Thiên Hoàng đột phá một bậc, chỉ thiếu một chút đã lên Thú Tôn.

Thật đáng mừng là ngay cả Bạch Hồ cũng đột phá, là Huyền tôn cao cấp, hôm nay đối mặt với Đan trưởng lão, Bạch Hồ cũng có thể dễ dàng giết chết.

Dạ Nhược Ly mới đột phá lên Huyền tôn không được bao lâu, vì vậy cũng không tấn cấp, bắt quả huyền khí tăng lên không ít, chắc hẳn không lâu nữa sẽ đột phá.

“Hai tháng rồi, cũng nên rời khỏi đây thôi...”

Lần này vì chỗ này làm thực lực tăng lên không ít, đây chính là điểm Dạ Nhược Ly vui nhất.

“Ngươi muốn xuống núi hả?” Mèo con nhảy ra, thả người trên vai Dạ Nhược Ly: “Vậy thì dẫn ta theo cùng a, ta và ngươi sẽ ở cùng một chỗ, ngươi không thể để ta ở đây.”

“Được, bắt quả trong thời gian này ngươi phải ở trong nhẫn Huyền linh.”

Chỉ cần Dạ Nhược Ly nguyện ý mang nó đi, mặc kệ phải làm gì nó cũng đều làm, cho dù nó đã dùng một đồng Mộc Linh quả đổi lấy đan dược của Dạ Nhược Ly nhưng muốn có đan dược ăn mãi thì chỉ còn cách là đi theo nàng.

Lần này, mèo con đã quyết định khiến da mặt dày thêm, quán quýt lấy nàng không buông.

So với trước, Thánh Huyền sơn có vẻ quanh quẽ, Dạ Nhược Ly xuống núi ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng may không lâu sau nàng gặp Lam trưởng lão.

Lam trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, chớp mắt một cái, không khỏi sửng sốt: “Tiểu nha đầu, ngươi không có đến Thánh Thiên thành tham gia giao dịch hội?”

Lão không khỏi hoài nghi, hai tháng nay Dạ Nhược Ly không hề xuất hiện, dù sao huyền giả tu luyện không hề để ý đến thời gian, hơn nữa nàng vừa đột phá lên Huyền tôn, chắc hẳn đã tìm nơi bế quan cùng cố tu vi.

Nếu như Lam trưởng lão biết Dạ Nhược Ly chỉ cần mấy canh giờ để củng cố lại đại khái sẽ bị dọa chết khiếp.

“Giao dịch hội?” Dạ Nhược Ly nhũn mày, nàng không biết giao dịch hội là gì.

“Ha ha, ta quên, ngươi vừa tới Thánh Huyền sơn, không biết giao dịch hội là gì cũng bình thường, nếu như ngươi có đồ vật muốn có thì có thể đến giao dịch hội xem qua, nói không chừng có thể thu hoạch được ngoài ý muốn.”

“Ta hiểu rồi, đa tạ Lam trưởng lão.” Dạ Nhược Ly ôm quyền, thân hình lóe lên, hướng về phía chân núi đi xuống.

“Ha ha, tiểu gia hỏa này...” Lam trưởng lão lắc đầu, cười khò một tiếng: “Ta cảm thấy khí tức của nàng đã ổn định rồi, hơn nữa còn tăng lên không ít,

cũng đã là Huyền tôn trung cấp, quá nhanh a, thật không biết loại biến thái ở đâu ra a.”

Giao dịch hội ở Thánh Thiên thành được tổ chức ở quảng trường, nắng ban mai chiếu sớm mà ở đây đã tấp nập người qua lại.

Ở chính giữa quảng trường bày biện mấy gian hàng, nếu như nhìn trúng vật phẩm nào có thể lấy vật đổi vật, vì vậy hôm nay chính là ngày náo nhiệt nhất Thánh Thiên thành.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua một gian hàng, bỗng nhiên dừng lại ở một cây cỏ màu trắng bạc.

“Đây là...Ngân Quang thảo?”

Ngân Quang thảo chính là dược liệu để luyện chế đan dược trị thương cho mèo con, cũng rất khó kiếm được, người lấy nó làm vật trao đổi tất nhiên không biết Ngân Quang thảo.

Dạ Nhược Ly lấy ra một Mộc Linh quả đưa tới trước mặt chủ quầy: “Ta dùng Mộc Linh quả này trao đổi với ngươi.”

Dùng nó để đổi dược liệu không gì tốt hơn, huống chi mèo con cho nàng rất nhiều Mộc Linh quả, lấy ra một quả cũng không tổn thất gì.

“Đây là cái gì? Có thể nói cho ta nghe một chút công dụng không?” Chủ quầy liếc mắt nhìn Mộc Linh quả, không chút hiểu biết chỉ hỏi thăm công dụng.

“Mộc Linh quả, dùng để gia tăng huyền khí.”

Nghe nói có thể gia tăng huyền khí, ánh mắt chủ quầy sáng ngời.

Gã bày ra cọng cỏ non màu bạc này kỳ thật cũng không biết tác dụng của nó, chỉ là vô tình có được muốn thử vận may mới đem ra bày biện, vì vậy sao có thể không nguyện ý trao đổi chứ?

Lúc chủ quầy chuẩn bị nhận lấy Mộc Linh quả thì một thanh âm thanh thúy động lòng người chậm rãi vang lên: “Chậm đã, ta muốn Mộc Linh quả này.”

Đan Tuyệt Kỳ bước từng bước nhu hòa, hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Đan Tuyệt Kỳ là dòng chính của Đan gia sẽ không như người ngoài, không có mắt nhìn, nàng ta chỉ cần liếc qua cũng có thể biết được đây chính là Mộc Linh quả, cũng biết được Mộc Linh quả quý hiếm đến mức nào, mà nàng ta gần đây cũng đang luyện chế đan dược, dược liệu còn thiếu chính là Mộc Linh quả.

“Cô nương, không biết có thể trao đổi Mộc Linh quả với ta không? Ta có thể cho ngươi đan dược, một đan dược so với dược liệu này còn trân quý hơn.” Đan Tuyệt Kỳ mỉm cười, nói ra.

“Ta muốn là Ngân Quang thảo.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, cự tuyệt Đan Tuyệt Kỳ.

“Này, ngươi có rằng ngươi là ai? Tuyệt Kỳ tiểu thư có hảo tâm trao đổi cùng ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu.”

Nghe vậy một tộc nhân (người trong tộc) chỉ thứ của Đan gia đứng cạnh Đan Tuyệt Kỳ lập tức lên tiếng, dung nhan xinh đẹp tràn đầy tức giận: “Hừ, Tuyệt Kỳ tiểu thư muốn dùng đan dược trao đổi với ngươi, ngươi lại không muốn, phải biết đan dược Đan gia chính là vật phẩm mà cường giả Thương Khung giới này muốn tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán đấy, hơn nữa thân phận Tuyệt Kỳ tiểu thư vô cùng tôn quý, chẳng những là tiểu thư dòng chính của Đan gia mà còn là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới, là vị thể tử của Vô Y công tử, nhìn trúng đồ vật của ngươi chính là phúc khí của ngươi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 11: quyết không phụ nàng.

Vị hôn thê của yêu nghiệt?

Dạ Nhược Ly có chút đánh giá Đan Tuyệt Kỳ, đáy lòng phát ra tiếng cười lạnh.

Không thể trách được, Đan Tuyệt Kỳ đúng là rất đẹp, tính tình nhu hòa, nhưng trong vẻ nhu hòa ấy lại cất giấu một chút bén nhọn lẫn nịnh bợ, yêu nghiệt sẽ không tính mất mà nhìn trúng nữ nhân này.

Huống chi nàng tin tưởng yêu nghiệt.

Cho nên không cần phải suy nghĩ nhiều, chắc hẳn phong hào vị hôn thê này là do người Đan gia tự xưng rồi, dù sao có chuyện gì mà Đan gia vô si không làm được chứ?

“Hừ, sợ rồi sao? Nếu như biết sợ thì mau giao Mộc Linh quả cho Tuyết Kỳ tiểu thư, chúng ta có thể tha chết cho ngươi, nếu không mặc kệ ngươi là ai cũng không tránh được cái chết!”

“Đan Phi Phi!” Đan Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, nhìn Dạ Nhược Ly, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy bất mãn, ra vẻ hạo hừ: “Vị cô nương này, ta nói sẽ dùng đan dược trao đổi với ngươi, ngươi cũng nên cân nhắc một chút.”

Nàng ta cứ nghĩ với thân phận của nàng ta, nữ nhân này nhất định sẽ đáp ứng, hơn nữa một viên đan dược xác thực trân quý hơn rất nhiều, không ai có thể chống lại sự hấp dẫn đó, cho dù cô nương này thoát nhìn giống Luyện đan sư nếu không cũng không thay đổi mà lấy Ngân Quang thảo kia.

Nhưng bên trong Thương Khung giới, Đan gia chính là gia tộc Luyện đan sư cường đại nhất, vì vậy Đan Tuyết Kỳ mới có loại tự tin này.

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, dùng giọng điệu ôn hòa nói ra: “Ta nói đối với đan dược rác rưởi kia không hề có hứng thú, ta muốn chính là Ngân Quang thảo.”

Đan dược rác rưởi?

Trên quảng trường đông đúc, mọi ánh mắt đều nhìn về Dạ Nhược Ly.

Nàng là ai? Lại dám nói đan dược Đan gia là rác rưởi? Lát gan cũng quá lớn đi, ai mà không biết địa vị Đan gia ở Thương Khung giới chứ, hơn nữa nếu đan dược của Đan gia là rác rưởi thì làm gì có được đan dược nào hữu dụng chứ?

“Ngươi nói cái gì?” Đan Phi Phi giận tím mặt, dung nhan xinh đẹp vô cùng phẫn nộ: “Hừ, ta biết rồi, ngươi nhất định là rất ái mộ Vô Y công tử nên ao ước được như Tuyết Kỳ tiểu thư, ta cho ngươi biết ngươi đừng có mộng tưởng, Tuyết Kỳ tiểu thư chính là nữ nhân kiệt xuất nhất Thương Khung giới, chỉ có tiểu thư mới xứng đáng sánh đôi với Vô Y công tử, về phần ngươi...”

Đan Phi Phi liếc mắt xem thường: “Vô Y công tử chính là sẽ không thèm liếc mắt nhìn nữ nhân như ngươi, mà ngươi cũng chỉ có thể ao ước được như Tuyết Kỳ tiểu thư mà thôi.”

Dạ Nhược Ly không khỏi tròn tròn mắt, há hốc mồm, không ngờ rằng lại có ơ người tự cho mình thông minh như thế, dựa vào suy diễn của bản thân mà nói những lời tự cho là đúng, nàng ta không đi đến tâu lâu là hát đào thì thật là đáng tiếc.

Trên quảng trường mọi người đều thấy lời Đan Phi Phi nói vô cùng có lý, nhìn Dạ Nhược Ly với ánh mắt khinh thường.

Vị cô nương này, tướng mạo tuyệt sắc, so với Đan Tuyết Kỳ tuyệt đối không kém hơn, nếu xưng là đệ nhất mỹ nhân Thương Khung giới cũng không đủ, nhưng dù nàng có khuynh quốc khuynh thành tới đâu thì cũng không thể so sánh với Đan gia được, huống chi Đan Tuyết Kỳ còn là nhân tài kiệt xuất nhất Đan gia, tuổi còn nhỏ mà đã đạt đến Huyền Hoàng, ngoại trừ nàng ta còn ai có thể sánh bước cùng Vô Y công tử?

Nhưng nếu để những người biết được thực lực chân chính của Dạ Nhược Ly nghe được lời này nhất định sẽ xì mũi coi thường.

Đan Tuyết Kỳ 24 tuổi đột phá Huyền Hoàng đã là thiên tài tuyệt thế, Dạ Nhược Ly 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong thì gọi là gì? Quan trọng nhất là Đan Tuyết Kỳ đã tu luyện từ nhỏ, lại ở thánh địa Thương Khung giới, huyền khí nồng đậm, Dạ Nhược Ly 10 tuổi mới bắt đầu tu luyện lại tu luyện trong tình cảnh huyền khí mỏng manh như đại lục Huyền Vũ nữa chứ.

Mặc dù Lam trưởng lão biết được thực lực Dạ Nhược Ly nhưng chỉ có thể chọn cách giữ bí mật, Đan Minh Đan gia chủ nể mũi thất bại đương nhiên cũng sẽ không nói ra, nên tất nhiên trong Thương Khung giới không ai biết có một thiên tài trên cả thiên tài như Dạ Nhược Ly.

“Thật sao?” Khóe môi chậm rãi cong lên, đồng tử lạnh như băng nhìn Đan Phi Phi.

Đan Phi Phi hừ lạnh một tiếng, hai tay chống nạnh, kiễng mũi chân, nhìn Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên: “Thức thời thì mau giao Mộc Linh quả ra, rồi hướng đến bốn tiểu thư xin lỗi, nếu không gia tộc các ngươi chờ bị diệt môn đi!”

Dung nhan tuyệt sắc lập tức lạnh lẽo, Dạ Nhược Ly cười lạnh, không hề nhiều lời, chính là bóng dáng lóe lên lướt về phía Đan Phi Phi, đập một cước thật mạnh vào ngực nàng ta.

Đan Phi Phi không hề đề phòng, như mũi tên rời cung, trùng trùng điệp điệp ngã trên quảng trường.

Mọi người không khỏi ngáy ngẩn, cho dù là ai cũng không thể ngờ thiếu nữ này lại to gan lớn mật như thế, ngay cả người của Đan gia cũng dám đánh thì trên đời này có chuyện gì mà nàng không dám làm?

Sau đó, mọi người chỉ thấy bóng dáng áo trắng hiện lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Đan Phi Phi.

“Dừng tay!” Đan Tuyết Kỳ quá sợ hãi, vội vàng quát lên, cùng lúc đó thân hình nàng ta phóng nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, nhưng lại chậm một nhịp.

“Phanh!”

Chân đạp vào ngực Đan Phi Phi, lập tức nghiền nát lục phủ ngũ tạng, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt trừng to dần mất đi thần thái, sắc mặt như người chết.

Một cước này của Dạ Nhược Ly trực tiếp đánh chết Đan Phi Phi.

“Ta nói ngươi dừng tay, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy? Dám giết người Đan gia ta, chết!”

Thần sắc Đan Tuyết Kỳ lạnh lẽo, bàn tay như ngọc hiện ra một ngọn lửa, hướng đến chỗ Dạ Nhược Ly phóng tới, không ai có thể tin Dạ Nhược Ly có thể đối địch với cường giả Huyền Hoàng.

“Oanh!”

Hai chương đụng nhau, hai luồng khí thể cường đại bộc phát ra, thời điểm Dạ Nhược Ly vẫn đứng vững như bàn thạch thì Đan Tuyết Kỳ lại như điều đứt dây, rất nhanh bay ra ngoài.

Phun ra một ngụm máu, Đan Tuyết Kỳ chật vật đứng dậy, nàng ta lau máu trên khóe môi, đầy ngạc nhiên nhìn thiếu nữ áo trắng ấy.

“Sao...Làm sao có thể?”

“Thân là Huyền Hoàng cấp thấp lại không phải là đối thủ của nàng? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ chừng 20 a?”

“Năm mơ, nhất định là ta đang nằm mơ...”

Đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng ngạc nhiên vô cùng, không ai có thể ngờ Dạ Nhược Ly nhìn có vẻ vô hại kia lại có thể đánh bại Đan Tuyết Kỳ.

Chẳng lẽ nàng là Huyền Hoàng trung cấp, hay Huyền Hoàng cao cấp?

Cái này... không phải biến thái thể chứ?

“Lại là ngươi, dám dẫm thương cháu gái Đan Minh, ta sẽ cho ngươi chết cũng không yên!” một thanh âm tức giận xoẹt qua trời cao, truyền vào tai mọi người, nghe thấy thanh âm này, những người vốn xem kịch vui đều tự giác lùi về sau mấy bước, đồng thời ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cho dù nàng thiên tài tới cỡ nào, trêu chọc Đan gia nhất định sẽ không có kết quả tốt.

“Gia gia, Đan trưởng lão.” Nhìn thấy hai người vừa tới, Đan Tuyết Kỳ vô cùng vui vẻ, dung nhan xinh đẹp bởi vì oán hận mà trở nên dữ tợn: “Gia gia, giúp ta giết nàng, giết nữ nhân này, nàng đáng chết!”

Là nàng, là nàng tổn hại tôn nghiêm của nàng ta, làm cho nàng ta mất đi sự kiêu ngạo, cho dù thế nào nàng cũng phải chết!

Áo trắng tung bay trong gió, Dạ Nhược Ly đứng chấp tay, sắc mặt vẫn bình thản: “Ta đã sớm nói qua nếu người Đan gia lại trêu chọc ta thì chỉ có con đường chết!”

“Hí!”

Mọi người như nuốt phải ngụm khí lạnh, trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng... Nàng nói gì?

Cái này cũng quá lớn mật rồi, đối mặt với hai cường giả Đan gia nàng còn dám nói thế, chẳng lẽ chề sống quá dài sao? Nên muốn đi tìm cái chết? Nhưng nàng cũng nên đổi chỗ, bởi cường giả Huyền tôn ra tay rất dễ liên lụy đến người khác a.

Chủ quầy đang giữ Ngân Quang thảo không ngờ lại xảy ra chuyện này, không khỏi cười khổ một tiếng, gã chỉ muốn đổi lấy ít vật phẩm hữu dụng, ai ngờ lại gặp tai họa.

“Ha ha ha,” Đan trưởng lão giận quá hóa cười, tay nắm chặt, vẻ mặt lại vô cùng dữ dằn: “Những người kia không có ở đây, ta ngược lại muốn nhìn xem hôm nay ai có thể bảo vệ ngươi.”

Nữ nhân này giết chết người Đan gia, vì tộc nhân báo thù là lẽ đương nhiên, cho dù là Lam trưởng lão cũng không có quyền ngăn cản.

“Nếu như ta muốn bảo hộ nàng?”

Thanh âm từ tính vang lên, ai cũng men theo thanh âm mà nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo đen, ngoại trừ Đan Minh và Đan trưởng lão, ai cũng lộ vẻ sững sờ.

“Thương công tử sao lại ở đây?” (amr àyy, làm ta tưởng CVY chứ =()

“Xem ra có quen biết với nàng, khó trách nàng lại lớn mật như thế, thì ra có Thương công tử làm chỗ dựa.”

“Có Thương công tử làm chỗ dựa thì sao? Giới chủ mới chính là người cai quản Thương Khung giới, tiếp đó là Vô Y công tử, Đan Tuyết Kỳ chính là vị hôn thê của Vô Y công tử, ngay cả Thương công tử cũng nề Đan gia vài phần mặt mũi, chẳng lẽ y vì một nữ nhân mà mạo hiểm đắc tội với nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới sao?”

“Cái kia cũng thật khó nói, nói không chừng Thương công tử chính là một mảnh tình si, vì hồng nhan mà giận dữ cũng không phải không có khả năng.”

Tiếng nghị luận nhao nhao truyền vào tai Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt anh tuần không chút biểu tình, thân hình khỏe đẹp cân đối được nâng sớm chiếu rọi lên, chậm rãi bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Người không sao chứ” Hoàng Viêm Thương dừng bước chân, quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy lóe lên tia mờ mịt: “Yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có ai dám đụng tới người.”

Lông mày khẽ nhíu, từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không thêm liếc mắt nhìn một cái.

“Ta không cần người hỗ trợ, người cũng không cần cố ý làm những việc này, nói không chừng sau này chúng ta chính là kẻ thù của nhau.”

Vốn gương mặt vẫn bình lặng như nước, nghe câu sau chậm rãi nở nụ cười thần nhiên, chỉ là tia vui vẻ kia xoẹt qua quá nhanh khiến người ta khó nắm bắt được.

Kẻ thù? Vì sao nàng có thể chắc chắn bọn họ sẽ trở thành kẻ thù?

Nữ nhân này thật sự rất thú vị, y tin với nghị lực của mình nhất định có thể chinh phục được nàng, để nàng trở thành trợ thủ đắc lực của y...

“Hừ, Thương công tử, nàng giết chết người Đan gia, hôm nay nàng nhất định phải chết, ai ngăn cản cũng vô dụng!” Đan trưởng lão rõ ràng không thêm để ý đến mặt mũi, sau đó liền bộc phát ra khí thế cường hãn.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, muốn triệu hồi Bạch Hổ ra...

Ngay lúc đó ở một chỗ không xa, một luồng khí cường đại và khí tức quen thuộc hung hăng xộc vào mũi, cảm nhận được khí thế ấy, thân thể Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, không khỏi ngẩng đầu về phương hướng ấy.

Áo đỏ như lửa, mị hoặc xinh đẹp. (chào mừng nam 9 lên sân nào, sau bao nhiêu ngày cuối cùng cũng thấy nam 9 rồi \(^o^)/)

Xuất hiện trước mắt mọi người chính là một nam tử tuấn mỹ.

Dung mạo nam tử kia khiến một người thất sắc âm thầm, chỉ là một đầu tóc đen như mực nhảy múa trong gió, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân lại có chứa tia kích động, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mề người khẽ cong lên, mắt phượng dài hẹp chăm chú nhìn bóng dáng hòa trong đám đông làm hân nóng ruột ngứa gan, lúc nhìn thấy ánh mắt cũng không hề chuyển đi.

Hai mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng lại, trong nháy mắt tưởng chừng như vĩnh hằng.

“Vô Y công tử, là Vô Y công tử...”

“Đúng là Vô Y công tử, sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là vì Đan gia?”

“Cũng có thể, dù sao Đan Tuyết Kỳ cũng là vị hôn thê của hắn, cho dù có lời đồn Vô Y công tử căn bản không hề thích tiểu thư Đan gia nhưng cho dù có thể nào tiểu thư Đan gia chính là vị hôn thê của hắn, vì mặt mũi của chính mình, Vô Y công tử cũng không thể ngồi không được.”

Hai gò má Đan Tuyết Kỳ ửng hồng, vụng trộm liếc mắt nhìn Cung Vô Y, trong đôi mắt dịu dàng xinh đẹp tràn ngập sự ái mộ.

Vô Y công tử không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới, phong hoa tuyệt đại đến bậc nào, đại khái chính là không ai có thể bì kịp, nếu có thể trở thành thê tử của hắn là hạnh phúc đến cỡ nào a?

Nhưng trong mắt Cung Vô Y, Đan Tuyết Kỳ chưa hề tồn tại, về sau ngay cả cái liếc xéo cũng không có.

Mắt phượng kia từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy một người...

Áo đỏ thoắt qua, Cung Vô Y đến trước mặt Dạ Nhược Ly, cuối cùng không nhịn được nổi tương tư, ở trước mặt mọi người duỗi tay ra ôm trọn nữ tử vào lòng. (tung hoa, tung hoa a)

Dạ Nhược Ly định đẩy hắn ra nhưng cảm nhận được Cung Vô Y đang ngập tràn tưởng niệm cùng thâm tình nên cuối cùng cũng thả lỏng tay xuống, bắt đầu dĩ vãng.

Được rồi, xem ra tiện nghi cho tên yêu nghiệt vậy...

Lúc này Dạ Nhược Ly biết được lòng nàng cũng đang mềm ra, ánh mắt có lóe lên chút vẻ nhu tình, quyết định đến Thương Khung giới tìm Cung Vô Y, nàng cũng biết được tình cảm của mình.

Khóe môi thẹn thùng vui vẻ cứng đờ, Đan Tuyết Kỳ sững sốt nhìn hai người đang ôm nhau, trái tim bỗng tê rần, ghen tuông tràn ngập trong trái tim.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại ôm nữ nhân này? Đan Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của hắn, không phải sao?

Những người còn lại cũng ngây ngẩn người, nữ tử này chẳng những có quan hệ với Thương công tử mà còn có quan hệ mập mờ với Vô Y công tử, không biết ánh mắt Vô Y công tử thế nào lại nhìn trúng nữ nhân dâm loạn này.

Ánh mắt Hoàng Viêm Thương nhìn hai người, mày kiếm khẽ nhíu, chính là y cũng không rõ vì sao thấy hai người ôm nhau trong lòng y lại cực kì không thoải mái...

Thật giống như vật thuộc về mình bị Cung Vô Y cưỡng hành cướp đi.

“Vô Y công tử...” Đan Tuyết Kỳ cắn chặt môi, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y: “Vô Y công tử, chàng có thể nói ta biết nàng là ai không?”

Cung Vô Y không nghe thấy lời Đan Tuyết Kỳ hỏi, ôm thật chặt Dạ Nhược Ly, sống chết cũng không muốn buông tay, sợ rằng chỉ cần buông nhẹ ra nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

“Này, yêu nghiệt...” Dạ Nhược Ly vỗ vỗ bả vai Cung Vô Y, liếc mắt nhìn Đan Tuyết Kỳ le hoa đái vũ (khóc mà vẫn xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu), nói: “Vị hôn thê của ngươi gọi ngươi.”

“Vị hôn thê? Vị hôn thê nào? Ta chỉ có thê tử, không có vị hôn thê.” Cung Vô Y chậm rãi buông người trước ngực ra, khóe môi khẽ cong, thanh âm yêu nghiệt đầy vẻ bồn chồn: “Chẳng lẽ nàng muốn đổi ý? Không được, chúng ta đã bái đường rồi, nàng không thừa nhận cũng không được, Tiểu Dạ, cả đời này nàng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay ta.”

Khóe môi Dạ Nhược Ly co lại, im lặng nhìn ngắm dung nhan của hắn.

“Nàng sẽ không đổi ý chứ?” Thấy Dạ Nhược Ly không nói lời nào, Cung Vô Y căng thẳng, vội vàng nắm chặt tay nàng nói: “Nữ nhân, ta sớm đã bị nàng ăn sạch, không muốn chịu trách nhiệm cũng phải chịu, huống chi trên đại lục này ngoài ta ra còn ai có thể xứng đáng với nàng?”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly lại càng im lặng, lúc trước bắt đắc dĩ mới dứt đan dược cho hắn bằng miệng, kết quả hắn luôn lấy chuyện này ra uy hiếp nàng, hơn nữa trừ việc đó ra nàng cũng không làm gì nha.

“Vô Y công tử!”

Thần sắc Đan Minh trầm xuống, vỗ vỗ bả vai Đan Tuyết Kỳ, lại nhìn Cung Vô Y: “Vô Y công tử, nàng là nữ nhân tục giới mà ngươi đã lấy? Hừ, nữ tử này sao có thể so sánh với Đan gia? Hơn nữa Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của ngươi, vì nữ nhân này mà ngươi dám cãi lời của Giới chủ hay sao?”

Vốn gặp lại Dạ Nhược Ly rất vui vẻ nhưng nghe lời Đan Minh nói, tâm trạng lập tức biến mất.

Dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế âm trầm đáng sợ, mắt phượng hiện lên tia lãnh ý, nếu như đối mặt với Dạ Nhược Ly là yêu nghiệt vô lại, thì lúc này hắn tựa như ác ma, khiến người khác không khỏi lạnh run trong lòng.

“Ngươi lập lại những lời vừa rồi cho ta nghe?”

Cường phong nổi lên, nam nhân yêu nghiệt đứng giữa gió, áo đỏ nhảy múa, hiện rõ một thân khí tức cuồng mị, khí tức cường đại vờn quanh, hoàn toàn áp đảo khí tức khác, làm cho Đan trưởng lão cùng Đan Minh thay đổi sắc mặt, lại mang tới cảm giác hít thở không thông.

“Huyền thánh!”

Điều này...Sao có thể?

Bọn hắn mặc dù biết rõ Vô Y công tử bề quan ra thực lực nhất định sẽ tăng mạnh, nhưng cũng không ai ngờ được hắn lại trực tiếp đột phá, tiến vào hàng ngũ Huyền thánh.

“Thê tử của ta, người khác dám nói?”

Mở rộng bước chân, Cung Vô Y chậm rãi đi về phía Đan Minh, hắn cũng không thu liễm khí tức Huyền thánh, vì vậy trước luồng khí thế áp chế đó mà hai người kia đều đỏ bừng mặt mo, ngay cả một câu cũng nói không ra.

“Cho dù là ai ngăn cản, nàng, Dạ Nhược Ly vĩnh viễn là thê tử duy nhất của Cung Vô Y ta, cũng là người mà ta muốn bảo hộ, nếu như ai muốn tổn thương nàng thì sẽ phải trả giá thật đắt!”

“Àm ăm!”

Khí thế cường đại không địch nổi, không chừa đường thoát đánh về phía hai lão đầu Đan gia.

Lúc này hai người mới kinh hãi, nhưng công kích của Huyền thánh không cho bọn hắn né tránh, mà thực lực Huyền thánh và Huyền tôn chênh lệch thật lớn, thực lực Huyền tôn chỉ cần Huyền thánh thổi mạnh một cái cũng có thể tan thành mây khói.

“Phanh!”

“Bang bang!”

Quảng trường vô cùng yên ắng, hai thanh âm trầm đục vang lên vô cùng chói tay, tất cả mọi người đều nhìn Cung Vô Y, hung hăng nuốt nước miếng, bước chân không tự chủ lui về sau mấy bước.

Đan Tuyết Kỳ ngừng khóc nỉ non, cũng ngo ngắc nhìn Cung Vô Y, ánh mắt kia càng lộ vẻ si mê.

Thực lực của Cung Vô Y cũng thật cường đại, nàng ta lại càng mê luyến hắn, hơn nữa lại càng phát ra tính ganh ghét Dạ Nhược Ly, chỉ vì nàng mà Cung Vô Y mới chán ghét nàng ta nhưng về mặt lại không hiện ra, đáng tiếc dù nàng ta có thế nào, Cung Vô Y cũng chưa từng liếc nhìn một cái...

Trong mắt hắn, ngoại trừ Dạ Nhược Ly, không hề có bất kì nữ tử nào khác.

“Vô Y, ngươi đang làm gì vậy?” Một tiếng hét lớn, giống như sấm rền vang lên làm mọi người đình tai nhức óc.

Đan Minh và Đan trưởng lão nhìn nhau, trong lòng hết sức vui vẻ, thật tốt quá, Giới chủ đã đến rồi, cho dù Cung Vô Y có đột phá lên Huyền thánh nhưng Giới chủ vẫn là sư phụ của hắn, hắn không thể nào không nghe mệnh lệnh sư phụ mình được.

Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, nhìn Thương Quỳnh, nét mặt âm trầm: “Ta nói lại lần thứ hai, Dạ Nhược Ly chính là thê tử duy nhất của Cung Vô Y, ai dám tổn thương nàng, ta tất nhiên sẽ diệt cả nhà hắn.”

“Làm càn!” Thương Quỳnh phát tay, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lăng liệt nhìn Cung Vô Y: “Thê tử kiếp này của ngươi chỉ có thể là Đan Tuyết Kỳ, đây là mệnh lệnh, chẳng lẽ ngươi không nghe lời sư phụ nữa?”

“Nếu như ngươi cứ khăng khăng làm theo ý mình, như vậy ta chỉ còn cách rời khỏi Thương Khung giới!”

“Ngươi...” Dung nhan Thương Quỳnh tái nhợt, nắm chặt tay, phần nộ quát: “Cung Vô Y, ta là sư phụ của ngươi, ngươi làm vậy chính là đại nghịch bất đạo, chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

“Thì sao?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng hiện lên tia khát máu, thanh âm kiên định mà bá khí, vang lên giữa trời đất thật lâu cũng không tiêu tan: “Ta thề phụ người trong thiên hạ cũng quyết không phụ nàng.”

Người đời có nói hắn vô tình, bạc nghĩa cũng không sao, hắn cũng không để ý.

Đời này kiếp này hắn chỉ muốn một người, chính là nàng, cho dù phụ tất cả mọi người trong thiên hạ hắn cũng sẽ không phụ nàng.

Nếu như thiếu nàng thì tính mạng của hắn cũng như bị thiếu một nửa vậy.

Trên quảng trường, vô cùng im ắng.

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú Cung Vô Y, cho dù là ai cũng không ngờ người từ trước đến nay đều vô tâm vô tình, lãnh huyết tàn nhẫn như Vô Y công tử lại có tình sâu nghĩa nặng với một nữ tử.

Ở thời khắc này, một thanh âm không chút hài hòa bỗng nhiên vang lên: “Ha ha, Thương Quỳnh, bức người khác là hành vi không tốt, đứng rồi tiểu tử kia là Cung Vô Y có phải không? Truyền nhân Thương Khung giới? Không tệ không tệ, tiểu tử, ta coi trọng ngươi a.”

Thanh âm cực kì non nớt, nghe như giọng của trẻ con.

Mọi người men theo tiếng nói nhìn lại thì thấy nhãn Huyền linh trong tay Dạ Nhược Ly phát ra ánh sáng màu bạc, sau đó bạch quang rơi xuống đất, xuất hiện trước mặt mọi người là một con mèo con màu trắng.

Đúng vậy, xác thực là một con mèo con, lông dài trắng như tuyết, mắt xanh như ngọc thạch, toàn thân đều lộ vẻ khả ái.

“Bà mẹ nó, ta còn tưởng là ai, hóa ra là một con mèo con, ha ha.”

“Tiểu miêu này cấp bao nhiêu? Ta đoán chắc cấp 15 a? Quá yếu, mèo con yếu ớt này làm gì? Tìm tai họa sao?”

“Thực lực tiểu nữ này cũng không kém, vì sao lại khế ước với một thú bình thường như vậy? Cho dù là ta, cũng có thể dễ dàng đánh bại nó.”

Nhìn thấy mèo con, ai cũng lộ vẻ trào phúng, nhất là nhóm nữ tử ái mộ Cung Vô Y, nhìn Dạ Nhược Ly, lại nhìn mèo con giống như đang xem một câu chuyện cười.

Ai cũng không để ý Thương Quỳnh và Đan trưởng lão đều biến sắc, mà Đan trưởng lão gần đây đang cao ngạo tự phụ lúc này cũng toàn thân run rẩy, trên mặt đầy vẻ hoảng hốt.

“Ha ha, sẽ không phải thấy mèo con yếu ớt nên mới ký khế ước chứ?”

Đan Minh không hề để ý đến sắc mặt Đan trưởng lão, tự nhiên không bỏ qua cơ hội trào phúng, ai bảo nữ tử chết tiết này chẳng những không nể mặt lão còn cướp đi người Tuyệt Kỳ yêu, nàng có chết cả trăm lần cũng không bù đắp được tổn thương nàng đã gây ra.

Hừ, bây giờ có Giới chủ ở đây, cho dù Vô Y công tử không đồng ý cũng không được, hẳn chỉ có thể cưới Tuyệt Kỳ làm thê tử.

“Câm miệng!” Tâm run lên bần bật, Đan trưởng lão vội vàng trừng mắt nhìn Đan Minh.

“Đan trưởng lão, làm sao vậy? Không phải chỉ là một con mèo con thôi sao? Loại Huyền thú này ở Thương Khung giới có rất nhiều, chắc hẳn Giới chủ anh minh sẽ không sợ Huyền thú này chứ?”

Đan Minh rõ ràng không hiểu tình thế, lão thật không rõ vì sao Đan trưởng lão lại như vậy?

Nghe vậy, Đan trưởng lão đỏ mặt hơi lạnh, “Bịch” một cái quỳ rạp xuống đất, run run rẩy rẩy nói: “Thiên... Thiên Lư đại nhân, ta không biết hẳn, ta thật sự không biết hẳn, hẳn không phải là người Đan gia, ta có thể cam đoan.”

Ai cũng há hốc mồm, nhìn Đan trưởng lão.

“Thiên Lư đại nhân? Thiên Lư đại nhân...” Đan Minh căn nhắc cái tên này nửa ngày, tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó đột nhiên trùng lớn hai mắt, thân thể già nua không khỏi run lên.

“Ngài là... Ngài là Giới chủ tiền nhiệm Thương Khung giới, đệ nhất cường giả, là người đã sáng lập ra Thương Khung giới – Thiên Lư đại nhân?”

Trời ạ, không phải nói Thiên Lư đại nhân ít nhất cũng 500, 600 tuổi sao? Vì sao thanh âm lại như đứa trẻ? Hơn nữa vừa rồi cũng không ai nói cho lão biết cường giả đệ nhất Thương Khung giới lại là một con mèo a.

Nghĩ tới lời mình vừa nói, Đan Minh lập tức ân hận muốn chết.

Lão trêu chọc ai a? Lại dám trêu chọc Giới chủ tiền nhiệm, nếu như lão sớm biết thân phận của nó, cho lão một trăm lá gan, lão cũng không dám.

“Mấy lão già khốn kiếp các ngươi, thật sự là càng sống lâu thì càng hồ đồ, ngay cả chủ nhân của ta cũng dám khi dễ, không để ta vào mắt nữa đúng không?” ánh mắt lảng liệng quét qua, nhìn Thương Quỳnh đang run rẩy, ánh mắt bảo thạch híp híp lại, phần nộ quát: “Thương Quỳnh, rút ra đây cho ta.”

Thương Quỳnh lau mồ hôi lạnh, cẩn thận từng chút một, vụng trộm nhìn Thiên Lư, sợ hãi cúi thấp đầu: “Thiên Lư đại nhân, ta...”

“Ta cái gì mà ta?” Thiên Lư trừng mắt, đầy vẻ tức giận: “Ta rất tức giận, chính ngươi tự lý đi, nếu ngươi không làm ta nguôi giận thì ngày tháng yên ổn sau này của ngươi sẽ chấm dứt.”

Thương Quỳnh không khỏi rung mình, ai cũng biết lão là Giới chủ Thương Khung giới, lại có bao nhiêu người có thể hiểu được trên vai lão còn đè nặng một trọng trách không thể nào vượt qua. Có thể lão không làm gì sai, những gì lão đang làm cũng chỉ vì lợi ích Thương Khung giới.

Từ điểm, Thương Quỳnh đầy bụng ủy khuất, bất quá mặc kệ lão ủy khuất như thế nào cũng phải khiến Thiên Lư đại nhân nguôi giận, nếu không sau này thật sự không tốt lành rồi.

Mà điều duy nhất có thể làm Thiên Lư nguôi giận, chính là nàng.

“Dạ cô nương, vừa rồi đều là lỗi của ta, ngươi có thể tha thứ cho ta?” Thương Quỳnh cúi đầu, ăn nói khép nép: “Chỉ cần ngươi tha thứ, ngươi có thể mắng ta hoặc đánh ta, ngươi... đừng tức giận.”

Kỳ thật Dạ Nhược Ly không hề tức giận chỉ là mặc kệ Thương Quỳnh làm gì, nàng cũng không có hảo cảm.

“Đánh ngươi, chửi ngươi thì miễn đi.” Thiên Lư nhảy lên vai Dạ Nhược Ly, neho mắt nhìn chăm chú Thương Quỳnh: “Ta sẽ thay nàng trừng phạt ngươi, trong 3 năm toàn bộ vệ sinh của Thánh Huyền sơn sẽ do ngươi quét dọn, hơn nữa không được phép dùng huyền lực, nếu ta thấy ngươi làm biếng thì ngươi xong đời rồi.”

Thương Quỳnh lập tức kêu khổ, lão đường đường là Giới chủ Thương Khung giới lại đi làm chuyện làm mất mặt này, không cho phép sử dụng huyền lực thì sau này mặt mũi của lão biết để đâu đây a.

Lại còn 3 năm...

Đây đều là do đám phế vật Đan gia gây họa, nếu không phải bọn hắn sao lão có thể đắc tội với vị này? Nghĩ như vậy Thương Quỳnh lại hận Đan gia thêm một phần, hận không thể dùng một quyền đánh bọn hắn một trận.

“Như thế nào? Ngươi không hài lòng?” Con ngươi neho lại, Thiên Lư ma sát móng vuốt, cười âm hiểm hỏi.

Thương Quỳnh quá sợ hãi, vội vàng cười lấy lòng: “Làm sao có thể như vậy? Thiên Lư đại nhân là đang luyện tâm tính cho ta nha, ta sao có thể phụ tâm

ý của Thiên Lư đại nhân? Thiên Lư đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ làm thật tốt!”

“Ân?” Nghe vậy Thiên Lư mới thỏa mãn gật đầu, sau đó ánh mắt lại hướng về hai lão đầu Đan gia đang run rẩy: “Về phần các người... Ha ha, ta có một chủ ý thế này, chủ nhân của ta cũng là Luyện đan sư, Đan gia các người cử ra người luyện đan mạnh nhất khiêu chiến với nàng, nếu như người Đan gia thắng ta sẽ bỏ qua cho các người, nếu như thua thì sẽ tính sổ luôn một lượt.”

Thiên Lư biết rõ Dạ Nhược Ly sẽ không thua.

Đan gia không phải tự cho là mình lợi hại sao? Còn đồng ý lấy người mạnh nhất gia tộc tỷ thí, giống như hung hăng giẫm đạp đồ vật mà bọn hắn luôn tự hào dưới chân, lại để cho bọn hắn biết rõ rằng kỳ thật Đan gia không là cái thá gì cả!

Chỉ bằng đám củi mục này lại dám so sánh với chủ nhân mà nó nhìn trúng? Lúc đó nó sẽ khiến đám người kia thua thật thê thảm.

“Được!” Hai mắt Đan trưởng lão sáng ngời, dường như đã quên mất sự khủng bố của Thiên Lư: “Ta là Luyện đan sư mạnh nhất của Đan gia, trận chiến này sẽ đích thân do ta đảm nhiệm.”

Nữ nhân này cũng là Luyện đan sư thì sao chứ? Lão không tin ở Thương Khung giới này lại có Luyện đan sư vượt qua lão.

Trận chiến này lão nhất định sẽ toàn thắng, mà Thiên Lư đại nhân cũng nói sẽ không tính toán gì cả, không nghĩ tới Đan gia có thể dễ dàng hóa giải nguy cơ đến thế, so với sự trừng phạt của Giới chủ đại nhân xem ra còn tốt hơn rất nhiều.

Đan Tuyết Kỳ nắm chặt tay, trong mắt xoẹt qua tia ganh ghét.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại nhìn trúng nữ nhân này, ngay cả Thiên Lư đại nhân cũng bảo hộ nàng? Nàng có gì tốt? Tự cho là có chút thiên phú lại có thể luyện đan nên muốn làm gì thì làm sao?

Hừ, có thể thiên phú của nàng thật lớn, nhưng luyện đan thì không thể nào so sánh với Đan gia được. Đến lúc đó Đan trưởng lão nhất định sẽ giành thắng lợi, Thiên Lư đại nhân sẽ biết người mình nhìn trúng cũng không phải là Luyện đan sư tài giỏi gì, chỉ là một con gà mờ mà thôi.

Dù sao không ai có thể đồng thời vừa tu luyện lại vừa luyện đan, không cần suy nghĩ cũng biết thuật luyện đan của nàng nhiều lắm cũng chỉ biết chút bề ngoài mà thôi.

“Nữ nhân của ta vĩnh viễn ưu tú nhất.” Cung Vô Y ôm chặt Dạ Nhược Ly, môi đỏ nở nụ cười tự tin: “Tiểu Dạ, cho người kia xem ai mới thật sự là Luyện đan sư.”

Dù ai cũng ngạc nhiên thì thấy người sáng lập ra Thương Khung giới lại nhìn trúng nữ nhân trẻ tuổi này làm chủ nhân nhưng không ai tin tưởng thuật luyện đan của nàng có thể cao minh hơn Đan gia, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương cũng không tin.

Nữ tử này có tiếp nhận khiêu chiến hay không?

Lúc mọi người đang mong chờ, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới quầy hàng lấy Mộc Linh quả ra hỏi: “Ngân Quang thảo này, người đổi hay không?”

“Vị đại nhân này nếu ngài muốn Ngân Quang thảo, ta nguyện ý đưa cho ngài, kính mong đại nhân thu hồi lại đồ vật.” Chủ quầy không tự chủ nhìn Mộc Linh quả, hung hăng nuốt nước miếng, rồi bất buộc bản thân thu hồi ánh mắt.

Cho gã một trăm lá gan gã cũng không dám đổi đồ vật với chủ nhân của Thiên Lư đại nhân, ai biết được Thiên Lư đại nhân có tức giận rồi đem mình ra làm bánh bao nhân thịt hay không a.

Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, vớt Mộc Linh quả lại cho chủ quầy sau đó lấy Ngân Quang thảo, đi vào trung tâm quảng trường: “Ta muốn luyện chế đan dược cần một ít dược liệu, làm phiền các người giúp ta chuẩn bị một chút.”

“Cái này không thành vấn đề!”

Đan trưởng lão sợ nhất Dạ Nhược Ly không chịu đáp ứng, cũng không so đo dược liệu với nàng, nhưng khi nghe Dạ Nhược Ly nói đến một gốc cây quý hiếm, sắc mặt Đan trưởng lão không khỏi run rẩy.

Vì thắng tỷ thí, lão chỉ có thể nhịn đau bỏ ra thứ yêu thích, trời mới biết đây chính là những đồ vật mà Đan gia tích góp rất nhiều năm nay.

Không biết thiếu nữ này gặp phải vận khí tốt gì mà lại được Thiên Lư đại nhân bảo hộ, nếu như không có Thiên Lư đại nhân nàng căn bản không nổi sóng gió gì.

“Đan Minh, người trở về Đan gia, đem dược liệu tới đây.”

“Vâng.” Đan Minh hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, xoay người hướng về Đan gia phủ.

Lão biết tôn nghiêm của Đan gia đã bị tổn hại mà nguyên nhân lại là thiếu nữ này, bất kể như thế nào cuộc tỷ thí này phải chiến thắng, chỉ có như thế mới có thể cứu vãn lại tôn nghiêm.

“Đan trưởng lão, không phải người nói lão không phải là người của Đan gia sao?” thanh âm Thiên Lư hơi mỉa mai làm Đan trưởng lão đỏ mặt, ho khan hai tiếng, che đi tia xấu hổ: “Cái này, Thiên Lư đại nhân, ta...”

“Được rồi, người không cần giải thích.” Thiên Lư lắc cái đuôi, đi một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đan Tuyết Kỳ: “Đây là nữ tử Đan gia?”

Đan Tuyết Kỳ thấy Thiên Lư nhìn mình, trong nội tâm vô cùng vui vẻ, trên mặt lại không chút biểu tình, nàng ta chậm rãi, cung kính nói: “Thiên Lư đại nhân, ta là Đan gia Đan Tuyết Kỳ, ở đây có chút đan dược là tự tay ta luyện chế, muốn hiểu kính Thiên Lư đại nhân.”

Nhìn thấy binh sư trên tay Đan Tuyết Kỳ, trên quảng trời nổi lên âm thanh nuốt nước miếng liên tiếp.

“Ta không hỏi người, người lại dám chọc vào?” con mắt lạnh lẽo, thanh âm ngầy thơ mang theo vài phần lãnh ý: “Còn có đan dược của người chắc chắn rất khó ăn, loại đan dược rác rưởi này cũng muốn hiểu kính ta, người cho rằng ta là ăn mày sao?”

Lời của nó tuyệt đối không khách khí, cũng không vì Đan Tuyết Kỳ là nữ tử mà thương hại.

Thân hình Đan Tuyết Kỳ run lên, hốc mắt chứa đầy nước, nàng ta cũng không rõ mình đã làm sai chuyện gì mà Thiên Lư đại nhân lại đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ là do nữ nhân kia sao?

Lúc này, trùng hợp Đan Minh đưa dược liệu tới, giải vây cho Đan Tuyết Kỳ.

“Tốc độ của lão cũng thật nhanh, xem ra Đan gia cũng không đến nỗi tệ, sớm biết như vậy nên yêu cầu nhiều dược liệu hơn.” Dạ Nhược Ly bắt đầu đi lắc đầu, trước ánh mắt thâm độc của Đan Minh nhận lấy dược liệu cần thiết.

“Hừ, người tuyệt đối không thể so sánh với đan trưởng lão, đồng dạng không ai ở Thương Khung giới có thể vượt qua Đan trưởng lão.” Đan Minh lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly. Thanh âm cũng âm lãnh đến cực điểm.

Ở Thương Khung giới thiên phú của Đan trưởng lão không phải mạnh nhất, thực lực cũng không phải cao nhất nhưng thuật luyện đan đều không ai có thể vượt qua, thiếu nữ này cũng như thế.

Lúc vạn chúng nhìn vào, hai người đồng thời lấy ra lò đan, tỷ thí giữa Luyện đan sư, cũng chính thức bắt đầu.

--- -----editor: aries mai.

Cung Vô Y quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, nhướng mày, hẳn rõ ràng cảm nhận được Hoàng Viêm Thương có hứng thú với Dạ Nhược Ly. Nếu như lúc này Dạ Nhược Ly thắng nhất định sẽ càng bị chú ý nhiều hơn.

Chỉ là nữ nhân này đã thuộc về hắn, cho dù là ai cũng không thể cướp đi được.

“Xoẹt!”

Một ngọn lửa màu đỏ tươi nhem nhóm trên đầu ngón tay, chiếu rọi bên trong đồng tử Dạ Nhược Ly, ngón tay bắn ra ngọn lửa bay tới lò đan, cuối cùng một ngọn lửa được thấp lên.

Đan dược nàng muốn luyện chế là Phục hồi đan, đây cũng chính là đan dược chữa trị thương thế cho Thiên Lư, mà đan dược này cũng có thể giúp nàng đột phá Huyền tôn, hơn nữa kiếp trước nàng chưa từng luyện qua nên muốn thử sức một lần.

“Không biết nàng muốn luyện chế đan dược gì?”

Thiên Lư hưng phấn nhìn Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mong chờ.

Đan trưởng lão đem dược liệu ném vào lò đan, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nghe thấy Dạ Nhược Ly nói ra dược liệu mặc dù đau lòng nhưng đối với cách luyện đan của nàng cũng không cho là đúng.

Lão không cho rằng Dạ Nhược Ly có thể thắng lão, trừ phi thế giới này huyền huyền rồi, nếu không là nghịch thiên?

“Các người nói ai thắng?”

“Cái này còn phải nói nữa sao? Nhất định là Đan trưởng lão rồi, vị cô nương kia thiên phú rất mạnh bất quá nàng còn trẻ như vậy làm sao có thể so sánh với Đan trưởng lão?”

“Nói cũng đúng, hôm nay may mắn được nhìn thấy Đan trưởng lão luyện đan, cũng không uống công tói đây một chuyến, trở về còn có cái để khoác lác. Ha ha...”

Thanh âm nghị luận nhao nhao, vị thuốc tỏa ra từng đợt quanh quần trong không khí thật lâu không tiêu tan.

Dạ Nhược Ly không chế lửa, cũng không vì những thanh âm kia mà thay đổi sắc mặt, không lâu sau trên trán nàng lưu lại một giọt mồ hôi, theo gương

mặt hoàn mỹ chảy xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thanh âm âm ỉ cũng vì thời gian trôi qua mà chậm rãi biến mất.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn hai người, cho dù không phải Luyện đan sư nhưng cũng biết được đan dược của 2 người sắp ra lò, thắng bại rất nhanh có thể biết được.

“Mô!” Đan trưởng lão thu hồi lại ngọn lửa, hét lớn một tiếng, lúc lão hét lên nóc lò bật ra 5 viên đan dược bay ra, rơi vào tay Đan trưởng lão.

Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly cũng luyện chế xong, nhưng so sánh với Đan trưởng lão nàng chỉ có 2 viên.

“Ha ha, người thua.” Đan trưởng lão ngửa đầu cười to, tiếng cười của lão ngập tràn sung sướng: “Người chỉ luyện được 2 viên, ta có tới 5 viên.”

“Luyện đan không phải so số lượng mà là hiệu quả.”

Nếu như so số lượng nàng có thể luyện chế ra trên 100 viên đan dược, nhưng Phục Hồn đan cực kỳ trân quý, không thể so sánh số lượng được.

“Hừ, ta sẽ khiến người thua tâm phục khẩu phục.” Đan trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không cjo là đúng, ánh mắt lão liếc qua đám người, chỉ vào nam tử trung niên, nói: “Người ra đây.”

Nam tử trung niên không ngờ Đan trưởng lão lại gọi hắn, lúc này cực kỳ kích động: “Đan trưởng lão, người gọi tiểu nhân sao?”

“Nếu như ta đoán không sai trên người người có tổn thương không thể lành, mà đan dược của ta chỉ cần linh hồn không bị thương thì cho dù bị thương gì cũng có thể chữa khỏi.”

Nghe vậy nam tử trung niên kích động, run rẩy vươn hai tay, cung kính nhận đan dược.

Đan dược vào miệng, nam tử trung niên cảm nhận được thương thể đang dần hồi phục, sắc mặt càng thêm kích động: “Đa tạ Đan trưởng lão, tiểu nhân cảm nhận được không tới nửa canh giờ có thể khôi phục lại thân thể.”

Ánh mắt mọi người đều hâm mộ nhìn nam tử trung niên, vì sao vừa rồi Đan trưởng lão không gọi họ?

Đan trưởng lão đắc ý nhìn Dạ Nhược Ly: “Tới người.”

Chậm rãi tiến lên, Dạ Nhược Ly nở nụ cười thần nhiên: “Đan dược của ta và Đan trưởng lão cùng một công hiệu nhưng trái ngược nhau, nó có thể khôi phục linh hồn vị thương ngay lập tức, hơn nữa vì Thiên Lưu mà ta mới chuyên tâm luyện chế.”

Thân thể Thiên Lưu run lên, tuy Dạ Nhược Ly sớm nói sẽ giúp nó khôi phục thương thể nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, chỉ cần nghĩ tới tổn thương nhiều năm có thể khôi phục nó liền kích không không thôi.

“Ha ha,” Đan trưởng lão không khỏi cười ha ha, lộ ý trào phúng: “Khôi phục thương thể cho Thiên Lưu đại nhân? Chỉ bằng người? Ha ha, đây chính là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được.”

Thương thể của Thiên Lưu đại nhân lão cũng biết, đương nhiên hiểu được hồi phục lại linh hồn đang bị thương khó khăn đến chừng nào, cho dù là lão cũng khó có khả năng luyện chế ra được đan dược này, nữ tử này thì càng không có khả năng.

Những người còn lại lắc đầu, không ai tin Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra được đan dược phục hồi linh hồn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Thúc ép Cung Vô Y.

Editor: aries mai.

Lúc vạn chúng đang trừng mắt nhìn, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ Thiên Lưu.

Giờ khắc này ở quảng trường yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng, ánh mắt mọi người, đều chăm vào lòng bàn tay nàng, dưới ánh mặt trời lại phát ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt.

Đan dược của nàng có thể chữa trị được cho linh hồn? Ngay cả Đan trưởng lão chưa chắc đã làm được a, huống chi nàng lại trẻ tuổi như vậy.

“Hừ, tự cho mình là đúng, nữ nhân!” ánh mắt Đan trưởng lão đầy vẻ khinh thường, dường như lão chuẩn bị nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của Dạ

Nhược Ly nên khỏe môi không khô cong lên.

Ánh mắt Thiên Lư cũng nhìn chăm chăm vào bàn tay Dạ Nhược Ly, không chút phân tâm.

Chỉ là ngửi thấy mùi thuốc thuần túy của viên đan dược này nó đã biết được mỹ vị của đan dược tuyệt vời đến mức nào, mà loại mỹ vị này lại là thứ nó thích nhất a. Bởi vậy cũng không thêm để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp nhảy lên, móng vuốt vươn ra cướp lấy viên đan dược.

Cũng không nói nhiều bỏ thẳng vào miệng, đan dược hóa thành một mùi thơm chi khí, lập tức khuyến tán ra toàn bộ kinh mạch.

Thân thể đột nhiên run lên, Thiên Lư phát hiện linh hồn bị thương của nó đang hồi phục với tốc độ nhanh đáng ngạc nhiên, trong linh hồn lại có một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Đã bao lâu rồi nó chưa có được cảm giác này? Từ sau khi linh hồn bị tổn thương, rất lâu rồi chưa từng được dễ chịu như thế này, không ngờ thương thế ngay cả thánh châu không chữa trị được cũng có thể hồi phục.

Tầm mắt mọi người đều chú ý vào Thiên Lư, bọn hắn rất mong chờ bộ dạng xấu mặt của Dạ Nhược Ly.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ có Cung Vô Y là vẫn tin tưởng nàng vô điều kiện, trong lòng Cung Vô Y không có đan dược nào mà Dạ Nhược Ly không luyện chế được, cũng như không có Luyện đan sư nào có thể giỏi hơn nàng.

“Ha ha ha...”

Một tiếng cười non nớt từ mèo con phát ra, sau đó, ai cũng khiếp sợ trước tình huống xảy ra trước mắt...

Một bạch quang thần thánh giáng xuống, bao phủ lấy thân thể nhỏ nhỏ của Thiên Lư, mọi người đều thấy rõ ràng bên trong bạch quang ấy, bóng dáng nhỏ nhỏ kia dần dần kéo dài ra, thậm chí còn xuất hiện bóng dáng con người.

“Làm sao có thể?” Đan trưởng lão trừng to mắt, giật mình nhìn bạch quang.

Thiên Lư đại nhân có thể hóa thành hình người cũng như chứng minh thương thế của nó đã hồi phục, hơn nữa khí tức này là khôi phục lại thời điểm huy hoàng nhất, phải biết, đan dược này lão không có cách nào luyện chế được, một nữ tử trẻ tuổi như vậy sao có bản lĩnh này?

Bạch quang dần dần tiêu tán, ánh mắt không khỏi lộ vẻ chấn kinh khi nhìn thấy bóng dáng kia.

“Cái gì? Thiên Lư đại nhân hóa thành hình người, vậy là...”

“Không thể nào? Là ta hoa mắt sao? Điều này sao có thể?”

“Nhất định là đang nằm mơ, nhất định là như vậy...”

Dưới bầu trời, gió nhẹ lướt qua, quần lụa màu trắng theo gió dương nhẹ, ánh mắt Thiên Lư như bảo thạch không che giấu được tia vui mừng, khuôn mặt phấn nộn cũng đầy vẻ hưng phấn.

Lông mày khẽ nhếch lên, Thiên Lư nở nụ cười, lại lộ vẻ đáng yêu vô cùng, sau đó trước mặt mọi người hung hăng chạy về phía Dạ Nhược Ly, hung hăng nhào vào lòng nàng.

“Thật tốt quá, ta hồi phục rồi.”

Đầu nhỏ đáng yêu cọ xát ngực Dạ Nhược Ly, trong nội tâm Thiên Lư vô cùng kích động, không ai có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của nó.

“Thiên Lư đại nhân đã khôi phục lại thương thế, cái này...”

Tất cả mọi người đều bị biến cố này làm cho ngây người.

Bọn hắn tuy không biết rõ thương thế của Thiên Lư nhưng nhìn thấy biểu tình của Đan trưởng lão cũng hiểu được phân nửa, huống cho có thể trị hết một lần đây là đan dược con người có thể luyện chế ra sao?

Biến thái, quá biến thái rồi...

Chẳng những tu luyện là thiên tài ngay cả thuật luyện đan cũng biến thái như thế, nàng là người sao? Mọi người có thể đạt được trình độ biến thái như thế sao?

“Xem ra đệ nhất Luyện đan sư Thương Khung giới thật dễ dàng ah.”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng toát ra suy nghĩ như vậy.

Dạ Nhược Ly thấp con người, nhìn Thiên Lư ở trước ngực, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nàng không ngờ mèo con này lại là một tiểu loli đáng yêu như vậy.

Nhìn bề ngoài của nó tuyệt đối không ai tin tưởng tiểu loli này lại sống mấy trăm năm.

Thiên Lưu tham lam ôm sát Dạ Nhược Ly hít lấy mùi thuốc thơm lừng, nhưng không khỏi cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đang tập trung nhìn nó, cong môi đáng yêu, lúc này mới không cam lòng tình nguyện buông Dạ Nhược Ly ra.

“Được rồi, ta không ôm ngươi nữa, bằng không nam nhân của ngươi sẽ tức giận.”

Thiệt là nó và Dạ Nhược Ly đều là nữ nhân (@@), nam nhân này nhỏ mọn làm gì? Nếu không phải hắn là nam nhân của Dạ Nhược Ly mà nó lại muốn nghĩ cách ăn thêm nhiều đan dược ngon thì còn lâu mới khách khí như vậy.

Không sao, so với đan dược quan trọng hơn.

Cũng may nam nhân này xứng đôi với nó, Thiên Lưu thầm đáng giá, tuổi còn trẻ mà đã đạt được Huyền thánh, tương lai bất khả hạn lượng (tiền đồ sáng lạng), lại là người Thương Khung giới, dù sao người kế ước với nó không phải ai cũng được.

Cung Vô Y thu hồi tầm mắt, chợt nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình cùng kiều ngạo.

Nữ nhân này là thê tử của Cung Vô Y hắn, hắn không thể không kiều ngạo, đại khái trên đời này người may mắn nhất chính là hắn, bởi hắn đã có được nữ tử kiệt xuất nhất đại lục này.

Nghĩ đến những năm tháng đã qua, khuôn mặt tuấn tú ngoại trừ kiều ngạo lại có thêm vài phần may mắn.

May mắn năm đó hắn tỉnh mắt, mặt dày mày dạn dây dưa với nàng, bằng không cứ như thế bỏ qua nàng? Nữ tử như nàng nếu bỏ lỡ thì chính là hối hận cả đời.

“Mấy tháng trước ta đã nói qua người của Đan gia nếu còn trêu chọc ta, ta tuyệt không nương tay, xem ra các ngươi không hề đem lời ta nói để trong lòng.”

Lúc này đám người Đan gia sớm đã tái nhợt, mà nghe lời Dạ Nhược Ly nói, thân thể không ngừng run lên.

“Dạ Nhược Ly ta chưa từng là người tốt, thực sự cũng không trêu chọc ai trước nhưng nếu có người đụng đến ta thì nhất định phải chết!”

Một câu nói kia hoàn toàn là bá khí lẫm lẫm, ánh mắt của nàng lại có loại khí thế bệ ngễ thiên hạ.

Nếu là trước đây mọi người chỉ khinh thường lời nói của nàng nhưng khi thấy thiên phú của nàng cùng thuật luyện đan, tất cả mọi người đều tin tưởng nàng nói được thì sẽ làm được.

Hơn nữa thủ đoạn nàng vừa giết Đan Phi Phi làm người ta nhìn rõ nữ nhân này là người tâm ngoan thủ lạt (độc ác), có chuyện gì mà nàng không làm được? Có người nào mà nàng không dám giết?

Hoàng Viêm Thương nhìn ngắm bóng dáng phong hoa tuyết đại, bất tri bất giác trong đáy lòng nảy lên một cảm giác thật khác thường.

Hiện tại ngay cả y cũng không biết bóng dáng kia sẽ vĩnh viễn lưu lại trong lòng, trở thành ma chướng mà cả đời này y chẳng thể vượt qua...

“Ha ha, Dạ cô nương, hôm nay ngươi toàn thắng, Đan gia tùy ngươi xử lý.” Thương Quỳnh cười to hai tiếng, nhìn thấy năng lực của Dạ Nhược Ly sớm đã đem Đan gia ném ra sau đầu.

Người Đan gia thì sao? Không phải ý vào Luyện đan sư đệ nhất Thương Khung giới sao? Hôm nay danh xưng đệ nhất Luyện đan sư đã bị người khác thay thế, lưu lại đám người này cũng vô dụng.

Cái thế giới này thật sự rất tàn khốc, người có thực lực, người khác sẽ tôn kính người, nếu như không có thực lực cường đại, thì sẽ bị xua đuổi như rác rưởi.

Lập tức đám người Đan gia biến sắc, bọn hắn biết thời khắc này không còn điều kiện để trao đổi với Giới chủ.

“Vô Y công tử, ta...”

Đan Tuyết Kỳ ôm theo tia hy vọng cuối cùng, tiến tới lôi kéo xiêm y Cung Vô Y, hy vọng Cung Vô Y sẽ nể tình nàng ta một lòng si mê hắn mà tha cho Đan gia một con đường sống.

“Oanh!”

Tay của nàng ta còn chưa đụng vào quần áo Cung Vô Y thì một luồng khí thế Huyền thánh cường đại ầm ầm bộc phát ra trùng trùng điệp điệp nện vào lồng ngực Đan Tuyết Kỳ, trong nháy mắt nàng ta như mũi tên rời cung, bay thẳng ra ngoài.

“Phốc phốc!”

Máu tươi phun ra, sắc mặt Đan Tuyết Kỳ tái nhợt, không thể tin nhìn Cung Vô Y.

“Vi..Vi cái gì...”

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào ta!” Cung Vô Y không giống như lúc đối mặt với Dạ Nhược Ly yêu nghiệt, dung nhan tuyệt thế là một mảnh âm trầm, mắt phượng quét qua Đan Tuyết Kỳ: “Nếu như ngươi không muốn tay của mình nữa, có thể thử xem!”

Đan Tuyết Kỳ ở Đan gia mà nữ nhân được nuông chiều nhất, chưa từng bị người nào khi dễ, nhưng hôm nay lại có người vũ nhục nàng ta, lại là người mà nàng ta yêu hơn mười năm qua.

“Vô Y công tử, ta si mê chẳng như thế sao chẳng có thể đối xử với ta như vậy? Ta thua kém nữ nhân kia điểm gì?” ánh mắt Đan Tuyết Kỳ bắt đầu dữ tợn, duỗi ngón tay chỉ Dạ Nhược Ly: “Nàng ngoại trừ vận khí tốt một chút, còn có cái gì? Chỉ là một nữ nhân tục giới mà thôi, sao có thể so sánh với người Thương Khung giới?”

Ánh mắt lạnh lẽo, Cung Vô Y nở nụ cười âm lãnh: “Đúng, nàng là ngoại giới đến, thì sao? Nàng không phải là người Thương Khung giới thì sao? Không có chỗ tốt nhất để tu luyện, không có gia tộc cường đại để che chở, không có danh sư chỉ dẫn, đến nay mới thôi, thành tựu của nàng đều dựa vào chính bản thân mà bước đi từng bước, ngươi cho rằng ngươi có tư cách gì so sánh với nàng?”

Đây là lần đầu tiên Cung Vô Y nói chuyện với nàng ta, nhưng không nội tâm Đan Tuyết Kỳ không hề vui mừng mà lại là một mảnh tro tàn, đau đớn từ lồng ngực lan ra toàn thân.

“Nhưng...” Đan Tuyết Kỳ cắn môi, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Không ai có thể yêu Vô Y công tử hơn ta, ta đợi chàng đã nhiều năm như vậy, chàng thực sự phụ lòng ta hay sao? Vô Y công tử, chỉ cần chàng cho phép ta ở cạnh người coi như là tiểu thiếp ta cũng cam lòng.”

Nàng con mắt, Đan Tuyết Kỳ tràn đầy hy vọng.

Coi như nàng ta cao ngạo nhưng có thể nói ra những lời này cũng đủ chứng minh mãnh tình si đối với Cung Vô Y.

Cung Vô Y quay đầu, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy tia vui vẻ, thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm, vang vọng khắp bầu trời, làm rung động lòng người.

“Mặc kệ Tiểu Dạ có yêu ta hay không, chỉ cần ta yêu nàng, như vậy là đủ rồi...”

Đúng vậy cho dù trong lòng Dạ Nhược Ly hằn chứa bao nhiêu phần quan trọng cũng không sẽ không ảnh hưởng đến quyết tâm của hắn – yêu thương. Còn có bao nhiêu thâm tình này sao có thể nói thành lời?

Dạ Nhược Ly nao nao, giương mắt nhìn nam nhân tuấn mỹ.

Nàng sớm biết Cung Vô Y nặng tình, như không ngờ lại sâu như thế...

“Bất quá Tiểu Dạ nhi nguyện ý vì ta tới Thương Khung giới, đã chứng minh ta có địa vị trong lòng Tiểu Dạ nhi.” Môi đỏ khẽ cười, Cung Vô Y nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, trên mặt chưa bao giờ hết nhu tình.

“Nữ nhân, nàng cũng biết khi thấy nàng xuất hiện ở Thương Khung giới, ta thật sự rất hưng phấn, đối với ta mà nói cuộc đời này có nàng làm bạn đã trọn vẹn rồi, nàng cũng là nữ nhân Cung Vô Y ta yêu nhất, cho dù có người dùng toàn bộ thế giới này đổi lấy nàng, ta cũng kiên quyết không đổi.”

Lời thổ lộ giữa ban ngày ban mặt này làm mọi người thật sự choáng váng.

Vô Y công tử Thương Khung giới có ai mà không biết? Ai mà không hiểu? Nghe nói người này tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, hai mươi mấy năm chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào, ai ngờ giây phút này lại tràn ngập nhu tình như thế.

Cái này...Hắn là Vô Y công tử sao?

Dạ Nhược Ly đồng dạng cũng bị lời thổ lộ của hắn làm ngây người, không đợi nàng khôi phục tinh thần Cung Vô Y đã duỗi tay ôm nàng vào ngực, sau đó dung nhan yêu nghiệt phóng đại trước mặt nàng.

Đôi môi nóng bỏng dán lên, cánh tay của hắn ôm Dạ Nhược Ly thật chặt, tựa hồ như muốn khảm nàng vào trong xương cốt của mình, một đời một kiếp không phân li.

Mọi người đều trừng to hai mắt, bọn hắn thật không ngờ Vô Y công tử lại lớn mật như thế, ở chỗ đông người nhiều ánh mắt như vậy...

Thời khắc này ai cũng không để ý tới Hoàng Viêm Thương yên lặng rời đi.

Nhìn qua hai bóng dáng đang hôn nhau, Đan Tuyết Kỳ siết chặt bàn tay trắng như phấn, con mắt chua xót khó nhìn, trái tim cũng không cách nào kiềm chế, trên đời này tổn thương nhất chính là nhìn thấy nam nhân mình yêu âu yếm với nữ nhân khác.

Đan Minh mặc dù đau lòng cho cháu gái nhưng cũng biết chuyện này lão không nên xen vào.

“Chắc chắc, người trẻ tuổi, thật là...”

Thiên Lưu lúc đầu làm vẻ người lớn nói ra, phối hợp với dáng vẻ tiểu loli 6, 7 tuổi thật buồn cười, nhưng lại không có ai dám cười nhạo nó, trừ khi không muốn sống nữa.

Thật lâu sau, Cung Vô Y mới buông lỏng, bên môi nở ra nụ cười yêu nghiệt thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, tiếp đó chúng ta sẽ tiếp tục nhưng cần giải quyết sự việc này trước.”

Khỏe miệng Dạ Nhược Ly co rút, vô thức lui về sau hai bước, muốn cách xa yêu nghiệt một chút.

Mồ yêu nghiệt cũng không để ý, câu môi cười cười, chậm rãi quay người, dung nhan yêu nghiệt vui vẻ nhìn thấy Đan Tuyết Kỳ ngay lập tức trầm xuống.

“Nếu người thiếu nam nhân như thế, ta liền thỏa mãn người.”

Tâm run lên bần bật, thời khắc này Đan Tuyết Kỳ không tin Cung Vô Y nói chuyện đó là muốn nạp nàng ta làm tiểu thiếp.

Cung Vô Y cười âm hiểm, con mắt xoẹt qua đám người kia, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang vọng đến đường chân trời: “Chư vị, Đan Tuyết Kỳ giao cho mọi người, các người muốn làm gì thì cứ làm cái đó, không cần lo lắng bị Đan gia trả thù, bởi vì từ nay về sau Đan gia không hề tồn tại ở Thương Khung giới!”

Mọi người nghe ý tứ trong đó con mắt không khỏi sáng ngời, ánh mắt thèm thuồng nhìn sắc mặt tái nhợt của Đan Tuyết Kỳ.

Cho dù như thế nào mỹ mạo và thiên phú của Đan Tuyết Kỳ ở Thương Khung giới đều xếp hạng nhất, đương nhiên sự xuất hiện của Dạ Nhược Ly là ngoại lệ, bởi vì nàng biến thái không phải người, dung mạo lại càng độc nhất vô nhị.”

Nếu có thể cùng Đan Tuyết Kỳ trải qua một đêm xuân, cũng không uổng phí công bọn hắn tới đây.

Nhưng nghĩ tới thực lực Huyền Hoàng của nàng ta, bọn hắn có chút e sợ...

Cung Vô Y sao có thể không hiểu điều bọn hắn đang kiêng kị? Lúc này phát ra một luồng khí thế cường đại đánh thẳng vào Đan Tuyết Kỳ.

Nao nao, Đan Tuyết Kỳ hoảng sợ giương mắt nhìn khí tức bá đạo xông vào cơ thể, sau đó nàng ta cảm giác được “BA~” một tiếng, đan điền bị vỡ vụn rồi.

Đan điền vỡ vụn tương đương với cả đời này chỉ có thể là phế vật.

“Không!”

Hai mắt Đan Minh đỏ bừng, tuyệt vọng hét lên, thấy lão và Đan trưởng lão sắp hành động thì khí tức Huyền thánh đã bao phủ trên đỉnh đầu hai người, bọn hắn không hề hoài nghi nếu khí tức này áp xuống, bọn hắn chắc chắn sẽ thành thịt nát.

Hối hận, thời khắc này bọn hắn chưa bao giờ hối hận như thế...

Nếu như có thể bắt đầu lại một lần nữa, bọn hắn quyết sẽ không đối địch với nữ nhân này.

--- -----editor: aries mai-----

Đồng thời, Đan gia Thánh Thiên thành, trong thư phòng xa hoa, nam nhân trung niên lật tin thư trong tay, không khỏi cau mày, càng cau càng chặt, cuối cùng bỏ thư tin lên bàn.

“Không nghĩ tới phụ thân lại nói ta tra thân phận của nữ tử này, nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, tuổi còn trẻ mà đã đạt được thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, lại giết chết trưởng lão tiên nhân, nàng đối với Đan Tuyết Kỳ uy hiếp quá lớn, ta phải đi bẩm báo với phụ thân.”

“Không xong rồi, việc lớn không xong rồi...”

Nam tử trung niên định cất bước thì người hầu vội vã chạy vào, gã cũng chẳng chờ nam tử trung niên mở lời răn dạy đã đem sự việc xảy ra ở quảng trường nói hết cho nam tử kia nghe.

Nghe người hầu nói hết, sắc mặt nam tử trung niên tái nhợt.

Người hầu này cực kì trung thành và tận tâm, gã không có lý do gì để hoài nghi.

“Nguy rồi, nếu thật sự như thế...” Con mắt khẽ chớp, nam tử trung niên siết chặt tay: “Không được, ta phải rời khỏi Thương Khung giới, hôm nay cũng chỉ ở tiên nhân mới có chỗ cho ta dung thân, huống chi nữ nhân kia cũng từng giết người tiên nhân, tiên nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mà theo thư tin cho biết nữ nhân này coi trọng nhất là người thân, nếu như người thân của nàng gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ rời khỏi Thương Khung giới, tới lúc đó...”

Trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, nam tử trung niên nhìn lại ngôi nhà nhiều năm sinh sống, nắm chặt tay nói: “Phụ thân, Tuyết Kỳ, các người yên tâm, nếu

như các người chết, ta nhất định sẽ báo thù cho các người.”

Gã không kinh động tới ai, vụng trộm rời khỏi Đan gia.

Trước lúc rời đi, nam tử trung niên đi đến quảng trường, giấu mình trong rừng người chẳng chịt nhìn trộm một cái, nhìn thấy tình thế quả thật như thế liền âm thầm hạ quyết tâm, gã nhất định sẽ báo thù.

Chuyện ngày hôm nay xảy ra rất nhanh đã truyền đi khắp Thánh Thiên thành, thậm chí khu vực lân cận xung quanh cũng biết.

Thánh Huyền sơn, Lam trưởng lão đã đứng đợi từ lâu, nhìn thấy Dạ Nhược Ly liền nở nụ cười, nhiệt tình nghênh đón.

“Ha ha, chuyện xảy ra ở quảng trường đã đến chỗ Thánh Huyền sơn rồi, không ngờ người còn là Luyện đan sư, xem ra chúng ta phải gọi người là Nhược Ly đại sư rồi.”

“Nhược Ly đại sư, người muốn luyện đan cứ để cho ta hỗ trợ.”

“Hừ, Đan trưởng lão thật đáng chết, ta sớm đã không thuận mắt rồi, còn dám so đan dược với Nhược Ly đại sư, cái này với muốn tìm cái chết có khác gì nhau?”

“Nhược Ly đại sư...”

Chúng trưởng lão nhiệt tình, cho dù là Dạ Nhược Ly cũng chịu không được, nàng vươn tay ngăn lời bọn họ nói, có chút đau đầu vuốt thái dương.

“Nếu các người ta hỗ trợ luyện đan dược thì tự chuẩn bị dược liệu tốt đi rồi tìm ta.”

Bọn họ chính là đợi câu nói này, nghe thấy Dạ Nhược Ly cam đoan lập tức tươi cười như hoa, hiển nhiên tâm tình đặc biệt tốt.

Lúc này bọn họ cảm thấy vô cùng may mắn, ngay từ đầu đã đứng về phía nàng, thành công chiếm được hảo cảm của nàng, bằng không với tính cách của nàng, muốn nàng hỗ trợ luyện đan, căn bản không có khả năng a.

Càng làm bọn họ không ngờ tới chính là nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, lại biến thái như thế.

Cũng đúng, ngoại trừ nàng, có ai xứng đôi với Vô Y công tử hơn nữa? Bọn họ đã sớm biết với ánh mắt của Vô Y công tử, bị hắn nhìn trúng nhất định không tầm thường.

“Ha ha, Nhược Ly đại sư, chúng ta không quấy rầy nữa, nếu như người muốn tìm người trợ thủ có thể hoan nghênh đến tìm ta, ta cực kì cam tâm tình nguyện cực.

Ngô trưởng lão ngáp một cái, nhìn Dư trưởng lão, đều vui vẻ rời đi.

--- -----editor: aries mai-----

Màn đêm buông xuống, ánh trăng màu sữa chiếu rọi khắp nơi, xuyên vào khuê phòng chọc người.

“Có thể một chiêu đánh bại Tuyệt Kỳ tiểu thư, ít nhất cũng là Huyền Hoàng, thậm chí luyện đan cũng vượt qua Đan trưởng lão, lại có vận may kì khé ước với Thiên Lư đại nhân, thế nhưng, nàng chỉ mới 20 tuổi...”

Trong phòng, nữ tử áo phấn nắm chặt nắm đấm, dung nhan xinh đẹp là một mảnh không cam lòng.

“Sớm biết như thế, mấy tháng trước cho dù có đắc tội với Vô Y công tử cũng phải phai người trở lại giết nàng, bất quá nàng chỉ là nữ nhân tục giới mà thôi, dựa vào cái gì mà thiên tài? Lại dựa vào cái gì mà chiếm lấy Vô Y công tử?”

Nếu người Vô Y công tử thành thân là Tuyệt Kỳ tiểu thư, cho dù nàng ta có đau lòng nhưng sẽ không tức giận như vậy, nữ nhân kia chỉ là nữ nhân tầm thường, nữ nhân tục giới dựa vào cái gì mà chiếm được sự sủng ái của Vô Y công tử?”

Chỉ là nữ tử áo phấn cho dù thế nào cũng không nghĩ tới nữ nhân mình xem thường sớm đã có thực lực cường đại, hôm nay muốn giết nàng căn bản không có khả năng.

“Ai?” Đột nhiên, nữ tử áo phấn như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt cảnh giác nhìn bên ngoài: “Ai ở đó? Đi ra cho ta!”

Dưới ánh trăng, áo đen xoẹt qua, nhìn thấy người đi tới, nữ tử áo phấn nao nao, trong mắt hiện lên tia bối rối: “Đại...Đại sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?”

Hoàng Viêm Thương nhìn nữ tử áo phấn, gương mặt anh tuấn lộ vẻ tàn khốc: “Người muốn giết nàng? Nàng không phải là người người có thể động vào, đồng thời cũng không phải là người người có thể dể thương được, nếu như để ta nghe thấy lời kia thêm một lần nữa, như vậy, người chỉ có con đường chết, Cung Vô Y không ghét người, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Đại...Đại sư huynh...” Thân thể mềm mại run lên, nữ tử áo phấn cúi đầu: “Đại sư huynh, từ nay ta sẽ không như thế nữa, van xin huynh, đừng nói

chuyện này cho Vô Y sư huynh biết...”

“Đây là cơ hội cuối cùng!” trong mắt Hoàng Viêm Thương lóe lên tia lãnh khốc, thanh âm trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên trong màn đen: “Ta tới tìm người vì chuyện khác!”

Nao nao, nữ tử áo phấn ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Người thích Cung Vô Y.”

Một câu kia không phải là hỏi, mà là khẳng định, giống như đang nói sự thật.

“Người không cần phủ nhận, chuyện này không ai không biết, lần này ta tới đây là để giúp người.” Trong mắt lãnh khốc lướt qua một tia âm hiểm, Hoàng Viêm Thương vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay liền cảm thấy khó chịu.

Buông nắm tay ra, y lấy một viên thuốc từ trong vạt áo, nói: “Người chỉ cần pha cái này vào trong nước trà cho Cung Vô Y uống thì mộng tưởng sẽ trở thành sự thật!”

Nữ tử áo phấn sáng ngời, sắc mặt lại hơi do dự: “Thế nhưng, Vô Y sư huynh là Huyền thánh, làm sao có thể lừa được huynh ấy?”

“Yên tâm, hiệu lực của đan dược này không mạnh, lại không màu không mùi, cho nên rất khó phát hiện ra, hơn nữa mặc dù là Luyện đan sư cũng không chế ra giải dược.”

Do dự một chút, nàng ta vẫn quyết định mạo hiểm, nếu như thành công, như vậy...

“Được, ta nguyện ý thử một lần.”

Tiếp nhận đan dược, nữ tử áo phấn kiềm chế nội tâm kích động, đi về phòng Cung Vô Y.

Nhìn nữ tử rời đi, Hoàng Viêm Thương cười lạnh, với tính cách của nàng, nếu phát hiện Cung Vô Y xảy ra quan hệ với nữ nhân khác thì cả đời này Cung Vô Y cũng khó có khả năng có được nàng.

Truyền nhân Thương Khung giới y cũng không muốn tranh giành nhưng mà nàng, y nhất định phải có được.

Chỉ có như vậy, mới là sự đả kích tốt nhất đối với Cung Vô Y.

Thế nhưng Hoàng Viêm Thương thực sự đã xem thường Cung Vô Y rồi, khúc giác của Huyền thánh cực kỳ nhạy cảm, sao có thể so sánh với cường giả bình thường?

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, nam tử đang khoanh chân ngồi bỗng mở mắt, ngón tay thon dài khẽ xoa môi đỏ, bên môi nở ra nụ cười mỉa mai.

“Tiểu Dạ, lần này nàng trốn không thoát khỏi tay ta...”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, thần sắc Cung Vô Y lạnh lẽo, con ngươi âm lãnh hướng ra phía ngoài: “Ai?”

“Vô... Vô Y sư huynh, ta phụ mệnh sư phụ tới đây, ta có thể vào không?”

Nhượng mảy, Cung Vô Y không để ý đến người ngoài cửa, nhắm mắt lại, những lúc này một hương vị như có như không xuyên qua khe cửa truyền vào.

Mở mắt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, khí thế cường đại hướng về cửa thăm dò, đột nhiên hắn dường như phát hiện ở chỗ không xa có một luồng khí tức không rõ ràng đang theo dõi hắn, tâm đột nhiên khẽ động, vội vàng thu hồi khí tức.

Mắt phượng xoẹt qua tia tính toán, khóe môi Cung Vô Y chậm rãi mở ra: “Vào đi!”

Dưới ánh trăng, Hoàng Viêm Thương lạnh lùng nhìn đóng chặt cửa, khi thấy nữ tử áo phấn tiến vào cũng không có đi ra, trong lòng phát ra tiếng cười lạnh, quay người biến mất trong bóng tối.

Sau khi trở về, Dạ Nhược Ly lại tới chỗ ngôi nhà nhỏ hai tháng trước mà tới chỗ Thương Quỳnh an bài cho nàng.

Nàng đang muốn nghỉ ngơi thì lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một bộ hắc y nhân đập vào mắt.

Nhìn thấy người tới, Dạ Nhược Ly nhíu mày, có lẽ do Cung Vô Y nên nàng đối với Hoàng Viêm Thương có chút hảo cảm, vì vậy thanh âm cũng ôn hòa: “Có việc?”

Chẳng biết tại sao nhìn đáng vẻ xa cách ngàn dặm của nàng, Hoàng Viêm Thương cảm thấy vô cùng không thoải mái, thậm chí còn tức giận.

Nắm chặt tay, y ngăn chặn nội tâm không cam lòng cùng lửa giận, nói: “Vừa rồi, ta nhìn thấy có nữ nhân tiến vào phòng Cung Vô Y, chậm chạp vẫn chưa ra, ta chỉ hảo cảm nhắc người một câu.”

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Hoàng Viêm Thương, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Ngươi vì chuyện này mà đến đây? Vậy ngươi có thể đi rồi.”

Hoàng Viêm Thương sững sốt, mày kiếm hơi nhíu: “Ngươi không nhìn qua?”

“Tại sao ta phải đi?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly lộ giọng điệu kiên định: “Ngươi không biết hẳn mới có thể nói ra những lời này, thế nhưng ta biết rõ, nguyên nhân chính là biết rõ cho nên ta tin tưởng hẳn.”

Dạ Nhược Ly tin nhiệm Cung Vô Y như thế lại làm Hoàng Viêm Thương đốt lên tia lửa giận, bất kể như thế nào y nhất định phải phá hư tình cảm của bọn họ, như thế mới khiến cho Cung Vô Y gượng dậy không nổi!

Từ đầu đến cuối, Hoàng Viêm Thương đều cho rằng y tức giận là vì phải tranh giành với Cung Vô Y, nhưng lại không hề phát hiện ra cảm giác của y đối với Dạ Nhược Ly đang dần thay đổi.

“Có lẽ Cung Vô Y sẽ không phản bội ngươi, nhưng nữ nhân kia có cầm một viên đan dược, đan dược này hoàn toàn có khả năng làm Cung Vô Y mất đi sự khống chế, mà không nam nhân này ăn đan dược này lại có thể thờ ơ với nữ nhân ở trong phòng.”

Nghe vậy, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, ánh mắt như băng nhìn Hoàng Viêm Thương: “Chuyện này có quan hệ tới ngươi? Hoàng Viêm Thương, ngươi sẽ vì hành động ngày hôm nay mà hối hận!”

Nhìn thấy bóng dáng dần xa của Dạ Nhược Ly, Hoàng Viêm Thương có cảm giác cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho y...

Nghe thấy Hoàng Viêm Thương nói, Dạ Nhược Ly biết rõ đan dược Cung Vô Y ăn vào có công dụng gì, nàng đương nhiên không lo lắng Cung Vô Y mất khống chế, cho dù có nữ nhân trong phòng, hẳn cũng có thể khống chế rất tốt.”

Thế nhưng có một loại đan dược trong thời gian dài không có giải dược sẽ bị mất mạng.

Nếu như Cung Vô Y có chuyện gì, nàng nhất định sẽ khiến những người tham gia chuyện này phải trả giá thật thê thảm.

Áp chế lo lắng trong lòng, Dạ Nhược Ly dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía gian phòng Cung Vô Y, ngay lúc nàng đẩy cửa bước vào thì một thanh âm hấp dẫn truyền vào tai nàng.

“Tiểu Dạ, rốt cuộc nàng cũng tới, vì phu chính là chờ nàng tới cứu mạng.”

Cung Vô Y ngồi khoanh chân trên giường, vốn gương mặt đã cực kì tuần mỹ yêu nghiệt nhưng vì do xuân dược nên lại càng mỉ hoặc, thậm chí lúc đang nói chuyện cũng chứa tia hôn hận.

Trong góc phòng, nữ tử áo phấn hiển nhiên đã hôn mê từ lâu.

Xiêm y của nàng ta sạch sẽ như lúc ban đầu, người sáng suốt nhìn vào sẽ thấy hai người không hề xảy ra chuyện gì.

Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt một cái, thân hình lóe lên đến bên cạnh Cung Vô Y, kiểm tra thân thể của hắn, nhẹ nhàng thở ra: “Ngươi hẳn nhìn cả đêm sẽ không có việc gì, nếu ngươi không có gì đáng ngại, ta đi được rồi!”

Đi? Cứ như thế mà đi? Nàng đi rồi thì mưu kế của hắn chẳng phải không thực hiện được sao?

Thân hình Cung Vô Y lóe lên, ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, chặt chẽ xoa tay nàng, sắc mặt tràn đầy đau đớn: “Tiểu Dạ, nàng hẳn tâm bỏ mặc ta như thế?”

Bộ dạng thống khổ của hắn, thật sự khiến Dạ Nhược Ly không đành lòng.

Thấy khổ nhục kế của mình có hiệu quả, Cung Vô Y nở nụ cười mỉ hoặc, tiến tới tai nàng, giọng điệu mập mờ đến cực điểm: “Tiểu Dạ, dù sao chúng ta cũng đã bái đường, thuận tiện qua ải này động phòng luôn nha.”

Hắn chờ đợi ngày này, đã đợi rất lâu, nếu như không phải tính kế với Dạ Nhược Ly, sao hắn có thể để nữ nhân kia vào phòng?

Dạ Nhược Ly nao nao, cuối cùng cũng gật đầu, dù sao nàng cũng đã đồng ý với hắn, lần này giúp hắn một lần a, miễn cho hắn thống khổ.

Có được sự đồng ý của Dạ Nhược Ly, trong lòng Cung Vô Y cũng thật vui vẻ, ôm lấy Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng đặt lên giường, động tác cẩn thận từng chút một, tựa hồ như trong tay hắn là vật phẩm trân quý nhất.

Nhìn động tác của Cung Vô Y, tâm Dạ Nhược Ly đột nhiên khản trương.

Cho dù đối mặt với cường địch cũng chưa bao giờ khản trương như thế.

Cung Vô Y trực tiếp cúi người xuống, dán đôi môi mỏng lên người Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình, đang muốn cởi bỏ xiêm y...

Xuất phát từ bản năng, Dạ Nhược Ly nâng chân lên, đập Cung Vô Y một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục, rõ ràng truyền vào tai hai người.

Dạ Nhược Ly cũng mặc kệ gương mặt tái nhợt của Cung Vô Y, trực tiếp nhảy dựng lên, ngay cả tóc tai cũng không kịp sửa sang, vội vàng hấp tấp chạy về phía cửa.

Lúc này, gương mặt tuấn tú của Cung Vô Y đen kịt, khóe miệng đau co rút, bàn tay nắm chặt lại phát ra tiếng giòn tan.

“Nữ nhân! Nàng mưu sát chồng! Nếu như ta bị tuyệt tử tuyệt tôn thì nàng cũng không có con đâu.”

Ngoài cửa, ánh mắt Hoàng Viêm Thương rơi trên người Dạ Nhược Ly, khi nhìn thấy đầu tóc rối bời kia, một khí tức táo bạo bộc phát ra, hung hăng nện vào cây cột thụ bên cạnh.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong đã xảy ra chuyện gì...

“Cung Vô Y!” Chặt chẽ siết tay, thời khắc này Hoàng Viêm Thương phát ra hận ý nồng đượm đối với Cung Vô Y, cặp mắt lãnh khốc tràn đầy ngoan lệ: “Toàn bộ những gì của ngươi, ta nhất định sẽ đoạt được.”

Tất cả, tự nhiên cũng có nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 13: Dạ Nhược Ly phần nộ.

Ngoài Thương Khung giới thì nơi này chính là nơi thần bí nhất Huyền Vũ đại lục

Hoàn cảnh hiểm ác, địa thế âm ỉ, nhưng huyền khí cực kì dồi dào, bất quá có rất ít huyền giả đến đây tu luyện, chỉ vì nơi này chính là một trong hai thế lực mạnh nhất – nơi ở của tiên nhân.

Thế nhưng hôm nay ở bên ngoài lại có một nam tử trung niên đứng đó.

“Ai?”

Nam tử trung niên vừa bước chân vào phạm vi, nhất thời một tiếng nói vang vọng truyền tới làm nam tử trung niên dừng bước chân.

“Vị đại nhân này, ta là Đan gia Đan Thanh Thiên của Thương Khung giới, có chuyện quan trọng cần bái kiến Tiên Đế bệ hạ.” Đan Thanh Thiên ôm quyền, sắc mặt cung kính, trong mắt lại chứa tia lo nghĩ.

“Chờ đó.”

Người cũng không xuất hiện, chỉ có tiếng nói vang lên, bỏ lại một câu xong biến mất.

Lúc này, ở trong Tiên Cung, ngồi trên băng Ngọc Long là một nam tử trung niên tuấn lãng uy nghiêm, thân hình khôi ngô, nam tử này mặc một bộ áo bào long văn trắng, ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, toàn thân tản mát ra luồng khí phách cường đại.

“Thương Khung giới có tin tức truyền đến?”

Thanh âm lạnh lùng, phá vỡ cung điện yên tĩnh.

Nghe vậy, lão giả áo bào trắng chậm rãi tiến tới, ôm quyền, lộ vẻ cung kính: “Bệ hạ, điện hạ đột nhập vào Thương Khung giới, chắc hẳn không bao lâu nữa có thể mở được không gian thần bí kia, đánh vỡ phòng hộ của Thương Khung giới, lúc đó Thương Khung giới và không gian thần bí kia sẽ là của chúng ta.”

“Ân, với thực lực của y, chỉ cần không gặp những người trên Thánh Huyền sơn chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Tiên Đế nhẹ gật đầu, cho dù thế nào hẳn ta chỉ có mình y là đệ tử, đối với đệ tử này vẫn rất tin tưởng.

Đúng lúc này ngoài cung điện có một đệ tử tiên nhân vội vàng đi vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, có một người tự xưng là Đan gia của Thương Khung giới

cầu kiến.”

“Đan gia Thương Khung giới?” mày kiếm hơi nhú, uy nghiêm lãnh khốc xoẹt qua tia nghi hoặc: “Đan gia ở Thương Khung giới cũng được cho là danh môn vọng tộc, không biết vì sao hôm nay lại tới đây? Cho dù thế nào trước tiên cứ cho tiến vào đi, ta cũng muốn xem người Đan gia tới đây có chuyện gì, một con sâu con kiến mà thôi, có thể làm được gì cơ chứ?”

“Vâng, bệ hạ.”

Người nọ lại ôm quyền, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát sau, Đan Thanh Thiên dưới sự dẫn dắt của tên đệ tử tiến vào cung điện, lúc gã vừa bước vào liền bị một khí thể cường đại bao phủ làm gã toát mồ hôi lạnh.

“Ngươi là ai?”

Ánh mắt uy nghiêm nhìn Đan Thanh Thiên, trong lúc nói chuyện khí thể cường đại lại càng gia tăng, bao phủ toàn bộ lên đỉnh đầu gã.

“Bịch!”

Không chịu nổi áp bách, Đan Thanh Thiên đột nhiên quỳ rạp xuống, run run rẩy rẩy mà nói: “Bẩm...Bẩm báo Tiên Đế bệ hạ, ta tới nơi này là có chuyện quan trọng muốn nói cho các người biết, sự việc kia lại đang thành kỳ ngộ...”

“Ah?” Nhú mày, trong mắt Tiên Đế xoẹt qua ý tứ hàm xúc không rõ ràng: “Ngươi nói nghe một chút.”

“Là như thế này, bệ hạ.” Hung hăng nuốt nước miếng, Đan Thanh Thiên kiềm chế nội tâm đang kinh hoàng, lại suy nghĩ đến lý do thoái thác nói ra: “Đoạn thời gian trước ở Thương Khung giới chúng ta xuất hiện một tên biến thái, nàng chưa được 20 tuổi đã đạt đến Huyền tôn, lại là người giỏi luyện đan, mà ngay cả Đan gia ta cũng chịu thiệt thòi từ tay nàng...”

Tiên Đế không nói gì, con ngươi ác liệt tập trung nhìn Đan Thanh Thiên.

“Ta nghe nói, nàng còn được Thần truyền thừa, như thế cũng thật biến thái.” Nói đến đây, trong mắt Đan Thanh Thiên lộ tia âm hiểm: “Ai có được Thần truyền thừa đại biểu cho việc người đó có thể thăng lên làm Thần, bằng không thì một chỗ huyền khí mỏng manh như vậy sao có thể có được tên biến thái như thế?”

Kỳ ngộ tấn chức Thần?

Tâm Tiên Đế khẽ động, nếu như, đúng như lời gã nói, như vậy...

Dù sao, thành Thần là mơ ước của tất cả mọi người, cho dù là tiên sư Tiên Đế cũng không có khả năng không kích động.

Hắn ta đang suy nghĩ, những lời nói kia, cũng không thể tin tưởng được.

“Bệ hạ, việc này không phải không có căn cứ.” Thấy Tiên Đế có biểu lộ buồn lòng, Đan Thanh Thiên khẽ động, tiếp tục nói: “Bệ hạ cũng biết Thiên Lưu đại nhân Thương Khung giới? Linh hồn của nàng ta bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng lại được nữ nhân kia chữa khỏi, ngoại trừ Thần liệu có ai có thể luyện chế ra đan được chữa trị linh hồn? Cho nên ta khẳng định nàng có được Thần truyền thừa.”

“BA~”

Tiên Đế vỗ mạnh lên bàn, lão nắm chặt nắm đấm, sắc mặt tái nhợt nhìn Đan Thanh Thiên, dừng lại một chút rồi mới nói: “Ngươi nói cái gì? Tổn thương của Thiên Lưu đã được hồi phục?”

Làm sao có thể? Năm đó hắn ta hạ thủ, sao không biết được thương thế nghiêm trọng đến mức nào?

Khi đó nếu không phải là đánh lén, sợ là khó làm nàng ta bị thương được, vài năm qua tu vi của hắn ta đã đạt đến giới hạn của Huyền thánh cao cấp, cách đỉnh phong một bước nhỏ nữa.

Nhưng lúc chính bản thân không thể đột phá lên đỉnh phong, muốn chính diện đánh thắng nàng ta cực kì khó khăn, mà đánh lén cũng không sử dụng được!

Đáng giận, nữ nhân kia lại phá hỏng chuyện tới của hắn ta! Thương thế Thiên Lưu đã hồi phục muốn đoạt lấy Thương Khung giới lại thập phần khó khăn hơn.

“Nếu ngươi đã tới đây chắc cũng đã nghĩ ra biện pháp đối phó với nàng? Không biết nàng đang ở Thương Khung giới thì làm sao ra tay?”

Hắn ta hỏi chuyện đó tương đương với việc đồng ý tương trợ, đây không nghi ngờ gì chính là tin tức tốt nhất từ khi rời khỏi Thương Khung giới tới nay, nhưng Đan Thanh Thiên cũng không chút vui mừng, nhướng mày.

“Bệ hạ, nữ tử kia trọng tình thân, chỉ cần bắt người nhà của nàng, nàng không thể không cúi đầu xưng thần, hơn nữa mấy vị trưởng lão tiên nhân cũng là

do nàng giết.”

Mây kiếm hơi nhú, khuôn mặt Tiên Đế vô cùng tức giận.

Đan Thanh Thiên cũng ý thức được mình nói sai ở đâu, thân thể không nhịn được mà run rẩy, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiên Đế.

Với tính cách kiêu ngạo của Tiên Đế có khả năng cho phép người ngoài nói tới chuyện trưởng lão tiên nhân bị đánh bại sao? Hy vọng Tiên Đế nể tình gã mang theo tin tức quan trọng mà tha cho gã một mạng.

Khí thế cường đại chậm rãi thu lại, khuôn mặt cũng dần dần thu hồi, khoát tay áo, lãnh khốc nói: “Người lui xuống trước đi, chuyện này, trẫm tự có chủ trương.”

Tin tức trưởng lão tiên nhân bị giết, hẳn ta cũng mới nghe được sau khi xuất quan, rồi bị chuyện ở đây quán lấy, cho nên lần này chính là tính nợ cũ lẫn nợ mới chung một lần.

Lúc Đan Thanh Thiên rời đi, lão già bên cạnh Tiên Đế nghi hoặc cau mày: “Bệ hạ, ngài cho rằng người theo lời thần truyền nhân, là thật hay giả?”

“Mặc kệ là thật hay giả, nàng giúp Thiên Lư là thật, chỉ dựa vào điểm này nhất định phải chết!” Sát ý mãnh liệt theo thân thể mà phát ra, Tiên Đế đứng dậy khỏi ghế băng Ngọc Long, sắc mặt uy nghiêm ngưng trọng: “Vì đảm bảo đạt được mục đích, lần này trẫm sẽ đích thân ra tay.”

Lão già kinh ngạc nhìn Tiên Đế, lão không ngờ Tiên Đế lại đặt tâm tư vào chuyện này, xem ra gia tộc nàng lần này xong rồi, ai bảo cứu ai không cứu lại đi cứu đại địch của Tiên Đế...

Trên phiên lục địa này chỉ có duy nhất Thiên Lư Thương Khung giới mới có khả năng đối địch lại bệ hạ, vì muốn hoàn thành dã tâm thống trị đại lục nhất định bệ hạ sẽ không để nàng sống...

Huống chi mới từng ấy tuổi đã có thành tựu như vậy, nữ tử này so với Thiên Lư còn nguy hiểm hơn.

Mấy ngày nay, Dạ Nhược Ly có cảm giác không yên trong lòng, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra, nhưng nàng cũng không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì lại khiến nàng bất an như vậy.

“Chẳng lẽ, Đan Thanh Thiên?”

Dạ Nhược Ly nhíu mày, Đan Thanh Thiên là một khối u ác tính, phải mau chóng diệt trừ.

Một ánh sáng màu trắng lóe lên, Bạch Hổ bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, ánh sáng màu trắng bao phủ bóng dáng thon dài, áo trắng bông bênh, trong mắt lạnh lùng lại lóe lên tia ôn nhu.

“Chủ tử, người không vui?”

Ngẩng đầu, nhìn đêm tối, Dạ Nhược Ly thở dài: “Bạch Hổ, ta cảm giác được có chuyện gì đó sắp xảy ra.”

“Mọi thứ đã có ta và bọn Thanh Long lo, cho dù phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ dùng cả tính mạng để bảo hộ người.”

Giờ phút này biểu lộ của Bạch Hổ đặc biệt chăm chú, dung nhan lạnh lùng ưu nhã, nhưng chưa bao giờ hết kiên định, mà lời hắn cũng chính là tiếng lòng của đám Thanh Long.

“Bạch Hổ, đừng nói chuyện!” Biến sắc, Dạ Nhược Ly nhìn bầu trời đêm, con ngươi phảng phất như nhìn thấu đêm tối, cứ như vậy cho tới sáng.

Trong bóng tối, bộ áo trắng hiện lên rõ ràng nhất, nam tử hai tay chấp sau lưng, dung nhan tuấn mỹ dưới ánh trăng lại toát lên tia lạnh lùng, mà quanh thân y cũng phát ra hàn khí làm người khác không dám lại gần.

“Thánh Dạ, sao người lại ở đây?”

Dạ Nhược Ly sững sờ, tựa hồ như không ngờ được Thánh Dạ sẽ xuất hiện ở Thánh Huyền sơn.

“Ta tới đây để nói người biết một chuyện.” Đồng tử lạnh như băng lặng yên xoẹt qua tia sáng kỳ lạ, Thánh Dạ trầm mặc một lát, thanh âm lạnh như băng vang lên: “Đan Thanh Thiên đã tới chỗ tiên nhân, muốn liên hợp với tiên nhân đối phó với người.”

“Cái gì?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly biến đổi, nắm chặt tay, một luồng sát khí cường đại khuếch tán ra ngoài: “Đan Thanh Thiên, gã quả nhiên đã rời khỏi Thánh Huyền sơn, khó trách lúc Đan gia bị diệt, chỉ có gã là biến mất, thì ra...”

Ngăn chặn nội tâm tức giận, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nói: “Thánh Dạ, cho dù người làm sao biết được tin tức này ta cũng phải cảm tạ người, hôm nay Dạ Nhược Ly ta thiếu người một món nợ ân tình.”

Nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ xoay người rời đi, bóng dáng thon dài chậm rãi biến mất trong đêm tối, sau đó thanh âm lạnh như băng xoẹt ngang bầu trời, truyền vào tai Dạ Nhược Ly: “Không cần, lúc trước người cũng đã cứu ta!”

Chỉ vì muốn trả món nợ ân tình lúc trước mà y mới tới đây báo tin.

Từ nay về sau bọn hần không ai nợ ai nữa...

Thánh Dạ vừa đi không lâu thì Cung Vô Y đẩy cửa bước vào, rất nhanh vọt tới trước mặt Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu nghiệt đầy lo lắng: “Tiểu Dạ, nàng không sao chứ? Ta vừa mới cảm nhận được...”

“Yêu nghiệt, ta phải về Ly Phong quốc một chuyến.”

Dạ Nhược Ly quay đầu, nắm chặt quyền, cắt đứt lời nói của Cung Vô Y.

“Tiểu Dạ, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mây mảnh hơi nhều, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly, thanh âm lo lắng: “Ta và nàng cùng về.”

“Được, ta đi tìm Thiên Lư, sau đó chúng ta cùng đi.”

Thời điểm màn đêm buông xuống Thiên Lư đang ở cùng mấy vị trưởng lão, trong thời gian này Thiên Lư chỉ điểm cho mấy vị trưởng lão kia, mặc dù chưa đột phá nhưng cách thời điểm đột phá không xa.

Nghe nói thân nhân Dạ Nhược Ly gặp nguy hiểm, chúng Lam trưởng lão lập tức xung phong đi trước, có cường giả Huyền tôn hỗ trợ Dạ Nhược Ly cũng yên tâm hơn.

Chỉ môn thông ra thế giới bên ngoài chính là Thiên Lân thành.

Vốn Dạ Nhược Ly nên đi chào hỏi Lam Tùy Lạc nên sự việc khẩn cấp đương nhiên không thể dừng lại được, giờ phút này nàng thậm ước có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Ly Phong quốc.

“Cha, mẹ, Phong nhi, còn có mọi người, các người vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, nếu không ta chắc chắn sẽ nhuộm máu khắp tiên nhân.”

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, Dạ Nhược Ly xiết chặt tay, sát ý ngập trời tràn đầy trong tim, lửa giận trong lòng không cách nào khống chế, nếu như thân nhân của nàng thiếu đi một sợi tóc nàng nhất định phải bắt đám người kia trả một cái giá thật thê thảm!

--- -----editor: aries mai-----

Trong Nam Vương phủ, tất cả mọi người đều không hề biết nguy hiểm đang gần kề, vẫn yên tĩnh an hòa như trước.

Hôm nay ở Nam Vương phủ tuy không có Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y nhưng không ai dám xem thường bởi ở đây có nhạc phụ cùng nhạc mẫu tương lai của Nam Vương Cung Vô Y còn có huyền lực trong gia tộc.

Bởi vậy đã định vị trí của bọn họ ở Ly Phong quốc thật sự rất lớn.

“Người ở bên trong mau lần hết ra đây!”

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, bên ngoài Nam Vương phủ bỗng vang lên một tiếng quát lớn, như tiếng sấm cuộn cuộn, trực tiếp làm mọi người ở Ly Phong quốc đều chạy tới trước cửa Nam Vương phủ, kinh ngạc nhìn.

“Chẳng lẽ đám người này không biết những người trong kia không nên chọc vào sao?”

“Nghe nói trong Nam Vương phủ có mấy Huyền Hoàng...”

Lúc này, cách đó Lam gia cách đó không xa, Lam Lăng bỗng nhiên gương đôi mắt, sắc mặt đại biến: “Khí thế cường đại, không biết những người này rốt cuộc là ai? Không được, ta phải qua Nam Vương phủ.”

Dứt lời, bóng dáng xoẹt qua, hần phóng nhanh ra ngoài cửa, trong giây lát biến mất dưới ánh mặt trời.

Trong hoàng cung, Cung Vô Hải cũng nghe thấy thanh âm la hét kia, lập tức tụ tập cao thủ hoàng cung hướng về phía Nam Vương phủ.

“Các ngươi là tiên nhân?”

Bước nhanh ra khỏi công, Bắc Ảnh Lạc nhìn đám người bên ngoài, tâm run bản bật, không khỏi thở dài...

Người tiên nhân, đúng là vẫn tìm tới...

“Hừ, trong các ngươi ai là cha, mẹ, đệ đệ của Dạ Nhược Ly? Phiên 3 người đi cùng chúng ta một chuyến, miễn cho chúng ta động thủ.”

“Chư vị, nếu như các ngươi muốn đến đây làm khách thì Bắc Ảnh Lạc ta hoan nghênh, nếu như đến quấy rối như vậy...” Bắc Ảnh Lạc phát tay áo, kiên quyết nói: “Cho dù ta biết rõ trận chiến này phải chết nhưng Bắc Ảnh Lạc ta cũng muốn đấu với các ngươi đến cùng!”

“Lão đầu tử, còn có ta.”

Nam Y mỉm cười, đứng bên cạnh Bắc Ảnh Lạc, bóng hình xinh đẹp tuyệt sắc, không khỏi hấp dẫn nhiều ánh nhìn. Bất quá rất nhiều người biết nữ tử thoát nhìn trẻ tuổi này kỳ thật đã trên 50 rồi.

“Muốn ta giao 3 người bọn họ, các ngươi quả thật đang nằm mơ, trừ phi ta chết, nếu không sẽ không giao.”

“Hừ, các ngươi rượu mời không uống lại uống rượu phạt!” Hộ pháp áo trắng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy kinh thường, ánh mắt kia nghiêm nhiên như đang nhìn con sâu con kiến đang ra sức vẫy vùng: “Các ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn!”

“Ha ha ha...”

Đối mặt với hộ pháp, Nam Y chẳng những không sợ hãi ngược lại cười ha hả, đồng thời quăng ánh mắt lên người gã.

Hộ pháp áo trắng khẽ nhíu mày, thanh âm lạnh lùng: “Ngươi cười cái gì?”

“Ta đang cười...” Nam Y thu liễm ngưng cười, khoe môi quyến rũ vẻ trào phúng: “Cười các ngươi sắp chết đến nơi còn không biết, hôm nay Nam Y ta nếu như bất hạnh chết dưới tay tiên nhân các ngươi, ta tin tưởng Nhược Ly nhất định sẽ báo thù cho ta, về sau đám tiên nhân các ngươi sẽ khắc sâu cảm giác sợ hãi trong lòng, sợ hãi năng điên cuồng trả thù.”

Nghe thấy lời nói của Nam Y, sắc mặt hộ pháp đại biến, bởi gã biết lời nói của Nam Y là sự thật.

Sinh trưởng ở ngoại giới có huyền khí yếu nhất trong lục địa, nhưng 20 tuổi đã đột phá lên Huyền tôn, thiên phú của nàng kinh khủng đến mức nào? Huống chi nàng còn tiến vào Thương Khung giới, nếu như nàng ở chỗ không gian thần bí nhất Thương Khung giới thì thực lực của nàng nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Cho nên, loại địch nhân này xác thực phi thường khủng bố.

“Hừ, cũng phải xem nàng có cơ hội không đã.” Sắc mặt hộ pháp hơi đổi, rất nhanh hồi phục: “Không biết nếu chúng ta bắt cha mẹ cùng đệ đệ của nàng, nàng có lá gan tiến vào tiên nhân trả thù hay không?”

“Ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để ngươi uy hiếp tiểu Ly nhi.” Bắc Ảnh Thần lạnh lùng quét mắt nhìn hộ pháp, khi ánh mắt của hắn hướng về hai người bên cạnh, khí khái hào hùng tuần lãng hiện lên tia ôn nhu.

“Hình nhi, Tiểu Phong, các ngươi có sợ chết không?”

Lam Hình mỉm cười lắc đầu, đôi mắt màu lam lóe lên tia kiên định.

“Chết có gì sợ? So với cái chết ta sợ bọn hắn sẽ dùng tính mạng của thiếp để uy hiếp tiểu Ly nhi, nếu như thế không bằng buông tay để tiểu Ly nhi không còn bận tâm, thiếp tin tưởng tiểu Ly nhi sẽ báo thù cho chúng ta!”

“Phong nhi cũng không sợ.” Bé trai nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần, bàn tay bé nhỏ không ngừng run rẩy, nhưng dung nhan đáng yêu lại không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào.

“Phong nhi có thể ở cùng với mẫu thân và phụ thân, thật sự một chút cũng không sợ.”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được sự run rẩy của bé trai, không tự chủ ôm bé vào lòng, áy náy nói: “Hình nhi, Tiểu Phong, là ta vô dụng, không thể bảo vệ cho các ngươi thật tốt.”

Nếu như, nếu như thực lực của hắn cường đại thì hôm nay có thể bảo hộ được thế nhi? (thê tử + nhi tử)

Nói cho cùng, vẫn là thực lực không đủ, coi như chết hắn cũng không muốn kéo chân Dạ Nhược Ly.

Nam Y quyến rũ khoe môi, cười nhạo nhìn hộ pháp: “Ngươi nghe thấy chưa? Người Bắc Ảnh chúng ta cũng không phải dạng người ham sống sợ chết, tính toán của đám tiên nhân các ngươi xem như vô dụng, mà về sau các ngươi sẽ bị đệ nhất biến thái điên cuồng trả thù, cho đến hủy diệt, ha ha ha...”

Hộ pháp xiết chặt tay, dung nhan tái nhợt, gã không nghĩ những người này lại quyết liệt như thế.

“Các ngươi là người phương nào? Vì sao lại tới Ly Phong quốc nháo sự?”

Lúc này, Lam Lăng và Cung Vô Hải mang người chạy tới.

Lạnh lùng nhìn đám người vội vàng chạy tới kia, hộ pháp áo trắng cười lạnh một tiếng: “Một bầy kiến hôi cũng dám tới đây? Đúng rồi, các ngươi hình như cũng là thân nhân của nữ nhân kia, ha ha, ta đây sẽ diệt cùng lúc a.”

“Tiên nhân các ngươi không thấy quá phận sao?” Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc biến đổi: “Huyền giả không được phép động thủ với võ giả, đây chính là quy củ của tiên nhân đặt ra, cũng muốn đổi ý?”

“Nếu như các ngươi đã nói tới quy củ là của tiên nhân đặt ra thì chúng ta muốn phá vỡ có gì sai? Ai dám ngăn cản? Ai có thể ngăn cản? Trên phiên đại

lực này, tiên nhân chính là trời, đắc tội với tiên nhân nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Cho dù mọi người Bắc Ảnh Lạc sớm biết được bản chất vô si của tiên nhân nhưng lại không ngờ bọn hắn lại vô si đến mức này.

“Trời?” Nam Y cười lạnh một tiếng: “Trời thì sao? Tiên nhân các ngươi làm nhiều chuyện xấu như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng, ha ha, mà rất nhanh, báo ứng sẽ tới, lúc đó tiên nhân chắc chắn sẽ bị diệt vong.”

“Muốn chết!”

Thần sắc hộ pháp áo trắng lạnh lẽo, nắm đấm bao phủ một tầng băng dày đặc, thân thể như mũi tên rời cung giống như lướt tới chỗ Nam Y.

“Phu nhân, coi chừng!”

Trong lòng Bắc Ảnh Lạc cả kinh, thời khắc này lão căn bản không hề suy nghĩ, vươn tay đẩy Nam Y qua một bên, dung nhan già nua mang theo tia quyết liệt.

“Không được!”

Khuôn mặt tuyệt sắc tái nhợt, trong mắt Nam Y đầy vẻ tuyệt vọng.

“Oanh!”

Thời khắc máu chốt, áo đỏ xoẹt qua đường chân trời, rơi xuống trước mặt Bắc Ảnh Lạc, nắm đấm hỏa diễm hung hăng đánh vào hộ pháp áo trắng, trong chốc lát, hộ pháp áo trắng biến sắc, lui về sau mấy bước.

Hỏa Vũ Sa nhìn đám người phía trước, chỉ cần nghĩ nếu như nàng ấy trở về muộn một chút thì thân nhân của bằng hữu sẽ chết dưới quyền này, trong lòng liền bốc lên lửa giận.

Ngay lúc đó Hỏa Viêm và Hàn Phong đi đến trước mặt Hỏa Vũ Sa.

Mấy tháng trước Dạ Nhược Ly rời khỏi Ly Phong quốc huynh muội họ cũng ra ngoài tu luyện, mà Hàn Phong vì muốn theo đuổi Hỏa Vũ Sa nên cũng đi theo, không nghĩ tới lần này trở về Ly Phong quốc lại xảy ra chuyện này.

“Huyền Hoàng đỉnh phong? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, nhưng thực lực đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Cái ngoại giới này rốt cuộc có bao nhiêu biến thái a?”

Hỏa Vũ Sa cất bước về phía hộ pháp áo trắng, trong lòng bàn tay nổi lên một ngọn lửa, dung nhan yêu mị tràn ngập hàn ý.

“Tồn thương đến người nhà Nhược Ly, các ngươi muốn chết?”

Nàng (HVS) tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm bằng hữu tốt nhất của mình phải khổ sở, cho nên đám người này phải chết!

“Trưởng lão, cứu ta!” Hộ pháp áo trắng biết mình không phải là đối thủ của Hỏa Vũ Sa, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, hô to.

Gã mới chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, lúc này liệu mạng rõ ràng là quyết định không sáng suốt, mà mấy người hộ pháp như gã thực lực cũng chỉ ở Huyền Hoàng cấp thấp cùng trung cấp, cho dù có bao vây cũng khó có khả năng đánh thắng Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Ai, thì ra mấy người chúng ta không muốn ra tay, thế nhưng xem ra không ra tay cũng không được.”

Theo tiếng nói, ba bóng trắng chậm rãi xuất hiện, mở miệng nói chuyện chính là lão giả chính giữa.

“Huyền tôn?” Hỏa Vũ Sa nao nao, nhẹ tay cầm chuỗi kiếm bên hông, lông mày vẫn lóe lên kiên định: “Huyền tôn thì sao chứ? Hỏa Vũ Sa ta không chết thì đừng nghĩ tới chuyện tổn hại thân nhân Nhược Ly!”

“Ha ha, lão phu ngược lại muốn nhìn xem, các ngươi có năng lực gì mà ngăn cản tiên nhân?”

Lão giả kinh thường cười to hai tiếng, bàn tay vung lên, một ánh sáng trắng với tốc độ sấm sét đánh về phía Hỏa Vũ Sa.

“Tiểu muội!”

“Tiểu Sa Sa!”

Hỏa Viêm và Hàn Phong biến sắc, dùng hết tốc lực chạy về phía Hỏa Vũ Sa, nhưng bọn họ so với Huyền tôn trung cấp vẫn là chậm hơn một bước...

“Oanh!”

Bạch quang đánh vào lồng ngực Hỏa Vũ Sa, trong nháy mắt nàng như điều đứt dây, bay một đường cong trên không trung rồi hung hăng ngã xuống mặt đất.

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ phần nộ xoẹt về phía chân trời, ngay lúc Hàn Phong tới chỗ Hỏa Vũ Sa, hình như hắn nhìn thấy hình dáng quen thuộc đang cấp tốc chạy tới...

“Nhược Ly, rốt cuộc cũng trở về rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 14: huyền thánh quyết đấu

Editor: aries mai

Thanh âm gào thét như dã thú rên rỉ lại có phần phần nộ.

Trong nháy mắt, toàn bộ người trong kinh thành Ly Phong quốc đều ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một bóng trắng phong hoa tuyết đại đập vào mắt mọi người, trong lòng không khỏi kích động.

“Là Nhược Ly, Nhược Ly trở về rồi.”

Tâm Nam Y không khỏi run rẩy, bàn tay che đôi môi đỏ mọng, trong mắt dịu dàng ánh lên tia kích động.

Chẳng biết vì sao Nam Y lại có một cảm giác nàng trở về thì tất cả nguy hiểm đều được hóa giải dễ dàng.

Hào quang quanh người Độc Giác Thú bao phủ cả phiên đại lục, dưới ánh mắt kích động của mọi người dần dần đáp xuống, dường như cảm nhận được sự phần nộ của Dạ Nhược Ly nên đôi mắt ôn nhu lại hiện lên sát ý vô tận.

“Sa Sa!”

Dạ Nhược Ly thả người nhảy xuống, thân hình nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hỏa Vũ Sa.

“Ngươi đã về? Ta biết ngươi nhất định sẽ trở về...” Hỏa Vũ Sa nở nụ cười thê mỹ (thê lương nhưng đẹp), thần kinh căng cứng nhìn nữ tử trước mặt, toàn bộ trầm tĩnh lại.

“Nhược Ly, rốt cuộc ta cũng có thể giúp ngươi được chuyện gì đó.”

Mặc dù gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh là đối thủ một mất một còn nhưng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm lại chọn đứng về phía Dạ Nhược Ly, dù có mạng tiếng là phản bội gia tộc, nhưng cách làm của bọn họ giống như dệt hoa trên gấm mà thôi, cho dù không có bọn họ Dạ Nhược Ly cũng sẽ không thua.

Mà hôm nay, trước khi Dạ Nhược Ly trở về, nàng (HVS) đã thay nàng (DNL) bảo hộ tốt thân nhân, cuối cùng cũng không còn gì hối tiếc nữa...

“Sa Sa, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi có chuyện gì, tuyệt đối không!”

Ánh mặt trời chiếu lên dung nhan kiên định, nhưng mà khi kiểm tra thân thể Hỏa Vũ Sa, bị thương mảnh liệt và phần nộ như thiêu đốt lòng nàng, màu đen trong mắt đã lấp đầy tức giận.

“Chủ mẫu, tiểu Sa Sa nàng...” Trái tim Hàn Phong xiết chặt, ôm nữ tử vào lòng, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ khản trương như thế.

Nếu như chủ mẫu không thể cứu chữa được cho tiểu Sa Sa, như vậy...

Không, không thể, hắn sẽ không để nàng chết! Nếu không, cho dù giết hết tiên nhân cũng khó có thể tiêu hủy lửa giận trong lòng hắn!

“Nhược Ly, thương thế của tiểu muội như thế nào?” Hỏa Viêm nắm chặt nắm đấm, con ngươi nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn tú như thần xen kẽ nhiều sáng tối: “Cho dù như thế nào, ta tin tưởng ngươi nhất định có biện pháp!”

Hắn tin tưởng, tin tưởng nữ nhân mà tiểu muội tin nhiệm, trên đời này không có chuyện gì mà nàng làm không được.

Những người còn lại cũng nhìn Dạ Nhược Ly, nội tâm vô cùng khản trương, bởi vì Hỏa Vũ Sa vì gia tộc Bắc Ảnh nên mới bị thương, bọn họ sao có thể không lo lắng cho sự an nguy của nàng?

“Tánh mạng không có gì đáng lo ngại, chỉ là...” Thanh âm có chút dừng lại, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Đan điền bị hủy, tuy ta có biện pháp cứu nàng hơn nữa còn giúp nàng hồi phục lại như trước nhưng được liệu cần thiết rất khó tìm.”

Lúc Dạ Nhược Ly nói Hỏa Vũ Sa bị hủy đan điền, Hàn Phong và Hỏa Viêm đều lộ vẻ tuyệt vọng nhưng nghe thấy lời sau, phần tuyệt vọng lại hóa thành kiên nghị.

Mặc kệ có khó khăn cỡ nào, có hy vọng còn hơn không.

“Hừ, hoang đường!” Trưởng lão tiên nhân hừ lạnh một tiếng, chính tay lão hạ thủ sao có thể không rõ? Muốn khôi phục lại đan điền bị hủy căn bản không có khả năng, cho dù là Thần cũng không làm được.”

Gương mặt, Dạ Nhược Ly bước từng bước chậm rãi về phía tiên nhân.

Cuồng phong nổi lên, lá rụng phiêu dật theo bước chân nàng, khí thế cường hãn không chút nghi ngờ, tóc đen như nhảy múa trong gió, mị hoặc lòng người.

“Tiên nhân các ngươi đến đây cũng đừng mong có thể trở về, tổn thương bằng hữu của ta chính là kẻ thù không đội trời chung! Hôm nay các ngươi nhất định phải chết!”

Ngươi bằng hữu hai kiếp vì bảo hộ thân nhân của nàng mà đan điền bị hủy, cho dù nàng có thể chữa trị nhưng... Nếu như nàng đến chậm một bước? Hỏa Vũ Sa liệu có khả năng sống sót?

Thân nhân của nàng cũng sẽ bị giết chết!

Bọn hán đã phạm vào điều mấu chốt của nàng, không giết bọn hán Dạ Nhược Ly nàng sẽ không làm người!

“Ha ha, chuyện cười, chỉ bằng một Huyền tôn cấp thấp cũng đòi đánh bại 3 Huyền tôn?” Lão giả cười lạnh một tiếng, có chút khinh thường, ánh mắt trào phúng nghiêm nhiên giống như nghe được câu chuyện cười.

Lần này tới đây chỉ có 3 Huyền tôn, trừ lão ta còn có 2 người Huyền tôn cấp thấp, nhưng đối phó với một Huyền tôn cấp thấp lão có chút cảm giác chuyện bé xé ra to, giết gà bằng dao mổ bò.

Đối mặt với sự châm chọc của lão giả, Dạ Nhược Ly cũng không nói một lời, nàng rút kiếm ra, mặt không biểu tình đi về phía 3 người.

“Hong lão, ngươi là Huyền tôn trung cấp không nên ra tay, nữ tử này do ta và Mân lão đối phó là đủ.”

Nói lời này là một trong hai người Huyền tôn cấp thấp, con ngươi âm hiểm nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, âm lãnh cười: “Ngươi chỉ có 1, chúng ta có 3, ngươi cho rằng với sức của mình ngươi có thể thắng được chúng ta?”

Bên ngoài Nam Vương phủ sớm đã tụ tập vô số người tới xem, nghe thấy lời tiên nhân kinh ngạc mở to mắt.

“Huyền tôn? Nàng đã đột phá lên Huyền tôn? Một Huyền tôn 20 tuổi? Cái này cũng thật quá biến thái rồi, Huyền Vũ đại lục trải qua vạn năm cũng chưa có ai đến 20 tuổi đã đạt được Huyền tôn đầu.

“Ha ha, ai nói nàng chỉ có một, chẳng lẽ chúng ta không phải người sao?”

Trên bầu trời một tiếng cười sang sảng truyền tới, lúc mọi người gương mặt lên nhìn chỉ thấy 4 Huyền thú xoẹt qua phía chân trời, lướt qua cấp tốc bay tới.

“Huyền tôn?” Thần sắc Bắc Ảnh Lạc khẽ giật mình, thực lực của lão là Huyền Hoàng lại không nhìn ra, những người này là cường giả Huyền tôn? Nhưng làm lão ngạc nhiên hơn là những người này lại cùng phe với bọn họ.

Bốn người Lam trưởng lão ngay ngắn nhảy xuống huyền thú, cung kính bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly đại sư, chúng ta tới muộn.”

“Ha ha, so tốc độ, chúng ta lại không sánh bằng Nhược Ly đại sư ngài, hy vọng Nhược Ly đại sư không tức giận.”

“Hừ, tiên nhân thật sự quá to gan, ngay cả Nhược Ly đại sư cũng dám động đến, cũng không hỏi một chút Nhược Ly đại sư của chúng ta là ai? Dám tổn hại đến thân nhân của nàng, các người ngài mình sống quá lâu sao?”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu quả trách tiên nhân, bọn hán quả trách cũng thật sáng khoái, những người khác thì hoàn toàn bị dọa sợ rồi.

Những... Những cường giả Huyền tôn này là người của nàng? Nàng rời khỏi đây mới có mấy tháng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngay cả Huyền tôn cũng kính trọng nàng? Hơn nữa còn gọi nàng là Nhược Ly đại sư?

“Ha ha.” Nam Y khoan khoái dễ chịu cười to hai tiếng, tất cả bất an đều tan thành mây khói: “Ta sớm đã nói qua tiên nhân các ngươi sắp chết đến nơi rồi cũng không biết, động thủ với bọn ta, các ngươi sẽ bị đệ nhất biến thái nhất đại lục điên cuồng trả thù!”

Nhìn áo trắng phiêu nhiên, Hỏa Vũ Sa chậm rãi nở nụ cười, dung nhan tái nhợt lộ vẻ suy yếu.

“Những người này tự ta sẽ xử trí, các ngươi giúp ta bao vây lại, hôm nay một người cũng không tha!” Dạ Nhược Ly cầm kiếm trong tay, chỉ vào đám người kia: “Các ngươi, đã chuẩn bị cái chết cho mình chưa?”

Sắc mặt Hồng lão biến đổi, nếu những người này cùng nhau xông lên, bọn hắn nhất định không phải là đối thủ, nhưng một Huyền tôn cấp thấp lại dám hỏi một Huyền tôn trung cấp là đã chuẩn bị chết chưa?

Cái đó với việc một con kiến có thể giết chết một con voi có gì khác nhau?

“Ngươi muốn chết lão phu sẽ thành toàn cho ngươi.” Trong mắt bắn ra sát ý, Hồng lão thả mình nhảy lên, bạch quang trong tay lão bắn ra, với tốc độ sấm sét đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão tin tưởng đan điền của nữ tử này nhất định cũng sẽ bị hủy.

Bởi vì thực lực Huyền tôn trung cấp và Huyền tôn cấp thấp tuy nói chỉ kém nhau một bậc nhưng cách biệt ấy lại như trời với đất, rõ ràng quá lớn.

“Oanh!”

Ngay lúc Hồng lão đang cười đắc ý thì bạch quang đột nhiên đánh về phía mặt đất, sau đó nụ cười của lão cứng lại...

“Cái này... Điều này sao có thể?” Hung hăng dụi mắt, ánh mắt Hồng lão nhìn chằm chằm vào cái hố sâu, ngo ngắc há to mồm, một bộ dạng không thể tin được.

Nàng chỉ là một Huyền tôn cấp thấp lại có thể tránh được công kích của mình? Chẳng lẽ công kích của lão chưa đủ mạnh?

Nhưng Hồng lão chưa kịp suy nghĩ kỹ thì lão vội vàng hoàn hồn, cách đó không xa Dạ Nhược Ly nâng kiếm trong tay lại có vô số kiếm bắn ra, mấy trăm cây kiếm toàn bộ đều nhắm vào Hồng lão.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Dạ Nhược Ly vung tay phải lên, mấy trăm thanh kiếm bay vút lên trời xanh, mọi người ai cũng có thể cảm nhận được khí thế bức người của mấy trăm thanh kiếm ấy.

Rung động, quá rung động, nàng lại có thể không chế nhiều kiếm như vậy, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Lúc này, Dạ Nhược Ly sử dụng huyền kỹ là Vạn Kiếm Quy Tông, là một trong những chiêu thức mà kiếp trước nàng học được, bất quá trước đó không khống chế được nhiều kiếm, uy lực cũng không lớn cho nên chưa từng sử dụng qua.

Hôm nay thực lực của nàng đã lên Huyền tôn, có thể khống chế hơn trăm cây, hơn nữa dựa vào thực lực mà tăng lên, cuối cùng có thể khống chế hơn vạn cây, cho nên huyền kỹ này mới có tên gọi là Vạn Kiếm Quy Tông.

Ngẫm lại xem, vạn kiếm bay lơ lửng trên trời, thật sự làm người ta rung động đến cỡ nào? Bất quá Dạ Nhược Ly muốn đạt được trình độ này cũng vô cùng khó khăn, dù sao kiếp trước nàng cũng không khống chế được nhiều như thế.

“Ầm ầm!”

Kiếm ầm ầm rơi xuống, bụi bay đầy trời bao phủ 3 Huyền tôn kia cùng vài tiên nhân đứng cạnh.

Khả năng khống chế kiếm này đối đầu với Huyền tôn cao cấp cũng có cơ hội thắng, huống chi Hồng lão chỉ là Huyền tôn trung cấp, chứ đừng nói đến Huyền tôn cấp thấp và Huyền Hoàng.

Cái này căn bản là đập một phát chết luôn.

Mọi người đều nhìn 3 vị trưởng lão tiên nhân đang nằm trên mặt đất, lại hướng về phía thần sắc lạnh lùng, không chút biểu tình của Dạ Nhược Ly.

“Nếu như... những cây kiếm này tăng theo sức nặng không biết có thể đánh chết Huyền tôn cao cấp không?” Dạ Nhược Ly đáng tiếc lắc đầu, hiển nhiên không hài lòng với công kích vừa rồi.

“Đáng tiếc không có nhiều khoáng thạch có thể luyện sức nặng của kiếm, nếu không uy lực sẽ không yếu như vậy.”

Nghe thấy tiếng nàng lầm bầm, mọi người thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng tạo thành tựa oanh động như thế còn nói là không đủ, nàng có thể dùng đá kích bọn họ đến cực điểm như vậy không?”

Bác Ảnh Lạc im lặng nhìn Dạ Nhược Ly, cũng may tiểu gia hỏa này là cháu gái của lão, bằng không thì lão sẽ bị nàng làm cho tức chết!

“Oanh!”

Đúng lúc này, ở chỗ không xa, một luồng khí thế cường đại đột nhiên đánh úp tới, sau đó một thanh âm lãnh khốc tựa như viên cổ (cổ xưa) truyền tới, làm sắc mặt mọi người đại biến.

“Thật lớn mật, dám giết tiên nhân, muốn chết?”

“Huyền thánh!” Dạ Nhược Ly siết chặt tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn trời xanh.

Trong hư không, nam tử trung niên dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống đất, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt uy nghiêm lảng lệ nhìn 4 phía, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly.

Cường, nam tử này rất cường (mạnh)!

Ngoại trừ lúc đầu gặp lão giả ăn mày ở chợ đêm thì đây chính là người mạnh nhất mà Dạ Nhược Ly từng thấy.

“Huyền thánh?”

Lúc nam tử trung niên hiện thân, đám người Bắc Ảnh Lạc cũng có thể đoán được thực lực của nam tử này.

Bình thường huyền giả có thể sử dụng khinh công nhưng chỉ có Huyền thánh mới có thể đứng giữa bầu trời hay có thể bay tới nơi trong thời gian ngắn nhất, không nghĩ tới Tiên Đế lại đích thân tới đây, chẳng lẽ hôm nay bọn hắn thật sự khó có thể tránh khỏi cái chết?

“Thánh Thiên, tên cầu tặc nhà ngươi rốt cuộc cũng hiện thân rồi, cũng là lúc nên tính sổ sòng phẳng với nhau, ha ha...”

Bỗng nhiên, một tiếng cười non nớt đột ngột vang lên, mọi người đều tìm kiếm nơi phát ra thì thấy nhẵn trên tay Dạ Nhược Ly phát ra bạch quang, ngay lúc đó một cục trắng như tuyết xuất hiện trước mắt mọi người.

Con mèo con?

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn con mèo nhỏ xuất hiện giữa chừng, hiển nhiên không rõ vì sao nó lại ở đây?

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Giới chủ Thiên Lư.” Thánh Thiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ trào phúng: “Như thế nào, ngươi còn muốn chết phải không? Lúc trước linh hồn bị thương, loại tư vị này có lẽ không dễ chịu a?”

“Hừ!” Thiên Lư rung rung lông trắng, trong lúc mọi người đang nhìn chăm chú thì thân hình bỗng kéo dài ra, không lâu sau một bé gái vô cùng đáng yêu rơi vào tầm mắt mọi người.

“Ngươi có thể hóa thành người xem ra thương thế của ngươi đã trị khỏi rồi.” Thánh Thiên hí con mắt, trong đó chứa đầy sát ý, sau đó chậm rãi cong khóe môi, thanh âm lạnh lùng: “Bất quá lần này sẽ không tốt như vậy đâu.”

“Ngươi nói chuyện cười gì vậy? Năm đó nếu không phải ngươi âm toán, ta sao có thể bị nội thương?” Thiên Lư xem thường quét mắt nhìn Thánh Thiên, bộ dạng không coi ai ra gì thành công chọc giận Thánh Thiên.

“Ngươi muốn chết!”

Dứt lời, chưởng phong lảng lệ nổi lên đánh về phía Thiên Lư.

Thiên Lư cười lạnh một tiếng, thả người nhảy lên, đứng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống.

“Huyền...Huyền thánh? Nàng cũng là Huyền thánh?”

“Đúng vậy, có thể đứng giữa không trung, nàng nhất định là huyền thánh rồi...”

“Trời ạ, hai Huyền thánh quyết đấu, thật lợi hại.”

Mọi người đều kinh ngạc trừng mắt hai mắt, trong mắt không che giấu sự ngưỡng mộ nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Vận khí của nàng thật tốt, Huyền thú cấp bậc Huyền thánh, vì sao bọn hắn lại không có vận khí tốt như vậy? Quả nhiên người không thể so sánh với người a, nếu không sẽ tức chết mất.

Mà Huyền thánh chiến đấu hoàn toàn không còn liên quan đến Dạ Nhược Ly nữa.

“Cái này là thực lực Huyền thánh?” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nhìn thật sâu xem cuộc chiến đấu trên không trung, không khỏi siết chặt tay âm thầm hạ quyết tâm: “Ta tin tưởng, rất nhanh, ta cũng có thể đạt tới Huyền thánh, chỉ có Huyền thánh mới có thể trở thành người đứng đầu Huyền Vũ đại lục, nếu ta đạt được Huyền thánh như vậy sẽ không phải không thực hiện được.”

Chiến đấu Huyền thánh phát ra khí thế cường đại làm không ít võ giả cấp thấp và huyền giả cảm thấy khó thở.

Chỉ là thời khắc này không ai rời đi, bọn hắn núp bên trong xem cuộc chiến đấu này.

Hai Huyền thánh chiến đấu, nhất cử nhất động đều khiến bọn hắn vô cùng kích động, cơ hội hiếm có không thể bỏ qua nếu không nhất định sẽ tiếc đến chết a.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Hai chương đụng nhau, đất trời rung chuyển, hai người đồng thời lùi về sau 2 bước, thần sắc ngưng trọng nhìn đối phương.

“Ta nói.” Thật lâu sau, Thiên Lư lười biếng ngáp một cái, cười tủm tỉm “Dù sao thực lực của chúng ta cũng không hơn kém bao nhiêu, trận đấu này đến đây được rồi, ngươi chỉ cần để thuộc hạ của ngươi lại, chính ngươi có thể rời đi nha.”

Ánh mắt Thánh Thiên xoẹt qua Dạ Nhược Ly, một luồng sát ý bắn ra.

Nữ tử này, quá kinh khủng, hôm nay nếu không giết nàng, đợi sau này nàng trở về Thương Khung giới vậy hần ta cũng không có biện pháp chỉ có thể trở mặt ếch nhìn thực lực của nàng tăng lên, lại báo thù tiên nhân.

Hần ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Ah, đúng rồi.” Thiên Lư trừng mắt nhìn, mắt to màu lam như bảo thạch xoẹt qua tia vui vẻ: “Đã quên nói cho ngươi biết, đã có người lên chỗ tiên nhân các ngươi, ha ha, ta đoán hiện giờ cơ nghiệp ngàn năm của tiên nhân đã bị hủy trong chốc lát rồi.”

“Cái gì?” Nội tâm mãnh liệt run lên, Thánh Thiên hung ác trừng mắt nhìn Thiên Lư: “Ngươi dùng biện pháp này gạt ta rồi đi? Quả nhiên là buồn cười, ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi?”

“Có tin hay không tùy ngươi, ta chỉ hảo tâm nhắc nhở ngươi thôi.”

Nắm chặt nắm đấm, Thánh Thiên muốn nói gì đó thì sau lưng vang lên thanh âm kinh hoàng: “Không tốt, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi bệ hạ, không tốt.”

Nghe thấy thanh âm này, tâm Thánh Thiên “Lộp bộp” rơi xuống, chẳng lẽ tiên nhân thật sự xảy ra chuyện?

“Bệ hạ, vừa rồi trưởng lão truyền tin nói chỗ ở của tiên nhân chúng ta bị người làm hỏng rồi.”

Hy vọng cuối cùng trong lòng cũng sụp đổ, Thánh Thiên nắm vạt áo trước ngực người nọ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi đem lời vừa rồi lặp lại một lần nữa cho ta nghe, tiên nhân đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ... Là một nam tử mặc y phục màu đỏ, có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, hần cười Cự Long, trực tiếp phá hủy cung điện, trưởng lão và các đệ tử cũng bị hần giết chết, cuối cùng trưởng lão mở cấm chế mới thoát được một mạng, nhưng tiên nhân kể cả đệ tử chỉ còn lại 10 người...”

“Nam tử mặc y phục màu đỏ? Cười Cự Long? Nam tử kia bao nhiêu tuổi? thực lực như thế nào?”

Nuốt nước bọt, nam tử trung niên run run rẩy rẩy nói: “Theo lời trưởng lão nói lại thì nam tử kia cỡ chừng 24 tuổi, thực lực thế nhưng lại là Huyền thánh, hần cười Cự Long thực lực cũng không thấp, chỉ một hơi thở rồng đã phá nát cung điện rồi.”

Nghe tin dữ, bước chân Thánh Thiên lao đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nghiễm nhiên không thể giữ bình tĩnh trước biến cố này.

Hơn một vạn đệ tử, hôm nay chỉ còn lại 10 người, đây đúng là họa diệt môn.

“Thương Khung giới! Ha ha!” Thánh Thiên ngửa đầu cười to, tiếng cười của hần ta ngập tràn chi ý điên cuồng, nửa ngày sau mới thu lại ý cười, ánh mắt lãnh khốc tỏa sát cơ mãnh liệt: “Thánh Thiên ta sẽ không diệt hết người Thương Khung giới, sẽ không làm người!”

Sau khi nói xong, nháy mắt Thánh Thiên đã nhảy lên, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này hần ta cũng không quan đến đám thuộc hạ, dù sao thì những người còn lại thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Huyền Hoàng, mang theo bọn hần tất nhiên sẽ chậm trễ.

Mà trưởng lão còn lại của tiên nhân muốn hần ta cứu vãn tình thế, nếu như chậm trễ trong giây lát nói không chừng lại xảy ra biến hóa khó lường.

“Xem ra yêu nghiệt thành công rồi.”

Dạ Nhược Ly nhìn theo bóng dáng của Thánh Thiên, thần sắc cuối cùng cũng giãn ra.

“Những năm gần đây, Thánh Thiên không có đột phá, nhưng thực lực vẫn tăng lên.” Thiên Lư lắc đầu, có chút tiếc hận thở dài: “Ta tuy rất muốn giết hần, đáng tiếc ta cũng không có thực lực, bất quá ta tin tưởng hần sẽ không sống được lâu đâu.”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Thiên Lư, hỏi: “Thiên Lư, ngươi có biết chỗ của 3 dược liệu Hồi Linh thảo, Băng Linh thánh quả và Cự Âm thủy giá không?”

Thiên Lư hơi sững sờ, nhíu nhíu mày: “Băng Linh thánh quả ở trên núi băng tuyết Thánh Sơn phương Bắc, Cự Âm thủy giá ở núi Huyền Âm phía Nam,

bất quá hai nơi này đều cực kỳ nguy hiểm, ngươi muốn những thứ này làm gì?”

“Bằng hữu của ta bị hủy đàn điền, ta cần 3 dược liệu kia để luyện chế đan dược.”

“Cái gì?” Thiên Lư trừng mắt đáng yêu, giật mình nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Ngươi có thể luyện chế ra đan dược kia? Đan điền bị hủy, nói như vậy vẫn cứu được?”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt cười, người khác không có biện pháp không có nghĩa là nàng cũng không có.

“Băng tuyết Thánh sơn, ta muốn đi xem.” Hỏa Viêm ngăn nội tâm đang kích động, sắc mặt kiên định nói: “Nhược Ly, Băng Linh thánh quả có hình dạng như thế nào, có thể miêu tả cho ta biết không? Ta nhất định sẽ mang nó trở về.”

Hàn Phong nhìn Hỏa Vũ Sa, trong mắt xoẹt qua tia ôn nhu khác thường: “Tiểu Sa Sa, nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng có chuyện gì đâu, nếu Hỏa Viêm đại ca đã chọn Băng tuyết Thánh sơn thì Cực Âm kia ta sẽ đi.”

Tên này vì theo đuổi Hỏa Vũ Sa mà ngay cả xưng hô đại ca cũng nói rồi.

“Thiên Lư, Hồi Linh thảo ở đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của Dạ Nhược Ly, Thiên Lư nao nao, cuối cùng thở dài, nói ra: “Ồ bên trong Thương Khung giới có một mảnh đất tên là không gian thần bí Phong Huyền đại lục, chỗ đó huyền khí nồng đậm với thế giới này hoàn toàn khác biệt nhau, ở trong Phong Huyền đại lục một năm thì ở bên ngoài chỉ có một tháng, Hồi Linh thảo mà ngươi nói cũng có trong Phong Huyền đại lục, nhưng muốn lấy được thì quá khó khăn rồi, cho nên chỗ đó so với Băng tuyết Thánh sơn hay Huyền Âm sơn đó đều nguy hiểm hơn rất nhiều.”

“Bất kể như thế nào, ta cũng muốn thử một lần.”

Thiên Lư hiển nhiên không ngờ tới nói đến mức này Dạ Nhược Ly vẫn muốn mạo hiểm.

Bất quá nàng vì bằng hữu mà dấn thân vào nguy hiểm thật khiến Thiên Lư vô cùng tán thưởng.

“Được, vậy ngươi cứ đi, chỉ là ở bên trong Phong Huyền đại lục có rất nhiều huyền giả, Huyền thánh cũng có rất nhiều, ngươi phải chú ý an toàn, trong 3 năm nhất định phải trở về, bằng không thì ngươi phải đợi đến lần sau cửa mới mở ra, bởi vì Phong Huyền đại lục vừa mới mở cách đây không lâu nên lần này cần phải dùng thực lực của ta để cường chế mở thêm lần nữa nên ta không thể đi cùng ngươi.”

Dạ Nhược Ly gật đầu, sắc mặt bình thản.

Lúc Cung Vô Y trở về Ly Phong quốc, Dạ Nhược Ly quyết định tiến vào Thương Khung giới, bởi lo lắng Thánh Thiên quay lại trả thù nên lần này dứt khoát đem tất cả mọi người cùng tiến vào.

Cung Vô Hải đem quốc sự ném cho người khác, mang theo hoàng hậu cũng chờ một chỗ để rời đi, ngay cả người nhà hoàng hậu cũng vì sợ uy hiếp nên cũng tiến vào Thương Khung giới.

Mà Âm Dạ các, Tử đại Huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh hay Lam gia, chỉ cần có quan hệ với Dạ Nhược Ly đều xuất phát vào Thương Khung giới.

Đợi đến lúc Thánh Thiên quay lại trả thù thì sớm đã không còn bóng dáng một ai, cho dù có thế nào cũng không tìm được người nào có quan hệ với Dạ Nhược Ly.

-----editor: aries mai-----

Trở lại Thương Khung giới, Dạ Nhược Ly thuận đường đi một chuyến đến thành chủ Thiên Lân thành.

Đoạn thời gian này, công tích của Dạ Nhược Ly ở Thánh Thiên thành truyền vào tai mọi người ở Thiên Lân thành, người cảm thấy may mắn có, hối hận cũng có, Lam Tùy Lạc rất may mắn lựa chọn đúng.

Về phần Vương gia vứt bỏ Dạ Nhược Ly chẳng những hối hận mất đi quan hệ tốt với Dạ Nhược Ly mà còn sợ hãi nàng quay lại tìm bọn hần tính sổ.

Không gian thần bí mở ra ngay bên trong Thánh Huyền sơn, Dạ Nhược Ly sắp xếp xong xuôi cho mọi người liền cùng Cung Vô Y, Thiên Lư tiến vào không gian thần bí.

Cung Vô Y lo lắng cho sự an toàn của Dạ Nhược Ly vốn muốn đi theo nhưng hần vừa bước chân vào một đạo ánh sáng bắn ra đẩy hần ra ngoài.

“Đây là chuyện gì?” Khuôn mặt tuần tú biến đổi, Cung Vô Y siết chặt tay, sắc mặt u ám.

“Không có khả năng!” Thiên Lư lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn cửa không gian thần bí: “Cứ cách 10 năm sẽ có 3 người Thương Khung giới có thể tiến vào, 10 năm gần đây chỉ có người đi vào, nàng là thứ hai, vì sao lại không thể vào? Chẳng lẽ có người nào đó vụng trộm lên vào?”

Nghĩ đến đây thần sắc Thiên Lư trầm xuống, nếu như có người tiến vào Phong Huyền đại lục, như vậy...

“Tiểu tử, ngươi yên tâm đi, Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có chuyện gì?” Võ võ bả vai Cung Vô Y, Thiên Lư ngáp một cái, nói: “Chúng ta vẫn nên chờ 3 tháng sau, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ bình an trở về.”

Cung Vô Y nhẹ gật đầu, nhưng bàn tay vẫn siết chặt, khuôn mặt tuấn mỹ không cho giấu tia lo lắng.

Nữ nhân, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ còn sống trở về...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 15: Họa thủy đông dẫn

Editor: aries mai

Phong Lâm thành, chính là tiểu thành hẻo lánh nhất của Phong Huyền đại lục, nơi đây bốn phía đều là núi, phong cảnh tuyệt đẹp, bởi có sơn mạch tinh huyền nên cho dù ở đây diện tích nhỏ, địa lý hiểm trở nhưng vẫn không ít người qua lại.

Nhưng hôm nay ở Phong Lâm thành xảy ra một chuyện...

“Ngươi có nghe chưa? Thời gian trước sơn mạch huyền tinh có dị tượng, đoán chừng tâm huyền tinh đã xảy ra chuyện.”

“Đúng vậy, Mặc gia cũng vì chuyện này mà dẫn người về phía sơn mạch huyền tinh, nghe nói là do gia chủ của Mặc gia dẫn đầu, ngay cả 2 vị trưởng lão Mặc gia cũng đi theo, hơn nữa nguyện ý trả 100 khối huyền tinh thạch làm thù lao.”

“Cái gì? Gia chủ Mặc gia dẫn đầu? Hẳn chính là cường giả Huyền tôn đỉnh phong nha, lần này đám người vào sơn mạch huyền tinh cũng an toàn hơn nhiều.”

“Vậy ngươi đi báo danh sao?”

“Đương nhiên đi, không đi chính là ngu ngốc, ha ha, đi, chúng ta cùng đi.”

Nguyên bản là một tiểu thành yên tĩnh, thời điểm xảy ra dị tượng thì thường xuyên có tiếng nghị luận xôn xao, mà hiển nhiên trong số đó đều nói đến Mặc gia ở Phong Lâm thành, nếu như không phải thế cũng sẽ không có nhiều người hướng đến Mặc gia dũng mãnh đi tới như vậy.

“Sơn mạch huyền tinh? Tâm huyền tinh?”

Lúc này, trên đường phố nhộn nhịp, thiếu nữ áo trắng dừng cước bộ, nghe tiếng nghị luận chung quanh, khóe môi nhẹ nhàng giương lên, con mắt màu đen hiện tia sáng khác thường.

“Nếu như có thể đạt được tâm huyền tinh, như vậy tu vi của ta nhất định sẽ tăng lên 1 tầng, hơn nữa vào Mặc gia có thể tìm hiểu thêm tin tức quý giá...”

Từ điểm, Dạ Nhược Ly không chút do dự hướng về phía Mặc gia.

Trên trời không gợn một chút mây, ở ngoài cửa Mặc gia bày một cái bàn gỗ, trước bàn gỗ là một lão già đang chấp bút viết tên người tới báo danh, bất quá người tới báo danh có hay không quá nhiều đi?

“Phong Huyền đại lục cùng Huyền Vũ đại lục, quả nhiên không cùng một cấp bậc.”

Dạ Nhược Ly sờ cằm, ánh mắt đảo qua từng người.

Dùng nhãn lực của nàng cũng không thể nhìn ra thực lực của những người tới báo danh, rất nhiều người tuổi còn trẻ cũng đã đi vào hàng ngũ Huyền Hoàng, cũng có Huyền tôn, chuyện nào ở Huyền Vũ đại lục căn bản không thể có được.

Cũng may người Phong Huyền đại lục không tiến vào Huyền Vũ đại lục, nếu không chắc chắn Huyền Vũ đại lục nhất định sẽ rơi vào họa diệt môn.

Từ sáng sớm đến xế chiều, người xếp hàng phía trước cuối cùng cũng voi bót, thật vất vả mới tới lượt Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó một thanh âm như làn gió nhẹ thoảng vào tai Dạ Nhược Ly.

“Vị cô nương này, ngươi cũng tới báo danh sao? Ha ha, một nữ tử như ngươi cần gì phải mạo hiểm như vậy? Chỉ cần ngươi đi theo bọn thiếu gia, bọn thiếu gia cam đoan sẽ cho ngươi cuộc sống giàu sang, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nhú mày, lạnh nhạt đảo mắt nhìn nam tử cầm y.

Nam tử cảm y thêm thường ngóng nhìn Dạ Nhược Ly, hung hăng nuốt nước miếng, khóe miệng nở nụ cười tự cho là anh tuấn, ra vẻ phong độ nhẹ nhàng loạng choạng mở quạt xếp trong tay.

“Là Mặc đại thiếu gia, Mặc Lăng, xem ra gã nhìn trúng cô nương này rồi.”

“Ồ Phong Lâm thành, nữ tử Mặc thiếu nhìn trúng không ai có thể tránh được bàn tay gã, ai, thật đáng tiếc, một nữ tử tuyệt sắc như thế...”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly thu hồi ánh nhìn, nhàn nhạt đảo qua lão giả chấp bút, nói: “Ta muốn ghi danh.”

Khóe môi Mặc Lăng cứng đờ, gã không nghĩ thiếu nữ này trực tiếp xem thường gã như vậy, khuôn mặt xoẹt qua tia tức giận, chỉ là gã vẫn ngăn chặn nội tâm bất mãn, lách người đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, khóe môi lại nở nụ cười vui vẻ.

“Ha ha, không thể không thừa nhận chiêu lật mềm buộc chặt này rất có hiệu quả, bốn thiếu gia rất có hứng thú đối với ngươi, nếu ngươi đã muốn đi sơn mạch huyền tinh thì bốn thiếu gia sẽ bảo hộ cho ngươi, phải biết bốn thiếu gia chính là Huyền Hoàng cấp thấp.”

30 tuổi đột phá đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục chưa tính là giỏi, dù sao với điều kiện ở Huyền Phong đại lục có nguồn huyền khí dồi dào tất nhiên thiên tài có vô số.

Nhưng dù sao 30 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng cũng có thể gọi là thiên tài rồi.

“Tránh ra!” Dạ Nhược Ly nhướn mày, lạnh giọng nói.

Mọi người giật mình, sững sờ nhìn thần sắc lạnh lùng của nữ tử.

Nàng biết rõ nàng đang nói chuyện với ai không? Mặc thiếu không chỉ là một cường giả Huyền Hoàng mà còn là Mặc đại thiếu gia, mà nữ tử này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, với thực lực của Mặc thiếu dùng đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết nàng.

Một nữ tử 20 tuổi có bao nhiêu thực lực? Nhiều lắm cũng chỉ là tinh Huyền sư đỉnh phong mà thôi.

“Ngươi nói cái gì?” Thần sắc Mặc Lăng trầm xuống, cũng không còn thái độ nhẹ nhàng, còn ngươi âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly, lạnh lùng nói.

“Ta lập lại một lần nữa, chớ ngoan không cản đường, ngươi tránh ra cho ta!”

Mọi người đều thích thú nhìn chuyện trước mắt, có vài người tiếc hận thở dài, bọn hắn cho rằng nữ tử dám đắc tội với Mặc đại thiếu gia sẽ không thể sống đến một khắc sau.

“Tiện nhân, bốn thiếu gia nhìn trúng ngươi chính là phúc khí của ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu? Ngươi cho rằng ngươi giỏi lắm sao? Thân là nữ nhân, chức trách của ngươi là phục vụ nam nhân, đây chính là số mệnh của nữ nhân!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, con mắt lạnh như băng nhìn dung nhan đầy cao ngạo của Mặc Lăng.

Bị nàng trừng mắt, Mặc Lăng rung mình một cái, chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên tia sợ hãi, nhưng nghĩ tới mình cư nhiên lại sợ một nữ tử càng làm gã tức giận.

“Mặc thiếu, ngươi sao lại gây khó dễ cho một nữ tử như vậy?”

Ngay lúc Mặc Lăng muốn nổi đóa, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Mọi người cùng nhìn lại, thấy nam tử vừa cất giọng nói, kinh ngạc nheo mắt, ai cũng không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây.

“Vu Lạc Kỳ? Ngươi dám quản chuyện của Mặc gia?” Mặc Lăng nhìn thấy người kia, sắc mặt hơi đổi, con mắt phát ra tia âm tàn, giống như muốn xé người ta ra từng miếng nhỏ.

Ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn Mặc Lăng, Vu Lạc Kỳ cũng không sợ hãi, dung nhan tuấn mỹ thủy chung không biến sắc: “Mặc thiếu, làm gì phải ép buộc? Ta xem vị cô nương này cũng không muốn đáp ứng ngươi, có một số việc không nên cưỡng cầu.”

“Ngươi...”

Mặc Lăng khế siết tay, gã biết bản thân là Huyền Hoàng cấp thấp không phải đối thủ của Vu Lạc Kỳ, nhưng nếu như cứ nhượng bộ chẳng phải nói cho mọi người biết Mặc Lăng gã dễ ức hiếp?

Vu Lạc Kỳ bình thường không hay can thiệp vào chuyện người khác, cũng không biết hôm nay hắn uống nhầm thuốc gì lại lên tiếng bênh vực kẻ yếu như thế.

Nếu như không phải lần này Mặc gia cần cao thủ đi làm bia đỡ đạn thì một Huyền Hoàng trung cấp như hắn lại dám âm ỉ trước mặt gã? Sớm đã chết từ lâu rồi.

“Lăng nhi.” Đột nhiên sau lưng Mặc Lăng vang lên thanh âm uy nghiêm, làm đứt suy nghĩ của gã.

Mục Lăng khẽ chấn động, hung hăng trừng mắt nhìn Vu Lạc Kỳ, quay người về phía phát ra âm thanh: “Phụ thân, người đến cũng không sai biệt lắm, chúng ta nên xuất phát chứ ạ?”

“Ừ.” Mặc gia chủ nhẹ gật đầu, ánh mắt ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly, nhàn nhạt nói: “Vu công tử, còn vị cô nương này, tiểu nhi thất lễ mong hai vị chớ trách, hôm nay người đến cũng không sai biệt lắm, vậy chúng ta xuất phát đến sơn mạch huyền tinh.”

Nghe vậy, người phía sau Dạ Nhược Ly có chút thất vọng vì hết trò hay để xem.

Dạ Nhược Ly thu lại sát ý trong lòng, theo người Mặc gia tiến vào sơn mạch huyền tinh, dọc đường đi nàng cảm nhận được một ánh mắt âm lãnh luôn nhìn nàng chằm chằm, nhưng cũng không để ý.

Nàng nghĩ Mặc Lăng chỉ là hạng tôm tép mà thôi, người khiến nàng kiêng kỵ chính là Mặc gia chủ, Huyền tôn đỉnh phong.

“Phụ thân, Vu Lạc Kỳ thật quá đáng, còn nữ nhân kia nữa, quả thật không biết tốt xấu, hai người kia con đều không muốn bỏ qua.” Thanh âm Mặc Lăng đầy ngoan lệ, thật giống như hai người kia có mối thù không đội trời chung, cừ thù giết cha.

Mặc gia chủ nhìn nhi tử mà mình yêu thương nhất, khe khẽ thở dài: “Lăng nhi, con đừng quên mục đích chúng ta tới đây, Vu Lạc Kỳ là Huyền Hoàng, một Huyền Hoàng tất nhiên Mặc gia sẽ không để vào mắt, bất quá Huyền Hoàng làm bia đỡ đạn không biết hơn tình Huyền sư hết bao nhiêu lần, nếu như con muốn trả thù thì có thể phái bọn hắn đi vào sơn động dò xét, như vậy không phải tận dụng rất tốt sao? Nhi tử, con phải nhớ kỹ, làm gia chủ phải biết tính toán xa hơn, có thể lợi dụng được tuyệt đối không nên lãng phí.”

“Vâng, phụ thân, nhi tử hiểu rồi.”

Con mắt Mặc Lăng sáng lên, khóe môi nở nụ cười âm hiểm.

Bởi vì hai người này và đội ngũ duy trì một khoảng cách nhất định vì vậy không nghe thấy lời này, nếu không tất cả mọi người sẽ không cùng Mặc gia tiến vào sơn động.

Mục đích của Mặc gia khi chiêu mộ nhân tài chính là đem bọn hắn làm bia đỡ đạn...

Dị tượng xảy ra ở nơi u tối nhất của sơn động, đám người Dạ Nhược Ly vừa đến đã cảm nhận được huyền khí chấn động mạnh mẽ bên trong sơn động, chỉ là huyền khí chấn động kia làm tu vi của họ tăng vọt.

“Chính là nơi này.” Nội tâm Mặc Lăng vui vẻ, con mắt âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ: “Vi đảm bảo sự an toàn, hai người vào trong dò đường đi.”

Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly sao lại không biết Mặc Lăng chính là muốn mượn chuyện công trả thù riêng, đừng nói bọn họ, có ai không biết được tâm địa bất lương của gã chứ? Bất quá, không có ai dám đứng ra lên tiếng.

Muốn hại nàng?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, im lặng bước về phía sơn động, thấy vậy Vu Lạc Kỳ trầm mặc một lát rồi đuổi theo sau, bởi vì thời khắc này bọn hắn không còn sự lựa chọn.

“Hừ!” Nhìn bóng lưng 2 người dần khuất, Mặc Lăng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xoẹt tia ngoan lệ.

Tiện nhân, đây chính là kết cục của ngươi, dám cự tuyệt bổn thiếu gia, ta sẽ cho ngươi biết không có nam nhân bảo hộ, ngươi có thể làm được chuyện gì? Trên đời này ngoại trừ Mặc Lăng gã ra còn có ai bảo hộ được cho ngươi?

Vu Lạc Kỳ có thể sao? Đúng vậy, hắn là Huyền Hoàng trung cấp nhưng sau lưng hắn không hề có thế lực chống đỡ, cho nên chỉ bằng hai người bọn họ vào sơn động chính là cử tử nhất sinh! (9 đường chết, 1 đường sống).

Trong sơn động vô cùng âm u ẩm ướt, mà trên vách đá lại vẽ những sơ đồ Huyền thú mơ hồ, có lẽ phiến đá này có lịch sử rất lâu rồi.

“Chúng ta vốn không quen biết, vì sao ngươi lại giúp ta?” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng con đường phía trước, nhàn nhạt hỏi.

Vu Lạc Kỳ nao nao, ánh mắt lạnh lùng trong tròng có tia đau đớn: “Năm năm trước, Mặc Lăng nhìn trúng muội muội ta, bởi vì nàng không thuận theo, kết quả bị Mặc Lăng lăng nhục đến chết, nhìn thấy ngươi ta lại nhớ đến nàng, ta chỉ là không muốn bị kịch năm xưa lại tái diễn.”

Chắc hẳn, Mặc Lăng cũng không biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ không để Vu Lạc Kỳ sống sót.

Mà hắn tới đây cũng vì tâm huyền tinh, nếu như có được tâm huyền tinh thực lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt, báo thù chỉ là chuyện trong tầm tay, bất quá nguyên bản vì không có thế lực chống đỡ nên hắn sẽ không đại đột gây xung đột với Mặc gia.

Thế nhưng hôm nay nhìn thấy nữ tử này bị gây khó dễ, hắn không tự chủ được nhớ đến muội muội hắn ngày xưa, vì vậy hắn không thể trở mặt nhìn bị kịch lại tái diễn, bằng không thì muội muội đã chết nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

“Rống!”

Trong giây lát, một tiếng gào thét vang vọng phía chân trời, làm lung lay cả sơn động.

“Là ai? Dám lớn mật quấy rầy sự nghỉ ngơi của bản thú?”

Vừa dứt lời, một ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên từ chỗ sâu nhất của sơn động lan ra, đợi đến lúc ánh sáng ấy lan qua vùng phụ cận thì hai người mới nhìn rõ đây chính là một Hỏa Hồ, thân hình khổng lồ uy mãnh, ngăn chặn con đường phía trước.

“Thú tôn đỉnh phong – Hỏa Hồ?” Vu Lạc Kỳ biến sắc, hẳn không thể ngờ được sơn động này lại có Thú tôn đỉnh phong.

“Đi!”

Con mắt khẽ chớp, Dạ Nhược Ly cười âm hiểm, giữ chặt tay Vu Lạc Kỳ chạy ra ngoài.

ở bên ngoài sơn động, mọi người cũng nghe thấy tiếng gào thét, tất cả đều nhìn nhau, không cần phải nói cũng biết hai người dò đường kia chắc chắn đã bị Huyền thú ăn thịt rồi.

Mặc Lăng đắc ý tươi cười, nhưng gã cũng không vui vẻ được lâu, khóe môi bỗng nhiên cứng lại.

Chỉ vì, gã nghe thấy bên trong sơn động vang lên tiếng kêu cứu...

“Cứu mạng a, Huyền thú Thú tôn đỉnh phong đến rồi, mau mau đến cứu chúng ta a.”

“Gặp không may!” Mặc gia chủ biến sắc, lão nghe rõ ràng tiếng kêu cứu ở gần cửa sơn động, lúc này chẳng còn tâm trạng quan tâm đến uy nghiêm của gia chủ, thất kinh hô: “Nhanh, các người mau trở lại sơn động, không cho phép mang theo Huyền thú ra ngoài!”

Lão tuy là Huyền tôn đỉnh phong nhưng mới đột phá chưa được bao lâu, sao có thể so sánh với Huyền thú? Huống chi lão mang tộc nhân đến đây cũng không phải muốn đối địch với Huyền thú kia, nếu để Huyền thú kia đi ra nhất định sẽ gây tổn thất nghiêm trọng đến Mặc gia.

Vừa dứt lời, liền gặp hai người từ trong sơn động đi ra, lại nhìn Hỏa Hồ, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, trong lòng không ngừng oán thán Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ.

Rất nhanh vọt tới đám người kia, Dạ Nhược Ly khẽ cong môi, hào hứng nồng đượm nhìn trận chiến: “Một chiêu hạ thủy đông đảo cũng không tệ.”

Vu Lạc Kỳ nhìn nữ tử bên cạnh, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo xoẹt qua ý cười, thời khắc này hẳn mới biết được dụng ý của nàng.

Xem ra muốn hại nàng nhất định phải chuẩn bị tinh thần bị nàng hại lại.

“Chư vị, cảm vũ khí của các người lên, chuẩn bị chiến đấu, Lăng nhi, con lui về phía sau, phải tránh, không thể tiến lên.”

Lúc này Mặc gia chủ không rảnh tìm Dạ Nhược Ly tính sổ, vội vàng rút kiếm, thần sắc ngưng trọng nhìn Huyền thú trước mặt.

Mà những lời nói của Mặc gia chủ lấy Mặc Lăng làm trọng, gã vội vàng chạy về phía những người cuối cùng, núp vào, sợ trận chiến này làm liên lụy đến gã.

Ai cũng không chú ý đến lúc mọi người cùng nhau chiến đấu với Hỏa Hồ thì Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ đã lặng lẽ biến mất...

“Thật nhiều huyền tinh thạch nha, lại không biết tâm huyền tinh có tồn tại không?”

Sơn động ẩm ướt, dài đến mấy chục mét, Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ chỉ đi trong chốc lát đã tìm thấy một đồng tinh thạch, cũng may ngoại trừ Thú tôn đỉnh phong Hỏa Hồ bên ngoài, ở đây không còn nguy hiểm, cả đoạn đường vô cùng suôn sẻ.

Nhìn thấy trước mắt là một động mộ huyền tinh, ngay cả tâm trí kiên định như Dạ Nhược Ly cũng không tránh khỏi kích động.

Ngàn năm sau, huyền tinh thạch sớm đã biến mất, mà ở bên trong Thương Khung giới huyền tinh thạch lại thừa thót quý hiếm, nhưng trước mắt nàng lại là một động mộ huyền tinh thạch.

Những huyền tinh thạch này nếu cầm tới Huyền Vũ đại lục thì sẽ oanh tạc đến cỡ nào?

“Khó trách, cường giả ở Phong Huyền đại lục lại nhiều như thế.”

Đáy lòng phát ra tiếng thở dài, Dạ Nhược Ly thả hơn trăm thanh trường kiếm, nhưng mặc dù có thể không chế được trăm thanh kiếm nhưng muốn thu hoạch nhiều huyền tinh thạch cũng cần tiêu hao không ít thời gian.

Ánh mắt Vu Lạc Kỳ ngốc trệ nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn chưa từng thấy người nào lại không chế được nhiều kiếm đến vậy, hơn nữa kiếm pháp cũng cực kỳ lưu loát, rõ ràng không làm hư tổn đến huyền tinh thạch.

“Thật đúng là đồ biến thái, không biết thực lực nàng như thế nào, ta cảm nhận được thực lực của nàng không kém, ít nhất cũng không thấp hơn ta, mà nàng thoạt nhìn cũng mới 20 tuổi.”

Chừng 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục cũng không phải là chuyện hiếm lạ, thực sự có những thiên tài còn giỏi hơn, nhưng với thực lực của nàng chắc hẳn không đến vài năm nữa có thể đột phá lên Huyền tôn.

“Rất cuộc cũng xong.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly đảo qua chồng huyền tinh thạch trên mặt đất, khẽ nhíu mày: “Vì sao không có tâm huyền tinh, chẳng lẽ tin tức là giả? Bất quá có thể có được nhiều huyền tinh thạch cũng không uổng chuyến này.”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly đem đại bộ phận huyền tinh thạch thu vào, trong đó có một phần nhỏ cho Vu Lạc Kỳ.

Vu Lạc Kỳ cũng không từ chối ý tốt của Dạ Nhược Ly, hẳn tới đây cũng vì muốn gia tăng thực lực, tuy không có vận may chiếm được tâm huyền tinh nhưng những huyền tinh thạch cũng có khả năng giúp hắn đột phá.

“Được rồi, chúng ta nên đi ra.”

Dạ Nhược Ly quay người, vừa định đi ra, lại nhãn nhin không được mà đánh đoàn người Mặc gia một cái.

Mặc gia chủ thật vất vả mới có thể tiêu diệt Hỏa Hồ kia, nhưng phải trả cái giá thật lớn, mặc dù những cường giả đến báo danh còn sót lại được mấy người, nhưng lão cũng không có chút đau lòng, còn nghĩ có thể tiết kiệm được thù lao của lão.

Lòng lão đau nhức chính là Mặc gia mang theo hai cường giả Huyền tôn nay đã chết một.

Đây là Huyền tôn, không phải Huyền Hoàng, bồi dưỡng một Huyền tôn dễ dàng lắm sao?

Lúc này nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ xuất hiện ở chỗ sâu trong sơn động, lão sao không biết đã xảy ra chuyện gì? Lúc này mắt đỏ trừng mắt nhìn hai người, nghiêm nghị quát lớn: “Hai người các ngươi, thật to gan, lại dám hại người Mặc gia, còn không mau đem tâm huyền tinh giao ra đây? Có lẽ bốn gia chủ sẽ hảo tâm để các ngươi toàn thân.”

Lão đã sớm nhận định tâm huyền tinh nhất định đã bị hai người lấy được, nhưng thì sao chứ? Cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn giao lại cho lão mà thôi.

Chỉ cần đoạt lấy tâm huyền tinh, không chừng lão có thể đột phá lên Huyền thánh, Mặc gia có thể gia nhập vào đội ngũ nhất lưu thế lực (thế lực hạng nhất), sau này còn ai dám xem thường người Mặc gia nữa?

Nghĩ như vậy, Mặc gia chủ có cảm xúc muốn cười to, đối với Dạ Nhược Ly cầm lấy tâm huyền tinh cũng là tình thế bất buộc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Chương 16: Huyền tôn trung cấp.

Trước cửa sơn động đã bị người Mặc gia cản trở, phía sau lại không còn đường lui, lần này Mặc gia chủ nghĩ bọn họ có chạy đằng trời cũng không thoát.

Vu Lạc Kỳ siết chặt tay, con ngươi trong tròng lạnh lùng xoẹt qua tia hung ác cùng kiên quyết.

“Đồ vật các ngươi muốn ở trong tay ta, không liên quan đến nàng, để nàng rời khỏi nơi này đi.”

“Ha ha,” Mặc Lăng cười to hai tiếng, con ngươi ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ: “Buông tha nàng? Làm sao có thể? Tiệp nhân kia dám can đảm không thuận theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sao phải buông tha nàng? Bất quá nếu nàng đã không chết dưới móng Thú tôn, bốn thiếu gia cũng không nhẫn tâm để nàng chết, chỉ là từ nay về sau, nàng chính là nô lệ của bốn thiếu gia, cả đời chỉ có thể sống trong ác mộng, ha ha ha...”

Nhìn khuôn mặt dần tái nhợt của Vu Lạc Kỳ, Mặc Lăng lại càng vui vẻ, tâm tình không thoải mái lúc này cũng bị quét sạch.

“Vu Lạc Kỳ ngươi không phải thích làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hừ, không có thực lực mà dám thể hiện, bốn thiếu gia muốn người nhìn xem nữ nhân này hầu hạ như thế nào dưới thân ta.”

Mỗi lời nói của gã là thần sắc Vu Lạc Kỳ lạnh thêm một phần, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác, con ngươi lạnh lùng trong tròng nhìn chằm chằm vào Mặc Lăng.

Bỗng nhiên, sau lưng có một bàn tay đặt lưng vai hấn.

Thân hình thon dài nao nao, Vu Lạc Kỳ chậm rãi quay đầu, vì vậy dung nhan lạnh lùng tuyệt sắc của nữ tử phóng đại trước mặt.

“Ngươi lặp lại những lời mới nói lúc nãy một lần nữa cho ta.”

Thanh âm này như vân thanh phong nhật, không hề nghe ra bất cứ cảm xúc nào, nhưng những lời này xâm nhập vào nội tâm làm đáy lòng Mặc Lăng phát ra tia sợ hãi, nụ cười cứng đờ trên khóe môi.

Hung hăng nuốt nước miếng, khuôn mặt Mặc Lăng bối rối, nhưng nhìn thấy đám người bên cạnh tâm tình hoảng sợ cũng buông lỏng, cười lạnh nói: “Ta lặp lại thì sao nào? Loại tiện nhân như ngươi cũng chỉ xứng để nam nhân đùa giỡn, ngươi cho rằng ngươi thanh cao lắm sao? Tự cho mình là nhất, bốn thiếu gia nhìn trúng ngươi là vinh hạnh cho ngươi lắm rồi.”

Dạ Nhược Ly lạnh nhạt nhìn Mặc Lăng, áo trắng không gió mà bay lên, tóc đen khẽ vuốt má hồng, từ đầu đến cuối cũng không hề động đậy gì thể nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được nàng đang áp chế sự tức giận.

“Hừ!”

Mặc Lăng không cho là đúng, ở trong mắt gã, nữ tử này căn bản không thể gây tổn thương cho gã được.

“Ân?” Mặc gia chủ dường như phát hiện ra chuyện gì đó, thần sắc hơi đổi: “Không tốt, Mặc Lăng, nhanh đến sau lưng phụ thân!”

Ngay lúc này, Dạ Nhược Ly xuất nhẫn Huyền Linh trong tay ra, một vòng bạch quang lóe sáng, bóng dáng như sét đánh bay về phía Mặc Lăng.

“Vũ nhục chủ tử ta, chết!”

Thanh âm lạnh lùng bá khí vang lên, Mặc Lăng không kịp hoàn hồn đã nhìn thấy nam tử áo trắng ngay trước mặt, bàn tay nam tử kia ưu nhã giơ lên, hung hăng chưởng vào lồng ngực Mặc Lăng.

Dưới khí thế áp bức của Bạch Hổ, thần sắc Mặc Lăng tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ biến sắc, thò tay ra kéo Mặc Lăng ra phía sau lưng mình, thần sắc ngưng trọng nhìn nam tử áo trắng xuất hiện bất ngờ kia.

Nhìn thấy đánh lén không đắc thủ, nam tử áo trắng dừng bước chân, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng nhìn đám người trước mặt.

Dung mạo nam tử này cực kỳ tuấn mỹ, ưu nhã mà lạnh lùng cùng tập trung trên người hấn, hai khí tức này vốn dĩ không nên xuất hiện cùng lúc nhưng hết lần này đến lần khác ở trên người hấn bức ra lại có cảm giác rất hài hòa.

Vu Lạc Kỳ ở Phong Lâm thành cũng được xem là nam tử tuấn mỹ khó gặp, thế nhưng so sánh với nam nhân trước mặt lại ảm đạm thất sắc, tựa hồ như quanh thân nam nhân này tỏa ra ánh sáng thần thánh, cho dù là ai cũng không thể áp chế được vầng hào quang của hấn.

Bạch Hổ ưu nhã đưa tay, chưởng phong lăng lệ ác liệt đánh về phía Mặc gia chủ.

Biến sắc, Mặc gia chủ giao Mặc Lăng cho trưởng lão Mặc gia, vội vàng gấp rút ngăn trở công kích của đối phương.

“Oanh!”

Hai chưởng xung đột với nhau, Bạch Hổ lui về sau mấy bước, dung nhan tuấn mỹ có vài phần ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả nhiên không phải Thú tôn cao cấp như hấn có thể đấu lại.

Thế nhưng dám vũ nhục chủ nhân của hấn, cho dù có trả giá đắt đến thế nào hấn nhất định cũng sẽ tru sát!

“Hừ, Thú tôn cao cấp cũng muốn chống lại ta, muốn chết?”

Tuy trong lòng Mặc gia chủ vô cùng ngạc nhiên, nam tử này cư nhiên có thể đỡ được một chưởng của lão chỉ lùi về sau mấy bước quả thật không tưởng tượng được, nhưng Thú tôn cao cấp cũng không thể nào bằng Thú tôn đỉnh phong, đây chính là chân lý bất biến.

Vì vậy Mặc gia chủ cũng không để Bạch Hổ vào mắt.

“Cái gì? Thú tôn cao cấp?” Mặc Lăng đột nhiên trừng to mắt, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly không còn thêm thường như lúc đầu mà bây giờ đổi thành ganh ghét cùng hận ý.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà nữ tử này lại có được Huyền thú Thú tôn cao cấp? Ngay cả bản thân gã đường đường là Mặc đại thiếu gia cũng không được đãi ngộ như vậy, thật không biết nàng dám phải vận cứt chó gì.

“Àm àm!”

Ngay lúc này son động đột nhiên rung chuyển, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Dạ Nhược Ly siết tay, thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía, nàng cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, tại sao lại rung động mạnh như vậy.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Mặc Lăng đại biến, vội vàng bắt lấy giá đặt nền bên cạnh, nhưng lúc gã vừa chạm tay vào, giá đặt nền bỗng nhiên nhúc nhích, thấy vậy Mặc Lăng cả kinh, vội vàng buông tay.

“Oanh!”

Lúc Mặc Lăng vừa mới thả tay ra, đột nhiên dưới chân Dạ Nhược Ly xuất hiện một hố đen, không hề đề phòng, thân thể nàng rơi xuống hố đen ấy.

“Chủ nhân!”

Bạch Hổ quay người lại trùng hợp thấy cảnh tượng này, lúc này dung nhan tuấn mỹ đại biến, mà hắn cũng không quản được nhiều như vậy, thả người nhảy vào hang động, cùng với Dạ Nhược Ly biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lỗ đen chậm rãi khép lại, nơi đây dần yên tĩnh trở lại, dường như chưa hề phát sinh ra chuyện gì...

--- -----editor: aries mai-----

Thân thể hai người rơi thẳng tấp vào hang động, thật lâu sau cũng chưa tiếp xúc với mặt đất, cảm nhận được tốc độ rơi xuống, Dạ Nhược Ly không khỏi cười khổ một tiếng.

Nàng gặp nhiều kẻ thù như vậy đều không chết, chẳng lẽ lại trở thành Huyền tôn duy nhất bị ngã chết?

“Bạch Hổ, trở về Huyền Linh giới đi.”

Dạ Nhược Ly sớm đã cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Hổ, thời khắc này cần phải giảm thiểu hy sinh, cho nên nàng giờ chiếc nhẫn thu hồi Bạch Hổ.

Nhưng thật lâu sau cũng không có động tĩnh...

“Bạch Hổ!” Dạ Nhược Ly nhíu mày, kêu.

Muốn thu hồi Bạch Hổ thì cần phải có sự đồng ý của hắn, nếu hắn không muốn trở về, Dạ Nhược Ly cũng không có biện pháp a.

“Chủ nhân, theo ta mà nói chết có gì đáng sợ?” Thanh âm ưu nhã truyền tới lại chứa tia ôn nhu cùng kiên định: “Nếu muốn ta bỏ chủ nhân một mình chạy trốn thì không bằng cùng người đối mặt với cùng sinh cùng tử, huống chi chúng ta chưa chắc đã chết!”

Chậm rãi thả tay xuống, Dạ Nhược Ly bắt đầu dĩ vãng, thể nhưng nàng cũng biết tính cách của Bạch Hổ, việc hắn đã quyết định cho dù là mệnh lệnh của nàng cũng không nghe theo.

Nhưng lúc này ở trong son động đen kịt bỗng nhiên có điểm chiếu sáng...

Dạ Nhược Ly không khỏi cúi đầu nhìn lại, phát hiện chính mình gần tiếp cận với mặt đất mà tốc độ rơi xuống cũng chậm dần, cuối cùng hai người bình yên vô sự rơi xuống.

“Cái này... Đây là có chuyện gì?”

Đứng vững, Dạ Nhược Ly nhìn bốn phía, xem xét sơ qua không khỏi ngây ngẩn người, tiếp theo đó chính là sự kinh hãi.

“Là mộ huyền tinh thạch thật lớn, tại sao lại có mộ huyền tinh thạch lớn như thế? Còn có những cái này...” Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến góc trông được liệu, con người màu đen không khỏi kích động: “Bồ Đề diệp, còn có quả sung, Thanh Long thảo, những dược liệu này ở đại lục cực kỳ hiếm có, không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây, đáng tiếc lại có có Hồi Linh thảo.”

Ngóng nhìn khuôn mặt vui vẻ của Dạ Nhược Ly, Bạch Hổ chậm rãi giương khóe môi, ánh mắt màu hổ phách ẩn chứa ý cười.

“Có những dược liệu này, ta có thể luyện chế đan dược đột phá Huyền tôn rồi...”

Dạ Nhược Ly kiềm chế nội tâm kích động, cẩn thận hái dược liệu xuống, rồi ném vào nhẫn Huyền Linh, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía mộ huyền tinh thạch, lúc này bên trong mộ phát ra ánh sáng màu đỏ, chậm rãi tán ra.

“Tâm huyền tinh? Đúng vậy, xác thực là tâm huyền tinh.”

Không nghĩ tới tâm huyền tinh lại ở chỗ này, vận khí của nàng không phải tốt quá rồi, bất quá cũng nên cảm tạ Mặc Lăng, nếu không phải gã không cần

thận trọng phải cơ quan sao nàng có thể rơi xuống đây chứ.

“Đợi một chút!”

Dạ Nhược Ly thu liễm, ánh mắt nhìn về phía trung tâm mỏ huyền tinh thạch.

Chỗ đó có khối tâm huyền tinh im im lặng lặng nằm đó, nhìn thấy cảnh tượng như vậy ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không tự chủ được mà há hốc mồm, sững sờ nhìn về phía trung tâm khoáng mỏ.

“Hai tâm huyền tinh? Không nghĩ tới ở đây lại có đến hai huyền tinh.”

Nội tâm nàng không ngừng dâng trào, nhưng rất nhanh sau đó bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào hai khối kia, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

“Bạch Hổ, ngươi lui về sau đi!”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nâng tay, bên cạnh nàng xuất hiện vô số thanh kiếm.

Chúng kiếm vây bao người Dạ Nhược Ly, lập tức nàng vung tay lên vô số thanh kiếm kia phóng đến chỗ tâm huyền tinh, bởi vì khổng chế khá nhiều kiếm nên cần tiêu hao không ít huyền khí, một lát sau, Dạ Nhược Ly đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Bạch Hổ muốn giúp nàng nhưng biết thời khắc này hẳn không có chút tác dụng...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mà lúc này bên cạnh Dạ Nhược Ly chồng chất vô số huyền tinh thạch, huyền tinh thạch này so với phiến đá lúc này còn lớn hơn biết bao nhiêu lần, nếu đem hết chỗ huyền tinh thạch này ra ngoài, không biết sẽ oanh tạc đến mức nào.

Qua một buổi, Dạ Nhược Ly rút cuộc cũng thu tay, nhìn về phía huyền tinh thạch, thỏa mãn cười: “Có thể rồi, kế tiếp nên hấp thụ tâm huyền tinh.”

Bàn tay vung lên đem tất cả huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền Linh, chợt ánh mắt nàng nhìn về hai khối tâm huyền tinh.

“Bạch Hổ, ngươi hộ pháp cho ta, kế tiếp, ta muốn hấp thụ tâm huyền tinh...”

Tu luyện không để ý thời gian, nửa tháng trôi qua lặng lẽ...

Trong sơn động, nữ tử nhắm mắt khoanh chân, áo trắng tung bay, mà trước mặt nàng là một khối tâm huyền tinh, huyền lực trong tâm huyền tinh trào ra thâm nhập vào cơ thể nữ tử kia.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, thân thể nữ tử run lên, khí thế cường đại dâng trào, bao phủ khắp sơn động.

Nàng chậm rãi mở mắt, ngắm nhìn lòng bàn tay mình, khóe môi có chút dương lên: “Huyền tôn trung cấp, cuối cùng cũng đạt được, nếu như hấp thụ khối còn lại chắc hẳn sẽ đột phá lên Huyền tôn cao cấp, bất quá không gấp, hiện tại ta có thể luyện Chế tôn linh đan, đồng dạng có thể đột phá Huyền tôn cao cấp.”

Phải áo trắng, Dạ Nhược Ly đứng dậy, ngắm nhìn sơn động, nói: “Bạch Hổ, chúng ta vào trong xem, không biết bên trong chứa vật gì.”

“Được.” Bạch Hổ nhẹ gật đầu, bên môi nở nụ cười ưu nhã.

Con đường sơn động này thập phần dài đằng đặc, trên đường cũng không hề có nguy hiểm gì, đồng dạng cũng không phát hiện ra vật gì, thế nhưng không hiểu tại sao Dạ Nhược Ly cảm nhận được phía trước nhất định có bảo vật.

Không lâu sau dần hiện lên tia bạch quang, Dạ Nhược Ly vô thức hí hóp mắt, lúc hai người xuyên qua bạch quang thì một Huyền thú khổng lồ đập vào mắt họ.

Thân hình Huyền thú này vô cùng to lớn, bộ dạng hung ác, đang canh giữ một tòa nhà cổ, nhưng nhìn thấy Huyền thú này, sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, nắm chặt tay, thân thể không khỏi run lên, con mắt màu đen chứa đầy hận thù.

“Thao Thiết (*)! Vì cái gì? Vì cái gì hung thú Thao Thiết lại ở đây?”

(*): bị bôm lần mò cũng đoán được đại khái đây là con ác thú trong thần thoại Tung Cù, hay khắc trên đồ trang trí, đại biểu cho sự tham ăn.

“Chủ nhân, người bình tĩnh lại chút!” Bạch Hổ vội vàng đề bả vai Dạ Nhược Ly, ánh mắt lạnh lùng hiện tia đau lòng: “Nó không phải Thao Thiết ngàn năm sau, thực lực Thao Thiết này cũng không mạnh như vậy, hơn nữa dường như nó chưa thức tỉnh...”

Dạ Nhược Ly từ từ thả lỏng bàn tay, thần sắc dần dần khôi phục sự bình tĩnh.

Dựa vào khí tức nàng có thể cảm nhận được đây là đồng loại của kẻ thù nàng, nhưng không phải là nó.

Chỉ là nàng vĩnh viễn không thể quên chuyện của ngàn năm sau.

Thao Thiết thực lực Huyền thánh đỉnh phong tập kích Thiên Tinh đế quốc, tất cả các cường giả Huyền thánh cũng không phải là đối thủ của nó, mất thấy thiên hạ Thiên Tinh đế quốc sắp bị hủy diệt, cuối cùng Kỳ Lân lựa chọn đồng quy vu tận (*) với Thao Thiết.

(*): cùng chết.

Từ khi xuyên không đến đây, nàng ‘thiếu đi hồi ức của Kỳ Lân nhưng không có nghĩa là nàng quên.

Mà nàng có thực lực cường hãn cùng thuật luyện đan không ai bì kịp lại không bảo hộ tốt hộ vệ của mình, chuyện này đồng thời cũng trở thành nỗi đau của nàng, vĩnh viễn không thể liền sẹo...

“Bạch Hổ, thừa dịp nó chưa tỉnh, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, trên khuôn mặt đầy vẻ kiên định: “Bởi vì ta không muốn mất đi bất kỳ ai nữa, cũng không muốn bị kịch ngày trước tiếp diễn nữa.”

Thao Thiết sống trên đời này là một hiểm họa, hiện giờ thực lực của nàng chưa đủ nhưng một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở lại, tiêu diệt hiểm họa này.

Hơn nữa nàng đối với đồ vật Thao Thiết bảo hộ có chút hứng thú...

Phong Lâm thành, phố lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền tin tức mới nhất.

“Các người nghe gì chưa? Thiên tài đệ nhất Phong Lâm thành chúng ta, năm nay gần 24 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng trung cấp – Vu Lạc Kỳ, nửa tháng trước đắc tội với Mặc gia, bị Mặc gia bắt giữ, nghe nói 3 ngày sau đem hắn ra hành quyết.”

“Tin tức nửa tháng trước ta đã biết rồi, ai, thật sự là đáng thương, Vu Lạc Kỳ cũng thật là xui xẻo, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Mặc gia, Mặc gia há có thể dễ hấn động vào sao?”

“Ha ha, ta còn nghe Vu Lạc Kỳ vì một nữ tử mà đắc tội với Mặc đại thiếu gia.”

Lúc mọi người đang trò chuyện rôm rả không ai để ý đến trên đường phố một nữ tử áo trắng xoẹt qua đám người, nhanh chóng hướng về phía Mặc gia...

Lúc này trong địa lao Mặc gia, hai tay Vu Lạc Kỳ dán vào tường, quần áo tả tơi, làn da trắng nõn lại đầy vết roi đáng sợ đến giật mình, khóe miệng hằn rỉ máu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mặc Lăng.

“Người có nói hay không, tâm huyền tinh ở đâu?” Mặc Lăng phát phát tay, độc ác hỏi.

Cười lạnh một tiếng, bên môi Vu Lạc Kỳ nở nụ cười trào phúng: “Ta đã nói ta chỉ đạt được huyền tinh thạch không có tâm huyền tinh, tin hay không tùy người, cho dù có giết ta cũng không có tâm huyền tinh.”

“Ha ha, người cho rằng bản thiếu gia ngốc sao?” Mặc Lăng cười to hai tiếng, ánh mắt âm lãnh quán lấy Vu Lạc Kỳ: “Mỏ huyền tinh thạch lớn như vậy nhưng trong tay người chỉ có một chút, những huyền tinh thạch và tâm huyền tinh nhất định là trong tay tiện nhân kia, mà chúng ta đã truyền tin tức ra ngoài, 3 ngày sau sẽ đem người đi xử quyết, chắc hẳn tiện nhân kia rất nhanh sẽ tìm đến cửa, ha ha...”

Sắc mặt Vu Lạc Kỳ đại biến, nắm chặt tay, dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi xiềng xích: “Mặc Lăng, đám người Mặc gia các người nhất định sẽ chết không yên thân!”

“BA~!”

Roi dài hung hăng quất lên khuôn mặt tuấn mỹ của Vu Lạc Kỳ, ngay lập tức vết máu chảy ra đặc biệt kinh người.

“Người dám mắng? Người lại mắng? Bản thiếu gia khó chịu với tên mặt trắng như người từ lâu rồi, hôm nay bản thiếu gia sẽ biến người thành một tên hề, hơn nữa còn phế đi thực lực của người, xem người có gì để kêu gào?”

Dứt lời, roi dài lại quất lên người Vu Lạc Kỳ, trên roi lại có một lớp tiêu nóng, cứ như thế mà quán lấy người hắn.

Đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân, nhưng Vu Lạc Kỳ cắn răng chịu đựng, hận ý trong mắt dày đặc, từ đầu đến cuối không hề phát ra tiếng động nào.

“Con mẹ nó, ai cho phép người dùng ánh mắt đó nhìn bản thiếu gia, hiện tại bản thiếu gia sẽ phế người.”

Mặc Lăng rút con dao bên cạnh ra, hung hăng đâm vào cánh tay Vu Lạc Kỳ, nhưng thời khắc mũi dao sắp cắm vào thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Oanh!”

Thân thể Mặc Lăng run lên, đao trên tay rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn phía ngoài cửa.

“Cái này... Đây là chuyện gì?”

Nữ tử từ bên ngoài bước thẳng vào đại môn Mặc gia hướng đến sân nhỏ.

Phía sau nàng là đám người Mặc gia đã ngã xuống, những người còn lại hung hăng nuốt nước miếng, lại lui về sau vài bước, không dám ngăn cản người trước mặt.

“Nữ nhân kia là ai? Sao nàng lại đến Mặc gia?”

“Ồ, nàng không phải là nữ tử nửa tháng trước sao? Lúc báo danh ta đứng sau lưng nàng, lúc ấy Mặc đại thiếu gia nhìn trúng nàng, chính Vu Lạc Kỳ đã giải vây giúp nàng, bây giờ nàng tới Mặc gia đại khái là vì Vu Lạc Kỳ?”

“Cái gì? Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi, Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong, đại khái dùng một tay cũng dễ giết nàng rồi, ai, đáng tiếc cho một nữ tử trọng tình nghĩa.”

Trong đám người tiếc hận cũng có, thảm than cũng có, xem kịch vui cũng có, ai cũng nghĩ rằng nữ tử này phải chết là điều không thể nghi ngờ.

“Là người? Hừ, người còn dám tới đây nạp mạng?”

Mặc gia chủ dẫn đầu cao thủ Mặc gia đi ra, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, chợt lão nở nụ cười lạnh.

“Nếu như người ngoan ngoãn giao tâm huyền tinh ra đây, nói không chừng bốn gia chủ sẽ cho người chết toàn thây.”

Cho dù nàng có Huyền thú Thú tôn cao cấp thì sao? Huyền thú kia căn bản không phải là đối thủ của lão, mà thời gian trôi qua cũng chỉ có nửa tháng nhất định là nàng chưa kịp hấp thụ tâm huyền tinh, chắc hẳn vẫn còn trên người nàng.

Đáng tiếc, lão quá coi thường Dạ Nhược Ly, có được 5 thần quyết tất nhiên tốc độ hấp thụ của Dạ Nhược Ly đã lên tới siêu việt rồi.

“Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly nhìn Mặc gia chủ, mặt không biểu tình nói: “Thả hắn ra, bằng không thì hôm nay chính là ngày diệt vong của Mặc gia!”

“Ha ha!” Như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, Mặc gia chủ không khỏi cười ha hả, khinh thường nói: “Diệt Mặc gia ta? Chỉ bằng người? Người cho rằng người có tư cách sao?”

“Có tư cách hay không thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, trong nháy mắt Huyền Linh bỗng nhiên bắn ra vô số đạo quang rơi bên cạnh Dạ Nhược Ly, ngay lập tức chứng thụ đều hiện thân trước mặt mọi người.

“Huyền thú?” Sắc mặt Mặc gia chủ hơi đổi, lão đương nhiên cảm nhận được những Huyền thú này có thực lực không hề thấp.

Chợt ánh mắt lão nhìn chiếc nhẫn trên tay Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua một vòng bất buộc.

“Ha ha, lão tử đã thật lâu rồi chưa ra ngoài, Mặc gia chết tiệt kia ngay cả chủ nhân lão tử cũng dám khi dễ, lão tử nhất định sẽ tiễn các người đi tây thiên.”

Chu Tước liêu lĩnh cười ha ha, tóc đỏ nhảy múa trong gió, ánh mắt đỏ rực hùng hục lửa giận.

Hắn đã sớm thức mắc tại sao chủ nhân không cho hắn xuất chiến, hiện tại đây chính là thời cơ để hắn có thể đánh thống khoái một lần, để cho đám người này đến kiếp sau cũng phải nhớ cho kỹ không nên đối địch với chủ nhân Chu Tước hắn.

“Tên Huyền tôn đỉnh phong này ta muốn đích thân xử trí, những người còn lại tùy ý các người, một tên cũng không để lại!”

Nàng muốn biết nếu sử dụng Vạn Kiếm Quy Tông đối đầu với Huyền tôn đỉnh phong có bao nhiêu chênh lệch...

“Hừ, thật sự buồn cười, chỉ bằng người mà muốn đấu cùng ta?”

Mặc gia chủ kinh thường câu môi, thế nhưng nụ cười của lão chưa giữ được lâu thì đột nhiên cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn nữ tử đang đi về phía lão.

Tay nữ tử cầm trường kiếm, áo trắng tung bay, tóc đen chơi đùa trong gió, quanh thân nàng tản mát ra khí thế cường đại, dung nhan tuyệt sắc ngưng tụ hàn ý.

“Huyền tôn trung cấp?” Sắc mặt hơi đổi ngay lập tức khôi phục lại nguyên trạng, Mặc gia chủ cười lạnh một tiếng: “Ta không thể không thừa nhận người rất thiên tài, ở Phong Huyền đại lục không ai siêu việt bằng người, nhưng ngàn vạn lần người không nên đối địch với Mặc gia, hôm nay chính là ngày cuối cùng của thiên tài nhà người!”

Theo lời nói Mặc gia, tiếng nghị luận lại bắt đầu nổi lên.

“Cái gì? Huyền tôn trung cấp? Nàng mới 20 tuổi a? Là Huyền tôn trung cấp thật sao?”

“Không thể nào? Thiên tài tới mức nào? Lâu gia bảo Lâu Phi Mặc chính là đệ nhất thiên tài Thương Khung giới, hôm nay cũng tròn 20 tuổi vừa vận đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong, đã được xem là thiên tài có một không hai rồi, nàng chẳng phải so với Lâu thiếu chủ lại cần thiên tài hơn?”

“Chắc chắn, 20 tuổi Huyền tôn trung cấp, xác thực có thể xưng là đệ nhất thiên tài rồi, nếu như nàng có thể nhẫn nhịn chờ đột phá lên Huyền thánh rồi hãy tìm Mặc gia, lúc đó đương nhiên Mặc gia sẽ không phải là đối thủ của nàng, người trẻ tuổi đúng là dễ xúc động a.”

Mặc dù biết rõ thực lực của Dạ Nhược Ly nhưng không ai nguyện tin tưởng nàng sẽ thắng.

Dù sao đẳng cấp cũng khác biệt, Huyền tôn trung cấp sao có thể thắng Huyền tôn cao cấp? Cái đó và tự tìm đường chết có gì khác nhau? Căn bản không hề có khả năng thắng.

“Ngươi muốn tìm cái chết, bản gia chủ sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thần sắc tối sầm, Mặc gia chủ tung chưởng hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài, theo bọn hắn nghĩ lát nữa chỉ có thể nhìn thấy một cỗ thi thể mà thôi.

Nhưng lại để mọi người thất vọng chính là Dạ Nhược Ly cứ như vậy mà thoát khỏi công kích của Mặc gia chủ.

Cái này... Điều này sao có thể? Mặc gia chủ lại không đánh chết nàng? Trùng hợp, cái này nhất định là trùng hợp, nhưng trùng hợp không có nhiều như vậy, rất nhanh nàng nhất định sẽ bị Mặc gia chủ đánh chết!

Kế tiếp Dạ Nhược Ly cũng không có trốn tránh mà nghênh đón chưởng lực, hai luồng khí tức bộc phát làm bụi bay mờ mịt nhưng Dạ Nhược Ly chỉ vèn vèn lùi về sau mấy bước, Mặc gia chủ vẫn không giết được nàng.

Lúc này không chỉ quần chúng vây xem mà ngay cả sắc mặt Mặc gia chủ cũng có chút khó coi.

Thời điểm này mọi người ai cũng nhìn chăm chú hai người giao phong (đánh nhau), tuy Dạ Nhược Ly có chút chật vật nhưng vẫn như cũ không bị tổn thương gì nghiêm trọng.

Thời gian dần trôi qua ánh mắt mọi người dần thay đổi, đầy kinh ngạc nhìn nữ tử áo trắng phiêu nhiên.

“Điều này sao có thể?”

“Huyền tôn trung cấp rõ ràng thua Huyền tôn cao cấp một bậc nhưng lại không làm gì được nàng?”

“Biến thái, thật sự là biến thái đến 10 phần, cái này cũng quá đả kích người rồi, vì cái gì giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như thế?”

Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, phất bụi trên áo trắng, nhìn Mặc gia chủ đang ngày càng ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả thật Huyền tôn trung cấp không thể nào sánh bằng, nếu như không phải Huyền tôn đỉnh phong nhất định sẽ không bức nàng chật vật đến mức này, quả nhiên thực lực chênh lệch quá lớn...

“Ngươi thử ném một chiêu này của ta xem thế nào?”

Vừa dứt lời, hơn trăm thanh kiếm bay lượn trên không trung, thân kiếm tỏa ra hàn khí, làm mọi người không lạnh mà run.

“Đây là chiêu thức gì?”

Mặc gia chủ nao nao rất nhanh phục hồi lại tâm trạng, thời khắc này lão không được phân tâm.

Lúc này hơn trăm thanh kiếm rất nhanh xoẹt qua trời cao như mũi tên rồi cùng phóng tới chỗ Mặc gia chủ, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải khiếp sợ.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ đương nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

Lão vội vàng rút đại đao ngăn chặn trường kiếm, không lâu sau cũng chút lực bất tòng tâm, lúc này không cẩn thận bị thanh kiếm đâm trúng.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, chợt ánh mắt nhìn Bạch Hổ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, một cỗ ấn ý từ tâm mà sinh.

“Đáng chết! Vì sao lại có nhiều kiếm như vậy?”

Mặc gia chủ đồ mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt, coi như lão vung đao ngăn chặn phía trước thì phía sau lại có khí thế cường đại đánh úp tới, cảm nhận được hô hấp phía sau tâm Mặc gia chủ cả kinh, vội vàng quay người giờ đao bỏ về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ âm hiểm cười, rất nhanh thu hồi công kích, ưu nhã lách mình tránh khỏi đại đao của Mặc gia chủ.

Chỉ trong chớp mắt trường kiếm sau lưng đâm mạnh vào lưng lão, thân thể Mặc gia chủ run lên, chậm rãi quay người, hai mắt gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly cùng Bạch Hổ: “Các ngươi hèn hạ!”

Những lời này dường như dùng tất cả khí lực cuối cùng để nói ra, sau đó thân thể đổ xuống mặt đất, cho đến chết hai mắt vẫn mở to nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

“Mặc gia chủ chết rồi?”

“Cái này...Sao có thể? Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong a.”

“Tuy hai người liên thủ hơn nữa đánh lên thành công nhưng kiếm của nàng lại xuyên thủng người Mặc gia chủ đã chứng minh thực lực của nàng, thiếu nữ này thật sự là biến thái mà.”

Mặc gia chủ chết khiến đám người Mặc gia cũng không có tinh thần chiến đấu, lúc này đều quay đầu bỏ chạy, thế nhưng Chu Tước sao có thể bỏ qua cho bọn hắn? Lập tức phun hỏa, đốt cháy tất cả.

“Nói, Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly tiện tay ngăn hộ vệ Mặc gia, lạnh giọng hỏi.

“Trong...Trong địa lao...”

Hộ vệ hung hăng nuốt nước miếng, run rẩy vươn tay, chỉ về một hướng.

Nói xong lời này, vạt áo của gã được buông lỏng, bị ném xuống đất, sau đó bóng dáng áo trắng biến mất, hướng về phía kia chạy đến...

Trong địa lao âm u hiển nhiên cũng biết bên ngoài có chuyện nhưng lại không cho là đúng, trong mắt gã không ai có thể làm tổn thương đến phụ thân gã.

“Hừ, ngươi nhất định đang chờ nữ nhân kia tới cứu ngươi, ha ha, quả nhiên là buồn cười, nàng mặc dù có Huyền thú Thú tôn cao cấp nhưng cũng không phải là đối thủ của cha ta, hôm nay không ai có thể cứu được ngươi đâu, ha ha ha.”

“Àm ăm!”

Nhưng mà Mặc Lăng vừa nói xong, đại môn địa lao đã bị đá văng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 16: Huyền tôn trung cấp.

Trước cửa son động đã bị người Mặc gia cản trở, phía sau lại không còn đường lui, lần này Mặc gia chủ nghĩ bọn họ có chạy đằng trời cũng không thoát.

Vu Lạc Kỳ siết chặt tay, con ngươi trong tròng lạnh lùng xoẹt qua tia hung ác cùng kiên quyết.

“Đồ vật các ngươi muốn ở trong tay ta, không liên quan đến nàng, để nàng rời khỏi nơi này đi.”

“Ha ha,” Mặc Lăng cười to hai tiếng, con ngươi ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ: “Buông tha nàng? Làm sao có thể? Tiệp nhân kia dám can đảm không thuận theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sao phải buông tha nàng? Bất quá nếu nàng đã không chết dưới móng Thú tôn, bốn thiếu gia cũng không nhẫn tâm để nàng chết, chỉ là từ nay về sau, nàng chính là nô lệ của bốn thiếu gia, cả đời chỉ có thể sống trong ác mộng, ha ha ha...”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vu Lạc Kỳ, Mặc Lăng lại càng vui vẻ, tâm tình không thoải mái lúc này cũng bị quét sạch.

“Vu Lạc Kỳ ngươi không phải thích làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hừ, không có thực lực mà dám thể hiện, bốn thiếu gia muốn người nhìn xem nữ nhân này hầu hạ như thế nào dưới thân ta.”

Mỗi lời nói của gã là thần sắc Vu Lạc Kỳ lạnh thêm một phần, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác, con ngươi lạnh lùng trong tròng nhìn chằm chằm vào Mặc Lăng.

Bỗng nhiên, sau lưng có một bàn tay đặt lưng vai hắn.

Thân hình thon dài nao nao, Vu Lạc Kỳ chậm rãi quay đầu, vì vậy dung nhan lạnh lùng tuyệt sắc của nữ tử phóng đại trước mặt.

“Ngươi lặp lại những lời mới nói lúc này một lần nữa cho ta.”

Thanh âm này như vân thanh phong nhật, không hề nghe ra bất cứ cảm xúc nào, nhưng những lời này xâm nhập vào nội tâm làm đáy lòng Mặc Lăng phát ra tia sợ hãi, nụ cười cứng đờ trên khóe môi.

Hung hăng nuốt nước miếng, khuôn mặt Mặc Lăng bối rối, nhưng nhìn thấy đám người bên cạnh tâm tình hoảng sợ cũng buông lỏng, cười lạnh nói: “Ta lặp lại thì sao nào? Loại tiện nhân như ngươi cũng chỉ xứng để nam nhân đùa giỡn, ngươi cho rằng ngươi thanh cao lắm sao? Tự cho mình là nhất, bốn thiếu gia nhìn trúng ngươi là vinh hạnh cho ngươi lắm rồi.”

Dạ Nhược Ly lạnh nhạt nhìn Mặc Lăng, áo trắng không gió mà bay lên, tóc đen khẽ vuốt má hồng, từ đầu đến cuối cũng không hề động đậy gì thế nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được nàng đang áp chế sự tức giận.

“Hừ!”

Mặc Lăng không cho là đúng, ở trong mắt gã, nữ tử này căn bản không thể gây tổn thương cho gã được.

“Ân?” Mặc gia chủ dường như phát hiện ra chuyện gì đó, thần sắc hơi đổi: “Không tốt, Mặc Lăng, nhanh đến sau lưng phụ thân!”

Ngay lúc này, Dạ Nhược Ly xuất nhẫn Huyền Linh trong tay ra, một vòng bạch quang lóe sáng, bóng dáng như sét đánh bay về phía Mặc Lăng.

“Vũ nhục chủ tử ta, chết!”

Thanh âm lạnh lùng bá khí vang lên, Mặc Lăng không kịp hoàn hồn đã nhìn thấy nam tử áo trắng ngay trước mặt, bàn tay nam tử kia ưu nhã giơ lên, hung hăng chưởng vào lồng ngực Mặc Lăng.

Dưới khí thế áp bức của Bạch Hổ, thần sắc Mặc Lăng tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ biến sắc, thò tay ra kéo Mặc Lăng ra phía sau lưng mình, thần sắc ngưng trọng nhìn nam tử áo trắng xuất hiện bất ngờ kia.

Nhìn thấy đánh lén không đắc thủ, nam tử áo trắng dừng bước chân, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng nhìn đám người trước mặt.

Dung mạo nam tử này cực kỳ tuấn mỹ, ưu nhã mà lạnh lùng cùng tập trung trên người hắn, hai khí tức này vốn dĩ không nên xuất hiện cùng lúc nhưng hết lần này đến lần khác ở trên người hắn bức ra lại có cảm giác rất hài hòa.

Vu Lạc Kỳ ở Phong Lâm thành cũng được xem là nam tử tuấn mỹ khó gặp, thế nhưng so sánh với nam nhân trước mặt lại ảm đạm thất sắc, tựa hồ như quanh thân nam nhân này tỏa ra ánh sáng thần thánh, cho dù là ai cũng không thể áp chế được vầng hào quang của hắn.

Bạch Hổ ưu nhã đưa tay, chưởng phong lăng lệ ác liệt đánh về phía Mặc gia chủ.

Biến sắc, Mặc gia chủ giao Mặc Lăng cho trưởng lão Mặc gia, vội vàng gấp rút ngăn trở công kích của đối phương.

“Oanh!”

Hai chưởng xung đột với nhau, Bạch Hổ lui về sau mấy bước, dung nhan tuấn mỹ có vài phần ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả nhiên không phải Thú tôn cao cấp như hắn có thể đấu lại.

Thế nhưng dám vũ nhục chủ nhân của hắn, cho dù có trả giá đắt đến thế nào hắn nhất định cũng sẽ tru sát!

“Hừ, Thú tôn cao cấp cũng muốn chống lại ta, muốn chết?”

Tuy trong lòng Mặc gia chủ vô cùng ngạc nhiên, nam tử này cư nhiên có thể đỡ được một chưởng của lão chỉ lùi về sau mấy bước quả thật không tưởng tượng được, nhưng Thú tôn cao cấp cũng không thể nào bằng Thú tôn đỉnh phong, đây chính là chân lý bất biến.

Vì vậy Mặc gia chủ cũng không để Bạch Hổ vào mắt.

“Cái gì? Thú tôn cao cấp?” Mặc Lăng đột nhiên trừng to mắt, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly không còn thêm thường như lúc đầu mà bây giờ đổi thành ganh ghét cùng hận ý.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà nữ tử này lại có được Huyền thú Thú tôn cao cấp? Ngay cả bản thân gã đường đường là Mặc đại thiếu gia cũng không được đãi ngộ như vậy, thật không biết nàng dám phải vận cút chó gì.

“Àm ăm!”

Ngay lúc này son động đột nhiên rung chuyển, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Dạ Nhược Ly siết tay, thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía, nàng cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, tại sao lại rung động mạnh như vậy.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Mặc Lăng đại biến, vội vàng bắt lấy giá đặt nền bên cạnh, nhưng lúc gã vừa chạm tay vào, giá đặt nền bỗng nhiên nhúc nhích, thấy vậy Mặc Lăng cả kinh, vội vàng buông tay.

“Oanh!”

Lúc Mặc Lăng vừa mới thả tay ra, đột nhiên dưới chân Dạ Nhược Ly xuất hiện một hố đen, không hề đề phòng, thân thể nàng rơi xuống hố đen ấy.

“Chủ nhân!”

Bạch Hổ quay người lại trùng hợp thấy cảnh tượng này, lúc này dung nhan tuấn mỹ đại biến, mà hắn cũng không quản được nhiều như vậy, thả người nhảy vào hang động, cùng với Dạ Nhược Ly biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lỗ đen chậm rãi khép lại, nơi đây dần yên tĩnh trở lại, dường như chưa hề phát sinh ra chuyện gì...

--- -----editor: aries mai-----

Thân thể hai người rơi thẳng tấp vào hang động, thật lâu sau cũng chưa tiếp xúc với mặt đất, cảm nhận được tốc độ rơi xuống, Dạ Nhược Ly không khỏi cười khổ một tiếng.

Nàng gặp nhiều kẻ thù như vậy đều không chết, chẳng lẽ lại trở thành Huyền tôn duy nhất bị ngã chết?

“Bạch Hổ, trở về Huyền Linh giới đi.”

Dạ Nhược Ly sớm đã cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Hổ, thời khắc này cần phải giảm thiểu hy sinh, cho nên nàng giờ chiếc nhẫn thu hồi Bạch Hổ.

Nhưng thật lâu sau cũng không có động tĩnh...

“Bạch Hổ!” Dạ Nhược Ly nhíu mày, kêu.

Muốn thu hồi Bạch Hổ thì cần phải có sự đồng ý của hắn, nếu hắn không muốn trở về, Dạ Nhược Ly cũng không có biện pháp a.

“Chủ nhân, theo ta mà nói chết có gì đáng sợ?” Thanh âm ưu nhã truyền tới lại chứa tia ôn nhu cùng kiên định: “Nếu muốn ta bỏ chủ nhân một mình chạy trốn thì không bằng cùng người đối mặt với cùng sinh cùng tử, huống chi chúng ta chưa chắc đã chết!”

Chậm rãi thả tay xuống, Dạ Nhược Ly bắt đầu dĩ vãng, thế nhưng nàng cũng biết tính cách của Bạch Hổ, việc hắn đã quyết định cho dù là mệnh lệnh của nàng cũng không nghe theo.

Nhưng lúc này ở trong son động đen kịt bỗng nhiên có điểm chiếu sáng...

Dạ Nhược Ly không khỏi cúi đầu nhìn lại, phát hiện chính mình gần tiếp cận với mặt đất mà tốc độ rơi xuống cũng chậm dần, cuối cùng hai người bình yên vô sự rơi xuống.

“Cái này... Đây là có chuyện gì?”

Đứng vững, Dạ Nhược Ly nhìn bốn phía, xem xét sơ qua không khỏi ngây ngẩn người, tiếp theo đó chính là sự kinh hi.

“Là mộ huyền tinh thạch thật lớn, tại sao lại có mộ huyền tinh thạch lớn như thế? Còn có những cái này...” Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến góc trồng dược liệu, con người mau đen không khỏi kích động: “Bồ Đề diệp, còn có quả sung, Thanh Long thảo, những dược liệu này ở đại lục cực kỳ hiếm có, không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây, đáng tiếc lại có có Hồi Linh thảo.”

Ngống nhìn khuôn mặt vui vẻ của Dạ Nhược Ly, Bạch Hổ chậm rãi giương khóe môi, ánh mắt màu hổ phách ẩn chứa ý cười.

“Có những dược liệu này, ta có thể luyện chế đan dược đột phá Huyền tôn rồi...”

Dạ Nhược Ly kiểm chế nội tâm kích động, cẩn thận hái dược liệu xuống, rồi ném vào nhẫn Huyền Linh, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía mộ huyền tinh thạch, lúc này bên trong mộ phát ra ánh sáng màu đỏ, chậm rãi tán ra.

“Tâm huyền tinh? Đúng vậy, xác thực là tâm huyền tinh.”

Không nghĩ tới tâm huyền tinh lại ở chỗ này, vận khí của nàng không phải tốt quá rồi, bất quá cũng nên cảm tạ Mặc Lăng, nếu không phải gã không cẩn thận đụng phải cơ quan sao nàng có thể rơi xuống đây chứ.

“Đợi một chút!”

Dạ Nhược Ly thu liễm, ánh mắt nhìn về phía trung tâm mỏ huyền tinh thạch.

Chỗ đó có khối tâm huyền tinh im im lặng lặng nằm đó, nhìn thấy cảnh tượng như vậy ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không tự chủ được mà há hốc mồm, sững sờ nhìn về phía trung tâm khoáng mỏ.

“Hai tâm huyền tinh? Không nghĩ tới ở đây lại có đến hai huyền tinh.”

Nội tâm nàng không ngừng dâng trào, nhưng rất nhanh sau đó bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào hai khối kia, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

“Bạch Hồ, ngươi lui về sau đi!”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nâng tay, bên cạnh nàng xuất hiện vô số thanh kiếm.

Chúng kiếm vây bao người Dạ Nhược Ly, lập tức nàng vung tay lên vô số thanh kiếm kia phóng đến chỗ tâm huyền tinh, bởi vì khổng chế khá nhiều kiếm nên cần tiêu hao không ít huyền khí, một lát sau, Dạ Nhược Ly đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Bạch Hồ muốn giúp nàng nhưng biết thời khắc này hẳn không có chút tác dụng...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mà lúc này bên cạnh Dạ Nhược Ly chồng chất vô số huyền tinh thạch, huyền tinh thạch này so với phiến đá lúc nãy còn lớn hơn biết bao nhiêu lần, nếu đem hết chỗ huyền tinh thạch này ra ngoài, không biết sẽ oanh tạc đến mức nào.

Qua một buổi, Dạ Nhược Ly rút cuộc cũng thu tay, nhìn về phía huyền tinh thạch, thỏa mãn cười: “Có thể rồi, kế tiếp nên hấp thụ tâm huyền tinh.”

Bàn tay vung lên đem tất cả huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền Linh, chợt ánh mắt nàng nhìn về hai khối tâm huyền tinh.

“Bạch Hồ, ngươi hộ pháp cho ta, kế tiếp, ta muốn hấp thụ tâm huyền tinh...”

Tu luyện không để ý thời gian, nửa tháng trôi qua lặng lẽ...

Trong sơn động, nữ tử nhắm mắt khoanh chân, áo trắng tung bay, mà trước mặt nàng là một khối tâm huyền tinh, huyền lực trong tâm huyền tinh trào ra thâm nhập vào cơ thể nữ tử kia.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, thân thể nữ tử run lên, khí thế cường đại dâng trào, bao phủ khắp sơn động.

Nàng chậm rãi mở mắt, ngẩng nhìn lòng bàn tay mình, khóe môi có chút dương lên: “Huyền tôn trung cấp, cuối cùng cũng đạt được, nếu như hấp thụ khối còn lại chắc hẳn sẽ đột phá lên Huyền tôn cao cấp, bất quá không gấp, hiện tại ta có thể luyện Chế tôn linh đan, đồng dạng có thể đột phá Huyền tôn cao cấp.”

Phủi áo trắng, Dạ Nhược Ly đứng dậy, ngẩng nhìn sơn động, nói: “Bạch Hồ, chúng ta vào trong xem, không biết bên trong chứa vật gì.”

“Được.” Bạch Hồ nhẹ gật đầu, bên môi nở nụ cười ưu nhã.

Con đường sơn động này thập phần dài đằng đặc, trên đường cũng không hề có nguy hiểm gì, đồng dạng cũng không phát hiện ra vật gì, thế nhưng không hiểu tại sao Dạ Nhược Ly cảm nhận được phía trước nhất định có bảo vật.

Không lâu sau dần hiện lên tia bạch quang, Dạ Nhược Ly vô thức hít mắt, lúc hai người xuyên qua bạch quang thì một Huyền thú khổng lồ đập vào mắt họ.

Thân hình Huyền thú này vô cùng to lớn, bộ dạng hung ác, đang canh giữ một tòa nhà cổ, nhưng nhìn thấy Huyền thú này, sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, nắm chặt tay, thân thể không khỏi run lên, con mắt màu đen chứa đầy hận thù.

“Thao Thiết (*)! Vì cái gì? Vì cái gì hung thú Thao Thiết lại ở đây?”

(*): bị bơm lên mỏ cũng đoán được đại khái đây là con ác thú trong thần thoại Tung Cù, hay khắc trên đồ trang trí, đại biểu cho sự tham ăn.

“Chủ nhân, người bình tĩnh lại chút!” Bạch Hồ vội vàng đề bả vai Dạ Nhược Ly, ánh mắt lạnh lùng hiện tia đau lòng: “Nó không phải Thao Thiết ngàn năm sau, thực lực Thao Thiết này cũng không mạnh như vậy, hơn nữa dường như nó chưa thức tỉnh...”

Dạ Nhược Ly từ từ thả lỏng bàn tay, thần sắc dần dần khôi phục sự bình tĩnh.

Dựa vào khí tức nàng có thể cảm nhận được đây là đồng loại của kẻ thù nàng, nhưng không phải là nó.

Chỉ là nàng vĩnh viễn không thể quên chuyện của ngàn năm sau.

Thao Thiết thực lực Huyền thánh đỉnh phong tập kích Thiên Tinh đế quốc, tất cả các cường giả Huyền thánh cũng không phải là đối thủ của nó, mất thấy thiên hạ Thiên Tinh đế quốc sắp bị hủy diệt, cuối cùng Kỳ Lân lựa chọn đồng quy vu tận (*) với Thao Thiết.

(*): cùng chết.

Từ khi xuyên không đến đây, nàng ‘thiếu đi hồi ức của Kỳ Lân nhưng không có nghĩa là nàng quên.

Mà nàng có thực lực cường hãn cùng thuật luyện đan không ai bì kịp lại không bảo hộ tốt hộ vệ của mình, chuyện này đồng thời cũng trở thành nỗi đau của nàng, vĩnh viễn không thể liền sẹo...

“Bạch Hổ, thừa dịp nó chưa tỉnh, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, trên khuôn mặt đầy vẻ kiên định: “Bởi vì ta không muốn mất đi bất kỳ ai nữa, cũng không muốn bị kịch ngày trước tiếp diễn nữa.”

Thao Thiết sống trên đời này là một hiểm họa, hiện giờ thực lực của nàng chưa đủ nhưng một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở lại, tiêu diệt hiểm họa này.

Hơn nữa nàng đối với đồ vật Thao Thiết bảo hộ có chút hứng thú...

Phong Lâm thành, phố lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền tin tức mới nhất.

“Các người nghe gì chưa? Thiên tài đệ nhất Phong Lâm thành chúng ta, năm nay gần 24 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng trung cấp – Vu Lạc Kỳ, nửa tháng trước đắc tội với Mặc gia, bị Mặc gia bắt giữ, nghe nói 3 ngày sau đem hắn ra hành quyết.”

“Tin tức nửa tháng trước ta đã biết rồi, ai, thật sự là đáng thương, Vu Lạc Kỳ cũng thật là xui xẻo, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Mặc gia, Mặc gia há có thể dễ hân đặng vào sao?”

“Ha ha, ta còn nghe Vu Lạc Kỳ vì một nữ tử mà đắc tội với Mặc đại thiếu gia.”

Lúc mọi người đang trò chuyện rôm rả không ai để ý đến trên đường phố một nữ tử áo trắng xoẹt qua đám người, nhanh chóng hướng về phía Mặc gia...

Lúc này trong địa lao Mặc gia, hai tay Vu Lạc Kỳ dán vào tường, quần áo tả tơi, làn da trắng nõn lại đầy vết roi đáng sợ đến giật mình, khóe miệng hằn rỉ máu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mặc Lăng.

“Người có nói hay không, tâm huyền tinh ở đâu?” Mặc Lăng phát phát tay, độc ác hỏi.

Cười lạnh một tiếng, bên môi Vu Lạc Kỳ nở nụ cười trào phúng: “Ta đã nói ta chỉ đạt được huyền tinh thạch không có tâm huyền tinh, tin hay không tùy người, cho dù có giết ta cũng không có tâm huyền tinh.”

“Ha ha, người cho rằng bản thiếu gia ngốc sao?” Mặc Lăng cười to hai tiếng, ánh mắt âm lãnh quán lấy Vu Lạc Kỳ: “Mô huyền tinh thạch lớn như vậy nhưng trong tay người chỉ có một chút, những huyền tinh thạch và tâm huyền tinh nhất định là trong tay tiên nhân kia, mà chúng ta đã truyền tin tức ra ngoài, 3 ngày sau sẽ đem người đi xử quyết, chắc hân tiên nhân kia rất nhanh sẽ tìm đến cửa, ha ha...”

Sắc mặt Vu Lạc Kỳ đại biến, nắm chặt tay, dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi xiềng xích: “Mặc Lăng, đám người Mặc gia các người nhất định sẽ chết không yên thân!”

“BA~!”

Roi dài hung hăng quất lên khuôn mặt tuấn mỹ của Vu Lạc Kỳ, ngay lập tức vết máu chảy ra đặc biệt kinh người.

“Người dám mắng? Người lại mắng? Bản thiếu gia khó chịu với tên mặt trắng như người từ lâu rồi, hôm nay bản thiếu gia sẽ biến người thành một tên hề, hơn nữa còn phế đi thực lực của người, xem người có gì để kêu gào?”

Dứt lời, roi dài lại quất lên người Vu Lạc Kỳ, trên roi lại có một lớp tiêu nóng, cứ như thế mà quán lấy người hắn.

Đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân, nhưng Vu Lạc Kỳ cắn răng chịu đựng, hận ý trong mắt dày đặc, từ đầu đến cuối không hề phát ra tiếng động nào.

“Con mẹ nó, ai cho phép người dùng ánh mắt đó nhìn bản thiếu gia, hiện tại bản thiếu gia sẽ phế người.”

Mặc Lăng rút con dao bên cạnh ra, hung hăng đâm vào cánh tay Vu Lạc Kỳ, nhưng thời khắc mũi dao sắp cắm vào thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Oanh!”

Thân thể Mặc Lăng run lên, đao trên tay rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn phía ngoài cửa.

“Cái này... Đây là chuyện gì?”

Nữ tử từ bên ngoài bước thẳng vào đại môn Mặc gia hướng đến sân nhỏ.

Phía sau nàng là đám người Mặc gia đã ngã xuống, những người còn lại hung hăng nuốt nước miếng, lại lui về sau vài bước, không dám ngăn cản người trước mặt.

“Nữ nhân kia là ai? Sao nàng lại đến Mặc gia?”

“Ồ, nàng không phải là nữ tử nửa tháng trước sao? Lúc báo danh ta đứng sau lưng nàng, lúc ấy Mặc đại thiếu gia nhìn trúng nàng, chính Vu Lạc Kỳ đã giải vây giúp nàng, bây giờ nàng tới Mặc gia đại khái là vì Vu Lạc Kỳ?”

“Cái gì? Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi, Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong, đại khái dùng một tay cũng dễ giết nàng rồi, ai, đáng tiếc cho một nữ tử trọng tình nghĩa.”

Trong đám người tiếc hận cũng có, thăm than cũng có, xem kịch vui cũng có, ai cũng nghĩ rằng nữ tử này phải chết là điều không thể nghi ngờ.

“Là người? Hừ, người còn dám tới đây nạp mạng?”

Mặc gia chủ dẫn đầu cao thủ Mặc gia đi ra, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, chợt lão nở nụ cười lạnh.

“Nếu như người ngoan ngoãn giao tâm huyền tinh ra đây, nói không chừng bốn gia chủ sẽ cho người chết toàn thân.”

Cho dù nàng có Huyền thú Thú tôn cao cấp thì sao? Huyền thú kia căn bản không phải là đối thủ của lão, mà thời gian trôi qua cũng chỉ có nửa tháng nhất định là nàng chưa kịp hấp thụ tâm huyền tinh, chắc hẳn vẫn còn trên người nàng.

Đáng tiếc, lão quá coi thường Dạ Nhược Ly, có được 5 thần quyết tất nhiên tốc độ hấp thụ của Dạ Nhược Ly đã lên tới siêu việt rồi.

“Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly nhìn Mặc gia chủ, mặt không biểu tình nói: “Thả hắn ra, bằng không thì hôm nay chính là ngày diệt vong của Mặc gia!”

“Ha ha!” Như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, Mặc gia chủ không khỏi cười ha hả, khinh thường nói: “Diệt Mặc gia ta? Chỉ bằng người? Người cho rằng người có tư cách sao?”

“Có tư cách hay không thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, trong nháy mắt Huyền Linh bỗng nhiên bắn ra vô số đạo quang rơi bên cạnh Dạ Nhược Ly, ngay lập tức chúng thú đều hiện thân trước mặt mọi người.

“Huyền thú?” Sắc mặt Mặc gia chủ hơi đổi, lão đương nhiên cảm nhận được những Huyền thú này có thực lực không hề thấp.

Chợt ánh mắt lão nhìn chiếc nhẫn trên tay Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua một vòng bất buộc.

“Ha ha, lão tử đã thật lâu rồi chưa ra ngoài, Mặc gia chết tiệt kia ngay cả chủ nhân lão tử cũng dám khi dễ, lão tử nhất định sẽ tiễn các người đi tây thiên.”

Chu Tước liêu lỉnh cười ha ha, tóc đỏ nhảy múa trong gió, ánh mắt đỏ rực hùng hục lửa giận.

Hắn đã sớm thất mã tại sao chủ nhân không cho hắn xuất chiến, hiện tại đây chính là thời cơ để hắn có thể đánh thống khoái một lần, để cho đám người này đến kiếp sau phải nhớ cho kỹ không nên đối địch với chủ nhân Chu Tước hắn.

“Tên Huyền tôn đỉnh phong này ta muốn đích thân xử trí, những người còn lại tùy ý các người, một tên cũng không để lại!”

Nàng muốn biết nếu sử dụng Vạn Kiếm Quy Tông đối đầu với Huyền tôn đỉnh phong có bao nhiêu chênh lệch. . .

“Hừ, thật sự buồn cười, chỉ bằng người mà muốn đầu cùng ta?”

Mặc gia chủ kinh thường câu môi, thế nhưng nụ cười của lão chưa giữ được lâu thì đột nhiên cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn nữ tử đang đi về phía lão.

Tay nữ tử cầm trường kiếm, áo trắng tung bay, tóc đen chơi đùa trong gió, quanh thân nàng tản mát ra khí thế cường đại, dung nhan tuyệt sắc ngưng tụ hàn ý.

“Huyền tôn trung cấp?” Sắc mặt hơi đổi ngay lập tức khôi phục lại nguyên trạng, Mặc gia chủ cười lạnh một tiếng: “Ta không thể không thừa nhận người rất thiên tài, ở Phong Huyền đại lục không ai siêu việt bằng người, nhưng ngàn vạn lần người không nên đối địch với Mặc gia, hôm nay chính là ngày cuối cùng của thiên tài nhà người!”

Theo lời nói Mặc gia, tiếng nghị luận lại bắt đầu nổi lên.

“Cái gì? Huyền tôn trung cấp? Nàng mới 20 tuổi à? Là Huyền tôn trung cấp thật sao?”

“Không thể nào? Thiên tài tới mức nào? Lâu gia bảo Lâu Phi Mặc chính là đệ nhất thiên tài Thương Khung giới, hôm nay cũng tròn 20 tuổi vừa vặn đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong, đã được xem là thiên tài có một không hai rồi, nàng chẳng phải so với Lâu thiếu chủ lại cần thiên tài hơn?”

“Chắc chắn, 20 tuổi Huyền tôn trung cấp, xác thực có thể xưng là đệ nhất thiên tài rồi, nếu như nàng có thể nhẫn nhịn chờ đột phá lên Huyền thánh rồi hãy tìm Mặc gia, lúc đó đương nhiên Mặc gia sẽ không phải là đối thủ của nàng, người trẻ tuổi đúng là dễ xúc động a.”

Mặc dù biết rõ thực lực của Dạ Nhược Ly nhưng không ai nguyện tin tưởng nàng sẽ thắng.

Dù sao đẳng cấp cũng khác biệt, Huyền tôn trung cấp sao có thể thắng Huyền tôn cao cấp? Cái đó và tự tìm đường chết có gì khác nhau? Căn bản không hề có khả năng thắng.

“Người muốn tìm cái chết, bản gia chủ sẽ thành toàn cho người!”

Thần sắc tối sầm, Mặc gia chủ tung chưởng hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài, theo bọn hắn nghĩ lát nữa chỉ có thể nhìn thấy một cỗ thi thể mà thôi.

Nhưng lại để mọi người thất vọng chính là Dạ Nhược Ly cứ như vậy mà thoát khỏi công kích của Mặc gia chủ.

Cái này... Điều này sao có thể? Mặc gia chủ lại không đánh chết nàng? Trùng hợp, cái này nhất định là trùng hợp, nhưng trùng hợp không có nhiều như vậy, rất nhanh nàng nhất định sẽ bị Mặc gia chủ đánh chết!

Kế tiếp Dạ Nhược Ly cũng không có trốn tránh mà nghênh đón chưởng lực, hai luồng khí tức bộc phát làm bụi bay mờ mịt nhưng Dạ Nhược Ly chỉ vèn vèn lùi về sau mấy bước, Mặc gia chủ vẫn không giết được nàng.

Lúc này không chỉ quần chúng vây xem mà ngay cả sắc mặt Mặc gia chủ cũng có chút khó coi.

Thời điểm này mọi người ai cũng nhìn chăm chú hai người giao phong (đánh nhau), tuy Dạ Nhược Ly có chút chật vật nhưng vẫn như cũ không bị tổn thương gì nghiêm trọng.

Thời gian dần trôi qua ánh mắt mọi người dần thay đổi, đầy kinh ngạc nhìn nữ tử áo trắng phiêu nhiên.

“Điều này sao có thể?”

“Huyền tôn trung cấp rõ ràng thua Huyền tôn cao cấp một bậc nhưng lại không làm gì được nàng?”

“Biến thái, thật sự là biến thái đến 10 phần, cái này cũng quá đả kích người rồi, vì cái gì giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như thế?”

Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, phui bụi trên áo trắng, nhìn Mặc gia chủ đang ngày càng ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả thật Huyền tôn trung cấp không thể nào sánh bằng, nếu như không phải Huyền tôn đỉnh phong nhất định sẽ không bức nàng chật vật đến mức này, quả nhiên thực lực chênh lệch quá lớn...

“Người thử ném một chiêu này của ta xem thế nào?”

Vừa dứt lời, hơn trăm thanh kiếm bay lượn trên không trung, thân kiếm tỏa ra hàn khí, làm mọi người không lạnh mà run.

“Đây là chiêu thức gì?”

Mặc gia chủ nao nao rất nhanh phục hồi lại tâm trạng, thời khắc này lão không được phân tâm.

Lúc này hơn trăm thanh kiếm rất nhanh xoẹt qua trời cao như mũi tên rồi cung phóng tới chỗ Mặc gia chủ, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải khiếp sợ.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ đương nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

Lão vội vàng rút đại đao ngăn chặn trường kiếm, không lâu sau cũng chút lực bất tòng tâm, lúc này không cẩn thận bị thanh kiếm đâm trúng.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, chột ánh mắt nhìn Bạch Hổ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, một cỗ ấn ý từ tâm mà sinh.

“Đáng chết! Vì sao lại có nhiều kiếm như vậy?”

Mặc gia chủ đỏ mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt, coi như lão vung đao ngăn chặn phía trước thì phía sau lại có khí thế cường đại đánh úp tới, cảm nhận được hô hấp phía sau tâm Mặc gia chủ cả kinh, vội vàng quay người giơ đao bổ về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ âm hiểm cười, rất nhanh thu hồi công kích, ưu nhã lách mình tránh khỏi đại đao của Mặc gia chủ.

Chỉ trong chớp mắt trường kiếm sau lưng đâm mạnh vào lưng lão, thân thể Mặc gia chủ run lên, chậm rãi quay người, hai mắt gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly cùng Bạch Hổ: “Các ngươi hèn hạ!”

Những lời này dường như dùng tất cả khí lực cuối cùng để nói ra, sau đó thân thể đổ xuống mặt đất, cho đến chết hai mắt vẫn mở to nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

“Mặc gia chủ chết rồi?”

“Cái này...Sao có thể? Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong a.”

“Tuy hai người liên thủ hơn nữa đánh lên thành công nhưng kiếm của nàng lại xuyên thủng người Mặc gia chủ đã chứng minh thực lực của nàng, thiếu nữ này thật sự là biến thái mà.”

Mặc gia chủ chết khiến đám người Mặc gia cũng không có tinh thần chiến đấu, lúc này đều quay đầu bỏ chạy, thế nhưng Chu Tước sao có thể bỏ qua cho bọn hắn? Lập tức phun hỏa, đốt cháy tất cả.

“Nói, Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly tiện tay ngăn hộ vệ Mặc gia, lạnh giọng hỏi.

“Trong...Trong địa lao...”

Hộ vệ hung hăng nuốt nước miếng, run rẩy vờn tay, chỉ về một hướng.

Nói xong lời này, vạt áo của gã được buông lỏng, bị ném xuống đất, sau đó bóng dáng áo trắng biến mất, hướng về phía kia chạy đến...

Trong địa lao âm u hiển nhiên cũng biết bên ngoài có chuyện nhưng lại không cho là đúng, trong mắt gã không ai có thể làm tổn thương đến phụ thân gã.

“Hừ, người nhất định đang chờ nữ nhân kia tới cứu ngươi, ha ha, quả nhiên là buồn cười, nàng mặc dù có Huyền thú Thú tôn cao cấp nhưng cũng không phải là đối thủ của cha ta, hôm nay không ai có thể cứu được ngươi đâu, ha ha ha.”

“Àm ầm!”

Nhưng mà Mặc Lăng vừa nói xong, đại môn địa lao đã bị đá văng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 17: gặp lại Thánh Dạ.

Editor: aries mai.

“Người nào lớn mật như vậy, dám xông vào địa lao của Mặc gia?” Mặc Lăng tức giận xoay người, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, thân thể không khỏi run lên, nét mặt xoẹt qua tia kinh hoàng, nuốt nước bọt, nói: “Sao...Tại sao là ngươi? Ngươi vào đây bằng cách nào? Ta cho ngươi biết ngươi dám xông vào địa lao, phụ thân ta nhất định không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Vu Lạc Kỳ, nàng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng đến chỗ hắn.

“Keng!”

Trường kiếm vung lên chém đứt còng tay, Dạ Nhược Ly vờn tay tiếp nhận Vu Lạc Kỳ đang dần ngã xuống lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn, làm xong tất cả mới lạnh nhạt quay người nhìn Mặc Lăng.

“Gia tộc Mặc gia đều bị diệt, kế tiếp tới phiên ngươi.”

“Ngươi nói gì?” toàn thân Mặc Lăng run rẩy, hung hăng lắc đầu: “Ngươi nói láo, tuyệt đối không có khả năng này, phụ thân ta chính là Huyền tôn đỉnh phong, cho dù ngươi có Thú Tôn cao cấp cũng không có khả năng là đối thủ của phụ thân ta.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, vung trường kiếm lên, chậm rãi tiến về phía Mặc Lăng.

Vu Lạc Kỳ từ dưới đất đứng lên, con ngươi trong tròng lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, đôi môi tái nhợt khẽ mở, sắc mặt suy yếu hiện lên tia cảm kích.

Không thể ngờ rằng thật sự đã đến rồi, có lẽ cả đời này món nợ ân tình này của nàng hẳn chẳng thể nào trả hết...

“Người muốn làm gì? Ta cho người biết...”

Lời còn chưa nói hết, Mặc Lăng liền cảm nhận được luồng khí cường đại đánh thẳng vào cơ thể, tựa như cây đại thụ ngã vào đụn điền của gã, hơi dừng sức đụn điền đã nghiền nát.

“Phốc phốc!”

Mặc Lăng phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt, sắc mặt của gã tái nhợt vô cùng đáng sợ.

“Ta không thể giết người bởi vì người lấy tính mạng của người không nên là ta.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Mặc Lăng rồi đi về phía cửa, tới gần cửa nàng dừng cước bộ nói ra: “Gã giao cho người, người muốn trừng phạt gã như thế nào thì cứ làm như vậy, Mặc gia chính thức biến mất vào ngày hôm nay.”

Nói xong nàng tiếp tục bước đi, trong chớp mắt như biến mất giữa ánh mặt trời rực rỡ...

Vu Lạc Kỳ nhìn chăm chăm về phía Dạ Nhược Ly, thẳng đến khi bóng dáng nàng hòa vào ánh mặt trời hẳn cũng chưa phục hồi lại tinh thần, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo kia lại có tia sáng khác thường.

Hắn hiểu được với địa vị của bọn họ kiếp này khó có duyên gặp lại nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay và nữ tử tên Dạ Nhược Ly này có thể sẽ khắc sâu vào tâm trí của hắn...

Ánh mặt trời ở Phong Lâm thành vô cùng dễ chịu, tin tức Mặc gia bị diệt được truyền đi với tốc độ nhanh nhất, cho nên những vùng lân cận Phong Lâm thành hầu như đều nghe qua.

Mặc dù ở Phong Huyền đại lục cường giả vi tôn, gia tộc cường đại cũng thường xuyên bị thay thế nhưng người diệt một đại gia tộc nhị lưu (hạng 2) này lại là một nữ tử trẻ tuổi, tuy trẻ tuổi nhưng thực lực đã lên tới Huyền tôn trung cấp, lại có Thú tôn cao cấp, tin tức khuếch tán ngày càng khoa trương, vì vậy rất nhanh các thế lực lớn đều biết tin tức về nàng.

Hai mươi tuổi Huyền Tôn trung cấp? Thiên phú tới mức nào, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung nữa rồi, toàn bộ đại lục này đều chưa có người nào từng đạt Huyền tôn trung cấp vào năm 20 tuổi cả.

Cho nên mặc dù thế lực nhất lưu cũng phải điều tra tin tức của vị nữ tử trẻ tuổi này, cũng từng bàn bạc làm thế nào để thu tuyệt thế thiên tài này làm thú hạ, như không có cách nào được cho nên phải diệt nàng trước khi nàng cường đại hơn nữa, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa.

Thế nhưng Dạ Nhược Ly không hề hay biết những điều này, đoán chừng nếu biết được cũng không quá băn khoăn.

Ở ngoài Phong Lâm thành ngàn dặm là một tiểu thành tên Hồng Hỏa trấn, tiểu thành này vốn không nhiều người nguyện ý đi vào nhưng hôm nay ở Hồng Hỏa trấn lại có không ít cao thủ.

Trong quán trà nhỏ, Dạ Nhược Ly đảo mắt nhìn khách nhân đang ngồi nói chuyện, khẽ chau mày, chợt ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị đang bận rộn không ngớt kia.

“Tiểu nhị, người tới đây một chút, ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Dạ vâng.” Tiểu nhị đem khăn lau vắt trên vai, tươi cười bước tới, cung kính nói: “Vị khách quan này, không biết người có chuyện gì muốn hỏi?”

“Ta muốn hỏi người cái trấn nhỏ này có gì đặc biệt, sao lại có nhiều cường giả như vậy?”

“Cái này...” Tiểu nhị nhíu nhíu mày, một bộ dạng vô cùng khó xử.

Dạ Nhược Ly nhận nhặt liếc nhìn gã, mặt không biểu tình nói: “Ba khối huyền tinh thạch, thế nào?”

Nói đến đây Dạ Nhược Ly lấy ra ba khối huyền tinh thạch nhỏ nhất ném ra bàn, khéo môi nở nụ cười nhẹ.

Khi thấy huyền tinh thạch xuất hiện trên bàn, tiểu nhị nhìn đến lé mắt, hung hăng nuốt nước miếng, cười nói: “Ha ha, khách quan, là như thế này, ta cũng có chút ít tin tức nho nhỏ, nghe nói thời gian trước tiểu thư Lâm gia nhìn trúng một nam tử, kết quả nam tử kia giết chết tiểu thư Lâm gia kia, Lâm gia chủ biết được chuyện này vô cùng tức giận, dùng 5 Thiên Huyền tinh thạch ra giá bắt nam tử kia, mà không biết người nào dám đại nói nam tử kia đang ở Hồng Hỏa trấn cho nên có rất nhiều cường giả đến để bắt nam tử kia.”

Tuy Dạ Nhược Ly vào Phong Huyền đại lục chưa lâu nhưng cũng biết 5 Thiên Huyền tinh thạch có giá trị rất lớn, đương nhiên đối với Dạ Nhược Ly những thứ này không đáng là gì.

Khiến cho nàng hứng thú hơn chính là nam tử kia, chẳng biết vì sao khi tiến vào Hồng Hỏa trấn này nàng cảm giác được luồng khí tức quen thuộc.

“Không biết vị nam tử kia là ai?”

“Tên và lai lịch của hần ta cũng không biết, bất quá ta nghe nói bộ dạng nam tử này vô cùng tuấn mỹ, nếu không tiểu thư Lâm gia sẽ không nhìn trúng hần, nhưng làm người khác khiếp sợ chính là thực lực của nam tử kia, hần thoát nhìn tuổi còn trẻ mà thực lực đã đến Huyền tôn đỉnh phong, nhất là trong tay hần lại có một thanh kiếm bằng băng, làm hần như hồ thêm cánh.”

Nói tới đây, ánh mắt tiểu nhị nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến mình mới tiến lại nói nhỏ bên tai Dạ Nhược Ly: “Hon nữa lúc đánh nhau với cường giả Lâm gia, tóc và mắt của nam tử kia bỗng nhiên đều biến thành màu xanh dương(*), thật là đáng sợ.”

(*): màu xanh da trời ấy ạ, nhưng ta sợ cổ đại không có từ này nên chém xanh dương =.=!!!

Màu xanh dương? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chợt nhớ đến tình cảnh Dạ Nhược Ly gặp ngày hôm đó...

Không có khả năng, sao hần lại xuất hiện ở Phong Huyền đại lục? Đại khái là trùng hợp thôi, người này tuyệt đối không thể là hần được!

Đúng lúc này bên ngoài cửa truyền tới thanh âm kinh hi: “Thật tốt quá, Lâm trưởng lão đã tìm thấy tên tiểu tử kia rồi, chừ vị, thời điểm chúng ta lập công đã tới rồi.”

Dạ Nhược Ly nao nao, nhủ mảy trăm tư, cuối cùng cũng theo mọi người ra khỏi quán trà.

Bất kể thế nào cũng nên đi xem thử...

Trên con đường nhỏ ở Hồng Hỏa trấn có một đoàn người đang bao vây một người nam tử, mà những người bao vây ấy cấp độ thấp nhất cũng là Huyền tôn cấp thấp, cao nhất là Lâm trưởng lão kia, là Huyền Thánh cường giả.

Tuy là Huyền Thánh cấp thấp, bất quá đối phó với một Huyền Tôn đỉnh phong, đúng là chuyện bé xé to rồi!

Nhưng chỉ có Lâm trưởng lão mới biết nếu không có cường giả Huyền Thánh căn bản không thể làm gì được vị nam tử này, cho dù là Huyền Tôn đỉnh phong liên thủ cũng chỉ có thể bức lui hần, nhưng lại không thể gây thương tích cho hần.

Nghĩ tới đây, Lâm trưởng lão có chút bất đắc dĩ, Lâm gia là gia tộc nhất lưu ở Phong Huyền đại lục nhưng từ khi nào đuổi bắt một Huyền Tôn đỉnh phong cũng điều động nhiều người như thế? Nhưng nếu không làm như vậy thì chẳng thể nào làm gì được hần.

“Hừ, ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi, miễn cho lão phu ra tay!” Lâm trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nam tử trước mặt, quanh thân tỏa ra sát ý dày đặc, xoáy rách cả lá cây đang bông bênh trong không trung.

Nam tử đón gió mà đứng, tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt xanh dương lạnh lùng nhìn làm lòng người phát run.

Nhìn cường giả xung quanh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, thân hình thẳng tắp đứng im lặng trong gió, lộ vẻ xa cách nghìn trùng.

“Lão phu hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có nguyện ý giơ tay chịu trói hay không?” Sắc mặt Lâm trưởng lão hơi biến, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần: “Nếu như ngươi không muốn, vậy đừng trách lão phu vô tình!”

Nam tử áo trắng vẫn không nói chuyện, chỉ di chuyển đầu ngón tay trên không trung, vô số huyền khí tụ tập trên ngón tay, không lâu sau liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm bằng băng.

Băng kiếm trong tay chính là từ không khí đông kết thành, những người có tu vi thấp liền cảm nhận được luồng khí lạnh tập kích vào tim, tựa hồ như máu trong thân thể đã đông cứng lại.

“Hừ!”

Lâm trưởng lão vội vàng bước lên, thần sắc của lão ngập tràn kinh hoàng, chợt nâng Khoát Dao lên hung hăng bổ vào Băng Kiếm.

“Keng!”

Hai thứ chạm vào nhau, Băng Kiếm bị Khoát Dao chém ra thành hai, từ không trung rơi xuống đất.

Thực lực của Huyền Tôn đỉnh phong và Huyền Thánh không chỉ nửa bậc hay một bậc, cho dù là hần cũng không có khả năng đã thương được Huyền Thánh, huống chi xung quanh hần lại có rất nhiều Huyền Tôn.

Vì đối phó với hần mà Lâm gia đã bỏ ra cái giá thật lớn...

Nam tử áo trắng lại chậm rãi giơ tay lên, huyền khí nồng đậm lại ngưng kết thành Băng Kiếm trong tay hần, nhưng không giống lúc này, lần này Băng Kiếm trong tay hần nhiều hơn.

Không lâu sau, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ tái nhợt, khóe môi tràn ra vết máu, đôi mắt xanh dương không còn lạnh như băng nữa, mà là một loại chết chóc không còn.

Mọi người đều nhìn thấy bề ngoài của hần lại không thể nào nhìn ra để sử dụng chiêu này hần nhất định sẽ phải trả giá tương tự, chỉ là Lâm trưởng lão có thể thoát khỏi chiêu này, những người khác... không nhất định.

Trông thấy chiêu thức của nam tử áo trắng, tất cả mọi người đều không tự chủ được lùi lại hai bước.

Vì 5 Thiên Huyền tinh thạch sao có thể dùng tính mạng để đổi lấy? Mạng đã mất còn muốn Thiên Huyền tinh thạch làm gì? Nhưng vẫn có người lại ôm hy vọng, đi về phía nam tử áo trắng.

Rốt cuộc, động tác trong tay của nam tử áo trắng cũng dừng lại, nhẹ nhàng chùi vết máu trên môi, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Lâm trưởng lão, đồng tử bên trong có sát ý mãnh liệt.

Hắn không làm như mọi người đoán là chỉ huy Băng Kiếm tấn công mà trái lại đem toàn lực lượng tập trung vào Băng Kiếm, những Băng Kiếm kia bắt đầu hội tụ lại thành một.

“Cái...Cái gì...”

Mọi người đều ngẩn ngơ trừng to mắt, nên biết hắn đưa tất cả huyền khí của mình vào Băng Kiếm, nếu như huyền khí này bộc phát ra tức là hắn phải làm lại từ đầu, bắt đầu tu luyện lại những bước cơ bản nhất.

Ai cũng không ngờ được hắn lại cực đoan như vậy, vì mạng sống mà không tiếc bỏ đi tất cả tu vi.

Trên đời này làm gì có ai như hắn? Mặc dù biết rõ nếu tu luyện lại từ đầu vẫn có thể đạt được tu vi như ngày hôm nay nhưng có mấy ai có thể buông tha tất cả tu vi của mình nhiều năm cố gắng như thế mà không chớp mắt?

“Thánh Dạ, dừng tay cho ta!”

Lúc mọi người đang hoang mang, một tiếng quát lo lắng truyền tới.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân thể Thánh Dạ đột nhiên cứng đờ, ngay lúc hắn đang ngỡ người đã mất đi lực khống chế của hắn, Băng Kiếm trước mặt chậm rãi tan biến, một lần nữa hóa thành huyền khí trong không trung.

Chậm rãi quay người, chính là một khuôn mặt quen thuộc hiện rõ trong đồng tử của Thánh Dạ.

“Là ngươi? Sao ngươi lại ở đây?” Thánh Dạ ngờ ngác, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt lạnh như băng có tia phức tạp: “Chúng ta sớm đã không thiếu nợ nhau, ngươi không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Lúc trước hắn có nói qua, từ nay về sau không ai nợ ai, nhưng thời khắc này sao nàng lại xuất hiện?

“Đúng vậy, lúc trước cứu ngươi là vì muốn ngươi nợ ta một ân tình.” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới, ngăn Thánh Dạ trước mặt mọi người, kiên định ngẩng đầu, nói: “Nhưng hôm nay chúng ta là bằng hữu, không phải sao?”

Nếu không có Thánh Dạ báo tin, chỉ sợ nàng đã mất đi những người nàng yêu thương nhất, cho nên sau khi Thánh Dạ nói cho nàng biết tin tức kia, nam tử này chính là bằng hữu của Dạ Nhược Ly nàng.

“Bằng hữu?”

Thân hình thon dài nao nao, Thánh Dạ nắm chặt tay, phức tạp nhìn nữ tử trước mặt mình.

Hắn, cũng có thể có bằng hữu?

Nhớ rõ lúc còn nhỏ hắn bị sư phụ dẫn vào tiên nhân, ham chơi chính là thiên tính của tiểu hài tử, lúc đó hắn cũng có giao hảo với mấy đứa nhỏ cùng tuổi ở tiên nhân, thế nhưng vài ngày sau những bằng hữu kia đột nhiên mất tích không rõ nguyên do.

Rồi sau đó, mỗi lần hắn kết giao với bằng hữu mới đều dẫn người nợ đi gặp tiên nhân rồi viễn vãng biến mất.

Thẳng đến về sau hắn mới biết những người này đều chết trong tay sư phụ, chỉ vì sư phụ nói rằng với tư cách là người thừa kế phải lạnh như băng, phải thật vô tình, tuyệt đối không thể có bằng hữu, cũng không thể có thời điểm mềm lòng.

Biết được mình chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của bằng hữu, hắn đã thống khổ một thời gian sau đó liền phong bế nội tâm mình, chỉ có như thế mới có thể không làm liên lụy đến người vô tội.

Cũng từ khi đó, hắn không hề kết giao với bất kì ai nữa...

Giờ phút này, đã có một người nói cho hắn biết bọn họ đã là bằng hữu...

Nguyên bản tâm lạnh như băng lại như kì tích xuất hiện một dòng nước ấm, ôn hòa ôm lấy thân thể lạnh như băng, đây là cảm giác mà trước giờ hắn chưa từng có, thậm chí hắn không muốn buông tình cảm ấm áp này.

Nếu như nói sư phụ cho hắn tâm lạnh như băng thì nữ tử này lại có hắn toàn bộ ôn nhu.

Lúc này không ai chú ý tới lãnh ý trong đôi mắt xanh dương kia đang dần biến mất mà chuyển thành một tia ôn hòa chưa từng có, như hòa với nữ tử trước mặt kia.

“Ngươi là ai? Dám quản chuyện của Lâm gia?” Lâm trưởng lão biến sắc, thần sắc bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên ngươi vẫn nên chạy xa một chút, bằng không thì chính ngươi cũng sẽ phải chịu chết đấy!”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Một Huyền Thánh như ngươi lại bao vây một Huyền Tôn đỉnh phong, lại còn cần nhiều người trợ giúp như vậy? Nếu ta là người thì đã sớm tự sát vì xấu hổ rồi, để tránh mất mặt!”

Mặt mo đột nhiên biến đổi, thần sắc Lâm trưởng lão lại càng âm trầm: “Tiểu nha đầu, miệng lưỡi nhanh nhẹn lắm, cường giả không có khả năng, với tư cách là một cường giả chỉ biết dùng thực lực so sánh với nhau, hiện tại lão phu hỏi lại lần nữa ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này?”

“Hắn là bằng hữu của ta.” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly nâng mắt, giọng điệu cuồng vọng bá đạo vang trên trời xanh, lâu thật lâu sau cũng chưa tiêu tan: “Muốn giết hắn, phải hỏi kiếm trong tay ta xem có đồng ý hay không đã!”

“Ha ha,” Dường như nghe được câu chuyện cười nào đó, Lâm trưởng lão ngửa đầu cười to: “Thật buồn cười, ta muốn giết người cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được, huống chi chỉ là một con sâu con kiến như ngươi?”

“Ngươi cứ thử xem, người Dạ Nhược Ly ta muốn bảo vệ thì ai có thể đụng vào? Bằng ngươi?”

Dạ Nhược Ly vô cùng trào phúng, tư thái không coi ai ra gì, triệt để chọc giận người Lâm gia.

“Đã bao lâu rồi từ khi lão phu trở thành cường giả, đã không còn ai dám nói chuyện như vậy với lão phu? Lão phu không thể không bội phục lá gan của ngươi, đáng tiếc...”

Tiếng nói dừng lại, trong mắt Lâm trưởng lão bắn ra sát cơ, tiếng nói lại vang vọng: “Hôm nay ngươi cùng tên tiểu tử thúi kia đều phải mất mạng không sai, dám đối địch với Lâm gia tuyệt không có ngày mai, xù nha đầu, ngươi đi chết đi!”

Khoát Dao xoẹt qua không trung, với tốc độ sấm sét đánh về phía cổ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều cho rằng nữ tử này sẽ chết chắc, dù sao tuổi của nàng cùng nam tử áo trắng kia còn rất trẻ, tuổi còn nhỏ như vậy thì có bao nhiêu thực lực chứ?

Sắc mặt Thánh Dạ biến đổi, áo trắng thoáng hiện, ngăn cản trước mặt Dạ Nhược Ly, vội vàng ngưng tụ Băng Kiếm trên tay, hung hăng đánh về phía Khoát Dao.

“Oanh!”

Lúc hai kiếm chạm nhau, Thánh Dạ lui về sau 2 bước, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, thần sắc lạnh như băng nhìn Lâm trưởng lão.

“Thánh Dạ, giúp ta một chuyện.” Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh hắn, ánh mắt ngưng trọng: “Giúp ta ngăn cản Lâm trưởng lão nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ ta có thể hóa giải được trận này.”

“Được.”

Cho dù hắn chỉ là một Huyền Tôn đỉnh phong, có thể cản trở Huyền Thánh cấp thấp nửa canh giờ cũng không dễ dàng gì nhưng cũng không quá khó khăn, điểm này hắn vẫn có thể làm được.

“Các ngươi xuất hiện đi!”

Theo lời Dạ Nhược Ly, một vài ánh sáng trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh nàng.

Mọi người tuy rất ngạc nhiên với những người vừa mới xuất hiện nhưng cũng cảm nhận được khí tức trên người họ cùng con người bất đồng, nhưng cũng biết những người này đều là Huyền thú, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, cao nhất chính là Thú Tôn cao cấp.

Nữ tử này là ai? Sao có nhiều Huyền thú như vậy?

Bỗng nhiên mọi người nghĩ tới vài ngày trước tin tức truyền ra từ Phong Hòa thành, đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Chẳng lẽ nàng chính là nữ tử trong truyền thuyết đã diệt cả Mặc gia? Ngoại trừ nàng còn có ai có thể có nhiều Huyền thú như vậy?

“Ngăn cản tất cả mọi người lại cho ta, không cho phép ai quấy rầy ta.”

Nói xong lời này, Dạ Nhược Ly xuất ra một lò luyện đan trước mặt mọi người, lúc lò luyện đan hiện ra tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc.

“Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn luyện đan?”

“Làm sao có thể? Nàng chỉ mới 20 tuổi a? Cho dù là Luyện đan sư lâu năm cũng khó có thể luyện ra được đan dược để xoay chuyển cục diện, chỉ bằng

nàng cũng có khả năng sao? Ha ha...”

“Nói cũng đúng.”

Đối với thái độ khinh thường của mọi người, Dạ Nhược Ly vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nàng đều tập trung vào lò luyện đan trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 17: gặp lại Thánh Dạ.

Editor: aries mai

“Người nào lớn mật như vậy, dám xông vào địa lao của Mặc gia?” Mặc Lăng tức giận xoay người, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, thân thể không khỏi run lên, nét mặt xoẹt qua tia kinh hoàng, nuốt nuốt nước bọt, nói: “Sao... Tại sao là ngươi? Ngươi vào đây bằng cách nào? Ta cho ngươi biết ngươi dám xông vào địa lao, phụ thân ta nhất định không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Vu Lạc Kỳ, nàng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng đến chỗ hắn.

“Keng!”

Trường kiếm vung lên chém đứt còng tay, Dạ Nhược Ly vươn tay tiếp nhận Vu Lạc Kỳ đang dần ngã xuống lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn, làm xong tất cả mới lạnh nhạt quay người nhìn Mặc Lăng.

“Gia tộc Mặc gia đều bị diệt, kể tiếp tới phiên ngươi.”

“Ngươi nói gì?” toàn thân Mặc Lăng run rẩy, hung hăng lắc đầu: “Ngươi nói láo, tuyệt đối không có khả năng này, phụ thân ta chính là Huyền tôn đỉnh phong, cho dù ngươi có Thủ Tôn cao cấp cũng không có khả năng là đối thủ của phụ thân ta.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, vung trường kiếm lên, chậm rãi tiến về phía Mặc Lăng.

Vu Lạc Kỳ từ dưới đất đứng lên, con ngươi trong tròng lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, đôi môi tái nhợt khẽ mở, sắc mặt suy yếu hiện lên tia cảm kích.

Không thể ngờ nàng thật sự đã đến rồi, có lẽ cả đời này món nợ ân tình này của nàng hắn chẳng thể nào trả hết...

“Ngươi muốn làm gì? Ta cho ngươi biết...”

Lời còn chưa nói hết, Mặc Lăng liền cảm nhận được luồng khí cường đại đánh thẳng vào cơ thể, tựa như cây đại thụ ngã vào đan điền của gã, hơi dùng sức đan điền đã nghiền nát.

“Phốc phốc!”

Mặc Lăng phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt, sắc mặt của gã tái nhợt vô cùng đáng sợ.

“Ta không thể giết ngươi bởi vì người lấy tính mạng của ngươi không nên là ta.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Mặc Lăng rồi đi về phía cửa, tới gần cửa nàng dừng cước bộ nói ra: “Gã giao cho ngươi, ngươi muốn trừng phạt gã như thế nào thì cứ làm như vậy, Mặc gia chính thức biến mất vào ngày hôm nay.”

Nói xong nàng tiếp tục bước đi, trong chớp mắt như biến mất giữa ánh mặt trời rực rỡ...

Vu Lạc Kỳ nhìn chăm chăm về phía Dạ Nhược Ly, thẳng đến khi bóng dáng nàng hòa vào ánh mặt trời hắn cũng chưa phục hồi lại tinh thần, trong đôi mắt lạnh lùng trong tròng kia lại có tia sáng khác thường.

Hắn hiểu được với địa vị của bọn họ kiếp này khó có duyên gặp lại nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay và nữ tử tên Dạ Nhược Ly này có thể sẽ khắc sâu vào tâm trí của hắn...

Ánh mặt trời ở Phong Lâm thành vô cùng dễ chịu, tin tức Mặc gia bị diệt được truyền đi với tốc độ nhanh nhất, cho nên những vùng lân cận Phong Lâm thành hầu như đều nghe qua.

Mặc dù ở Phong Huyền đại lục cường giả vi tôn, gia tộc cường đại cũng thường xuyên bị thay thế nhưng người diệt một đại gia tộc nhị lưu (hạng 2) này lại là một nữ tử trẻ tuổi, tuy trẻ tuổi nhưng thực lực đã lên tới Huyền tôn trung cấp, lại có Thủ tôn cao cấp, tin tức khuếch tán ngày càng khoa trương, vì vậy rất nhanh các thế lực lớn đều biết tin tức về nàng.

Hai mươi tuổi Huyền Tôn trung cấp? Thiên phú tới bậc nào, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung nữa rồi, toàn bộ đại lục này đều chưa có người nào từng đạt Huyền tôn trung cấp vào năm 20 tuổi cả.

Cho nên mặc dù thế lực nhất lưu cũng phải điều tra tin tức của vị nữ tử trẻ tuổi này, cũng từng bàn bạc làm thế nào để thu tuyệt thế thiên tài này làm thù hạ, như không có cách nào được cho nên phải diệt nàng trước khi nàng cường đại hơn nữa, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa.

Thế nhưng Dạ Nhược Ly không hề hay biết những điều này, đoán chừng nếu biết được cũng không quá băn khoăn.

Ở ngoài Phong Lâm thành ngàn dặm là một tiểu thành tên Hồng Hỏa trấn, tiểu thành này vốn không nhiều người nguyện ý đi vào nhưng hôm nay ở Hồng Hỏa trấn lại có không ít cao thủ.

Trong quán trà nhỏ, Dạ Nhược Ly đảo mắt nhìn khách nhân đang ngồi nói chuyện, khẽ chau mày, chợt ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị đang bận rộn không ngớt kia.

“Tiểu nhị, người tới đây một chút, ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Dạ vâng.” Tiểu nhị đem khăn lau vắt trên vai, tươi cười bước tới, cung kính nói: “Vị khách quan này, không biết người có chuyện gì muốn hỏi?”

“Ta muốn hỏi người cái trấn nhỏ này có gì đặc biệt, sao lại có nhiều cường giả như vậy?”

“Cái này...” Tiểu nhị nhíu mày, một bộ dạng vô cùng khó xử.

Dạ Nhược Ly nhân nháy mắt nhìn gã, mặt không biểu tình nói: “Ba khối huyền tinh thạch, thế nào?”

Nói đến đây Dạ Nhược Ly lấy ra ba khối huyền tinh thạch nhỏ nhất ném ra bàn, khóe môi nở nụ cười nhẹ.

Khi thấy huyền tinh thạch xuất hiện trên bàn, tiểu nhị nhìn đến lé mắt, hung hăng nuốt nước miếng, cười nói: “Ha ha, khách quan, là như thế này, ta cũng có chút ít tin tức nho nhỏ, nghe nói thời gian trước tiểu thư Lâm gia nhìn trúng một nam tử, kết quả nam tử kia giết chết tiểu thư Lâm gia kia, Lâm gia chủ biết được chuyện này vô cùng tức giận, dùng 5 Thiên Huyền tinh thạch ra giá bắt nam tử kia, mà không biết người nào dám đại nói nam tử kia đang ở Hồng Hỏa trấn cho nên có rất nhiều cường giả đến để bắt nam tử kia.”

Tuy Dạ Nhược Ly vào Phong Huyền đại lục chưa lâu nhưng cũng biết 5 Thiên Huyền tinh thạch có giá trị rất lớn, đương nhiên đối với Dạ Nhược Ly những thứ này không đáng là gì.

Khiến cho nàng hứng thú hơn chính là nam tử kia, chẳng biết vì sao khi tiến vào Hồng Hỏa trấn này nàng cảm giác được luồng khí tức quen thuộc.

“Không biết vị nam tử kia là ai?”

“Tên và lai lịch của hắn ta cũng không biết, bất quá ta nghe nói bộ dạng nam tử này vô cùng tuấn mỹ, nếu không tiểu thư Lâm gia sẽ không nhìn trúng hắn, nhưng làm người khác khiếp sợ chính là thực lực của nam tử kia, hắn thoát nhìn tuổi còn trẻ mà thực lực đã đến Huyền tôn đỉnh phong, nhất là trong tay hắn lại có một thanh kiếm bằng băng, làm hắn như hổ thêm cánh.”

Nói tới đây, ánh mắt tiểu nhị nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến mình mới tiến lại nói nhỏ bên tai Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa lúc đánh nhau với cường giả Lâm gia, tóc và mắt của nam tử kia bỗng nhiên đều biến thành màu xanh dương(*), thật là đáng sợ.”

(*): màu xanh da trời ấy ạ, nhưng ta sợ cô đại không có từ này nên chém xanh dương =. =!!!

Màu xanh dương? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chợt nhớ đến tình cảnh Dạ Nhược Ly gặp ngày hôm đó...

Không có khả năng, sao hắn lại xuất hiện ở Phong Huyền đại lục? Đại khái là trùng hợp thôi, người này tuyệt đối không thể là hắn được!

Đúng lúc này bên ngoài cửa truyền tới thanh âm kinh hi: “Thật tốt quá, Lâm trưởng lão đã tìm thấy tên tiểu tử kia rồi, chừ vị, thời điểm chúng ta lập công đã tới rồi.”

Dạ Nhược Ly nao nao, nhíu mày trầm tư, cuối cùng cũng theo mọi người ra khỏi quán trà.

Bất kể thế nào cũng nên đi xem thử...

Trên con đường nhỏ ở Hồng Hỏa trấn có một đoàn người đang bao vây một người nam tử, mà những người bao vây ấy cấp độ thấp nhất cũng là Huyền tôn cấp thấp, cao nhất là Lâm trưởng lão kia, là Huyền Thánh cường giả.

Tuy là Huyền Thánh cấp thấp, bất quá đối phó với một Huyền Tôn đỉnh phong, đúng là chuyện bé xé to rồi!

Nhưng chỉ có Lâm trưởng lão mới biết nếu không có cường giả Huyền Thánh căn bản không thể làm gì được vị nam tử này, cho dù là Huyền Tôn đỉnh phong liên thủ cũng chỉ có thể bức lui hắn, nhưng lại không thể gây thương tích cho hắn.

Nghĩ tới đây, Lâm trưởng lão có chút bất đắc dĩ, Lâm gia là gia tộc nhất lưu ở Phong Huyền đại lục nhưng từ khi nào đuổi bắt một Huyền Tôn đỉnh phong cũng điều động nhiều người như thế? Nhưng nếu không làm như vậy thì chẳng thể nào làm gì được hắn.

“Hừ, ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao tay chịu trói đi, miễn cho lão phu ra tay!” Lâm trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nam tử trước mặt, quanh thân tỏa ra sát ý dày đặc, xoáy rách cả lá cây đang bông bênh trong không trung.

Nam tử đón gió mà đứng, tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt xanh dương lạnh lùng nhìn làm lòng người phát run.

Nhìn cường giả xung quanh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, thân hình thẳng tắp đứng im lặng trong gió, lộ vẻ xa cách nghìn trùng.

“Lão phu hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có nguyện ý giao tay chịu trói hay không?” Sắc mặt Lâm trưởng lão hơi biến, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần: “Nếu như ngươi không muốn, vậy đừng trách lão phu vô tình!”

Nam tử áo trắng vẫn không nói chuyện, chỉ di chuyển đầu ngón tay trên không trung, vô số huyền khí tụ tập trên ngón tay, không lâu sau liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm bằng băng.

Băng kiếm trong tay chính là từ không khí đông kết thành, những người có tu vi thấp liền cảm nhận được luồng khí lạnh tập kích vào tim, tựa hồ như máu trong thân thể đã đông cứng lại.

“Hừ!”

Lâm trưởng lão vội vàng bước lên, thần sắc của lão ngập tràn kinh hoàng, chợt nâng Khoát Dao lên hung hăng bổ vào Băng Kiếm.

“Keng!”

Hai thứ chạm vào nhau, Băng Kiếm bị Khoát Dao chém ra thành hai, từ không trung rơi xuống đất.

Thực lực của Huyền Tôn đỉnh phong và Huyền Thánh không chỉ nửa bậc hay một bậc, cho dù là hắc cũng không có khả năng đả thương được Huyền Thánh, huống chi xung quanh hắn lại có rất nhiều Huyền Tôn.

Vì đối phó với hắn mà Lâm gia đã bỏ ra cái giá thật lớn...

Nam tử áo trắng lại chậm rãi giao tay lên, huyền khí nồng đượm lại ngưng kết thành Băng Kiếm trong tay hắn, nhưng không giống lúc này, lần này Băng Kiếm trong tay hắn nhiều hơn.

Không lâu sau, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ tái nhợt, khóe môi tràn ra vết máu, đôi mắt xanh dương không còn lạnh như băng nữa, mà là một loại thất chí không còn.

Mọi người đều nhìn thấy bề ngoài của hắn lại không thể nào nhìn ra để sử dụng chiêu này hắn nhất định sẽ phải trả giá tương tự, chỉ là Lâm trưởng lão có thể thoát khỏi chiêu này, những người khác... không nhất định.

Trông thấy chiêu thức của nam tử áo trắng, tất cả mọi người đều không tự chủ được lùi lại hai bước.

Vì 5 Thiên Huyền tinh thạch sao có thể dùng tính mạng để đổi lấy? Mạng đã mất còn muốn Thiên Huyền tinh thạch làm gì? Nhưng vẫn có người lại ôm hy vọng, đi về phía nam tử áo trắng.

Rốt cuộc, động tác trong tay của nam tử áo trắng cũng dừng lại, nhẹ nhàng chùi vết máu trên môi, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Lâm trưởng lão, đồng tử bên trong có sát ý mãnh liệt.

Hắn không làm như mọi người đoán là chỉ huy Băng Kiếm tấn công mà trái lại đem toàn lực lượng tập trung vào Băng Kiếm, những Băng Kiếm kia bắt đầu hội tụ lại thành một.

“Cái...Cái gì...”

Mọi người đều ngẩn ngơ trừng to mắt, nên biết hắn đưa tất cả huyền khí của mình vào Băng Kiếm, nếu như huyền khí này bộc phát ra tức là hắn phải làm lại từ đầu, bắt đầu tu luyện lại những bước cơ bản nhất.

Ai cũng không ngờ được hắn lại cực đoan như vậy, vì mạng sống mà không tiếc bỏ đi tất cả tu vi.

Trên đời này làm gì có ai như hắn? Mặc dù biết rõ nếu tu luyện lại từ đầu vẫn có thể đạt được tu vi như ngày hôm nay nhưng có mấy ai có thể buông tha tất cả tu vi của mình nhiều năm cố gắng như thế mà không chớp mắt?

“Thánh Dạ, dùng tay cho ta!”

Lúc mọi người đang hoang mang, một tiếng quát lo lắng truyền tới.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân thể Thánh Dạ đột nhiên cứng đờ, ngay lúc hắn đang ngỡ người đã mất đi lực khống chế của hắn, Băng Kiếm trước mặt chậm rãi tan biến, một lần nữa hóa thành huyền khí trong không trung.

Chậm rãi quay người, chính là một khuôn mặt quen thuộc hiện rõ trong đồng tử của Thánh Dạ.

“Là ngươi? Sao ngươi lại ở đây?” Thánh Dạ ngơ ngác, môi mím khề mím, đôi mắt lạnh như băng có tia phức tạp: “Chúng ta sớm đã không thiếu nợ nhau, ngươi không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Lúc trước hẳn có nói qua, từ nay về sau không ai nợ ai, nhưng thời khắc này sao nàng lại xuất hiện?

“Đúng vậy, lúc trước cứu ngươi là vì muốn ngươi nợ ta một ân tình.” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới, ngăn Thánh Dạ trước mặt mọi người, kiên định ngắt đầu, nói: “Nhưng hôm nay chúng ta là bằng hữu, không phải sao?”

Nếu không có Thánh Dạ báo tin, chỉ sợ nàng đã mất đi những người nàng yêu thương nhất, cho nên sau khi Thánh Dạ nói cho nàng biết tin tức kia, nam tử này chính là bằng hữu của Dạ Nhược Ly nàng.

“Bằng hữu?”

Thân hình thon dài nao nao, Thánh Dạ nắm chặt tay, phức tạp nhìn nữ tử trước mặt mình.

Hắn, cũng có thể có bằng hữu?

Nhớ rõ lúc còn nhỏ hắn bị sư phụ dẫn vào tiên nhân, ham chơi chính là thiên tính của tiểu hài tử, lúc đó hắn cũng có giao hảo với mấy đứa nhỏ cùng tuổi ở tiên nhân, thế nhưng vài ngày sau những bằng hữu kia đột nhiên mất tích không rõ nguyên do.

Rồi sau đó, mỗi lần hắn kết giao với bằng hữu mới đều dẫn người nợ đi gặp tiên nhân rồi viễn vông biến mất.

Thẳng đến về sau hắn mới biết những người này đều chết trong tay sư phụ, chỉ vì sư phụ nói rằng với tư cách là người thừa kế phải lạnh như băng, phải thật vô tình, tuyệt đối không thể có bằng hữu, cũng không thể có thời điểm mềm lòng.

Biết được mình chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của bằng hữu, hắn đã thống khổ một thời gian sau đó liền phong bế nội tâm mình, chỉ có như thế mới có thể không làm liên lụy đến người vô tội.

Cũng từ khi đó, hắn không hề kết giao với bất kì ai nữa...

Giờ phút này, đã có một người nói cho hắn biết bọn họ đã là bằng hữu...

Nguyên bản tâm lạnh như băng lại như kì tích xuất hiện một dòng nước ấm, ôn hòa ôm lấy thân thể lạnh như băng, đây là cảm giác mà trước giờ hắn chưa từng có, thậm chí hắn không muốn buông tình cảm ấm áp này.

Nếu như nói sư phụ cho hắn tâm lạnh như băng thì nữ tử này lại có hắn toàn bộ ôn nhu.

Lúc này không ai chú ý tới lãnh ý trong đôi mắt xanh dương kia đang dần biến mất mà chuyển thành một tia ôn hòa chưa từng có, như hòa với nữ tử trước mặt kia.

“Ngươi là ai? Dám quản chuyện của Lâm gia?” Lâm trưởng lão biến sắc, thần sắc bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên ngươi vẫn nên chạy xa một chút, bằng không thì chính ngươi cũng sẽ phải chịu chết đấy!”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Một Huyền Thánh như ngươi lại bao vây một Huyền Tôn đỉnh phong, lại còn cần nhiều người trợ giúp như vậy? Nếu ta là người thì đã sớm tự sát vì xấu hổ rồi, để tránh mất mặt!”

Mặt mày đột nhiên biến đổi, thần sắc Lâm trưởng lão lại càng âm trầm: “Tiểu nha đầu, miệng lưỡi nhanh nhẹn lắm, cường giả không có khả năng, với tư cách là một cường giả chỉ biết dùng thực lực so sánh với nhau, hiện tại lão phu hỏi lại lần nữa ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này?”

“Hắn là bằng hữu của ta.” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly nâng mắt, giọng điệu cuồng vọng bá đạo vang trên trời xanh, lâu thật lâu sau cũng chưa tiêu tan: “Muốn giết hắn, phải hỏi kiếm trong tay ta xem có đồng ý hay không đã!”

“Ha ha,” Dường như nghe được câu chuyện cười nào đó, Lâm trưởng lão ngửa đầu cười to: “Thật buồn cười, ta muốn giết người cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được, huống chi chỉ là một con sâu con kiến như ngươi?”

“Ngươi cứ thử xem, người Dạ Nhược Ly ta muốn bảo vệ thì ai có thể đụng vào? Bằng ngươi?”

Dạ Nhược Ly vô cùng trào phúng, tư thái không coi ai ra gì, triệt để chọc giận người Lâm gia.

“Đã bao lâu rồi từ khi lão phu trở thành cường giả, đã không còn ai dám nói chuyện như vậy với lão phu? Lão phu không thể không bội phục lá gan của ngươi, đáng tiếc...”

Tiếng nói dừng lại, trong mắt Lâm trưởng lão bắn ra sát cơ, tiếng nói lại vang vọng: “Hôm nay ngươi cùng tên tiểu tử thúi kia đều phải mất mạng không sai, dám đối địch với Lâm gia tuyệt không có ngày mai, xú nha đầu, ngươi đi chết đi!”

Khoát đao xoẹt qua không trung, với tốc độ sấm sét đánh về phía cổ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều cho rằng nữ tử này sẽ chết chắc, dù sao tuổi của nàng cùng nam tử áo trắng kia còn rất trẻ, tuổi còn nhỏ như vậy thì có bao nhiêu thực lực chứ?

Sắc mặt Thánh Dạ biến đổi, áo trắng thoáng hiện, ngăn cản trước mặt Dạ Nhược Ly, vội vàng ngưng tụ Băng Kiếm trên tay, hung hăng đánh về phía Khoát Dao.

“Oanh!”

Lúc hai kiếm chạm nhau, Thánh Dạ lui về sau 2 bước, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, thần sắc lạnh như băng nhìn Lâm trưởng lão.

“Thánh Dạ, giúp ta một chuyện.” Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh hắn, ánh mắt ngưng trọng: “Giúp ta ngăn cản Lâm trưởng lão nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ ta có thể hóa giải được trận này.”

“Được.”

Cho dù hắn chỉ là một Huyền Tôn đỉnh phong, có thể cản trở Huyền Thánh cấp thấp nửa canh giờ cũng không dễ dàng gì nhưng cũng không quá khó khăn, điểm này hắn vẫn có thể làm được.

“Các ngươi xuất hiện đi!”

Theo lời Dạ Nhược Ly, một vài ánh sáng trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh nàng.

Mọi người tuy rất ngạc nhiên với những người vừa mới xuất hiện nhưng cũng cảm nhận được khí tức trên người họ cùng con người bất đồng, nhưng cũng biết những người này đều là Huyền thú, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, cao nhất chính là Thú Tôn cao cấp.

Nữ tử này là ai? Sao có nhiều Huyền thú như vậy?

Bỗng nhiên mọi người nghĩ tới vài ngày trước tin tức truyền ra từ Phong Hòa thành, đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Chẳng lẽ nàng chính là nữ tử trong truyền thuyết đã diệt cả Mặc gia? Ngoại trừ nàng còn có ai có thể có nhiều Huyền thú như vậy?

“Ngăn cản tất cả mọi người lại cho ta, không cho phép ai quấy rầy ta.”

Nói xong lời này, Dạ Nhược Ly xuất ra một lò luyện đan trước mặt mọi người, lúc lò luyện đan hiện ra tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc.

“Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn luyện đan?”

“Làm sao có thể? Nàng chỉ mới 20 tuổi a? Cho dù là Luyện đan sư lâu năm cũng khó có thể luyện ra được đan dược để xoay chuyển cục diện, chỉ bằng nàng cũng có khả năng sao? Ha ha...”

“Nói cũng đúng.”

Đối với thái độ khinh thường của mọi người, Dạ Nhược Ly vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nàng đều tập trung vào lò luyện đan trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá

“Xuy!”

Trong nháy mắt ngọn lửa trên lòng bàn tay cháy lên nhẹ nhàng lay động trong gió.

Lúc này nàng giống như tiến nhập vào một cảnh giới kì diệu, mọi tiếng động lớn do chiến đấu chung quanh dần dần biến mất chỉ còn lại duy nhất đan lò trước mặt và ngọn lửa đốn gió mà bùng cháy lên xuất hiện trong cặp mắt đen sáng giống như bầu trời đêm.

Thánh Dạ chặt vật tránh né công kích của Trưởng lão Lâm gia, một thân bạch y đã sớm bị rách nhưng công kích của hắn vẫn thủy chung không lùi bước nhiều lần có thể chuẩn xác ngăn chặn công kích của Trưởng lão Lâm gia.

So sánh với sự chặt vật của Thánh Dạ thì nội tâm của Trưởng lão Lâm gia lại vô cùng lo lắng!

Lấy trực giác của Huyền Thánh có lẽ bởi vì vẻ mặt trấn định bình tĩnh của Dạ Nhược Ly, hắn cảm thấy đan dược mà nàng luyện chế cho dù không thể tiêu diệt được hắn nhưng cũng có thể bình an vô sự mà chạy trốn bằng không nàng tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Nhưng mỗi lần hấn muốn công kích Dạ Nhược Ly thì lại bị Thánh Dạ ngăn cản. Nếu hấn quay sang công kích Thánh Dạ thì Thánh Dạ sẽ lập tức chuyển từ công kích sang phòng ngự khiến cho hấn không thể rời khỏi phạm vi này.

Còn lại những Huyền tôn khác có Thú Tôn cao cấp Bạch Hổ ở đây, căn bản chỉ có thể bị giết!

Ngay cả các huyền thú chưa đột phá đến Thú Tôn nhưng nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu mấy năm qua thì ở nơi này vẫn đồng dạng không bị thiệt thòi, mặc dù là bị thương thì cũng chỉ là những vết thương nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

“Àm”

Giờ phút này Thiên Hoàng bởi vì bị Huyền Hoàng đỉnh phong đánh cuối cùng cũng thành công phá tan rào cản trở thành một con Thú Tôn cao thủ!

Lúc này sắc mặt của mọi người ở đây bỗng chốc thay đổi, nguyên bản một con Bạch Hổ là Thú tôn cao cấp đã khiến cho bọn họ nhúc nhích đầu thân mình còn lo không nổi rồi, bây giờ lại thêm một con Thú tôn có thể phi hành ở trên trời nữa, quả thực là một tai họa mà.

“Không được rồi không thể dây dưa với đám người này nữa chúng ta phải mau giải quyết nam tử này!”

Con người Trường lão Lâm gia lóe lên buông đao trong tay xuống sau đó lấy thanh trường kiếm từ nhẫn không gian ra, toàn thân của thanh kiếm này lóe lên lôi điện mang theo một cỗ uy áp cường đại xẹt qua không trung trong nháy mắt khiến cho thiên địa biến sắc.

Thực lực của Thánh Dạ ở trong cấp Huyền Tôn căn bản là vô địch dù cho bị ba bốn Huyền Tôn đỉnh phong vây công hấn thì hấn cũng sẽ không chật vật như vậy, nhưng mà Huyền Thánh hoàn toàn không phải là một Huyền Tôn có thể so sánh.

Có thể trở thành Huyền Thánh, nói lên người này đã lĩnh ngộ quy tắc thiên địa, chỉ điểm này thôi thì Huyền Tôn bất luận thế nào cũng đã không bằng.

Nhìn thanh Lôi Đình Kiếm này khuôn mặt của Thánh Dạ liền tái nhợt, tròng mắt màu xanh lam lạnh như băng vô cùng kiên định lựa chọn, ngày hôm nay cho dù hấn có ngã xuống thì cũng sẽ giành một đường sinh cơ cho nàng.

Trên không trung sấm sét vang dội mây đen dày đặc, Lâm gia Trường lão giờ trường kiếm trong tay lên, trên thân kiếm lập lòe một tầng lôi điện, nhìn lôi điện này trên mặt mọi người đều mang theo biểu tình kinh ngạc.

“Àm!”

Lôi điện từ trên trời đánh xuống thân thể của Thánh Dạ mặc dù Thánh Dạ thân là Huyền Tôn cũng không thể chịu được một kích này.

“Bịch!”

Hai chân mềm nhũn Thánh Dạ thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất nhưng lúc sắp ngã xuống đất hấn vội vàng duỗi tay đánh mạnh vào mặt đất, mạnh mẽ chống đỡ thân thể đứng lên.

Trong gió tay áo nhẹ nhàng bay thân hình thon dài kia khẽ lay động nhưng thủy chung chống đỡ không để cho chính mình ngã xuống.

Hấn tuyệt đối sẽ không khuất phục làm chuyện quỵ xuống trước mặt của kẻ địch cho dù thân thể của hấn đã bị trọng thương thì hấn cũng sẽ không cho phép mình yếu thế trước mặt kẻ địch!

“Xin lỗi... Chỉ sợ ta phải phụ sự trợ giúp của ngươi, nếu có kiếp sau Thánh Dạ ta nhất định sẽ tìm đến ngươi, lúc đó ta sẽ giao lại mạng của mình cho ngươi.”

Khẽ ngẩng đầu trong con người màu lam lạnh như băng thoáng qua lưu luyến, sau đó trên gương mặt tuấn mỹ của hấn hiện lên một loại biểu tình không cùng địch nhân đồng quy vu tận thể không bỏ qua vô cùng quyết liệt.

Lôi Đình kiếm lần nữa tiến tới, Thánh Dạ nắm chặt tay ánh mắt lạnh băng nhìn Lôi Điện kiếm trên đỉnh đầu.

Thời khắc quan trọng ở phía sau, đan lô nhanh chóng chắn trước mặt Thánh Dạ liền “Oanh” một tiếng, đan lô bị Lôi Đình kiếm chém thành hai nửa rơi trên mặt đất.

Đan lô này tên là Tầng Thanh Đình, là đồ mà kiếp trước nàng đối tử trong tay của một gã Huyền Thánh cường giả, hôm nay đan lô vỡ vụn, nàng lại không hề đau lòng chút nào.

Ngay cả Tầng Thanh Đình cực kỳ trân quý thì trong lòng của nàng nó bất quá cũng chỉ là một vật chết mà thôi.

Trường lão Lâm gia thu hồi Lôi Đình Kiếm cùng những người còn lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Dưới bầu trời mây đen giăng đầy Dạ Nhược Ly chậm rãi bước từng bước, một đầu tóc đen theo bước chân của nàng bay hỗn loạn trong gió lại toát ra một cỗ áp lực nhất thời đè ép trái tim của tất cả mọi người ở đây.

Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra năm viên đan dược rõ ràng ánh vào trong mắt của tất cả mọi người.

“Thánh Dạ, Thiên Hoàng, Bạch Hổ, tiếp lấy đan dược!”

Nàng vừa dứt lời ba viên đan dược phân biệt bay về ba hướng.

“Không tốt!”

Trong lòng Trưởng lão Lâm gia đột nhiên sợ hãi nhanh chóng bay lên đồng thời vung Lôi Đình kiếm trong tay lên, nhất thời một tia lôi điện từ trên trời giáng xuống ý đồ muốn phá hủy viên đan dược đang bay về hướng Thánh Dạ.

Nhưng mà Thánh Dạ đã trước một bước tiếp được đan dược liền vội vàng bỏ vào miệng nuốt xuống, lúc này một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát từ trong thân thể trong phút chốc làm cho tất cả các Huyền Tôn cường giả ở trong đây cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

“Này... Điều này sao có thể chứ?”

Trưởng lão Lâm gia trợn to hai mắt không dám tin nhìn Thánh Dạ, ánh mắt kia của lão giống như chuyện bây giờ mà lão thấy còn kinh ngạc hơn việc một con kiến cường gian con voi, là loại kinh ngạc mà từ trước đến nay chưa từng thấy.

“Huyền Thánh hẳn làm sao có thể đột phá Huyền Thánh? Nhất định là do tác dụng của viên đan dược kia!”

Lúc này lão vẫn nghĩ nữ tử này luyện chế đan dược đại khái là loại đan dược dùng để chạy trốn chết ai ngờ nàng lại luyện chế ra đan dược giúp cho Huyền Tôn đỉnh phong đột phá, này... Đây là người có thể làm sao?

Cho dù là vị Luyện đan sư kia của Lâu Gia Bảo cũng không thể làm được. Thiên phú của nàng thực là quá biến thái..

Những người còn lại cũng bị chuyện này làm sợ choáng váng sau đó trong lòng của tất cả mọi người đều tràn đầy khủng hoảng khi bọn họ nhìn tới tên ác ma kinh khủng Thánh Dạ đã đột phá tới Huyền Thánh kia.

Nhưng là vào lúc này ba đạo quang mang khác liền phát ra, trong chốc lát liền tản đi.

Dạ Nhược Ly nuốt viên linh đan vào thực lực đột phá đến Huyền tôn cao cấp, Thiên Hoàng đến Thủ tôn Trung cấp, Bạch Hổ trở thành Thủ Tôn đỉnh phong, ngay cả Thánh Dạ nuốt viên linh đan này từ Huyền Tôn đỉnh phong đột phá Huyền Thánh cũng là do hắn đã có chút linh ngộ về quy tắc của thiên địa.

Kiếp trước thực lực của Dạ Nhược Ly đã là Huyền Thánh vì vậy nàng có thể từ trong chiến đấu của Thánh Dạ mà phát hiện ra hắn đã linh ngộ được quy tắc thiên địa, bằng không sẽ không thể vô địch ở trong nhóm người Huyền Tôn.

Mọi người đều biết có thể trở thành Huyền Thánh có thể linh ngộ được quy tắc của thiên địa hay không, nếu linh ngộ được thì cũng đồng nghĩa với người đó đã tiếp cận với cánh cửa Huyền Thánh. Chính vì nguyên nhân này nên Thánh Dạ mới có thể dưới sự giúp đỡ của Dạ Nhược Ly mà đột phá trở thành Huyền Thánh.

“Tập thể đột phá? Làm sao có thể chứ?”

“Nữ tử này là ai? Chẳng lẽ nàng là Huyền Thần giáng thế?”

“Quá biến thái, sớm biết người này biến thái như vậy, cho dù phần thưởng là 5000 Huyền tinh thạch rất dục hoặc, ta cũng sẽ kiên quyết không đến tham gia náo nhiệt.”

Nhìn thấy biến cố đột phát, tâm lý của tất cả mọi người tràn ngập hối hận, đáng tiếc, bất kể bọn họ hối hận như thế nào, cũng chẳng có ích gì, bởi vì Dạ Nhược Ly cùng Thánh Dạ, đều không phải là người mềm lòng.

Điều vị thực vong. Nhân vị lợi vong*, câu nói này cũng không phải không có đạo lý.

*Điều vị thực vong, Nhân vị lợi vong: Loài chim vì ăn mà chết, người vì lợi nhuận mà cầm đầu vào chỗ chết

Lúc đầu, bọn họ vì lợi ích, lựa chọn vây công Thánh Dạ, vậy thì nhất định phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chết.

“Giết cho ta, một tên cũng không để lại!”

Mà câu nói này của Dạ Nhược Ly, liền đã định trước, kết cục của những người này...

Thánh Dạ ngẩng khuôn mặt tuấn tú lên, đồng tử màu lam băng lãnh khoá định Trưởng lão Lâm gia, một cỗ sát ý tràn đầy trong hai mắt. Sau đó, ngón tay thon dài vạch vài cái trên không trung, huyền khí liền hội tụ tại đầu ngón tay hắn, trong chốc lát, một thanh trường kiếm băng màu lam hiện ra trên không trung.

“Cho dù ngươi đột phá Huyền Thánh thì thế nào? Ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!”

Chậm rãi hoàn hồn, Trưởng lão Lâm gia cười lạnh một tiếng, giong Lôi Đình kiếm trong tay lên, trong phút chốc, tất cả lôi điện trên bầu trời đều hội tụ vào

Lôi Đình kiếm trong tay hắn, một lúc sau, đã hội tụ thành một cái lõi cầu như một bàn tay lớn.

“Hà? Thanh kiếm kia...” Tầm mắt của Dạ Nhược Ly chuyển sang trên thân Lôi Đình kiếm, bỗng nhiên, nội tâm khẽ động, “Vì sao thanh kiếm này cho ta một cảm giác khác thường, nếu như ta có thể đạt được thanh kiếm này, dùng kiếm trận Vạn kiếm quy tông, nhất định thực lực tăng mạnh, thậm chí lại càng dễ dàng khống chế những thanh kiếm còn lại.”

Vạn kiếm quy tông, trên danh nghĩa là một huyền kỹ, thực ra là một kiếm trận, trung tâm kiếm trận, chính là khu vực chủ kiếm, nếu chủ kiếm đủ cường đại, về sau năng khống chế kiếm, cũng không cần khó khăn như vậy.

Ở kiếp trước, nàng muốn tìm một thanh chủ kiếm cường đại, vẫn còn chưa kịp thực hiện kế hoạch này, liền chuyển kiếp tới ngàn năm trước.

Mâu quang chợt lóe, tầm mắt của Dạ Nhược Ly nhìn chăm chăm vào thanh Lôi Đình kiếm, trong con ngươi màu đen dần thoáng hiện ra một tia sáng kỳ dị, sau đó, thừa dịp không ai chú ý, hư ảnh thoáng qua, nhanh chóng xông về phía Trưởng lão Lâm gia.

“Chết tiệt, hắn thực sự là một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh sao?”

Trưởng lão Lâm gia lùi về sau hai bước, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm vào Thánh Dạ.

Nếu không phải trong tay còn có Lôi Đình kiếm, lão có thể không phải là đối thủ của nam tử này, không nghĩ đến, một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh, lại sẽ có thực lực cường đại như thế, chẳng lẽ, có liên quan tới công pháp này của hắn sao?

Từ lúc đầu, Trưởng lão Lâm gia liền đã cảm nhận được công pháp của hắn có chỗ không tầm thường, lại không nghĩ rằng, sẽ cường đại đến mức này, nếu để hắn tiếp tục phát triển, tất sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với Lâm gia.

Bỗng nhiên, Trưởng lão Lâm gia cảm thấy sự dao động sau lưng mình, lập tức xoay người, liền thấy Dạ Nhược Ly đã ở ngay trước mặt lão, lúc này, Dạ Nhược Ly nở nụ cười hiền hoà quái dị, đồng thời tay giờ kiếm lên cao.

Thấy vậy, Trưởng lão Lâm gia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lão hoàn toàn không biết Dạ Nhược Ly xuất hiện khi nào, trước khi nàng động thủ, hoàn toàn không có một chút dao động nào của huyền khí, công phu che dấu khí tức này, cũng thật là quá biến thái.

Nghĩ đến thực lực đối phương là Huyền tôn, lại không khỏi thả lỏng tâm tình một chút, dựa vào một Huyền tôn cao cấp còn muốn dẫm thương lão sao? Đây quả thật là một chuyện cười!

Đúng lúc này, kiếm của Dạ Nhược Ly âm âm bổ xuống...

Đối mặt với một kiếm gần như vậy, Trưởng lão Lâm gia không thể tránh né, giống như, theo lão, lão cũng không nhất thiết phải tránh né, chỉ là với tính cách của lão, cũng không cho phép người nào khiêu khích, lúc này giờ tay không cầm kiếm xung kích đánh về phía lồng ngực của Dạ Nhược Ly.

“Phanh!”

Trường kiếm hạ xuống, toàn bộ cánh tay tách rời thân thể của Trưởng lão Lâm gia, Dạ Nhược Ly nhanh chóng nhặt Lôi Đình kiếm trên đất lên, trong nháy mắt lúc nàng đang nhặt trường kiếm lên, một bàn tay đã đập vào lồng ngực của nàng.

“Phốc xuy!”

Máu đỏ tươi giống như huyết vũ đầy trời. Ngay lập tức, thân thể của Dạ Nhược Ly giống như điều đứt dây, hung hăng quăng về phía sau.

Sắc mặt Thánh Dạ không khỏi đại biến, hắn liền cố hết sức tung người nhảy lên, đã có một bóng người tiếp được thân thể Dạ Nhược Ly, chậm rãi rơi xuống đất.

Tuy thực lực của Bạch Hổ không bằng Thánh Dạ, lại cách Dạ Nhược Ly gần nhất, bởi vậy tiếp được trước Thánh Dạ.

“Chủ nhân...” Nhìn chăm chú nữ tử trong lòng, trong mắt Bạch Hổ tràn đầy đau lòng.

“Ta không sao,” Dạ Nhược Ly bò dậy, lấy một viên đan dược ra nuốt xuống, tức thời, khoe môi nàng gọi lên nụ cười nhợt nhạt, “Thanh kiếm này, không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh ở trong tay ngươi, cho nên, vẫn là giao cho ta sẽ tốt hơn.”

Dạ Nhược Ly nói là sự thật, Lôi Đình kiếm này, cho dù để cho thực lực của Trưởng lão Lâm gia tăng lên một chút, nhưng không phải thực lực chân chính của nó, chẳng biết tại sao, Dạ Nhược Ly có một cảm giác, nếu phát huy ra thực lực chân chính của nó, quyết không chỉ có như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 18-2: Khiếp sợ, tập thể đột phá (2)

Sắc mặt Trương lão Lâm gia trắng bệch, so với sự đau đớn khi mất đi cánh tay, lão càng đau lòng hơn là bị Dạ Nhược Ly cướp đi Lôi Đình kiếm.

Đây chính là vật tổ truyền của Lâm gia lão, thật không dễ dàng viện có nhiệm vụ lần này mà mượn từ chỗ Gia chủ, hôm nay bị người cướp đi, làm sao lão có thể không đau lòng đây?

“Xú nha đầu, ngươi muốn chết!”

Vừa dứt lời, Trương lão Lâm gia không để ý chỗ cụt tay đang chảy máu, tung người nhảy vào giữa không trung, chưởng phong sắc bén đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão vẫn chưa đến gần Dạ Nhược Ly, sau lưng một thanh băng kiếm nhanh chóng đâm tới, nếu là trước kia, lão tuyệt đối sẽ phát giác ra, hiện giờ lão đang tức giận, trong lòng tràn đầy chỉ có một nguyện vọng, đó chính là, giết nữ nhân kia!

Lúc cách Dạ Nhược Ly gần trong gang tấc, thanh trường kiếm băng màu lam kia đã xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể già nua chấn động mạnh, chưởng phong của Trương lão Lâm gia dừng lại ngay trước mặt Dạ Nhược Ly, chợt ảm ảm rơi xuống mặt đất.

“Àm!”

Thân thể nặng nề rơi xuống đất, làm bụi bặm bắn tung tóe đầy đất, hai mắt tròn to kia chậm rãi mất đi tiêu cự, đã chết rồi.

Huyền Thánh cường giả, tồn tại giống như thần thoại ở Phong Huyền Đại lục, liền chết như vậy?

Mọi người cùng nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, không có những cảm xúc nào khác...

Trong trấn Hồng Hỏa, ngoài các cường giả vây công Thánh Dạ trước đó, còn có một đám đông không đủ tư cách tham gia truy bắt, đám đông này, có lẽ không muốn sống lâu, hôm nay trong trấn này đã phát sinh một trận chiến.

Cũng giống như vậy, tên của hai người Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, như là bạo phong thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, thế cho nên tất cả mọi người ở Phong Huyền Đại lục, cho dù là các thôn dân bình thường trong những thôn trang nhỏ kia, đều biết tên hai người này.

Nhất là Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra Tôn Linh Đan.

Mây đen tản đi, lộ ra trời xanh trong lành.

Trong gió nhẹ, Thánh Dạ cất bước đi về phía Dạ Nhược Ly, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, không còn băng lãnh vô tình như lúc ban đầu nữa, con ngươi màu lam lạnh lẽo trong mắt, thay vào đó là tràn đầy kiên định.

“Mới vừa rồi, lúc ta mang ý nghĩ hãm là phải chết, liền đã thề, nếu có kiếp sau, ta giao mạng của ta cho ngươi, hiện tại, mặc dù không có kiếp sau, ta lại đạt được hồi sinh, cho nên...” Con ngươi thật sâu, ngưng mắt nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly, về mặt Thánh Dạ xẹt qua một tia kiên nghị, “Từ nay về sau, cái mạng này của Thánh Dạ ta, là thuộc về ngươi, nếu ngươi cho ta hồi sinh, bất luận kẻ nào cũng không thể giết chết ta, mà nếu ngươi để ta chết, mạng của ta, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể lấy đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, mới vừa há miệng, còn chưa kịp nói, liền bị tiếng nói nhàn nhạt của Thánh Dạ chặn lại.

“Ta còn có việc, không thể ở lại chỗ này, nhưng ngươi phải nhớ, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thương tổn ngươi.”

Dứt lời, Thánh Dạ ngắm nhìn Dạ Nhược Ly lần cuối, chậm rãi xoay người, trong chốc lát, liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Bạch Hổ, Chu Tước, các ngươi trở về Huyền Linh trấn đi, cũng là lúc chúng ta lên đường...”

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi chứng thú vào trong giới chỉ*, liền rời đi trấn nhỏ này trong ánh mắt sùng bái, hoặc kính ngưỡng của quần chúng.

*giới chỉ: chiếc nhẫn

Về phần những cường giả vây công Thánh Dạ kia, đã bị Bạch Hổ tàn sát sạch sẽ, ngay cả một con cá hỗn tạp cũng không lưu lại.

Lâu Gia Bảo, đó chính là một địa danh, vậy mà, phiên địa phương này, cũng là quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, nghe nói, Lâu gia nắm trong tay Lâu Gia Bảo, vốn có không ít Huyền Thánh cường giả, tức là cũng có mấy người Huyền Thánh đỉnh phong.

Chẳng qua, những điều này chỉ là nghe nói mà thôi, ngoài Bảo chủ Lâu Gia Bảo cùng mấy người Trương lão ra, cũng chưa từng gặp qua những Huyền Thánh cường giả khác, chớ nói chi là tồn tại đỉnh phong.

Nên biết, Huyền Thánh càng lên cao, tức là càng cường đại, từ Huyền Thánh trung cấp nhảy lên cao cấp, lại càng khó khăn hơn từ Huyền Sư đến Huyền Tôn rất nhiều, nếu không qua mấy trăm năm, hoàn toàn là không thể.

Từ cao cấp đột phá đỉnh phong, nếu như không có kỳ ngộ, ít nhất còn phải dừng lại ở cấp đó mấy trăm năm nữa hoặc gấp đôi mấy trăm năm đó nữa.

Mà ở toàn bộ Phong Huyền Đại lục, cường đại nhất cũng chỉ là cao cấp, lại càng có thể đếm được trên đầu ngón tay, chớ nói chi là cấp bậc đỉnh phong tồn tại trong truyền thuyết này, vì vậy rất nhiều người vẫn giữ nguyên thái độ hoài nghi với chuyện này.

Cũng chả trách được, Lâu gia này, thành lập sớm nhất ở Phong Huyền Đại lục liền đã tồn tại.

Không người nào biết, đến cùng Lâu gia có bao nhiêu con bài chưa lật, cũng không người nào biết, đỉnh phong cường giả có thật sự tồn tại hay không, vì vậy, mặc dù tất cả thế lực đều nhìn chằm chằm Lâu gia như hổ đói, từ đầu đến cuối cũng không có người nào dám nhảy qua lới tri nửa bước.

Điều này cũng tạo cho Lâu gia một địa vị không thể lung lay ở Lâu Gia Bảo.

Lúc này, trong rừng rậm cách Lâu Gia Bảo không xa, nữ tử áo trắng thân ở trong vòng vây của một đám Huyền thú, khóe môi của nàng cong lên hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, mâu quang dừng trên thân đám Huyền thú xung quanh này.

“Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn chặn đường ta?”

Tiếng nói nhàn nhạt, lộ ra một cỗ khí thế không thể áp chế, bao phủ xuống đỉnh đầu đám thú. Huyền thú vẫn luôn rất nhạy cảm với nguy hiểm, bọn họ biết, nữ tử trước mắt có thể uy hiếp tới tính mạng của bọn chúng, không khỏi lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng sáo du dương, nghe được tiếng sáo, ánh mắt của đám Huyền thú từ từ nổi lên huyết quang, bộ dáng hung dữ bỏ nhào về phía Dạ Nhược Ly.

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, tầm mắt nhìn về phía trước, giữa lòng bàn tay, một luồng hỏa diễm bắn tới cây đại thụ cổ xưa đang đong đưa ở trong gió kia.

“Phù phù!”

Một nam tử trung niên mặc y phục màu xanh đen nhảy xuống từ trên cây, kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi, ngươi...”

“Hình như ta không có đắc tội với ngươi,” Dạ Nhược Ly đi từng bước, chậm rãi đi về phía nam tử trung niên, sắc mặt âm trầm nói, “Vì sao ngươi lại chỉ huy nhiều Huyền thú vây công ta như vậy?”

“Ta, ta chỉ là ăn cướp, không muốn lấy tính mạng của ngươi, vị nữ hiệp này, ngươi hãy bỏ qua ta đi.”

Bỗng nhiên, nam tử trung niên dường như nhớ tới cái gì đó, mặt lộ vẻ sợ hãi, khó khăn nuốt nước miếng một cái: “Ta đã là Huyền Tôn cấp thấp, ngươi có thể dùng một chiêu bức ta, chẳng lẽ ngươi là Huyền Tôn trung cấp, hoặc là cao cấp? Một thân bạch y, lại là Huyền Tôn cường giả trẻ tuổi như vậy, ngươi... không phải ngươi là tên Luyện đan cao thủ được truyền khắp Đại lục Dạ Nhược Ly kia sao?”

Xong rồi xong rồi, người nào hần không cướp, cố tình lại cướp Huyền Tôn sát thần này.

Ngay cả Mặc gia nàng cũng diệt, trong trấn Hồng Hóa, cũng đại khai sát giới giống vậy, nam tử trung niên tin tưởng, sát thần này muốn giết mình, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, nàng không nghĩ tới, danh tiếng của mình đã đến tình trạng như vậy, xem ra cái tên Dạ Nhược Ly này, không thể dùng nữa, dù sao, nàng cũng không muốn Lâm gia đến tìm nàng tính sổ.

Ai biết được Lâm gia có bao nhiêu Huyền Thánh? Nếu chỉ tới là một Huyền Thánh cấp thấp, nàng còn có nắm chắc, vượt qua cấp bậc này, thì nàng sẽ không ứng phó được nữa.

“Giao hết tất cả đồ vật ở trên người ngươi ra đây, ngươi liền có thể rời đi.”

“Hả?” Nam tử trung niên tròn to hai mắt, không thể tin nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

Nàng không phải là sát thần sao? Vì sao lại dễ dàng buông tha tính mạng của mình như thế? Bất kể như thế nào, có thể nhặt về cái mạng này liền không tệ rồi.

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên vội vàng tháo không gian giới chỉ trong tay xuống, nhanh chóng nhét vào trong tay Dạ Nhược Ly, dùng toàn lực chạy về phía trước, trong nháy mắt liền biến mất trong rừng rậm.

Dạ Nhược Ly lắc đầu than thở một cái, liền cất không gian giới chỉ vào, cũng không có thời gian điều tra vật phẩm đạt được, vậy mà, trong lúc nàng xoay người rời đi, một đạo hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt Dạ Nhược Ly.

Xuất hiện ở trước mặt nàng, là một hồng bào lão giả còn giữ chòm râu dê, trên người lão giả, loáng thoáng lộ ra một cỗ Huyền khí ba động cường đại, cảm nhận được cỗ ba động này, tinh thần của Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, nội tâm tràn đầy cảnh giác.

Huyền Thánh cường giả!

Chẳng lẽ, lão là người của Lâm gia, lời mới vừa nói, lão nghe được bao nhiêu?

“Ha ha, tiểu cô nương, ngươi đừng sợ, lão đầu ta là người tốt, thật sự không lừa ngươi.” Lão già cười híp mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, cái vẻ mặt kia, hoàn toàn là giống như đang lừa gạt tiểu bằng hữu rất quen thuộc.

Dạ Nhược Ly liếc mắt xem thường, trực tiếp đáp lại một cách giễu cợt: “Nói như vậy, người xấu chưa bao giờ nói mình là người xấu.”

Lúc này lão già ngậy ngậy cả người, sau đó sờ sờ mặt mày già nua của mình, vẻ mặt buồn bực nói: “Chẳng lẽ đáng đáp của lão đầu ta giống như người xấu sao? Không biết đâu, người biết ta, đều nói thoát nhìn ta là người tốt.”

Khóe miệng mỉm cười hơi co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn chăm chăm vào hắn.

“Cái đó, tiểu cô nương, tia Hỏa Hệ huyền lực mới vừa rồi kia, là ngươi phát ra đúng không?” Ánh mắt lại rơi vào trên người Dạ Nhược Ly lần nữa, lão già xoa xoa bàn tay, khuôn mặt treo lên nụ cười hòa ái dễ gần.

Dưới cái nhìn chăm chú của lão già, Dạ Nhược Ly chậm rãi gạt đầu một cái.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng nơi này chỉ có một mình nàng, coi như không thừa nhận nhưng có lẽ lão đầu giáo hoạt này cũng sẽ không tin.

“Đây thật sự là quá tốt,“ vỗ tay một cái, lão già cười vô cùng kích động, “Ta cảm nhận được khí tức rất thuần túy từ trong lực lượng của tia Hỏa Hệ ngươi mới vừa phát ra kia, lão đầu ta có thể kết luận, ngươi là một hạt giống luyện đan hiếm có, tiểu cô nương, ngươi có thể suy tính một chút, làm đệ tử của ta, đây chính là vinh dự rất nhiều người cầu xin cũng cầu không được đó.”

Cho dù trong lời nói của lão già rất khiêm nhường, nhưng là, giữa hai long mày của lão vẫn có một chút cao ngạo.

Nhún vai một cái, Dạ Nhược Ly rất là xem thường nói: “Vi sao ta phải làm đệ tử của ngươi? Làm đệ tử của ngươi không có lợi, ta kiên quyết sẽ không làm chuyện không có lợi như thế này.”

“Ngươi, nha đầu này, thật đúng là thực tế,“ lão đầu lắc đầu một cái, lại không có bởi vì lời nói của Dạ Nhược Ly mà tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười nói, “Ta chính là Trưởng lão Lâu gia, nếu ngươi làm đồ đệ của ta, hoàn toàn có thể hành tẩu khắp Phong Huyền Đại lục này, mọi việc có ta ở đây làm chỗ dựa sau lưng cho ngươi, ai dám nói ngươi nửa chữ không? Hơn nữa, ngươi muốn Huyền kỹ, Huyền Tinh Thạch, hoặc là đan dược, lão đầu ta cũng có thể đưa cho ngươi, ha ha, tiểu nha đầu, có muốn suy tính một chút hay không?”

Lâu gia?

Tâm tư Dạ Nhược Ly khẽ động, nàng đang lo không có cách nào lẫn vào Lâu gia, người Lâu gia này, không phải là tự động đưa tới cửa sao?

“Được, đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 19: Đặc quyền

Lâu gia tọa lạc ở khu vực trung tâm Lâu Gia Bảo, thậm chí còn có cả quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, đó là kiến trúc xa hoa uy nghiêm hơn những gia tộc cùng thế lực khác.

Ngày đó, bên trong Lâu gia, tiếng nói vui mừng phá vỡ phần yên tĩnh sau giờ Ngọ này...

“Ha ha, Nam Lão đầu, Phong Lão đầu, Lăng Lão đầu, mau đến xem, lão đầu ta mang về một hạt giống luyện đan tốt này, ta cam đoan, không đến trăm năm, thành tựu của nàng sẽ vượt qua ta.”

Theo tiếng nói vừa dứt, trong sân, ba đạo bóng dáng sáng vai đi tới, trên mặt bọn họ mang theo tràn đầy vui vẻ.

“Ha ha, Huyền Lão đầu, ngươi lão gia hoá này, cuối cùng đã trở về.”

“Đúng vậy, nếu không trở về, chúng ta còn cho là ngươi đã bị người nào hại chết, định muốn đi báo thù cho ngươi đó.”

“Huyền Lão đầu, cuối cùng ngươi cũng thu truyền nhân y bát rồi hả? Đệ tử của mấy lão gia hoá chúng ta, ngươi vẫn luôn không muốn truyền thuật luyện

đan lại cho ai trong bọn hần.”

Mặt ngó về phía mọi người nghênh đón, hai tay Huyền Lão chấp sau lưng, hừ lạnh một tiếng, giọng điệu rất là khinh thường: “Luyện đan thuật của lão đầu ta, há là ai cũng có tư cách tu luyện? Chẳng qua, với sự mẫn cảm nhiều năm luyện đan của ta, ta cảm nhận được hoá hệ huyền lực do đồ nhi bảo bối nắm giữ rất thuần túy, tới đây, đồ nhi, ta giới thiệu với người...”

Dứt lời, Huyền Lão duỗi tay ra kéo Dạ Nhược Ly đến bên cạnh, trên vẻ mặt của lão mang theo nụ cười hòa ái dễ gần.

“Vị lão đầu mặc hoàng bào dễ gần này chính là Nam Lão, người đừng nhìn bộ dạng hần cười híp mắt hiện tại mà lầm, thật ra thì hần còn giáo hoạt hơn hồ ly, sau này lúc tiếp xúc với hần thì phải cẩn thận.”

Nam Lão liếc mắt xem thường, rất muốn hỏi, theo như lời của hần có phải cái người này chính là bản thân mình không?

“Về phần vị lão đầu mặc bạch y này, chính là Lăng Lão tiếng tăm lừng lẫy Lâu Gia Bảo, tính khí của lão gia hóa này không tốt chút nào, nhưng người yên tâm, có sư phụ người ở đây, hần cũng không dám động người, nếu không, từ nay về sau, hần đừng nghĩ lấy được viên đan dược nào ở chỗ ta!”

Khoé miệng mỉm cười hơi co rút, Lăng Lão bắt đầu nhìn chăm chăm vào Huyền Lão: “Huyền Lão đầu, người huỷ hoại thanh danh của ta thành tình trạng gì đó hả? Lúc nào thì tính khí ta không tốt? Ta giết những người kia, đó là do bọn họ đáng chết, không trách được ta.”

“Ta đây mặc kệ, dù sao sau này không cho phép người động vào một cọng tóc của đồ đệ ta.”

Huyền Lão không phải là người có thể nói đạo lý, nhưng lão thật vất vả mới lừa gạt được hạt giống tốt này vào Lâu gia, đương nhiên sẽ không cho phép ai động vào một cọng tóc của nàng, nếu không, muốn tìm được một hạt giống tốt như vậy, sợ rằng kiếp này không có khả năng.

Tức thì, ánh mắt của Huyền Lão đầu liền nhìn về phía lão giả thân hình khô cằn sau cùng, mặc dù thoát nhìn lão giả giống như ngọn đèn cạn dầu, thế nhưng, Dạ Nhược Ly lại có thể cảm nhận được, trong thân thể của lão tàn mất ra bùng bùng sinh cơ.

“Hần chính là Phong Lão, ha ha, được cho là người hiền lành nhất Lâu gia chúng ta.”

Phong Lão khẽ mỉm cười với Dạ Nhược Ly, gật đầu tỏ ý chào hỏi, khuôn mặt già nua khô gầy lộ ra một chút hữu hảo: “Ta tin tưởng vào ánh mắt của Huyền Lão, cho nên, từ nay về sau, người chính là người của Lâu gia chúng ta, hi vọng người đừng để cho Huyền Lão thất vọng.”

“Ha ha, ánh mắt của ta làm sao có thể có vấn đề chứ? Huyền Lão ta dám cam đoan, trên đời này không có ai vượt qua ta cảm giác về hóa hệ,” Nói xong lời này thì trên khuôn mặt của Huyền Lão đều là vẻ đắc ý, ngay sau đó lão kéo Dạ Nhược Ly lại, nói, “Đi, đồ nhi ngoan, chúng ta đi tới phòng luyện đan của ta, hiện tại bắt đầu, ta sẽ dạy người luyện đan.”

Tiếng nói này vừa dứt, trong chốc lát, hai người liền biến mất trong tầm mắt của mấy người Phong Lão.

Mấy lão đầu nhìn nhau, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

“Đi, chúng ta cũng đi xem một chút, không biết người kế tục Huyền Lão đầu mang về như thế nào, hi vọng nàng có thể nhanh chóng vượt qua Huyền Lão, như thế, thân thể của Thái thượng Trưởng lão bọn họ liền có biện pháp cứu trị rồi.”

Nam Lão cười híp mắt, nét mặt già nua khó có được lúc nghiêm túc, mà nghe được lời của lão, Phong Lão cùng Lăng Lão cũng thờ dãi một hồi, trong mắt ngưng tụ tràn đầy sầu lo.

“Đúng rồi, ta nghe nói, đoạn thời gian trước, trấn Hồng Hỏa xuất hiện một vị Luyện đan Đại sư, có thể luyện chế đan dược để cho Huyền Tôn đột phá đến Huyền Thánh, không biết nếu tìm được nàng, có thể cứu trị Thái thượng Trưởng lão bọn họ hay không.”

“Trước đây không lâu, Bảo chủ đã phái người đi tìm kiếm tung tích của vị nữ tử kia, với thể lực của Lâu Gia Bảo ta, chắc hẳn rất nhanh có thể tìm được nàng, chẳng qua, chúng ta vẫn đừng ôm hy vọng quá lớn, dù sao đây chỉ là lời đồn đãi của người khác, chúng ta không nhìn thấy chân tướng sự tình, làm sao biết được thật giả? Hiện tại, việc khẩn cấp trước mắt là đi xem hạt giống tốt luyện đan thuật như thế nào một chút.”

Nghe vậy, hai người cũng cảm thấy lời nói của Nam Lão rất có đạo lý, nếu nữ tử này có thể mang đến kinh hi cho bọn hần, nói không chừng, tính mạng của mấy vị Thái thượng Trưởng lão, sẽ được giao vào trong tay nàng.

Nhưng Huyền Lão nhận định đúng, trong vòng trăm năm vượt qua hần, không biết Thái thượng Trưởng lão còn chờ được trăm năm nữa không...

Trong phòng luyện đan, truyền đến một mùi dược hương nhàn nhạt, mà ở giữa gian phòng này, để một đan đỉnh màu xanh đen, mà còn, phía trên thân lò luyện đan, ẩn ẩn lộ ra một tia hào quang đỏ sậm.

“Đồ nhi, đến đây, sư phụ dạy người luyện đan,” Huyền Lão kéo Dạ Nhược Ly đến bên cạnh đan đỉnh, khoé miệng giương lên, vẻ mặt tươi cười nói, “Thật ra thì, thuật luyện đan này, nói nó phức tạp, cũng không phức tạp, chủ yếu là do độ lừa cùng dược lý...”

Theo như lời Huyền Lão, những thứ này là kiến thức cơ bản nhất của luyện đan, bằng vào thực lực hiện giờ của nàng, hoàn toàn không tính là cái gì, nhưng vì để làm một học đồ tốt, nàng biểu lộ nghiêm túc nghe Huyền Lão giảng thuật.

Lúc đang giảng thuật, Huyền Lão thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, sau khi chú ý tới biểu tình cảm thấy hứng thú thật sâu của Dạ

Nhược Ly, hăng hái của hắn lại càng nhiều hơn, thiếu chút nữa khoa tay múa chân vui sướng. Nếu Huyền Lão biết bên cạnh lão chính là một luyện đan sư vượt qua mình, lại càng là người Lâu Gia Bảo đang gắng hết sức tìm, có thể cảm thấy xấu hổ chui vào trong kẽ đất không đây?

“Được rồi, đây chính là những kiến thức cơ bản của luyện đan, kế tiếp ta sẽ luyện chế đan dược, ta chỉ luyện chế Trúc Cơ Tân đơn giản nhất, ngươi liền ở bên cạnh nhìn cho thật kỹ.”

Bỏ lại lời nói đó, Huyền Lão mở bàn tay già nua ra, trong nháy mắt hỏa diễm đỏ tươi bốc cháy lên trong lòng bàn tay lão.

Trái ngược với bộ dáng cười híp mắt ngày thường, khi tiếp xúc với đan đỉnh, Huyền Lão giống như thay đổi thành một người khác, trong thân thể già nua tràn đầy một cỗ khí tức uy nghiêm, hỏa diễm cực nóng trong tay bao phủ cả gian phòng.

Đúng lúc này, mấy người Nam Lão đã bước vào trong phòng, nhưng không quấy rầy đến Huyền Lão, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Trong chốc lát, mùi thuốc nồng nặc phát tán ra, tràn đầy vào chóp mũi của mọi người, tức thời làm cho người ta có một cảm giác tinh thần sáng khoái.

“Tốt rồi, đây chính là cách luyện chế Trúc Cơ Tân sơ cấp,” Huyền Lão thu hồi đan dược vừa luyện chế, cười híp mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, “Kế tiếp, ngươi tới làm mẫu một chút đi, ha ha, thất bại cũng không sao, ban đầu lúc lão đầu ta mới vừa tiếp xúc với luyện đan, cũng thất bại vài chục lần như vừa này mới thành công.”

Ngay cả như thế, vào lúc đó, lão được sự phụ của mình xưng kiểu như chính là một thiên tài.

Nha đầu này, có hỏa hệ huyền lực thuần túy như thế, không chế hỏa diễm lại càng thuận buồm xuôi gió hơn người thường, chỉ ít chỉ cần vài chục lần, liền có thể luyện chế thành công.

“Được.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gạt đầu, mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía đan đỉnh.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt đều tập trung vào người nàng, dường như mọi người cũng muốn biết, nàng cần mấy lần để luyện chế thành công.

“Phốc xích!”

Đầu ngón tay phốc xích một tiếng, bắn ra một đám hỏa diễm, trong nháy mắt thiêu đốt cái đáy đan đỉnh.

Cảm nhận được cỗ hỏa hệ huyền lực này lần nữa, thân thể Huyền Lão hơi ngẩn ra, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc: “Không sai, lực lượng hỏa hệ này, quả thật rất thuần túy, hình như bất đồng với lực lượng hỏa hệ của người khác.”

Đương nhiên Huyền Lão sẽ không biết, đây là do Hòa Thần Quyết, với lại, Dạ Nhược Ly vốn có năm loại thuộc tính huyền lực, chẳng qua là, bởi vì Ngũ Thần Quyết mà năm loại thuộc tính này trở nên vô cùng thuần túy.

“Phanh!”

Bên trong đan đỉnh, truyền tới một tiếng trầm đục, rồi lại trở về yên tĩnh.

“Ôi, đồ nhí, ngươi không nên nản chí, thất bại là bình thường, chỉ cần luyện tập thêm mấy lần nữa, tin tưởng ngươi nhất định có thể luyện chế thành công Trúc Cơ Tân.” Khẽ lắc đầu, Huyền Lão vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, nói lời thăm thía.

Dạ Nhược Ly cũng không nhìn sang lão nhân bên cạnh, ngược lại cầm bình sứ lên, đổ thuốc bột màu trắng từ đan đỉnh vào bình sứ.

Ngưng mắt nhìn thuốc bột màu trắng được đổ vào bình sứ, tất cả mọi người đồng loạt tròn to hai mắt, tròn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly, ánh mắt đó của bọn họ còn khiếp sợ hơn việc thấy heo mẹ leo cây.

Xoay người lại, Dạ Nhược Ly nhìn thấy biểu tình của mấy lão gia hỏa này, bất đắc dĩ nhún vai: “Vừa rồi ta chỉ là không cẩn thận liền luyện chế thành công, ai có thể nghĩ đến, thế nhưng luyện đan lại đơn giản như vậy.”

Không sai, đúng là không cẩn thận.

Vì không muốn dẫn tới hoài nghi, nàng không thể thừa nhận thuật luyện đan của mình, dù sao tại Phong Huyền Đại lục này, có luyện đan sư của gia tộc nào mà Lâu Gia Bảo không biết chứ?

Vốn là, nàng không muốn luyện chế một lần liền thành công, đáng tiếc, dưới cái nhìn chăm chú của lão gia hỏa này, không cách nào phạm sai lầm quá rõ ràng, mà hiện tại Trúc Cơ Tân thực sự quá đơn giản, với nàng mà nói, chính là thất bại cũng quá khó khăn!

“Không cẩn thận liền luyện chế thành công? Ta dựa vào!” Huyền Lão kiềm chế xúc động muốn mắng to, hung bạo trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, đầy một bụng ủy khuất nói: “Tại sao lúc đầu ta lại không có không cẩn thận liền luyện chế thành công? Luyện đan còn đơn giản sao? Đơn giản cái rắm, tại sao ngươi có thể luyện chế một lần liền thành công? Sao ông trời không cho một tia sét bổ chết tên biến này đi chứ? Quá đã kích người, ngươi còn để cho ta sống không chứ?”

Khỏe miệng Dạ Nhược Ly co rút, nàng thật sự chưa phát hiện ra Trúc Cơ Tán có bao nhiêu khó khăn.

Kiếp trước, lúc nàng vừa mới tiếp xúc với luyện đan, cũng chỉ là thất bại một lần liền thành công, bởi vậy theo ý nàng, đan dược cơ bản đơn giản như thế, một lần thành công cũng không hề gì, ai biết những người này lại có phản ứng lớn như vậy.

“Thôi đi, Huyền Lão đầu, người cũng đừng giả vờ nữa, ai mà không biết trong lòng người lúc này đều vui vẻ hơn bất luận kẻ nào chứ?” Nam Lão liếc mắt xem thường, ở dưới đáy lòng hung hăng khinh bỉ lão gia hỏa này một trận.

“Ha ha, bị người đoán trúng,” Vuốt vuốt chóp mũi, Huyền Lão không biết ngại ngần cười mỉa hai tiếng, thế nhưng, giữa lông mày lại hiện rõ lộ vẻ vô cùng đắc ý, “Ánh mắt lão đầu ta há có thể kém chứ, đây chính là hạt giống tốt ngàn năm khó gặp, đều bị ta gặp được, ha ha, xem ra ông trời bảo hộ Lão gia ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 19-2: Đặc quyền (2)

Mọi người nhìn nhau, mặc dù ở trong lòng đang hâm mộ lão gia hỏa này, nhưng lại cũng có mấy phần mong chờ, có lẽ không đến trăm năm, nữ tử này liền có thể vượt qua Huyền Lão, lúc đó, liền có thể cứu trợ Thái thượng Trưởng lão bọn họ.

“Khụ khụ, đồ nhi bảo bối, hôm nay trước hết đến đây thôi, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Hắn cũng không dám tiếp tục dạy nữa, nếu không, lại bị tên biến thái này hù dọa thì phải làm thế nào? Vì vậy, tạm thời dừng lại, đợi ngày mai tiếp tục dạy nàng luyện chế đan dược.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong các nguyên nhân.

Lúc này, trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly mang theo một chút mệt mỏi, nếu làm đồ nhi bảo bối một chết, đau lòng chính là bản thân lão. So sánh xong, chuyện kể tiếp cũng không phải vô cùng quan trọng.

“Đúng rồi, tất cả sách trong Tàng Kinh Các Lão gia, người có thể tùy ý xem, đây chính là đặc quyền ta cho người.”

Nghe vậy, mấy người Nam Lão đều kinh ngạc nhìn Huyền Lão.

Tàng Kinh Các, chính là địa phương trọng yếu nhất của Lão gia, ngoài Thái thượng Trưởng lão cùng Bảo chủ ra, cũng chỉ có thân là luyện đan sư Huyền Lão vốn có đặc quyền hủy bỏ cấm chế, cho dù là con của Bảo chủ Lão gia, Lão Phi Mặc cũng không thể xem tất cả thư tịch*.

*thư tịch: bộ sách

Hôm nay, thế nhưng Huyền Lão lại hủy bỏ cấm chế tất cả với một nữ tử vừa mới gia nhập Lão gia, cho dù là Bảo chủ cũng khó có thể đồng ý, chớ nói chi là mấy người Thái thượng Trưởng lão quyền cao chức trọng kia.

Chẳng qua, bọn họ cũng biết tính khí quật cường của Huyền Lão, chuyện lão đã quyết định, mười đầu bò cũng không kéo lại được, vì vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng mà, bất kể như thế nào, về phía góc độ bằng hữu, bọn họ cũng sẽ đứng về phía của lão.

Đúng như sự suy đoán của Phong Lão, chỉ thị của Huyền Lão vừa công bố ra, liền có người truyền đến trong tai Bảo chủ. . .

Không khí nghiêm túc trang trọng bao phủ cả đại sảnh, nam tử ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất, khẽ nhíu mày, ánh mắt ngưng trọng tập trung vào mọi người phía dưới, môi mỏng khẽ mở, tiếng nói uy nghiêm chậm rãi vang lên trong nội đường yên tĩnh này.

“Huyền Lão, ta nghe nói, người thu một truyền nhân, cũng mở ra tất cả quyền hạn ở Tàng Kinh Các cho nàng, có đúng như thế không?”

Không trách được, vị nam tử ngồi trên vị trí cao nhất này, cũng là một nam tử tuấn mỹ hiếm có, ngay cả tiếng nói uy nghiêm kia, lại phảng phất như tiếng nước suối chảy rất êm tai, chỉ nghe hắn nói thôi, cũng là một loại hưởng thụ.

“Không sai, đúng là có việc này,” Huyền Lão khẽ mỉm cười, ôm quyền, nói, “Bảo chủ, ta làm việc này, cũng là có nguyên nhân, không biết bảo chủ có nguyện ý nghe ta nói một câu?”

“Hừ!”

Vừa dứt lời, bên cạnh Huyền Lão liền truyền tới một tiếng hừ lạnh rất là khinh thường.

“Huyền Lão, ta chỉ muốn hỏi người, người có biết lai lịch của người nữ tử kia không? Đừng có người nào cũng mang vào Lão gia, người thật coi Lão gia

ta là của một mình Huyền Lão người sao? Đừng tưởng rằng biết luyện đan liền rất giỏi, đừng quên, người nguyện trung thành với ai, nếu như mang đến nguy hiểm cho Lâu gia cùng Bảo chủ, ai có thể chịu trách nhiệm? Huyền Lão người có thể sao?”

Sắc mặt Huyền Lão đại biến, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản bác thế nào.

Bởi vì, người này nói rất đúng, thật sự lão không biết lai lịch của Dạ Nhược Ly, nhưng việc này thì như thế nào? Lão tin tưởng người nữ tử này, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bất lợi với Lâu gia.

“Âm Lão, ngày thường người đối nghịch với ta cũng coi như xong, ta cảnh cáo người, nha đầu kia là truyền nhân ta nhìn trúng, nếu như người dám động vào nàng một chút nào, lão đầu ta sẽ liều mạng với người!”

Tay nắm chặt thành quả đấm, Huyền Lão chưa từng cảm nhận được sự giận dữ lớn như vậy.

Hỗn đàng chết tiệt này, luôn mồm nói chính mình xem thường luyện đan sư, lại quên, lúc trước là ai cung cấp đan dược cho lão, mỗi lần bị thương hoặc là tiêu hao huyền lực quá nhiều, thì lại dùng đan dược của ai cứu mạng?

Không có Huyền Lão hấn, lão gia hỏa này còn có thể sống đến bây giờ sao? Chớ nói chi là trở thành Trưởng lão Lâu gia, đoán chừng đã sớm bị mất mạng lâu rồi.

Đan dược là bằng môn tả đạo? Có bản lĩnh, cho dù là chết, hấn cũng dùng dùng tới đan dược! Nếu không phải Lâu gia có quy định, phải cung cấp đan dược một lượng nhất định cho các Trưởng lão, hấn mới mặc kệ sống chết của lão gia hỏa này!

Mà bình thường, Âm Lão hay ngăn trở hấn, hấn đều có thể không so đo, nhưng nếu thương tổn đến đồ nhi thiên tài thật không dễ dàng hấn mới nhìn trúng, hấn tuyệt đối sẽ chơi đến cùng với lão!

“Thôi đi, Âm Lão người cũng đừng giả bộ nữa!” Nam Lão liếc mắt xem thường, khinh bỉ liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Âm Lão, “Ai mà không biết là người đang ghen tỵ với địa vị của Huyền Lão đầu, có bản lĩnh người cũng luyện chế đan dược đi, không có bản lĩnh thì cũng đừng làm ầm ĩ ở chỗ này, sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy tức cười thôi!”

“Ghen tỵ? Ta ghen tỵ hấn?” Mâu quang Âm Lão trầm xuống, khóe môi lạnh lẽo cong lên, “Đấy thật sự là tức cười đến cực điểm, chi bằng hấn? Chi biết chút bằng môn tả đạo, có tư cách gì xứng đáng để ta ghen tỵ?”

Tuy rằng nói như thế, tay Âm Lão không khỏi nắm chặt lại, con người âm lãnh không hề che giấu căm thù.

Ghen tỵ? Không sai, hấn quả thật ghen tỵ với địa vị của Huyền Lão! Dựa vào cái gì luyện đan sư liền cao hơn người một bậc? Cũng bởi vì hấn có thể luyện chế đan dược thần kỳ sao?”

Dù đan dược có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là bằng môn tả đạo thôi, chi có lực lượng chân thật, mới là nhân tố quyết định thắng lợi.

“Đủ rồi!” Mắt thấy hai phe tràn lan khói thuốc súng, Bảo chủ nhướng mày, lạnh giọng cắt đứt phân tranh giữa hai phe, “Hiện giờ bệnh của Thái thượng Trưởng lão lâu chưa khỏi, bên ngoài có bao nhiêu thế lực nhất lưu nhìn chằm chằm Lâu gia ta như hổ rình mồi? Hiện tại bọn họ không dám động, không có nghĩa là bọn họ vẫn sẽ luôn không động, chưa trừ được họa ngoại xâm*, đây không phải là thời điểm các người gây mâu thuẫn!”

*họa ngoại xâm: sự xâm lược/ xâm nhập của các thế lực khác

Nghe vậy, mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, trên khuôn mặt già nua mang theo một tia xấu hổ.

Nhìn thấy cuộc tranh cãi dừng lại, Bảo chủ thở phào nhẹ nhõm, tức thì ánh mắt quăng về phía Huyền Lão, nói: “Huyền Lão, người muốn nói với ta cái gì? Ít nhất, người nên cho ta lý do!” Dạ, Bảo chủ, “Huyền Lão hơi cong môi, trên khuôn mặt giương lên vẻ đắc ý, “Đệ tử này của ta, thật sự không phải là một cái dù hồng, nàng luyện chế Trúc Cơ Tán, thế nhưng một lần liền thành công.”

“Cái gì?” Bảo chủ đột nhiên ngăn ra, trên dung nhan tuấn mỹ thoáng qua vẻ khiếp sợ, “Người nói chính là sự thật? Luyện chế một lần liền có thể thành công? Có phải nàng đã từng luyện chế qua đan dược không?”

“Bảo chủ, ta có thể cam đoan, đây là lần đầu tiên nàng luyện chế đan dược, vô luận là trình độ hay là hỏa diễm nắm trong tay, đều giống như là mới bắt đầu học, nhưng, nàng có hỏa hệ huyền lực vô cùng thuần túy, ta có thể cam đoan, trong vòng ba mươi năm, nhất định làm cho thuật luyện đan của nàng đại thành, đây chính là lý do ta để cho nàng đi Tàng Kinh Các.”

Trong vòng ba mươi năm?

Bảo chủ không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng đứng lên từ vị trí cao nhất, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy mừng rỡ: “Huyền Lão, người nói thật sao? Trong vòng ba mươi năm, người có thể nắm chắc không? Đúng rồi, ta quên mất phải nói với các người một chuyện, thân thể của mấy vị Thái thượng Trưởng lão càng ngày càng hao tổn, bọn họ tới đa cũng chỉ có thể chống đỡ ba mươi năm!”

“Cái gì?”

Tin tức này, giống như sấm sét giữa trời quang, cho dù là Âm Lão, cũng chấn động choáng váng.

Ba mươi năm? Nếu ba mươi năm sau, Thái thượng Trưởng lão ngã xuống, bọn họ thật không thể tin, sau này Lâu gia biết làm như thế nào?

“Nếu đồ nhi của ta không xảy ra cái gì ngoài dự liệu, ta có tám phần nắm chắc,” Nói lời này thì ánh mắt của Huyền Lão không khỏi có ý tứ đảo qua khuôn mặt của Âm Lão, ý tứ này không cần nói cũng đã biết, “Cho nên, ta mới mở ra quyền hạn này cho nàng, mặc nàng tùy ý đọc các thư tịch của Tầng Kinh Các, để cho nàng lấy tốc độ nhanh nhất để thuật luyện đan đại thành.”

Hít thở một hơi thật sâu, Bảo chủ cưỡng ép chính mình trấn định lại, chậm rãi ngồi xuống vị trí cao nhất, thần nhiên nói: “Tốt, nếu nàng thực sự có thiên phú này, cho nàng đặc quyền lại có làm sao? Không có gì quan trọng hơn thân thể của các vị Thái thượng Trưởng lão!”

Về mặt Huyền Lão vui vẻ, đắc ý liếc nhìn Âm Lão, khoe miệng cong lên ý cười.

Trái ngược lại, trong nháy mắt nét mặt già nua của Âm Lão trở nên âm trầm, giống như cuồng phong bão táp, nhưng hắn biết, trong lòng Bảo chủ, cho dù chỉ có một tia hi vọng, hắn cũng sẽ không buông bỏ.

“Hừ, cho rằng lừa gạt được Bảo chủ, lừa gạt là một Huyền Giả luyện đan mà có thể che chở nàng sao? Trong vòng ba mươi năm thuật luyện đan đạt thành? Đây thật quá buồn cười, sợ là không phải luyện đan sư, cũng biết chuyện này hoàn toàn là không thể! Lúc này, liền để cho người đắc ý trước một thời gian, sau này các người sẽ hối hận!”

Đáy lòng phát ra một tiếng cười lạnh, Âm Lão khinh thường cười mỉa.

Lão cũng không cho rằng, có ai có thể dùng ba mươi năm để cho thuật luyện đan đại thành, trừ phi là thần, nếu không, chuyện này không ai có khả năng làm được. Cho nên, theo lão, Huyền Lão đang lừa gạt bọn họ, muốn mượn đệ tử của hắn lấy được đặc quyền.

Mà một ngày nào đó, chắc chắn lão ta vì những lời nói láo hôm nay sẽ hối hận cả đời!

Vì vậy, nhờ có đặc quyền, Dạ Nhược Ly có thể tùy ý tiến vào bất kỳ tầng nào trong Tầng Kinh Các, ngay cả khi đối với những huyền kỹ cùng bộ sách luyện đan nàng cũng không có bất kỳ hứng thú nào, nhưng vì muốn che mắt đám người Huyền Lão, mỗi ngày nàng sẽ đi tới Tầng Kinh Các trình diện.

Ở trong Tầng Kinh Các, cũng không phải là không thu hoạch được gì, thông qua các ghi chép lịch sử Lâu gia thì biết được Phong Huyền Đại lục này, là do một vị thần thành lập, mà Lâu gia, sở dĩ tồn tại từ lúc mới thành lập Đại lục, chính là bởi vì, Lâu gia có chút liên quan tới vị thần này.

Xem ra, thần cũng không phải là không tồn tại ở Đại lục, chỉ là không có ai biết thôi...

Ngày đó, Dạ Nhược Ly vừa mới rời khỏi Tầng Kinh Các, liền bị một bóng người ngăn lại ở trước mặt.

Khẽ cau mày, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, một dung nhan tuấn mỹ, không khỏi đọng vào hai đồng tử tối đen.

Chỉ thấy người trước mắt, tuổi khoảng chừng hai mươi, một đầu tóc đen như mực vén lên đơn giản, rũ xuống bên hông, hai mắt trong suốt như mặt nước nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, lộ ra một tia ngạo nghễ.

Tầng Kinh Các, người có tư cách tới đây không nhiều, mà vào lúc này sắc trời đã tối, vì vậy, chỗ sân trống trải này chỉ có hai người bọn họ.

Dưới trời chiều, về mặt Dạ Nhược Ly bình tĩnh nhìn nam tử ngăn trở đường đi của nàng, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Lâu Phi Mặc ngăn ra một chút, ở Phong Huyền Đại lục này, chỉ có mình được xưng là đệ nhất mỹ nam, tuy rằng hắn không thích những hư danh này, nhưng với thái độ của nữ tử này, vẫn để cho hắn có chút buồn bực.

“Người chính là đồ đệ Huyền Lão vừa mới thu kia?” Lâu Phi Mặc cong môi lên, quan sát Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới một lần, nói, “Ta xem cũng không ra sao, người có gan đánh một trận với ta hay không?”

“Ta không có hứng thú!”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly không để ý tới Lâu Phi Mặc nữa, tự ý rời khỏi Tầng Kinh Các.

“Hả?” Lâu Phi Mặc ngó ra tại chỗ, lúc lấy lại tinh thần, thì thấy Dạ Nhược Ly sắp biến mất trong tầm mắt của hắn, vội vàng gọi, “Nếu như người thắng ta, ta sẽ là người của người, như thế nào?”

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là có thể thắng hắn, điều này với Lâu Phi Mặc, hoàn toàn là chuyện không thể nào, tự mình cũng không cần bỏ ra tiền đặt cược.

Vậy mà, Dạ Nhược Ly vẫn chưa từng để ý tới như cũ, trong nháy mắt nàng xoay người rời đi, Lâu Phi Mặc đã không quản được nhiều được như vậy, rút ngân kiếm ra, lấy khí thế sét đánh không kịp đánh úp về phía Dạ Nhược Ly.

Bất kể như thế nào, hắn cũng phải đánh một trận với nàng, để cho nữ nhân này biết, nàng không xứng lấy được đặc quyền.

Ngay lúc Lâu Phi Mặc giơ lên nụ cười vô cùng ngạo nghễ, nữ tử phía trước chợt xoay người lại, một cú đá xoáy hung hăng đập hắn bay ra ngoài, tức thì, một tiếng nói nhàn nhạt, theo gió chiều thổi vào trong tai Lâu Phi Mặc.

“Ta hận nhất người khác đánh lên sau lưng, nếu có lần sau, thì sẽ không chỉ là đơn giản như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 20: Thái thượng Trưởng lão

“Oanh!”

Thân thể Lâu Phi Mặc rơi xuống đất, làm bụi bặm tung tóe đầy đất, hần kinh ngạc ngẩng khuôn mặt tuấn tú lên, vì vậy, một bóng dáng phong hoa tuyệt đại kia, tựa như hung hăng đung vào trong mắt của hần.

Bạch y nữ tử đứng thẳng trước gió, tay áo bay nhẹ nhàng, một đầu tóc đen hơi tung bay trong gió, làm cho người ta bất giác nhìn đến ngây người.

Thân là Thiếu chủ Lâu gia, hần đã gặp qua rất nhiều nữ tử kiệt xuất, những nữ tử kia vô luận là thiên phú, thực lực, hay là một thân khí chất, đều không thể so sánh với nữ tử trước mặt này.

Hai mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua khuôn mặt của Lâu Phi Mặc, Dạ Nhược Ly phát phát ồng tay áo, chậm rãi xoay người, ở dưới ánh nắng chiều bóng dáng phiêu dật dần dần kéo dài.

Mắt thấy nữ tử sắp biến mất trong tầm mắt của hần, Lâu Phi Mặc nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, còn chưa kịp sửa sang lại y phục, liền vội vàng kêu lên: “Người chờ một chút, Lâu Phi Mặc ta nói lời giữ lời, từ nay về sau, ta chính là người của người!”

Nói xong lời này, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn của hần nhiễm lên một chút đỏ hồng, trông mắt trong suốt mong đợi nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly. Trước giờ hần không nguyện ý tiếp xúc với bất kì nữ tử nào, nội tâm hiện giờ, thể nhưng lại có một cảm giác như nai con đi loạn.

Ai ngờ, nghe được những lời này của hần, Dạ Nhược Ly lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, cuối cùng vẫn không quay đầu lại rồi đi như cũ.

Lâu Phi Mặc ngờ ngạc một chút, chớp chớp mắt, trầm tư một lúc lâu, chung quy vẫn là đuôi theo, đi theo phía sau bước chân của Dạ Nhược Ly, không cách nàng quá gần, cũng giống như không để nàng bỏ xa, chỉ là bảo trì khoảng cách thích hợp.

Cảm nhận được người sau lưng, Dạ Nhược Ly hơi nhíu mày, bước chân dừng lại, theo cử động của nàng, bước chân của Lâu Phi Mặc cũng dừng lại, con người trong suốt khóa chặt chẽ vào nữ tử trước mặt.

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng đi theo ta nữa!”

Bỏ lại những lời này, Dạ Nhược Ly nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của Lâu Phi Mặc.

Lúc này, vẻ ngạo nghễ trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lâu Phi Mặc đã sớm rút đi, thay vào đó là một vẻ ngây ngô, hần ngưng mắt nhìn phương hướng Dạ Nhược Ly rồi đi, trong đôi mắt lóe ra tinh quang sùng bái.

Dạ Nhược Ly vừa mới bước chân đi vào viện, một thanh sam nam tử tiến lên nghênh đón, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Chắc hẳn vị này, chính là Văn Ca sư muội đúng không? Ban này ta chạm mặt Huyền Lão, Trưởng lão để cho ta dẫn người đi tìm người, nói có chuyện quan trọng dặn dò người.”

Bởi vì thanh danh của nàng đã truyền khắp toàn bộ Phong Huyền đại lục, vì để an toàn, sau khi nàng tiến vào Lâu gia, liền sử dụng cái tên Văn Văn Ca này.

“Lão muốn tìm ta?”

Hơi ngần ra, tức thì, Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, cũng không hề nghi ngờ những thứ khác.

“Được, làm phiền người.”

“Sư muội không cần khách khí, ta chỉ là vừa khéo chạm mặt người thôi.”

Thanh sam nam tử hơi nhếch môi, tầm mắt quét qua người Dạ Nhược Ly, trong lòng mắt đen xẹt qua một tia đáng tiếc. Thế nhưng, nghĩ đến vì sao Huyền Lão muốn tìm Dạ Nhược Ly nàng, nàng cũng không có để ý tới.

“Văn Ca sư muội, chính là nơi này, Huyền Lão chờ người ở trong phòng này.”

Một lát sau, hai người đi tới một cái sân trống không, chợt, thanh sam nam tử chỉ vào một cánh cửa phòng trong đó, khẽ môi gọi lên nụ cười quý dị.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, đáy lòng dần dần dâng lên một cảm giác quái dị, cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc là chỗ

nào không đúng, vì vậy, nàng phòng bị đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng bước qua ngưỡng cửa.

“Phanh!”

Trong khoảnh khắc nàng vừa đi vào trong, cửa phòng bị hung hăng đóng lại, ngay lập tức trong lòng Dạ Nhược Ly cả kinh, nàng vừa mới xoay người, còn chưa kịp đẩy cửa phòng ra, dưới chân bỗng nhiên xuất hiện một hắc động, thân thể nhanh chóng rơi xuống trong hắc động.

Theo thân thể rơi xuống, Dạ Nhược Ly nhất thời có xúc động muốn chửi ầm lên.

Má! Lại là hắc động, hắc động này tựa hồ muốn gây sự với nàng, nhưng ai biết, đường đường là Lâu gia lại có cạm bẫy như thế? Xem ra, nàng vẫn là quá đề cao bản thân mình...

Lúc này, trong nội đường uy nghiêm trang trọng, Bảo chủ đột nhiên mở to hai mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc dần hiện ra một tia ngưng trọng: “Có người xông vào tử vong cấm địa, nếu người nào tiến vào tử vong cấm địa này, quyết sẽ không có ai có thể còn sống trở về, không biết lần này, là ai không muốn sống như vậy? Chẳng lẽ là nàng?”

Ngoài nàng ra, người nào của Lâu gia mà không biết tử vong cấm địa này? Nếu như vì vậy mà nàng rơi xuống, như vậy chẳng phải mong đợi của mình là vô ích sao? Với lại, nàng còn là truyền nhân Huyền Lão nhìn trướng, tính khí lão gia hỏa kia có lúc rất tốt, nhưng nếu đụng chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, sợ rằng cho dù mình là Bảo chủ, cũng không cách nào ngăn chặn hắn.

Vuốt vuốt huyệt thái dương đang đau nhức, Bảo chủ chậm rãi thở dài một hơi, nếu quả thật là nàng xông vào cấm địa, như vậy, mình nhất định phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ lão gia hỏa kia...

Lúc Bảo chủ đang suy tư nên ứng phó với Huyền Lão như thế nào, thì trong tử vong cấm địa không có trăng cũng không có chút ánh sáng, một giọng nói thanh thúy động lòng người nhưng lại lộ ra một chút uy nghiêm chậm rãi vang lên.

“Hoan nghênh ngươi, tiến vào tử vong cấm địa, mà tử vong cấm địa, là chỉ có một luyện đan sư thật sự sắp đột phá thần phẩm mới có thể thông qua địa phương này, nếu ngươi vượt qua tất cả khảo nghiệm của ta, là đạt được tư cách truyền thừa của ta.”

Thần phẩm? Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, ngàn năm sau quả thật là nàng đoạt được bộ sách luyện đan gia truyền của Dạ gia, mới biết được phàm phẩm cùng thần phẩm, không nghĩ đến chuyện kiếp tới ngàn năm trước, lại nghe được hai chữ này.

Nếu như khảo nghiệm chính là những thứ khác, Dạ Nhược Ly sẽ không quá nắm chắc, nhưng nếu là luyện đan thuật, nàng lại có tự tin với nó.

“Kế tiếp, ta muốn ngươi luyện chế ra Tây Tuyền Đan, thành công, đi tới cửa ải khảo nghiệm tiếp theo, nếu thất bại, vậy cũng chỉ có, chết!”

Về mặt Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, liền ở bên trong chỗ này, trước mặt đột nhiên hiện ra một đỉnh lò luyện đan cùng được liệu luyện chế Tây Tuyền Đan, xem ra, vì khảo nghiệm này, người sáng tạo ra tử vong cấm địa cũng rất là nắm chắc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, lúc Dạ Nhược Ly bắt đầu chuyên tâm luyện chế đan dược ở trong đó, Lâu gia cũng náo loạn thành một đồng.

Huyền Lão bước nhanh về phía trước, một phen bắt lấy vạt áo của Âm Lão, nét mặt già nua xanh mét, nói, “Tất cả mọi người đều nhìn thấy, là đồ đệ của ngươi lừa đồ nhi bảo bối của ta xông vào tử vong cấm địa, chuyện lần này, ngươi còn lời nào để nói hả?”

Âm Lão hung hăng đập đập tay Huyền Lão, ánh mắt âm lãnh liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh một tiếng: “Là ta làm, vậy thì thế nào? Ta chỉ là vạch trần lời nói dối của ngươi ra trước mặt mọi người mà thôi, nếu như ngay cả khảo nghiệm trong tử vong cấm địa nàng cũng không thông qua, thì lại có bản lĩnh gì để trị thương cho Thái thượng Trưởng lão chứ?”

“Ngươi...” Huyền Lão tức giận đến râu ria rối loạn run rẩy, con ngươi giống như một con sói hung ác không sợ chết nhìn chằm chằm vào Âm Lão, “Ngươi rõ ràng là đang hăm dọa đồ đệ bảo bối của ta, nàng chẳng qua chỉ vừa mới tiếp xúc với luyện đan, thì làm sao có thể thông qua khảo nghiệm trong tử vong cấm địa? Ta cũng đã cam đoan, ba mươi năm sau thực lực của nàng sẽ vượt qua ta, bây giờ chưa đến ba mươi năm, đương nhiên nàng không thể có thực lực cứu trị cho Thái thượng Trưởng lão!”

“Hừ, vậy cũng chỉ có thể trách chính nàng không có bản lĩnh!” Âm Lão bĩu môi, rất là xem thường, mà lúc hắn chú ý đến sắc mặt cũng không tốt của Bảo chủ, mâu quang chợt lóe lên mấy cái, “Bảo chủ, gửi gắm hi vọng vào trên người nàng, không bằng dùng hết toàn lực đi tìm nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia, ta đã tìm được một vài người tận mắt nhìn thấy, bọn họ chứng minh, quả thật nữ tử kia luyện chế đan dược để Huyền Tôn đột phá Huyền Thánh ngay tại chỗ, chắc hẳn với quyền uy của Lâu gia chúng ta, nàng không dám không đáp ứng!”

Về mặt Bảo chủ xanh mét gât đầu một cái, đến giờ phút này, không còn phương pháp nào khác.

Mặc dù hắn ôm kỳ vọng rất lớn với đồ nhi của Huyền Lão, thế nhưng, người đã tiến vào tử vong cấm địa, không có một ai, không có một người nào có thể còn sống, vì một người chết trở mặt với Trưởng lão Lâu gia, có đáng giá không?

“Cái rắm! Đồ đệ của ta không có bản lĩnh? Ta thấy đồ đệ của ngươi mới không có bản lĩnh!”

Huyền Lão cũng không quản nhiều được như vậy, hắn chỉ biết là, đồ nhi của mình chết trong tay tên hỗn đản này, đó là người kế tục luyện đan mình thật không dễ dàng mới nhìn trướng, dù cho thuật luyện đan của nữ tử ở trấn Hồng Hòa kia có cường đại hơn nữa thì lại thế nào? Làm sao có thể so sánh với đồ nhi thiên tài của mình luyện chế lần đầu liền thành công chứ?

Nếu như, để cho hai người này biết, Vân Văn Ca cùng Dạ Nhược Ly chính là một người, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

“Phụ thân!”

Bỗng nhiên, sau lưng truyền tới một giọng nói lo lắng, Bảo chủ chậm rãi quay đầu lại, trong nháy mắt, chỉ thấy Lâu Phi Mặc nhanh chóng chạy về phía hắn.

“Phụ thân, ta nghe nói, đồ đệ Huyền Lão mới thu kia, rơi vào tử vong cấm địa? Chuyện này là thật sao?” Nắm thật chặt quả đấm, trong lòng Lâu Phi Mặc tràn đầy khẩn trương, hai tròng mắt trong suốt gắt gao nhìn chăm chăm vào Bảo chủ.

Lúc hắn mong đợi nhìn chăm chú, Bảo chủ khẽ gật đầu, nói: “Chính xác là như thế, nữ tử tên Vân Văn Ca kia, đã rơi vào Tử vong cấm địa, sợ rằng hài cốt đã không còn.”

“Oanh!”

Giống như sấm sét giữa trời quang, Lâu Phi Mặc chấn kinh tại chỗ.

Chết? Nữ tử phong hoa tuyệt đại đó, liền chết ở trong cấm địa như vậy? Nếu nàng chết, phải chăng mình lại cô đơn một thân một mình đứng trên đỉnh cao của thế hệ đồng lứa Phong Huyền Đại lục?

Dù sao, những năm gần đây, chỉ có thiên phú của nàng vượt qua hắn, cũng chỉ có nàng, mới khiến hắn sinh ra hứng thú nồng đậm.

“Mặc Nhi, khoảng thời gian trước, Gia chủ Ngô gia đến, có ý gả nữ nhi cho con, Ngô gia này cũng là nhất lưu thế lực tại Phong Huyền Đại lục, tiểu thư Ngô gia cũng là một thiên tài hiếm có, hai người các con vừa vặn rất xứng đôi, con hãy suy nghĩ thật kỹ một chút.”

Nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Lâu Phi Mặc, trong mắt Bảo chủ xẹt qua một tia lo lắng khó hiểu.

Tựa hồ không nghe thấy lời nói của Bảo chủ, Lâu Phi Mặc cắn môi đỏ mọng, chậm rãi xoay người, dưới trời chiều, trên gương mặt tuần tú hiện rõ sự tái nhợt, đi về phía trước chẳng có mục đích.

Nàng chết rồi, mình vẫn chính là đệ nhất thiên tài Phong Huyền Đại lục, nhưng vì sao, hắn lại không có chút phấn khởi nào? Có lẽ, so sánh với danh thiên tài bị người thay thế, hắn lại càng sợ hơn là cảm giác lạnh lẽo khi đứng ở vị trí cao trong những năm gần đây.

Thân là Thiếu chủ Lâu gia, đệ nhất thiên tài, bất cứ người nào thấy hắn đều là cung cung kính kính, cho dù là tỷ thí với cường giả, bọn họ lúc nào cũng nhường cho hắn, mà chỉ có nữ tử kia, sẽ chẳng thêm ngó tới hắn như lúc vừa nãy.

Từ đầu đến cuối, điều hắn muốn không phải là tôn trọng cùng kính sợ, cũng không cần hạng người nịnh hót, hắn muốn, chỉ là một bằng hữu không để ý đến thân phận của hắn, nguyện đánh một trận với hắn.

Sự khiêu khích mới vừa rồi đó, trừ muốn biết, rốt cuộc nàng có tư cách gì ngoài có được đặc quyền ra, còn không phải là muốn đánh một trận sao? Vậy mà, nàng lại mất mạng trong tử vong cấm địa.

Trong nháy mắt thời gian năm ngày trôi qua, trong năm ngày này, Huyền Lão cùng Âm Lão đã sớm đến tình trạng như nước với lửa, mỗi lần hai phe gặp nhau, sẽ đại náo một phen, sau khi cãi nhau liền ra tay đánh nhau, khiến toàn bộ Lâu gia thành một mảnh hỗn loạn.

Không hề nghi ngờ Nam Lão, Phong Lão, Lăng Lão sẽ đứng về phía Huyền Lão, còn những trưởng lão khác vừa sợ hãi Âm Lão ác độc, vừa không muốn trở thành kẻ địch với luyện đan sư, vì vậy bảo trì trung lập, do đó, bên phía Âm Lão hoàn toàn đang ở thế hạ phong.

Bảo chủ không có trợ giúp Huyền Lão báo thù, vào lúc này, làm sao có thể ngăn cản hắn? Chỉ cần hai phe không quá mức, hắn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc cho bọn họ đấu tranh.

Thật ra thì, trong lòng Bảo chủ có chút oán trách Dạ Nhược Ly, nếu không phải là nàng xuất hiện, thì làm sao tạo thành cho Lâu gia cục diện như thế? Lại càng không biết từ lúc nào có quan hệ với Mặc Nhi, đến nỗi mỗi ngày Mặc Nhi ăn cũng không ngon miệng, còn xin hắn phái người tới cấm địa tìm tòi tung tích của nàng.

Đương nhiên, sự cố bên này, Dạ Nhược Ly sẽ không biết, lúc này, nàng đang đặt toàn bộ tinh lực trên việc thông qua cửa ải, bên ngoài thì đang liều mạng người chết ta sống, cũng không liên quan gì tới nàng.

“Chúc mừng người, đã thành công thông qua tất cả các cửa ải, kế tiếp, người liền có thể đạt được tư cách truyền thừa của ta...”

Ở chỗ này, sau khi tiếng nói vừa dứt, Dạ Nhược Ly rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, liên tục luyện chế năm ngày liền, cho dù là nàng cũng có chút không chịu nổi, huống chi càng về sau, muốn luyện chế lại càng khó khăn.

“Âm vang!”

Đột nhiên, đại địa rung chuyển, vốn là mặt đất trống trải, tức thì liền nứt ra một khe hở nhỏ, cái khe hở kia ngày càng mở rộng ra, một lát sau, một bàn đá được đưa lên từ trong khe hở đó, bỗng chốc đập vào trong mắt Dạ Nhược Ly.

Trên bàn đá, chỉ đặt ba vật phẩm.

Một vật phẩm trong đó chính là một cái đan đỉnh màu nâu sẫm, trên thân đỉnh, vẽ đồ án long phượng, thế nhưng, trong khoảnh khắc nhìn thấy đan đỉnh, Dạ Nhược Ly đột nhiên ngẩn ra, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh.

“Long phượng Thần đỉnh? Tại sao lại là Long phượng Thần đỉnh?”

Long phượng Thần đỉnh, là đan đỉnh chuyên dùng của Lão tổ Dạ gia, từ lúc Lão tổ Dạ gia biến mất, Long phượng Thần đỉnh cũng biến mất trên thế gian, vì sao đi tới ngàn năm trước, còn có thể nhìn thấy Long phượng Thần đỉnh?

Nói đến Lão tổ Dạ gia, trong lòng Dạ Nhược Ly không khỏi cảm khái.

Lão tổ Dạ gia này, không thể nghi ngờ là một nhân vật thần bí, trong lịch sử của Dạ gia, không có ghi lại bất cứ thông tin nào về danh tính cũng như lai lịch của người, cho dù là trong tử đường của Dạ gia, cũng chỉ để một bài vị trống không.

Nhưng, thế hệ sau của Dạ gia đều biết, Lão tổ Dạ gia là đệ nhất cường giả Huyền Vũ Đại lục, tung hoành khắp Huyền Vũ Đại lục không ai có thể ngăn cản, dưới tay người vô số cao thủ, cho dù là những thủ hạ kia, đều có thể quét ngang Đại lục.

Thế nhưng, chi cần là nhân vật có liên quan với Lão tổ Dạ gia, tất cả đều không thể nào giải đáp được vấn đề đó, điều này cũng làm cho thế hệ sau sinh ra vô số suy đoán về việc Lão tổ Dạ gia biến mất...

Bỏ đan đỉnh vào trong Huyền Linh giới chỉ, ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi vào trên vật phẩm thứ hai.

“Chìa khóa?” Khẽ cau mày, Dạ Nhược Ly thật sự không nghĩ tới chìa khóa này có tác dụng gì, thế nhưng, nếu đã đặt ở chỗ này, tất nhiên sẽ có tác dụng của nó.

Nghĩ đến đây, Dạ Nhược Ly thu hồi chìa khóa, chợt nhìn về phía quyển sách cuối cùng kia.

Chỉ là tùy ý lật hai tờ phía sau, trong mắt Dạ Nhược Ly lại hiện ra vẻ khiếp sợ lần nữa.

“Cái này... Đây không phải là quyển sách luyện đan Dạ gia nắm giữ bản gốc ngàn năm sau sao? Mặc dù quyển sách này không có bất cứ tác dụng gì với ta, thế nhưng, rất nhiều phương pháp luyện đan của ngàn năm sau, đều được cải tiến từ quyển sách này mà ra, với lại, quyển sách này ở ngàn năm trước, tuyệt đối là bảo vật các luyện đan sư tranh đoạt.”

Sự việc càng ngày càng quỷ dị, rốt cuộc nàng có quan hệ gì với Dạ gia ngàn năm sau?

Bất kể có quan hệ như thế nào, việc khẩn cấp trước mắt, là rời khỏi nơi này...

Lâu gia, phía sau núi, phía trong những cây cổ thụ bao quanh, một tòa viện độc lập đứng im lặng ở chỗ này.

Lúc này, trong một gian phòng rộng rãi sáng sủa, Bảo chủ cung kính cúi thấp đầu, dè dặt cẩn thận nói hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra những ngày gần đây, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía hai vị lão giả trước mặt, dò xét vẻ mặt của bọn họ.

Để cho Bảo chủ thất vọng rồi, tâm tình của hai người này không có bất kỳ dao động nào, chỉ là không nhúc nhích ngược nhìn bầu trời trước mắt.

“Hai vị Thái thượng Trưởng lão, đây là những sự việc đã xảy ra gần đây, về việc của Huyền Lão và Âm Lão, ta nên xử trí thế nào? Tiếp tục mặc kệ, hay là ngăn cản bọn họ?”

Nói xong lời này, Bảo chủ liền không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng chờ hai người phân phó.

Một lúc lâu, cũng không có ai hồi đáp, hắn không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai người vẫn ngẩn người nhìn bầu trời phía xa xa như cũ, dường như không nghe thấy lời hắn nói.

“Thái...”

Bảo chủ đang muốn thuật lại sự việc lần nữa, bỗng bên tai chợt truyền tới một giọng nói già nua vô lực: “Đi dẫn nữ tử kia tới đây, không, là mời nàng tới đây.”

“Hả?”

Nghe vậy, Bảo chủ ngậy ngẩn cả người tại chỗ, nữ tử kia đã táng thân trong tử vong cấm địa, vì sao Thái thượng Trưởng lão còn nói như thế? Chẳng lẽ nói, nàng vẫn chưa chết?

“Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi!”

“Dạ, Thái thượng Trưởng lão.”

Cả người giết mình một cái, Bảo chủ vội vàng ôm quyền, nhanh chóng lui ra ngoài cửa.

Nếu như nàng không chết, liền chứng minh thông qua khảo nghiệm trong tử vong cấm địa, như vậy nàng liền có thực lực cứu trợ Thái thượng Trường lão, nếu thân thể Thái thượng Trường lão khỏi hẳn, họa ngoại xâm* của Lâu gia liền có thể giải quyết.

*họa ngoại xâm: sự xâm lược của các thế lực khác

Nghĩ tới đây, cả người Bảo chủ đều kích động, đột nhiên quên mất mấy ngày nay, là ai ôm tràn đầy oán niệm với Dạ Nhược Ly, là ai trách cứ nàng không nên tới Lâu gia.

“Hả? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa rời khỏi tử vong cấm địa, ánh vào trong mắt Dạ Nhược Ly chính là một đồng hồ độn đầy đất, nàng nhất thời sững sốt một chút, nhíu mày nghi ngờ: “Chẳng lẽ có người đánh vào Lâu gia?”

Dạ Nhược Ly làm sao biết được, đồng hồ độn đầy đất này, nguyên nhân là bởi vì chính nàng, vô luận năng lực khôi phục của Lâu gia lớn mạnh cỡ nào, cũng kém hơn tốc độ phá hoại của hai vị Huyền Thánh cường giả.

Mà cuộc đại chiến giữa hai người, khiến cả Lâu Gia Bảo lòng người bàng hoàng, chỉ sợ không cẩn thận liền bị hai lão gia hỏa điên cuồng này ngộ sát*, vì vậy, đoạn thời gian này, lại không một ai dám bước ra khỏi cửa.

*ngộ sát: lỡ tay giết chết người

“Tên hỗn đản chết tiệt, ngươi giết đồ nhi bảo bối của ta, ngươi giết một hạt giống tốt ngàn năm khó gặp này, lão phu không giết tên khốn kiếp như ngươi, lão phu con mẹ nó liền theo họ ngươi!”

Huyền Lão điên cuồng vận khởi huyền lực, hai tròng mắt thiêu đốt lên như hai đám lửa giận, ánh mắt hung tàn hận không thể xé đôi phương ra thành từng mảnh vụn.

“Ha ha, giết ta, chi bằng ngươi? Ngươi tiến vào Huyền Tôn cao cấp muộn hơn ta năm mươi năm, khoảng cách năm mươi năm này, đã chứng minh ngươi vĩnh viễn không thể nào vượt qua ta.”

Khóe môi câu lên, Âm Lão khinh bỉ cười một tiếng, không cho là đúng liếc mắt nhìn Huyền Lão.

“Tên hỗn đản kia, ngươi đừng quên, lão phu là luyện đan sư!” Huyền Lão cười lạnh một tiếng, cẩn thận lấy một bình sứ từ trong vạt áo ra, trong mắt tràn đầy ý nghĩ điên cuồng, “Không phải là ngươi khinh thường luyện đan sư sao? Cho rằng luyện đan sư là bàng môn tả đạo? Hôm nay, ta liền để cho ngươi biết, thực lực của luyện đan sư chúng ta!”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bình sứ, trong mắt Âm Lão thoáng qua một tia hốt hoảng, vội vàng quát lên: “Huyền Lão, ngươi điên rồi, ngươi làm như vậy, sẽ tổn hại rất lớn với thân thể của ngươi, vì một người đã chết, có đáng giá không?”

“Âm Lão, ngươi không phải không biết, một truyền nhân y bát ưu tú, là cỡ nào quan trọng đối với những lão gia hỏa như chúng ta? Mà qua nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng nhìn trúng bất cứ người nào, chỉ có một người, còn bị ngươi hại chết!”

Nắm thật chặt quả đấm, trên nét mặt già nua của Huyền Lão mang theo một tia kiên quyết.

“Nếu như đệ tử Thanh Điền của ngươi bị ta giết chết, chắc hẳn ngươi sẽ có lựa chọn giống ta, chẳng qua ngươi yên tâm, rất nhanh thôi ta sẽ để tên tiểu tử thú vị Thanh Điền kia đi xuống bồi ngươi, ai bảo hử lại dám hại đồ nhi bảo bối của ta!”

“Ngươi dám!”

Nội tâm Âm Lão mạnh mẽ co rút, hai tròng mắt âm lãnh kia lại gắt gao nhìn chăm chăm Huyền Lão.

“Nếu ngươi dám dấn thân đệ tử của ta, cho dù ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ha ha, ngươi thử nhìn xem ta có dám hay không, ngươi giết đệ tử của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đệ tử của ngươi, đây chính là một trả lại một, dù sao đệ tử của ta cũng không còn, Bảo chủ đã không giao phó một công bằng cho ta, vậy ta ở lại vì cái gì chứ?”

Nói xong, Huyền Lão hạ quyết tâm, vận mở nắp bình, đồ một mai đan được từ trong bình sứ ra, đặt tới bên miệng đang định dùng...

“Nơi này xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có kẻ địch tập kích?”

Đúng lúc này, một giọng nói trong veo quen thuộc theo gió bay đến, thổi vào trong tai Huyền Lão. Cả người hắn cứng ngắc tại chỗ, không dám tin xoay người lại, bởi vì kích động, thân thể già nua không nhịn được run rẩy.

Trong nắng sớm, nữ tử chậm rãi bước tới, bạch y tung bay nhẹ nhàng, ánh nắng ấm áp bao phủ lấy dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Đan dược trượt khỏi tay, Huyền Lão hung hăng dụi dụi mắt, sau khi lại phát hiện ra trước mắt không phải là ảo giác lần nữa, vị Huyền Thánh cường giả

thành danh đã lâu, lúc này trong mắt lại lộ nóng lung trùng.

Nàng không chết, thật tốt quá, hấn còn tưởng rằng, đồ nhi bảo bối của mình, sẽ phải bỏ mạng trong tử vong cấm địa.

“Sao... Làm sao có thể?” Âm Lão bỗng trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, trong con ngươi tối đen lạnh lẽo tràn đầy không thể tin, “Tiến vào tử vong cấm địa, làm sao còn có thể sống sót đi ra ngoài, đây là ảo giác, đúng vậy, đây chắc chắn là ảo giác!”

Dạ Nhược Ly hơi nhíu mày, tầm mắt rơi vào trên người Âm Lão, sau khi phát hiện ngao ý vừa thoáng qua trong mắt lão, hơi giương môi, nói: “Xem ra, ta không ở đây một thời gian ngắn, đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

“Ha ha, ngươi không có việc gì, đây thật sự là quá tốt,” Huyền Lão cười to hai tiếng, đi lên nghênh đón, thân thiết nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, “Ta còn cho là...”

Lời nói kế tiếp, vô luận như thế nào Huyền Lão cũng không nói ra khỏi miệng được.

“Cảm ơn.”

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, khoe môi giương lên ý cười.

Nàng vì Hồi Linh Thảo mới lần vào Lâu gia, nhưng nàng không phải là người vô tình, sự quan tâm của Huyền Lão đương nhiên cảm nhận được. Chờ nàng trước khi đi, liền chỉ đạo thuật luyện đan cho lão, hoặc là để lại chút đan dược cho lão, để báo đáp sự quan tâm của lão.

“Hừ, coi như là ngươi may mắn rời khỏi tử vong cấm địa, vậy thì như thế nào? Ta dám cam đoan, tại Phong Huyền Đại lục, chỉ có vị nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia, mới là luyện đan sư kiệt xuất nhất, hoàn toàn không phải là thầy trò các ngươi có thể so sánh.”

Âm Lão nắm thật chặt quả đấm, trong mắt lộ ra một tia âm lãnh.

May mắn sao? Thật ra thì với cái cơ này, hấn cũng không có cách nào thuyết phục được mình, nhưng hấn không muốn thấy hai thầy trò này đắc ý.

“Vì sao ngươi biết, ta sẽ không bằng nàng?”

Dạ Nhược Ly buồn cười lắc đầu, Văn Văn Ca chẳng qua chỉ là một cái tên giả dùng để tiến vào Lâu gia thôi, mà nàng chính là Dạ Nhược Ly bốn tôn, lại nghe người nào đó nói qua, mình không bằng mình?

“Ha ha, thật là buồn cười, ngươi cho rằng mình là ai? Đó mới là một luyện đan sư chân chính, đan dược có thể làm cho Huyền Tôn đột phá Huyền Thánh, ta đoán chừng cả đời này của các ngươi, cũng không thể luyện chế ra được đan dược đó.”

Dù là Âm Lão biết rằng, khảo nghiệm trong tử vong cấm địa chính là thuật luyện đan, không thông qua khảo nghiệm cũng chỉ có chết, thể nhưng, ngoài Thái thượng Trưởng lão ra, cho dù là Bảo chủ cũng không biết đề mục khảo nghiệm, nếu không, Âm Lão tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế.

“Ngươi...”

Về mặt Huyền Lão lạnh lẽo, cái mặt già nua tức giận đến đỏ bừng, vừa định mở miệng phản bác, nhưng lại nhìn thấy người đi tới từ phía trước, mà đồng thời Âm Lão cũng nhìn thấy người này, hai người chỉ có thể để xuống ân oán, ôm quyền, nói: “Bảo chủ.”

Đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Ly nhìn thấy Bảo chủ, thế nhưng, chỉ là nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt.

“Ừ!” Bảo chủ khẽ gật đầu, hai tròng mắt đen lạnh nhạt uy nghiêm quăng về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua cảm xúc khác thường, “Ngươi chính là đệ tử của Huyền Lão, Văn Văn Ca? Thái thượng Trưởng lão muốn gặp ngươi, ngươi chuẩn bị một chút, lập tức cùng ta đi gặp Thái thượng Trưởng lão.”

Tuy là từ các vị Thái thượng Trưởng lão mới biết được nàng vẫn chưa chết, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trong lòng vẫn là thoáng qua chút khiếp sợ, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại không biểu lộ ra chút nào.

“Thái thượng Trưởng lão?” Huyền Lão hơi ngẩn ra, lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, chột nhìn về phía Bảo chủ lần nữa, nói, “Không biết Thái thượng Trưởng lão tìm nàng có chuyện gì?”

“Ta đây cũng không biết, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, bởi vì Thái thượng Trưởng lão ra lệnh cho ta là, mời nàng tới đó, cho nên, Huyền Lão ngươi có thể yên tâm.”

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lão mừng rỡ, trái ngược với Huyền Lão, trong mắt Âm Lão lại tràn đầy lo lắng.

Thái thượng Trưởng lão chẳng lẽ là biết, nàng bình an rời khỏi tử vong cấm địa, vì vậy mới mời nàng tới gặp? Không được, quyền thế của Huyền Lão đã đủ lớn mạnh, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp tục có quyền thế nữa.

Xem ra, hấn cần phải nghĩ biện pháp trừ khử nữ tử này, mà còn phải làm đến thần không biết quỷ không hay, làm cho không người nào có thể sinh nghi...

“Sư huynh, khách nhân của chúng ta tới rồi.”

Trong phòng, khô y* lão giả đang nhắm mắt dưỡng tức chậm rãi mở hai mắt ra, trên khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười yếu ớt.

*khô y: bộ y phục màu xám

Được lão gọi là sư huynh chính là vị hắc y lão giả bên cạnh, hiện giờ, ánh mắt của lão cũng khóa chặt ngoài cửa, trong đôi mắt vẫn đục xẹt qua một tia cảm xúc mơ hồ không rõ ràng.

“Không nghĩ tới, cuối cùng lại là một nữ tử trẻ tuổi, thông qua khảo nghiệm sư phụ lưu lại.”

“Ha ha, sư huynh, đây chính là vận mệnh của nàng, có lẽ sư phụ cũng sẽ không nghĩ tới, là do một nữ tử hai mươi tuổi hoàn thành khảo nghiệm, không biết kế tiếp nàng có thể có vận mệnh trở thành người truyền thừa của sư phụ không.”

Vừa dứt lời, một tiếng nói truyền tới từ ngoài cửa: “Thái thượng Trưởng lão, người các ngài muốn gặp, ta đã mang đến.”

“Ừ, vào đi!”

Sau khi lời nói của hắc bào lão giả vừa dứt, cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó Bảo chủ dẫn theo một nữ tử tiến vào trong phòng.

Ngay lập tức, hai tầm mắt tập trung vào trên người của nàng.

Ngay cả dung mạo nữ tử này khuynh thành, thế nhưng hai lão giả hòa này không biết đã sống bao nhiêu năm, cảm xúc cũng không có dao động bao nhiêu. Mà điều làm cho hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút, chính là giữa hai đầu lông mày của nàng toát ra khí tức cuồng ngạo.

Khác hẳn với ngạo nghễ phách lối của lão, nữ tử trước mắt, vậy mà cho hai người một cảm giác, nàng vốn nên cuồng ngạo như thế.

Hai lão giả nhìn nhau, đều vừa lòng gật đầu một cái, không chút che giấu thương thức của mình với nàng.

Không hổ là người có năng lực thông qua khảo nghiệm, chỉ riêng cỗ khí chất này, liền không phải là người trẻ tuổi bình thường có thể so sánh, bọn họ tin tưởng, sau một thời gian nữa, nữ tử này nhất định có thể trở thành nhân vật đỉnh phong.

“Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì?” Hắc bào lão giả khẽ mỉm cười, nhàn nhạt hỏi.

“Vân Văn Ca.”

Nghe vậy, lão giả lắc đầu một cái: “Không, ta hỏi chính là tên thật của ngươi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, nàng không nghĩ tới, lão giả này vậy mà nhìn thấu được lời nói dối của nàng.

Lúc này, tầm mắt của Bảo chủ quét về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt của hắn biểu lộ rõ nghi ngờ.

Chẳng lẽ Vân Văn Ca không phải là tên thật của nàng? Như vậy vị nữ tử này, lại là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 21: Thỉnh cầu của Thái thượng Trưởng lão

Trên vẻ mặt của hắc bào lão giả đầy ý cười, nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly, tựa như đang chờ câu trả lời của nàng, hai tròng mắt đen vốn vẫn đục, vào lúc này cũng dần dần sáng lên, phảng phất có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ.

Dạ Nhược Ly thờ dài một hơi, ngược mắt nhìn chăm chú vào hắc bào lão giả, thản nhiên nói: “Ta là Dạ Nhược Ly.”

Năm chữ này, nói ra rất văn đàm phong kinhh, thế nhưng, làm Bảo chủ Lôu Gia Bảo, thì làm sao không biết cái tên này đại biểu ý nghĩa gì chứ? Đây chính là nữ tử có thể luyện chế ra đan dược để Huyền Tôn cường giả đột phá, nàng... nàng chính là nữ tử giống như truyền kỳ đó sao?

Buồn cười là Âm Lão còn muốn tìm nàng giúp đỡ, ai dè Âm Lão đã triệt để đắc tội với nàng.

Bảo chủ cười khò một tiếng, chẳng qua là vẫn không che giấu được vẻ chán kinh trong mắt như cũ.

“Ha ha... Quả nhiên là như vậy.” Hắc bào lão giả híp mắt cười cười, so sánh với Bảo chủ đang kinh ngạc, lão cùng hắc bào lão giả cũng không xuất hiện cảm xúc dao động quá lớn, vẫn là một bộ dáng cao thâm.

“Vậy hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi biết ta dùng tên giả?”

“Việc này, ta cũng không biết,” hắc bào lão giả cười cười, lại tiếp tục nói, “Ta chỉ là suy đoán, người có thể rời khỏi tử vong cấm địa, tại Phong Huyền Đại lục không thể nào vô danh lạng lẽ, nhưng cái tên Văn Văn Ca này, ta chưa từng nghe nói qua, cho nên, ta chỉ là thử hỏi một chút thôi, ai ngờ quả thật là như thế.”

Dạ Nhược Ly làm sao có thể không nghe ra ý tứ của đối phương? Lão cũng không biết nàng có phải là dùng tên giả hay không, vì vậy lừa nàng một chút, ai người nàng dễ bị lừa như thế, tự mình nói ra.

Quả nhiên lão giả hóa sống thời gian càng dài thì càng gian trá, xem ra sau này lúc tiếp xúc với lão giả hóa này thì cần phải cẩn thận.

“Vậy ngươi hãy nói ra mục đích tiến vào Lâu gia ta đi, ha ha, ta cũng không tin, ngươi tới đây lại không có mục đích gì.” Hắc bào lão giả nhàn nhạt nhìn Dạ Nhược Ly, giọng điệu đó của lão, tựa hồ như đang nói chuyện với một người quen, không chút nào để ý tới Dạ Nhược Ly đổi tên lần vào Lâu gia.

“Ta tới đây, là vì Hồi Linh Thảo của Lâu gia các ngươi.”

Nếu sự việc đã nói rõ ra, Dạ Nhược Ly cũng không cần phải nói dối, bất kể như thế nào, nàng không cảm thấy được địch ý trên người hai vị lão giả Thái thượng Trường lão này, chắc hẳn bọn họ sẽ không gây khó dễ gì với nàng.

“Hồi Linh Thảo?”

Hai lão giả nhìn nhau, Hồi Linh Thảo này ở Lâu gia quả thực rất trân quý, nhưng cũng không phải là vật không thể lấy ra, huống chi, bọn họ còn có chuyện cần nữ tử này giúp đỡ.

“Ha ha, Hồi Linh Thảo này, lão phu có thể làm chủ đưa cho ngươi,” Hắc bào lão giả hơi híp mắt, trong mắt xẹt qua một tia gian trá, “Chẳng qua, ngươi cần phải giúp ta một sự việc nho nhỏ.”

Nhìn thấy được gian trá trong mắt lão giả, trong lòng Dạ Nhược Ly đột nhiên dâng lên một chút cảnh giác, nàng vẫn chưa quên, lão giả hóa trước mắt này còn狡 hoạt hơn hồ ly, không cẩn thận một chút liền sẽ bị lão gài bẫy.

“Là chuyện gì?”

“Ha ha, cũng không phải chuyện gì quá lớn, chính là làm phiền ngươi giúp hai chúng ta luyện chế hai viên đan dược.”

Hắc bào lão giả liếc mắt ra hiệu Bảo chủ, nhận được phân phó của lão, Bảo chủ lấy ra một cuốn trục từ trong giới chỉ, đưa đến trước mặt Dạ Nhược Ly.

Nhận lấy cuốn trục, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nhìn lướt qua, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“Chuyện này ngươi cũng bảo là một việc nho nhỏ? Ngươi cho là, dựa vào một Hồi Linh Thảo, có thể đổi lại ta giúp các ngươi luyện chế đan dược sao?”

“Ha ha,” Hắc bào lão giả có chút ngại ngùng cười cười, chẳng qua, nhớ lại một vài lời nói của Dạ Nhược Ly, thân thể già nua chấn động mạnh, trên nét mặt già nua tràn đầy kích động, “Ngươi... ngươi là nói, ngươi có thể luyện chế đan dược này?”

Hồ hấp của hồi bào lão giả cũng gấp gáp hơn vài phần, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

“Hồi Sinh Đan, có thể gọi là phạm phẩm đỉnh phong, tiếp cận gần nhất với đan dược thần phẩm,” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn hai vị lão giả, giao trả lại đan phương vào tay Bảo chủ.

“Phạm phẩm đỉnh phong? Thần phẩm? Đây là cái gì? Luyện đan sư cũng phân chia cấp bậc sao?”

Đừng nói là hai lão giả hóa này không biết về luyện đan, cho dù là toàn bộ luyện đan sư trên Đại lục, cũng sẽ không biết phạm phẩm và thần phẩm, nếu không phải ngàn năm sau, Dạ Nhược Ly may mắn được biết từ trên sách cổ, cũng sẽ không biết tới đan dược thần phẩm.

“Nếu như ngươi có thể giúp chúng ta luyện chế đan dược, ta có thể hứa với ngươi bất kỳ một yêu cầu nào, nhớ, là bất kỳ yêu cầu nào!”

Bảo chủ kinh ngạc nhìn hắc bào lão giả, hẳn làm sao không biết, ý nghĩa lời này của Thái thượng Trường lão là gì? Dù cho Dạ Nhược Ly muốn xưng vương xưng bá tại Phong Huyền đại lục, Thái thượng Trường lão cũng sẽ dốc hết sức giúp đỡ.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, cùng đẳng cấp với nhân vật cao nhất trên mảnh Đại lục này, lão nguyện ý cho nàng một hứa hẹn trống không, mà cái chỗ trống không này là do nàng viết, đây... đây chính là ước mơ mà tất cả mọi người trên Đại lục này tha thiết!

“Hồi Sinh Đan, với thực lực hiện tại của ta, chỉ có năm phần nắm chắc.” Dạ Nhược Ly nhíu mày một cái, đây là lần đầu tiên nàng không có tự tin như vậy.

Hồi Sinh Đan, có thể làm cho một người không còn sinh cơ khôi phục bùng bùng sinh cơ, cho dù là kiếp sau, cũng là đan dược phạm phẩm đỉnh phong, thậm chí còn khó khăn hơn khảo nghiệm năng gặp trong tử vong cấm địa.

“Chẳng qua, chờ sau khi ta đột phá đến Huyền Thánh, ta sẽ có mười phần nắm chắc.”

Đó là bởi vì do Hỏa Thần Quyết, cấp bậc của nàng càng cao, hỏa hệ huyền lực sẽ càng nồng đậm, khống chế lại càng thuận buồm xuôi gió, đây cũng chính là vì sao có một vài đan dược, sau khi cấp bậc của nàng đột phá thì mới có thể luyện chế.

Hai lão giả nhìn nhau, trong mắt đều có thất vọng không nói ra được.

“Không biết bao lâu thì Dạ cô nương mới có thể đột phá, hai lão nhân chúng ta, tối đa chỉ có ba mươi năm, nếu trong vòng ba mươi năm ngươi không thể đột phá, như vậy chúng ta liền...”

“Yên tâm, không cần lâu như vậy đâu,” Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu, trong tròng mắt đen lóe ra khí phách mãnh liệt, “Tối đa ba năm, ta có thể cam đoan với các ngươi, tối đa ba năm liền có thể bắt đầu luyện chế.”

Nàng đi tới Phong Huyền đại lục có kỳ hạn, vì vậy, tối đa ba năm, nàng nhất định phải đột phá tới Huyền Thánh.

Hai lão giả kinh ngạc nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tự tin kia, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

“Cái đó, Dạ cô nương, cấp bậc hiện tại của ngươi là...”

Nói tới chỗ này, cái mặt già nua của hắc bào lão giả không khỏi đỏ lên, sắc mặt hơi lung tung.

Hắn đường đường là Huyền Thánh đỉnh phong, thế nhưng lại không thể nhìn ra được thực lực của đối phương, nếu như để người khác biết được, đoán chừng sẽ chê cười.

Bảo chủ kinh ngạc nhìn về phía hắc bào lão giả, lại nhận lấy một ánh mắt cảnh cáo lão quái tới, vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ làm như không nghe thấy gì cả.

Ngay cả Bảo chủ cũng muốn biết thực lực của Dạ Nhược Ly, nhưng, nếu so với thuật luyện đan thần kì của nàng, thực lực cũng không thể làm cho người ta kinh hãi như thế, vì vậy, Bảo chủ chỉ nói những điểm trọng yếu cho hai vị lão giả này.

“Huyền Tôn cao cấp!”

Dạ Nhược Ly nhún vai một cái, cũng không giấu diếm điều gì.

“Cái gì?” Hai lão giả đồng thời trừng to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

Huyền Tôn cao cấp? Hai mươi tuổi Huyền Tôn cao cấp? Nàng là muốn nghịch thiên hay vẫn còn muốn làm gì nữa? Lão gia bọn họ, đệ nhất thiên tài Lâu Phi Mặc, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là Huyền Hoàng mà thôi.

Mặc dù hai người khiếp sợ với thiên phú của Dạ Nhược Ly, nhưng cũng không cho rằng, trong vòng ba năm nàng sẽ đột phá đến Huyền Thánh, nếu Huyền Thánh thật sự có thể dễ dàng đột phá như thế, trên đời này Huyền Thánh liền có cả một bó to.

Thế nhưng có hi vọng dù sao còn hơn không có hi vọng, hiện tại Dạ Nhược Ly đã trở thành hi vọng duy nhất của bọn họ, với lại, trong vòng ba năm nàng không thể trở thành Huyền Thánh, nhưng căn cứ vào thiên phú của nàng, trong vòng ba mươi năm chắc chắn có thể đột phá thành công.

“Dạ cô nương, ta mặc kệ ngươi vì mục đích gì tiến vào Lâu gia, thế nhưng, Huyền Lão hẳn thật tâm đối đãi với ngươi, ngươi có biết những chuyện đã xảy ra ở Lâu gia trong khoảng thời gian này không? Bởi vì đệ tử của Âm Lão lừa ngươi vào cấm địa, mỗi ngày Huyền Lão đều đại chiến với hắn, đối chiếu thực lực, Huyền Lão vẫn yếu hơn Âm Lão một bậc, nếu không phải nãy người Phong Lão bọn họ đứng về phía hắn, để cho Âm Lão không dám hạ sát thủ, nếu không, ngươi nhìn thấy, chính là một cổ thi thể của Huyền Lão.”

Nghe hắc bào lão giả nói, Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, trong tròng mắt đen tràn ra một tia cảm động.

Đối với Huyền Lão, trong lòng nàng thật sự có lợi dụng, thế nhưng lão lại coi nàng là đệ tử thân truyền, mà vốn tưởng rằng, cho lão mấy viên đan dược là có thể báo đáp, ai ngờ, điều này hoàn toàn không đủ.

Thì ra là, lúc này người giao chiến với Huyền Lão chính là Âm Lão, trong khoảng thời gian ở Lâu gia này, đúng là nàng cũng có nghe nói một chút tranh chấp giữa hai người, nhưng lại chưa từng gặp qua người đó, cũng không hề biết rằng lão chính là đối thủ một mất một còn của Huyền Lão.

Nghĩ đến khoảnh khắc mình xuất hiện, viên đan dược trượt khỏi tay Huyền Lão, Dạ Nhược Ly cảm thấy có chút may mắn.

Nếu như chỉ chậm một lát thôi, liền có thể tạo thành sai lầm không thể挽回.

“Ta hiểu,” Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, chột khoé môi gọi lên một nụ cười lạnh, “Thế nhưng, hiện tại, ta nên tìm một vài người tính sổ, nếu đã dám có gan hãm hại ta, thì chắc chắn phải có giá trị thừa nhận trả giá thật lớn, hai vị Thái thượng Trưởng lão, có vài người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, không biết hai vị có ý kiến gì không?”

Hai người nhìn nhau, lắc đầu cười khổ.

Có ý kiến? Bọn họ làm sao dám có ý kiến? Mạng của mình còn chờ nàng cứu trị, đừng nói chỉ là giết chết một đệ tử nhỏ nhất không quan trọng, cho dù

là năng muốn mạng của Âm Lão, bọn họ cũng sẽ không có ý kiến.

“Khụ khụ, Dạ cô nương, người chỉ cần không diệt Lâu gia ta, muốn làm gì, chúng ta sẽ không ngăn cản người.”

“Ohm, vậy thì tốt,” nghe vậy, Dạ Nhược Ly mới hài lòng gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuyệt sắc liền tràn ra sát khí, “Người hãm hại ta, tên là gì?”

“Thanh Điền, ngày thường vào lúc này, hắn đều tu luyện ở trên Thanh Phong sơn.”

Nói lời này chính là Bảo chủ, là người từ lúc vào cửa đến bây giờ đều trầm mặc không nói, mà sau khi hắn vừa nói xong, Dạ Nhược Ly đã xoay người đi về phía cửa. Năng sớm rơi vào trên một thân bạch y, bóng dáng của nàng dần dần biến mất dưới bầu trời xanh biếc.

“Trong vòng ba năm, ta nhất định sẽ luyện chế đan dược cho các người.”

Trước khi bóng dáng biến mất, một giọng nói vân đạm phong khinh theo gió bay vào trong tai mọi người, không biết vì sao, nghe được lời cam đoan của nàng, tâm tư của mọi người không khỏi thả lỏng.

Tâm tư đã sớm như tro tàn của Thái thượng Trưởng lão, vào lúc này, thế nhưng lại xuất hiện hi vọng đã lâu chưa từng có lần nữa.

Phong cảnh hợp lòng người của Thanh Phong sơn, một nam tử trẻ tuổi ngồi xếp bằng đang nhắm mắt tu luyện, từng tia huyền lực vây xung quanh làn da của hắn, thông qua lỗ chân lông mở rộng chậm rãi hòa vào cơ thể.

Chợt, hắn cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt chợt lóe một tia sáng, thấp giọng quát: “Là ai?”

Bên ngoài sơn động, một thân bạch y xuất hiện, nam tử trẻ tuổi không khỏi ngẩn ra, không thể tin tưởng to hai mắt: “Sao... tại sao là người, không thể nào... người không phải...”

“Không phải đã chết, đúng không?”

Khóe môi Dạ Nhược Ly chậm rãi gợi lên một nụ cười lạnh, trông mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn nam tử trẻ tuổi, trong nháy mắt, trên người của nàng chợt tràn ra sát khí mãnh liệt.

Sau khi hết khiếp sợ, Thanh Điền lập tức phục hồi tinh thần, khinh thường giương môi, nói: “Cho dù người không chết thì thế nào? Người vẫn còn muốn tìm ta tính sổ hay sao? Ha ha, chỉ bằng người? Một ngón tay của ta liền có thể nghiền chết người, con kiến hôi chính là con kiến hôi, một con kiến hôi nhỏ, cũng dám tới địa bàn của ta? Quả thật là tới tìm chết!”

“Vậy sao?”

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếng nói của Dạ Nhược Ly vẫn không nóng không lạnh như cũ, nghe không ra chút tâm tình nào, chẳng qua là, trong hai tròng mắt đen kìa của nàng lại càng phát ra sát khí nồng nặc.

“Ha ha, hôm nay liền để ta tới xem một chút, đường đường là đệ tử của Huyền Lão, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!”

“Oanh!”

Một cỗ khí thế cường đại ầm ầm bộc phát ra, thổi quét toàn bộ bên trong Thanh Phong sơn, cảm nhận được cỗ khí tức này, đệ tử vốn đang tu luyện tại Thanh Phong sơn, chạy ra cùng một lúc, vây chung quanh bên ngoài sơn động của Thanh Điền.

“Là Thanh Điền sư huynh, không biết lần này lại là ai trêu chọc Thanh Điền sư huynh, người này gặp xui xẻo rồi, mặc dù Thanh Điền sư huynh mới ba mươi tuổi, nhưng đã đột phá đến Huyền Tôn, thiên phú bậc này ở Lâu gia cũng là đứng đầu trong danh sách.”

“Thế nhưng, Thanh Điền sư huynh thoạt nhìn bề ngoài rất ôn hòa, thật ra thì thủ đoạn cũng vô cùng độc ác, khoảng thời gian trước, Thanh Điền sư huynh cướp đoạt thể tử của một đệ tử, sau đó đệ tử kia tìm tới cửa, kết quả là bị Thanh Điền sư huynh đánh chết tươi, vẫn còn lãng nhục thể tử của hắn ngay trước mặt hắn, chắc chắn, dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Âm Lão, hắn ác độc cũng không thua kém Âm Lão là mấy.”

“Xuyt, lời này không thể nói lung tung, nếu để Âm Lão biết, người liền xong đời.”

Tất cả mọi người thì thầm với nhau, nghị luận sôi nổi, có thể với một đám người ở bên ngoài, không có một ai coi trọng người chọc giận Thanh Điền, theo bọn họ, dám can đảm trêu chọc Thanh Điền, tiếp đó chính là một người chết.

“Oanh!”

“Ầm ầm ầm!”

Chính là vì để cho mình sinh ra lực rung động, thuộc về khí thế của Huyền Tôn cấp thấp, hắn không hề giữ lại mà bạo phát ra tất cả, khí thế cường hãn, bùng bùng hăng hăng đập vào vách bên trong sơn động, chỉ trong chớp lát, sơn động liền sụp đổ, mà cảnh tượng trong động, phơi bày ở dưới bầu trời trong veo.

“Một nữ tử? Đối địch với Thanh Điền sư huynh, thế nhưng là một nữ tử?”

“Nữ tử này là ai? Lá gan nàng cũng quá lớn, chẳng lẽ nào nàng không hoạt động sao?”

Khi nhìn thấy bạch y nữ tử đứng đối diện với Thanh Điền, mọi người không khỏi tròn tròn mắt há hốc mồm, mặc cho bọn họ nghĩ thế nào, cũng nghĩ không ra, rốt cuộc nữ tử này có bao nhiêu khí phách, mới có thể quyết định lựa chọn như vậy?

Vội lại, Thanh Điền sư huynh đối tính khi nào thế, vậy mà cũng cũng có thể xuống tay với mỹ nữ?

“Ha ha,“ cảm nhận thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Thanh Điền cười to hai tiếng, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác vạn người chú ý, “Con kiến hôi, ta sẽ cho ngươi biết, kết quả khi chọc đến ta, cho dù là sư phụ ngươi, cũng không bảo vệ được ngươi!”

Dạ Nhược Ly không nói chuyện, chỉ ngưng mắt nhìn Thanh Điền, ánh mắt nghiêm túc kia của nàng giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, tựa hồ hành động khoe khoang vừa rồi của Thanh Điền, là tức cười cỡ nào.

Mọi người cũng chú ý đến ánh mắt của Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt đều thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nếu như có loại ánh mắt này chính là Thanh Điền sư huynh, bọn họ sẽ không có bất kỳ kinh ngạc nào, thế nhưng, một nữ tử nhất định sẽ bại, lúc nhìn về phía cường giả, ánh mắt vậy mà như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Điều này giống như con voi muốn đâm chết con kiến, con kiến lại cho rằng con voi không khác gì một kẻ ngu ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 22: Bảo chủ, người phải làm chủ cho ta

“Tim chết!”

Về mặt lạnh lùng, Thanh Điền hung hăng nắm chặt quả đấm, đột nhiên nâng quyền lên, quả đấm của hắn được bao bọc bởi một tầng sáng màu vàng đất, vừa dày vừa nặng nhưng không mất sắc bén, lấy khí thế sét đánh bổ về phía đầu Dạ Nhược Ly.

Mọi người đều không nhẫn tâm nhìn nữ tử tuyệt sắc máu bắn tung tóe tại chỗ, không khỏi nhắm hai mắt lại, bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Khi bọn họ nghĩ rằng, nàng nhất định đã chết không thể nghi ngờ! Quyết sẽ không có bất kỳ ngoại lệ nào.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục xuất hiện trong tai mọi người, trong khoảnh khắc mọi người mở mắt ra, lại đúng lúc nhìn thấy Thanh Điền đang trong tình trạng bị quăng theo một đường vòng cung bay ra ngoài, hung hăng rơi xuống đất, thẳng đến khi ngã xuống đất, trên mặt hắn vẫn chưa từng rút đi vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ.

“Sao... làm sao có thể?”

Mọi người đồng thời tròn to hai mắt, không thể tin được vào một màn phát sinh trước mắt.

Khi bọn họ nghĩ Thanh Điền sẽ tất thắng không thể nghi ngờ, thế nhưng chỉ trong một chiêu liền bị địch thủ đánh bại? Phải biết, Thanh Điền chính là một Huyền Tôn, có thể một chiêu đánh bại cao thủ Huyền Tôn, trừ khi nàng cũng là một Huyền Tôn.

Hai mươi tuổi, Huyền Tôn cường giả, đây cũng quá nghịch thiên đi?

Hung hăng nuốt nước miếng một cái, tất cả ánh mắt ở đây đều tập trung trên một thân bạch y dưới nắng sớm, một cỗ rung động mãnh liệt xuất hiện ở trong lòng mọi người, thế cho nên một lúc lâu sau, không một ai có thể phục hồi tinh thần.

Bạch y đang ở trước mắt chột lóe lên, liền rút xuống bên cạnh Thanh Điền, sau đó là một trận tiếng ba ba, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng của nữ tử truyền vào trong tai tất cả mọi người, làm cho bọn họ đồng thời rung mình một cái.

“Không phải là ngươi muốn hãm hại ta sao? Nếu thật sự có bản lĩnh đó, vì sao ngay từ đầu lại không dám tìm ta quyết đấu?”

“Đời này của ta, hận nhất hai chuyện, một là đánh lén sau lưng ta, hai là mượn danh nghĩa người khác hãm hại ta, cho nên, lúc ta còn sống rồi khỏi đó, liền thế tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi!”

“Ngươi không chỉ muốn hại chết ta, mà sư phụ của ngươi lại càng muốn hại chết Huyền Lão đầu, vậy ta đây đã không thể bỏ qua cho ngươi!”

Mặc dù thông qua tử vong cầm địa, Dạ Nhược Ly có không ít thu hoạch, lại càng là để cho tu vi của nàng tăng lên Huyền Tôn cao cấp đỉnh phong, cách Huyền Tôn đỉnh phong chỉ có một bước nữa.

Thế nhưng, nếu thuật luyện đan của nàng không cường hãn, chờ đợi nàng, phải chăng đó là cái chết?

Mà nếu đối phương không động sát ý, nàng sẽ không làm quá đáng, giống như Lâu Phi Mặc khiêu khích nàng năm ngày trước, chỉ là giáo huấn hần một chút thôi, nhưng nếu đối phương muốn giết nàng, nàng tuyệt đối sẽ không lưu tình!

Khi Dạ Nhược Ly liên tiếp công kích, Thanh Điền không hề có lực hoàn thủ, không cần trong chốc lát, toàn thân liền máu tươi đầm đìa, trong miệng liên tục không ngừng phun ra máu đỏ tươi, trên dung mạo anh tuấn liền tái nhợt giống như người chết.

“Dừng tay!”

Ngay lúc Dạ Nhược Ly dự định kết liễu tính mạng của Thanh Điền, bỗng nhiên một tiếng quát lớn truyền đến từ phía sau, chứa một cỗ khí thế áp bách khiến mọi người không thể chống cự.

“Là Âm Lão, thế nhưng Âm Lão lại tới...”

Nghe tiếng nói này, mọi người liền đã đoán được chủ nhân của giọng nói là ai, vô cùng kinh ngạc, lúc bọn họ nghĩ rằng, nữ tử này không thể nào giết Thanh Điền, bằng không, liền nhất định phải hứng chịu lửa giận của Âm Lão.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, cảm nhận được khí tức của Âm Lão càng lúc càng gần, không chút do dự bóp chặt cổ Thanh Điền, dùng lực vặn một cái, tất cả mọi người cũng chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc vang lên, lúc quay lại nhìn thì đã thấy Thanh Điền không còn hơi thở.

Nàng... thế nhưng nàng lại giết Thanh Điền...

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, nghĩ tới Âm Lão ác độc kinh khủng, đồng loạt rung mình một cái.

“Lão phu để ngươi dừng tay, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? Giết đồ nhi của ta, ngươi nhất định phải đền mạng!”

Khí tức cường đại bao phủ trên đỉnh đầu lão, cả người Dạ Nhược Ly run rẩy mãnh liệt, sắc mặt trong chốc lát tái nhợt, một giọt mồ hôi chậm rãi trượt xuống theo gương mặt, lúc nàng sắp không thở được, phía trước cũng truyền tới một cỗ khí tức cường hãn giống như vậy.

“Ngươi, lão bất tử này, lấy lớn bắt nạt nhỏ thì tính là cái gì? Để lão phu tới chơi với ngươi một chút!”

“Oanh!”

Lúc tiếng nói này vừa dứt, hai cỗ khí thế mãnh liệt đụng vào nhau, bộc phát ra trận nổ lớn cực mạnh, thổi quét toàn bộ ngọn núi.

Huyền Lão chậm rãi hạ xuống, nhìn sang liền thấy vẻ mặt tái xanh, cùng ánh mắt tràn đầy lửa giận của Âm Lão, vẻ mặt tươi cười xoay người, vỗ vỗ vai Dạ Nhược Ly, rất là vui vẻ nói: “Nha đầu, làm không sai, ha ha, sư phụ về vang vì ngươi.”

Sư phụ? Câu nói này của Huyền Lão, khiến đám đệ tử vây xem xung quanh đồng thời sửng sốt.

Nàng chính là đệ tử kế tục thiên tài luyện đan Huyền Lão thu đó sao? Không phải nàng đã tiến vào tử vong cầm địa sao? Cũng vì thế mà ở Lâu gia mỗi ngày đều bùng nổ đại chiến, vì sao nàng còn sống sờ sờ đứng đó? Lại càng có thực lực cường hãn như thế?

“Đây là chính bản thân hần tự tìm chết.” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Thanh Điền, lạnh lùng nói.

“Ha ha, thật không hổ là đệ tử của ta.”

Huyền Lão không quả trách việc Dạ Nhược Ly hạ sát thủ chút nào, nếu như không phải là trong khoảng thời gian này, Âm Lão để Thanh Điền trốn tránh ở Thanh Phong sơn, với lại lúc nào cũng nhìn chăm chăm hần, nếu không hần đã sớm tới đây giết tên khốn kiếp này rồi!

“Huyền Lão, có phải ngươi nên cho ta một công đạo không?” Âm Lão hung hăng phát phát tay áo, hai tròng mắt âm lãnh khóa chặt hai thầy trò này, trên người phát ra một cỗ sát khí lạnh lẽo.

“Công đạo? Cái gì công đạo?” Huyền Lão liếc mắt xem thường, cười lạnh một tiếng, “Các ngươi hãm hại đồ nhi bảo bối của ta, ta còn chưa đòi ngươi cho một công đạo, làm sao ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta cái công đạo chó má gì đó? Ngươi có biết xấu hổ hay không? Đúng rồi, ta quên mất, da mặt ngươi còn dày hơn tường thành, làm sao có thể cảm thấy xấu hổ được đây, nếu ta là ngươi, đã sớm lựa chọn đâm đầu đụng chết rồi, miễn cho ở chỗ này xấu hổ mất mặt, ha ha ha...”

“Ngươi nói cái gì?” Âm Lão nắm chặt quả đấm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Huyền Lão.

“Thì ra là, ngươi không chỉ da mặt dày, mà còn là một kẻ điếc nữa, chao ôi, thật là đáng thương, đường đường là Âm Lão, một Huyền Thánh cường giả, thế nhưng lại không thể nghe người khác nói chuyện, nếu như sớm biết ngươi là người tàn phế, ta sao có thể đối lập với ngươi, mặc dù lão đầu ta cũng không phải người tốt gì, nhưng cũng biết nhường nhịn người tàn phế một chút.”

“Ngươi...”

Cả người Âm Lão run rẩy, sát khí trên người càng phát ra nồng nặc.

Đúng lúc này, phía sau mọi người, truyền tới một giọng nói uy nghiêm: “Hai người các ngươi đây là đang làm gì? Mấy ngày qua náo loạn âm ỉ còn chưa đủ, còn sợ Lâu gia ta chưa đủ rồi loạn sao?”

Lời này vừa dứt, trong nắng sớm mọi người liền nhìn thấy, hai tay Bảo chủ chấp sau lưng, chậm rãi cất bước đi tới, trên dung nhan tuấn mỹ không có bất kì tâm tình nào, thế nhưng, trong khoảnh khắc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt lại thoáng qua một tia tinh quang, nhưng không ai phát hiện ra.

Lâu Phi Mặc đi theo bên cạnh, từ lúc bắt đầu, tầm mắt đã tập trung ở trên người Dạ Nhược Ly, sau đó cũng không cách nào dời đi tầm mắt.

Nàng không chết, thật sự là quá tốt...

Mấy ngày nay, Lâu Phi Mặc trôi qua cũng không dễ chịu, chỉ cần nghĩ đến nàng đã chết, liền có một loại lửa giận không thể phát tiết ra, nhưng mà, sau khi biết được chân tướng sự tình, mỗi lần hắn muốn đi tìm tên hỗn đản Thanh Điền tính sổ, đều bị phụ thân ngăn cản.

Thật may là, nàng còn sống.

Lúc biết được tin này, Lâu Phi Mặc liền đi cùng Bảo chủ đến Thanh Phong sơn, đáng tiếc là, từ đầu đến cuối, Dạ Nhược Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn hắn một lần, điều này không khỏi làm cho Lâu Phi Mặc có chút thất vọng.

Trong mắt thoáng qua hàn ý lạnh lẽo, Âm Lão nhìn người tới, chợt, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ bị thống: “Bảo chủ, ngươi phải làm chủ cho ta, tuy Thanh Điền là đệ tử của ta, nhưng ta xem hắn giống như con trai ruột vậy, hiện giờ bị kẻ gian giết chết, mà Huyền Lão, lại còn che chở cho kẻ gian này, ngươi không thể không làm chủ cho ta!”

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lão chợt căng thẳng, theo bản năng đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Bảo chủ.

Đáy lòng phát ra một tiếng cười lạnh, Âm Lão âm lãnh quét mắt nhìn Huyền Lão cùng Dạ Nhược Ly, theo ý hắn, người nữ tử này, dám có gan giết người ở Lâu gia, Bảo chủ tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.

“Ừ.”

Bảo chủ lạnh nhạt gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn không có bất kỳ dao động nào như cũ.

Trong lúc nội tâm Âm Lão đang vui vẻ, giọng nói đậm mực mang theo uy nghiêm của Bảo chủ chậm rãi vang lên: “Nàng là đồ đệ của Huyền Lão, Huyền Lão bảo hộ nàng, có phải không?”

“Hả?”

Lúc này Âm Lão sững sốt, Bảo chủ nói lời này là có ý gì?

Huyền Lão bảo hộ nàng quả thật là đúng, nhưng vấn đề là, hiện tại người bị giết chính là đệ tử của hắn, vì sao Bảo chủ lại nói đến vấn đề không hề liên quan này?

Mà những người còn lại cũng không hiểu lời nói của Bảo chủ, có liên quan gì tới quan hệ thầy trò của nữ tử này cùng Huyền Lão?

“Nếu đã vậy, cũng không còn vấn đề gì nữa,” Ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của Âm Lão, Bảo chủ tiếp tục nói, “Ngươi cũng nên xem xét lại những sai lầm mà mình phạm phải trong khoảng thời gian này, mặc kệ là nguyên nhân gì, cũng là do các ngươi hãm hại đồng tộc trước, bây giờ Thanh Điền đã vì chuyện này mà trả giá đại giới hán phải nhận, ngươi cũng cần phải tĩnh tâm suy nghĩ một chút về những hành động ngươi đã làm, ta không hy vọng lại có lần sau, ngươi đã hiểu chưa?”

“Nhưng là, nàng giết đệ tử của ta!”

Âm Lão quả thật không hiểu, vì sao Bảo chủ lại thiên vị người nữ tử này, ai biết nàng lẩn vào Lâu gia có phải là có ý đồ riêng hay không.

Mọi người sao lại không nghe ra ý tứ bảo hộ của Bảo chủ chứ? Chẳng lẽ, nữ tử này là con riêng của Bảo chủ, hoặc là có gian tình gì với hắn? Nếu không, dựa vào tính cách của Bảo chủ, tại sao lại bảo hộ nàng?

“Đó là hắn đáng chết!”

Nói đến chuyện này, trong lòng Bảo chủ cũng tràn đầy tức giận.

Lão tử làm chủ cho ngươi? Vậy ai sẽ làm chủ cho lão tử? Ta dám động đến nàng sao? Bây giờ, nàng chính là bảo bối của Lâu gia chúng ta, tất cả hy vọng của Lâu gia đều đặt trên người nàng, nếu như nàng thiếu một cọng lông tơ, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của Lâu gia.

Âm Lão ngươi rất là quan trọng với Lâu gia, nhưng có thể quan trọng hơn nàng sao? Nếu như lão gia hỏa đáng chết này còn nói thêm một câu nữa, Bảo chủ không ngại gọi hết tất cả Trưởng lão tới, lập tức kết liễu tính mạng của hắn.

Lần này, Âm Lão liền trực tiếp trọn tròn mắt, làm sao hắn cũng không đoán được, Bảo chủ sẽ thiên vị rõ ràng như thế.

Chẳng lẽ là, có liên quan đến Thái thượng Trưởng lão? Đúng, nhất định là như vậy, nàng chắc hẳn đã nói dối rằng có thể chữa khỏi thương thế cho Thái thượng Trưởng lão, thế cho nên Bảo chủ cùng Thái thượng Trưởng lão bị lừa gạt bởi lời nói dối của nàng.

Âm Lão không biết cuộc nói chuyện giữa Dạ Nhược Ly cùng Thái thượng Trưởng lão, có lẽ cũng có thể đoán ra vài phần, trừ nguyên nhân này ra, còn có lý do nào khác để giải thích về thái độ của Bảo chủ?

Có lẽ, thật sự là nàng dựa vào thực lực của mình rời khỏi tử vong cầm địa, nhưng cũng không đại biểu, nàng có năng lực luyện chế đan dược khôi phục sinh cơ cho hai vị Thái thượng Trưởng lão.

“Bảo chủ, ta quên mất bẩm báo một việc này với Bảo chủ,” Mâu quang chợt lóe lên, một chủ ý hiện ra trong đầu, khóe môi Âm Lão gọi lên nụ cười lạnh lẽo, oán độc nhìn Dạ Nhược Ly, “Ngày hôm qua, thủ hạ của ta báo lại, từng có một cường đạo ở phụ cận Lâu Gia Bảo, gặp qua vị luyện đan đại sư Dạ Nhược Ly, ta nghĩ chúng ta rất nhanh có thể tìm được nàng ấy, chỉ cần ta dùng chút lợi ích, nàng ấy tuyệt đối sẽ nguyện trung thành với ta, lúc đó, ta nghĩ để nàng tỷ thí với nữ tử này, nếu như nàng thua, nhất định phải đền mạng cho đồ đệ của ta!”

Mưu kế của Âm Lão rất hay, nếu hắn biết được, vị nữ tử dùng tên giả Vân Văn Ca này, chính là vị luyện đan đại sư Dạ Nhược Ly trong miệng hắn vừa nói đến, không biết có lựa chọn đâm đầu đụng chết hay không?

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt đầy vẻ oán độc của Âm Lão, khóe miệng Dạ Nhược Ly hơi cong lên, tự mình tỷ thí với chính mình sao? Cho dù nàng nhảm chán, cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 23: Thao Thiết* thức tỉnh

*Thao Thiết: con ác thú trong Thần thoại, hoặc hoa văn trên đồ đồng Trung Quốc (các bạn muốn hiểu rõ hơn thì search bác gg nha ^^)

“Đù rồi!” Sắc mặt Bảo chủ tối sầm lại, ánh mắt cũng âm trầm hơn một chút, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, lạnh lùng nói, “Xem ra, vị trí Trưởng lão này không thích hợp với ngươi, lập tức phế đi chức vị của ngươi, diện bích tư* ở Thanh Phong sơn đi, lúc nào suy nghĩ thông suốt rồi, không lại tái phạm loại sai lầm thấp kém này nữa, thì lúc đó mới có thể rời đi.”

*diện bích tư: úp mặt vào tường, hoặc bị giam trong sơn động để suy nghĩ về lỗi lầm của bản thân mình

Thân thể già nua hơi ngẩn ra, Âm Lão không dám tin nhìn Bảo chủ, trên mặt mang theo mấy phần ngoan độc.

“Bảo chủ, cho dù là ngươi muốn trừng phạt ta, cũng nên cho ta biết, tại sao ngươi phải báo hộ nàng như thế!”

Lời này hỏi ra nghi ngờ trong lòng mọi người, bọn họ cũng không hiểu, ngày thường Bảo chủ xử sự công chính, tại sao lại thiên vị một nữ tử mới vừa gia nhập vào Lâu gia không bao lâu như thế?

Cho dù là Âm Lão không đứng trước, dấu sao nữ tử này vẫn còn sống, ngược lại, đồ đệ của Âm Lão lại bị mất mạng. Cách xử phạt này đã đủ tàn nhẫn với Âm Lão rồi, thế nhưng, Bảo chủ lại càng vì nàng mà phế đi chức vị của Âm Lão.

Một Huyền Thánh cường giả, trọng yếu với Lâu gia bao nhiêu, Bảo chủ không phải không biết, hiện giờ đó là ngay cả Huyền Thánh cũng có thể bỏ qua, nếu nói giữa hai người không có tư tình, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

“Được, ngươi đã muốn biết, ta sẽ để cho ngươi hiểu rõ, thì có làm sao?” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Âm Lão một cái, bảo chủ không nóng không lạnh nói, “Nàng chính là Dạ Nhược Ly mà ngươi muốn tìm, như vậy, ngươi đã hiểu chưa?”

“Oanh!”

Giống như sấm sét giữa trời quang, Âm Lão liền trọn tròn mắt tại chỗ, hán hã to mồm, sững sờ ngưng mắt nhìn Bảo chủ.

Y... y vừa nói cái gì? Vân Văn Ca chính là Dạ Nhược Ly? Đây... điều này sao có thể?

“Bảo... Bảo chủ, ngươi có phải đã nhầm lẫn rồi hay không, làm sao các nàng có thể cùng một người?”

Khẽ nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng của Bảo chủ quăng về phía Âm Lão, bị ánh mắt đó nhìn qua, cả người Âm Lão rùng mình một cái, sao hắn lại quên mất, với quyền uy của Bảo chủ, chắc chắn sẽ không cho phép người nào chất vấn lời nói của y.

Nhưng là, làm sao nàng có thể là Dạ Nhược Ly, nếu nàng là Dạ Nhược Ly, tất cả những lời chính mình đã nói, không phải là một chuyện cười sao? Vậy mà, chắc chắn Bảo chủ sẽ không dùng chuyện như vậy nói giỡn với hắn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Âm Lão trong nháy mắt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Cái gì? Đồ nhi bảo bối, ngươi nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?” Thân sắc Huyền Lão ngẩn ra, kinh ngạc trong hai mắt hắn cũng không ít hơn những người khác, trên nét mặt già nua tràn đầy khiếp sợ.

“Ta đúng là Dạ Nhược Ly,“ Dạ Nhược Ly ngược mắt lên, nhìn chăm chú vào lão giả trước mặt, áy náy nói, “Ta tiến vào Lâu gia cũng là có mục đích, xin lỗi, ta không nên...”

“Ta dựa vào...”

Dạ Nhược Ly còn chưa nói xong, bàn tay to của Huyền Lão liền vỗ vào bả vai của nàng.

“Thì ra là, ngươi chính là tên biến thái đó, ha ha, không nghĩ đến người như ngươi lại có thể trở thành đồ đệ của ta, Huyền Lão ta thật sự cũng không uống phí cuộc đời này rồi.”

Khóe miệng hơi câu lên, Dạ Nhược Ly im lặng liếc mắt xem thường.

Lão gia hỏa này, quả thật không phải người bình thường...

Lâu Phi Mặc nhìn Dạ Nhược Ly, môi mông mấp máy, hai mắt trong suốt như nước thoáng qua một tia sáng khác thường, tựa hồ như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt lời nói trong miệng trở về.

Trong tất cả mọi chuyện đã phát sinh, Bảo chủ vẫn chưa hề giấu diếm chuyện gì, chỉ trong chớp lát, đã thổi quét bằng tốc độ như gió bão cả Lâu Gia Bảo, thậm chí còn ở cả mấy thành trấn xung quanh.

Thời gian như nước, năm tháng như trôi đưa.

Nửa tháng sau, một trận quang mang xông thẳng lên tận trời mây, khuếch tán rộng ra, tạo thành phong bạo rất lớn, thổi quét cả vùng trời Lâu gia, khiến cho tất cả mọi người không khỏi ngược mắt nhìn lên.

“Hả? Chẳng lẽ là tiểu nha đầu đột phá?” Huyền Lão bỗng mở to hai mắt, kinh ngạc ngưng mắt nhìn về phía chỗ quang mang không xa kia, “Lần đột phá này, nàng chính là một Huyền Tôn đỉnh phong đúng không? Hai mươi tuổi Huyền Tôn đỉnh phong, đây cũng quá biến thái, với lại, theo căn cứ tin tức truyền tới, nàng đột phá Huyền Tôn cao cấp ở Hồng Hóa trấn... lúc này mới qua bao lâu chứ?”

Trong lúc Huyền Lão ngây người, đã có mấy bóng dáng vọt ra khỏi cửa, đồng thời phóng về phía chỗ ở của Dạ Nhược Ly.

“Ta dựa vào, mấy lão gia hỏa các ngươi còn muốn gấp gấp hơn ta.”

Chậm rãi lấy lại tinh thần, Huyền Lão nhìn thấy bóng dáng mấy người kia đã mất đi tung tích, nhất thời nét mặt già nua trầm xuống, lúc này hắn cũng không quan trọng nhiều, bóng dáng chợt lóe, liền biến mất ở trong phòng.

Khác với sự yên lặng bên trong tiểu viện, cửa phòng đang đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra, tức thì, một thân bạch y bước ra khỏi cửa, nữ tử trước mặt dung nhan tuyệt sắc, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía bầu trời trong lành.

“Tuy rằng đã đạt tới Huyền Tôn đỉnh phong, nhưng cách Huyền Thánh, vẫn còn phải đi một quãng đường xa, chẳng qua, với thực lực Huyền Tôn đỉnh phong của ta, cũng nên đi tới đây Huyền Tinh sơn rồi.”

Nàng cũng sẽ không quên, trong dãy Huyền Tinh sơn, còn có một con Thao Thiết chờ nàng tới trừ bỏ, cho dù nàng xuyên qua ngàn năm trước, trước đây cũng không chỉ một con Thao Thiết này, thế nhưng, cừu hận đối với Thao Thiết, không phải dễ dàng liền có thể biến mất như vậy.

Huống chi, nếu không trừ bỏ Thao Thiết, chính là một kiếp nạn rất lớn, nàng không muốn tái diễn bi kịch của ngàn năm sau ở đời này nữa.

“Hả?”

Đúng lúc này, Dạ Nhược Ly tựa như cảm nhận được cái gì đó, tầm mắt liền chuyển về phía trước, ngay sau đó, phía trước mặt chính là bốn bóng dáng bay nhanh tới, chiếu rõ ràng vào trong con ngươi của nàng.

“Ha ha ha!” Huyền Lão cười lớn hai tiếng đi tới, vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, trên vẻ mặt già nua tràn đầy ý cười, “Tiểu nha đầu, chúc mừng ngươi đột phá.”

Dạ Nhược Ly cười cười, phản bác lại: “Ta chỉ là vận may cảm ngộ được một chút ở trong tử vong cấm địa, bề quan nửa tháng mới có thể đột phá, nếu không, có lẽ ta bề quan nửa năm, cũng không thể đột phá đỉnh phong.”

“Ha ha, nếu như không có thực lực, chỉ là vận may, sợ rằng rời khỏi tử vong cấm địa cũng vô cùng khó khăn,“ Nam Lão híp híp mắt, mỉm cười nói, “Cho nên, thực lực của ngươi, chúng ta vẫn là công nhận.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly không nói gì nữa, sợ rằng chỉ mình nàng mới biết được, năm ngày trong tử vong cảm địa, giúp nàng hiểu ra rất nhiều, cộng thêm những kinh nghiệm phong phú kiếp trước, khiến cho con đường tu luyện của nàng ít đi đường quanh co rất nhiều.

“Đúng rồi, ta nên rời khỏi Lâu gia rồi.”

“Cái gì?” Huyền Lão bỗng cả kinh, vội vàng giữ lấy hai vai Dạ Nhược Ly, khẩn trương nói, “Ngươi muốn rời đi? Ngươi dự định đến đâu? Phải biết, nếu ngươi rời khỏi Lâu gia, Lâm gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, chỉ có ở đây mới an toàn nhất.”

Dạ Nhược Ly trợ giúp Thánh Dạ giết chết cường giả Lâm gia, chuyện này Lâm gia không thể nào không biết, tuy rằng Lâm gia cùng Lâu gia đều là nhất lưu thế lực, thế nhưng không biết Lâu gia thật sự có cường giả Huyền Thánh đỉnh phong tồn tại hay không, cho nên Lâm gia không dám liều lĩnh xuất thủ.

Nhưng Dạ Nhược Ly rời khỏi Lâu gia, vậy thì không giống thế...

“Có vài việc, ta nhất định phải đối mặt,” Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu lên, sắc mặt kiên định ngưng mắt nhìn Huyền Lão, “Tránh né cũng không phải là một biện pháp, với lại, ta có một chuyện nhất định phải đi làm, ta sẽ tuân thủ lời hứa hẹn của ta, không tới ba năm, chắc chắn sẽ trở về luyện chế đan dược cho Thái thượng Trưởng lão, các ngươi cứ yên tâm đi.”

“Aiz!”

Thấy Dạ Nhược Ly đã quyết, Huyền Lão biết mình khuyên nữa cũng vô dụng, chỉ có thể buông tay ra, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Được rồi, nếu ngươi đã quyết định, vậy ngươi hãy đi đi, mọi chuyện đều phải chú ý an toàn, nếu cần cái gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nói với ta một tiếng, lão đầu ta vẫn có ngữ quyền* rất lớn tại Phong Huyền Đại lục.”

*ngữ quyền: quyền nói chuyện

Khẽ gật đầu một cái, Dạ Nhược Ly nhìn Huyền Lão lần cuối, xoay người rời khỏi Lâu gia.

Nàng cũng không đi từ biệt Bảo chủ, chỉ vì Huyền Lão bọn họ sẽ thông báo cho hắn, như vậy nàng cũng không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ này, với lại, nàng đang chờ gì đó ở chỗ Thao Thiết, giống như là thật sự cảm thấy hứng thú.

Dãy Huyền Tinh sơn, Dạ Nhược Ly bước vào nơi này lần nữa, đã thay đổi một tâm tình khác.

Lần trước, nàng đi theo Mặc gia đến đây, lúc nào cũng cũng cảnh giác đám Huyền Tôn đỉnh phong cùng Gia chủ Mặc gia, mà bây giờ, nàng một mình tiến vào dãy Huyền Tinh sơn, chỉ thả ra khí tức Huyền Tôn đỉnh phong, liền không có huyền thú nào dám đến gần nàng.

Sơn động cổ xưa, vẫn lẳng lặng đứng thẳng dưới ánh mặt trời như cũ, ở ngoài cửa động, còn có một vũng máu, nghiêm nhiên đó chính là dấu vết lưu lại của trận chiến giữa Mặc gia cùng Hóa Hổ mấy tháng trước.

“Vẫn giống như lần trước, phế vật Mặc gia kia dịch chuyển để cấm nén, ta mới có thể ta rơi vào hắc động...”

Bên trong hang động âm u ẩm ướt, Dạ Nhược Ly dừng bước, nhìn khắp xung quanh, thì thảo tự nói, chợt ánh mắt của nàng dừng trên để cấm nén, chậm rãi cất bước đi tới.

Khẽ nhíu mày, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng dịch chuyển để cấm nén, bởi vì không biết có giống như lần trước hay không, thần sắc của nàng tràn đầy cảnh giác, vào lúc này toàn thân cũng dâng lên để phòng.

“Oanh!”

Trong khoảnh khắc buông để cấm nén ra, đột nhiên đại địa rung chuyển, cả sơn động cũng rung chuyển theo, dường như có một cảm giác sắp sụp đổ.

Sơn động rung chuyển kéo dài trong chốc lát, sau đó xuất hiện một sơn động tối đen trên mặt đất phía trước, Dạ Nhược Ly không suy nghĩ cái gì hết, nhanh chóng xông lên phía trước, nhảy xuống hắc động.

Theo nàng nhảy xuống, cả sơn động, lại trở về an bình như lúc ban đầu đến...

Mọi thứ đều giống như mấy tháng trước, không có bất kỳ biến hóa nào, trong lúc sắp đến gần mặt đất, dường như bị một cổ lực cản, tốc độ rớt xuống từ từ chậm lại, cuối cùng an toàn hạ xuống.

“Bạch Hổ, Thiên Hoàng, sau đó hai người các ngươi giúp ta, những người còn lại không cần thiết phải xuất chiến.”

Mặc dù thực lực đầu Thao Thiết này yếu hơn đầu Thao Thiết ngàn năm sau một bậc, nhưng Dạ Nhược Ly lại không dám khinh thường chút nào. Hướng chi, huyền thú còn chưa đạt tới cấp bậc Thú Tôn, liền trong nháy mắt tất sát, nàng tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện không cần thiết này xảy ra.

Sau khi hai huyền thú xuất hiện, thần sắc Dạ Nhược Ly căng thẳng, cẩn thận đi về phía Thao Thiết...

Bên cạnh đại môn của một tòa đài cổ xưa, hung thú Thao Thiết giống như thú hộ ở bên cạnh, hai con mắt hung tàn kia ảm đạm vô thần, nhưng dù là vậy,

cũng không khỏi làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Thao Thiết khùng bỏ thế nào, có lẽ không ai hiểu rõ hơn Dạ Nhược Ly, với lại, mặc dù số lượng Thao Thiết rất ít ỏi, nhưng mỗi một con Thao Thiết sinh ra rồi lớn lên, tức là một Huyền Thánh cường giả, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, liền có thể tiến vào Huyền Thánh đỉnh phong.

Nếu Thao Thiết đạt tới đỉnh phong, trừ phi là thần, nếu không, cho dù là mười Huyền Thánh đỉnh phong, cũng không phải là đối thủ của nó.

Vì vậy, ngàn năm sau, Thao Thiết cấp bậc Huyền Thánh đỉnh phong tấn công Đế quốc, cho đến khi làm cho tất cả Huyền Thánh cường giả trong Đế quốc cũng thúc thủ vô sách*. Nếu không phải là Kỳ Lân, có lẽ, Thiên Tinh Đế quốc cường đại liền bị hủy hoại trong chớp lát.

*thúc thủ vô sách: bó tay không có biện pháp

“Rống!”

Lúc Dạ Nhược Ly sắp đến gần đại môn tòa đài cổ xưa này, một tiếng rít gào phảng phất giống như tới từ viễn cổ đột nhiên vang lên, âm thanh này đinh tai nhức óc, uy lực đủ mười phần, dù là Dạ Nhược Ly nghe thấy tiếng gào to như thế, linh hồn cũng rung lên.

Hung thú Thao Thiết, rốt cuộc thức tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 24: Uy lực của Lôi Đình kiếm

Trước đại môn cổ xưa, Thao Thiết dịch chuyển thân thể cao lớn, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, hai mắt vốn âm đạm vô thần, vào lúc này lại tràn ngập hồng quang huyết tinh, quang mang hung ác bắn thẳng vào linh hồn.

“Rống!”

Lại là một tiếng rống to kinh thiên động địa, bắn thẳng vào bầu trời, son động vốn cũng không bền chắc, trải qua một tiếng rống này của nó, lại rung động dữ dội hơn lần trước.

Tiếng gào thét này làm cho linh hồn con người cũng phát run lên, cũng chỉ có hung thú Thao Thiết này mới có thể phát ra.

Quan sát hung thú Thao Thiết trước mặt, mặc dù Dạ Nhược Ly biết đây không phải là con kia của ngàn năm sau, nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà nhớ lại thảm kịch lúc đó, nhớ tới Kỳ Lân dũng cảm quên mình, vì bảo hộ nàng mà đồng quy vu tận* với Thao Thiết...

*đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt, (ý chỉ: trạng thái phần nọ muốn đối phương cùng chết với mình)

Nắm thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen của Dạ Nhược Ly dần hiện ra huyết quang cừu hận, vậy mà, sẽ tới ranh giới này, hai tay nhẹ nhàng đặt lên trên vai nàng, sau đó, giọng nói lạnh lùng nhưng không mất đi sự ưu nhã của Bạch Hồ nhẹ nhàng vang bên tai nàng.

“Cừu hận, sẽ làm cho con người mất đi lý trí, chủ nhân mà chúng ta tôn kính nhất, thì không nên phạm phải sai lầm này.”

Tâm tư bỗng kinh sợ, hồng quang trong mắt Dạ Nhược Ly dần dần tiêu tán, làm sao nàng lại quên, trong lúc giao chiến với Thao Thiết, tuyệt đối không thể mất đi lý trí, nếu không phải Bạch Hồ nhắc nhở, sợ rằng trận chiến này, chắc chắn là bọn họ sẽ thua.

Mặc dù Thiên Hoàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi kia, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng được bị thương tràn ra mảnh liệt từ trên người Dạ Nhược Ly, mà nàng như thế, để cho lòng hắn khẽ nhói đau.

“Rống!”

Một tiếng gào thét đinh tai nhức óc, lại truyền khắp sơn động lần nữa.

Tức thì, con mắt hung tàn của Thao Thiết dừng lại trên đám người Dạ Nhược Ly, nó nâng cái đuôi thật dài lên, dùng lực quét ngang, giống như một cơn gió bén nhọn thổi qua, nhất thời bụi đất bao phủ khắp sơn động.

“Bạch Hồ, ngươi phụ trách đánh lên từ phía sau lưng, Thiên Hoàng, ngươi sang bên cạnh hấp dẫn lực chú ý của nó, còn ta tấn công chính diện...”

Phân phó xong, Dạ Nhược Ly nhanh chóng lấy Lôi Đình kiếm ra, thân thể vội vàng lui về phía sau, cũng đồng thời như vậy, Bạch Hồ và Thiên Hoàng cũng tản ra hai bên.

“Oanh!”

Cái đuôi đánh vào trên vách đá, trong phút chốc, thạch bích vô cùng cứng rắn bị nó đập nứt ra một cái khe, nhưng thấy không quá trúng đám người Dạ Nhược Ly, Thao Thiết thu hồi cái đuôi, lại vung nhanh như gió về phía Dạ Nhược Ly lần nữa.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang bạch sắc bên cạnh đâm vào trên mặt Thao Thiết, một kích như gãi ngứa này, để cho Thao Thiết híp híp con mắt hung tàn, tức thì, một cổ lửa giận bùng cháy ở trong lòng.

Uy nghiêm của cường giả không cho phép bị xâm phạm, cho dù là hung thú, cũng có tâm tư để ý điểm này, nhưng hiện giờ, một con Thú Tôn trung cấp nho nhỏ, cũng dám khiêu khích uy nghiêm của nó, điều này làm cho Thao Thiết sao có thể chịu đựng được.

“Rống!”

Phần nộ rống to một tiếng, Thao Thiết không để ý tới Dạ Nhược Ly gần ngay bên cạnh nữa, xoay mình mở miệng to như bồn máu ra, phóng về phía Thiên Hoàng, nó nhất định phải xé Độc Giác Thú đáng giận này thành mảnh nhỏ!

Dạ Nhược Ly giờ Lôi Đình kiếm lên cao, vô số lôi điện rơi xuống, đánh ầm ầm vào trên thân Thao Thiết, xa xa, phảng phất còn có thể nghe được mùi khét truyền tới từ trên thân nó.

Lần này, Thao Thiết hoàn toàn nổi giận, nó bất chấp mặc kệ Thiên Hoàng, lại phóng về phía Dạ Nhược Ly lần nữa.

Bạch y lơ lửng, Bạch Hổ ngưng mắt nhìn Thao Thiết đang xông về phía Dạ Nhược Ly, thông thả ưu nhã giơ tay lên, dần dần, trước mặt hắn xuất hiện vô số Phong Nhận, khi ngón tay thon dài chỉ về phía Thao Thiết, vô số Phong Nhận xẹt qua phía chân trời, gào thét thối tới.

“Phanh!”

“Ầm ầm!”

Vô số Phong Nhận đánh vào trên thân Thao Thiết, trong chốc lát, trên thân mình nó lại nhiều thêm không ít vết thương, dù rằng những vết thương này chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, nhưng làm cho Thao Thiết cảm thấy, uy nghiêm của mình lại bị khiêu khích lần nữa.

“Ba!”

“Ầm ầm ầm!”

“Phanh!”

Mặc dù Thao Thiết là Thánh Thú, lúc ba người kết hợp công kích, một chút da lông trên thân hiện rõ sự chật vật vô cùng.

Bỗng nhiên, Thao Thiết dừng bước lại, con mắt hung tàn quét qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, cái đuôi quét ngang qua, chọt tấn công mạnh mẽ quét về phía đối phương bên kia.

Đầu Thao Thiết này, chỉ là kỳ ấu niên, tuy trí lực chưa phát triển hoàn toàn, nhưng cũng không có nghĩa nó thật sự là một con thú ngu ngốc, đương nhiên cảm giác được ba người này đang kết hợp đánh nó, vì vậy, nó đặt mục tiêu ở trên một người.

Sắc mặt Bạch Hổ và Thiên Hoàng đồng thời đại biến, bất kể bọn họ dùng công kích thế nào, Thao Thiết cũng không hề để ý tới, dù sao những công kích đó chỉ có thể làm cho nó chật vật, nhưng không có cách nào khiến cho nó bị trọng thương, nó hoàn toàn có thể không cần để ý tới.

“Rống!”

Ngừa đầu rống to một tiếng, Thao Thiết đã chạy tới trước mặt Dạ Nhược Ly, nó nâng móng vuốt lên, hung hăng móc về phía trái tim Dạ Nhược Ly.

Lúc móng vuốt của nó sắp chạm vào lồng ngực Dạ Nhược Ly thì bỗng nhiên không thể tiến thêm chút nào, Thao Thiết hơi híp con mắt hung tàn, cúi thấp đầu, nhìn chăm chú vào một thanh Lôi Đình kiếm trước mặt này.

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trở nên trắng bệch, một giọt mồ hôi chảy xuống theo thái dương, rớt xuống mặt đất, sau đó mồ hôi càng ngày càng nhiều, xiêm y trắng như tuyết dán thật chặt vào thân thể, lộ ra đường cong đáng người hoàn mỹ.

Thao Thiết nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lại nhìn thân thể của mình một chút, trong hai mắt hung tàn thoáng hiện một chút nghi hoặc.

Vô luận như thế nào, Thao Thiết chỉ là kỳ ấu niên, với lại không biết đã ngủ say bao lâu, vốn hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với nhân loại, nảy ra nghi vấn với nhân loại cũng là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly sáng lên, thừa dịp lúc Thao Thiết đang ngần ra, nhanh chóng rút Lôi Đình kiếm ra, dùng toàn bộ lực lượng bổ về phía đầu của Thao Thiết.

“Ầm ầm!”

Lực lượng cường đại khuếch tán rộng ra xung quanh nàng, hình thành một trận cuồng phong, phát vào một thân bạch y này, bạch y nữ tử đứng trong đó,

thần sắc lạnh lùng, còn Lôi Đình kiếm trong tay nàng đã chuẩn xác bổ trúng đầu của Thao Thiết.

Máu đỏ tươi chảy xuống từ trên đầu Thao Thiết, đầu tiên là chảy chậm từ trên xuống dưới, cuối cùng càng ngày càng nhiều, trước mặt của nó dường như nhiều hơn một dòng suối huyết sắc nhỏ.

“Chủ nhân.”

Bạch Hổ cùng Thiên Hoàng đồng thời chạy đến trước mặt Dạ Nhược Ly, lúc nhìn về phía Thao Thiết, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc vừa rồi kia, thật sự là quá nguy hiểm.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, trên thân Thao Thiết bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, lực lượng này tản ra, áp bách làm cho người ta hít thở không thông, khuếch tán ở trên đỉnh đầu mọi người.

“Này... đây là chuyện gì xảy ra?”

Dạ Nhược Ly cả người run lên, đáy lòng dâng lên một chút bất an.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo vẫn còn tiếp tục, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn chăm chú vào phong bạo đang hình thành, nắm thật chặt quả đấm, cả người run rẩy nói: “Đột phá, nó thế nhưng đột phá tại thời khắc này, tại sao có thể như vậy?”

Vừa rồi nếu không phải đánh lên, nàng tuyệt đối không thể nào đắc thủ, mà vào thời khắc này, Thao Thiết chắc chắn sẽ có đề phòng, nàng không thể đánh lên thành công lần nữa, mặc dù nếu có thể đánh lên, với thực lực hiện giờ của Thao Thiết, cũng không có cách nào giết chết nó.

Tuyệt vọng, đây là lần đầu tiên tới ngàn năm trước, Dạ Nhược Ly cảm thấy tuyệt vọng...

Bởi vì nàng hiểu rõ, sau khi Thao Thiết đột phá, thực lực là cường đại cỡ nào, cho dù là thua kém cái con của ngàn năm sau kia, vốn dĩ với cái con hiện giờ này, muốn giết chết nó, hoàn toàn là không thể.

“Rống!”

Thao Thiết tức giận phát ra một tiếng rống to, nâng móng vuốt lên, hung hăng vung về phía Dạ Nhược Ly...

Thời khắc mấu chốt, một thân bạch y bay đến trước mặt Dạ Nhược Ly, cuồng phong nhấc vạt áo lên, bóng lưng lạnh lùng mang theo một tia kiên quyết, không khỏi làm cho trái tim Dạ Nhược Ly chột căng thẳng.

Trước mắt của nàng, chợt xuất hiện một màn của ngàn năm sau...

Trước cửa thành Thiên Tinh Đế quốc, lúc nàng gặp nguy hiểm thì Kỳ Lân dừng cảm quên mình che ở trước mặt nàng, dùng tuyệt chiêu cường đại giết chết Thao Thiết, vậy mà, sử dụng tuyệt chiêu đó, cần hiến tế, là sinh mệnh của người sử dụng.

Chợt, trước mặt Dạ Nhược Ly, hiện ra một dung nhan tuyệt sắc ôn nhu.

Chiếc váy màu lam nhẹ nhàng bay bổng ở trước mắt nàng, một đầu tóc dài màu lam theo gió tung bay, nữ tử này, cũng có một đôi mắt màu lam, nhưng lại khác biệt với Thánh Dạ, hai mắt của nàng ôn nhu tựa như có thể tràn ra nước.

“Kỳ Lân...”

Dạ Nhược Ly vươn tay ra, dường như muốn chạm vào dung nhan của nữ tử, thế nhưng, đầu ngón tay của nàng vừa mới chạm vào ảo giác, ảo giác liền biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

“Phanh!”

Móng vuốt của Thao Thiết hung hăng đập vào trên thân Bạch Hổ, trong nháy mắt này, thân thể Bạch Hổ giống như mũi tên rời cung, sau khi vảy ra một mảnh huyết vũ ở trên không trung, nặng nề đập xuống đất.

“Bạch Hổ!”

Dạ Nhược Ly lấy lại tinh thần, đứng lúc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trong chốc lát đã tái nhợt không màu.

Từ khi Kỳ Lân chết vì nàng, nàng liền phát thệ, không bao giờ để bất kì ai trong bọn họ bị thương hay thậm chí mất mạng vì bảo hộ nàng nữa. Kiếp này, cũng bởi vì nàng có ý nghĩ như vậy, nên mới nỗ lực tu luyện.

Thế nhưng, cuối cùng, vẫn là Bạch Hổ bảo hộ nàng.

Nếu như không phải là nàng muốn tới nơi này, Bạch Hổ cũng sẽ không bị thương, nói đến cùng, tất cả những chuyện này, đều do nàng tạo thành...

“Oanh!”

Như cảm nhận được bị thương cùng phần nộ của Dạ Nhược Ly, Lôi Đình kiếm trong tay nàng, bộc phát ra uy thế cường đại, thế nhưng nó lại tự chủ thoát khỏi tay Dạ Nhược Ly, vạch một đường trên cánh tay Dạ Nhược Ly.

Về mặt Thiên Hoàng liền biến sắc, hấn chẳng thể nào nghĩ tới, Lôi Đình kiếm sẽ đột nhiên công kích Dạ Nhược Ly.

Cho dù là ai cũng sẽ không đoán trước được như thế, một thanh kiếm, lại có ý thức tự chủ, lại còn có thể tập kích người nắm giữ.

Kiểm phong sắc bén cắt một đường trên cánh tay Dạ Nhược Ly, máu đỏ tươi bắn tung tóe trên thân kiếm, chắc là do máu tươi, Lôi Đình kiếm có vẻ vô cùng hưng phấn, thanh kiếm phát ra tiếng kêu thanh thúy.

“Thiên Hoàng, người đưa đan dược này cho Bạch Hổ nuốt vào.”

Bàn tay vung lên, một viên đan dược bắn về phía Thiên Hoàng, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngừng đầu lên, lạnh lùng ngưng mắt nhìn Thao Thiết.

Nhìn thấy Lôi Đình kiếm không tiếp tục công kích Dạ Nhược Ly nữa, Thiên Hoàng thở phào nhẹ nhõm, tiếp lấy đan dược bay tới, đi về phía Bạch Hổ, sau khi tự cho Bạch Hổ dùng đan dược xong, hấn liếc mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần tiên tràn đầy lo lắng.

Dạ Nhược Ly thật sâu ngưng mắt nhìn Thao Thiết, chậm rãi nâng tay lên, Lôi Đình kiếm rơi vào trong tay của nàng, vốn là Lôi Đình kiếm đang hưng phấn không thôi, vào lúc này như kỳ tích an tĩnh lại, giống như là binh lính đang chờ hiệu lệnh.

Trên thân kiếm, lôi điện lập lòe, Dạ Nhược Ly tung người nhảy lên, kiếm trong tay hung hăng bổ về phía đầu Thao Thiết, vô số lôi điện đánh xuống ầm ầm, kiếm trong tay nàng giống như biến thành một con lôi long, sinh ra một cỗ áp bách làm người ta hít thở không thông.

“Ầm ầm ầm!”

Kiếm bổ vào trên đầu Thao Thiết, ngay lập tức, máu tươi bắn ra bốn phía, thân thể khổng lồ của nó ầm ầm ngã xuống đất, làm cả sơn động chấn động theo.

Uy lực của Lôi Đình kiếm, để cho Dạ Nhược Ly cũng không khỏi ngơ ngác một chút, nàng không nghĩ đến, thanh kiếm này có thể thi triển ra một kích cường đại như vậy, có nó, lúc gặp phải Huyền Thánh cường giả, thì sợ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chương 25: Nguy cơ của Lâu gia

Thu hồi Lôi Đình kiếm, tầm mắt của Dạ Nhược Ly quăng về phía Bạch Hổ, chú ý tới sắc mặt hấn đang dần dần khôi phục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười nói: “Bạch Hổ, Thiên Hoàng, hai người các ngươi trở về Huyền Linh giới đi.”

Bạch Hổ ngơ ngác một chút, trên dung nhan tuấn mỹ xẹt qua một tia lo lắng không rõ ràng: “Chúng ta rời khỏi, nếu là gặp được nguy hiểm, dựa vào một mình người, thì chống cự lại thế nào?”

“Yên tâm đi, ta có Lôi Đình kiếm, với lại, nếu như gặp phải kẻ địch còn cường đại hơn Thao Thiết, với thực lực của các ngươi cũng không có cách nào chống cự lại.”

Nắm thật chặt quả đấm, Bạch Hổ cuối cùng vẫn là khó khăn gật đầu một cái.

Nếu như bây giờ hấn có thể đột phá tới Thánh Thủ, cũng sẽ không thất thủ vô sách* như thế, xem ra thực lực hiện giờ của hấn vẫn còn chưa đủ.

*thất thủ vô sách: bó tay không biện pháp; bó tay hết cách

Mặc dù Dạ Nhược Ly biết rằng trong lòng Bạch Hổ không cam chịu, thế nhưng, nàng không muốn nảy sinh một màn như vừa rồi nữa, cho nên, buộc phải để bọn họ trở về trong Huyền Linh giới đi.

Sau khi bóng dáng của hai người biến mất, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngừng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía đại môn cổ xưa.

Hít thở sâu một hơi, nàng cất bước đi tới trước đại môn, tinh tế đánh giá một lần, sau đó, ánh mắt dừng ở đại môn, trên đó có một lỗ chìa khóa nho nhỏ.

“Muốn đi vào bên trong cánh cửa, vẫn cần phải có chìa khóa mở ra đại môn này,” Dạ Nhược Ly khẽ nhủ mảy, đột nhiên, nàng tựa như nhớ đến cái gì đó, ánh mắt nhất thời sáng lên, “Ta lấy được một chiếc chìa khóa ở trong tử vong cấm địa, không biết là có dùng được hay không, bất kể như thế nào, cứ thử một lần trước đã.”

Nghĩ đến điều này, Dạ Nhược Ly lấy chiếc chìa khóa ra, nhẹ nhàng cắm chiếc chìa khóa đó vào trong lỗ chìa khóa.

Ngay tại đây, trong nháy mắt bạch quang hiện lên, đại môn vốn là đóng chặt từ từ mở ra...

Phản chiếu vào trong hai con ngói của Dạ Nhược Ly, là một hình ảnh vô cùng đẹp!

Phía sau đại môn, có một nơi bằng phẳng tiên cảnh, non xanh nước biếc, phong cảnh hợp lòng người, một mùi hương hoa xông vào mũi, tiếng nước chảy thanh thúy êm dịu của thác nước lượn quanh bên tai, đây mới thật sự là nhân gian tiên cảnh!

Ai có thể nghĩ đến, ở phía sau đại môn cổ xưa này, sẽ là một cảnh tượng như thế.

“Xem ra, thiết trí khảo nghiệm ở Lâu gia ta, cuối cùng cũng có người thông qua, hoan nghênh ngươi, người may mắn, ngươi chẳng những có thể thông qua khảo nghiệm, và lại còn rất may mắn có thể tìm tới phiến địa phương này.”

Tiếng nói này, với Dạ Nhược Ly mà nói, không thể quen thuộc hơn nữa.

Năm ngày ở trong tử vong cấm địa, tiếng nói này thường vang lên bên tai nàng, thế nhưng, tiếng nói khác biệt với lúc trong tử vong cấm địa, lúc đó tiếng nói đó nhiều hơn một chút nhẹ nhàng mờ ảo, mà vào thời khắc này, lại chân thật giống như là đang ở trước mặt.

“Người may mắn, ta rất vui vẻ khi có thể gặp được ngươi vào thời khắc này, kế tiếp, ta nguyện ý đưa cho ngươi truyền thừa cả đời ta.”

Tiếng nói vừa dứt, một nữ tử giống như Cửu Thiên Huyền Nữ chậm rãi nhẹ nhàng hạ xuống, váy màu trắng thật dài kéo dài trên đất, nhưng lại không nhiễm một chút dơ bẩn nào.

Lúc nàng vừa hạ xuống, quanh thân nổi lên một trận gió nhẹ, mái tóc dài theo gió tung bay, như đang uyển chuyển múa trên không trung.

Trên môi nữ tử chứa nụ cười nhẹ, ánh mắt nhu hòa bao phủ lấy Dạ Nhược Ly, giọng nói trong trẻo êm tai nhẹ nhàng xẹt qua trong bụi hoa ở nơi tĩnh lặng này: “Người may mắn, ta biết ngươi có rất nhiều nghi vấn, hiện tại, hoan nghênh ngươi đặt câu hỏi cho ta.”

Dạ Nhược Ly không khỏi thu hồi tầm mắt, hai mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh giọng hỏi: “Đầu Thao Thiết bên ngoài kia, thật sự là có liên quan với ngươi?”

“Ngươi là nói con thần lần kia sao?” Khóe môi nữ tử giương lên, vẻ mặt rất là xem thường. “Thời điểm ta tới thế giới này, thấy mấy con thú loại tiểu thần lần này, còn có một con thú loại khác dường như tương đối mạnh, nhưng lại quá cường đại, chẳng phải để cho người tới tìm ta cảm thấy khó khăn sao? Cho nên, liền tùy tiện bắt một con, để ta làm khảo nghiệm.”

Tiểu thần lần? Khóe miệng Dạ Nhược Ly giật giật, có lẽ trên đời này chỉ có nàng mới gọi hung thú Thao Thiết là thần lần.

“Chẳng qua, người may mắn, ngươi thật sự rất may mắn, ngay cả thần kiếm Lôi Đình cũng nguyện ý thần phục ngươi, “Tầm mắt nữ tử dừng trên thanh kiếm trong tay Dạ Nhược Ly, vui vẻ trong mắt càng đậm, “Đương nhiên, làm người thừa kế của ta, thực lực càng mạnh tự nhiên lại càng tốt, ta rất mong đợi ngày ngươi trở nên rất cường đại...”

“Thần kiếm Lôi Đình? Ngươi là đang nói nó sao?”

Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, giọng Lôi Đình kiêu lên, nghi ngờ trong mắt quăng về phía nữ tử.

“Đúng vậy, “Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, khẽ mỉm cười nói, “Bất luận là vũ khí, hay đan dược cũng được chia làm mấy loại, phẩm phẩm, thần phẩm, siêu thần phẩm và chí tôn phẩm, vậy mà, cho dù là ở quê hương của ta, phần lớn vật phẩm là phẩm phẩm, may ra có rất ít người có được thần phẩm, nhưng siêu thần phẩm lại khó có thể tái ngộ, chí tôn phẩm lại càng là tồn tại trong truyền thuyết, cho nên, thần kiếm Lôi Đình có thể xuất hiện tại một Đại lục nhỏ này, thật sự khiến ta rất kinh ngạc.”

“Quê hương của ngươi?” Khẽ nhủ mảy, Dạ Nhược Ly bắt được một từ.

“Đúng, quê hương của ta, “Nữ tử thở dài một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy xa xăm, tựa hồ như muốn xuyên thấu qua bầu trời xanh trong lành để trông thấy cố hương xa cách đã lâu.

“Quê hương của ta, là ở một vị diện cao cấp được gọi là Phong Vực, địa phương đó cường giả đếm không hết, mà phiến Đại lục này, Huyền Thánh đình phong chính là cường đại nhất, Huyền Thần lại càng không có, thế nhưng, ở quê hương của ta, Thần cấp cường giả nhiều vô số kể, Huyền Thánh chẳng qua chỉ là tồn tại lót đáy.”

Tinh thần rét lạnh, trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly xẹt qua một tia khiếp sợ.

“Quả nhiên, trên đời này có thần tồn tại, “nghĩ tới đây, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đen thâm thúy ngưng mắt nhìn nữ tử, nói, “Như vậy, vì

sao trên phiến Đại lục này, nhưng không người nào có thể thành thần?”

“Bởi vì không đủ Huyền khí, thành thần cần rất nhiều Huyền khí, nhưng Huyền khí trên Huyền Vũ Đại lục, không cách nào làm cho một người thành thần, nếu như người chỉ hạn chế ở phiến Đại lục này, cho dù là ngàn năm vạn năm, cũng không thể thành thần.”

Khó trách những năm gần đây, Huyền Vũ Đại lục không có một ai, không có một người nào trở thành Huyền Thần cường giả, thế mà do không đủ điều kiện...

“Chờ một chút, người mới vừa nói là Huyền Vũ Đại lục, không phải là Phong Huyền Đại lục?”

“Không sai, là Huyền Vũ Đại lục,” nữ tử cười cười, trong hai tròng mắt đen biện lên một tia bi thương, “Những chuyện này, nên nói từ năm trăm năm trước, đúng rồi, ta còn chưa tự giới thiệu mình, mọi người đều gọi ta là Phong Thần.”

Cảm nhận được bi thương của Phong Thần, Dạ Nhược Ly không lên tiếng quấy rầy, nàng chỉ im lặng nghe nàng kể.

“Năm trăm năm trước, nam nhân ta yêu nhất, cũng chính là vị hôn phu của ta, liên hợp với muội muội sống nương tựa lẫn nhau với ta hãm hại ta tới chết, chiếm đoạt môn phái do một tay ta lập nên, thế nhưng bọn họ lại không biết, trong tay ta có nắm giữ thần khí Bảo Hồn Châu, có thể bảo tồn linh hồn, sau đó, ta du dương đến Huyền Vũ Đại lục, khi đó, chính trị ở Huyền Vũ Đại lục vô cùng rối loạn, ta ở phiến Đại lục này lập nên Phong Huyền Đại lục cùng tử vong cấm địa, hơn nữa chọn ra hai người, truyền thụ công lực cho bọn họ, để cho bọn họ thay ta thủ hộ tử vong cấm địa.”

Lời nói này, để cho Dạ Nhược Ly không tự chủ được mà cả kinh, sáng lập không gian, thực lực bức này, thật sự là làm người nghe quá mức kinh sợ rồi.

“Hiện giờ, năng lực của Bảo Hồn Châu từ từ biến mất, kỳ hạn của ta đã không còn nhiều nữa,” nói tới đây, Phong Thần thương cảm thở dài một hơi, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ sở.

“May mà, lúc thời gian ta còn sống không nhiều nữa, người lại xuất hiện, ta tin tưởng, dựa vào tuổi tác cùng thiên phú của người, phiến Đại lục nho nhỏ này sẽ không dung được người nữa, địa phương người nên đi chính là không gian rộng lớn hơn, nếu như người tiến vào Phong Vực, ta hi vọng người có thể thay ta giết đôi câu nam nữ kia, đây là thỉnh cầu duy nhất của ta.”

Nắm chặt quả đấm, trong mắt Phong Thần dần hiện ra một tia hận ý mãnh liệt.

Người yêu nhất cùng người thân nhất liên thủ phản bội, ai có thể hiểu được bi thương và thống khổ nàng phải chịu đựng trong năm trăm năm này? Cả đời này của nàng, chưa từng tin nhiệm nhiều người, cũng chỉ có hai người bọn họ thôi, thế nhưng lại phản bội nàng, cũng chính là người nàng tin nhiệm nhất.

Năm trăm năm, nàng nằm mơ cũng muốn giết chết bọn họ, đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về mình, vậy mà, nàng đã không còn thời gian đợi đến cái ngày đó, chỉ có thể giao chuyện này cho người khác.

“Nếu là, tìm cho người những thần khí bảo hồn khác, phải chăng người...”

“Không,” Phong Thần cười khổ một tiếng, cắt đứt lời nói của Dạ Nhược Ly, “Vô dụng thôi, thần khí có thể bảo tồn linh hồn, thật sự quá ít, huống chi phiến Đại lục này xuất hiện một thần khí, đã làm cho người ta rất kinh ngạc rồi, làm sao còn có cái thứ hai? Không cần uống phí tâm sức, ta có thể sống tạm bợ năm trăm năm, đã đủ rồi.”

Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài một hơi, đột nhiên, nàng tựa hồ nhớ tới cái gì đó, trong lòng khẽ động, nói: “Trong lúc vô tình ta đã từng đạt được một cái hộp, người có thể xem giúp ta một chút vật này là vật gì không?”

Có lẽ nữ tử này, có thể giải đáp bí ẩn cho mình.

Dứt lời, Dạ Nhược Ly liền lấy ra cái hộp cổ quái từng đạt được tại chợ đen Thương Khung Giới, đưa tới trước mặt Phong Thần, hai tròng mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng.

“Đây là...” Khẽ nhíu mày, Phong Thần bung hộp gỗ màu xanh đen qua, bỗng đột nhiên, nàng tròn to hai mắt, kinh sợ nhìn chăm chú vào hộp gỗ trong tay, “Nếu như ta không đoán sai, đây hẳn là siêu thần khí, trời ơi, thế nhưng lại là siêu thần khí, trên toàn bộ Phong Vực, siêu thần khí cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.” Đã được chứng kiến uy lực của Lôi Đình kiếm, Dạ Nhược Ly đương nhiên hiểu được uy lực của thần khí, khi nghe nói hộp gỗ cổ quái màu xanh đen lại là siêu thần khí cực kỳ hi hữu, nàng kinh sợ cũng không ít hơn Phong Thần.

Lão đầu khát cái là người phương nào? Tại sao lại đưa siêu thần khí này cho nàng?

“Người may mắn, vận khí của người thật đúng là tốt, loại thần khí như thế cũng bị người đạt được, với lại, ta cảm nhận được, siêu thần khí này vô cùng thích hợp để linh hồn của ta sinh tồn.”

Phong Thần xoa xao bàn tay, một bộ dáng muốn thử, chẳng qua Dạ Nhược Ly mới là kẻ có được siêu thần khí, cho nên, nếu Dạ Nhược Ly không đồng ý, nàng chắc là sẽ không tự mình tiến vào trong hộp được.

Với lại, nàng muốn vào cũng không vào được...

“Người may mắn, người mau khế ước siêu thần khí đi.”

“Khế ước?”

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, thế này mới nhớ tới cử động lúc vừa rồi của Lôi Đình kiếm, thì ra là thần khí cần dùng máu để khế ước, khó trách mấy ngày nay, nàng nghĩ hết cách, cũng không cách nào mở ra được hộp gỗ màu xanh đen.

Lấy Lôi Đình kiếm ra, vạch một đường trên ngón tay, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay chảy xuống, Dạ Nhược Ly không có chút do dự nào, đặt ngón tay trên hộp gỗ màu xanh đen.

Hấp thu máu, hộp gỗ màu xanh đen phóng ra một trận quang mang hoa lệ, trong chớp lát lại trở về yên tĩnh, lẳng lặng rơi xuống lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly.

“Tại sao vẫn mở không ra?”

Cầm hộp gỗ lên, Dạ Nhược Ly dùng sức vặn, nhưng hộp gỗ này vẫn không nhúc nhích tí nào như cũ.

“Ta đi vào giúp ngươi nhìn xem một chút được không?!” Phong Thần liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của nàng, thân hình chợt lóe, nhẹ nhàng đi vào trong khe hở thật nhỏ trên hộp gỗ.

Dạ Nhược Ly cũng không lo lắng cho Phong Thần, chỉ vì nàng đã khế ước với hộp gỗ, chính là vật sở hữu của nàng, bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp đi được.

Một lúc sau, Phong Thần nhẹ nhàng ra ngoài từ trong khe hở, kinh ngạc trên mặt của nàng vẫn chưa từng biến mất, cho dù là nhìn thấy siêu thần khí, nàng cũng không có khiếp sợ như vậy.

Phục hồi tinh thần, Phong Thần thở dài một hơi, nói: “Trong hộp gỗ có đồ vật, hiện tại ta không thể nói cho ngươi biết, ta có thể nói là, thực lực hiện giờ của ngươi còn chưa đủ, chờ ngươi ngày càng cường đại hơn, cũng có thể đi lại thoải mái ở trong hộp gỗ.”

Nhận nhặt gậy đầu một cái, Dạ Nhược cũng không cưỡng cầu Phong Thần giải thích nghi hoặc cho nàng.

“Nếu ta đã không biến mất, như vậy ta hỏi ngươi một câu, ngươi may mắn, ngươi có nguyện ý bán ta làm sư phụ không?”

Thân thể Phong Thần lơ lửng ở giữa không trung, cúi thấp đầu nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, vào thời khắc thể này, nét mặt của nàng cho tới lúc này chưa từng có ngưng trọng, trong giọng nói thanh thúy, cũng là lộ ra một tia uy nghiêm.

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly không chút do dự, ngẩng đầu lên nói: “Ta nguyện ý.”

Có một sư phụ cường đại như vậy, thật sự cũng không tồi, vì vậy, lần này Dạ Nhược Ly thật lòng muốn bán sư.

“Tốt,” khỏe môi mỉm cười, Phong Thần hài lòng nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, “Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử quan môn của ta, mặc dù ta có mấy đệ tử ký danh, nhưng đệ tử quan môn, ngươi là người duy nhất.”

Ngừng lại một chút, nụ cười trên mặt thu lại, Phong Thần tiếp tục nói: “Ở từ vong cấm địa, ta đã từng nói, thông qua khảo nghiệm, ngươi có thể đạt được tư cách truyền thừa của ta, hôm nay, ngươi rất may mắn đi tới nơi này, hơn nữa còn đánh bại Thao Thiết, cho nên, trong vòng ba năm, ta yêu cầu ngươi phải bế quan, cho đến lúc thành công đột phá!”

“Ba năm sao?” Dạ Nhược khẽ nắm chặt tay, tầm mắt quăng về phía trời xanh, về mặt tràn đầy kiên định, “Kỳ hạn ta ước định với Lâu gia là ba năm, vẫn còn đủ thời gian, với lại, người sáng lập Phong Huyền Đại lục ở chỗ này, cho dù ta có rời khỏi Phong Huyền Đại lục muộn hơn nữa, chắc chắn là nàng sẽ có biện pháp đưa ta rời khỏi.”

Lúc trước, Thiên Lưu đã nhắc nhở nàng, trong vòng ba năm nhất định phải rời khỏi Phong Huyền Đại lục, nếu không, trừ phi là Phong Huyền Đại lục mở ra lần nữa thì mới có thể rời đi, vậy mà, liên tục mở ra Phong Huyền Đại lục hai lần, hao tổn rất nhiều tinh lực, muốn mở ra lại sợ rằng phải ở đây rất nhiều năm.

Thế nhưng, nếu Phong Huyền Đại lục là do Phong Thần sáng lập, nàng nhất định là có năng lực để cho mình rời đi...

Xuân đi thu đến, một năm rồi lại một năm.

Với tu luyện giả mà nói, ba năm cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng trong lúc Dạ Nhược Ly bế quan ba năm, tại Lâu Gia Bảo ở phía xa, lại xảy ra một chuyện khiến toàn bộ Phong Huyền Đại lục kinh hoàng.

Không biết là do ai truyền ra, Lâu gia thật sự có hai Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, nhưng hai vị Thái thượng Trưởng lão này, bệnh tình đã nguy kịch, đừng nói là sử dụng lực lượng đỉnh phong, cho dù là xuất chiến cũng đã vô cùng khó khăn.

Đại lục chấn động, trong đó do Lâm gia cầm đầu ba thế lực nhất lưu hợp lực vây công Lâu gia, chiến tranh kéo dài mấy tháng, cũng may nội tình Lâu gia thâm hậu, nên mới không bị ba thế gia này đánh bại.

“Hừ, Bảo chủ, kỳ hạn ba năm đã qua, ta thấy nữ tử kia, chắc là sẽ không trở về rồi.” Âm lãnh cười một tiếng, ánh mắt Âm Lão lộ ra lạnh lẽo, tầm mắt liếc nhìn Huyền Lão, đặc ý trong mắt không cần nói cũng biết.

“Lão khốn kiếp kia, lời này của ngươi là có ý gì?” Huyền Lão đột nhiên đứng lên, căm tức nhìn Âm Lão, hung tợn nói, “Ta nói rồi, nàng sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại!”

“Ha ha, đến bây giờ còn chưa có trở lại, nói nàng sẽ giữ đúng lời hứa, ai tin?” Kinh thường cười to hai tiếng, khoe môi Âm Lão câu lên, “Loại người như nàng ta, vốn là không thể tin, ngay từ đầu ta liền biết, nàng ta tuyệt đối sẽ không trở về!”

Nghe song phương phân tranh, Bảo chủ thờ dài một hơi, xoa xoa huyết thái dương đau nhức, sau đó liền ngẩng đầu lên, lúc mâu quang lướt qua Âm Lão, thoáng qua một tia quang mang khó hiểu.

“Hiện tại, điều quan trọng nhất, tra ra xem rốt cuộc là người nào truyền ra cơ mật của Lâu gia! Ở Lâu gia chúng ta, biết chuyện của Thái thượng Trưởng lão, trừ ta ra, cũng chỉ có các ngươi.”

Nghe vậy, trong mắt Âm Lão xẹt qua một tia hốt hoảng, mặc dù tia hốt hoảng này thoáng qua vô cùng nhanh, nhưng vẫn bị Bảo chủ dễ dàng bắt được.

Khuôn mặt tuấn tú của Bảo chủ trầm xuống, hần mới vừa định mở miệng, ở bên ngoài Lâu gia, chợt truyền đến một tiếng kêu gọi gây chiến vang dội.

“Người Lâu gia, cũng muốn làm con rùa đen rút đầu sao? Nếu như các ngươi sợ, liền gọi nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia ra, đồng thời quy thuận Lâm gia ta, nếu không, ngày này sang năm, chính là từ kỳ của các ngươi!”

Hai mắt híp lại, Bảo chủ dứt khoát đứng lên, phất phất tay áo, lạnh lùng nói: “Đi, chúng ta vẫn là đi ra ngoài xem một chút, đừng để cho người khác cho là có thể bắt nạt Lâu gia ta.”

Dứt lời, dẫn đầu đi về phía trước, khi hần đi ngang qua Âm Lão, theo bản năng liếc mắt nhìn hần một cái.

Trong lòng Âm Lão hoảng hốt, vội vàng lắc đầu một cái, ngăn lại khẩu trương trong lòng.

Không, không thể nào, Bảo chủ quyết sẽ không biết người phản bội chính là mình, thế nhưng điều này cũng nên trách bảo chủ, ai bảo hần thiên vị nữ tử kia? Nếu không, mình quyết sẽ không phản bội Lâu gia.

Cho nên, nói cho cùng, những chuyện này không thể nào oán trách mình được, hơn nữa rất nhanh Lâu gia sẽ bị tiêu diệt, mình cần gì phải sợ hần nữa?

Nghĩ tới điều này, Âm Lão đi theo mọi người ra ngoài...

Bên ngoài đại môn, một đám người cầm vũ khí trong tay đã vây chung quanh, lúc đám người Bảo chủ xuất hiện, liền chỉ vũ khí về phía bọn họ, bao vây mọi người vào giữa vòng tròn.

“Hừ, nghe nói các ngươi giúp hung thủ giết Trưởng lão Lâm gia ta, chính là giấu trong Lâu gia?”

Trung niên nam tử nói lời này, mặc một bộ thanh sam, lúc này trên mặt tràn đầy ngoan lệ, hần lạnh lùng nhìn Bảo chủ, nói: “Ta cho các ngươi một cơ hội, giao nữ nhân kia ra đây cho ta, ta liền cho Lâu gia ngươi sát nhập vào Lâm gia ta.”

Nữ nhân kia, đoạt đi Lôi Đình kiếm, vô luận như thế nào, hần nhất định phải đoạt lại Lôi Đình kiếm.

Bảo chủ không nói gì, ánh mắt của hần nhìn xung quanh, khi trông thấy mấy bóng dáng trong đó, sắc mặt khê biến: “Năm thế lực? Ha ha, không nghĩ tới Lâu gia ta thế nhưng lại có thể để cho năm thế lực nhất lưu liên thủ đối phó, xem ra các ngươi thật đúng là muốn dồn Lâu gia ta vào chỗ chết, đừng nói ta không biết nàng đi đâu, dù là biết, cũng sẽ không giao cho các ngươi!”

“Ha ha, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!” Lâm Thanh Thiên cười to hai tiếng, trong giọng nói lộ ra vô tận sát ý, “Huyền Lão Lâu gia các ngươi, là sự phụ của nữ nhân kia đúng không? Đã như vậy, lấy hần khai đao trước đi, ta cũng không tin, nàng sẽ ản núp không ra.”

Cả người run lên, Bảo chủ nắm thật chặt quả đấm, trên khuôn mặt tuấn tú không khỏi dần hiện ra một tia tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, ông trời thật sự muốn Lâu gia hần vong sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 26: Uy phong của Dạ Nhược Ly

Biến cố tại Lâu Gia Bảo, Dạ Nhược Ly đang bế quan đương nhiên không biết.

Trong bụi hoa, bướm bướm nhẹ nhàng tung bay, một cơn gió mang đến một mùi hương hoa nhàn nhạt, thác nước ở phía xa xa phát ra tiếng nước chảy

êm tai dễ nghe, bất cứ người nào nhìn thấy cảnh này, cũng sẽ không nhận được mà say mê.

Ánh mặt trời ảm áp từ trên bầu trời chiếu xuống, rơi vào khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của nữ tử.

Vào lúc này, thân thể nữ tử chợt run lên mãnh liệt, một cỗ khí thế cường đại tràn ra khắp người, khuếch tán ra, bao phủ khắp biển hoa.

“Vốn là ta quyết định cho ngươi, trong vòng ba năm đột phá Huyền Thánh, không nghĩ tới ngươi vượt khỏi sự mong đợi của ta, thế nhưng có thể trực tiếp trở thành Huyền Thánh trung cấp, nếu không phải Huyền khí ở phiên Đại lục này quá mỏng manh, e rằng với thiên phú của ngươi, quyết không chỉ là Huyền Thánh.”

Bạch y bay qua, Phong Thần ngưng mắt nhìn Dạ Nhược Ly đang ngồi xếp bằng, trên khuôn mặt tuyệt sắc lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Nàng tin tưởng, với thiên phú của nàng ấy tiến vào Phong Vực, không bao lâu nữa, nhất định trở thành thiên tài kiệt xuất trong đám thanh niên đồng lứa, chẳng qua là nàng thật tò mò, công pháp tu luyện của nàng ấy là cái gì? Thế mà tu luyện đồng thời năm loại huyền lực, lại còn có thể để cho thực lực mỗi loại không rơi xuống.

“Huyền Thánh trung cấp?” Dạ Nhược Ly chậm rãi đứng lên, khoe môi khẽ nhếch lên, nói, “Với thực lực hiện giờ của ta, chưa đạt tới Huyền Thánh đỉnh phong, mà đã đặt xuống ước định với Lão gia, thế nhưng trước khi rời đi, còn có một việc cần làm.”

Xoè bàn tay ra, một hộp gỗ màu xanh đen lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Hai tay cầm lấy hộp gỗ, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng vặn, vốn là hộp gỗ màu xanh đen vẫn không nhúc nhích, đúng vào thời khắc này xuất hiện một tia buồng lỏng, chợt, quang mang màu xanh thoáng qua, bỗng nhiên thân thể Dạ Nhược Ly bị hộp gỗ màu xanh đen hút vào.

“Ba!”

Hộp gỗ màu xanh đen rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“Nơi này là?” Dạ Nhược Ly chậm rãi mở to hai mắt, lúc chú ý tới một màn hiện ra trước mắt thì nàng hơi sững sờ, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, “Đây là trong hộp gỗ màu xanh đen, thế nhưng lại là một phiên không gian?”

Xuất hiện trước mắt nàng, là một phiên không gian hỗn loạn.

Đường kính không gian này khoảng chừng trăm mét, Huyền khí nồng nặc đến mức tạo thành tình trạng sương mù dày đặc, phía trước xuất hiện mấy đại môn cổ xưa, Dạ Nhược Ly mới vừa định đi về phía những đại môn đó, bên cạnh chợt lóe ra hai bóng dáng, ngăn cản đường đi của nàng.

Đột nhiên hiện thân, là hai hài đồng phấn điêu mài ngọc, hai hài đồng này đều mặc cái yếm màu đỏ, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly thì trên mặt lộ ra một tia cung kính.

“Chủ nhân tôn kính, hai chúng ta là linh đồng Thanh Minh Phủ, từ nay về sau, nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.”

“Linh đồng?” Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, nàng chưa từng tiếp xúc qua những việc này, đương nhiên cũng không hiểu biết nhiều.

“Chỉ cần là siêu thần khí, đều sẽ có được khí linh của mình.” Phong Thần biết rõ nghi vấn của Dạ Nhược Ly, cất bước tiến lên, mỉm cười giải đáp nghi ngờ cho nàng.

Nhưng nàng lại không chú ý tới, lúc nàng nói ra siêu thần khí, trong mắt hai linh đồng hiện lên khinh thường, chẳng qua, hai người nhìn nhau, không ai nói ra lời nào.

“Ừ,” Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt, tầm mắt quăng về phía trên người hai linh đồng, hỏi, “Vậy các ngươi có thể nói cho ta biết, Thanh Minh Phủ này, có tác dụng gì?”

Nghe vậy, nam đồng thu hồi khinh thường trong mắt, chấp tay ôm quyền, về mặt tôn kính: “Chủ nhân, chờ đến lúc thực lực của ngươi ngày càng cường đại, có thể tăng thêm một khoảng không gian lớn cho Thanh Minh Phủ, hiện tại Thanh Minh Phủ, chỉ có trăm mét, thế nhưng từ nay về sau, nơi này có thể trở thành một quốc gia, thậm chí còn là một phiên Đại lục, hơn nữa, trong một giờ Thanh Minh Phủ có thể phi hành mấy vạn dặm, chủ yếu hơn chính là, trong Thanh Minh Phủ, có rất nhiều bảo vật mà mọi người tha thiết ước mơ, với thực lực hiện giờ của chủ nhân ngươi, đã có thể mở ra đại môn thứ nhất, mà những đại môn này, chỉ có chủ nhân ngươi mới có thể mở bọn chúng ra.”

Theo phương hướng ngón tay nam đồng chỉ, tầm mắt của Dạ Nhược Ly quăng về phía những đại môn đang đóng chặt kia.

Không biết ở trong đó sẽ có những bảo vật gì...

“Vận khí của ngươi thật tốt, loại siêu thần khí này cũng bị ngươi đạt được,” Phong Thần thờ dài một hơi, trong giọng nói mang theo một tia ghen tỵ, “Tại sao lúc trước, ta chưa từng có loại vận khí tốt này chứ? Nói vậy cái Thanh Minh Phủ này, thuộc vào hàng đứng đầu trong tất cả siêu thần khí.”

Hai linh đồng nhìn nhau, trong đôi mắt to trong suốt lại hiện ra một tia khinh thường lần nữa.

Siêu thần khí? Cái loại đồ vật bỏ đi đó, cũng xứng so sánh với Thanh Minh Phủ? Thật sự là người chưa từng thấy qua việc đời.

Nếu như để Phong Thần nghe được lời nói thầm trong lòng của hai tiểu tử kia, có lẽ sẽ bị tức đến mức học máu nhiều lần...

Dạ Nhược Ly lại không để ý đến bọn họ, đi thẳng về phía đại môn thứ nhất, bàn tay đặt trên đó, chỉ là đẩy nhẹ một cái, đại môn cổ xưa liền bị nàng đẩy ra.

Cất bước đi vào, Dạ Nhược Ly quan sát khắp gian phòng, trong mắt lại hiện ra tràn đầy rung động lần nữa.

Gian phòng thứ nhất này, là một kho vũ khí, nhiều loại vũ khí làm cho người ta hoa cả mắt, nhưng để cho Dạ Nhược Ly khiếp sợ chính là phía trên vũ khí lại có ba động tương tự như Lôi Đình kiếm.

Thần khí, nơi này thế nhưng đều là thần khí...

Dạ Nhược Ly cũng hít một ngụm khí lạnh, chẳng qua nội tâm liền khôi phục bình tĩnh rất nhanh.

Trong kiếm trận Vạn kiếm Quy tông, chủ kiếm cần phải là một thanh kiếm, nhất định càng cường hãn hơn những thanh kiếm khác, nếu không liền khó có thể khống chế, vì vậy, những thanh kiếm này tạm thời nàng không dùng được, trừ phi tìm được một thanh siêu thần khí làm chủ kiếm.

“Trời ạ, nhiều thần khí như vậy?”

Phong Thần theo sau đi vào, cũng nhìn thấy được cảnh tượng này, lập tức liền kinh ngạc không nói ra lời.

Cho dù là ở Phong Vực, xuất hiện một thanh thần khí, cũng sẽ làm cho người ta tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, ở nơi này của nàng ấy lại có nhiều thần khí như vậy, này... đây còn có để cho người khác sống hay không?

Hai linh đồng miết miết miệng, khinh thường quét mắt nhìn Phong Thần đang kinh hãi.

Chỉ là chút đồ vật bỏ đi này, liền dọa người kinh hãi thành như vậy, nếu như người nhìn thấy được những đồ vật sau đó nữa, chẳng phải là sẽ bị hù dọa đến ngất xỉu sao? Quả nhiên là một người chưa từng thấy qua việc đời.

“Chủ nhân, lúc đối mặt với Phong Thần là khinh thường, nhưng lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên mặt nam đồng lại mang theo cung kính lần nữa, “Đại môn tiếp theo, cần chờ người đột phá đến thần cấp mới có thể mở ra như vừa rồi.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly thu hồi ánh mắt, nhìn hai linh đồng, nói: “Đúng rồi, lời các người mới vừa nói, trong một giờ Thanh Minh Phủ này có thể phi hành vạn dặm, phải không? Hiện tại ta muốn đi tới một nơi, các người có thể dùng tốc độ nhanh nhất để nó chạy tới đó không?”

“Chủ nhân, người yên tâm đi, chuyện này giao cho chúng ta, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Nam đồng nhất thời liền hưng phấn, đây là nhiệm vụ đầu tiên chủ nhân giao cho bọn họ, vô luận như thế nào, bọn họ cũng không thể để cho chủ nhân thất vọng. Mặc dù đã chưa khống chế Thanh Minh Phủ mấy vạn năm rồi.

Vì vậy, một ngày này, cư dân trên khắp Phong Huyền Đại lục, đều nhìn thấy một đạo quang mang màu xanh bay qua trên bầu trời, bởi vì tốc độ của tia sáng này quá nhanh, để cho tất cả mọi người không biết là vật gì.

Cho nên, chuyện này trở thành đề tài bất quá đi của mọi người tại quán trà tửu lâu, cũng trở thành bí ẩn vĩnh viễn không cách nào giải đáp...

Vào lúc này, tại Lâu Gia Bảo, đã sớm bị người của ngũ đại thế gia tấn công đánh chiếm, từ thương vô số, ban đầu vốn chỉ là tam đại thế lực liên thủ, đã đủ để nội tình thâm hậu của Lâu gia, vẫn có thể đo sức một phen với nó.

Cũng không biết Lâm gia nói thế nào để thuyết phục hai thế lực còn lại khác, tràng diện vây công hung hãn mạnh mẽ như thế, cho dù là lịch sử Lâu gia lâu đời, cũng sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

“Lâm Thanh Thiên, con chó nhà người, quyết sẽ không có kết cục tốt!” Nam Lão huy kiếm ngăn lại công kích trước mặt, lớn tiếng quát về phía Lâm Thanh Thiên được mọi người bảo vệ trong vòng vây.

“Ha ha, người đừng lo lắng, giết lão gia hỏa này xong, sau đó người chết tiếp theo chính là người,“ Lâm Thanh Thiên cười to hai tiếng, tầm mắt âm độc quăng về phía Huyền Lão đang khom sở chống đỡ, cười lạnh một tiếng, “Các người muốn trách, chỉ có thể trách chính các người chứa chấp người không nên chứa chấp, lại còn không giao nàng cho ta, hừ, mặc dù Trưởng lão Lâm gia ta không phải là nàng giết chết, thế nhưng, cũng không thoát khỏi liên quan với nàng, các người đã lựa chọn bảo hộ nàng, cũng chỉ có thể vì nàng chết đi!”

Âm Lão ngưng mắt nhìn Lâm Thanh Thiên, lại nhìn về phía Bảo chủ, mâu quang chọt lên vài cái, gió trường kiếm lên, lớn tiếng nói: “Chư vị, hãy nghe một lời của ta, Bảo chủ không phân biệt được công và tư, mặc cho gian tặc giết hại người vô tội, một Bảo chủ như thế, vì sao chúng ta phải chết vì sự ích kỷ của hắn chứ? Không bằng mọi người đầu hàng, thần phục Lâm gia, cũng có thể bảo toàn tánh mạng.”

Nghe được lời nói của Âm Lão, bè cánh bên phía Âm Lão, cùng với những người mới vừa gia nhập không lâu kia, còn chưa có bao nhiêu trung thành với Lâu gia, tất cả để vũ khí trong tay xuống, lựa chọn đầu hàng.

Về phần những lão nhân còn lại, cũng có lẽ là hiểu rõ Âm Lão âm hiểm xảo trá, vẫn lựa chọn chiến đấu tới cùng như cũ.

Sắc mặt Huyền Lão đại biến, vẻ mặt xanh mét ngưng mắt nhìn Âm Lão, “Bình thường bất luận chúng ta đấu thế nào, đều là chuyện nội bộ, loại người tham sống sợ chết như ngươi, người làm trận phản bội, Huyền Lão ta khinh thường ngươi.”

“Ha ha, nàng là đồ đệ của ngươi, ngươi nguyện ý chết vì nàng, đó là chuyện của ngươi, nhưng nàng giết đệ tử của ta, tại sao ta phải vì nàng mà đánh mất tánh mạng?”

“Âm Lão, ngươi...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa!” Bảo chủ khẽ nhíu mày, cắt đứt lời của Huyền Lão, tầm mắt lạnh lùng quăng về phía Âm Lão, “Ta đã sớm đoán được, người phản bội chính là ngươi, sở dĩ không vạch trần, là muốn biết rốt cuộc ngươi còn muốn làm chuyện gì nữa, ha ha, Âm Lão, ngươi thật sự không để cho ta thất vọng, nếu như không phải là một lời nói này của ngươi, làm sao có thể giải quyết nhiều nhân tố không yên ổn như vậy?”

Tầm mắt quét qua những người Lô gia đầu hàng kia, Bảo chủ không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh.

Lô gia đang ở trong thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể để cho người nào đâm một dao từ phía sau lưng, mặc dù Âm Lão khiến những người này phản bội, ít nhất bọn họ cũng đi tới phía trước, không cách nào đánh lên sau lưng nữa.

Kẻ địch hung mãnh, vẫn luôn không đâm dao về phía đồng đội của mình còn đáng sợ hơn.

“Ha ha, Bảo chủ Lô gia, ta không thể không bội phục tâm tính của ngươi, thế nhưng...” Cười lạnh một tiếng, Lâm Thanh Thiên vung tay lên, ánh mắt sắc bén tập trung vào Huyền Lão, “Chư vị, chúng ta cùng nhau liên thủ, giết chết tất cả người Lô gia, không chừa lại một tên nào, để cho người Lô gia biết rằng, bọn họ không xứng trở thành đệ nhất thế lực tại Phong Huyền Đại lục!”

Vốn là Lô gia đang khổ sở chống đỡ, hôm nay, bởi vì những người này phản bội sau lưng, thế cục lại càng thêm ác liệt, mắt thấy họa diệt môn ở trước mặt, bầu trời yên lặng chợt sấm sét vang dội, mây đen dày đặc, che phủ khắp bầu trời.

“Lôi Đình kiếm?”

Lâm Thanh Thiên hơi ngần ra, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền thấy một thanh Lôi Đình kiếm màu tím xẹt qua bầu trời, trực tiếp bắn về phía đội ngũ liên minh của ngũ đại thế lực.

“Phốc xuy!”

Năm tiếng trầm đục vang lên vô cùng rõ ràng ở dưới bầu trời yên tĩnh, lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy trong đội ngũ của bọn họ, bộ ngực của năm Huyền Thánh liên tiếp phun ra một dòng máu, chết mà vẫn tròn trĩnh mắt, thân thể trực tiếp ngã thẳng xuống đất.

“Hi!”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt đại ra nhìn chăm chú vào năm Huyền Thánh ngã xuống đất.

Trong nháy mắt giết chết năm Huyền Thánh, thực lực này cũng quá cường hãn, bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc là thần thánh phương nào có lực lượng như thế.

Nghĩ tới đây, mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, vì vậy, trong nháy mắt đó, một bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại, hiện ra rõ ràng ở trong mắt mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 27: Đan dược phẩm phẩm đỉnh phong

Mây đen dày đặc trên không trung, nữ tử đón gió mà đứng, một đầu tóc đen như múa trong cuồng phong, đối mặt với sự sùng sốt ngạc nhiên của mọi người, vẻ mặt của nàng vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ, trên dung nhan tuyệt mỹ không có một chút dao động nào.

Nữ tử chậm rãi đưa tay ra, một đạo quang mang màu tím nhanh chóng xẹt qua chân trời, rơi vào bàn tay nàng, hóa thành một thanh đại kiếm lấp lánh lôi quang, phía trên thân kiếm vẽ một con lôi long màu tím, những người quan trọng ở phía dưới tựa hồ đều có thể cảm nhận được nhân nhạ uy áp từ lôi long tỏa ra.

“Là nàng...”

Trong nháy mắt, bóng dáng bông bênh của nữ tử, trong lúc không cẩn thận đã đụng vào trong con ngươi của Lô Phi Mặc, khiến đời này của hắn khó có thể quên đi.

Nếu như nói, lúc đầu là bởi vì khinh thường mà giao chiến với nàng, sau đó bị nàng đánh bại, loại tâm tình này liền biến thành hiếu kỳ cùng thương thức, nhưng bây giờ, hẳn đối với nàng, trừ cảm kích, sùng bái ra, dường như còn xen lẫn những thứ gì đó khác nữa.

“Ha ha, ta đã nói, nha đầu này nhất định sẽ trở về đúng thời gian mà, ha ha ha...”

Huyền Lão ngửa đầu đại cười hai tiếng, ánh mắt rất là đắc ý liếc nhìn Âm Lão, chợt, lão lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly lần nữa, trên cái mặt già nua mang theo nụ cười hài lòng.

Nha đầu này, thật đúng là tăng thêm thể diện cho mình, vừa trở về liền làm ra chuyện lớn như vậy, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Âm Lão không? Hừ, nếu hẳn đã lựa chọn phản bội Lâu gia, liền nhất định sẽ vì thể mà trả giá thật lớn!

Bảo chủ cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu nàng đã trở về, vậy thì liền đại biểu có thể chữa trị cho thân thể của Thái thượng Trưởng lão.

Mà thấy Dạ Nhược Ly đến, vô luận là Lâu gia, hay là những người còn lại của các gia tộc đều nhao nhao sững sờ, ánh mắt đều dẫn nhìn chăm chú vào nữ tử tuyệt sắc trên không trung.

“Huyền Thánh, nàng là Huyền Thánh? Có nhầm lẫn hay không? Nhìn tuổi của nàng, chẳng qua chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi đó nhỉ?”

“Hai mươi tuổi Huyền Thánh, đây cũng quá biến thái, hơn nữa, nàng vẫn còn giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt, trong đó có ba người lại càng là Huyền Thánh trung cấp, trên đời này còn có người càng biến thái hơn nàng sao?”

“Quá đã kích người, tại sao ông trời không cho sấm sét, đánh chết cái tên biến thái này đi?”

Trong lúc nhất thời, tiếng thảm than, tiếng kinh ngạc, lẫn tiếng ghen tị vang lên trước đại môn Lâu gia, cũng dễ hiểu thôi, trải qua trận chiến hôm nay, thanh danh của Dạ Nhược Ly, chắc chắn sẽ truyền bá khắp toàn bộ Phong Huyền Đại lục.

“Lôi Đình kiếm? Đây là Lôi Đình kiếm sao?” Lâm Thanh Thiên lui về phía sau hai bước, lắc đầu một cái, thì thào tự nói, “Không, không đúng, làm sao Lôi Đình kiếm có thể có uy lực cường đại như thế? Chẳng lẽ, đây mới thật sự là Lôi Đình kiếm?”

Nếu như, thanh kiếm này trở về lại Lâm gia, chẳng phải hẳn cũng có thể giết ngay Huyền Thánh trong nháy mắt sao?

Thèm thường nuốt nước miếng một cái, Lâm Thanh Thiên tham lam nhìn chăm chú vào Lôi Đình kiếm trong tay Dạ Nhược Ly, mâu quang chợt lóe vài cái, tựa hồ như đang nghĩ biện pháp, đoạt lại Lôi Đình kiếm trong tay nữ tử này.

Lúc Lâm Thanh Thiên đang suy nghĩ viển vông, Dạ Nhược Ly gơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, dùng lực ném về hướng đám người phía dưới, những người bị Lôi Đình kiếm nhắm vào kia, không khỏi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Phốc xuy!”

Thanh kiếm với khí thế sấm sét đâm vào trong cơ thể Huyền Thánh, Huyền Thánh cao cao không thể với tới ở trong mắt mọi người, hôm nay chẳng qua đều là số mạng bị tàn sát, cho nên không một ai có thể tránh thoát.

Nữ tử trên không trung, chậm rãi mở ra bước chân, dưới chân nàng, mây đen tựa hồ như tạo thành bậc thang, mà nàng đang từng bước một đi xuống theo bậc thang đó.

Cảnh tượng này, không biết rung động tâm linh bao nhiêu người, cho dù là các cường giả thiên tài tự cho là đúng kia, cũng không thể không thừa nhận, nếu so sánh với nữ tử này, bọn họ thật sự chênh lệch quá xa.

Nhìn thấy Huyền Thánh cường giả ngã xuống bên cạnh, Lâm Thanh Thiên lại càng hung hăng run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, giống như là đang nhìn thấy một ác ma, trong con ngươi tràn đầy hoảng sợ.

Vào thời khắc này, hẳn không còn ý nghĩ đoạt kiếm nữa, chỉ là đang tìm mọi cách, nên làm sao tránh thoát tràng nguy cơ này.

Theo Dạ Nhược Ly cất bước đi xuống, một tia ánh mặt trời chiếu vào, xua tan mây đen đầy trời, lộ ra bầu trời xanh trong lành, mà cỗ uy áp cường đại cũng theo đó mà tiêu tan.

“Ha ha, đồ nhi bảo bối, ngươi làm không sai, hừ chết đám lão gia hỏa này,” tâm tình Huyền Lão không tệ, những áp lực đè nén ở trong lòng mấy ngày nay cũng chậm rãi tan biến theo mây đen, tươi cười đầy mặt đi tới, vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, nói, “Giết ngay mấy Huyền Thánh trong nháy mắt, cho dù là chúng ta, cũng không có năng lực này, đúng rồi, đồ nhi, cấp bậc hiện tại của ngươi là...”

“Huyền Thánh trung cấp.”

Một lời nói vân đạm phong khinh, để cho nụ cười nơi khóe miệng Huyền Lão cứng đờ, giống như là bị kinh sợ trọn to hai mắt.

“Ngươi... ngươi nói cái gì? Huyền Thánh trung cấp? Ta dựa vào, ngươi còn dám lại biến thái một chút nữa hay không?”

Ba năm trước, nàng rời khỏi Lâu gia, cũng chỉ là Huyền Tôn đỉnh phong, bây giờ chẳng qua chỉ là ba năm trôi qua, nàng đã đột phá hai cấp, đạt tới

Huyền Thánh trung cấp, đây đã là thành tựu vài chục năm, thậm chí là mấy trăm năm của người khác rồi.

Hắn vốn cho là, nàng có thể giết ngay Huyền Thánh trong nháy mắt, là bởi vì nguyên do ở thanh kiếm kia, mà cấp bậc của nàng, tối đa cũng chỉ là Huyền Thánh cấp thấp, ai dè, còn có người có thể biến thái đến như thế, thật sự là quá đả kích người.

“Chao ôi, người nào nhận thức tên biến thái như ngươi, thì người đó liền gặp xui xẻo, bị ngươi hù dọa đến chết,” Huyền Lão ai oán trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, ủy khuất đầy bụng, nói, “Vì sao ông trời lại để tên biến thái như ngươi tới đả kích ta, kiếp sau ta không bao giờ muốn nhận thức tên biến thái như ngươi nữa.”

Đương nhiên lời này, Huyền Lão cũng chỉ là nói một chút thôi, người nào không biết, trong lòng hắn bây giờ đã vui mừng đến nở hoa, nếu như đổi lại thành tên biến thái này là đệ tử của mình, đoán chừng sự hưng phấn của bọn họ cũng không hề ít hơn Huyền Lão.

Thần nhiên cười một tiếng, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn người của ngũ đại thế lực: “Còn thừa lại đám phế sài này, do các ngươi tới xử trí, ta không muốn để cho máu của những phế sài này, làm bẩn kiếm của ta.”

Những người còn lại, trong đó cũng có không ít Huyền Thánh cường giả, vậy mà, Huyền Thánh cường đại như trời ở trong mắt người khác, với nàng mà nói, chỉ là đám phế vật?

Thế nhưng, sau khi mọi người nghĩ tới thiên phú biến thái của nàng, lại không khỏi có chút phiền muộn nhàn nhạt.

Quả thật không sai, những Huyền Thánh lớn tuổi này, so sánh với Huyền Thánh trẻ tuổi, thực sự là phế vật...

“Ba năm trước ta đã từng nói, ba năm sau sẽ trở về luyện chế đan dược cho Thái thượng Trưởng lão, hiện tại là lúc, ta nên thực hiện hứa hẹn rồi.” Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt, mâu quang rơi vào trên người Bảo chủ, vân đạm phong khinh nói ra.

Nội tâm Bảo chủ run lên, khuôn mặt tuấn tú kích động ngưng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi... ngươi nói là thật sao? Toàn bộ dược liệu ta cũng đã chuẩn bị xong, ngươi định luyện chế lúc nào?”

“Lúc này đi.”

“Được, vậy bây giờ chúng ta liền đi phòng luyện đan.”

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, mâu quang Huyền Lão sáng lên, hân thân là luyện đan sư, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đứng bên cạnh nhìn này, bởi vậy cũng mặt dày mày dạn đi theo.

“Đứng rồi,” Bảo chủ bỗng nhiên dừng lại bước chân, cũng không quay đầu lại, nói, “Bắt hết những người lựa chọn phản bội này lại cho ta, nếu như là ngày trước, bọn hắn muốn tách khỏi Lâu gia, ta sẽ không quản, nhưng ta hận nhất, đó là người làm trận bỏ chạy, tất cả những người làm trận bỏ chạy, chỉ có một kết cục, đó chính là chết!”

Dứt lời, hắn liền nâng chân lên bước đi, trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Trên khuôn mặt của những người phản bội kia đều chứa vẻ hối hận, nếu như có thể cho bọn họ một cơ hội lần nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn này, đáng tiếc, trên đời cũng không có thuốc hối hận, bất kể bọn họ có hối hận cỡ nào, cũng không có ích gì.

Âm Lão nắm thật chặt hai quả đấm, ánh mắt oán độc gắt gao nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

Nếu không phải là nàng xuất hiện, tất cả sự tình đều đã thành định cục*, vì sao nàng không chết ở bên ngoài đi, còn trở về làm gì? Loại nữ tử giống như nàng, vốn là đáng chết, để cho nàng còn sống chỉ biết làm hại thế gian!

*định cục: kết cục đã định

Nhưng mà, bất kể trong lòng hắn nguyện rửa Dạ Nhược Ly như thế nào, vận mệnh của hắn cũng đã thành định cục...

Ánh mặt trời chiếu khắp các góc ngách, bên ngoài phòng luyện đan, Bảo chủ chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở trong gió nhẹ, cho dù hắn cực lực che giấu, nhưng ở giữa lông mày vẫn lộ ra một tia nóng nảy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bất tri bất giác, lòng bàn tay của hắn đã tràn đầy mồ hôi, lúc hắn chờ đợi, trong lòng vô cùng lo lắng, cánh cửa phòng khép hờ cũng được từ từ mở ra.

Dạ Nhược Ly bước ra ngoài cửa đầu tiên, sau đó, Huyền Lão nối gót ra theo, chấn kinh trên khuôn mặt của lão vẫn chưa từng rút đi, tựa hồ bị thuật luyện đan tinh tế của Dạ Nhược Ly dọa sợ.

“Như thế nào?” Bảo chủ vội vàng tiến lên, khẩn trương hỏi.

Khẽ mỉm cười, Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra, hai viên đan dược hiện ra rõ ràng ở trong tầm mắt của Bảo chủ.

Phía trên hai viên đan dược này, phân bố một vài đường vân màu vàng kim, tuy rằng màu sắc của đường vân này rất nhạt, Bảo chủ vẫn là dễ dàng bắt được, lúc này mới kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Ta nghe nói, đan dược thần phẩm là màu vàng kim, chẳng lẽ đan dược này của ngươi, đã tiếp cận thần phẩm?”

Bảo chủ Lâu Gia Bảo biết được sự tồn tại của đan dược thần phẩm, Dạ Nhược Ly chẳng hề hiếu kỳ, nếu như đường đường là Bảo chủ Lâu gia cũng không biết đến thần phẩm, có lẽ nàng mới có thể sinh ra nghi vấn.

“Phẩm phẩm đỉnh phong, không phải là tiếp cận thần phẩm sao?”

“Dạ cô nương, đại ân ngươi đối với Lâu gia ta, cả đời này của ta cũng khó có thể báo đáp,” Bảo chủ nhận lấy hai viên đan dược, thần sắc hơi hồ thẹn, “Nghĩ tới lúc trước, ngươi bị đệ tử của Âm Lão hãm hại, ta lại chưa từng cho ngươi công đạo, bây giờ ngươi vẫn còn luyện chế đan dược cho Lâu gia...”

“Ta chỉ là thực hiện lời hứa của ta mà thôi, huống chi...” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Huyền Lão ở phía sau, nhún mày cười nói: “Ai để cho Lâu gia các ngươi, có được một người tốt chứ?”

“Ha ha.”

Huyền Lão cười khan hai tiếng, vuốt vuốt chóp mũi, bỗng nhiên nhớ tới lời nói lúc lần đầu gặp mặt Dạ Nhược Ly, trên nét mặt già nua của hắn dần hiện ra một tia xấu hổ.

“Dạ cô nương, vô luận như thế nào, ta cũng phải thay cả Lâu gia cảm ơn ngươi, sau này bất kể phát sinh chuyện gì, Lâu gia mãi mãi sẽ là hậu thuẫn của ngươi.”

Bảo chủ cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, nhẹ nhàng cầm lấy đan dược, xoay người đi về phía sau núi.

Tọa lạc ở trong viện cổ xưa phía sau núi Lâu gia, hai lão giả vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên phát hiện động tĩnh bên ngoài, chậm rãi mở hai mắt ra, hai tầm mắt đồng loạt nhìn về phía bên ngoài.

“Khụ khụ,” hắc bào lão giả ho khan hai tiếng, sắc mặt suy yếu nói, “Là Vân Phi sao? Vào đi.”

Hắc bào Trưởng lão vừa dứt lời, Bảo chủ liền đẩy cửa ra đi vào, hắn kiểm chế nội tâm đang kích động, cất bước tiến lên, cung kính chấp tay ôm quyền: “Hai vị Thái thượng Trưởng lão, Dạ Nhược Ly nàng đã trở về, hơn nữa, đã luyện chế ra đan dược, ta đã cầm tới đây để cho Thái thượng Trưởng lão dùng.”

Nói xong, hắn mở tay ra, hai viên đan dược hiện ra rõ ràng ở trong mắt.

“À?” Máu quang hắc bào lão giả sáng lên, lại ho khan hai tiếng lần nữa, “Đã khổ cực nàng rồi, Vân Phi, ngươi cầm đan dược lại đây cho chúng ta, hiện tại chúng ta liền dùng.”

“Dạ.”

Bảo chủ cung kính tiến lên, giao hai viên đan dược cho hai vị Trưởng lão, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm bọn họ, bởi vì nội tâm khẩn trương, chính là ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phần.

Tuy rằng đan dược này thật sự là phẩm phẩm đỉnh phong, thế nhưng, trước khi hai vị Thái thượng Trưởng lão chưa dùng, hắn không thể nào cam đoan, nhất định có thể chữa khỏi cho hai vị Trưởng lão.

Mà sau đó, liền có thể nhìn ra, đan dược này có thật sự hiệu quả hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chương 28: Trở về

Đan dược vừa vào miệng là tan, một mùi thơm ngát tràn ngập trong miệng, ngay lập tức, thân thể hai vị Thái thượng Trưởng lão đều run lên, thân thể già nua bộc phát ra vô tận sinh khí.

“Ha ha ha,” hắc bào lão giả cười to hai tiếng, phát phát áo bào, một đôi tròng mắt tinh quang bắn ra bốn phía, toả ra vô hạn sinh cơ, “Sur đệ, trong lúc chúng ta bị trọng thương, xem ra có vài người không để chúng ta vào mắt, mà đây cũng là lúc chúng ta nên đi trò chuyện với bọn họ một chút, để cho bọn họ biết, địa vị Lâu gia ta, tuyệt đối không phải là đám người ô hợp này có thể dao động.”

Hồi bào lão giả khẽ mỉm cười, vẫn không nói ra, nhưng mà tia sáng trong đôi mắt kia, cũng đã thể hiện rõ quyết định của hắn.

Trước đại môn Lâu gia, ngũ đại thế lực cùng đám người phản bội kia, nghiêm nhiên còn muốn chống cự tới cùng, dù sao Dạ Nhược Ly cũng đã rời khỏi nơi này, bọn họ cũng không phải là không có chút hi vọng nào.

Đúng lúc này, Âm Lão dường như phát hiện ra gì đó, toàn thân run lên, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía chỗ bầu trời không xa.

Nơi đó, hai đạo khí tức cường đại đập vào mặt, cho dù Âm Lão thân là Huyền Thánh cường giả, đỉnh phong cường giả cố ý tranh áp bách với hắn, hô hấp cũng cảm thấy một tia bức bách.

“Bùm bùm!”

Hai chân mềm nhũn, hắn không khỏi quỵ rạp xuống đất, trên dung nhan già nua tràn đầy tuyệt vọng.

“Thái thượng Trưởng lão, Thái thượng Trưởng lão khôi phục, xong rồi, lần này thật sự kết thúc rồi...”

Trong hoàn cảnh huyền ảo, Lâm Thanh Thiên không nghe được lời nói của Âm Lão, hắn khẽ nhủ mảy, sau khi ngăn trở công kích trước mặt, xoay đầu qua, hỏi: “Người nói cái gì?”

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Âm Lão hoảng sợ ngẩng đầu lên, không chờ hắn lặp lại lời nói lần nữa, trên bầu trời xanh chỗ không xa, hai bóng dáng liên rõ ràng chiếu vào trong hai con ngươi của hắn.

“Đám người các ngươi, thật to gan, thật sự coi Lâu gia không có người nào hay sao?”

Chỉ một lời nói lạnh nhạt, lúc rơi vào trong tai mọi người, giống như là tiếng sấm nổ vang, tạc nổ trong đầu óc của bọn họ, trong phút chốc liên choáng váng, lúc này, tất cả mọi người đều không khỏi tự chủ dừng lại chiến đấu, về mặt đầy ngạc nhiên nhìn chăm chú vào hai lão giả xuất hiện trên bầu trời.

Lúc Âm Lão chú ý tới hắc bào lão giả quăng tầm mắt nhìn về phía hắn, không khỏi hoảng sợ lui về phía sau hai bước, nhưng không đợi hắn bước ra bước thứ ba, hai bàn tay chẳng biết lúc nào đã đến trước mặt hắn.

“Hi hi!”

Một tiếng trầm đục, rõ ràng xuất hiện trong tai mọi người.

Tất cả mọi người đều chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía Âm Lão, lúc nhìn thấy chuyện phát sinh ở trên người Âm Lão thì tất cả bọn họ đều rung mình một cái, một tia lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng đến trái tim.

Chỉ thấy thân thể Âm Lão bị tạo thành hình cái bánh, trong miệng liên tục không ngừng phun ra máu tươi, hai tròng mắt trợn to, tựa hồ không hiểu rõ, tại sao mình liên chết dễ dàng như vậy.

Lại chuyển sang nhìn hắc bào lão giả, hắn chỉ là chậm rãi thu hồi tay, vẫn đứng tại chỗ như cũ, vẫn chưa di chuyển một bước.

Phải biết rằng, cự ly song phương cách nhau cũng có mấy trăm mét, thông qua mấy trăm mét mà giết ngay một kẻ Huyền Thánh trong nháy mắt, này... Đây là người bình thường có thể làm được sao?

Huyền Thánh đỉnh phong!

Bốn chữ này không kèm được chui vào trong đầu, biểu tình của tất cả mọi người vô cùng phong phú, có vui mừng, cũng có hối hận...

Vui mừng đương nhiên là người Lâu gia, trừ phụ tử Lâu gia cùng Trưởng lão Lâu gia ra, người bình thường hoàn toàn không có tư cách biết tin tức về Thái thượng Trưởng lão, bởi vậy, bọn họ thấy Lâu gia có đỉnh phong cường giả, trong lòng tất cả mọi người đều tràn đầy vui mừng cùng kích động, ôm lấy lòng tin rất lớn với tiền đồ sau này.

Mà chúng thế lực vây công Lâu gia, không khỏi nổi lên oán trách Lâm gia, nếu không phải Lâm gia chết tiết này vạn phần cam đoan với bọn họ, Lâu gia tuyệt đối không có đỉnh phong cường giả, bọn họ làm sao lại nóng đầu thô chân vào chứ?

Nếu như mình nhận sai, cũng quy thuận Lâu gia, không biết Lâu gia có nhìn trên phân lượng người không biết không có tội của đám người bọn họ, mà bỏ qua cho bọn họ lần này không?

Mặc dù đã đến thời khắc như thế, vẫn còn có người ôm lấy một chút may mắn.

“Giết!”

Hắc bào lão giả phát phát tay, nhàn nhạt nói một chữ như vậy.

Chính là một chữ vân đạm phong khinh này, quyết định vận mệnh của những người này...

Ngũ đại thế lực vây công Lâu gia, thế nhưng ngũ đại thế lực lại nhận được kết cục, đó là bị tiêu diệt, mà từ nay về sau, lấy Lâm gia cầm đầu ngũ đại thế lực nhất lưu, liền bị xóa tên trên Phong Huyền Đại lục.

Trận chiến này lấy tốc độ điên cuồng thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, so sánh với kết cục trận chiến, càng làm cho mọi người nghị luận không ngừng chính là một kiếm giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt - Dạ Nhược Ly, cùng hai vị đỉnh phong cường giả của Lâu gia.

Mà sau khi hai vị Thái thượng Trưởng lão khôi phục, bảo chủ cũng không giấu diếm những chuyện mấy năm gần đây nữa, vô luận là thân thể Thái thượng Trưởng lão như ngọn đèn dầu khô kiệt, hay là thuật luyện đan của Dạ Nhược Ly, toàn bộ Đại lục đều biết.

Phàm phẩm đỉnh phong, là luyện đan sư đã nửa bước tiếp cận thần phẩm, đây là khái niệm gì?

Tuy rằng mọi người khắp Đại lục không biết thần phẩm là gì, thế nhưng, chỉ cần có liên quan với thần, chắc chắn là rất lợi hại, mà bây giờ, một nữ tử chừng hai mươi tuổi, thế mà đã mau chóng tiếp cận thần phẩm, đây cũng quá biến thái đi?

Huống chi, biến thái này, bản thân không chỉ là một Huyền Thánh cường giả, lại càng là một kiếm giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt, thiên phú như vậy, vẫn là một người có được sao? Chẳng lẽ nàng là một vị thần nào đó chuyển thế?

Nhất thời, người khắp Đại lục đều suy đoán không dứt về lai lịch thân phận của Dạ Nhược Ly.

So sánh với huyền náo ở bên ngoài, bên trong Lâu Gia Bảo khó có được an bình yên tĩnh.

Lúc này, đại sảnh Lâu Gia Bảo, hai vị Thái thượng Trưởng lão sợ hãi yếu ớt đứng ở một bên, liếc mắt nhìn nữ tử giống như cửu thiên huyền nữ trước mặt này, một bộ dáng dè dặt cẩn thận cung kính phụng bồi.

Nếu để cho những người khác của Lâu gia thấy một màn như vậy, chắc hẳn con người sẽ chấn kinh rớt xuống đất.

Ở trong mắt bọn họ, Thái thượng Trưởng lão là thần thánh không thể xâm phạm, thế nhưng cũng sẽ có thần sắc như thế?

Phong Thần ngồi trên chủ vị, ngẩng đầu lên, bắt chéo chân, thoải mái nhàn nhã nhìn chăm chú vào hai người, khóe môi câu lên: “Hai vị, thật đúng là đã lâu không gặp, không nghĩ đến Lâu gia bị các người phát triển đến hình dạng như thế, nếu không phải Nhược Ly nha đầu xuất hiện, phỏng chừng cả toàn bộ Lâu gia liền bị thế lực khác phân chia, mặc dù Lâu gia không phải ta kiến lập, cũng không liên quan với ta, thế nhưng, hai người các người lại là đệ tử ký danh của ta, làm đệ tử của ta, ngay cả gia tộc của mình cũng không thủ hộ được, các người không cảm thấy mất thể diện sao?”

Nghe Phong Thần giáo huấn, trong lòng hai người tràn đầy ủy khuất, lại không dám lên tiếng phản bác.

“Được rồi, ta cũng biết trạng huống thân thể của các người, có thể chống đỡ được đến giờ phút này cũng thật sự không dễ.” Phong Thần cũng dừng lại, không trách cứ lão già này nữa.

Nghe vậy, hai người cảm động đến rơi tình rơi mù, sư phụ quả thật là người thấu tình đạt lý...

“Chẳng qua là, “Khóe môi Phong Thần câu lên, trong mắt xẹt qua một tia quang mang âm hiểm, “Nhược Ly nha đầu chẳng những cứu Lâu gia các người, lại càng cứu tính mạng hai người các người, các người cũng không bày tỏ gì sao?”

Hai lão già ngơ ngác nhìn nhau, không biết tới cùng là Phong Thần có ý tứ gì.

“Cái đó, sư phụ à, người nghĩ để chúng ta làm cái gì?” Hắc bào lão già do dự trong chốc lát, yếu ớt hỏi.

“Rất đơn giản, “ Phong Thần chơi đùa móng tay xinh đẹp, nhìn lướt qua hai lão già: “Từ nay về sau, nàng chính là Thiếu chủ tử của các người.”

Mặc dù ba người này, hai người là đệ tử ký danh, một người là đệ tử quan môn của nàng, nhưng lúc trước nàng chỉ là chỉ điểm mấy câu, hai lão già này liền sống chết gọi nàng là sư phụ, nàng liền gắng gượng cho bọn họ một thân phận là đệ tử ký danh.

Thật ra, đồ đệ chân chính của nàng, chỉ có một người là Dạ Nhược Ly, cho nên để cho bọn họ gọi nàng là Thiếu chủ tử, cũng không quá đáng.

“Sư phụ, phân phó của người, chúng ta không dám không theo.”

Lúc này thần sắc của hai người đều là cung kính, mệnh lệnh của sư phụ, đừng nói chỉ nhận nàng là Thiếu chủ, sợ rằng để cho bọn họ lên núi đao xuống biển lửa, bọn họ cũng sẽ không do dự dù chỉ một lát.

Phong Thần hài lòng gật đầu một cái, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nụ cười vô cùng thân thiết: “Ha ha, dù sao người cũng muốn rời khỏi Phong Huyền Đại lục, những người này, đúng lúc làm tay chân cho người, có cửu nhân nào, liền trực tiếp đi diệt cả nhà.”

Khóe miệng hai lão già co rút, im lặng nhìn chăm chú vào Phong Thần.

Dùng Huyền Thánh đỉnh phong làm tay chân? Phỏng chừng cũng chỉ có các nàng mới dùng thế, hơn nữa, sư phụ vẫn là bur hần như vậy, động một chút là diệt cả nhà người ta...

Thương Khung Giới, Thánh Huyền sơn.

Bên trong đại đường, toàn bộ các nhân vật có chức vị cao đều đã tề tụ, lúc này, trên mặt bọn họ đều là vẻ u sầu, trong mắt ẩn chứa lo lắng.

Nửa tháng trước, tráo phòng hộ Thương Khung Giới bị giải trừ, người Tiên Địa giết tiến vào, dẫn tới toàn bộ Thương Khung Giới sinh linh đồ thán, lại càng làm cho người khiếp sợ là, Tiên đế Thánh Thiên không biết có vận cứt chó gì, thế nhưng lại có thể đột phá tới Huyền Thánh đỉnh phong.

Chỉ có Giới chủ và Vô Y công tử liên thủ, mới có thể chống cự lại Tiên Địa tiến quân, nhưng một đoạn thời gian trước, cánh cửa để Thương Khung Giới tiến vào Phong Huyền Đại bị cưỡng chế đóng lại, Giới chủ vốn định để nó kéo dài mấy ngày, ai ngờ bị phong ấn phản phệ, dẫn đến trọng thương.

Nếu người Tiên Địa lại tới, sợ rằng một mình Vô Y công tử, khó có thể ngăn cản.

“Vô Y, ngươi có biện pháp nào đối kháng Tiên Địa không?” Thương Quỳnh khẽ nhíu đôi mày kiếm, trên khuôn mặt anh tuấn xẹt qua một tia lo âu.

Ở trong này, thực lực mạnh nhất là Cung Vô Y, dù cho hấn thân là Giới chủ Thương Khung Giới, cũng không thể không thừa nhận, đồ đệ ngày trước mình thu nhận, hiện giờ đã sớm vượt bỏ hẳn ở phía sau rất xa.

Nghe được câu hỏi của hắn, Cung Vô Y chậm rãi ngẩng đầu lên, phượng mâu hẹp dài chăm chú nhìn chăm chăm bầu trời xanh ngoài cửa.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, nhấc lên vạt áo, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế lộ ra một tia kiên định: “Thương thế của nàng, chỉ có Tiểu Dạ Nhi mới có thể trị liệu, cho nên, ta quyết định thử mở ra cánh cửa đi Phong Huyền Đại lục, mang Tiểu Dạ Nhi về.”

“Không được!” Thương Quỳnh đột nhiên cả kinh, vội vàng đứng lên, “Cánh cửa liên tục mở ra hai lần, nếu như ngươi cưỡng chế mở ra, nói không chừng, sẽ bị phản phệ giống như Giới chủ, hơn nữa, nàng quá hạn chưa về, nói không chừng đã...”

Đôi môi đỏ mọng câu lên, trên khuôn mặt giống như yêu nghiệt của Cung Vô Y câu lên một nụ cười rung động lòng người.

“Nàng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, ta tin tưởng nàng.”

Hơi sững sờ, trên mặt Thương Quỳnh hiện lên một tia khó hiểu: “Vì sao?”

“Bởi vì, nàng là Dạ Nhược Ly...”

Đúng vậy, nàng là Dạ Nhược Ly, cường đại như nàng, làm sao có thể bỏ mạng tại loại địa phương như Phong Huyền Đại lục này?

Quá hạn chưa về, chẳng hề đại biểu nàng đã táng thân, huống chi, chỉ cần nàng còn tồn tại trên đời này, bất kể cự ly cách nhau giữa bọn họ bao xa, hắn liền sẽ cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Ngay tại thời khắc này, thân thể Cung Vô Y run lên, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra vẻ kích động.

Cái cảm giác này... Không sai, nhất định là nàng, là Tiểu Dạ Nhi đã trở về, chỉ cần nàng cách hắn không xa, hắn liền có thể cảm nhận được khí tức của nàng, liền giống như lúc trước biết nàng tiến vào Thương Khung Giới...

Trên đỉnh núi, một đạo bạch quang chợt hiện lên, giống như hình dáng cánh cửa lớn.

Trong cánh cửa lớn màu trắng, nữ tử cất bước đi ra, bạch y bay nhẹ, nàng ngắm nhìn bầu trời Thương Khung Giới, khóe môi hơi câu lên, thờ dãi nói: “Thương Khung Giới, Dạ Nhược Ly ta, cuối cùng đã trở về.”

Duỗi lưng một cái, ánh mắt Dạ Nhược Ly quăng về phía dưới núi, ngay sau đó, một bóng dáng bay nhanh lên trên, rõ ràng chiếu vào trong hai tròng mắt đen của nàng.

Hai mắt nhìn nhau, một cái nhìn là vạn năm.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhược Ly vừa mới phục hồi tinh thần lại, còn chưa kịp nói gì đó, đã bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp.

“Nữ nhân, ta liền biết, nàng nhất định sẽ còn sống trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 29: Tiên Địa đánh tới

Gió nhẹ lướt qua, trên đỉnh núi, yên tĩnh đến mức chính là ngay cả tiếng lá phong rơi xuống cũng có thể nghe rõ ràng.

Tình cảnh hai người ôm nhau, có thể là hình ảnh động lòng người nhất trên thế gian, một thân bạch y cùng hồng y dây dưa triền miên ở trong gió, dường như muốn hòa làm một thể với đôi phương, cũng không tách ra nữa.

Mà hai người này, nam tử tuấn mỹ tuyệt thế, giống như yêu nghiệt, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại*, bóng dáng bọn họ ở chung một chỗ, lại là xứng đôi như thế, hơn nữa chặt chẽ đến mức bất luận kẻ nào cũng không thể chen vào.

*phong hoa tuyệt đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được

Vô luận là các cường giả đi theo Dạ Nhược Ly tới đây, hoặc là mọi người chạy nhanh từ chân núi đến, vào thời khắc này, đều lựa chọn trầm mặc, không có bất kỳ người nào lên tiếng quấy nhiễu đến đôi tình nhân này.

“Nữ nhân...”

Cung Vô Y nhẹ nhàng buông nữ tử trong ngực ra, dù có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết làm sao mở miệng, chỉ hóa thành tràn đầy nhu tình, thâm tình ngưng mắt nhìn người trước mặt.

“Khụ khụ.”

Rốt cuộc, vẫn là hắc bào lão giả không nhịn được cảnh đoàn tụ hâm nóng tình cảm của hai người khi xa cách, ho khan hai tiếng, trong mắt tràn đầy ý cười: “Thiếu chủ tử, người không giới thiệu vị công tử này cho chúng ta biết một chút sao?”

Thiếu chủ tử?

Cung Vô Y khẽ nhủ mảy, mắt phượng hẹp dài rơi vào trên người hắc bào lão giả, trong mắt xẹt qua một tia quang mang khó hiểu.

“Hắn?” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Cung Vô Y, khóe môi khẽ nhếch, thản nhiên nói, “Hắn là nam nhân của ta.”

Khóe miệng chợt co rút, hắc bào lão giả cùng tất cả mọi người phía sau lão không ngờ tới, Dạ Nhược Ly sẽ nói ra lời nói hung hãn như vậy, hơn nữa, rốt cuộc nam nhân này có sức quyến rũ gì, có thể được nàng thừa nhận?

So sánh với sự kinh ngạc của bọn họ, cả người Cung Vô Y đều kích động.

Đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Ly thừa nhận thân phận của hắn với người ngoài, cũng liền đại biểu rằng hắn hoàn toàn chiếm giữ tâm của nàng. Trong lúc lơ đãng, Cung Vô Y hồi tưởng lại mọi chuyện trong những năm gần đây, khóe môi giờ lên một nụ cười hạnh phúc.

Với hắn mà nói, những lời này của Dạ Nhược Ly, đều quan trọng hơn bất cứ cái gì...

Thương Quỳnh cùng chư vị Trưởng lão Thánh Huyền sơn trước đó cũng đã cảm thấy được, chẳng qua chỉ là không có lên tiếng quấy rầy, vậy mà, lúc chú ý tới đám người Dạ Nhược Ly mang đến phía sau kia, thân thể đều không khỏi run lên.

Bởi vì, từ trên người đám người kia, bọn họ cảm nhận được khí tức đến từ Huyền Thánh cường giả, nhất là hắc bào lão giả dẫn đầu, uy áp trên người của lão càng thâm sâu hơn Thiên Lưu đại nhân, thậm chí càng mạnh hơn Thánh Thiên sau khi đột phá một phần.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả!

Lão giả kia, nhất định là Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, lại càng dường như đã tiến vào Huyền Thánh đỉnh phong rất lâu rồi, nếu không, trên người sẽ không sinh ra ba động mãnh liệt như vậy.

Trời ạ, nàng ở Phong Huyền Đại lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao sau khi Phong Huyền Đại lục đóng kín rồi còn có thể mở ra, và lại còn mang về nhiều Huyền Thánh cường giả như vậy? Huyền Thánh đỉnh phong này, lại càng gọi nàng là Thiếu chủ tử?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt không che giấu vẻ kinh ngạc chút nào, tức thì là một trận mừng như điên.

Có thực lực thế này, diệt đi Tiên Địa, quả thật là dễ dàng như trở bàn tay, nàng thật sự là đại ân nhân Thương Khung Giới, đầu tiên là chữa trị thương thế cho Thiên Lưu Giới chủ, hiện giờ bởi vì nàng, đại nghịch chuyển tình thế.

Vì vậy, ở trong vòng mọi người Thương Khung Giới bao quanh, Dạ Nhược Ly trở về Thánh Huyền sơn.

Lần này hồi hắc bào lão giả chưa từng đi theo tiến đến, dù sao Lão Gia Bảo tại Phong Huyền Đại lục cần Huyền Thánh đỉnh phong cường giả trấn giữ, vì vậy, là do hắc bào lão giả dẫn dắt chúng lão giả Lão gia tới đây trợ uy cho Dạ Nhược Ly.

Trên đường đi, Cung Vô Y nói ra những chuyện đã phát sinh gần đây từ đầu đến cuối cho Dạ Nhược Ly, thế nhưng thật may là, đám người Bắc Ảnh Thần được bảo hộ vô cùng tốt, không có phát sinh ngoài ý muốn.

Sau đó lại gặp người nhà trong thời gian ngắn, Dạ Nhược Ly liền cùng Cung Vô Y rời đi nơi này, đợi đến lúc không có người nào, mới để lộ Thanh Minh Phủ ra ở trước mắt hắn.

Trừ Phong Thần sinh tồn dựa vào nó, không thể nghi ngờ Cung Vô Y là người thứ nhất biết được sự tồn tại của Thanh Minh Phủ.

Sau khi bày ra Thanh Minh Phù, Dạ Nhược Ly xoay đầu qua, ngưng mắt nhìn nam tử tuấn mỹ bên cạnh, nhẹ nhàng cầm tay của hắn, khẽ mỉm cười, nói: “Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, bóng dáng của hai người đồng thời biến mất trong phòng, phảng phất như chưa từng xuất hiện, chỉ có một hộp gỗ màu xanh đen lẳng lẳng nằm trên mặt đất, tản ra vàng sáng nhàn nhạt...

Dưới bầu trời màu xám tro, không có một tia ánh sáng, huyền khí nồng nặc giống như sương mù tràn ngập cả phiên không gian.

Chợt, hai chùm quang mang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất, hóa thành một đôi nam nữ, tay của hai người này đang đan xen nhau, bóng dáng đứng chung một chỗ hài hòa đến mức không tha cho bất luận kẻ nào, mà nhìn bóng dáng đứng sừng sững của bọn họ, liền có thể đoán ra được quan hệ giữa hai người.

“Nhược Ly nha đầu?”

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, trong nội tâm Phong Thần rất vui vẻ, vội vàng chạy nhanh tới, nhưng lúc nhìn thấy Cung Vô Y đứng bên cạnh, khẽ nhíu mày, mang theo mấy phần địch ý nói: “Hắn là người nào?”

Có lẽ đã từng bị nam nhân mình yêu phản bội, Phong Thần đều ôm lấy một tia địch ý đối với bất kỳ nam tử nào, nếu không phải nam nhân này là Dạ Nhược Ly mang đến, phỏng chừng là nàng sẽ ra tay đánh đập tàn nhẫn.

Làm sao Dạ Nhược Ly lại không biết cảm xúc của Phong Thần? Thế nhưng, nàng hiểu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Cung Vô Y tuyệt đối sẽ không phản bội nàng, dù sao người nam nhân này, từ khi nàng còn nhỏ yếu, liền đảm nhiệm làm người bảo hộ.

“Ta là phu quân của nàng,” Cung Vô Y duỗi ra một cánh tay, kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, hai mắt ngậm cười ngưng mắt nhìn nữ tử trong ngực, khỏe mỗi giờ lên một nụ cười mỉa mai, “Nuông tử, nàng xem vì phu nói có đúng không?”

Mặc dù còn chưa có động phòng, nhưng cũng đã bái đường, vậy bọn họ quả thật là phu thê. Vì vậy, lời nói của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly hoàn toàn không thể phủ nhận.

“Người là nam nhân của đồ nhi ta?” Phong Thần híp híp mắt, đánh giá Cung Vô Y một phen, hừ lạnh một tiếng, nói, “Dáng dấp tuấn mỹ yêu nghiệt như thế, khẳng định rất dễ quyến rũ nữ tử, ta cảnh cáo ngươi, đừng nhìn bây giờ ta là trạng thái linh hồn, nhưng ta muốn giết ngươi quả thật là dễ như trở bàn tay, nếu để cho ta biết, ngươi làm ra chuyện có lỗi với đồ nhi ta, như vậy, ngươi nhất định khó thoát khỏi cái chết!”

Nói tới đây, một cỗ sát khí lan tràn ra, rất nhanh lại thu liễm, sắc mặt Phong Thần vẫn không tốt như cũ: “Ngoài ra, Nhược Ly nha đầu nhất định phải tiến về Phong Vực, Phong Vực có vô số cường giả, ngươi nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, nếu không, ngươi cũng không xứng làm nam nhân của nàng.”

“Nữ nhân của ta, đương nhiên là ta sẽ bảo vệ thật tốt, chuyện này không phiền ngươi quan tâm, chỉ cần ta còn sống, cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đụng đến nữ nhân của ta một chút nào.”

Cung Vô Y nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, vốn là một thân khí thế yêu nghiệt, đều bị kiên định thay thế, vào giờ phút này đây, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, biểu hiện ra nội tâm kiên quyết của hắn.

Trong lòng của hắn, Dạ Nhược Ly đã sớm vượt qua tính mạng của hắn, cho dù là để cho hắn tan thành mây khói, cũng không chịu để nàng bị tổn thương chút nào.

Tập trung nhìn chằm chằm vào Cung Vô Y, trên khuôn mặt tuấn tú không thấy vẻ giả bộ, sắc mặt Phong Thần không khỏi buông lỏng, không còn cảm thù như lúc đầu.

“Nhớ lời nói hôm nay của ngươi, nếu để cho ta biết, ngươi ngầm ngầm làm ra cái gì tổn thương nàng, dù là Nhược Ly tha thứ cho ngươi, ta tuyệt đối sẽ giết chết ngươi!”

Cung Vô Y không đáp lại lời nói của Phong Thần nữa, hắn ngưng mắt nhìn nữ tử bên cạnh, môi đỏ mọng khẽ giờ lên.

Với tính tình của Tiểu Dạ Nhi, nếu như mình thật sự làm ra chuyện có lỗi với nàng, như vậy kiếp này muốn đạt được lòng của nàng lần nữa, hoàn toàn vô vọng, mà hắn, thế nào lại cho phép loại chuyện như vậy xảy ra?

Huống chi, trừ nữ nhân này ra, kiếp này hắn không có ai để theo đuổi nữa.

“Chủ nhân.”

Hai tiếng nói non nớt truyền đến từ bên cạnh, Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn sang, chẳng biết lúc nào hai linh đồng đã đứng ở bên cạnh nàng.

Nữ đồng chớp chớp mắt, con ngươi nghi ngờ rơi vào trên người Cung Vô Y, tiếng nói mềm mại nhỏ nhỏ vang lên ở dưới bầu trời màu xám tro: “Chủ nhân, vị này chính là chủ công sao?”

“Không sai, hắn chính là chủ công của các ngươi.”

“Ha ha, chủ nhân, ta có một đồ vật muốn tặng cho ngươi và chủ công, ta nghĩ các ngươi nhất định cần.”

Nam đồng cười gian hai tiếng, trong tiếng nói non nót mang theo một tia xảo trá, trong hai mắt linh động xẹt qua một tia quang mang khác thường, vươn tay ra khẽ lật, một quyển sách liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

“Đây là đồ vật mà chủ nhân tiền nhiệm cùng chủ mẫu của chúng ta lưu lại.”

Nghe lời của hắn liền biết, chủ nhân tiền nhiệm của hắn là một nam tử.

Thật là tò mò, Dạ Nhược Ly nhận lấy quyển sách, chỉ là nhìn lướt qua, giống như là cầm củ khoai phòng tay ném trả lại cho nam đồng.

Chẳng qua là quyển sách vừa tới tay nam đồng, liền bị một bàn tay to đoạt mất.

Cung Vô Y tùy ý lật xem quyển sách, khi thấy các hình vẽ ở trên sách, trong đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy ý cười trên tức: “Quyển bí tịch tu luyện này không tệ, Tiểu Dạ Nhi, nếu không, chúng ta thử một lần, như thế nào?”

Trong lúc ngược mắt lên, Dạ Nhược Ly chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của Cung Vô Y, vội vàng lui về sau hai bước: “Chàng muốn tu luyện, có thể đi tìm những người khác.”

“Tìm những người khác?” Giương mắt tuần tú ngay lập tức liền tối sầm lại, hồng y lướt qua, Cung Vô Y vọt đến trước mặt Dạ Nhược Ly, đè hai vai của nàng thật chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân, nàng thế nhưng lại để cho ta đi tìm những người khác? Nàng xem phu quân nàng là cái gì hả? Nếu như ta đụng vào những nữ tử khác, vậy không bằng ta phế đi chính mình, đúng rồi, lần trước nàng ném ta lại rồi bỏ chạy, ta vẫn còn chưa tính sổ với nàng! Nàng sẽ không sợ ta không nhin được mà phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp sao?”

Nhớ tới chuyện lần trước không có giải độc cho Cung Vô Y, trong lòng Dạ Nhược Ly cũng có chút áy náy: “Lúc đó, ta cũng chỉ là có chút khẩn trương thôi, hơn nữa, ta tin tưởng chàng có thể nhin được.”

Nghe vậy, Cung Vô Y nhất thời im lặng, không biết là mình nên kích động vì nàng tin tưởng, hay là nên tức giận nàng lâm trận bỏ chạy, hơn nữa, lúc nàng bỏ chạy đá một cước kia, thiếu chút nữa là phê hắn rồi.

Một lát sau, sắc mặt của Cung Vô Y từ từ khôi phục, mâu quang chột lóe, trong mắt xẹt qua quang mang âm hiểm: “Tiểu Dạ Nhi, bí tịch này thật đúng là không tệ, có thể làm cho chúng ta đề cao thực lực, chuyện này đối với ta và nàng đều có ích.”

Dễ nhận thấy, Cung Vô Y vẫn còn muốn dụ dỗ Dạ Nhược Ly tu luyện.

Khóe miệng co rút, Dạ Nhược Ly liếc mắt xem thường, im lặng nói: “Yêu nghiệt, không phải là chàng nhớ đến một cửa ải động phòng kia đó chứ, cần gì nói quang minh chính đại như thế? Chờ sau khi giải quyết xong Tiên Địa, ta sẽ bù lại cho chàng.”

“Thật sao?” Ánh mắt Cung Vô Y sáng lên, trên khuôn mặt tuần tú không che giấu được kích động, thế nhưng, nghĩ tới một cước hung mãnh của nàng, không khỏi có chút trống rỗng.

Dạ Nhược Ly làm sao không biết suy nghĩ của Cung Vô Y, không khỏi nhớ lại một màn đã qua, trên mặt lại dần hiện ra một vẻ áy náy lần nữa.

“Yêu nghiệt, chàng cứ yên tâm đi, ta sẽ không khẩn trương nữa, nếu như chàng thật sự lo lắng, dứt khoát để ta ở trên, như vậy, cũng sẽ không vô tình đá chàng một cước nữa.”

“Được, cứ làm theo lời nàng nói.” Cung Vô Y nhìn chăm chú vào nữ tử trước mặt, trên khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy kích động, hẳn dường như có lẽ đã không kịp chờ tiêu diệt Tiên Địa chết tiệt.

Phong Thần cùng hai linh đồng đều không còn gì để nói nhìn về phía hai người này, nơi này còn có người nha, bọn họ liền cứ thương lượng những việc này như ở nơi không có người, quả thật là coi bọn họ như người tàng hình.

Đúng lúc này, bên ngoài Thanh Minh Phủ, truyền đến một cỗ ba động cường đại, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, là người Tiên Địa đến.

“Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi, cũng là thời điểm tính sổ với Tiên Địa rồi.” Cười lạnh một tiếng, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn bầu trời màu xám tro, một cỗ sát khí chột lóe lên trong mắt.

Bóng dáng của hai người rất nhanh biến mất, linh đồng nhìn địa phương bọn họ biến mất, trong mắt xẹt qua ánh sáng khó hiểu...

Bên ngoài Thánh Huyền sơn, cả đám người mặc bạch y chặn lại ngay ở đầu núi.

Trong đó vị cầm đầu kia, thần sắc uy nghiêm, khí thế bàng bạc, tầm mắt lạnh như băng kia quét qua mấy người Ngô Trường lão, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường: “Thế nào? Thiên Lưu Giới chủ tiền nhiệm Thương Khung Giới, còn có Cung Vô Y Giới chủ hạ nhiệm của các ngươi, cũng muốn làm con rùa đen rúc đầu hay sao? Chi bằng đám ô hợp các ngươi, cũng dám tới đây chống cự lại ta, đường đường là một Huyền Thánh đỉnh phong cường giả? Ha ha, Thánh Thiên ta, đã định trước là sẽ vượt lên trên bất luận kẻ nào, trên đời này ta là cường giả mạnh nhất, bất luận kẻ nào không tuân theo ta, chỉ có một kết cục, đó chính là, chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 30: Lại hiển lộ uy lực của Lô Đình kiếm

Giọng nói phách lối cuồng vọng chọt vang vọng trong trời đất, lúc ánh mắt Thánh Thiên nhìn về phía những người khác, nghiêm nhiên giống như là đang nhìn thấy một đám con kiến hôi hèn mọn, có thái độ coi rẻ chúng sinh.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, ở Huyền Vũ Đại lục, chính là trời, cũng đủ vượt lên trên tất cả chúng sinh.

Cũng khó trách Thánh Thiên có tự tin này, theo ý hắn, hôm nay Huyền Vũ Đại lục chính là hậu hoa viên của hắn, hắn muốn làm gì, ai dám nói một chữ không? Cho dù hủy diệt cả phiên Đại lục này, cũng không ai có thể ngăn cản.

Dĩ nhiên, hắn sẽ không đi làm loại chuyện nhảm chán này, cái hắn muốn chính là mọi người trên khắp Đại lục đều thần phục với hắn.

Vậy mà, lúc hắn nhìn về phía đám người Thương Quỳnh, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, trong lòng mắt đen lạnh lẽo xẹt qua một chút nghi hoặc.

Hắn rõ ràng nghe nói, xú nha đầu Thiên Lư chết tiết kia bị thương, không thể xuất chiến, vì sao biểu tình trên mặt đám người kia không phải là tuyệt vọng như trong tưởng tượng của hắn, ngược lại là một dáng vẻ đã dự tính trước mọi việc.

Không đúng, nhất định có chỗ nào xảy ra chuyện sai lầm gì rồi...

Thánh Thiên cũng sẽ không cho là đám người kia bị dọa sợ đến mức choáng váng, chẳng lẽ bọn họ có chỗ dựa vào? Hay là nói, Thiên Lư không có bị thương? Nhưng ngay cả như thế, bọn họ cũng không cần phải lộ ra vẻ mặt như thế, giống như, trận chiến này bọn họ đã chắc chắn giành được thắng lợi.

Thương Khung Giới có thể đánh thắng trận chiến này sao? Làm sao có thể?

Giữa cợt lạnh một tiếng, tâm cảnh Thánh Thiên khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đám người Thương Quỳnh: “Thế nào, các ngươi cho là, với thực lực hiện giờ của các ngươi, còn có thể chiến thắng ta hay sao? Ha ha, đây thật sự là chuyện cười lớn...”

“Vậy sao?”

Tiếng nói lạnh nhạt, đột nhiên cắt ngang lời của Thánh Thiên.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy, một nam một nữ sóng vai đi đến, chỉ thấy nam tử bên cạnh, tuấn mỹ yêu nghiệt, không giống người phạm, mà nữ tử bên cạnh hắn, trong lúc bước đi đã hiển lộ ra một thân phong hoa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Thánh Thiên lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy ngoan lệ: “Là ngươi!”

Hắn sẽ không quên, lúc trước, chính là nữ tử này, để cho uy nghiêm của mình mất sạch, hiện tại lại nhìn thấy lần nữa, tất cả thù hận tuôn ra, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng.

“Hừ, ngươi đã xuất hiện, vậy các ngươi liền cùng nhau xuống hoàng tuyền đi!”

Nắm chặt quả đấm rồi chậm rãi buông ra, vẻ mặt Thánh Thiên càng ngày càng phát ra rét lạnh, lúc hắn giọng cao thanh kiếm trong tay lên, thì trên bầu trời, đột nhiên truyền tới một cỗ khí tức lạnh như băng, sau đó, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, một thân bạch y nhẹ nhàng hạ xuống, rơi xuống trước mặt Thánh Thiên.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện một nam tử cực kỳ tuấn mỹ, bạch y nhẹ nhàng tung bay, con ngươi màu lam lạnh lùng như băng nhìn Thánh Thiên, trong đôi mắt kia phảng phất như không có một tia nhiệt độ, lạnh lẽo đến mức làm cho người ta kinh hãi.

Dễ hiểu thôi, một nam tử rất mỹ, có mặt ở đây, chỉ có Cung Vô Y yêu nghiệt này mới có thể so sánh với, nhưng là, trên người của hắn lại chứa một cỗ khí tức rét lạnh, tức là nhiệt độ chung quanh cũng giảm xuống mấy phần.

Ngưng mắt nhìn nam tử ở chỗ không xa kia, Dạ Nhược Ly không nén được thở dài một hơi.

Không biết rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì, vì sao mấy năm không gặp, hắn lại càng phát ra rét lạnh như vậy? Hơn nữa, màu tóc cùng màu con ngươi, phải chăng cũng không có cách nào phục hồi như cũ?

“Tham kiến Điện hạ.”

Trong khoảnh khắc lúc Thánh Dạ rơi xuống đất, chúng nhân Tiên Địa đồng thời quỳ rạp xuống đất, trên mặt lộ vẻ cung kính nói.

Vô luận là thân phận, hay là thực lực hiện giờ của hắn, cũng đủ để cho bọn họ đối đãi tôn kính.

“Dạ Nhi, ngươi đã đến rồi?” Ngưng mắt nhìn Thánh Dạ, vẻ mặt lạnh lùng bàng quan lại bắt ngờ giương lên vẻ tươi cười, “Ngươi tới là tốt rồi, mà đây cũng là thời điểm ngươi nên tới, ha ha.”

Thế nhưng, những Trưởng lão đi chọn lựa thiên tài kia, lúc nhìn thấy Thánh Dạ, trên khuôn mặt đồng thời lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn là Điện hạ Tiên Địa? Xem ra, thật sự là bọn họ sơ sót, nhưng ai có thể có thể nghĩ đến, Tiên Địa cũng hạ đủ vốn gốc, đưa Điện hạ của bọn họ đảm nhiệm làm gian tế tiến vào.

Chậm rãi xoay người lại, tầm mắt Thánh Dạ rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, không người nào chú ý tới, trong hai tròng mắt màu lam lạnh lùng thấu xương như băng kia, thế nhưng lại như kỳ tích xẹt qua một tia dịu dàng.

Thật ra thì, Dạ Nhược Ly đã sớm đoán được Thánh Dạ có liên quan tới Tiên Địa, hôm nay suy đoán được chứng thật, nàng cũng không có bất kỳ về mặt nào, chỉ là nhân nhậ nhìn chăm chú vào Thánh Dạ.

Người khác không phát hiện ra, nhưng không đại biểu cho người yêu Dạ Nhược Ly sâu đậm, là Cung Vô Y cũng không phát hiện ra.

Hắn cảm thấy được quan hệ giữa hai người này có chút không tầm thường, không khỏi nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, giống như là tuyên bố quyền sở hữu của mình với nam tử đứng ở chỗ không xa kia.

Rốt cuộc, Thánh Dạ có động tác...

Hắn mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía Dạ Nhược Ly, lạnh lẽo trên khuôn mặt tuần mỹ từ từ tản đi, thay vào đó là một vẻ kiên định.

“Ta nói rồi, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ không làm tổn thương ngươi, lại càng sẽ không đối địch với ngươi.”

Nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, sắc mặt Thánh Thiên tái xanh nhìn chăm chú vào hắn, nắm chặt quả đấm, tức giận quát: “Dạ nhi, ngươi mới vừa nói cái gì? Còn không mau trở lại cho ta!”

Đối với Thánh Dạ, hắn thật sự là ôm kỳ vọng rất lớn, nếu không cũng sẽ không giải quyết những ràng buộc cho hắn. Dù sao làm Điện hạ Tiên Địa, hắn nhất định phải vô tâm vô tình, sau này, rồi hắn sẽ biết, tất cả việc sự phụ làm đều vì tốt cho hắn, hắn sẽ cảm kích mình.

Thánh Dạ hờ hững xoay người lại, con ngươi màu lam băng lãnh nhìn thẳng vào nam nhân bồi dưỡng hắn, giọng nói vẫn là lạnh lẽo như vậy.

“Đã từng, ngươi cho ta thực lực, cũng dạy ta phải lạnh lùng vô tình, thế nhưng, là nàng, để cho ta có sinh mạng cùng ấm áp, nàng là cả cuộc đời này của ta, cho dù là đánh đổi bằng mạng sống, ta cũng muốn bảo vệ nàng.”

Nghe vậy, Thánh Thiên tức giận, sắc mặt tái xanh, nắm chặt hai quả đấm, sát khí cường đại lập tức lan tràn ra, tràn ngập ở khắp bầu trời.

“Ngươi muốn phản bội ta? Thánh Dạ, ngươi có biết kết cục phản bội ta không?”

“Ta biết, nhưng... Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!” Vẻ mặt Thánh Dạ không chút thay đổi nhìn chăm chú vào Thánh Thiên, cũng không sợ hãi cổ sát khí cường đại này của hắn.

Những người còn lại cũng sững sờ bởi vì biến cố này, ai có thể ngờ tới, đường đường là Điện hạ Tiên Địa, cũng sẽ lựa chọn phản bội Tiên Địa?

“Ha ha, Thánh Thiên, không biết đến cùng là ngươi đã làm chuyện gì để người người oán trách, đến nỗi ngay cả Điện hạ Tiên Địa cũng không nguyên lưu lại Tiên Địa của ngươi.” Thương Quỳnh cười to hai tiếng, trong hai tròng mắt đen bá khí có chứa sự giễu cợt rõ ràng.

Ngay cả hắn rất là lo lắng thay cho Cung Vô Y, nhưng vào loại thời khắc hã lòng hã dạ thế này, có thể nào không khinh bỉ hắn một phen thật tốt chứ?

“Nữ nhân, nàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài cho ta,“ Cung Vô Y dùng sức捏捏 bàn tay của Dạ Nhược Ly, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, tràn đầy ghen tức nói, “Xem ra, về sau ta phải một tắc không rời đi theo bên cạnh nàng, tránh cho nàng bất tri bất giác đưa tới một vài tình địch cho ta.”

Chuyển tầm mắt nhìn sang nam tử tuần mỹ bên cạnh đang mang theo vẻ ghen tức, Dạ Nhược Ly chậm rãi nhíu môi: “Yêu nghiệt, đáng về lúc chàng ghen khá ái hơn đáng về lúc chàng vô lại nhiều.”

“Khả ái?”

Nghe được hai chữ này, khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y tối sầm lại, chột câu lên đôi môi đỏ mọng, giống như yêu nghiệt cười cười: “Nương tử, nàng nói cái gì thì chính là cái đó, chỉ là, nếu không phải vì phụ vô lại một chút, sao có thể luôn lấy được trái tim của nương tử?”

“Điều này cũng đúng, nếu như không phải là chàng mặt dày mày dạn luôn đuổi theo ở phía sau ta, chỉ sợ ta rất khó chú ý tới chàng.”

Khóe miệng Cung Vô Y khẽ co rút, khi nào thì hắn trở nên không có cảm giác tồn tại như thế rồi hả? Có lẽ cũng chỉ có nữ nhân này, mới có thể để cho hắn đuổi theo một đường, cuối cùng mới thuận lợi lừa gạt trở về Ly Phong Quốc.

“Thánh Dạ!” Nắm chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen của Thánh Thiên lóe lên lửa giận, “Ngươi đã muốn bồi nàng ta cùng chết, ta liền thành toàn cho

người, để cho các người cùng nhau đi xuống hoàng tuyến, yên tâm, dù sao chúng ta vẫn có một thời gian làm thầy trò, sau đó ta sẽ lưu giữ toàn thân cho người, về phần những người khác, liền khó mà nói, ha ha ha...”

Làn gió phát qua, bạch y tung bay, lúc này sắc mặt Thánh Dạ vẫn tràn đầy lạnh lùng, cũng không bởi vì lời nói của hắn mà có cảm xúc gì.

Từ đầu tới cuối hắn đều ngăn ở trước người Dạ Nhược Ly, chưa từng di chuyển một bước, mà bởi vì hắn rời khỏi Phong Huyền Đại lục rất sớm, dĩ nhiên không biết, nữ tử bị hắn ngăn ở phía sau, đã cường đại đến mức không cần hắn bảo vệ.

“Thánh Dạ, người tránh ra, đây là trận giao chiến giữa chúng ta, người không cần tham gia vào.”

Tiếng nói nhàn nhạt chợt truyền đến từ phía sau lưng, Thánh Dạ hơi sững sờ, trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một tia kinh ngạc, khi hắn quay đầu lại, liền thấy Dạ Nhược Ly thoát khỏi bàn tay của Cung Vô Y, chậm rãi đi về phía trước.

Mà những người còn lại đều ngỡ ngàng, mọi người tại Thương Khung Giới dĩ nhiên biết thủ hạ của Dạ Nhược Ly có một Huyền Thánh đỉnh phong cường đại, lúc này thấy Huyền Thánh đỉnh phong không có tới đây, trong nội tâm cũng đã tràn đầy khản trương, ai có thể ngờ tới, thế nhưng nàng lại xông lên phía trước muốn giao chiến với Thánh Thiên.

Phải biết rằng, Thánh Thiên chính là một Huyền Thánh đỉnh phong cường giả.

Cho dù nàng đã tiến vào Phong Huyền Đại lục, nhưng trong phiên Đại lục này, cũng nán lại chỉ có ba năm thôi, ba năm nay nàng có thể có bao nhiêu thành tựu, làm sao có thể là đối thủ của Thánh Thiên?

Trong mọi người, chỉ có thần sắc của Cung Vô Y là như thường, cũng không cảm thấy có chút lo lắng nào.

Hắn là người quen biết Dạ Nhược Ly sớm nhất, hiểu rõ tính cách của Dạ Nhược Ly, chuyện không có nắm chắc, nàng kiên quyết sẽ không đi làm, huống chi, cũng chỉ có hắn biết, trong tay Dạ Nhược Ly nắm giữ chính là thần kiếm Lôi Đình.

“Nhược Ly đại sư, đám Trưởng lão Lâu gia kia, bọn họ làm gì còn chưa có tới đây vậy?” Thương Quỳnh khẽ cau mày, hắn rõ ràng là không tin, Dạ Nhược Ly có thể đánh bại thân là Huyền Thánh đỉnh phong, Thánh Thiên.

Trừ Cung Vô Y ra, có lẽ là sẽ không có người tin tưởng thực lực của nàng.

“Ta phải bọn họ đi bảo vệ thân nhân của ta rồi,” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt ngẩng đầu lên, trong hai tròng mắt đen thoáng qua một tia lãnh ý, “Còn đối phó với những thứ ngu ngốc này, một mình ta cũng đủ rồi, cần gì người khác tương trợ?”

“Hì!”

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

Nàng còn dám cuồng vọng một chút nữa không? Nàng cho rằng nàng là cái gì? Huyền Thánh cao cao tại thượng sao? Thế nhưng dám nói dựa vào lực lượng của một mình nàng, là có thể tiêu diệt những cường giả này, trong đó còn tồn tại một Huyền Thánh đỉnh phong...

Cho dù sớm biết nàng là người phách lối cuồng vọng, cũng không khỏi vì một câu nói này của nàng mà trợn tròn mắt.

“Ha ha ha,” Cảm thấy lời nói này của Dạ Nhược Ly rất buồn cười, Thánh Thiên ngửa đầu cười to hai tiếng, một lúc lâu sau, mới có thể thu lại tiếng cười, khinh thường liếc mắt nhìn đối phương, cười lạnh một tiếng, “Mẽ lạp chi châu*, cũng dám tranh giành hào quang với Nhật Nguyệt, chỉ bằng một con kiến hôi như ngươi, cũng có thể uy hiếp ta hay sao? Hôm nay, ta liền để cho ngươi biết, ý nghĩ của ngươi là cỡ nào buồn cười.”

*mẽ lạp chi châu: mẽ lạp ~ hạt gạo, châu ~ viên châu ngọc

Dạ Nhược Ly cũng không tức giận, thân nhiên nói: “Có buồn cười hay không, kế tiếp mới có thể biết, không phải sao?”

Một câu nói lạnh nhạt như gió, nhưng lại cứ cố tình cắt gấu đi một tia phách lối bá khí, vào thời khắc này, cho dù là ai cũng có thể phát hiện ra, thần thái bá chủ bề ngễ thiên hạ này trong mắt Dạ Nhược Ly.

Thần thái bá chủ như thế, lại khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác nàng có thể chiến thắng Thánh Thiên...

Lúc tất cả mọi người đang nhìn chăm chú, Dạ Nhược Ly giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, trong nháy mắt, Lôi Đình kiếm phát ra vô số thiểm lói, nặng nề đánh về phía Tiên Địa ở trước mặt, ngay sau đó, trên thân kiếm tràn ra một cỗ uy áp cường đại, mây đen giăng đầy bao phủ khắp bầu trời...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 31: Huyền Thánh đỉnh phong thảo chạy thực mạng

“Rầm!”

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời, sấm sét vang dội, vô số tia chớp ầm ầm rơi xuống, rơi vào trong đám người. Trong phút chốc, tất cả chúng nhân Tiên Địa đều ngã xuống, từng trận từng trận mùi khét lẹt truyền ra từ trong đó, bay lên không trung, mãi thật lâu mà chưa tiêu tan.

Khi chú ý tới cảnh tượng trong trận chiến, mọi người đều là trợn mắt há hốc mồm, một trận cảm giác rợn cả tóc gáy lan khắp toàn thân.

Biến thái, thật sự quá biến thái, nàng chỉ là dùng một chiêu, sẽ để cho cả Tiên Địa toàn quân bị diệt? Đây... chuyện này con mẹ nó vẫn là người có thể làm được sao?

Cho dù là ba tháng trước, thế lực Tiên Địa thiếu chút nữa liền bị Cung Vô Y hủy không còn một mống, mà trải qua mấy ngày chiến đấu, cũng có thương vong, có thể còn tồn tại ở trong loại nguy cơ này, há có thể là con kiến hôi?

Thế nhưng, nàng chỉ dùng một chiêu, liền để cho mọi người, trừ Thánh Thiên ra, tất cả đều bị mệnh tang nơi hoàng tuyền...

Thật may người nữ tử này ở nhất phương với bọn họ, nếu không, sẽ bị tiêu diệt chính là Thương Khung Giới bọn họ.

“Điều này sao có thể?” Thánh Thiên kinh ngạc lui về phía sau hai bước, khuôn mặt anh tuấn trong nháy mắt liền tái nhợt không còn màu sắc, hai mắt đờ đẫn nhìn chăm chú vào chỗ không xa kia, là Dạ Nhược Ly cầm trong tay Lôi Đình kiếm.

Lôi điện màu tím vòng quanh người của nữ tử, nhưng lại có một cảm giác chấn động lòng người.

Thánh Thiên hung hăng nuốt nước miếng một cái, mặc dù hần cũng có thể dễ dàng giết mọi người trong nháy mắt, nhưng là, chẳng biết tại sao, hần lại cảm nhận được một cỗ cảm giác làm cho lòng người kinh sợ từ trên thanh kiếm ở trong tay Dạ Nhược Ly.

Hần đã là Huyền Thánh đỉnh phong, thanh kiếm có thể làm cho hần sợ hãi, chẳng lẽ trong tay nàng cầm là thần khí trong truyền thuyết?

Cả người chột run lên, trong mắt Thánh Thiên thoáng qua một tia tham lam cùng tình thế bất buộc: “Hừ, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn giao thanh kiếm trong tay ngươi cho ta, với thực lực của ngươi, hoàn toàn không xứng có được nó, nó chỉ có thể phát huy uy lực lớn nhất khi ở trong tay một Huyền Thánh đỉnh phong như ta, cho ngươi cũng chỉ là lãng phí, cho nên, vì không lãng phí bảo vật bậc này, ngươi nhất định phải giao ra đây!”

Vươn tay về phía Dạ Nhược Ly, Thánh Thiên cao ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt, tựa hồ như là hần thật sự suy tính cho Lôi Đình kiếm, không muốn để cho nó bị mai một như thế.

Theo ý Thánh Thiên, tuy Lôi Đình kiếm là thần kiếm, cũng cần phải nhìn xem thực lực của kẻ có được nó, vì vậy, coi như Dạ Nhược Ly đạt được Lôi Đình kiếm, cũng không thể dựa vào đó mà đã thương Huyền Thánh đỉnh phong như hần.

“Ngươi muốn kiếm của ta sao? Tốt, vậy ngươi phải tiếp được...”

Dạ Nhược Ly không suy nghĩ chút nào, liền giơ kiếm trong tay lên, dùng sức ném về phía Thánh Thiên.

Tất cả mọi người đều sững sờ bởi vì động tác của nàng, ai cũng chưa từng ngờ tới, nàng sẽ dễ dàng giao thanh kiếm cho Thánh Thiên, điều này không giống tác phong trước sau như một của nàng, chẳng lẽ là nàng sợ Thánh Thiên? Điều này hoàn toàn không thể nào!

“Ha ha, coi như ngươi thức thời.”

Thánh Thiên ngửa đầu cười to, vậy mà, tiếng cười cũng không có kéo dài bao lâu, liền dừng lại, vẻ mặt sợ hãi nhìn chăm chú vào thanh lôi kiếm màu tím lao nhanh tới, thân thể không nhịn được run rẩy.

Lôi Đình kiếm lấy khí thế sét đánh xẹt qua hư không, thân kiếm tản mát ra tiếng xé gió mãnh liệt, chẳng biết tại sao, Thánh Thiên có thể cảm nhận được một tia khinh thường cùng chán ghét từ trong thanh kiếm kia.

Thần kiếm cũng có tâm tình sao? Điều này sao có thể? Nhất định là hần nghe nhầm rồi...

Vô luận như thế nào, dựa vào thâm niên của Thánh Thiên, vẫn chưa từng có tiếp xúc với những thứ đồ này, dĩ nhiên cũng không biết, vũ khí đạt tới Thần cấp, sẽ có được suy nghĩ của mình, mà Siêu Thần khí, là có thể tự sinh ra khí linh, nếu là vũ khí cấp bậc Chí Tôn, liền có thể giống như Huyền thú hoặc là con người, không khác với người bình thường.

“Rống!”

Gần đập vào trước mắt, Lôi Đình kiếm tựa hồ như hóa thành một đầu Lôi Long màu tím, phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, đuôi rồng quét

ngang qua, thân thể khổng lồ hung hăng đung vào Thánh Thiên.

“Àm àm àm!”

Vào thời khắc này, trời đất mù mịt, không nhìn thấy mặt trời mặt trăng đâu.

Dur ba cường đại khuếch tán ra, lan đến người chung quanh, mặc dù không phải là đánh về phía bọn họ, vậy mà, những người bị liên lụy kia cũng cảm thấy một cỗ áp bách làm cho người ta hít thở không thông.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Bụi bặm tràn ngập dưới ngọn núi, một tiếng ho khan vang lên ở dưới bầu trời an tĩnh khác thường này.

Bụi đất đầy trời chậm rãi tản đi, bóng dáng nhếch nhác của Thánh Thiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, hẳn lúc này, rốt cuộc cũng không còn vinh quang như lúc đầu nữa, một đầu tóc rối bời giống hệt như tổ chim, lung lay lao đảo đi ra.

“Hi hi!”

Thánh Thiên phun ra một ngụm máu tươi, lau chùi vết máu nơi khóe miệng, hai mắt ngoan độc nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

“Chưa chết sao?” Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, trong mắt lặng lẽ lướt qua một tia kinh ngạc, nàng rất là rõ ràng uy lực của Lôi Đình kiếm, Thánh Thiên này, thế nhưng lại có bản lĩnh ngăn cản được?

Mà so sánh với Dạ Nhược Ly, rõ ràng là những người khác lại càng khiếp sợ hơn.

Nàng có thể đã thương Huyền Thánh đình phong cường giả? Đây... chuyện này cũng con mẹ nó quá biến thái đi? Mặc dù nàng có thanh kiếm uy lực cường đại này, nhưng nếu bản thân không có thực lực, dù cho có vũ khí cường đại hơn nữa cũng không có tác dụng.

“Ha ha, xú nha đầu, ngươi thế nhưng lại có thể đã thương ta, ngươi sẽ trả giá thật lớn vì chuyện ngày hôm nay, ha ha ha...” Lại phun ra một ngụm máu đen lần nữa, Thánh Thiên cất tiếng cười to, hai con ngươi oán độc quét về phía Dạ Nhược Ly, bên trong có chứa sát khí không che giấu chút nào.

Chợt, hắn liếc mắt nhìn Thánh Dạ, thất vọng, bị thương, tức giận xẹt qua trong mắt.

“Thánh Dạ, nếu lựa chọn phản bội ta, nhất định phải thừa nhận được cái giá thật lớn cho sự phản bội, hôm nay ta liền bỏ qua cho các ngươi trước, chẳng qua là rất nhanh thôi, sẽ chính là ngày chết của các ngươi!”

Dứt lời, thân thể Thánh Thiên hướng mặt đất bỏ chạy, trong chớp mắt đã chui vào trong lòng đất, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Dạ Nhược Ly khẽ nhún mày, vươn tay ra, Lôi Đình kiếm nhanh chóng bay vào trong lòng bàn tay của nàng, sau đó nàng giơ thanh kiếm lên cao, vô số lôi điện âm âm rơi xuống, lấy khí thể sấm sét bắn vào mặt đất.

Ở chỗ mấy chục mét dưới lòng đất, Thánh Thiên nắm thật chặt quả đấm, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ngoan lệ: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn, ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, chờ lần sau ta quay về thì chính là ngày chết của bọn họ!”

Nhưng vào giờ phút này, mấy đạo lôi điện từ trên bầu trời rơi xuống, mang theo uy áp không thể địch nổi, đánh xuống chính xác ở trên người Thánh Thiên.

“Hi hi!”

Thánh Thiên mở to miệng ra, trong miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, hắn nhìn lôi điện đánh tới lần nữa, trên mặt hiện rõ vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao có thể? Ta cũng đã chạy trốn tới đây rồi, làm sao nàng còn có thể công kích đến ta? Không được, ta không thể trì hoãn một chút nào nữa, nếu không phải là sự phụ lưu lại cái áo bào trắng này, sợ rằng một kích vừa rồi cũng đã lấy mạng của ta rồi, hơn nữa, Tiên Địa cũng không trở về, trước khi sự phụ đi, từng nói với ta rằng, nếu như Tiên Địa gặp phải nguy nan không có cách nào giải quyết, hãy dùng cái lệnh bài hắn lưu lại kia, mặc dù không biết lệnh bài là vật gì, thế nhưng, có lẽ đó là một phương pháp...”

Ánh mắt chợt lóe lên, Thánh Thiên không băn khoăn về những tia lôi điện kia nữa, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía trước.

Thương Khung Giới, Thánh Dạ, Dạ Nhược Ly, các ngươi chờ đó, sớm muộn cũng có một ngày, Thánh Thiên ta sẽ trở về lần nữa, lúc đó sẽ để cho các ngươi biết, kết cục phải nhận lấy khi đối địch với ta!

Mây đen giăng đầy khắp bầu trời, tay Dạ Nhược Ly cầm Lôi Đình kiếm, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm mặt đất.

“Nhược Ly đại sư, như thế nào?” Thương Quỳnh tiến đến phía trước, thần sắc cung kính hỏi.

Nếu ban đầu, là bởi vì liên quan đến Thiên Lưu, Thương Quỳnh mới có thể tôn kính nàng, vậy mà hiện giờ, Dạ Nhược Ly đã có đủ thực lực để người đời kính ngưỡng, vô luận là tu luyện, hay là luyện đan thuật, nàng đáng được xưng là một biến thái.

“Chạy rồi.”

Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, bắt đầu đi thở dài một hơi, nàng chưa từng ngờ tới Thánh Thiên sẽ biết thuật độn thổ, cho nên chưa chuẩn bị đầy đủ, để cho hần chui chỗ trống.

Mặc dù không có đánh chết Thánh Thiên, thế nhưng, lúc mọi người nhìn lại, một Thánh Thiên thật sự là không gây ra nổi sóng gió gì, như vậy, âm mưu xưng bá Đại lục của Tiên Địa, đã hoàn toàn tan rã.

Cái tin tức tốt này, rất nhanh liền truyền khắp cả Thương Khung Giới, bao gồm cả thực lực chấn động lòng người của Dạ Nhược Ly, trở thành đề tài nói chuyện nơi trà dư tửu hậu ở Thương Khung Giới.

Hiện giờ ở Thương Khung Giới, dù là không biết Giới Chủ tên gì, cũng sẽ biết cái tên Dạ Nhược Ly này. Nếu như người nói người không biết Dạ Nhược Ly, không thể nghi ngờ là sẽ dẫn tới người khác khinh bỉ.

Ngay cả nàng cũng không biết, người còn không biết xấu hổ tiếp tục lẫn vào ở Thương Khung Giới? Đây quả thực là làm cho Thương Khung Giới mất thể diện...

Mấy ngày sau, Hòa Viêm cùng Hàn Phong đồng thời trở lại, hơn nữa tìm về dược liệu để luyện chế đan dược, Dạ Nhược Ly rốt cuộc có thể bắt tay vào luyện chế đan dược giúp Hòa Vũ Sa khôi phục thực lực.

Sau khi Hòa Vũ Sa dùng đan dược, chẳng những khôi phục thực lực ngày trước, hơn nữa, dựa vào đó mà đột phá tới Huyền Tôn, còn Thiên Lư bị trọng thương, cũng dưới sự giúp đỡ của Dạ Nhược Ly mà khôi phục.

“A a a! Các người thả ta ra, mau thả ta ra!”

Lúc này, trong một gian địa lao tại Thánh Huyền sơn, hai tay nữ tử bị giam cầm ở trên mặt tường, dưới đầu tóc rối bời mơ hồ lộ ra một đôi mắt oán độc, một bộ phận sam đã sứt rách nát không chịu nổi, lộ ra vết thương chồng chất trên thân thể.

Hơn ba tháng rồi, hơn ba tháng này tới nay, nàng vẫn bị giam ở chỗ này, ngày ngày nhận lấy hành hạ không phải người có thể chịu được, mấy lần muốn chết, cũng không có chết thành công.

Tại sao, tại sao Vô Y sư huynh lại đối xử với nàng như thế? Nàng bỏ thuốc hần, cũng chỉ là vì quá yêu hần thôi, chẳng lẽ yêu một người cũng sai sao?

Không, nàng không sai, sai chính là nữ nhân kia, nếu như không phải là nàng quyến rũ Vô Y sư huynh, Vô Y sư huynh quyết sẽ không đối xử với nàng như thế, cho nên nói đến cùng, đều là nữ nhân kia sai!

“Dạ Nhược Ly!” Nữ tử mặc phấn sam cắn môi thật chặt, trong hai tròng mắt phát ra một cỗ oán hận cùng sát khí, “Nếu như ta có thể còn sống đi ra ngoài, ta nhất định sẽ để cho người chết không có chỗ chôn!”

Ngay vào lúc này, cánh cửa địa lao từ từ mở ra, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào, nữ tử theo bản năng dùng tóc ngăn trở ánh mặt trời, chờ sau khi thích ứng được với cường độ của ánh mặt trời, mới khẽ ngẩng đầu lên.

Hắc y xẹt qua, nam tử mạnh mẽ vượt qua bậc thang, hai tròng mắt đen lãnh khốc hờ hững nhìn chăm chú vào nữ tử mặc phấn sam.

Diện mạo nam nhân này anh tuấn, hình dáng giống như tác phẩm điêu khắc, một bộ hắc y bao bọc thân hình vô cùng kiện mỹ, rất khác biệt với Cung Vô Y yêu nghiệt, trên người hần tán ra một cỗ khí tức lãnh khốc.

“Thương sư huynh?” Ánh mắt của nữ tử mặc phấn sam sáng lên, trong mắt xẹt qua một tia hy vọng, “Thương sư huynh, huynh tới cứu ta sao?”

“Người đã quên, lời nói lúc đầu ta đã nói với người sao?”

Tiếng nói lãnh khốc vô tình, khiến nữ tử mặc phấn sam rung mình một cái, sợ hãi ngưng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Hoàng Viêm Thương bước nhanh đến phía trước, bàn tay to bóp cái cổ của nữ tử thật chặt, giọng nói lãnh khốc vang lên lần nữa: “Người muốn giết chết nàng sao? Vậy ta cũng thật muốn nhìn một chút, người có bản lĩnh gì, để cho nàng chết không có chỗ chôn!”

“Thương... Thương sư huynh, mới vừa rồi, ta chỉ là nói chơi, ta...”

Sắc mặt nữ tử mặc phấn sam xanh mét, nhưng lại không có chút sức lực phản kháng nào, nàng không hề nghi ngờ, Hoàng Viêm Thương sẽ lập tức kết liễu tính mạng của nàng, dù cho mấy ngày nay nàng sống không bằng chết, nhưng lúc thật sự sẽ chết thì lại vô cùng sợ hãi.

Nữ nhân kia, rốt cuộc có bản lĩnh gì? Vì sao Vô Y sư huynh yêu nàng, mà Thương sư huynh cũng bảo hộ nàng như thế?

“Cho dù người có cái ý nghĩ này, cũng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thực hiện,” hai tròng mắt đen lãnh khốc xẹt qua nữ tử mặc phấn sam đang hoảng sợ trước mặt, Hoàng Viêm Thương không khỏi cười lạnh một tiếng, nói, “Ta tới đây, chính là vì nói cho người biết, người vĩnh viễn không thể so sánh với nàng, bởi vì thực lực hiện giờ của nàng, đã đến Huyền Thánh, mà thân là Huyền Thánh đỉnh phong, Tiên Đế Thánh Thiên, bị một kiếm của nàng bức cho đến mức nhếch nhác, còn chạy trốn thực mạng.”

Thân thể mềm mại khẽ run lên, nữ tử mặc phấn sam tròn to hai mắt, tiếng nói bén nhọn vang dội ở trong địa lao âm u.

“Không, không thể nào!”

Huyền Thánh? Nàng thể nào lại là Huyền Thánh?

“Ngươi cho rằng, ta có cần thiết phải lừa gạt ngươi hay không?” Sắc mặt Hoàng Viêm Thương lãnh khốc nhìn nữ tử mặc phấn sam, tầm mắt của hắn chậm rãi dời về phía những dụng cụ tra tấn ở bên cạnh.

“Từ vị ba tháng qua thế nào hả? Sự đệ kia của ta thật đúng là ngoan độc, ngay cả một nữ tử cũng không tiếc mà xử phạt tàn nhẫn như vậy, sau đó, ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, để cho ngươi thoát khỏi những đau đớn kia, ngươi nên cảm tạ ta.”

“Thương sư huynh, huynh muốn làm gì?” Nữ tử mặc phấn sam dùng sức vùng vẫy giãy thoát khỏi xích sắt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, “Không, ta không muốn chết, cho dù huynh giết ta, nàng cũng sẽ không cảm kích huynh, nàng chỉ sẽ cảm kích Vô Y sư huynh, Thương sư huynh, ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, sau này ta sẽ không thù hận nàng nữa, ta cầu xin huynh, cầu xin huynh bỏ qua cho ta đi.”

Những dụng cụ tra tấn này đã để cho nàng sống không bằng chết, nhưng ít nhất nàng còn sống, chỉ cần nàng còn sống liền sẽ còn có cơ hội, nếu như chết rồi, vậy thì đại biểu không có cái gì hết...

Coi nhẹ ánh mắt khản cầu của nữ tử mặc phấn sam, bàn tay của Hoàng Viêm Thương nhẹ nhàng rơi vào trên một vỏ kiếm, dưới ánh mắt sợ hãi của nữ tử, vỏ mặt hắn lãnh khốc rút trường kiếm ra, mũi kiếm sắc bén tấn ra hàn mang hung hăng đâm về phía lồng ngực của nữ tử.

“Phốc!”

Máu đỏ tươi phun ra, nữ tử mặc phấn sam tròn to hai mắt từ từ mất đi tiêu cự, bởi vì hoảng sợ, cả cái khuôn mặt cũng vắn vẹo lại cùng một chỗ, lộ vẻ cực kỳ dữ tợn cùng kinh khủng.

Rút trường kiếm ra, cắm kiếm vào vỏ, Hoàng Viêm Thương không biến sắc quay người rời đi, phảng phất như thứ hắn giết mới vừa rồi cũng không phải là người, mà chỉ là một con kiến hôi không đáng kể.

Quả thật, với hắn mà nói, loại người giống như nàng ta, cũng không khác gì con kiến hôi.

Ánh trăng bao phủ khắp Thánh Huyền sơn, luôn có một cảm giác thần thánh không cách nào miêu tả được.

Sau khi Hoàng Viêm Thương rời khỏi địa lao, liền đi về phía gian phòng của Dạ Nhược Ly, chỉ là, hắn mới vừa đi được nửa đường, liền đụng phải Dạ Nhược Ly đi tới trước mặt, lập tức, vô số loại cảm xúc xẹt qua trong hai tròng mắt lãnh khốc kia.

Nếu nói, lúc đầu đến gần nàng, là muốn đạt được sự tương trợ của nàng, kế tiếp là vì để cho Cung Vô Y bị thương, mới có thể bày mưu, để phá hư tình cảm của bọn họ, hiện giờ, trong ba tháng lúc nàng rời đi, hắn nghĩ tới rất nhiều rất nhiều...

Chỉ là hắn hiểu được, từ lúc mình bày mưu cho người khác, thì đời này kiếp này, cũng khó có thể nhận được sự tha thứ của nàng.

Nắm chặt quả đấm, Hoàng Viêm Thương trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là lấy hết dũng khí, đi về phía chỗ nữ tử không xa.

Con đường phía trước chợt bị người chặn lại, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, trên mặt thoáng qua vẻ không kiên nhẫn, nhìn cũng không nhìn đối phương một cái, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Hoàng Viêm Thương ngẩng nhìn nữ tử trước mặt, tình cảm nhân nhạt lay động ở đáy mắt: “Ta muốn nói chuyện với ngươi một chút.”

“Ngươi cho là, giữa ta với ngươi còn có chuyện gì đáng nói hay sao?”

Ngay từ đầu, Dạ Nhược Ly liền không có hảo cảm với Hoàng Viêm Thương, huống chi hắn lại càng thêm phạm phải sai lầm không thể bù đắp, nếu không phải những chuyện gần đây thật sự quá nhiều, cũng là lúc nàng tính sổ với hắn.

Rũ mắt xuống, Hoàng Viêm Thương không để ý đến phản ứng của Dạ Nhược Ly, ngược lại là tự nói ra mục đích của bản thân: “Năm ta mới vừa tròn năm tuổi, tất cả thân nhân đều bị giết ở ngay trước mặt ta, hung thủ chính là Hộ pháp Tiên Địa, lúc ấy, đúng lúc sư phụ đi ngang qua, cứu lấy người còn sót lại, đó chính là ta, mang về Thương Khung Giới, thu làm đồ đệ.”

“Từ nhỏ tới lớn, mục tiêu của ta chính là vượt qua mọi người, chỉ có như thế, ta mới có năng lực báo thù cho thân nhân, nhưng sau đó, Cung Vô Y xuất hiện...”

Cười khổ một tiếng, Hoàng Viêm Thương ngưng mắt nhìn bầu trời, trong hai tròng mắt đen lãnh khốc xẹt qua một tia không cam lòng: “Bởi vì thiên phú của hắn siêu cường, sư phụ rất nhanh liền tuyên bố hắn là người thừa kế Thương Khung Giới, Cung Vô Y hắn có cái gì? Chỉ là thiên phú siêu nhiên thôi, nhưng cố gắng của ta, sao lại bị gạt bỏ chứ? Thậm chí ngay cả tư cách để tranh đoạt ta cũng không có, bắt đầu từ lúc đó, ta liền thề, nhất định phải đạt được vị trí người thừa kế Thương Khung Giới, chỉ có ngồi lên vị trí này, ta mới có thể tuyên chiến với Tiên Địa!”

Siết thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt của Hoàng Viêm Thương tràn đầy thù hận: “Nếu Tiên Địa diệt cả nhà ta, ta cũng muốn bọn họ không được an bình! Cho nên, ta mới trăm phương nghìn kế, muốn diệt trừ Cung Vô Y.”

Theo lời Hoàng Viêm Thương kể xong, ánh trăng bao phủ khắp các lối đi, lại an tĩnh lần nữa.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hai tròng mắt đen lộ ra hờ hững: “Người đang kiếm cớ cho sự ghen tỵ của người, thiên phú của yêu nghiệt không tệ, nhưng nếu không cố gắng, mặc kệ hắn có là thiên tài, cũng chỉ là một phế vật, mà người có dã tâm cùng thù hận, đó là chuyện của người, đời này, người kiêu ngạo làm ra chuyện sai lầm, chính là muốn đả thương hắn!”

Cảm nhận được sát khí trên người Dạ Nhược Ly, Hoàng Viêm Thương càng thêm nắm thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen hiện ra một tia đau đớn: “Đối với người, Cung Vô Y thật sự quan trọng như thế sao?”

“Đúng vậy.”

Hai chữ này, hung hăng đánh vào trong lòng Hoàng Viêm Thương, hắn hít sâu một hơi, hỏi: “Nếu như ta biết người trước Cung Vô Y, ta cũng sẽ có cơ hội, phải không?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly kinh ngạc nhìn Hoàng Viêm Thương: “Quyết sẽ không có, trừ yêu nghiệt ra, bất luận kẻ nào cũng sẽ không có cơ hội, bởi vì, nam nhân giống như yêu nghiệt, trên Đại lục, sẽ không bao giờ tìm ra người thứ hai.”

Bỏ lại lời này, Dạ Nhược Ly vòng qua bên cạnh Hoàng Viêm Thương, trực tiếp rời đi, không liếc mắt nhìn hắn một cái, với nàng mà nói, vô luận thân thể của Hoàng Viêm Thương thâm đến cỡ nào, cũng không liên quan tới nàng.

Nàng quan tâm, chỉ có một Cung Vô Y mà thôi...

Đưa mắt nhìn theo Dạ Nhược Ly rời đi, Hoàng Viêm Thương cũng không có dây dưa nhiều, thế nhưng trong hai tròng mắt đen lãnh khốc kia, lại không che giấu đi đau đớn cùng không cam lòng.

“Cung Vô Y, chẳng lẽ, ta thật sự không bằng người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chương 32: Huyền Thần cường giả đến

“Oanh!”

“Ầm ầm ầm!”

Dưới bầu trời màu xám tro, vô số Huyền khí xoay xung quanh người nam tử, cuồng phong thổi qua, một bộ hồng y khẽ tung bay trong gió, lúc nam tử mở mắt ra, bên cạnh liền truyền đến một tiếng nói dễ nghe.

“Yêu nghiệt, chúc mừng chàng đột phá đến Huyền Thánh đỉnh phong.”

Nam tử chậm rãi đứng dậy, mắt phượng rơi vào trên người trước mặt, khóe môi giờ lên độ cong mê người, hắn cất bước tiến lên, duỗi một cánh tay ra, ôm lấy nữ tử vào lòng.

“Tiểu Dạ Nhi, đây phải cảm tạ nàng, không có Thanh Minh Phủ của nàng, ta sao có thể dễ dàng đột phá? Nói đi, nàng muốn ta cảm tạ nàng thế nào? Nếu không... Tới nay, để cho vị phu tột hậu hạ nàng, như thế nào?”

Hơi thở ấm áp truyền vào chóp mũi, mang theo một tia mập mờ, khiến cho Dạ Nhược Ly rất là có chút không thích ứng, chẳng qua, nghĩ đến mình đã quyết định toàn thân toàn ý tiếp nhận hắn, vì vậy, cũng không thoát khỏi cái ôm của Cung Vô Y.

“Yêu nghiệt, về Hoàng Viêm Thương, chàng muốn xử lý hắn thế nào?”

Nhắc tới người này, nụ cười bên môi Cung Vô Y dần dần thu lại, khe nhủ hai lông mày tinh tế lại, trên dung nhan của yêu nghiệt dường như thoáng qua một tia âm trầm: “Hiện tại kẻ địch chủ yếu nhất của chúng ta là Thánh Thiên, về phần Hoàng Viêm Thương, thật sự quá bé không đáng kể, không gây ra nổi phong ba gì lớn, cho nên, chờ sau khi giải quyết tất cả mọi chuyện, ta sẽ tính toán rõ ràng từng món nợ những năm gần đây với hắn.”

Trước đây không lâu, Thương Quỳnh tự mình dẫn người tới Tiên Địa, hủy đi Tiên Địa chi trong chốc lát, Đan Thanh Thiên trốn trên lãnh thổ Tiên Địa cũng bị bắt trở lại, chờ đợi hắn, chính là hình phạt nghiêm khắc nhất Thương Khung Giới.

Vậy mà, Thánh Thiên chật vật chạy thực mạng, vẫn không thấy tung tích như cũ, phảng phất như đã biến mất khỏi thế gian.

“Tiểu Dạ Nhi, nàng đang nói sang chuyện khác đó?” Cung Vô Y ôm lấy nữ tử trong ngực thật chặt, rũ mắt xuống, giọng nói mang theo mập mờ chậm rãi

vang lên dưới bầu trời màu xám tro, “Lần trước là bất đắc dĩ, không thương lượng với nàng đã cưỡng ép bái đường, lần này, ta dự định trả cho nàng một đại hôn không bao giờ có, Tiểu Dạ Nhi, nàng liền theo ta đi, ta không muốn lại tiếp tục chờ đợi.”

Nói xong lời này, trên mặt Cung Vô Y chợt tràn đầy khăn trương, chỉ sợ Dạ Nhược Ly sẽ cự tuyệt hẳn.

Thế nhưng, dưới ánh mắt mong chờ và khăn trương của hắn, Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu một cái.

“Tiểu Dạ Nhi, nàng bằng lòng gả cho ta?” Cung Vô Y đè lại bả vai của Dạ Nhược Ly thật chặt, cả người đều kích động thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, “Ta không phải nằm mơ đúng không? Ta rốt cuộc có thể chân chính trở thành vị hôn phu của nàng rồi.”

Mặc dù hai người đã bái đường, nhưng lần đó, hắn hoàn toàn là hoàn thành dưới tình huống đối phương tâm bất cam tình bất nguyện*, khác nhau rất lớn với lần này, Cung Vô Y không thể nào không kích động.

*tâm bất cam tình bất nguyện: ý chỉ Dạ Nhược Ly không cam lòng cũng không có tình cảm với Cung Vô Y

“Khụ khụ, “Phong Thần nhìn hồi lâu, rốt cuộc chịu đựng không nổi, ho khan hai tiếng, cắt đứt lời nói giữa hai người, “Các người muốn nói chuyện yêu đương, có thể tìm một chỗ không người, ân ái trước mặt mọi người, để cho những người độc thân như chúng ta làm sao chịu nổi? Còn người nữa...”

Mắt đẹp quét qua Cung Vô Y, Phong Thần khẽ hất cái cằm lên, hừ lạnh một tiếng: “Đừng tưởng rằng liền dễ dàng có thể lừa gạt đệ tử của ta như vậy, nếu từ nay về sau người dám liếc mắt nhìn những nữ tử khác một cái, nàng không nỡ động thủ, ta liền thay nàng móc mắt của người, để cho nửa đời sau của người đều không thể đi nhìn những nữ nhân khác!”

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, im lặng nhìn chăm chú vào Phong Thần.

Ở trong mắt nàng, tính tình của Phong Thần từ trước đến giờ rất nhu hòa, lại không nghĩ rằng, cũng có một mặt buru hân như vậy.

Trong lúc lơ đãng, Dạ Nhược Ly nhớ tới nam tử đã vứt bỏ Phong Thần. Nếu để cho nam nhân kia rơi vào trong tay Phong Thần, nghiêm nhiên có thể tượng trưng được kết cục bi thảm của hắn.

“Nếu như ta liếc mắt nhìn những nữ nhân khác một cái, không làm phiền người động thủ, tự ta sẽ phế bỏ đôi mắt này, “Khóe môi Cung Vô Y cong lên, tầm mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong đôi mắt phượng mang theo một tia kiên định cùng ôn nhu, “Đôi này kiếp này, trừ Tiểu Dạ Nhi ra, lại có người nào có thể vào được mắt của ta?”

Nếu không phải biết Phong Thần là quan tâm Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y quyết không cho phép nàng khiêu khích ba lần bốn lượt, cho dù thực lực của nàng mạnh hơn hắn rất nhiều. Chẳng qua, chính bởi vì nàng là sư phụ của Dạ Nhược Ly, hắn mới có thể dễ dàng tha thứ.

Dù sao, hắn có thể cảm nhận được Phong Thần trân trọng bảo vệ Dạ Nhược Ly, có được một sư phụ như thế, đó là nàng may mắn.

Sau khi rời khỏi Thanh Minh Phủ, Cung Vô Y liền truyền ra tin tức hai người sắp thành thân, ngay lập tức, chấn động khắp Đại lục, vậy mà, người được mời, ai cũng không dám chậm trễ, vội vàng thu dọn hành lý đi về phía Thương Khung Giới.

Lúc này, ở chỗ sâu trong một sơn động, nam tử dè dặt cẩn thận lấy một bài vị từ trong vạt áo ra, ngón tay chạm nhẹ vào trên bài vị đó, chợt khuôn mặt hiện lên nụ cười oán độc.

“Thương Khung Giới, Dạ Nhược Ly, Thánh Thiên ta quyết sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bàn tay vừa dùng lực, bài vị liền hóa thành mảnh vụn ở trong tay của hắn, một lát sau, sơn động vẫn an tĩnh như thường như cũ, hắn không khỏi khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, khẽ nhủ thầm: “Kỳ quái, vì sao không xảy ra chuyện gì hết vậy?”

Tiếng nói mới vừa rơi xuống, một bóng dáng chậm rãi hiện ra bóng dáng ở trước mặt hắn, theo đó chính là một đạo hư vô mờ mịt nhưng lại lộ ra một tiếng nói uy nghiêm.

“Thiên Nhi, người cuối cùng vẫn dùng vật ta cho người, chẳng lẽ Tiên Địa sắp xảy ra tai họa bị hủy diệt?”

Tiếng nói này, với Thánh Thiên mà nói, không thể quen thuộc hơn nữa, hắn không kiềm chế được há to miệng, về mặt đồ dẫn nhìn lão giả xuất hiện trong hư không: “Sư... Sư phụ, tại sao người lại ở chỗ này? Ta còn tưởng rằng, người đã về cõi tiên rồi...”

Lão giả đứng ở trước mặt Thánh Thiên, thần sắc uy nghiêm, giữa hai lông mày của lão giả có chứa một tia cao ngạo, về mặt hắn lạnh nhạt quét mắt nhìn Thánh Thiên, hờ hững mở miệng: “Thiên Nhi, sao người lại chột vật như vậy? Những năm này ta không có ở đây, Tiên Địa đã sa sút đến bước này rồi sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, người nói với ta đi.”

Lúc này, Thánh Thiên đã không còn tâm tình hỏi thăm những năm này lão giả đi đâu, mà là kể ra tất cả mọi chuyện được thêm mắm thêm muối trong khoảng thời gian này, mặc dù hắn chưa thêm mắm thêm muối nhiều, nhưng sau khi nghe đến hai chữ thần khí này, ánh mắt của lão giả đột nhiên sáng lên.

“Người nói là thật sao, trong tay nữ tử kia, thật sự có thần khí?”

“Đúng vậy, “Thánh Thiên khẳng định gật đầu một cái, khinh thường nói, “Nếu như không phải dựa vào thần khí, chỉ bằng phế vật kia, làm sao có thể đã

thương đường đường là Huyền Thánh cường giả ta chứ? Nhớ tới ba tháng trước, thực lực của nàng cũng chỉ là đột phá đến Huyền Tôn, hiện giờ đã qua ba tháng, tôi đa cũng chỉ là một trung cấp.”

“Không ngờ tới, tại phiên Đại lục nhỏ này, thế nhưng lại có người có được thần khí, phải biết rằng, cho dù là hai phiên địa phương Phong Vực cùng Thần Chi Đại lục kia, thần khí đã ít lại càng ít.”

Phong Vực, Thần Chi Đại lục?

Thánh Thiên hơi ngần ra, ánh mắt nghi hoặc hướng về phía lão giả.

“Thiên Nhi, có một việc ngươi đã đoán sai rồi, thực lực của nữ tử kia cũng không phải là Huyền Tôn, bởi vì Huyền Tôn, coi như có nắm giữ thần khí, cũng không thể đã thương được Huyền Thánh đỉnh phong.”

Lão giả lắc đầu một cái, giọng nói hư vô mờ mịt dù sao vẫn làm cho người ta có một cảm giác không chân thật.

“Cái gì? Không phải là Huyền Tôn, chẳng lẽ nàng chính là Huyền Thánh hay sao?” Thánh Thiên tròn to hai mắt, vẻ mặt kinh sợ nói, “Làm sao có thể, mới có ba tháng thôi, làm sao nàng có thể đột phá đến Huyền Thánh? Đúng rồi, nhất định là nàng tiến vào phiên không gian kia, nhưng dù cho như thế, thiên phú của nàng cũng quá biến thái rồi.”

Tại sao Đại lục này sẽ có một người biến thái như thế? Huống chi, cái tên biến thái này còn có thuật luyện đan không người nào địch nổi...

“Ha ha, Thiên Nhi, chúng ta đi thôi, cho dù nàng là Huyền Thánh, cũng nắm giữ thần khí thì như thế nào? Lão phu đã sớm thành thần, giết nàng giống như là đơn giản giết chết một con kiến vậy, chỉ là Huyền Thánh con kiến hôi, hoàn toàn không xứng có được thần khí, thần vật giống như thần khí vậy, cũng chỉ có thần mới có tư cách có được.”

Lời của lão giả lạnh nhạt phiêu miểu, lại tựa như tảng đá hung hăng đánh vào trong lòng Thánh Thiên.

Khó trách nhiều năm trước sư phụ đột nhiên biến mất, thì ra là hắn đã thành thần, hơn nữa, không phải thần là tồn tại trong truyền thuyết sao? Minh thật may mắn biết bao, có thể nhìn thấy Huyền Thần?

Nghĩ đến đây, Thánh Thiên liền có một kích động ngửa mặt lên trời cười to.

Có Huyền Thần làm chỗ dựa, cần gì phải sợ hãi những người phạm tặc kia? Hừ, chắc hẳn với thâm niên của bọn họ, nếu không phải là mình, đời này cũng không thể nhìn thấy thần trong truyền thuyết, cho nên, bọn họ vẫn nên cảm tạ hắn...

Tiếp là, Thánh Thiên không biết bên cạnh Dạ Nhược Ly có một linh hồn Huyền Thần, hơn nữa lại càng cường đại hơn lão giả xưng thần này.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Cung Vô Y tung tin tức ra ngoài, dẫn đến cả Thánh Huyền sơn đầy áp cả người, mà Thương Khung Giới, cũng là lần đầu tiên bại lộ ở trong mắt người thế tục.

“Chư vị, những thứ này là đan dược để cho Huyền Tôn đột phá, bởi vì chẳng biết lúc nào Thánh Thiên sẽ tới đây tập kích bất ngờ, cho nên các ngươi cần phải mau chóng tăng lên thực lực.”

Lúc này, ánh mặt trời bao phủ khắp sân, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến lên, phân phát đan dược cho đám người Lam trưởng lão.

Bởi vì do hôn kỳ của hai người, Lam Tùy Lạc cũng tới đây tham gia hôn lễ, đối với Lam Tùy Lạc đã từng đứng về phía mình, Dạ Nhược Ly vẫn rất có hảo cảm, dĩ nhiên sẽ không thiếu được phần của hắn.

Dè dặt cẩn thận cầm đan dược trong tay, Lam Tùy Lạc thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong lúc nhất thời cảm khái rất nhiều.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, lúc đầu nữ tử này, mặc dù thiên phú siêu cường, nhưng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, trong thời gian ngắn thế nhưng lại trở thành người đứng đầu Thương Khung Giới.

Hôn lễ lần này, Vương gia vẫn phái người tới đây, nhớ tới biểu tình đặc sắc của Vương Tân lúc nghe được tin tức Thánh Huyền sơn truyền đến, hắn cũng cảm thấy rất là buồn cười.

Một kiếm đánh cho Huyền Thánh đỉnh phong chạy trốn, cho dù là Thiên Lưu đại nhân, cũng không thể làm ra chuyện chấn động như thế.

Mọi người đồng thời nuốt đan dược xuống, quang mang trắng cấp đồng thời hiện lên, chỉ là còn chưa kịp chờ mọi người phục hồi tinh thần từ trong vui sướng thăng cấp, trên bầu trời, chợt truyền đến một cỗ áp bách cường đại.

Dưới cỗ áp bách này, tất cả mọi người đều cảm thấy linh hồn run lên, bọn họ không nghĩ ngờ chút nào, người nọ chỉ cần một ý niệm, liền có thể để cho bọn họ tan thành mây khói.

Người tới rốt cuộc là ai? Vì sao lại có lực lượng cường hãn như thế? Cỗ lực lượng này, hoàn toàn là vượt xa lẽ thường, không phải là người trên đời này có thể có...

Uy áp này, chủ yếu chính là đối với Dạ Nhược Ly, cho nên so sánh với những người còn lại, nàng lại càng chịu đựng khó khăn hơn.

“Nhược Ly nha đầu, lần này ngươi có phiền toái,” linh hồn truyền đến một tiếng than nhẹ, trong giọng nói của Phong Thần mang theo một tia bất đắc dĩ, “Không ngờ tới, cái Tiên Địa kia, còn có thể liên quan tới Huyền Thần, cho nên phiền phức lần này của ngươi cũng lớn hơn.”

“Cái gì?”

Nghe được hai chữ này, mặc dù với tâm tính của Dạ Nhược Ly, sắc mặt cũng hơi thay đổi, ánh mắt ngưng trọng nhìn bầu trời.

Ở nơi nào đó, có một bóng dáng phá vỡ hư không, chậm rãi nên bước đi tới, nhìn về phía đám người đang nhìn chăm chú vào hán bên dưới, đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường, tựa hồ như những người đó, chính là con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể, không xứng dùng ánh mắt như thế nhìn hán.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 33: Ai dám đả thương đệ tử của ta

“Phá vỡ hư không?”

Đám người Lam Trường lão chứng kiến được năng lực của lão giả vừa tới, nét mặt già nua chợt xanh mét, bọn họ có lẽ không biết, Huyền Vũ Đại lục có người nào có được thần thông vô thượng như thế.

Cho dù thân là Huyền Thánh đỉnh phong Thánh Thiên, cùng vị Thái thượng Trường lão Lưu gia kia, cũng tuyệt đối không có khả năng làm được.

Chẳng lẽ, lão giả này, còn cường đại hơn Huyền Thánh đỉnh phong?

Điều này sao có thể? Người còn cường đại hơn Huyền Thánh đỉnh phong, chỉ có Huyền Thần trong truyền thuyết...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều mang theo vẻ ngạc nhiên không hề che giấu, tựa hồ như bị thủ đoạn phá vỡ hư không của lão giả dọa sợ, thế nhưng, vì sao Huyền Vũ Đại lục lại có Huyền Thần tồn tại?

Nhưng, trừ Huyền Thần ra, lại có người nào có được thần thông vô thượng này?

“Tiểu Dạ Nhi!”

Hồng y nhanh chóng xẹt qua, rơi vào bên cạnh Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, mất đi sự yêu nghiệt mỉa mai hoặc lúc đối mặt với Dạ Nhược Ly mới có, thay vào đó là một mảnh âm lãnh tức sát.

Lão giả này, rất mạnh, trừ người sư phụ kia của Tiểu Dạ Nhi ra, không thể nghi ngờ là hán đã gặp được người cường đại nhất, hơn nữa người đến không có ý tốt, mặc kệ như thế nào, bất kỳ ai cũng đừng hòng mơ tưởng đả thương nàng!

Mặc dù Thánh Dạ không nói gì, nhưng lại với Cung Vô Y đứng một trái một phải ở bên cạnh Dạ Nhược Ly, vẻ mặt lạnh lùng ngưng mắt nhìn lão giả phá vỡ hư không, trên tuấn nhan không hề có ý sợ hãi.

“Sư phụ, chính là nữ nhân kia, Tiên Địa của chúng ta, chính là bị nàng hủy diệt.”

Lúc mọi người đang nghi hoặc thân phận của lão giả, một tiếng nói tràn đầy oán hận chậm rãi vang lên ở trên bầu trời, chợt, dưới con mắt của mọi người, Thánh Thiên đi ra từ sau lưng lão giả, hung ác nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

“Hả?” Lão giả khẽ nhíu mày, mắt nhìn xuống mọi người ở bên dưới, ánh mắt tràn đầy khinh thường kia của lão, dường như với lão mà nói, hạ thấp thân phận để nhìn đám kiến hôi thấp kém này, là bọn họ đã tu luyện phúc khí từ kiếp trước.

“Chính là ngươi, phá hủy cơ nghiệp do lão phu một tay lập nên?” Ánh mắt của lão giả quét qua trên người những người còn lại, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, một cỗ uy áp cường đại lan tràn ra, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, “Lão phu cho ngươi một cơ hội, giao thần khí ra đây, lại tự kết liễu trước mặt lão phu, nếu không, lão phu nhất định sẽ để cho ngươi tan thành mây khói, chết không có chỗ chôn!”

Theo ý lão giả, mình chẳng những hạ thấp thân phận tới gặp đám kiến hôi, lại càng phải lưu toàn thân cho nàng, đã thể hiện sự khoan hồng độ lượng của lão, nàng nên cảm tạ ân đức, lập tức kết liễu tính mạng của mình, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất cho song phương.

Về phần thần khí này, chính là nhân loại, lại có tư cách gì có được? Chỉ có thần, mới xứng sử dụng thần khí.

Cung Vô Y vỗ vỗ tay Dạ Nhược Ly, hồng y tung bay ở trong gió, hán hơi ngược mắt lên, mâu quang âm trầm quăng về phía lão giả: “Ta mặc kệ ngươi là người nào, muốn động nữ nhân của ta, cũng nên hỏi xem một chút ta có đồng ý hay không!”

Không ngờ rằng lại có người dám nói chuyện với lão như vậy, trên mặt lão giả xẹt qua một tia kinh ngạc, vậy mà, sau khi lão nhìn thấy rõ thực lực của người nói chuyện, khinh thường trong hai tròng mắt càng sâu.

“Huyền Thánh đình phong? Lão phu không thể không thừa nhận ngươi là một thiên tài, chẳng qua, cũng xin ngươi nhận thức rõ ràng, ngươi đây là đang nói chuyện với người nào, hôm nay bất kỳ ai ở nơi này chống lại ý chỉ của thần linh, giết không tha!”

“Àm!”

Sát khí nồng đậm âm âm bộc phát ra, bao phủ cả bầu trời, trong cổ sát khí này, trừ ba người Dạ Nhược Ly ra, trên khuôn mặt những người còn lại đều lộ ra vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi.

Thần? Lão mới vừa nói, mình là thần?

Trời ạ, quả thật giống như bọn họ suy đoán, lão giả này không ngờ lại chính là thần tồn tại trong truyền thuyết.

Tên Thánh Thiên khôn kiếp kia, lúc nào có quan hệ với thần? Nếu như có Huyền Thần can thiệp, như vậy hôm nay, bọn họ sẽ mất mạng như thế sao?

Dù sao ở trong suy nghĩ của những người này, Huyền Thần hoàn toàn là cường giả trong truyền thuyết, có thể không chế cuộc sống của mọi người, Huyền Thần muốn giết người, tuyệt đối không người nào có thể chạy trốn.

Cúi xuống nhìn biểu tình trên khuôn mặt của mọi người, khóe miệng lão giả câu lên nụ cười đắc ý.

Ở phiên vị diện Phong Vực có vô số cường giả, thực lực của lão chỉ là thấp kém nhất, nhưng ở Huyền Vũ Đại lục thì không giống vậy, ở chỗ này, lão chính là tồn tại chí cao vô thượng, nên hưởng thụ sự tôn trọng cùng kính sợ của mọi người.

“Vậy thì thế nào?” Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, một mình ngăn ở trước người Dạ Nhược Ly, vẻ mặt càng lúc càng âm trầm, trong mắt phượng xẹt qua một mảnh huyết quang tàn nhẫn, “Nếu như ngay cả nữ nhân của mình đều không thể bảo vệ, ta liền không xứng làm nam nhân của nàng, bất kỳ ai muốn động nàng, mặc kệ là ai, chết!”

“Ha ha ha!” Tựa hồ như là nghe được một chuyện rất buồn cười, lão giả ngửa đầu cười lớn, tiếng cười của hắn tràn đầy khinh thường, nghiêm nhiên không để lời nói của Cung Vô Y vào mắt, “Những người phạm tục các ngươi, cuồng vọng như thế, hôm nay, lão phu liền để cho các ngươi biết, cái giá phải trả cho chuyện không có thực lực cũng đáng ngông cuồng như thế!”

Dứt lời, lão giả giơ bàn tay lên, một thanh trường mâu* rơi vào trong lòng bàn tay của lão, khí thế toàn thân cũng không hề để lại mà bộc phát ra hoàn toàn, bao trùm cả bầu trời.

*trường mâu: cây giáo, cây thương

Mạnh, mạnh đến không thể địch nổi...

Dưới uy áp này, cho dù là Thương Quỳnh cũng không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chú vào lão giả trong hư không, trong lòng tràn đầy chấn động.

Mặc dù đối tượng chịu chủ yếu chính là Dạ Nhược Ly, thế nhưng, tại lúc lão giả sắp thả ra toàn bộ uy áp, trong Thanh Minh Phủ, truyền đến một tia khí tức nhân nhật, thay nàng hóa giải uy áp này.

Dạ Nhược Ly hiểu rõ, đây là do Phong Thần đang giúp nàng, nếu tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp...

Bỗng nhiên, nàng tựa hồ quyết định, ngẩng đầu nói: “Yêu nghiệt, Thánh Dạ, Thiên Lưu, ba người các ngươi giúp ta kiên trì trong chốc lát, có lẽ, ta sẽ có biện pháp giải quyết.”

Thiên Lưu hơi ngần ra, trên khuôn mặt phấn điều ngọc trác thoáng qua vẻ khó hiểu, nhưng nàng không hỏi gì cả liền gật đầu đáp ứng.

Nhiều mây chỉ một lát, Dạ Nhược Ly vẫn là không yên lòng, liền thông qua linh hồn liên lạc với hai linh đồng, lúc nàng giơ tay ra, trên tay nhiều thêm ba vũ khí thần khí sắc bén.

“Là thần khí!” Lão giả trợn to hai mắt, vô cùng kích động làm cho cả người lão run rẩy không thôi, hai mắt tham lam nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, “Nữ tử này lấy ở đâu ra vận khí tốt như vậy, có được ba thần khí, chẳng qua, vận khí của ta dường như cũng không tồi, bởi vì rất nhanh, ba thần khí này sẽ thuộc về ta, ha ha ha...”

Giao thần khí cho ba người, Dạ Nhược Ly thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó, nàng liền muốn luyện chế đan dược giúp Huyền Thánh đột phá.

Thánh Thiên nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe lên, liền biến mất sau lưng lão giả.

Nghe nói nữ tử này rất nặng tình nghĩa, để cho nàng chết quả thực là quá dễ dàng, hắn phải bắt được thân nhân của nàng, ở trước mặt nàng, giết từng người một, chắc hẳn sẽ rất sáng khoái.

Mặc dù Dạ Nhược Ly thấy Thánh Thiên rời đi, cũng không có ngăn cản, chỉ vì nàng đã sớm ra lệnh cho Lâu gia, sau này bất kể Thương Khung Giới xảy

ra chuyện gì, nhiệm vụ của bọn họ, chính là bảo vệ người nhà của nàng, không cần để ý tới những chuyện còn lại.

Cho nên, Thánh Thiên có ý nghĩ này, nhất định không chiếm được chỗ tốt gì, nói không chừng còn có thể mất mạng.

“Hò!” Hít sâu một hơi, Dạ Nhược Ly khẽ trở tay, Long Phượng Thần Đình liền xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, ở dưới ánh mặt trời lơ mơ, tản ra quang mang khí phách thần thánh.

“Đan Đình?” Lão giả sùng sốt một chút, thần sắc hơi thu liễm, tự lẩm bầm, “Chẳng lẽ nữ tử này, còn là Luyện Đan Sư hay sao? Cho dù là Phong Vực, Luyện Đan Sư cũng cực kỳ thưa thớt, mà ta nghe nói, năm trăm năm trước, đệ nhất Luyện Đan Sư Phong Vực, được tán dương là có hy vọng đột phá tới Siêu Thần phẩm Phong Thần đại nhân mất đi tung tích, Luyện Đan Sư lại càng thêm thưa thớt, nữ tử này, thế nhưng lại biết luyện đan?”

Sững sờ chỉ một lát, lão giả liền phục hồi tinh thần lại, khinh thường cười lạnh nói: “Vậy thì thế nào? Mặc dù nàng là Luyện Đan Sư, cũng tuyệt đối không có cách nào gây ra uy hiếp với ta.”

Đừng nói lão, cho dù là Thương Khung Giới, cũng không ai tin tưởng, Dạ Nhược Ly có thể xoay chuyển tình thế.

Chẳng qua, Cung Vô Y lại rất tin tưởng không hề nghi ngờ Dạ Nhược Ly, hẳn có lòng tin, nữ nhân hẳn yêu nhất định có phương pháp giải quyết. Mà trừ Cung Vô Y ra, cũng chỉ có Thánh Dạ ôm lấy lòng tin như vậy.

“Một đám kiến hôi, cũng dám làm kẻ địch của lão phu, lão phu sẽ để cho các ngươi biết, kết cục phải nhận của người không nghe theo mệnh lệnh lão phu!”

Giờ trường mâu lên, vô số làn gió hội tụ ở đầu mũi nhọn, lão giả cười lạnh đưa mắt nhìn đám bọt chết rất buồn cười ở trong mắt lão, hung hăng quăng một cái, lập tức, một đạo gió lốc vô cùng uy mãnh công kích về phía ba người.

Nhưng lão giả vẫn xem thường uy lực của thần kiếm, mặc dù chênh lệch thực lực giữa bọn họ rất lớn, thế nhưng, ba Huyền Thánh cường giả, trong đó còn có một đỉnh phong, hơn nữa ba thanh thần kiếm, trước sau không thể san bằng chênh lệch, nhưng chênh lệch cũng không có quá lớn.

Dần dần, lão giả thu hồi khinh thường trong lòng, càng đánh thì trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Đây chính là uy lực của thần kiếm? Nếu như hẳn có thể đạt được thần kiếm, sợ là cũng có cái năng lực đánh với Thần Vương một trận. Vậy mà, thần kiếm đều bị những người này khước, chỉ có giết bọn họ, mới có thể đoạt được thần kiếm.

Tham lam trong hai mắt càng sâu hơn, lão giả gắt gao nhìn chăm chăm vào thần kiếm trong tay bọn họ, tựa hồ như thần kiếm này đã thành vật thuộc về bản thân lão.

Người ngoài không có cách nào nhúng tay vào trận chiến hiện giờ, cho dù thân là Huyền Thánh cường giả, nếu không phải là có lực bộc phát ra như Thánh Dạ, thực lực của Thiên Lưu và Cung Vô Y, cũng liền bị lão giả giết ngay trong nháy mắt.

“Àm!”

“Bang bang!”

Bên trong Đan Đình, truyền đến tiếng va chạm. Từ lúc bắt đầu luyện chế đến thời khắc này. Thời gian gần như chỉ trong chớp lát, những với Dạ Nhược Ly mà nói, lại dài như cả một thế kỷ.

Nàng chẳng quan tâm lau đi mồ hôi trên trán, vрон tay cầm lấy đan dược, trong khoảnh khắc nàng xoay người, một bàn tay đã ngay trước mắt, mang theo cuộn cuộn sát khí hung hăng đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão giả cảm nhận được Huyền khí tinh khiết của đan dược trong tay Dạ Nhược Ly, chẳng biết tại sao, mấy viên đan dược này cho lão một cảm giác rất nguy hiểm, vì vậy, liền bỏ lại đám người Cung Vô Y, trước tiên đánh chết nữ tử này.

“Nữ nhân!”

Khuôn mặt tuần tú đại biến, Cung Vô Y chỉ cảm thấy một cổ hít thở không thông đau đớn, trong mắt phượng âm lãnh hiện ra huyết quang đỏ tươi, hẳn liều mạng xông về phía Dạ Nhược Ly...

Cho dù là chết, thì chết cũng nên là hẳn, tuyệt đối không thể để cho nàng có chút nguy hiểm nào!

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn chăm chăm vào lão giả đột nhiên công kích bất ngờ, bàn tay lạnh lẽo đặt lên Lôi Đình kiếm, trong khoảnh khắc lúc nàng rút Lôi Đình kiếm ra, một bóng người thoáng qua, ngăn ở trước người của nàng.

Bàn tay già nua đột nhiên duỗi vào trong lồng ngực của nam tử, trực tiếp làm rách bụng, khuấy động ở bên trong một vòng mới rút tay ra.

Hắc y tung bay ngay trước mặt, Dạ Nhược Ly ngưng mắt nhìn nam tử chậm rãi ngã xuống đất, kinh ngạc nói: “Hoàng Viêm Thương, ngươi... vì sao ngừng lại...”

Vì sao hẳn lại cứu nàng? Vì sao cứu nàng, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn kỹ Hoàng Viêm Thương.

Hoàng Viêm Thương không nói gì, chỉ đứng đờ quang liếc nhìn Cung Vô Y vội vàng chạy tới, khoe miệng chậm rãi câu lên một chút ý cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dạ Nhược Ly, hai tròng mắt đen của hắn chậm rãi nhắm lại, đến chết, khoe môi vẫn câu lên nụ cười mỉm thản nhiên như cũ.

Cung Vô Y, coi như ngươi có thể có được nàng thì thế nào? Cuối cùng vì nàng mà chết, lại là ta, đời này của nàng, quyết sẽ không quên ta, mà ta, cũng sẽ không để cho ngươi vui sướng có được nàng như vậy.

“Tiểu Dạ Nhi, nàng không có việc gì thật tốt quá.”

Cung Vô Y duỗi cánh tay ra, ôm chặt lấy nữ tử trước mặt, tựa hồ như sợ rằng, nếu buông tay ra, sẽ không thể ôm nàng nữa.

Nỗi thống khổ mất đi nàng, hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được, nếu trên đời ít đi một Dạ Nhược Ly, liền quyết sẽ không tồn tại Cung Vô Y, hiện giờ, hắn chỉ nguyện sống vì một mình nàng, mà chết...

Chợt, ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Viêm Thương, Cung Vô Y khẽ thở dài một hơi, trong mắt phượng hiện ra một tia cảm kích.

Hoàng Viêm Thương cuối cùng nở nụ cười, để cho hắn hiểu được ý tứ muốn giải bày của hắn, cũng mặc kệ Hoàng Viêm Thương tính kế hắn thế nào, ít nhất cũng là vì Dạ Nhược Ly mà chết, điều này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Thoát khỏi cái ôm của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly tiến lên dò xét hơi thở của Hoàng Viêm Thương, sau khi phát hiện hắn đã không còn sinh cơ nữa, trên khuôn mặt hiện vẻ phức tạp.

“Chết rồi.”

Vào thời khắc này, Dạ Nhược Ly cũng không biết, trong lòng có cảm xúc thế nào đối với Hoàng Viêm Thương.

Chẳng qua Hoàng Viêm Thương muốn nhờ vào đó để phá hư quan hệ của hai người, sợ rằng khoảng cách vẫn còn quá xa... Thế nhưng vô luận là Cung Vô Y, hay là Dạ Nhược Ly, cũng đều tha thứ về những việc mà hắn đã từng làm.

Ở tại chỗ này, sau lưng nổi gió lên, Dạ Nhược Ly chợt xoay người, nâng lên Lôi Đình kiếm ngăn cản công kích bất ngờ của lão giả.

“Oanh!”

Bàn tay của lão giả rơi vào trên thân Lôi Đình kiếm, trong phút chốc, Dạ Nhược Ly đột nhiên lui về phía sau, nàng không kịp nói thêm gì nữa, vội vàng nuốt đan dược trong tay.

Thấy vậy, lão giả hơi ngần ra, sau đó giờ tay phải cầm trường mâu lên, dùng sức ném về phía Dạ Nhược Ly.

Lúc trường mâu lướt qua, nổi lên một trận gió lớn, Dạ Nhược Ly đang đột phá không thể nào phản ứng, trong lúc vô cùng nguy nan, một bộ hồng y xẹt qua, dừng lại trước mặt Dạ Nhược Ly.

Thanh kiếm màu đỏ, tựa hồ như huyền hóa thành một đầu Hỏa Long, khí thế uy mãnh hung hăng vọt tới trường mâu đang bay đến.

“Ừng ừng!”

Trong nháy mắt vũ khí đụng nhau, bộc phát ra khí thế cường đại thổi quét cả Thánh Huyền sơn, ngọn núi phía xa xa chợt sụp đổ, bụi bặm tràn ngập che kín bầu trời, mờ mịt u tối cả một vùng...

Thế nhưng, sau đó lại càng làm cho người ta kinh ngạc, Dạ Nhược Ly được Cung Vô Y bảo hộ phía sau, sau khi nuốt viên đan dược đó, liền đột phá dưới ánh mắt trừng lớn của mọi người.

Đan dược có thể để cho Huyền Thánh đột phá, thực lực của nữ tử này, quả thực là dễ dàng nhìn thấy, cho dù là lão giả cũng không khỏi giật mình.

“Không được, hai người trẻ tuổi này, cũng quá nguy hiểm, hôm nay nhất định phải chém giết bọn họ ở đây, nếu không thì hậu họa vô cùng!” Ánh mắt chợt lóe lên, trên người lão giả càng phát ra sát khí nồng nặc.

Nhưng không đợi lão giả động thủ, Dạ Nhược Ly liền ném đan dược cho Thánh Dạ cùng Thiên Lưu.

“Hóng rồi!” Thần sắc lão giả đại biến, cũng đã không kịp ngăn cản nữa, đến giờ phút này, lão mới có thể nghiêm túc đối đãi đám kiến hôi vốn không được lão để ở trong mắt.

“Yêu nghiệt, kẻ địch này, chúng ta liên thủ đối phó,” Dạ Nhược Ly quay đầu qua, khẽ mỉm cười, sắc mặt hiện giờ tràn đầy kiên định, “Ta tin tưởng, chúng ta liên thủ, sẽ không có kẻ địch nào có thể chiến thắng chúng ta.”

Cung Vô Y rũ mắt xuống, tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú vào nữ tử bên cạnh, khoe môi giương lên, mỉa hoặc khôn cùng cười một tiếng: “Có thể cùng với nương tử đối kháng kẻ địch, vì phu cảm thấy rất vinh hạnh.”

Khoe miệng co rút, Dạ Nhược Ly không ngờ tới, vào loại thời điểm này, yêu nghiệt này còn nhàn rỗi nói ra lời như thế.

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, Thánh Dạ nhìn về phía đôi bích nhân kia, trong đồng tử lạnh lùng màu lam xẹt qua quang mang khác thường.

“Coi như các ngươi đều có thần khí, cũng sẽ không là đối thủ của lão phu.”

Lão giả hừ lạnh một tiếng, mặc dù lão bắt đầu coi trọng đám kiến hôi này, nhưng lại không tin, chỉ bằng vào những người phạm tục này, cũng có năng lực giết thần sao, việc này có khác gì với việc con kiến cường gian con voi đâu?

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đưa mắt nhìn nhau, một trước một sau bao vây lão giả lại, mà Thiên Lư cùng Thánh Dạ sau khi đột phá, còn lại là đứng hai bên trái phải của lão giả.

Có Dạ Nhược Ly gia nhập, lại thêm hai người mới đột phá, tình hình chiến đấu đã xảy ra thay đổi rất lớn...

Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm cuộc chiến đấu giữa hai bên, những người Thương Khung Giới lại một lần hoài nghi thị giác của mình xảy ra vấn đề, nếu không thì, vì sao Huyền Thần cường giả, lại không làm gì được những Huyền Thánh này?

“Chết tiệt!”

Dưới sự vây công của bốn người, lão giả cũng không chiếm được ưu thế, hơn nữa còn có chút chật vật.

Mà sự chênh lệch duy nhất của hai bên, Huyền Thần có thể phi hành trên không trung, Huyền Thánh lại chỉ có thể dừng lại nhất thời trên không trung, nếu không phải là như thế, bốn người đều có thần khí, có lẽ có thể ép lão chật vật hơn nữa.

“Làm sao phiên Đại lục này lại có nhiều yêu nghiệt như thế? Không được, tiếp tục như vậy, ta rất khó chế phục bọn họ, thật sự chẳng lẽ phải dùng đến Huyền Kỳ ta đạt được trong di tích kia sao? Thế nhưng ta chưa bao giờ sử dụng chiêu thức đó, không biết sẽ để lại di chứng gì...”

Ánh mắt chợt lóe lên, lão giả vừa ngăn cản công kích, vừa suy tư tự hỏi.

Một lúc lâu sau, lão dường như đã quyết định, trong mắt dần dần hiện ra một tia ngoan ý: “Bây giờ đã không thể quản được nhiều như vậy nữa rồi, huống chi, dù để lại di chứng có nặng hơn nữa, cũng còn hơn mất hết thể diện cùng uy nghiêm ở trước mặt đám kiến hôi này.”

Ngăn cản công kích của Thiên Lư, lão giả lui về phía sau hai bước, bỗng nhiên, thân thể của lão bộc phát ra một cỗ khí tức càng cường đại hơn lúc này, lúc khí tức kia bao phủ xuống, trừ mấy người Dạ Nhược Ly, những người còn lại trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Ha ha ha, đều đi chết đi, tất cả các ngươi đều đi chết đi cho ta...” Trong mắt lão giả hoàn toàn đỏ ngầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đám người Dạ Nhược Ly, “Đấu với ta, các ngươi còn chưa có tư cách này!”

Tất cả mọi người đều không biết trên người lão giả đã xảy ra biến cố gì, tại sao lão lại như hai người khác nhau với lúc vừa rồi?

“Chết đi cho ta!”

Bàn tay khổng lồ hung hăng đánh về phía Dạ Nhược Ly, tốc độ của lão quá nhanh, đến nỗi Dạ Nhược Ly hoàn toàn không có cách nào né tránh.

Chợt, có hai tay lôi kéo nàng vào trong ngực, Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là một dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế, trong khoảnh khắc nhìn thấy dung nhan này, tuyệt vọng bỗng nhiên sinh ra.

“Yêu nghiệt, không cần!”

Nỗi thống khổ lan khắp toàn thân, chỉ trong nháy mắt sắc mặt của Dạ Nhược Ly tái nhợt, khuếch tán ra sự phẫn nộ cùng bi thương chưa bao giờ có, hóa thành thù hận hủy thiên diệt địa.

Nếu như yêu nghiệt xảy ra chuyện không hay gì, nàng chắc chắn sẽ làm cho cả toàn bộ Phong Vực bị hủy diệt!

Nhưng ngay tại thời khắc này, một tiếng nói đột nhiên xuất hiện, giống như cự thạch đánh vào trong lòng của mọi người, gọi lên tầng tầng gợn sóng...

“Xem ra lần này, ta không xuất hiện không được, có ta ở đây, bản thân ta cũng muốn nhìn một chút, là người nào lớn mật như thế, ngay cả đệ tử của ta cũng dám đá thương!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chương 34: Phong Thần cường đại

Mây đen giăng đầy khắp bầu trời, sau khi tiếng nói này rơi xuống, bên cạnh Dạ Nhược Ly không một tiếng động liền thêm một bóng người, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu xuất hiện nào.

Làn gió thổi qua, tóc đen bay nhẹ, váy lụa màu trắng khẽ phiêu đảng ở trong gió, nữ tử giống như cửu thiên huyền nữ, thoát nhìn trên thân thể mềm mại mỏng manh, tản ra một cỗ lực lượng mệnh mông như tinh không.

“Người là người nào?” Lão giả khẽ nhíu mày, chẳng biết tại sao, hắn lại cảm nhận được khủng hoảng đến tâm trên người nữ tử này, hơn nữa, nàng cho người ta cảm giác không phải là nhân loại, cũng không phải là Huyền thú. . .

Linh Hồn Thể?

Đột nhiên run lên, lão giả vội vàng lắc đầu một cái, vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy buồn cười.

Mọi người đều biết, linh hồn và thân thể làm thành nhất thể, sau khi thân thể tử vong, linh hồn cũng sẽ theo đó mà tiêu vong, trừ phi có thần khí đủ điều kiện để cho linh hồn sinh tồn, trong khoảnh khắc vừa tử vong liền nhanh chóng dời đi linh hồn, mới có thể bảo tồn.

Nhưng điều này có thể sao? Phải biết rằng, trong rất nhiều thần khí, cho dù là xuất hiện trăm cái vũ khí chiến đấu, cũng sẽ không có một thần khí nào để cho linh hồn sinh tồn.

Dù là Phong Vực, loại thần khí này cũng khó có thể tới tay, huống chi là ở phiên vị diện cấp thấp này?

Chẳng qua không trách được, nữ tử trước mắt rất là cường đại, chẳng lẽ, nàng cũng là Huyền Thần? Lúc nào thì, từ lão ra, còn có Huyền Thần khác giăng lăm đến phiên Đại lục này?

“Sư phụ, cứu ta. . .”

Lúc lão giả đang vô cùng suy tư, bên cạnh truyền đến một tiếng la kinh hoàng, lúc lão quay đầu lại, liền nhìn thấy đệ tử của mình rất chặt vật bị một vị lão giả xách trên tay, chợt lão giả hung hăng vút hẳn xuống trên mặt đất.

“Thiếu chủ,“ sau khi hắc bào lão giả vút Thánh Thiên xuống, về mặt cung kính đi tới trước mặt Dạ Nhược Ly, ôm quyền, nói, “Người này lẩn vào Thánh Huyền sơn, muốn hạ thủ bắt lấy người trên Thánh Huyền sơn, chỉ là đã bị ta bắt sống rồi.”

Mặc dù hai người đều là Huyền Thánh đỉnh phong, nhưng một người trong đó đã đột phá hơn trăm năm, người còn lại cũng chỉ là mới vừa đột phá thôi, huống chi trong Thánh Huyền sơn còn có một đám Huyền Thánh Lâu gia, vì vậy muốn bắt sống một Huyền Thánh đỉnh phong, cũng sẽ không quá khó khăn.

“Ừ,“ Dạ Nhược Ly nhân nhặt gậy đầu, liền dời tầm mắt về phía lão giả, một tia sát khí thoáng qua trong mắt, nhưng nàng vẫn vô cùng kiềm chế, nói với Phong Thần bên cạnh, “Giúp ta một việc.”

“Người muốn ta giết hẳn thay người?” Phong Thần khẽ nhíu mày, vẫn đạm phong khinh nói ra, “Coi như người không nói, ta cũng sẽ giết hẳn, ta cũng không muốn đệ tử mà ta thật không dễ dàng mới thu được, chết ở trong tay thứ đồ bỏ đi này.”

“Hì!”

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía nữ tử bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Trừ Cung Vô Y và hắc bào lão giả ra, không người nào biết thân phận cùng thực lực của nữ tử này, cho nên vào giờ phút này bọn họ đều nghĩ, nữ nhân này rốt cuộc là ai, ngay cả Huyền Thần cũng không để vào mắt?

“Hừ, cho dù người cũng là thần, muốn giết ta, cũng không có dễ dàng như vậy.”

Sắc mặt lão giả chợt biến đổi, mâu quang lúc nhìn về phía Phong Thần càng ngày càng âm u, bàn tay không khỏi lạnh lẽo tụ tập Huyền lực. . .

Cái gì? Nữ nhân này cũng là Huyền Thần?

Mọi người đều bị lời của lão giả dọa sợ đến mức mơ hồ không rõ, khó trách nàng sẽ có thiên phú cường hãn như thế, thì ra là sau lưng lại có một Huyền Thần giúp đỡ, nếu như bọn họ có thể bái Huyền Thần làm sư phụ, thành tựu sợ rằng cũng không thấp.

Nếu Phong Thần nghe được lời nói trong lòng mọi người, chắc chắn sẽ cảm thấy oan uổng, bởi vì thành tựu của Dạ Nhược Ly từ trước tới nay, không có bất cứ liên quan gì tới nàng, nàng cũng chỉ là mới biết đến Dạ Nhược Ly ba năm trước đây thôi.

“Huyền Thần? Làm sao lại như vậy?”

Trên tuần nhan chợt xanh mét, Thánh Thiên lui về sau hai bước, ánh mắt dò dẫm nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

Hắn cho là, chỉ có mình được gặp qua Huyền Thần, bởi vì liên quan tới mình, đám người kia mới có thể gặp được Huyền Thần trong truyền thuyết, như thế bọn họ sẽ chết mà không oán.

Nhưng là, ai có thể nghĩ tới, sau lưng nữ tử này, liền có một sư phụ Huyền Thần...

Nghĩ đến lúc trước tự cho là đúng, Thánh Thiên ý vào da mặt mình dày, cũng cảm thấy một trận xấu hổ, mà còn là phát ra hoảng sợ từ nội tâm lại càng xấu hổ nhiều hơn.

“Ha ha, năm trăm năm rồi, ta rời khỏi Phong Vực năm trăm năm, hôm nay ngay cả một Thần Tướng nhỏ nhỏ cũng đều ngông cuồng như thế, chẳng lẽ năm trăm năm qua, thế nhưng Phong Vực lại sa sút đến bước này? Xem ra thật sự không thể sánh bằng Thần Chi Đại lục.”

Thần Tướng?

Trong nội tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chẳng lẽ đây là cấp bậc phân chia Huyền Thần? Vậy sau Thần Tướng, lại là cấp bậc gì? Còn có Thần Chi Đại lục lại là địa phương nào? Chỉ là nghe danh tự này, cũng nên biết đây là Đại lục của thần.

“Năm trăm năm? Người là cường giả năm trăm năm trước?” Lão giả lập tức sửng sốt, trong mắt xẹt qua một tia kinh hoàng, “Người nói lão, làm sao người có thể sống lâu như vậy? Người chỉ là đang đe dọa thôi, làm sao lão phu có thể mắc mưu của người? Lão phu mặc kệ người là ai, tất cả đều đi chết đi cho lão phu!”

Lão giả hoảng sợ, giống như đã điên rồi, một đầu tóc bạc trắng dựng thẳng lên, trường mâu trong tay liều mạng đánh về phía Phong Thần.

Lão đây là hoàn toàn theo bản năng, một khi bị kinh sợ, tay chân liền không nghe theo sự kiểm soát của đầu óc...

Dù sao lão tấn thăng thành Thần Tướng, chẳng qua cũng chỉ là hơn trăm năm thôi, làm sao có thể so sánh với người đã sống năm trăm năm? Hơn nữa, nàng là nói, năm trăm năm trước nàng rời khỏi Phong Vực, ai biết nữ tử này rốt cuộc là lão quái vật sống bao nhiêu năm, trước khi rời khỏi Phong Vực, thực lực của nàng hẳn là rất mạnh.

Mặc dù với cường giả tại Phong Vực mà nói, năm trăm năm cũng không phải là rất lâu, cũng giống như là loại nhân vật như Thái thượng Trưởng lão Lưu gia vậy, cũng sống lâu như vậy, nhưng đừng quên, bản thân cường giả Phong Vực thì có hoàn cảnh tu luyện ưu hậu, hoàn toàn bất đồng với loại người từ Huyền Vũ Đại lục tiến vào Phong Vực như lão.

Trừ phi là cái loại người đó tu luyện như phế sai, nếu không, cho dù là người có thiên phú cực kém, năm trăm năm cũng đủ để thăng lên Thần Vương, thậm chí còn sẽ cao hơn...

Chính là bởi vì loại sợ hãi này, lão mới sẽ không chịu không chế như thế.

Chợt, lão giả chỉ thấy nữ tử ở chỗ không xa lộ ra một nụ cười mỉm quý dị, nàng chỉ là duỗi ngón tay ra, khẽ điểm điểm một chút...

Không khí chung quanh tựa hồ như bị dừng lại, lão giả chợt cảm thấy khó thở, nét mặt già nua chợt đỏ bừng, trong khoảnh khắc lão cho là mình sẽ hít thở không thông mà chết, ở nơi xa xa một đạo ánh sáng từ từ khuếch đại ở trong đồng tử của lão giả...

Oanh một tiếng, cả tòa Thánh Huyền Sơn đều chìm vào trong đó, quang mang cường đại thôn diệt thân thể của lão giả, mà chỉ trong thời gian oanh động ngắn ngủi, Thánh Huyền Sơn lại trở về yên tĩnh như trước.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây chậm rãi rơi xuống đất, trong sân là một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào chỗ lão giả bị thôn diệt, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn từ trong biến cố vừa rồi.

Nếu như không phải là nơi này còn lưu lại dấu tích chiến đấu, có lẽ tất cả mọi người sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Chết rồi?

Cái đó chỉ thuộc về tồn tại trong truyền thuyết, được mọi người coi là chân thần Huyền Thần cường giả, liền cứ dễ dàng chết như vậy? Đây... chuyện này còn mẹ nó cũng quá cường đại.

Hôm nay Thánh Huyền Sơn, có rất nhiều người được mời tới đây tham gia hôn lễ, một màn hôm nay, giống như là khắc sâu vào trong lòng đám người đó, mà Thương Khung Giới, qua ngày hôm nay, không thể nghĩ ngờ là trở thành thánh địa trong lòng tất cả mọi người Huyền Vũ Đại lục.

Mà so sánh với Phong Thần ra sân sau, thực lực cùng năng lực chiến đấu của ba người Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y, Thánh Dạ lại càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Cho dù lực lượng của Phong Thần làm người ta khiếp sợ, thế nhưng, mặc dù bề ngoài của nàng trẻ tuổi, cũng đã là lão quái vật mấy trăm tuổi rồi, nhưng đám người Cung Vô Y, cũng chỉ có hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Hơn hai mươi tuổi Huyền Thánh cường giả, đây quả thực là nghịch thiên, nhất là Dạ Nhược Ly luyện chế ra đan dược để cho Huyền Thánh sinh ra đột phá, lúc này rõ ràng trở thành thần tượng trong lòng tất cả mọi người.

Trận chiến này, cũng để cho tầm nhìn của mọi người không hạn chế ở phiến Đại lục nhỏ nhỏ này nữa.

Hai địa danh Phong Vực, Thần Chi Đại lục này nhảy vào trong tai mọi người, làm dậy lên cơn sóng lớn trong lòng bọn họ, cũng để cho bọn họ hiểu rằng, “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”, nếu so sánh với cường giả ở hai phiến địa phương này, Huyền Vũ Đại lục cũng chỉ là tầng lớp thấp nhất

thời.

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: trên người còn có người, trên trời còn có trời ~ ý chỉ còn có người giỏi hơn, mạnh hơn

Hơn nữa, rõ ràng dường như là danh tiếng của Thần Chi Đại lục còn lớn hơn Phong Vực...

“Không, không thể nào!” Thánh Thiên lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn hết thấy chuyện xảy ra ở trước mắt hắn, thân thể không khỏi run rẩy, “Sư phụ, làm sao sư phụ có thể chết chứ? Ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.”

Một tầm mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Thánh Thiên, Dạ Nhược Ly mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía đó, nàng giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, kiếm phong sắc bén nhắm vào Thánh Thiên, vô số lôi điện tụ tập ở trên thân kiếm, phát ra tiếng vang đùng đùng.

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì sợ hãi, mà khuôn mặt Thánh Thiên vụn vỡ.

“Ngươi không thể giết ta, ta...”

“Àm!”

Lời còn chưa nói xong, một tia lôi điện ầm ầm rơi xuống, trực tiếp chém hắn thành tro bụi.

Đường đường là Huyền Thánh đỉnh phong, lại bị nàng giết ngay trong nháy mắt, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, cũng may trải qua chuyện mới vừa rồi, tâm cảnh của mọi người đều khá là bình đạm.

Đôi môi đỏ mọng giương lên, Cung Vô Y bước nhanh tới phía trước, duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, khẽ nhủ mảy cười nói: “Ngày mai, chính là hôn lễ của ta và Tiểu Dạ Nhi, ta không hy vọng đến lúc đó có người nào vắng mặt.”

Hai người bọn họ, nên ở trước mắt tất cả mọi người, hoàn thành một hôn lễ thật long trọng.

“Ngoài ra...” Ngừng lại một lát, tầm mắt Cung Vô Y quăng về phía Hoàng Viêm Thương, nụ cười dần dần thu lại, thở dài một hơi, “Giúp ta hậu táng long trọng cho hắn.”

Ân oán trong dĩ vãng, cũng nên tan thành mây khói theo cái chết của Hoàng Viêm Thương, chỉ là, Hoàng Viêm Thương trước khi chết vẫn tính toán hắn một phen, đáng tiếc, hắn vĩnh viễn sẽ không hiểu được, tình cảm giữa hắn và Tiểu Dạ Nhi, đó là bất luận kẻ nào cũng không có cách nào phá hoại được.

Nghĩ đến ngày mai, hắn rốt cuộc có thể hoàn thành tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này, khóe môi lại bất giác nâng lên một nụ cười mê người...

“Nhược Ly muội muội, Vô Y, chúc mừng các ngươi.” Nam Cung Thần cười hai tiếng, bước nhanh đến phía trước, chẳng qua là lúc ánh mắt hắn nhìn về phía Cung Vô Y, lại có một tia ghen tỵ không rõ ràng.

Tiểu tử này, cũng quá may mắn đi, chẳng qua mình chỉ là bị lão già ném vào bể quan mấy năm, lúc trở ra, nàng liền bị tiểu tử Cung Vô Y này câu mất...

“Cung Vô Y, tiểu tử ngươi không được khi dễ muội muội của Nam Cung Thần ta, nếu không thì, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi.”

Nam Cung Thần vung quả đấm ra, đánh vào bả vai Cung Vô Y, trong giọng nói chứa đầy sự cảnh cáo.

Mặc dù hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, nhưng nếu như tên khốn này dám để cho muội muội của hắn đau lòng, coi như đánh không lại hắn, cũng muốn liều mạng đánh một trận, nhớ tới thực lực của hai người, Nam Cung Thần lại có chút phiền muộn.

Người này là ai chứ? Tại sao có thể biến thái đến mức độ này? Không tính tới Cung Vô Y, dù sao hắn cũng là người thừa kế Thương Khung Giới, vậy mà, lúc đầu Nhược Ly cũng không có thân phận bối cảnh gì, làm sao nàng cũng có thể biến thái như vậy?

Trận chiến mới vừa rồi thật sự quá mức rung động lòng người, không phải là hắn có thể nhúng tay vào, vì vậy, lão già vẫn luôn liều mạng kéo hắn, không để cho hắn đi tới phía trước, nếu không sợ rằng hắn cũng sẽ bị giết ngay trong nháy mắt.

Nhớ ngày đó, hắn đã thề, muốn trở thành tiên phong cho nàng, vì nàng đánh trận đầu, vốn dĩ thực lực hiện giờ của hắn, làm sao có thể làm được? Cho nên, bất kể như thế nào, hắn nhất định phải càng thêm cố gắng tu luyện, cho đến khi có thể trở thành một tiên phong xứng chức.

Cung Vô Y khẽ nhủ mảy, nắm lấy tay của Dạ Nhược Ly, mỉa mai nói: “Luôn chỉ có Tiểu Dạ Nhi khi dễ ta, làm sao đến phiên ta tới khi dễ nàng ấy? Tiểu Dạ Nhi, nàng thấy ta nói có đúng không?”

Nghe vậy, khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, có thể tưởng tượng ra hôn lễ ngày mai, nàng cũng có vẻ rất mong đợi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 35: Đêm động phòng hoa chúc

Dưới sự mong đợi của mọi người, hôn lễ hai người rốt cuộc cử hành đúng hạn, cũng không có bất kỳ trì hoãn nào bởi vì trận biến cố đột ngột phát sinh ngày hôm qua.

Theo lẽ thường, hai người đã bái đường, cũng coi là một đôi vợ chồng rồi, chẳng qua khi đó Dạ Nhược Ly bị Cung Vô Y tính kế, vì vậy cũng không tính, mà khi đó, Cung Vô Y cũng âm thầm thề ở trong lòng, từ đó về sau sẽ trả nàng một hôn lễ thịnh thế không bao giờ có.

Buổi hôn lễ này quả thật là không bao giờ có, hầu hết các thế lực lớn nhỏ trên khắp Đại lục đều được mời, cũng chỉ có những thế lực bất nhập lưu là không được mời.

Mà trên Đại lục, trừ hai người này ra, lại có ai có thể mời được nhiều thế lực như vậy?

Riêng về nhân số, liền có thể gọi là một buổi hôn lễ thịnh thế.

Bên ngoài đại đường, một bộ bạch y tung bay trong gió, nam tử đứng chấp tay sau lưng, mắt nhìn về phía đôi tân nhân đang đi vào đại đường, con ngươi màu lam lạnh như băng trầm tĩnh như nước, cuối cùng là rời đi không quay đầu lại, dần dần biến mất ở dưới ánh trăng.

Chẳng qua là vào lúc này, cũng không có ai phát hiện ra hắn rời đi.

“Hừ, thật sự là tiện nghi cho tiểu tử này, lừa gạt tôn nữ bảo bối tốt của ta về mình.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng bất luận người nào cũng có thể nhận ra nụ cười trên mặt Bắc Ảnh Lạc, tôn nữ té tốt như vậy, cũng không phải là có nhiều, miễn cưỡng coi như là xứng với tôn nữ của hắn.

Có thể thấy được mới mấy tháng ở Thương Khung Giới, từ trước đến giờ hắn luôn căm thù Cung Vô Y, cũng bị Cung Vô Y dần dần thu mua.

Bắc Ảnh Thần vỗ vỗ nhẹ nhàng vào tay Lam Hinh, lưu luyến ngắm nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ thở dài: “Nữ nhi lớn không giữ lại được, huống chi, phiến Huyền Vũ Đại lục này, cũng không phải là địa phương bọn họ nên lưu lại, dù sao Tiểu Ly Nhi cũng sẽ rời khỏi phiến Đại lục này, đi đến địa phương rộng lớn hơn, mà chúng ta có thể làm, vẫn chính là thay nàng bảo vệ phần cơ nghiệp này thật tốt, trở thành hậu thuẫn vĩnh viễn cho nàng.”

Lam Hinh khẽ mỉm cười, giữa hai hàng lông mày luôn có ưu thương ly biệt, nàng hiểu, hôn lễ đi qua, có lẽ Dạ Nhược Ly liền phải rời khỏi Huyền Vũ Đại lục, mà từ biệt, cũng không biết bao nhiêu năm...

“Lão tử tán thành lời nói của lão đầu kia, thật sự là tiện nghi tên hỗn đản này.”

Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Cung Vô Y, trên khuôn mặt anh tràn đầy không vui, nhưng mà đây là Dạ Nhược Ly lựa chọn, coi như trong lòng hắn có bao nhiêu không vui hơn nữa, cũng sẽ không làm ra loại chuyện phá hư hôn lễ nhằm chán này.

So sánh với Chu Tước, ba thú còn lại cũng khá bình tĩnh, Bạch Hổ là tính tình nghe theo, mà Thanh Long cùng Huyền Vũ, vẫn là rất hài lòng cái tên Cung Vô Y này, ít nhất ưu tú hơn những tên nam nhân đối trá đã từng gặp qua ở ngàn năm sau.

Dưới ánh mắt chúc phúc của mọi người, Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly hoàn thành nghi thức bái đường, chợt, hắn không chờ kịp nữa, liền ôm lấy eo Dạ Nhược Ly, sải bước đi về phía phòng tân hôn của bọn họ.

“Khụ khụ, nhìn thấy hai người rời đi, hắc bào lão giả đứng lên, ho khan hai tiếng, vẻ mặt tươi cười nói, “Chư vị, Thiếu chủ nhà ta, cũng chuẩn bị một phần lễ vật cho mọi người tới đây tham dự hôn lễ.”

Nói tới đây, hắc bào lão giả dùng tay ra hiệu, lập tức có người lấy ra rất nhiều bình bình lọ lọ.

Khi thấy những bình bình lọ lọ kia, ánh mắt của mọi người không khỏi sáng lên, thậm chí trực tiếp nuốt nước miếng, vẻ mặt thèm thuồng nhìn chăm chú vào những bình bình lọ lọ kia.

Dùng bình ngọc chứa, chẳng lẽ là...

Rất nhanh, tiếng nói già nua của hắc bào trưởng lão vang lên giải trừ nghi ngờ cho mọi người.

“Những thứ trong bình này, đều chứa mười viên Thiên Tinh Đan, có thể làm cho cấp bậc từ Tinh Huyền Sư trở xuống đột phá hai cấp, Tinh Huyền Sư đột phá một cấp, ngoài ra còn có hai viên Phá Hoàng Đan, có thể khiến cho Huyền Hoàng đột phá một cấp.”

“Bá!”

Vừa dứt lời, đám người kia trong nháy mắt nổ tung, đông đảo ánh mắt Huyền giả kích động nhìn chăm chăm những bình bình lọ lọ, mà các võ giả, lại tiếc nuốt lắt đầu một cái, đan dược dành cho huyền giả, với bọn họ mà nói, không có một chút tác dụng nào.

“Dĩ nhiên, Thiếu chủ nhà ta suy tính chu đáo, tới tham gia hôn lễ cũng có rất nhiều võ giả, cho nên, mỗi một thế lực võ giả tới đây, có thể nhận được mười viên Thiên Vũ Đan, cấp bậc từ Võ Hoàng trở xuống đều có thể đột phá hai cấp, nhưng không bao gồm Võ Hoàng, tiếp đó còn có hai viên Bách Thọ

Đan, có thể già tăng tuổi thọ lên trăm năm”

Mọi người đều biết, tuổi thọ của võ giả không dài bằng huyền giả, lại càng sẽ không theo cấp bậc tăng lên mà già tăng tuổi thọ, điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao võ giả vĩnh viễn không bằng huyền giả.

Cho nên, nghe được lời của lão giả, tất cả võ giả cũng là kích động, ánh mắt thèm thường chăm chú nhìn chăm chăm vào hắc bào lão giả.

Trước ánh mắt nóng rực, hắc bào lão giả cảm thấy mình giống như là mỹ nữ bị lột hết y phục, đưa tới một đám sắc lang thèm thường, dù là tu vi và tâm tính của lão, cũng chưa nhận ra mặt già đã đỏ lên, vô ý thức lui về sau hai bước...

Thế nhưng Dạ Nhược Ly cũng sẽ không có lòng tốt tặng đan dược cho đám người kia, nàng làm như thế, cũng vốn là dự định đặt Huyền Vũ Đại lục vào trong thế lực của nàng, vì vậy, cho bọn họ nếm thử một chút ngon ngọt cũng là việc nên làm.

Lúc này, bên trong phòng tân hôn, ánh nến không ngừng lay động, chiếu rọi trong phòng một vùng sáng choang.

Cung Vô Y nhẹ nhàng vén hi khăn lên, tập trung nhìn chăm chăm vào nữ tử tuyệt sắc trước mặt, trong lòng bất giác trở nên kích động, hầu kết trượt lên trượt xuống một lần, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên ở bên trong phòng tân hôn yên tĩnh.

“Tiểu Dạ Nhi, ta rốt cuộc hoàn toàn có được nàng rồi.”

Từ lúc đầu mới biết nàng, tới ngày hôm nay, đã qua mười mấy năm, thế nhưng hắc lại cảm thấy thoáng như là hôm qua, tựa hồ ở bên cạnh của nàng, thì có một cảm giác thời gian qua mau.

Chẳng qua, dọc theo con đường này, nữ nhân này lại trêu chọc rất nhiều tình địch cho hắc, xem ra sau này phải coi chừng nàng thật chặt, tránh cho việc không chú ý một chút, liền đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu nàng tiếp tục trêu chọc những nam tử khác, phỏng chừng vạc dầm của hắc sẽ nhấn chìm Huyền Vũ Đại lục.

Bàn tay vung lên, Cung Vô Y cởi áo ngoài ra, đôi môi đỏ mọng câu lên một nụ cười mê người.

Dạ Nhược Ly vuốt vuốt cằm, đánh giá từ trên xuống dưới một lần, chợt ánh mắt dừng lại trên tuấn nhan của Cung Vô Y: “Yêu nghiệt, vóc người chàng rất tốt.”

“Đa tạ phu nhân khen ngợi,” Cung Vô Y mỉm hoặc cười một tiếng, duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, tiến tới bên tai đối phương, giọng nói mang theo một tia nấp mờ cùng trêu tức, “Phu nhân, nàng có còn nhớ rõ lời nàng đã từng nói không?”

Nghĩ đến lời cam đoan mình đã nói, Dạ Nhược Ly cười gượng hai tiếng: “Cái đó, yêu nghiệt...”

“Thế nào? Tiểu Dạ Nhi, nàng muốn đổi ý?”

Ngón tay thon dài nâng cái cằm Dạ Nhược Ly lên, Cung Vô Y dịu dàng in lên môi của nàng một nụ hôn, sau đó khẽ nheo mắt phượng lại, cực kỳ yêu nghiệt cười cười.

“Nàng cho là, hôm nay nàng còn có thể đổi ý sao? Cho nên, nàng vẫn là ngoan ngoãn theo ta đi.”

Ngưng mắt nhìn dáng vẻ tươi cười giống như yêu nghiệt của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cuối cùng hạ quyết tâm, nói: “Không phải là đem động phòng hoa chúc thôi sao, dù sao cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ là...”

Trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, Dạ Nhược Ly bất lấy vạt áo trước ngực Cung Vô Y, dùng sức đẩy ngã hắc tại chỗ, sau đó lật người trở dậy, ngồi vào trên người Cung Vô Y.

“Ta không có thói quen bị người đè, luôn luôn chỉ có ta đè ép người khác, nếu chàng không muốn lại bị ta đập một cước, vậy thì chàng nên ngoan ngoãn theo ta đi.”

“Phù phù!”

Cung Vô Y còn chưa kịp phản ứng, ngoài cửa chợt truyền đến một tiếng trầm đục.

Về mặt lạnh lẽo, Cung Vô Y trong nháy mắt trở người, bàn tay vung lên, một đạo chưởng phong bén nhọn mãnh liệt thổi quét về phía ngoài cửa.

Chưởng phong trực tiếp đẩy cửa phòng ra, thế mạnh như vũ bão đánh về phía đám người ngoài cửa, người bên trong phòng chỉ nghe được một tiếng “phịch”, ngoài cửa liền truyền đến tiếng tức giận mắng chửi.

“Nhược Ly, người quản nam nhân của ngươi đi, hắc muốn mưu sát sao?” Mượn ánh trăng sáng tỏ, lúc này Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y mới nhìn thấy rõ, người ngoài cửa chính là ba người Hòa Vũ Sa, Hàn Phong cùng Thanh Long, mà mới vừa rồi bị Cung Vô Y đánh trúng cổ tình là Hòa Vũ Sa xui xẻo nhất.

Hàn Phong vốn định cứu giúp, nhưng tốc độ Huyền Thánh cường giả không cho hắc thời gian để phản ứng, chờ sau khi lấy lại tinh thần, Hòa Vũ Sa đã bay ra ngoài.

“Ta đã thu lục,” Khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y âm trầm, rét lạnh nhìn chăm chú vào ba người ngoài cửa, không có chút nào vừa yêu nghiệt vừa bao dung giống như lúc ở chung với Dạ Nhược Ly.

“Hiện tại, lập tức rút cho ta!”

Cho dù là ai trong lúc động phòng bị người khác đánh gãy, cũng sẽ không có sắc mặt tốt...

“Hừ, người qua cầu rút ván,” Hóa Vũ Sa miết miết miệng, trừng mắt nhìn Cung Vô Y, khi nhìn về phía Dạ Nhược Ly, ánh mắt chợt lóe lên, trêu tức cười một tiếng, “Nhược Ly, không ngờ tới, ở loại sự tình như vậy, người cũng vẫn cường thế bá đạo như thế, ha ha!”

Cười to hai tiếng, Hóa Vũ Sa tiêu sái xoay người rời đi.

Chẳng qua trên trán của nàng rõ ràng là vẫn còn mang theo rất nhiều bụi bặm, nghiêm nhiên sau khi Dạ Nhược Ly nói ra lời kia, thì đột nhiên lão đảo mờ hồ ngã xuống đất tạo thành, nếu không như thế, sợ rằng Cung Vô Y đang vô cùng hưng phấn, quyết sẽ không phát hiện ra nàng.

Bàn tay vung lên, Cung Vô Y đóng cửa phòng lại, thu hồi ánh mắt, mập mờ cười cười: “Tiểu Dạ Nhi, chúng ta tiếp tục.”

“Yêu nghiệt, trước đó, ta cần nói cho chàng biết một chuyện,” Như là nghĩ đến cái gì đó, Dạ Nhược Ly từ trên giường ngồi dậy, sâu xa nhìn bầu trời đêm, nói, “Vốn là, ta dự định lúc gặp lại chàng ở Thương Khung Giới, liền nói ra tất cả về ta cho chàng biết, nhưng lại có quá nhiều chuyện, đến nỗi ta quên mất chuyện này.”

Cung Vô Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nữ tử hân yêu sâu đậm.

Theo từng lời Dạ Nhược Ly kể ra, hán cuối cùng cũng biết, vì sao nữ tử này sẽ có vô số thù đoạn, vì sao tuổi còn nhỏ, lại có thiên phú cường hãn như thế.

Nhưng càng nhiều hơn là sự đau lòng thương tiếc nàng, một mình phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của Dạ Gia.

“Tiểu Dạ Nhi,” Cung Vô Y duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, “Sau này, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ cùng nàng vượt qua, ta cũng nguyện thay nàng gánh vác tất cả, đời này kiếp này, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa.”

Dựa vào trong ngực Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cảm thấy chưa bao giờ an tâm như hiện tại, bất giác khẽ gât đầu một cái: “Được, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa, cho dù có là cường giả Phong Vực, chúng ta cũng phải cùng nhau đối mặt.”

Cung Vô Y phát phát bàn tay, chưởng phong đập tắt ánh nến, hai người trở mình ngã xuống giường, sau đó lưu lại một cảnh xuân trong phòng...

Hôm sau, thời gian đã gần đến giữa trưa.

Bên trong Thanh Minh Phủ, dưới bầu trời màu xám tro, Phong Thần quan sát hai người đứng ở trước mặt nàng, trong mắt chứa đầy trêu tức, nói: “Chặc chặc, xem ra, tối hôm qua các người trôi qua cũng không tệ lắm nha, đến bây giờ mới rời giường, quả thật là mới nếm thử chuyện của phu thê, ha ha.”

Xét thấy biểu hiện lúc đối diện nguy cơ, Cung Vô Y lấy tính mệnh mình ra bảo vệ nàng, Phong Thần cũng không còn căm thù hân như vậy nữa.

Khóe miệng gật gật, Dạ Nhược Ly im lặng liếc mắt nhìn nàng một cái: “Chúng ta tới tìm người để hiểu một chút về tình huống Phong Vực cùng Thần Chi Đại lục, chắc hẳn không ai rõ ràng hơn người.”

“Hả?” Nghe vậy, vẻ mặt Phong Thần không khỏi ngưng trọng, “Các người phải biết rằng, sau Huyền Thánh chính là Huyền Thần, nhưng Huyền Thần lại phân thành mấy cấp bậc, trong đó yếu nhất là Thần Tướng, sau đó theo thứ tự là Thần Vương, Thần Hoàng, Thần Tôn, và Chí Tôn trong truyền thuyết, chỉ là hoàn toàn không có người nào đạt tới Chí Tôn, vì vậy vô luận là Phong Vực hay là Thần Chi Đại lục, cường đại nhất chính là Thần Tôn, mà cái đó bỏ đi lần trước, thực lực của hân chính là Thần Tướng.”

Khẽ nhú mày, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt hỏi: “Vậy còn người?”

“Ta?” Phong Thần cười khò một tiếng, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Nếu như là lúc còn sống, cả Phong Vực, người có thể đã bại ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tiếc là, hiện giờ ta là trạng thái linh hồn, thực lực có thể phát huy ra chỉ tới Thần Vương đỉnh phong, chẳng qua, người cũng đừng hy vọng vào ta sẽ giúp người, không nói tới Phong Vực có vô số cường giả, ta cũng không thể thường xuyên rời khỏi Thanh Minh Phủ, hơn nữa chiến đấu một lần, cần tiêu hao linh hồn lực thật lớn, cho nên, trừ phi người gặp phải kẻ địch không thể đã bại, nếu không ta sẽ không ra tay.”

Nói tới đây, Phong Thần liếc mắt nhìn Thanh Minh Phủ, mang trên mặt một tia kích động: “Nhưng cũng may Thanh Minh Phủ, chẳng những có thể bảo tồn linh hồn của ta, càng có thể khôi phục thực lực giúp ta, ta tin tưởng, cho dù là trạng thái linh hồn, ta cũng có thể khôi phục thực lực cường đại nhất lúc còn sống.”

Đây cũng là một tin tức tốt, ít nhất ở Phong Vực, lại nhiều thêm một con bài chưa lật.

Nhưng nếu không phải vận bất đắc dĩ, nàng cũng sẽ không để cho Phong Thần tương trợ.

“Đứng rồi, ở Phong Vực, không thể nào sử dụng tiền tệ ở chỗ này của các người được, Phong Vực có một loại gọi là tinh thạch Thiên Linh Tinh, cũng

tương đương với Kim Ngân Huyền Vũ Đại lục, chỉ là người không cần phải lo lắng, người cảm thần khí đi bán đầu giá, liền có thể thu được một lượng lớn tinh thạch, tinh thạch này phân chia thành Hạ Phẩm, Trung Phẩm, Thượng Phẩm và Cực Phẩm, tinh thạch Thượng Phẩm có thể đổi 1000 cái tinh thạch Trung Phẩm, cứ thế mà suy ra.”

Ngừng lại một chút, Phong Thần trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục nói: “Tiền tệ ở Thần Chi Đại lục cùng Phong Vực đều là Thiên Linh Tinh, chẳng qua, thời gian Thần Chi Đại lục và Huyền Vũ Đại lục lại giống nhau, thế nhưng, người ở Phong Vực một năm, mà hai phiên địa phương này, là đã qua năm mươi năm.”

Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, Phong Thần đã đi tới Huyền Vũ Đại lục năm trăm năm, vậy chẳng phải Phong Vực mới qua mười năm thôi sao?

Mười năm sẽ không có biến hóa quá lớn đấy chứ...

“Có một việc, ta cần nhắc nhở người, Phong Vực có quá nhiều cường giả, mà người lại quá dễ dàng dẫn đến kẻ địch, cho nên tốt nhất là người loại bỏ hoàn toàn tất cả tin tức về mình ở Huyền Vũ Đại lục, để tránh kẻ thù của người sẽ tìm đến Huyền Vũ Đại lục.”

Suy nghĩ trong chốc lát, Phong Thần có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Dạ Nhược Ly tiếp nhận nhắc nhở, liền triệu tập tất cả mọi người, tuyên bố mình muốn đi tới Phong Vực, nghe nói thời gian Phong Vực không giống nơi này, tâm Lam Hinh không khỏi nhói đau.

Nhưng là, nàng sẽ không hạn chế bước chân của nữ nhi.

Người của Âm Dạ Các dĩ nhiên lựa chọn đi theo Dạ Nhược Ly, trừ Long Phi Thanh, Dạ Băng Nguyệt, đám người Gia Nhi trước giờ đều đi theo nàng ra, sau đó lại tuyển chọn ra một vài người có thiên phú trác tuyệt trong Âm Dạ Các, cho bọn họ tiến vào Thanh Minh Phủ.

Những người còn lại thì ở tại phiên Đại lục này phát triển Âm Dạ Các và Dạ gia, chờ đợi Dạ Nhược Ly trở lại, bọn họ đều tin tưởng rằng, mặc kệ Dạ Nhược Ly rời khỏi bao lâu, sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ quay về Huyền Vũ Đại lục.

“Nhược Ly, ta sẽ không đi Phong Vực,” Hòa Vũ Sa ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, “Chờ thực lực của ta đủ rồi, ta dự định đi Thần Chi Đại lục chờ người.”

“Nhược Ly muội muội, ta cũng sẽ đi Thần Chi Đại lục chờ muội,” Nam Cung Thần mở ra quạt giấy, tiêu sái cười một tiếng, “Ta đã nói rồi, ta muốn làm tiên phong cho muội, ta liền đi Thần Chi Đại lục thăm dò cho muội, ta nghĩ sẽ có một ngày muội bước vào Thần Chi Đại lục.”

Dạ Nhược Ly cũng chưa nói lời nào, trong mắt lại lộ ra một tia cảm kích.

“Hàn Phong,” Cung Vô Y khẽ nhướng mày, liếc mắt nhìn Hàn Phong đang lưu luyến, nói, “Người cũng không cần đi theo ta, từ nay về sau, đi tới Thần Chi Đại lục cùng bọn họ đi.”

Cả người Hàn Phong run lên, kích động nhìn Cung Vô Y.

Hắn không ngờ, Cung Vô Y cũng có thời điểm có tính người như vậy...

Mà quyết định của Hòa Vũ Sa, Hỏa Viêm thân là đại ca tự nhiên sẽ đi theo, chẳng qua lúc hắn nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần cũng lộ ra kiên định giống vậy.

“Các vị, chúng ta cáo biệt từ đây, tin tưởng sau này, luôn sẽ có một ngày gặp lại nhau.”

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt của người thân, dù cho lòng tràn đầy không nỡ, nhưng Huyền Vũ Đại lục nhỏ nhỏ, đã không còn là mục tiêu của nàng, nàng muốn hướng về những vị diện tối cao kia.

“Cha, nương, Tiểu Phong Nhi, còn có mọi người, bảo trọng,” Dạ Nhược Ly chấp tay ôm quyền, xoay người nhìn Cung Vô Y, “Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi, nên rời khỏi nơi này.”

Cung Vô Y khẽ gật đầu một cái, nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, đồng thời đi ra ngoài cửa, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Ngưng mắt nhìn phương hướng hai người rời đi, phiên muộn ly biệt đánh úp về phía trái tim, không biết lần từ biệt này, phải bao lâu mới có thể gặp lại lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 1: Lạc Nguyệt Quốc, Lạc Sơn Lĩnh

Lạc Sơn Linh, chính là một lãnh địa khá hẻo lánh của Lạc Nguyệt Quốc, có lẽ là do hoàn cảnh địa lý chung quanh, có rất nhiều mạo hiểm giả tới đây.

Nghe nói, lãnh chúa Lạc Sơn Linh, là một vị Thần Vương cường giả, có uy vọng tương đối cao tại Lạc Sơn Linh, nhưng Lạc Sơn Linh, cũng là một lãnh địa cường giả vì tôn, chỉ cần người có thực lực, bất kể là sát phạt, diệt tộc, giành đồ vật đều được cho phép.

Nếu không có thực lực? Thật xin lỗi, Lạc Sơn Linh đó là nơi người táng thân.

Lúc này, trong Lạc Sơn Linh, tại Tinh Nguyệt Thành, lại nghênh đón hai khuôn mặt xa lạ, mặc dù Tinh Nguyệt Thành thường xuyên có người thành trấn khác đến đây, vậy mà, hai người này, thế nhưng không khỏi hấp dẫn tầm mắt của người qua lại trên đường. . .

Chỉ thấy nữ tử đó, bạch y thịnh tuyết, phong hoa tuyệt đại, giữa hai hàng lông mày của nàng hiện ra một tia cuồng ngạo bẩm sinh, phảng phất như nàng chính là vương giả thiên địa, duy ngô độc tôn.

Nam tử còn lại là một bộ hồng y, tuấn mỹ tuyệt thế, như là yêu nghiệt, tựa hồ lúc cười một tiếng liền có thể mê hoặc lòng người, thế nhưng, chỉ có lúc nam tử nhỏ giọng trò chuyện với nữ tử bên cạnh, mới sẽ lộ ra nụ cười mỉa mai kia.

Nam tử này cũng hàng ngàn hàng vạn phong hoa, mà bóng dáng hai người sánh vai đi tới, để cho những người nhìn thấy đều không khỏi tự chủ than nhẹ một tiếng.

Một đôi bích nhân thật xứng đôi, bọn họ sống lâu như vậy, cũng chưa từng thấy qua, hai người tuyệt thế như thế, mà cái cảm giác hài hòa giữa bọn họ kia, không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể chen vào.

Bỗng nhiên, nữ tử đó dừng lại trước một tòa kiến trúc trang nghiêm xa hoa, nàng khẽ ngẩng đầu lên, lập tức, năm chữ to phòng đấu giá Tinh Nguyệt trên bảng hiệu ra rõ ràng ở trong con ngươi đen của nàng.

Lúc hai người đi vào phòng đấu giá, người đi trên đường vẫn không thể thu hồi ánh mắt kinh diễm như cũ. . .

“Hai vị khách nhân, xin hỏi các người là tới giám vật, hay là bán đấu giá?”

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y vừa mới bước vào cửa phòng đấu giá, liền có một nữ tử thanh y tiến lên nghênh đón, nàng nói lời này thì không khỏi đánh giá hai người trước mắt, phát hiện ra, với nhãn lực của nàng thế nhưng lại hoàn toàn nhìn không thấu bọn họ, kết quả này để cho tâm nàng không khỏi kinh ngạc.

“Ta nghĩ biết, uy tín và danh dự phòng đấu giá các người thế nào.” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn nữ tử thanh y, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại là nhàn nhạt hỏi.

“Ha ha, vị cô nương này, người cứ yên tâm đi,“ nữ tử thanh y lễ phép cười cười, nhưng vẫn mở miệng cam đoan, “Uy tín và danh dự phòng đấu giá Tinh Nguyệt chúng ta rất tốt, bằng không sao khách nhân có thể yên tâm giao vật phẩm cho chúng ta, nếu như người bán đấu giá là vật phẩm trọng yếu gì đó, chúng ta tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt tin tức cá nhân cho các người.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng nữ tử thanh y lại không tin, bọn họ có thể lấy ra vật phẩm trân quý gì đó.

“Rất tốt, ta muốn bán đấu giá là thần khí và Phá Thánh Đan.”

“Cái... Cái gì?” Nữ tử thanh y đột nhiên tròn to hai mắt, nàng đang hoài nghi, có phải bản thân mình nghe lầm không?

Thần khí? Tại sao có thể có người cảm thần khí tới đây bán đấu giá? Nếu người nữ tử này thật sự có được thần khí, vì sao không giữ lại cho chính mình sử dụng? Dù sao trên đời này, người sẽ bán đấu giá thần khí quả thật là quá ít.

Duỗi bàn tay ra, lập tức trong tay Dạ Nhược Ly nhiều hơn một thanh trường kiếm màu lam cùng một cái bình sứ hoa đào.

“Thanh kiếm này là Băng Sương thần kiếm, một viên Phá Thánh Đan này, có thể để cho Huyền Thánh đột phá một cấp.”

Bởi vì Dạ Nhược Ly đã nghe Phong Thần giải thích, tuy rằng phiên Đại lục này có rất nhiều Huyền Thần cường giả, nhưng vẫn có Huyền Thánh, cũng tồn tại cấp bậc thấp hơn, vì vậy, nàng mới lấy ra Phá Thánh Đan bán đấu giá.

“Người còn có vấn đề gì không?” Nhìn thấy nữ tử thanh y chỉ sững sờ nhìn đồ vật trong tay nàng đến xuất thần, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, giọng nói mang theo một chút bất mãn.

“Không, không có vấn đề,“ nữ tử thanh y vội vàng hoàn hồn lại, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, “Chẳng qua, vì giám định thật giả, còn cần thủ tịch giám định sư phòng đấu giá chúng ta giám định, bởi vì hai vật này cực kỳ quý trọng, cho nên mời hai vị đi theo ta, ta này liền dẫn các người đi gặp La Di đại sư.”

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng là gật đầu một cái, đi theo phía sau nữ tử thanh y rời khỏi đó.

Thủ tịch giám định sư phòng đấu giá Tinh Nguyệt La Di, tại Tinh Nguyệt Thành, thậm chí là toàn bộ Lạc Sơn Linh đều có danh tiếng rất lớn, chỉ vì đồ vật đã được hắn giám định qua, không có bất kỳ đồ vật nào là đồ giả.

Cho nên, rất nhiều người đều yên tâm đến Tinh Nguyệt Thành chụp mua vật phẩm.

“Đồng, thùng thùng!”

Lúc này, La Di đang chuyên tâm đọc quyển sách trên tay, ngoài cửa truyền tới mấy tiếng đập cửa vô ý, hần khê nhú mào, chỉ đành phải để quyển sách cổ trên tay xuống, không kiên nhẫn nói: “Vào đi.”

“Dạ, La Di đại sư.”

Nữ tử thanh y đẩy cửa đi vào, sau khi cung kính chào hỏi một tiếng, liền giới thiệu Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y cho La Di.

“Thần khí và Phá Thánh Đan?” Ánh mắt La Di sáng lên, vội vàng đứng lên, hai tròng mắt khôn khéo rơi vào trên tay Dạ Nhược Ly, từng chút từng chút ánh sáng dần dần khuếch tán ra trong mắt hần, ngay cả hô hấp cũng không khỏi căng thẳng.

“Cái đó, vị cô nương này, ngươi có thể đưa thanh kiếm kia cho ta xem xét một chút không?”

Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, bước lên phía trước, đồng thời đặt thần kiếm và đan dược trong tay lên trên mặt bàn.

Chà chà vào đường vân trên thần kiếm, hai tay La Di không kiềm được run rẩy: “Không sai, là thần khí, thật sự là thần khí, cô nương, ngươi thật sự muốn giao thần khí cho phòng đấu giá chúng ta bán đấu giá sao?”

Nói tới đây, trong tâm La Di căng thẳng, chỉ sợ đôi phương sẽ đổi ý.

Nếu như phòng đấu giá Tinh Nguyệt xuất ra thần khí, danh tiếng nhất định sẽ ngày càng cao, càng có thể kiếm được một khoản lớn, La Di không thể nào không khẩn trương, nhưng chuyện này liên quan đến tiền đồ của phòng đấu giá Tinh Nguyệt.

“Đúng vậy,” Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, ánh mắt cảnh cáo rơi vào trên người lão giả, “Thế nhưng, ta không hi vọng, phòng đấu giá các ngươi, truyền ra tin tức của ta, nếu không...”

“Ha ha, cô nương, ngươi yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói,” La Di khẽ mỉm cười, chợt như là nghĩ đến cái gì đó, nói, “Đúng rồi, phòng đấu giá chúng ta, năm ngày sau có một buổi bán đấu giá cỡ lớn, lúc đó Lạc Sơn Linh sẽ có rất nhiều người tiến đến, thế nhưng, nếu như cho chúng ta thêm một chút thời gian, ta sẽ truyền bá tin tức này trên khắp Lạc Nguyệt Quốc, đến lúc đó người tới buổi bán đấu giá sẽ càng nhiều hơn.”

Như thế, phòng đấu giá Tinh Nguyệt cũng sẽ kiếm được một khoản lớn.

Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, La Di liền kích động.

“Không cần, liền năm ngày sau đi.” Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, cự tuyệt đề nghị của La Di.

Trong lòng cảm thấy hơi thất vọng, La Di thở dài một hơi, nói: “Vây cũng được, đúng rồi, đây là thẻ khách quý phòng đấu giá của ta, năm ngày sau, các ngươi có thể đi vào lối đi dành cho khách quý tới chỗ ngồi khách quý.”

Toàn bộ Lạc Sơn Linh, chỉ có Lãnh chúa và những đại thế lực đó, mới có thể có thẻ khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt, mà La Di đưa cho Dạ Nhược Ly tấm thẻ này, chỉ xếp sau Lãnh chúa, vượt lên trên những đại thế lực khác.”Ừ.”

Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ khách quý, hải lòng gật đầu một cái, sau cùng liếc nhìn La Di, cùng Cung Vô Y xoay người đi ra ngoài cửa.

“Đại sư, chúng ta có cần phải đi điều tra một chút bối cảnh của hai người này hay không?” Cho đến lúc bóng dáng hai người biến mất, nữ tử thanh y mới cất bước tiến lên, cung kính ôm quyền, nói.

“Tuyệt đối không thể, hai người này, chẳng hề đơn giản, có thể không đắc tội, liền tốt nhất không nên đắc tội, chuyện điều tra bối cảnh này, ngàn vạn lần không thể làm, bằng không, sẽ đưa tới cường địch cho phòng đấu giá Tinh Nguyệt.”

Nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của nữ tử kia nhìn mình, La Di liền cảm giác đáy lòng phát run, mà mặc dù nam tử yêu nghiệt một bên vẫn trầm mặc không nói, thế nhưng hần lại cảm nhận được, nam tử này cũng không hề đơn giản.

Chắc La Di sẽ không biết, những cảm giác này của hần, hoàn toàn là Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y mượn dùng thần khí phát ra uy thế, cũng không phải là lực lượng vốn có của bản thân bọn họ.

Mục đích chính là để cho La Di sinh ra một loại ảo giác rằng thực lực của bọn họ cao thâm khó lường.

Nếu quả thật có người biết được tin tức về bọn họ, muốn mưu tài mà giết người, Dạ Nhược Ly cũng có thể mượn dùng Thanh Minh Phủ chạy thoát thân, dù sao, không có pháp bảo hộ mệnh, năng chắc là sẽ không nghehng ngang lấy thần khí ra bán đấu giá.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, Dạ Nhược Ly không phải không hiểu đạo lý này, năng làm như thế, là nắm chắc có thể chạy thoát thân.

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: bá tánh vốn không có tội, nhân thân tàng bích ngọc mà thu hoạch tội. Nguyên chỉ thảo dân không thể tư tàng bảo ngọc, một cái tiểu thảo dân không lý do có bảo ngọc, trừ phi ăn trộm cướp bóc. Sau cũng so sánh có tài năng, có lý tưởng mà thụ hại (nguồn:

“Yêu nghiệt, năm ngày sau phòng đầu giá mới cử hành, mà hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta liền tìm khách điểm nghỉ ngơi trước đi?”

Nắng chiều rực rỡ trải rộng khắp bầu trời, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn về phía nam tử bên cạnh, dưới nắng chiều, trên dung nhan tuyệt sắc của nàng, có chứa nhàn nhạt ánh chiều tà.

Rũ mắt xuống, Cung Vô Y chăm chú nhìn nữ nhân tâm ái, đôi môi mỏng giương lên, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười yêu nghiệt mỉa mai.

“Đã là quyết định của nương tử, làm sao vì phu đề xuất ý kiến phản đối?”

Cho dù nhận thức Cung Vô Y nhiều năm, nhưng mỗi lần Dạ Nhược Ly nhìn thấy hắn cười, không nhìn được thâm mắng ở trong lòng, nụ cười của hắn thật đúng là hại nước hại dân, nói hắn yêu nghiệt hoàn toàn không quá đáng.

Trước khi nhận thức hắn, trước giờ cũng chưa từng nghĩ tới, một nam nhân, lại có thể cười đẹp đến như thế...

Có lẽ bởi vì do buổi đầu giá năm ngày sau, khách điểm ở Tinh Nguyệt Thành đã đầy ắp người, thật không dễ dàng tìm được khách điểm còn dư lại đúng một gian phòng, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y lại rơi vào nguy cơ thiếu tiền.

“Ta dùng vật phẩm trả tiền, thế nào?”

Lão bản khách điểm ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua người tới, vẻ mặt không chút thay đổi nói: “Xin lỗi, bản điểm trừ tình thạch ra, những vật phẩm khác đều không thu, nếu không có tình thạch, các người liền đi chỗ khác đi.”

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, vừa định mở miệng lần nữa, phía sau bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười khinh thường.

“Ha ha, nghèo rớt mồng tơi cũng dám đến khách điểm, người cho rằng khách điểm là chỗ nào hả? Lão bản, còn lại một gian phòng khách của các người, bản công tử muốn.”

Nghe vậy, lão bản khách điểm ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy thanh niên này đi vào, vẻ mặt tươi cười nói: “Hóa ra là Lý công tử, Lý công tử thế nào lại có rãnh rỗi, hạ cố tới tiểu điểm của ta đây?”

Thanh niên cao ngạo hất cằm lên, trong tay ôm một vị nữ tử nóng bỏng quyến rũ, dưới ánh mắt của lão bản khách điểm tiền vào.

Lão bản khách điểm đương nhiên nhận ra, thanh niên này chính là công tử Lý gia Lý Hạ, bởi vì Gia chủ Lý gia không cho phép hắn mang nữ nhân loạn thất bát tao* về nhà, cho nên mỗi lần đều sẽ mang nữ nhân tới khách điểm nghỉ lại.

*loạn thất bát tao: ý chỉ sự lộn xộn, lung tung

Tầm mắt Lý Hạ xẹt qua trên người Cung Vô Y, dừng lại trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt hắn rõ ràng xẹt qua kinh diễm, chột, bởi vì trên khuôn mặt nàng quá độ mà lộ vẻ tái nhợt mang theo đám đờm nói.

“Vị tiểu mỹ nhân này, người đi theo một kẻ nghèo rớt mồng tơi ngay cả tình thạch cũng không có, thì có ích lợi gì chứ? Nếu như người muốn lưu lại ở nơi này, bản công tử cũng có thể chứa chấp người.”

“Lý công tử!”

Nhìn thấy tầm mắt Lý Hạ ở trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly, vị nữ tử nóng bỏng quyến rũ bên cạnh có chút bất mãn cong lên đôi môi đỏ mọng, hai tay ôm lấy thân thể Lý Hạ, giống như xà nữ quấn ở trên người hắn, nũng nịu kêu.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, người ghen tị sao?” Bàn tay to sờ sờ lên khuôn mặt trái xoan của nữ tử kia, Lý Hạ bỉ ổi cười cười, “Yên tâm, bản công tử cũng sẽ thương yêu người, chẳng qua phải ủy khuất người cùng hầu hạ bản công tử với vị tiểu mỹ nhân bạch y.”

Nắm chặt quả đấm, trên khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y âm trầm đáng sợ, trong mắt phượng hiện lên huyết quang tàn nhẫn.

Lúc hắn muốn xuất thủ giáo huấn Lý Hạ, Dạ Nhược Ly đột nhiên kéo hắn lại, lắc đầu một cái, liền đưa ánh mắt quàng về phía lão bản khách điểm, nói, “Ta dùng một viên đan dược làm tiền phòng năm ngày của chúng ta, thế nào?”

“Đan dược?” Lão bản khách điểm hơi ngần ra, nghi ngờ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

“Không sai, viên đan dược này, có thể chữa khỏi thương thế cho Huyền Thánh.”

Mở bàn tay ra, một bình sứ liền đập vào mắt, Dạ Nhược Ly đổ ra một viên đan dược trong đó, đưa đến trước mặt lão bản khách điểm.

Tại Phong Vực, vẫn có rất nhiều Huyền Thánh, mà thực lực của vị lão bản khách điểm này, chính là Huyền Thánh, có lẽ Huyền Thánh là cường giả tối cao tại Huyền Vũ đại lục, với phiên Đại lục này mà nói, thực lực gần như đứng ở tầng dưới cùng.

Kỳ thật ra, trong tay Dạ Nhược Ly, có rất nhiều huyền tinh thạch, cũng có thể đưa đến tác dụng giống nhau, chẳng qua huyền tinh thạch có thể giúp đám

thuộc hạ sống ở Thanh Minh Phủ kia tăng lên thực lực, so sánh ra, đan dược lại thành ra vật phẩm không có tác dụng nhiều lắm.

Nhưng là, đồ vật vô dụng ở trong mắt nàng, với người khác mà nói, là chí bảo hiếm có.

Lão bản khách điểm còn chưa hoàn hồn lại, bên cạnh liền truyền tới một tiếng nói châm chọc: “Đan dược có thể chữa khỏi thương thế cho Huyền Thánh? Điều này sao có thể? Không cần nghĩ cũng biết là hàng giả, chỉ có kẻ ngốc mới tin tưởng, tiểu mỹ nhân, ngươi không cần dùng loại thủ đoạn này để lừa gạt người vô tội, vẫn là đi theo bản thiếu gia mới có thể cật hương hát ạt*, ha ha...”

*cật hương hát ạt: cơm ngon rượu say

“Oanh!”

Tiếng cười im bất dừng lại, Lý Hạ hoảng sợ ngẩng đầu lên, liền thấy trên người nam tử yêu nghiệt hồng y, bộc phát ra một cỗ khí thế cường hãn, khí thế này hung hăng đụng vào trên người hắn, không chờ hắn phản ứng, liền đánh hắn bay ra ngoài.

Hắn đã là một Huyền Thánh cấp thấp, tại Tinh Nguyệt Thành, cũng là một thiên tài, nhưng khí thế của nam nhân này, tựa hồ cường đại hơn hắn rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Chương 2: Sát cơ

Tĩnh, toàn bộ trong khách điểm, đều vô cùng yên tĩnh...

Lão bản khách điểm há to mồm, ngơ ngác nhìn nam tử hồng y đứng trong gió, lúc ý thức được thì lui về phía sau hai bước, cuốn mình rúc dưới mặt bàn, hắn cũng không hi vọng cuộc chiến giữa hai người này lan đến gần chính mình.

Mà mới vừa rồi vị nữ tử bị Lý Hạ ôm vào trong ngực, cũng khẽ che miệng, hiển nhiên còn chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc.

“Ngươi... Các ngươi...” Lý Hạ chật vật bò dậy, vẻ mặt đầy xấu hổ, ánh mắt phần hận giống như là muốn xé Cung Vô Y thành mảnh vụn, “Ngươi biết bản công tử là ai không? Ta chính là người Lý gia tại Tinh Nguyệt Thành, nếu ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống nhận lỗi với bản công tử, cũng tặng vị tiểu mỹ nhân bên cạnh ngươi cho bản công tử, nói không chừng bản công tử liền hảo tâm bỏ qua cho ngươi một mạng.”

Lúc nói lời này, Lý Hạ hơi nâng cằm lên, thần sắc kiêu ngạo nhìn Cung Vô Y.

Theo ý hắn, mình báo ra gia môn, khẳng định tên nam nhân này sẽ bị dọa sợ, sau đó vị tiểu mỹ nhân tuyệt thế kia, chính là của mình. Nghĩ tới đây, Lý Hạ liếm liếm môi khô khốc, thềm thường nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Nhưng mà lúc này, tại đây, trong khách điểm, một giọng nói lạnh nhạt như mây gió vang lên.

“Yêu nghiệt, ném hắn ra ngoài cho ta, để tránh ở chỗ này ô nhiễm lỗ tai của ta.”

Theo tiếng nói này vừa dứt, chỉ thấy vị nam tử yêu nghiệt tuấn mỹ tuyệt thế kia, chậm rãi giơ tay lên, sau đó oanh một tiếng, Lý Hạ liền cảm giác được một cỗ khí tức cường đại xông vào khí hải*, hắn lại bị hung hăng đánh bay ra ngoài lần nữa.

*Khí hải: là một huyết vị của con người, ở dưới lỗ rốn 1,5cm (nguồn: baike.baidu.com)

“Phanh!”

Chật vật ngã sấp xuống tại cửa khách điểm, Lý Hạ phần nộ ngẩng đầu lên, còn không chờ hắn nói gì, một tiếng nói âm lãnh cuồng ngạo, kèm theo gió thu đầu hiu truyền vào bên tai.

“Nữ nhân của ta, há là người khác có thể muốn? Không muốn chết liền lập tức cút cho ta!”

Cả người rung mình một cái, Lý Hạ oán hận trừng mắt nhìn Cung Vô Y, chính là tình cảnh này nói cũng không nói, liền ngựa không dừng vó rời đi, chỉ sợ chậm một chút, tên nam nhân âm lãnh đến cực điểm đó, liền sẽ lấy đi tính mạng hắn.

Bởi vì trong khoảnh khắc kia, hắn cảm nhận được rõ ràng sát ý đến từ nam tử đó, Lý Hạ không nghi ngờ chút nào, nam nhân này có gan giết hắn.

“Chao ôi, hai vị khách quan, lần này các ngươi đã gây họa rồi.”

Thấy nguy cơ đã giải trừ, thân thể mập mạp của lão bản khách điểm từ dưới bàn chui ra, bắt đầu đi lác đầu, giọng nói mang theo thương tiếc: “Vị Lý

công tử kia, là Thiếu công tử Lý gia, mà Lý gia, có một Thần Tướng cao cấp cường giả tọa trấn, và lại Lý Hạ công tử này nổi danh là lòng dạ hẹp hòi, chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Thần Tướng cao cấp?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, dù cho là Thần Vương cường giả đến đây, nàng có Thanh Minh Phủ bảo hộ, cũng không làm gì được nàng.

“Ngươi không cần quản chuyện này, ta chỉ hỏi ngươi, viên đan dược này, có thể làm tiền phòng năm ngày cho chúng ta không?”

Ánh mắt lão bản khách điểm sáng lên, vuốt ve đan dược bóng loáng như ngọc trong tay, vội vàng gật đầu như giả vờ: “Đương nhiên có thể, ta sẽ để người dẫn hai vị khách quan đi nghỉ ngơi trước.”

Dứt lời, hắn phân phó mấy câu, liền vội vàng vàng rời khỏi khách điểm.

Tĩnh Nguyệt Thành chỉ là một cái tiểu thành, đương nhiên khách điểm nơi này cũng sẽ không xa xỉ tinh xảo, thế nhưng cũng đơn giản sạch sẽ, làm cho người ta có một cảm giác cảnh đẹp ý vui.

“Yêu nghiệt, vừa rồi chàng còn làm chút gì nữa?”

Bên trong phòng, những ánh chiều tà từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Dạ Nhược Ly vuốt ve cái cảm tinh tế, trong con ngươi màu đen xẹt qua quang mang kỳ lạ, cười như không cười nhìn nam tử đứng trước mặt nàng.

Duỗi cánh tay ra, Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, bàn tay to khỏe vuốt sống lưng của nàng, đôi môi hồng giương lên, trong mắt phượng lại thoáng qua hồng quang khát máu.

“Ta chỉ là để cho tu vi của hắn trì trệ không tiến, lại càng theo thời gian trôi qua mà dần dần giảm xuống, cho đến khi trở thành một phế vật từ đầu đến cuối không thể tu luyện, ai bảo phế vật kia có gan, dám dòm ngó nữ nhân của ta.”

Đương nhiên, Cung Vô Y không có giết hắn, cũng không phải là e ngại cái gọi là Lý gia kia, chẳng qua chỉ là không muốn để máu tươi dơ bẩn làm ô uế tâm tình của bọn họ hôm nay thôi.

Huống chi trở thành phế vật, lại càng làm người thống khổ hơn từ vong thật xa. Hơn nữa bây giờ phế vật kia còn chưa biết chuyện này, chỉ có lúc tu luyện mới sẽ phát hiện ra, mỗi lần hấp thu huyền khí thì đau nhức khó nhịn, sau đó, huyền khí vốn có trong cơ thể cũng sẽ từ từ biến mất, cho đến khi trở thành một phế vật không phải là gì hết.

Bên trong phòng giám định tại phòng đấu giá Tĩnh Nguyệt, La Di cúi đầu chỉnh lý lại tư liệu trên bàn, có lẽ bởi vì do tâm tình không tệ, khuôn mặt già nua có chứa một nụ cười mỉm.

“La Di đại sư, có người tới đây cầu kiến...”

Trong lúc không để ý, ngoài phòng truyền tới một giọng nói, La Di khẽ nhướng mày, nhàn nhạt nói một câu: “Vào đi.”

Lời nói vừa dứt, vị nữ tử thanh y dẫn Dạ Nhược Ly tới gặp La Di kia, lại dẫn một nam tử trung niên lùn mập tiến vào, mà nam tử trung niên này, chính là lão bản khách điểm.

Lão bản khách điểm tiến lên hai bước, trên mặt lộ vẻ cung kính: “La Di đại sư, ta có một đồ vật, muốn nhờ La Di đại sư giúp ta giám định thật giả một chút.”

“Hả?” Khẽ nhíu mày, La Di nhàn nhạt cười cười, “Là tới giám định sao? Vậy ngươi nên biết quy củ phòng đấu giá chúng ta.”

Nhìn thấy La Di lộ ra tươi cười với hắn, lão bản khách điểm nhất thời kích động một chút, vội vàng lấy mười khối tinh thạch từ trong tay áo ra, nói: “Đây là mười khối tinh thạch hạ phẩm, là phí giám định ta đưa cho La Di đại sư.” “Ừ”, “hài lòng gật đầu một cái, La Di nhận lấy đan dược lão bản khách điểm đưa qua, bỏ vào trong đan dược một tia tinh thần lực, sau khi thăm dò được huyền lực cường đại ẩn chứa bên trong đan dược, trên mặt La Di lộ ra một tia kinh ngạc.

“Oh? Làm sao đan dược này lại ẩn chứa huyền lực cường đại như thế? Nếu như ta đoán không sai, đây hẳn là đan dược chữa trị, hơn nữa huyền lực bên trong, đó chính là ngay cả thương thế của Huyền Thánh đều có thể chữa khỏi trong nháy mắt.”

“Cái... Cái gì?”

Trong mắt lão bản khách điểm lộ ra một chút chờ đợi, cho đến khi rời khỏi phòng đấu giá Tĩnh Nguyệt, vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ...

Không ngờ đan dược này lại là thật, còn có thể chữa khỏi thương thế Huyền Thánh trong nháy mắt, hai khách nhân này tới cùng là người nào? Vì sao ngay cả tinh thạch cũng không có, lại có thể lấy ra đan dược trân quý như thế?

Bất kể như thế nào, hôm nay coi như là hắn buôn bán đại phát tài rồi.

Sắc trời dần tối, cho đến khi một phiến trăng cuối cùng trên bầu trời biến mất, trăng sáng treo lên ngọn liễu.

Sau khi đi tới Phong Vực, lại càng không thể buông lỏng tu luyện, bởi vậy, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đều khoanh chân ngồi xếp bằng, hấp thu huyền khí thiên linh, tuy rằng huyền khí không nồng nặc như Thanh Minh Phủ, nhưng lại nồng nặc hơn Huyền Vũ đại lục và Phong Huyền đại lục rất nhiều.

Ngay tại lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng huyền não ồn ào, khiến hai người tạm thời thoát khỏi tu luyện.

“Tiểu Dạ Nhi, ta đi xem một chút đã phát sinh chuyện gì trước.”

Thần sắc lạnh lùng, Cung Vô Y mới vừa đứng lên, bên cạnh bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra kéo hắn lại.

“Không cần, yêu nghiệt, chúng ta cùng nhau đi đi.”

Dưới lầu, bàn ghế bị đánh đổ cả một vùng, lão bản và tiểu nhị khách điểm sợ hãi rút rờ núp ở dưới quầy, thế nhưng thân thể mập mạp của lão bản khách điểm chiếm cứ cả quầy, đáng thương cho tiểu nhị khách điểm bị hấn chen đến một bên.

“Hừ, làm cho đôi cậu nam nữ lúc này lăn ra đây cho bản công tử, nếu không bản công tử liền phá hủy khách điểm này của ngươi.” Lý Hạ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú tái nhợt tràn đầy hung ác, hai tròng mắt oán độc nhìn gian phòng trên lầu.

Đều là hồn đản đáng chết, hôm nay để cho hấn mất hết thể diện, hấn không lột da tháo xương hấn ta, hấn liền không phải là Lý Hạ!

Lão bản khách điểm nhìn đám người phía sau Lý Hạ kia, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, thân thể mập mạp run rẩy không ngừng, lúc hấn định mở miệng ra nói, trên lầu đột nhiên truyền tới một giọng nói nhàn nhạt.

“Lại là ngươi sao? Ngươi cho rằng dựa vào đám người này, liền có thể đả thương được chúng ta? Trong mắt ta, những người này cũng cùng một dạng với ngươi, chẳng qua là một vài phế vật thôi, tới bao nhiêu người cũng sẽ không có kết cục khác đâu.”

Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo...

Mọi người trong khách điểm kinh ngạc ngẩng đầu lên, theo tiếng nhìn lại, chợt tầm mắt quăng về phía nữ tử tuyệt mỹ.

Mới vừa lên tiếng, không thể nghi ngờ chính là vị nữ tử này, chính là, nàng con mẹ nó kiêu ngạo cũng có chút quá mức.

Tại Phong Vực thật sự có vô số Huyền Thánh cường giả, có lẽ đám Huyền Thánh này, nếu đặt đến những đại thành thị thì không tính là gì, tại tiểu địa phương Tinh Nguyệt Thành này, vẫn là có chiến lực nhất định, huống chi, nơi này còn có một đám Huyền Thánh.

Thoạt nhìn hai người này, chắc cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi đi? Nam nữ thanh niên hơn hai mươi tuổi, có thể có bao nhiêu thành tựu? Nhiều lắm cũng chỉ là Huyền Thánh cấp thấp, hoặc là trung cấp, bằng vào thực lực như vậy, khó có thể tiếp tục trộn lẫn ở Tinh Nguyệt Thành.

Càng đừng nói là, vị nữ tử kia, lại còn chỉ vào Thiếu công tử Lý gia mắng phế vật...

Trong Tinh Nguyệt Thành, còn có người ngông cuồng hơn nàng sao?

“Bản công tử vốn còn muốn thương hương tiếc ngọc, xem ra ngươi không hiểu tính tình của bản công tử, như thế, cũng đừng trách bản công tử ra tay độc ác,” trong mắt xẹt qua ngạo độc, Lý Hạ cười lạnh một tiếng, phát phát tay, nói, “Ngươi tới, giết tên nam nhân kia cho ta, còn nữ nhân thì trói lại đưa đến trên giường của bản công tử, bản công tử sẽ để cho nàng biết sự lợi hại của bản công tử, ha ha!”

Nghĩ đến tình cảnh nữ nhân kia nằm ở trên giường của mình, chịu mình ngược đãi hành hạ, Lý Hạ điên cuồng cười ha ha, ai bảo hai người này dám làm hấn mất mặt, đã như thế, cũng đừng trách hấn không khách khí!

Tiếng cười còn chưa dừng lại, liền thấy một đạo bạch quang thoáng qua, chợt bên cạnh truyền tới một tiếng vang bùm bùm bốp bốp, lúc tầm mắt Lý Hạ nhìn lại, đột nhiên nhìn thấy, đám người mình mang đến kia, đã ngã xuống trên đất.

Cả người hung hăng run rẩy, Lý Hạ hoảng sợ nhìn chăm chú vào một thân bạch y trước mặt này, không khỏi lui về phía sau hai bước, kêu lên the thé: “Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?”

Làm sao có thể? Mặc dù mình mang tới không phải là thuộc đội ngũ tinh anh của Lý gia, nhưng ở đây phần lớn là Huyền Thánh trung cấp, vì sao thế nhưng lại không chịu nổi một chiêu của nữ nhân này?

Những người còn lại cũng tròn tròn mắt, cho dù là ai đều không đoán trước được, nữ tử này lại có chiến lực cường đại như thế.

Chăm chú nhìn một thân bạch y tung bay này, Cung Vô Y chậm rãi thu lại sát cơ, đôi môi đỏ thắm giương lên một nụ cười mỉa hoặc, từ đầu tới cuối cặp mắt phượng đều chỉ chứa đựng bóng dáng của một người.

“Làm gì sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, từng bước tới gần, sát ý nồng nặc bộc phát ra, “Nam nhân của ta đã nói qua, nếu ngươi không muốn chết liền lập tức cút, nhưng còn ngươi thì sao? Không quý trọng tính mạng của mình, không trách chúng ta được.”

Khi nói chuyện, trong lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly bao bọc một tầng hỏa diễm, hung hăng bỏ về phía đầu Lý Hạ...

“Oanh!”

Lúc lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly sắp đánh về phía Lý Hạ, một bóng dáng từ trên trời hạ xuống, khẽ giơ bàn tay lên, dùng lực nghênh đón công kích của Dạ Nhược Ly, thoáng chốc, thân thể Dạ Nhược Ly không chịu nổi chấn động lùi về phía sau.

“Nữ nhân!” Khuôn mặt tuần tú Cung Vô Y khẽ biến đổi, thân hình chợt lóe lên, đã đến trước mặt Dạ Nhược Ly, hất vron cánh tay ra, tiếp được Dạ Nhược Ly, sát ý trong cặp mắt phượng bắn ra bốn phía, dần dần mang theo huyết quang tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chương 3: Không có tư cách?

Dưới ánh mắt của mọi người, một gã nam tử trung niên thân mặc bạch y rơi xuống bên cạnh Lý Hạ, chỉ thấy vẻ mặt nam tử uy nghiêm, giữa hai lông mày tràn đầy lạnh lùng nghiêm nghị, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện lộ rõ ràng sát ý.

“Ta không sao.”

Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, ngược mắt lên, ánh mắt ngưng trọng nhìn nam tử trung niên bỗng nhiên xuất hiện.

Mọi người trong khách điểm nhìn thấy nam tử trung niên xuất hiện, vô cùng kinh ngạc đồng thời lại không nhìn được có chút vui sướng khi người gặp họa, lần này bọn họ có trò hay để nhìn.

“Nhị thúc!” Ánh mắt Lý Hạ sáng lên, vội vàng trốn đến sau lưng nam tử trung niên, oán hận trừng mắt nhìn hai người Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, nói, “Nhị thúc, cái nữ nhân đáng chết này, thế nhưng lại muốn giết ta, thúc mau giúp ta giết bọn họ đi!”

Lý Lập khẽ nhướng mày, có chút chán ghét liếc nhìn thanh niên trốn tránh phía sau mình.

Lý Hạ này là một phế vật, không những không có thiên phú, lại còn không có một chút đầu óc nào, suốt ngày ra ngoài gây rắc rối, sớm muộn có một ngày, Lý gia sẽ bị hủy diệt bởi vì hắn.

Thế nhưng, vô luận là hắn khinh thường phế vật này thế nào, dù sao hắn ta cũng là nhi tử của đại ca, Thiếu công tử Lý gia, nếu như không phải là mình ngẫu nhiên đi ngang qua, nhi tử bảo bối này của đại ca, chẳng phải liền bỏ mạng nơi hoang vắng?

Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, trong lòng Lý Lập xông lên một cỗ lửa giận, lạnh lẽo rét buốt nhìn Dạ Nhược Ly: “Cô nương, ngươi còn nhỏ tuổi, mà đã ác độc đến nước này, động một chút là lấy tính mạng của người ta, ngày sau nhất định sẽ trở thành tai họa của Phong Vực, vì không để cho ngươi làm hại toàn bộ Phong Vực, hôm nay, ta tất phải thay trời hành đạo, diệt trừ cái tai họa là ngươi đây.”

Nhìn vẻ mặt chính nghĩa lâm nhiên này của Lý Lập, trong lòng Dạ Nhược Ly phát ra một tiếng cười lạnh: “Ngươi muốn động thủ, trực tiếp liền động thủ đi, cần gì tìm những cái cớ không hề có chút đạo lý nào chứ? Thần Tướng thì thế nào? Ở trong mắt ta, cái gì cũng không phải.”

*chính nghĩa lâm nhiên: bởi vì lòng dạ chính nghĩa mà thần thái trang nghiêm, làm người kính sợ (nguồn: baike.baidu.com)

Lời nói kiêu ngạo của Dạ Nhược Ly, để cho tất cả mọi người không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Nàng còn dám ngông cuồng một chút nữa không? Đối mặt với một vị Thần Tướng cường giả, còn dám nói chuyện như thế? Nàng cho rằng đối diện nàng là Huyền Thánh sao?

Chỉ có trên mặt Cung Vô Y từ đầu đến cuối không đổi sắc, hắn còn mong sao nữ tử của hắn lại cuồng vọng hơn chút nữa...

“Ha ha, tiểu nha đầu, ta sẽ cho ngươi biết, không có năng lực còn dám nói lời ngông cuồng thì phải trả giá đại giới!”

Hai tay Lý Lập chấp sau lưng, sát khí bắn ra bốn phía, tại thời khắc này thuộc về khí thế Thần Tướng cường giả biểu lộ không thể nghi ngờ, hắn tin tưởng, dưới uy áp của mình, nữ nhân kia, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nhưng mà, mọi người kinh ngạc là, vô luận Dạ Nhược Ly hay là Cung Vô Y, đều là đáng về ung dung thoải mái, phảng phất như là bọn họ cũng không bị vây vào dưới uy áp của Thần Tướng.

Này... Điều này sao có thể?

“Lý Lập, Lý Hạ, đám hỗn đản các ngươi, lại đang ý lớn hiệp nhỏ, tất cả dừng tay cho ta!”

Ở ngoài khách điểm, truyền tới một tiếng quát lớn, nhưng mà, vốn là các cư dân tại Tinh Nguyệt Thành, đều đã nhận ra chủ nhân của tiếng nói, đồng loạt rung mình một cái, càng có người nhát gan hơn, không nhịn được sợ hãi liến tiểu trong quần.

Thế nhưng, Dạ Nhược Ly lại không biết người tới là người nào, không tự chủ được phóng tầm mắt nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nữ tử dẫn dắt một nhóm người sai bước tiến vào khách điểm, trong tay nàng nắm một thanh đại kiếm màu đỏ, đôi mắt đẹp hung ác trùng Lý Hạ, trong mắt xẹt qua chán ghét rõ ràng.

Nữ tử này thân mặc khôi giáp màu đỏ, một đầu tóc đẹp dùng dây buộc màu đỏ cột lên, hiển lộ vẻ hào khí thẳng thắn, lại khiến cho Dạ Nhược Ly không sinh ra ác cảm gì, hơn nữa nữ tử này, tựa hồ cũng không có ác ý gì với nàng.

“Là... Là ngươi?” Lý Hạ lui về phía sau hai bước, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì sợ hãi, tiếng nói cũng mang theo một chút bẽn lẽn, “Ngươi lại muốn làm gì? Bản công tử lại không nhìn lên ngươi tắm rửa, ngươi... ngươi...”

Thấy bộ dáng này của Lý Hạ phía sau lưng mình, Lý Lập khẽ nhíu mày, mắt lạnh nhìn về phía nữ tử đột nhiên tiến đến: “Hong Lam tiểu thư, từ lúc nào thì Tán Tu Liên Minh cũng quản những việc đầu đầu của gia tộc khác rồi hả?”

“Hừ, “ Hong Lam hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Hạ, rồi mới chuyển tầm mắt về phía Lý Lập, “Tán Tu Liên Minh chúng ta, bảo vệ lợi ích của tán tu, chỉ cần là tu luyện giả không gia nhập bất kỳ thế lực nào, đều được Tán Tu Liên Minh chúng ta bảo hộ, làm sao bản tiểu thư có thể để cho đám phế vật các ngươi, bắt nạt những tán tu kia chứ?”

Nắm thật chặt quả đấm, thần sắc Lý Lập càng thêm âm lãnh: “Hong Lam tiểu thư, chuyện ngày hôm nay, Lý Lập ta sẽ nhớ kỹ, Hạ Nhi, chúng ta đi!”

Nhìn chăm chú vào người Lý gia rồi đi, Dạ Nhược Ly cũng không ngăn trở.

Nàng muốn đánh chết Lý Lập, cũng không phải là không có khả năng, nhưng lại cần dùng đến lực lượng của thần khí, một khi thần khí bị người đòi phát hiện ra, chắc chắn là nàng và Cung Vô Y sẽ bị cường giả Phong Vực đuổi giết.

Ngay cả có Thanh Minh Phủ bảo mật, nhưng cuộc sống về sau, thì phải trốn trốn tránh tránh, hơn nữa nhất định phải rời khỏi Tinh Nguyệt Thành, sau đó là phòng đấu giá, cũng không thể cầm được lợi ích nên có.

Cho nên, tuy rằng nàng định giết những người Lý gia này, nhưng lại phải đến thời điểm không người...

Hong Lam trừng mắt nhìn phương hướng hai người rồi đi, cười híp mắt xoay người lại, ánh mắt của nàng không dừng lại trên mặt Cung Vô Y chút nào, liền chuyển về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hàm chứa đầy vui vẻ.

“Vị cô nương này, không biết ngươi có nguyện ý gia nhập Tán Tu Liên Minh chúng ta?”

Đẹp, quá đẹp, trên thế giới này thế nhưng lại có nữ tử tuyệt thế như thế, nếu có thể kéo nàng vào Tán Tu Liên Minh, chính mình liền có thể mỗi ngày nhìn đã mắt.

Không biết vì sao, ánh mắt Hong Lam nhìn về phía Dạ Nhược Ly, để cho Cung Vô Y vô cùng không thoải mái.

“Không cần, ta và nương tử của ta, cũng sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào.” Duỗi cánh tay ra, Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, về mặt tràn đầy cảnh giác nhìn chằm chằm Hong Lam.

“Như vậy à, “ Hong Lam có chút thất vọng, đột nhiên, nàng giống như là nghĩ đến cái gì, tâm tư khẽ động, lấy một khối lệnh bài từ trong vạt áo ra, hoàn toàn không cho Dạ Nhược Ly có cơ hội cự tuyệt, cưỡng ép nhét vào trong tay nàng.

“Đây là lệnh bài Tán Tu Liên Minh chúng ta, nếu như ngươi muốn gia nhập, hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể tới Tán Tu Liên Minh tìm ta, hơn nữa, nếu là hỗn đản Lý gia kia lại tới gây phiền toái cho ngươi, Tán Tu Liên Minh ta sẽ làm chủ cho ngươi.”

“Được, đa tạ.”

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, liền ném lệnh bài vào Huyền Linh giới chỉ.

Sau khi Hong Lam mang người Tán Tu Liên Minh rời đi, Cung Vô Y gắt gao ôm chặt lấy Dạ Nhược Ly, nói: “Tiểu Dạ Nhi, về sau đừng lui tới với nữ nhân này.”

“Tại sao?” Dạ Nhược Ly sững sốt một chút, không hiểu chớp chớp mắt.

“Ta không thích ánh mắt nàng ta nhìn nàng.”

Khóe miệng đang mỉm cười hơi co rút, Dạ Nhược Ly im lặng quét mắt nhìn Cung Vô Y.

Yêu nghiệt này, ngay cả dấm của nữ tử cũng ăn, có phải hấn ghen tuông không khỏi quá nhiều đi?

Lúc này, bên trong đại đường Lý gia, Lý Hạ thêm mắm thêm muối sự tình hôm nay, nói cho Gia chủ Lý gia, cũng chính là phụ thân của hấn Lý Lôi, trong

lời nói của hắn, nghiêm nhiên biến thành Cung Vô Y chẳng những cướp đi gian phòng của hắn, rõ ràng bên cạnh có một người nữ tử, vẫn còn muốn cướp đi nữ nhân của hắn, chẳng qua hắn chỉ thương lượng với hắn ta hai câu, liền bị hắn ta không hề có chút đạo lý nào đánh bay.

“Phụ thân, sự tình chính là như vậy, người nhất định phải báo thù cho nhi tử.” Lý Hạ tức giận bất bình nói, trong mắt lại hiện lên sát ý không che giấu.

“Hai người kia, lai lịch ra sao?” Lý Lôi nhướng mày, không có tin tưởng lời từ một phía của Lý Hạ, dù sao hắn cũng rất hiểu rõ nhi tử của mình, có lẽ là nó chủ động đi trêu chọc người ta.

“Lai lịch? Có lai lịch gì chứ? Cũng chỉ là một vài binh dân mà thôi, không biết có cái vận cứt chó gì, nịnh bợ được người Tán Tu Liên Minh, trừ chỗ dựa là Tán Tu Liên Minh ra, bọn họ hoàn toàn không có gì cả.”

“Không có gì cả sao? Nếu như thật sự không có gì cả, cũng sẽ không dùng lực lượng bản thân đánh với rất nhiều Huyền Thánh Lý gia.”

Lý Lôi bắt đầu đi thờ dài một hơi, lắc đầu một cái, tiếp tục nói: “Đúng rồi, Hạ Nhi, mấy ngày nữa chính là phòng đấu giá Tinh Nguyệt cử hành buổi đấu giá, theo tin tức nội bộ, trong lần đấu giá này sẽ có thần khí, còn có một viên đan dược để cho Huyền Thánh đột phá, cho nên chuyện này, con bỏ qua trước đi, sau khi buổi đấu giá kết thúc, phụ thân liền báo thù cho con.”

“Cái gì? Thần khí và đan dược?”

Toàn thân run lên, Lý Hạ thêm thường nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Nếu mình có được thần khí, hơn nữa lại có thể mượn dùng đan dược sinh ra đột phá, như vậy dù cho là dùng lực lượng của chính mình, hai người kia cũng sẽ xong đời, hơn nữa, cả Tinh Nguyệt Thành, không người nào có thể so sánh với hắn.

Lúc đó, cái nữ nhân đánh đá Tán Tu Liên Minh kia cũng bị hắn hung hăng dẫm nát dưới chân, ha ha ha...

Mấy ngày sau đó, tin tức phòng đấu giá Tinh Nguyệt sắp bán đấu giá thần khí, lấy khí thế sét đánh truyền bá ở khắp Lạc Sơn Lĩnh, đến nỗi các thế lực tại Lạc Sơn Lĩnh đều biết vật phẩm buổi đấu giá muốn bán đấu giá lần này.

Nhất thời, các đại thế lực đều kích động, nhanh chóng gom góp tinh thạch, để có thể một lần liền đạt được thần khí.

Phải biết, đây chính là thần khí đó, làm sao có thể không khiến cho mọi người kích động đây? Nếu có thể đạt được thần khí, bọn họ muốn vượt cấp chiến đấu, hoàn toàn không phải là việc khó khăn gì.

Thế là khắp Lạc Sơn Lĩnh đều náo nhiệt hẳn lên, thậm chí mang cả sản nghiệp của mình đi cầm cố, chỉ vì đôi tinh thạch.

Mà Dạ Nhược Ly tạo thành náo động này, vẫn là mỗi ngày ở trong trạng thái tu luyện như cũ, không để ý tới chuyện bên ngoài, dẫn tới Hồng Lam mỗi lần muốn đến tìm nàng đều bị ngăn ở ngoài cửa, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Tại tình cảnh náo động này, buổi đấu giá ngày đó, rốt cuộc cũng đến trong sự mong đợi của mọi người...

Trong lối đi dẫn tới phòng đấu giá dành cho khách quý, người người tập nập, Lý Hạ đang nói chuyện trên trời dưới đất với đám quần là áo lượt, chẳng qua nội dung mà bọn họ thảo luận đơn giản là đề tài có liên quan tới nữ nhân, cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười dâm dăng.

Bỗng đột nhiên, Lý Hạ nghe thấy hai tiếng nói quen thuộc ở phía trước, không khỏi ngăn ra, chợt một ngọn lửa phản nộ thiêu đốt trong lòng, oán hận trừng mắt nhìn hai người sánh vai đi vào.

“Là đôi cậu nam nữ các người? Hừ, chỉ bằng các người, cũng có tư cách tiến vào lối đi dành cho khách quý sao? Có lẽ các người đi nhầm lối rồi, hộ vệ, đám người này cũng không có thể khách quý, lập tức đuổi bọn họ ra ngoài đi!”

Đã có Tán Tu Liên Minh bảo hộ, giết không được bọn họ, vậy hắn cũng tuyệt đối không để cho hai người kia sống tốt hơn.

Hiện tại nữ nhân đánh đá trong Tán Tu Liên Minh kia không có ở đây, chắc hẳn bọn họ cũng không đi cùng với Tán Tu Liên Minh, chỉ bằng đôi cậu nam nữ này, có tư cách gì tiến vào lối đi dành cho khách quý chứ? Bọn họ hoàn toàn không xứng.

Không cần nghĩ nhiều cũng có thể hiểu ra, hai người này nhất định là mượn dòng người lên lút tiến vào. Mà hắn đã nhắc nhở thị vệ phòng đấu giá Tinh Nguyệt, tuy nói là để cho hai người này khó xử, đây không phải là trợ giúp phòng đấu giá Tinh Nguyệt sao?

Nghĩ đến đây, Lý Hạ hơi ngược cảm lên, cao ngạo nhìn hai người, dường như hắn đã nhìn thấy tình cảnh, bởi vì hai người này không lấy ra được thẻ khách quý, mà bị hộ vệ đuổi đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương 4: Lãnh chúa đại nhân

Ánh mặt trời sau giờ ngọ bao phủ toàn bộ Tỉnh Nguyệt Thành, vốn là thông đạo khách quý nhộn nhịp, tiếng nói Lý Hạ vừa dứt, thế nhưng lại như kỳ tích an tĩnh lại, tất cả ánh mắt đồng loạt quăng về phía hai người nghênh ánh mặt trời đi tới.

Bọn họ cũng muốn nhìn một chút, người nào lại lớn mật như thế, lại dám lấn vào thông đạo khách quý của phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt.

Chẳng qua là sau khi nhìn thấy hai người sóng vai đi tới này, trong mắt xẹt qua rõ ràng kinh diễm, bọn họ sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy qua nam nữ phong hoa tuyết đại như thế.

“Hừ, các người cái gì tốt thì không làm, cố tình lại vọng tưởng lấn vào phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt, sau đó các người sẽ khóc cho xem.”

Lý Hạ cười lạnh một tiếng, hai tròng mắt ác độc gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người đi tới trước mặt, trên tuấn nhan tái nhợt thoáng hiện một chút vui sướng khi người gặp họa, rõ ràng đoán trước được kết cục của hai người kia.

Những người còn lại nghe Lý Hạ nói như thế, không khỏi dùng ánh mắt đồng tình nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y.

Địa vị Lý gia tại Tỉnh Nguyệt Thành không ai không biết không ai không hiểu, nếu công tử Lý gia đã nói như thế, tất nhiên là hẳn biết bọn họ, như vậy, hai người kia, khẳng định không thể lấy ra thẻ khách quý.

Vậy mà, mọi người kinh ngạc là, lúc Lý Hạ kêu la để phá hủy mưu kế bọn họ, thế nhưng hai người kia lại không có xoay người chạy đi, ngược lại là tự ý đi thẳng về phía phòng đấu giá.

“Hai người các người, mau chóng bắt bọn họ lại, hừ, không có thẻ khách quý, còn muốn tiến vào thông đạo khách quý, các người cũng không nhìn một chút, loại địa phương này, là loại thân phận như các người có thể bước vào sao?”

Nhìn bóng dáng của hai người, mọi người đều cảm thấy không thích hợp, nếu như sau khi bị kêu la phá hư thân phận, còn dám tiếp tục bước trên thông đạo khách quý, vậy thật sự là bọn họ sẽ không có thẻ khách quý sao?

Cũng chỉ có Lý Hạ không ý thức đến điểm này, theo ý hấn, kẻ nghèo hèn ngay cả tỉnh thạch cũng không có, thì làm sao sẽ có được thẻ khách quý phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt chứ? Nhất định là bọn họ thừa dịp dòng người muốn trà trộn vào.

Thế nhưng, một màn phát sinh kế tiếp, để cho hấn kinh ngạc đến nỗi con ngươi sắp rớt trên đất...

Chỉ thấy vị nữ tử bạch y tuyết thể kia, bàn tay vung lên, không biết lấy ra cái gì đó, hộ vệ ngay cửa vào thông đạo liền cung cung kính kính mời hai người tiến vào trong thông đạo.

Không cần nghĩ cũng biết, vừa rồi nàng mới lấy ra, nhất định là thẻ khách quý phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt.

“Sao... Làm sao có thể?” Lý Hạ trừng lớn hai mắt, cho đến lúc bóng dáng của hai người biến mất, còn chưa có hoàn hồn lại từ trong kinh ngạc.

Hai kẻ nghèo hèn không biết từ chỗ nào tới này, cũng xứng có được thẻ khách quý phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt? Như vậy chẳng phải là nói, thẻ khách quý phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt, đã trải rộng đến mức loại người nào cũng có tư cách lấy được.

Hơn nữa, hai tên khốn kiếp chết tiệt này, thế nhưng lại dám coi thường hấn!

Nắm thật chặt quả đấm, Lý Hạ chưa bao giờ cảm nhận được sự tức giận như thế, nếu là có thể, hấn thật sự muốn bắt hai người kia lại, hung hăng hành hạ một phen, mới giải được mối hận trong lòng hấn.

Lúc này bên trong phòng đấu giá, người của các đại thế lực tiến đến tham gia đấu giá đã ngồi đầy.

Vừa mới đi vào bên trong, Dạ Nhược Ly liền thấy một bóng dáng quen thuộc, còn không chờ Cung Vô Y giấu Dạ Nhược Ly đi, hiển nhiên nữ tử phía trước đã phát hiện ra bọn họ, ngay lập tức tươi cười đầy mặt đi lên nghênh đón.

“Cô nương, không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy, thế nhưng lại gặp mặt, đúng rồi, lần từ biệt trước, còn chưa thỉnh giáo danh tính của cô nương.”

Ánh mắt Hồng Lam sáng lên, trên khuôn mặt tuyết mỹ là nụ cười vui vẻ dịu dàng, một đôi hồng mâu nhìn Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới, khóe môi hơi câu lên, bên khóe miệng của nàng, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết có một chút nước miếng.

Đẹp, quá đẹp, mặc dù đây không phải là lần đầu gặp mặt, nhưng nàng vẫn bị kinh diễm.

“Dạ Nhược Ly.” Nhân nhật cười cười, đối với nữ tử lần trước giúp nàng giải vây, mặc dù Dạ Nhược Ly không tính là có hảo cảm, nhưng lại cũng không có ác cảm.

“Ha ha, Nhược Ly cô nương, người thật sự không có ý định gia nhập Tán Tu Liên Minh chúng ta sao? Tán Tu Liên Minh ta có phúc lợi rất lớn, tu luyện cần đến đan dược phụ trợ, hoặc là huyền tinh thạch, ta đều có thể cung cấp cho người.”

Xoa xoa bàn tay, vui vẻ trong mắt Hồng Lam càng sâu hơn, nghiêm nghiêm giống như là một quái thú thúc lừa gạt tiểu bằng hữu.

“Không cần,” Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, trên tuần nhan tràn đầy cảnh giác, một đôi mắt phượng mang theo vẻ bất thiện, “Nàng tuyệt đối sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, nhất là, trong thế lực đó còn có nữ nhân không có hảo ý!”

“Không có hảo ý?” Hồng Lam khẽ nhú mày, trong hồng mâu phảng phất như lóe lên một đám lửa giận.

Lòng thích cái đẹp ai cũng có, nàng muốn lừa mỹ nữ trở về để thưởng thức thì sai sao? Dù sao vẫn còn hơn những xú nam nhân kia, nhưng nam nhân này, thế nhưng lại dám chỉ trích nàng không có hảo ý?

“Xin lỗi, Hồng Lam tiểu thư, ta quả thật không có ý định gia nhập thế lực nào.”

Đúng lúc này, một tiếng nói lạnh nhạt tiêu trừ lửa giận của Hồng Lam.

Nàng thở dài một hơi, vẻ mặt hơi tiếc hận: “Vậy được rồi, ta tôn trọng quyết định của ngươi, ta thấy vừa rồi các ngươi tiến vào thông đạo khách quý dẫn đến phòng đấu giá, không biết các ngươi ngồi ở chỗ nào? Nếu không thì, liền tới chỗ Tán Tu Liên Minh chúng ta đi.”

“Ừ!”

Hồng Lam vừa dứt lời, phía sau liền truyền tới một tiếng cười giễu cợt.

“Không cần phải hỏi, chỗ ngồi của bọn họ cũng chỉ là tầng khách quý thấp nhất thôi, ha ha...”

Khẽ nhướn mày, hai tay Hồng Lam ôm ngực xoay người lại, trừng mắt liếc nhìn người mới vừa mở miệng nói chuyện một cái: “Lý Hạ, lại là phế vật ngươi, chẳng lẽ ngươi còn chưa bị bản tiểu thư đánh đủ sao? Tiếp tục tìm đánh hay sao?”

Bị Hồng Lam trừng một cái, sắc mặt Lý Hạ thoáng chốc tái nhợt, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ tới ở bên trong này là phòng đấu giá Tinh Nguyệt, dựa vào đó hẳn cũng can đảm hơn, nói: “Ta nói là lời thật, không biết bọn họ gặp phải vận cứt chó gì, mới đạt được một cái thẻ khách quý như vậy, chẳng qua, chắc hẳn với thân phận địa vị của bọn họ, cũng chỉ là ở tầng thấp nhất thôi, trừ phi là mắt của chủ nhân phòng đấu giá Tinh Nguyệt này bị mù, ha ha ha...”

Lúc nói lời này, Lý Hạ liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, trong hai tròng mắt xẹt qua quang mang âm hiểm.

Chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc, hắn sẽ xin phụ thân giúp hắn bắt nữ nhân này lại, để cho nàng trầm mê ở dưới thân mình, lại hung hăng hành hạ nàng, để phát tiết nỗi hận trong lòng hắn!

Nếu lời nói trước đó của Lý Hạ, Cung Vô Y còn có thể chịu đựng được, nhưng cái ánh mắt kia của hắn ta, lại khiến cho vẻ mặt của hắn không khỏi trầm xuống, trong mắt phượng như có cuồng phong bạo vũ, đột nhiên kéo lại.

“Oanh!”

Khí thế cường hãn ầm ầm bộc phát ra, hung hăng đụng vào trên người Lý Hạ.

Lý Hạ không nghĩ đến Cung Vô Y ngay cả nói cũng không nói, trực tiếp động thủ, đó là thời gian phản ứng lại cũng không có, thân thể kia liền giống như mũi tên rời cung, bị ném về phía sau.

“Xôn xao!”

Thấy vậy, mọi người vốn là tụ tập cùng một chỗ, vội vàng tản ra hai bên, chỉ sợ Lý Hạ sẽ nện vào mình.

“Phanh!”

Lý Hạ chật vật ngã xuống đất, hắn vừa mới ngẩng đầu lên, liền rõ ràng nhận ra được một tia sát khí thị huyết tàn nhẫn trong mắt của nam tử hồng y ở chỗ không xa kia.

Một tia lạnh lẽo từ lòng bàn chân chui vào trái tim, hắn hung hăng sợ run cả người, trên tuần nhan tái nhợt hiện ra vẻ hoảng sợ, sao hắn có thể quên, tên nam nhân này cũng chẳng hề dễ chọc.

“Yêu nghiệt,” Dạ Nhược Ly duỗi tay bắt lấy Cung Vô Y, lắc đầu một cái, thản nhiên nói: “Đừng để máu của phế sai này vũ nhục tay của chàng, chúng ta đi thôi.”

Nàng không phải là không muốn giết hắn ta, chỉ là thời cơ chưa đến...

Xúc cảm ấm áp của lòng bàn tay để cho Cung Vô Y dừng lại bước chân, hắn nhìn sang nữ tử bên cạnh, chậm rãi gạt đầu, nhưng mà, sát khí trong cặp mắt phượng hẹp dài kia không giảm, vẫn là một mảnh tàn nhẫn huyết quang như cũ.

“Các ngươi chờ cho ta!”

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lý Hạ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên, trên trán nhan của hắn cứng đờ lại, sắc mặt chỉ một thoáng liền tái nhợt, ngây ngốc nhìn chăm chú vào phương hướng bọn họ biến mất.

Vừa rồi hắn mới nhìn thấy rất rõ ràng, hai người kia tiến vào phòng bao khách quý kể dưới phòng Lãnh chúa.

Thấy một màn này, không chỉ có Lý Hạ, còn có mọi người đứng ở hai bên xem kịch vui, cũng dễ hiểu, về mặt hiện giờ của bọn họ rất sắc sảo, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên còn chưa từng phục hồi lại tinh thần.

Phòng bao khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt, là do địa vị để sắp xếp thứ tự, rốt cuộc hai người kia là người nào? Làm sao có tư cách tiến vào phòng bao khách quý kể dưới phòng Lãnh chúa?

“Không... Không thể nào!” Lý Hạ hung hăng lắc đầu, nuốt một ngụm nước miếng, “Áo giáp, đây nhất định là ảo giác...”

Môi hồng giương lên, Hồng Lam hí hí hai tròng mắt, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn tú tái nhợt của Lý Hạ: “Lý Hạ, ngươi đây chỉ là đang lừa mình dối người thôi, ha ha ha.”

Dứt lời, ngửa đầu cười to hai tiếng, Hồng Lam sai bước đi về phía phòng bao khách quý dành cho Tán Tu Liên Minh.

“Đồ nhi, vị nữ tử Tán Tu Liên Minh kia, cũng không hề đơn giản.”

Bên trong phòng bao xa hoa tinh xảo, một bóng dáng đậm mạc mờ ảo xuất hiện bên cạnh Dạ Nhược Ly, về mặt Phong Thần lúc này dần dần lộ vẻ ngưng trọng, mâu quang cơ trí hướng về phía ngoài cửa, thân nhiên nói: “Vị nữ tử kia, có được huyết mạch của Viêm Long.”

“Viêm Long?” Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Phong Thần.

“Viêm Long, từng là Thần Long thủ hộ Phong Vực chúng ta, vạn năm trước liền mất đi tung tích, không nghĩ đến có thể cảm nhận được huyết mạch của Viêm Long trong thân thể của một nhân loại, lần đầu tiên gặp nhau, ta liền có cảm giác này, nhưng lại không dám xác định, cho đến thời khắc này mới xác định.”

“Không đúng,” Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu, tầm mắt của nàng cũng hướng về phía ngoài cửa, “Nàng cũng không phải là huyền thú, tại sao lại có được huyết mạch của Viêm Long?”

“Ta đây cũng không rõ ràng, có lẽ tổ tiên nàng là Viêm Long cùng nhân loại sinh hạ con nối dõi, cũng có lẽ, nàng đã từng uống qua huyết dịch của Viêm Long, chẳng qua, hiện giờ nàng còn chưa có hoàn toàn kích phát ra lực lượng huyết mạch, nếu có thể kích phát ra, như vậy, tốc độ tu luyện của nàng sẽ trở nên cực nhanh, thế nhưng, không thể so sánh với hai người biến thái các ngươi.”

Nhìn lướt qua Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, Phong Thần rất là bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng tuy bất mãn nhưng lại sinh ra một tia ghen tị.

Hai mươi tuổi Huyền Thánh, tại Phong Vực, thật ra thì cũng không tính là cái gì, nhưng đừng quên, hai người này là từ Huyền Vũ đại lục đi tới Phong Vực, Phong Thần ngây người ở Huyền Vũ đại lục năm trăm năm, làm sao không biết tình huống bên kia?

Huyền khí mỏng manh, linh dược ít ỏi, mà nếu không phải mình sáng tạo ra huyền tinh thạch tại Phong Huyền đại lục, sợ rằng Thương Khung Giới cũng không thể nào có huyền tinh thạch, trong hoàn cảnh như thế, còn có thể tại hơn hai mươi tuổi liền trở thành Huyền Thánh, đây không phải là biến thái thì là cái gì?

Dù cho nàng cũng đã từng có danh tiếng thiên tài Phong Vực, nhưng nàng tin rằng, nếu như mình sinh ra ở Huyền Vũ đại lục, tuyệt đối không có khả năng làm ra thành tựu Huyền Thánh ở lúc hơn hai mươi tuổi.

Vì vậy, thiên phú biến thái của hai người này, không thể không khiến nàng ghen tị...

“Các vị, cảm tạ mọi người tiến đến tham gia buổi đấu giá cỡ lớn nửa năm một lần tại phòng đấu giá Tinh Nguyệt chúng ta.”

Tiếng nói trong trẻo vang lên trong hoàn cảnh ồn ào này, buổi đấu giá vốn đang nghị luận ầm ĩ nhất thời an tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hội trường.

Vừa bắt đầu bán đấu giá, chỉ là một vài đồ vật bình thường gì đó, mặc dù cũng có người đấu giá, nhưng cũng không hề sôi nổi, về phần những thế lực như Lâm gia, Tán Tu Liên Minh đều chưa lên tiếng.

Bọn hắn chờ đợi, là những vật phẩm kế tiếp.

Trong lúc mọi người đang đấu giá, mỗi một kiện vật phẩm đều dần dần bị bán đấu giá.

Nhưng mà, rất khác biệt với sự khẩn trương của người trong các đại thế lực, trong một phòng bao xa hoa ở chỗ cao nhất, nam tử trung niên nhấp một ngụm trà, động tác ưu nhã để ly trà trong tay xuống, trong hai tròng mắt đen lạnh nhạt phảng phất như hàm chứa một tia uy nghiêm.

Mà thủ tịch giám định sư phòng đấu giá La Di, rất có uy vọng tại toàn bộ Lạc Sơn Lĩnh, đang cẩn thận phụng bồi bên cạnh, thỉnh thoảng quan sát về mặt nam tử trung niên.

“La Di đại sư, người không cần phải khấn trương, ta sẽ không hỏi người tin tức về thần khí, ta tới đây cũng chính là cạnh tranh công bằng, sẽ không để cho phòng đấu giá của người bị thua thiệt.”

Nam tử trung niên hồ hững cười cười, đầu ngón tay gõ gõ nhẹ trên mặt bàn, nói ra lạnh nhạt như mây gió.

“Ha ha, Lãnh chúa đại nhân nói đùa,“ La Di lau đi mồ hôi trên mặt, trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm, “Lãnh chúa đại nhân nguyên ý tới phòng đấu giá nho nhỏ này của ta, đã là vinh hạnh của ta.”

Khẽ mỉm cười, nam tử trung niên cũng không nói chuyện, hần thân là Lãnh chúa, những lời nói nhỉnh hót không biết đã nghe bao nhiêu lần, đương nhiên sẽ không có cảm giác gì với lời nói của La Di.

“Thanh Nhi, vì sao hôm nay tư tưởng của con luôn không tập trung vậy?”

Khẽ nhướng mày, nam tử trung niên như là phát hiện ra trạng thái của người bên cạnh, quay đầu nhìn sang thanh niên tuấn tú bên cạnh, vẻ mặt dần dần mang theo một chút quan tâm.

Thanh niên vội vàng lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt tuấn tú xẹt qua một tia quang mang khó hiểu, ngại ngùng cười cười, nói: “Phụ thân, con không có chuyện gì, người không cần lo lắng.”

“Ừ.”

Thu hồi ánh mắt, nam tử trung niên không chú ý tới thanh niên nữa, ngược lại là đưa mắt hướng về phía bên trong phòng đấu giá.

“Tốt lắm, vật phẩm phía trước đều đã đấu giá xong, kế tiếp, là vật phẩm áp trực phòng đấu giá chúng ta, đây là đan dược do một vị cường giả thần bí cung cấp, tên là Phá Thánh Đan, nghe thấy tên này, các vị hẳn là biết viên đan dược này có thể để cho một gã Huyền Thánh cường giả đột phá một cấp, mà La Di đại sư cũng đã giám định qua, đan dược này là hàng thật giá thật, chư vị có thể yên tâm đấu giá.”

Nói tới đây, tiếng nói trong trẻo của nam tử dừng lại một chút, chợt tiếp tục nói: “Giá khởi điểm, năm trăm mai tinh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một trăm, không có giới hạn.”

Nhất thời, phần lớn ánh mắt đều tề tụ vào đan dược trong tay nam tử, tiếng nuốt nước miếng liên tiếp vang lên, mỗi người đều nóng bỏng nhìn chăm chăm, hận không thể một ngụm nuốt viên đan dược đó vào.

“Ta ra năm trăm mai tinh thạch hạ phẩm.”

Nam tử vừa dứt lời, lập tức có người báo ra giá tiền.

“Năm trăm tinh thạch, năm trăm tinh thạch người liền muốn chụp được một viên đan dược sao? Người xác định người đã tỉnh ngủ? Với lại lấy thể chất phế vật kia của nhi tử nhà người, muốn viên đan dược này cũng vô dụng, ha ha, ta ra bảy trăm mai tinh thạch.”

“Hừ, mặc dù hiện tại nhi tử của ta chỉ là Huyền Tôn, nhưng rất nhanh liền có thể tới Huyền Thánh, ta dự trữ lại cho hắn trước không được sao? Nay họ Hướng kia, ngay cả nhi tử người còn chưa có, nữ nhi của người lại không thể kế thừa gia nghiệp, muốn nâng tăng lên thực lực thì có ích lợi gì?”

“Người nói gì đó?”

Mọi người đều không nghĩ đến, vì một viên đan dược để Huyền Thánh đột phá, thế nhưng song phương lại câu véo lấy vấn đề giá cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Chương 5: Lý Hạ vui quá hoá buồn

“Một ngàn tinh thạch hạ phẩm.”

Trong lúc song phương tranh luận không thể kết thúc thì trong phòng bao dành cho Lý gia truyền tới một giọng nói.

Thần sắc Lý Lôi ung dung thoải mái, khóe môi mỉm cười, mâu quang uy nghiêm nhìn chăm chú vào những người đang huyên náo trong đại đường, trên khuôn mặt mang theo một tia khinh thường, tựa hồ như với loại thân phận đó của bọn họ, không có tư cách tranh với Lý gia.

Hắn để ý chỉ là phương thế lực của Lãnh chúa, chẳng qua nhi tử của Lãnh chúa đã đột phá đến Huyền Thánh đỉnh phong vào tháng trước rồi, viên đan dược này không hữu dụng với hắn, bởi vậy, Lãnh chúa quyết sẽ không tham dự đấu giá.

“Một ngàn một trăm tinh thạch hạ phẩm.”

Nghe được tiếng nói của người này, về mặt Lý Lôi lạnh lùng, theo tiếng nhìn lại, lúc trông thấy nơi phát ra tiếng nói này, về mặt lại càng âm trầm hơn, nắm thật chặt quả đấm: “Tán Tu Liên Minh!”

Tại Tinh Nguyệt Thành, có thể so sánh với Lý gia, cũng chỉ có một Tán Tu Liên Minh.

Hai thế lực này bắt đầu đấu giá, những tiểu thế lực khác căn bản không thể chen vào.

“Một ngàn ba trăm...”

“Hai ngàn tinh thạch hạ phẩm.”

Lý Lôi còn chưa nói xong, liền bị một giọng nói ở chỗ Tán Tu Liên Minh cắt đứt.

Hai ngàn tinh thạch hạ phẩm, tương đương với hai mai tinh thạch trung phẩm, tại Tinh Nguyệt Thành coi như là một con số không nhỏ, cho nên, lời này vừa nói ra để cho tất cả mọi người đều không khỏi rút một ngụm khí lạnh.

Mà bên trong phòng bao khách quý ở tầng cao nhất, kể từ khi bên trong Tán Tu Liên Minh truyền ra tiếng nói này, trên khuôn mặt tuấn tú của thanh niên này liền tràn đầy kích động, nếu không phải ngại vì phụ thân ở chỗ này, hẳn có lẽ sẽ tông cửa đi ra, xông vào phòng bao Tán Tu Liên Minh.

“Hừ!” Lý Lôi hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay bắt giác thấm ra một chút mồ hôi lạnh, “Hai ngàn một...”

“Hai ngàn năm trăm tinh thạch hạ phẩm.”

“Phanh!” Quả đấm của Lý Lôi hung hăng đập xuống mặt bàn một cái thật mạnh, mặt mũi xanh mét, trong mắt ẩn chứa cuồng phong bạo vũ, cắn răng phun ra mấy chữ, “Ba ngàn tinh thạch hạ phẩm!”

Bởi vì mục đích chủ yếu của hắn là để ở trên thần kiếm, cho nên đan dược cũng chỉ có thể đưa ra ba ngàn tinh thạch hạ phẩm, nhiều hơn nữa liền chỉ có thể bỏ qua.

Nhưng mà, lần này đối diện không có lại truyền tới âm thanh báo giá, Lý Lôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra đối phương cũng đã đến cực hạn.

Có lẽ đã dự đoán được tình cảnh mình có thể mượn dùng đan dược đột phá, hơn nữa đồng thời có thể hung hăng dẫm nữ nhân đánh đá trong Tán Tu Liên Minh kia ở dưới chân, Lý Hạ không tự chủ được thả tâm cười ha ha.

Tán Tu Liên Minh, Hồng Lam, chỉ bằng các người, cũng dám đấu với Lý gia ta? Quả thực chính là không tự lượng sức mình!

Cái gì gọi là vui quá hoá buồn? Lý Hạ rõ ràng chính là như vậy.

Tiếng cười của hắn cũng không kéo dài được bao lâu thì trong phòng bao đối diện lại truyền ra tiếng nói động lòng người của nữ tử lần nữa: “Các người cao hứng có hơi quá sớm rồi, ai nói chúng ta không đấu giá tiếp nữa? Ta nguyện ý ra ba mai tinh thạch trung phẩm và một trăm mai tinh thạch hạ phẩm.”

Tiếng cười chợt kẹt trong cổ họng, khuôn mặt Lý Hạ đột nhiên xanh mét, một hơi không thở nổi thiếu chút nữa chết ngạt tươi sống. Nếu thật như thế, có lẽ hắn sẽ trở thành kẻ Huyền Thánh thứ nhất do tự làm mình chết ngạt.

“Nữ nhân chết tiết, người có ý!” Lý Hạ đang trong cơn tức giận, tựa hồ quên mất Hồng Lam khủng bố, thất thanh hét chói tai.

Nữ nhân này, nhất định là cố ý đùa giỡn bọn họ, nếu không vì sao ngay từ đầu lại không đấu giá, ngược lại lúc bọn họ cho rằng mình ắt sẽ thắng thì mới mở miệng?

“Ngu ngốc,” Hồng Lam cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt đẹp hàm chứa khinh thường, “Người cũng quá coi trọng bản thân mình rồi, ta thích chờ một lát rồi mới đấu giá tiếp, người có thể làm gì ta hả?”

“Người...” Lý Hạ nhanh chóng đứng dậy, định đi ra ngoài tìm Hồng Lam tính sổ.

“Đủ rồi, Hạ Nhi,” Ánh mắt Lý Lôi lạnh lùng, lạnh giọng quát lên, “Con ngồi xuống cho ta, đừng quên đây là phòng đấu giá Tinh Nguyệt, chỉ cần là cạnh tranh, bất kỳ phương pháp nào cũng được cho phép, mà chúng ta chỉ có thể bỏ qua viên đan dược này.”

Cả người Lý Hạ run lên, trong hai tròng mắt tràn đầy không cam lòng, hai con người oán độc gắt gao nhìn chăm chăm phòng bao đối diện.

“Nếu không người nào đấu giá nữa thì viên đan dược này liền thuộc về sở hữu của Tán Tu Liên Minh.”

Một tiếng đập xác định, tuyên bố Phá Thánh Đan đã có sở hữu.

“Sau đây sẽ là vật phẩm quan trọng của buổi đấu giá chúng ta, chắc hẳn các vị đều chờ đợi thời khắc này, nhưng cũng đã không kịp chờ đợi nữa...”

Theo lời đấu giá viên này vừa dứt, hô hấp của mọi người đều căng thẳng, cho dù là Lãnh chúa lạnh nhạt, cũng vào lúc này để ly trà trong tay xuống, tầm mắt chăm chú tập trung nhìn tình cảnh bên dưới.

Có lẽ là cả phòng đấu giá, cũng chỉ có vẻ mặt của Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y mới không biến hóa.

“Được rồi, ta cũng không muốn nói nhiều những lời vô ích, kế tiếp đấu giá là một thanh thần kiếm, vẫn là do vị khách nhân thần bí kia đưa tới bán đấu giá, danh tự thanh thần kiếm này là Băng Sương thần kiếm, vô cùng sắc bén, mà ở đây không ai không biết uy lực của thần kiếm, dù cho ngươi là Thần Tướng đỉnh phong, lại có thần khí, cũng không phải là không thể đánh một trận với Thần Vương cường giả.”

Khi nói chuyện, đấu giá viên mở ra thanh kiếm trước mặt, trong khoảnh khắc nhìn thấy quang mang trên thần kiếm, mọi người đều không dời được tầm mắt.

“Lần đấu giá này, không có giá quy định, các ngươi có thể tùy ý tăng giá.”

Đấu giá viên khẽ mỉm cười, thu hồi Băng Sương thần kiếm trong tay, hần tin tưởng, coi như chưa từng thiết trí cấp thấp, thanh thần kiếm này, tuyệt đối có thể bán ra với một cái giá trên trời.

“Ta ra ba ngàn huyền tinh thạch hạ phẩm.”

Nghe nói không có giá quy định, bên trong đại đường, lập tức có người báo ra một cái giá.

Ba ngàn huyền tinh thạch tại Tinh Nguyệt Thành, thậm chí là toàn bộ Lạc Sơn Lĩnh đều không phải là một con số nhỏ, thế nhưng, hiện giờ cái giá này lại khiến cho mọi người coi thường người này.

“Ta ra năm ngàn huyền tinh thạch hạ phẩm.”

Kể người nọ, lại có người báo ra một cái giá.

“Ta...”

Ánh mắt Lý Lôi sáng quắc nhìn chăm chăm Băng Sương thần kiếm, trong mắt xẹt qua một vẻ như là tình thế bất buộc, nhưng mà, hần vừa mới nói một chữ, liền bị một tiếng nói đậm mạc uy nghiêm cắt đứt.

“Hai ngàn...”

“Cái tên khốn kiếp kia, sao lại ngu ngốc như vậy!”

Về mặt Lý Lôi trầm xuống, người nọ báo giá cũng thôi đi, thế nhưng cố tình lại báo giá còn ít hơn hần, đây không phải là ngu ngốc thì là cái gì? Chẳng lẽ hần không phân rõ được lớn nhỏ sao?

Nghĩ đến đây, hần không nhịn được theo tiếng nhìn lại, sau khi nhìn thấy nơi phát ra tiếng nói, ngay lập tức im bật, trên mặt bị dọa sợ đến trắng bệch.

Trời ơi, thế nhưng hần lại mắng Lãnh chúa, may mà Lãnh chúa không nghe được, bằng không thì hần liền xong đời!

Mọi người đều có nghi ngờ giống nhau, thế nhưng rất nhanh tiếng nói sau đó giải trừ nghi vấn của bọn họ.

“Tinh thạch trung phẩm.”

“Cái gì? Hai ngàn tinh thạch trung phẩm?”

Đám người lập tức nổ tung, mọi người đều bị dọa sợ vì con số này.

Hai ngàn tinh thạch trung phẩm, này con mẹ nó cũng quá dọa người, phải biết rằng, hai ngàn tinh thạch trung phẩm, là lợi ích thu được trong vài thập niên của một tiểu thế lực, hôm nay Lãnh chúa trực tiếp liền hô lên cái giá này.

Nghe đến cái giá này, hai chân Lý Lôi mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất, đó chính là ngay cả dùng khí báo giá tiếp đều tiêu mất.

Ai có thể nghĩ đến thế nhưng Lãnh chúa lại có tiền như thế, đây là có để cho bọn họ sống hay không? Sớm biết như thế, vừa rồi cũng ra sức tranh đấu một phen với Tân Tu Liên Minh, nếu không đến cuối cùng thì sẽ thành hai bàn tay trắng không có gì cả.

“Hai ngàn tinh thạch trung phẩm một lần, hai ngàn tinh thạch trung phẩm hai lần, hai ngàn tinh thạch trung phẩm ba lần, nếu không có ai ra giá tiếp thì Băng Sương thần kiếm liền thuộc về sở hữu của Lãnh chúa đại nhân.”

Đấu giá viên cầm tiểu chùy trong tay gõ xuống, lập tức để người đi đưa Băng Sương thần kiếm cho Lãnh chúa.

Mất thấy buổi đấu giá kết thúc, Phong Thần nhún vai một cái, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Dù sao Tinh Nguyệt Thành cũng là một tiểu địa phương, nếu như ngươi cầm thanh thần khí này tới những đại thành thị nổi danh giàu có kia, tuyệt đối không chỉ là cái giá này, chao ôi, thật là đáng tiếc.”

Ngáp một cái, Dạ Nhược Ly mở hai mắt còn buồn ngủ ra, thân thể chậm rãi rời khỏi bả vai Cung Vô Y, không sao cả nói: “Ít nhất hai ngàn huyền tinh thạch trung phẩm này có thể để cho chúng ta sống một khoảng thời gian không lo, như vậy đã đủ rồi.”

Đôi môi mỏng màu hồng giương lên, trong mắt Cung Vô Y trước sau tập trung vào Dạ Nhược Ly, không bỏ được dời đi một chút nào.

Nữ nhân của hắn, nhìn thế nào cũng không đủ, thế nhưng, hắn có thời gian cả một đời để nhìn nàng..

Buổi đầu giá cuối cùng cũng kết thúc, sau khi Dạ Nhược Ly cầm lấy huyền tinh thạch thuộc về mình, liền rời khỏi phòng đấu giá, cũng may nhân viên phòng đấu giá khá giữ chữ tín, bọn họ cũng không đưa tới sự chú ý của bất kỳ người nào.

Mới vừa bước ra đại môn phòng đấu giá, bỗng phía trước có một bóng dáng bay nhanh tới, mạnh mẽ bỏ nhào về phía Dạ Nhược Ly.

Khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y trầm xuống, một tay ôm lấy Dạ Nhược Ly vào trong ngực, cảnh giác nhìn chăm chú vào nữ tử bỏ nhào về phía hai người.

“Nhược Ly,“ Hồng Lam cũng không thêm để ý tới ánh mắt như kẻ thù của Cung Vô Y, nụ cười vui vẻ dịu dàng nhìn Dạ Nhược Ly, “Một đoạn thời gian trước, Tán Tu Liên Minh chúng ta phát hiện ra một chỗ di tích Thần Hoàng, định vào ngày mai đi thăm dò, ta dùng danh nghĩa của Tán Tu Liên Minh mời người cùng tham gia.”

“Di tích?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly sáng lên, gật đầu một cái, nói, “Được, ngày mai ta sẽ đứng giờ đi qua.”

“Vậy thì một lời đã định, giờ ngo ngày mai, gặp ở Đại Nha Linh.”

Bỏ lại lời này, Hồng Lam xoay người liền muốn rời đi, nhưng vào lúc này, một tiếng nói kinh hi từ bên cạnh truyền tới: “Hồng Lam cô nương, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt Hồng Lam hung ác quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn người tới: “Lại là cái tên hỗn đản nhà ngươi, rốt cuộc ngươi muốn dây dưa tới khi nào? Có tin ta đánh bẻ đầu của ngươi không?”

Giờ giờ quả đấm lên, trong mắt Hồng Lam lộ ra một vẻ uy hiếp.

“Ha ha,“ thanh niên ngai ngừng xoa xoa đầu, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười vui vẻ, “Nếu đánh ta có thể để cho Hồng Lam cô nương vui vẻ thì ta rất vui lòng.”

Lúc nói lời này, trên mặt thanh niên biểu lộ ra vẻ hạnh phúc, tựa hồ như với hắn mà nói, bị Hồng Lam đánh đó chính là một loại hạnh phúc. Nếu để cho Lãnh chúa nhìn thấy dáng vẻ này của nhi tử nhà mình, có lẽ sẽ bị hắn làm cho tức chết tươi sống.

“Biến thái, mười phần biến thái!” Hồng Lam lại hung ác dữ tợn trừng mắt nhìn thanh niên lần nữa, xoay người nhanh chóng chạy khỏi nơi này, tựa hồ như phía sau có một ác quỷ luôn mãnh liệt truy đuổi không thả.

Phảng phất như mọi người còn nghe được tiếng chửi rủa truyền tới từ phía trước.

“Ta dựa vào, lão nương không chọc ngươi được, chẳng lẽ còn không trốn thoát được chứ? Thật sự là có biến thái thích chịu ngược, lão thiên gia hắn là nên cho sét đánh chết tên biến thái ngươi đi, miễn cho lúc nào cũng tới làm phiền ta.”

Trước cửa phòng đấu giá Tinh Nguyệt, những người của các đại thế lực còn chưa tản đi, đều kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng dáng đã đi xa, thật lâu chưa hoàn hồn lại được...

Nữ tử này chính là ma nữ vô pháp vô thiên, ghét ác như thù địch, là khắc tinh của đám công tử quân là áo lượt tại Tinh Nguyệt Thành đó sao? Trên đời này, thế nhưng còn có người khiến ma nữ sợ hãi? Không phải là bọn họ hoa mắt đó chứ?

Hôm sau, trời vừa sáng.

Nắng sớm ấm áp, gió thu dịu hui.

Có rất ít người đến Đại Nha Linh, vì nó là một trong những địa phương cực kỳ hung hiểm tại Phong Vực, vậy mà một ngày kia, bên trong Đại Nha Linh hung hiểm này, thế nhưng có một đoàn người tới đây.

“Phụ thân, hai người này, là bằng hữu của nữ nhi, ta mời bọn họ cùng tham gia thăm dò.”

Ma nữ trong mắt mọi người ở Tinh Nguyệt Thành, hiện giờ ở trước mặt một nam tử trung niên, lại có vẻ vô cùng khéo léo nhu thuận.

Có thể để cho nàng lộ vẻ ngoan ngoãn như thế cũng chỉ có một người, đó chính là Minh chủ Hồng Lạc Thiên của Tán Tu Liên Minh tại Tinh Nguyệt Thành, đều là một cường giả Thần Tướng cao cấp cùng cấp với Lão tổ Lâm gia.

“Hừ, tiểu thư, ngươi cũng quá vô lý rồi.”

Hồng Lạc Thiên chưa phát biểu, một tiếng nói thương lão khinh thường truyền tới từ bên cạnh: “Chúng ta phải đi chính là di tích Thần Hoàng, nguy hiểm trùng trùng, chẳng lẽ còn phải dẫn theo hai đứa con ghê? Bọn họ trừ cản trở ra thì có thể làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 6: Con thịnh nộ của Dạ Nhược Ly

Tiếng nói khinh thường của lão giả lập tức khiến cho sắc mặt Hồng Lam lạnh xuống, ánh mắt tối tăm của nàng quét mắt nhìn lão giả bên cạnh, trong giọng nói mang theo mấy phần lửa giận bị áp chế.

“Hồng Phi trưởng lão, làm sao ngươi sẽ biết chắc chắn bọn họ là con ghê?”

Nàng cũng sẽ không quên, vị nam tử kia, chỉ dùng khí thế liền đánh bay phế vật Lý gia, mà Dạ Nhược Ly, dùng lực lượng của bản thân đối kháng nhiều Huyền Thánh như thế, tuy rằng với thực lực của bọn họ, có lẽ sẽ không có tác dụng quá lớn, nhưng quyết sẽ không là con ghê.

“Tiểu thư, làm sao ngươi...”

“Đủ rồi!”

Dường như lão giả còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hồng Lạc Thiên lạnh lùng cắt đứt.

Hồng Lạc Thiên liếc nhìn Hồng Phi, hơi nhíu đôi mày kiếm, uy nghiêm trong mắt có chứa một tia cảm xúc bất mãn: “Đã là bằng hữu của Lam Nhi, đi theo thì có sao đâu? Hiện giờ thời gian đã không còn sớm, cũng là thời điểm chúng ta xuất phát.”

“Dạ, Minh chủ.”

Cho dù trong nội tâm có bất mãn, nhưng Hồng Phi không dám chống lại mệnh lệnh của Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lam hung tợn trừng mắt nhìn Hồng Phi, xoay người đi đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, tươi cười đầy mặt nói: “Đừng để ý tới lão gia hỏa kia, Nhược Ly, chúng ta đi thôi.”

Nói xong liền muốn kéo tay Dạ Nhược Ly, ai ngờ lại kéo vào không khí, nàng khẽ nhíu mày, hơi giương mắt lên, liền thấy Cung Vô Y ôm Dạ Nhược Ly vào trong ngực, nắm hai tay nàng thật chặt, trong đôi mắt phượng giống như yêu nghiệt mê hoặc lòng người pha lẫn một tia cảnh giác.

“Thật là một phu quân đồ kị.” Hồng Lam miết miết miệng, ở trong lòng oán thầm một câu.

Thật không biết Nhược Ly làm sao mà chịu được người nam nhân này.

Đội ngũ đang chuẩn bị xuất phát, Hồng Lạc Thiên phát phát tay, hai chữ xuất phát còn chưa bật ra khỏi miệng thì phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng cười âm hàn: “Hồng Minh chủ, Hồng Lam tiểu thư, biệt lai vô dạng*.”

*biệt lai vô dạng: ý là hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay

Chỉ thấy bên dưới Đại Nha Linh, một đoàn người đang đi từ xa tới, chậm rãi đi về phía mọi người.

Trong đoàn người đi tới này, dẫn đầu chính là một lão giả hôi bào, hai tròng mắt âm lãnh như con rắn độc đảo qua mọi người Tán Tu Liên Minh, không khỏi làm cho người ta cảm giác được giống như là bị một con rắn quấn quanh ở trên cổ, thiếu chút nữa chết vì ngạt thở.

Mặc dù Dạ Nhược Ly không biết lão giả hôi bào này, nhưng lại biết Lý Hạ và Lý Lập phía sau lão.

“Người Lý gia?”

Dạ Nhược Ly ngẩn ra một lát, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, khóe môi giương lên ý cười băng lãnh.

“Lý Nặc, tại sao người Lý gia các ngươi sẽ ở chỗ này?” Nắm chặt quả đấm, thân sắc Hồng Lạc Thiên âm trầm nhìn về phía đám người không mời mà tới, sắc mặt chợt xanh mét, hai tròng mắt xẹt qua ngoan lệ.

Chết tiệt, làm sao người Lý gia biết chuyện bọn họ tới thăm dò di tích chứ? Chẳng lẽ trong Tán Tu Liên Minh có gian tế, hoặc có lẽ là người Lý gia vẫn luôn giám thị động tác của bọn họ?

“Ha ha, Tán Tu Liên Minh các ngươi có thể tới nơi này, vì sao chúng ta lại không được tới?” Lý Nặc âm hàn cười một tiếng, con ngươi tựa như con rắn độc quấn lấy Hồng Lạc Thiên, âm hiểm nói, “Bất quá, Tán Tu Liên Minh các ngươi cũng biết di tích Thần Hoàng có bao nhiêu nguy hiểm, cho nên hai nhà chúng ta có thể hợp tác, như thế cũng có thể thuận lợi giải quyết một vài khó khăn.”

Quả nhiên, bọn họ tới đây vì di tích.

Hồng Lạc Thiên hít thở sâu một hơi, lực độ nắm hai quả đấm càng chặt hơn, cười lạnh một tiếng: “Nhìn tới, Lý gia các người có chuẩn bị mà tới, các người đã muốn hợp tác, vậy chúng ta tạm thời hợp tác thì có sao đâu?”

Hắn hiểu Lý Nặc nói là sự thật, quả thật hai nhà hợp tác thì có ưu thế hơn.

Chẳng qua ai cũng đều hiểu, sau khi thăm dò di tích, đó chính là đại chiến giữa hai đại thế lực tại Tinh Nguyệt Thành này.

Trong Đại Nha Linh không thiếu một vài huyền thú, nhưng mà những huyền thú này có thể coi như là trí mạng đối với người thường, nhưng hai đại thế lực mạnh nhất Tinh Nguyệt Thành liên thủ, mặc dù không được dễ như trở bàn tay, nhưng cũng không quá khó khăn.

Bất kể chiến tranh ở phía trước là mãnh liệt cỡ nào, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đều đi ở phía sau đội ngũ, không coi ai ra gì mà tán gẫu với nhau, cũng chẳng hề để ý tới tình hình chiến đấu.

Bọn họ sắm vai bộ dáng người nhàn rỗi này, hoàn toàn chọc giận một vài người trong hai đại thế lực.

“Hừ, ta đã nói đừng để cho hai người này gia nhập, Minh chủ người nhìn bọn họ đi, từ đầu tới đuôi đều chưa từng xuất thủ, dù cho là tiểu thư cũng đối phó với một hai đầu huyền thú, bọn họ lại hèn yếu như vậy, vẫn là đuổi bọn họ rời khỏi nơi này, Tán Tu Liên Minh chúng ta, không cần loại người ăn không ngồi rồi này gia nhập!”

Từ lúc đầu Hồng Phi đã bắt mắt với hai người này, bọn họ tới nơi này cũng không phải là ngắm phong cảnh, dưới tình huống nguy hiểm trùng trùng điệp điệp thế này, sao còn có thể mang theo hai đứa con ghê chứ? Chớ nói chi là hai người này chưa từng xuất thủ.

Mà lập tức dẫn tới người Tán Tu Liên Minh phụ họa theo lời của hắn.

“Không sai, Minh chủ, ta tán đồng lời nói của Hồng Phi trưởng lão.”

“Đúng thế, bọn họ không làm cái gì hết, giữ bọn họ lại làm gì? Chẳng lẽ còn muốn chúng ta bảo hộ bọn họ hay sao?”

“Coi như bọn họ là bằng hữu của tiểu thư, chúng ta cũng không thể giữ bọn họ lại.”

Khẽ nhướn mày, dù rằng Hồng Phi sinh lòng bất mãn, nhưng sau khi quét mắt nhìn đám người Lý gia đang vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng nói: “Đủ rồi, hiện tại không phải là thời điểm phân tranh, chúng ta tiếp tục đi tới.”

Bất kể như thế nào, hắn nguyện ý để cho hai người này gia nhập, đã nhìn trên thẻ diện của Lam Nhi, về phần bọn họ sống hay chết ở trong di tích, đó chính là tất cả vận khí của bọn họ, hắn đã tận tình tận nghĩa.

Thời tiết cuối thu dễ chịu, lá rơi là tả.

Đại Nha Linh vào mùa thu, phủ kín lá vàng khô héo rơi xuống, người của hai đội ngũ đạp lên lá vàng đi tới, phát ra tiếng vang xào xạc vô cùng rõ ràng ở trên sơn đạo yên tĩnh này.

Đại Nha Linh nguy cơ tứ phía, bất kỳ kẻ nào cũng không dám có chút sơ ý nào, cũng may tới đó ráng mây trải rộng khắp bầu trời, bọn họ rốt cuộc đi tới đích đến.

Một tòa di tích cổ xưa trang nghiêm đứng yên dưới bầu trời chạng vạng, ánh nắng chiều phóng xuống quang mang huyền lệ chói mắt bao phủ toàn bộ di tích, nhưng lại khiến cho tầm mắt người ta không dời ra được.

“Hồng Minh chủ, nghe nói Tán Tu Liên Minh các người đạt được chìa khóa mở ra di tích, hiện tại không phải là nên lấy ra rồi sao?” Lý Nặc phát phát tay, dừng lại bước chân, tầm mắt âm hàn quét về phía Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lạc Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Nặc, cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy một cái chìa khóa từ trong không gian giới chỉ ra.

Đây là một cái chìa khóa lớn cỡ bàn tay vậy, dưới hoàng hôn nhàn nhạt nhá nhem tối, Hồng Lạc Thiên tiến lên từng bước một, cầm chìa khóa vào trong lỗ trống, ngay lập tức một tiếng ầm ầm vang lên, đại môn di tích đang đóng chặt từ từ mở ra.

Nhìn cảnh này, hô hấp của mọi người đột nhiên căng thẳng, ánh mắt lộ ra quang mang thèm thuồng.

Dù là Hồng Lạc Thiên hay Lý Nặc, vào lúc này trên khuôn mặt đều là nụ cười hưng phấn...

“Hồng Lam, ta nghĩ muốn hỏi thăm người một vài chuyện,” Dạ Nhược Ly đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, khẽ mỉm cười nói, “Không biết người có biết tin tức về Lưu Phong Tông?”

Phong Thần bên trong Thanh Minh Phủ, nghiêm nhiên nghe được những lời này của nàng, tâm tình đột nhiên khấn trương lên.

Lưu Phong Tông, chính là thế lực nàng kiến lập lúc đầu...

“Lưu Phong Tông?” Trên mặt Hồng Lam hiện lên kinh ngạc, có lẽ là không hiểu vì sao Dạ Nhược Ly muốn nghe ngóng hỏi thăm chuyện Lưu Phong

Tông, “Lư Phong Tông vốn là đại thể lực siêu tuyệt Phong Vực ta, thế nhưng mười năm trước, sau khi Tông chủ Lư Phong Tông – Phong Thần đại nhân mất tích, Lư Phong Tông liền từ nhất lưu thể lực trở thành nhị lưu thể lực, hiện tại Tông chủ Lư Phong Tông chính là thân muội muội của Phong Thần.”

Nói tới đây, Hồng Lam thầm than thở một tiếng, thương tiếc nói: “Phong Thần là nhân vật kinh thái tuyệt điểm* tại Phong Vực chúng ta, mà mười năm qua, rất nhiều người đều đang tìm kiếm tung tích của nàng, từ sau khi Phong Thần biến mất, Tông chủ đương nhiệm Lư Phong Tông hiện giờ thương tâm muốn chết, sau đó thay tỷ tỷ mình chương quản Lư Phong Tông, đáng tiếc thực lực cùng sự quyết đoán của nàng ta không bằng Phong Thần, thế cho nên Lư Phong Tông dần dần xuống dốc.”

*kinh thái tuyệt điểm: đây là một thành ngữ tán thưởng sự xuất sắc của một người khiến cho người khác kính sợ

Thương tâm muốn chết?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, sát khí trong lòng bắn ra bốn phía.

Cái người tăng tị với vị hôn phu của thân tỷ, lại hại chết chính thân tỷ của mình, nàng ta cũng sẽ thương tâm muốn chết sao? Sợ rằng người trên khắp Phong Vực đều bị nàng ta lừa gạt.

Bất kể như thế nào, nàng đi tới Phong Vực, nhất định phải đi tới Lư Phong Tông một chuyến.

“Aiz, nếu không phải là Kim Thần trợ giúp thì Lư Phong Tông nhất định bị cừu nhân ngày trước của Phong Thần tiêu diệt, chẳng qua sau khi Phong Thần mất tích, rất nhiều người đều cho rằng nàng đã chết, chỉ riêng có Kim Thần vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của nàng, hơn nữa, ta nghe nói vì Phong Thần, tinh thần Kim Thần rất là sa sút, chính là ngay cả thể lực của mình cũng chẳng ngó ngàng tới, suốt mười năm vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Phong Thần.”

Trong mắt Hồng Lam lóe ra ánh sáng, vẻ mặt bất quá nữ cười: “Ha ha, bản thân ta lại cho rằng, Phong Thần và Kim Thần vô cùng xứng đôi, dù sao hiện giờ chỉ có một mình Kim Thần trước sau vẫn luôn tin tưởng nàng còn sống.”

Dạ Nhược Ly cảm nhận được rất rõ ràng, lúc nói đến hai chữ Kim Thần thì trong Thanh Minh Phủ truyền tới tâm tình dao động mãnh liệt.

“Kim Thần này là người nào?” Dạ Nhược Ly khép hờ mắt, linh hồn truyền âm nói.

Chỉ là tiếng nói của nàng giống như đá chìm đáy biển, thật lâu không nhận được hồi âm, lúc nàng quyết định bỏ qua lời hỏi thăm, rốt cuộc có một tiếng nói nghiêng nghiêng lợi truyền vào đầu.

“Đã từng là đối thủ một mất một còn của ta! Bất quá, ta chết đi thì hẳn phải rất vui vẻ mới đúng, dù sao không còn người nào đối địch với hẳn nữa, vì sao hẳn lại...”

Đừng nói Phong Thần nghĩ mãi không ra, dù cho là những người bên trong đại lục đều không thể hiểu rõ sự biến hóa của Kim Thần.

Mà mọi người ở bên ngoài di tích, đều đang trong trạng thái hưng phấn, vì vậy cũng không chú ý tới vấn đề Dạ Nhược Ly hỏi, đoán chừng dù cho là nghe được, bọn họ cũng sẽ không để ý nhiều thêm chút nào.

Vào thời khắc hiện giờ, không có gì quan trọng hơn thăm dò di tích.

“Chư vị, chỉnh đốn một chút, chúng ta liền xâm nhập di tích.” Hồng Lạc Thiên nắm quả đấm thật chặt, thần sắc lúc này tràn đầy nghiêm túc.

Bởi vì hẳn tới di tích này, quả thật là có một mục tiêu, về phần những đồ vật khác, nhưng lại cũng không quan trọng như vậy.

Lý Nặc liếc mắt nhìn Hồng Lạc Thiên một cái, cười lạnh một tiếng, nhưng lại không giành xông vào di tích trước tiên, hẳn sẽ không làm loại hành động làm vật hi sinh này, mà là chờ đợi Tấn Tu Liên Minh chỉnh đốn lại đội ngũ xong, mới cùng bước vào di tích.

“Hừ!” Trong khoảnh khắc tiến vào di tích, vẻ mặt Lý Hạ âm trầm quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, trong mắt có chứa hận ý không thêm che giấu.

Hôm nay, bên trong di tích, đó chính là chỗ táng thân của bọn họ!

Nhưng nữ tử kia chết thì thật là quá đáng tiếc, chỉ có chờ mình chơi chán nàng rồi, nàng mới có thể chết! Hơn nữa, vừa rồi gia gia đã đáp ứng hẳn, sau khi thăm dò kết thúc, nhất định sẽ bắt nữ tử này đưa đến trên giường của hẳn.

Lúc đó, hẳn nghĩ làm cái gì liền có thể làm đó.

“Âm vang!”

Theo mọi người bước vào, đại môn di tích đột nhiên hạ xuống, mặt đất cũng chấn động rung lên vài cái.

“Soạt!”

“Soạt soạt!”

Vô số nhân loại xông ra từ bốn phương tám hướng, lớp vỏ bên ngoài những người này là màu vàng kim, đồng tử âm đạm vô thần, giống như là tượng gỗ bị thao tác, động tác cứng ngắc, vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh trước sau như một.

“Là khôỉ lỗi*!”

*khôỉ lỗi: con rối

Tất cả mọi người đều hít vào miệng một ngụm khí lạnh, bọn họ biết thăm dò di tích Thần Hoàng rất khó khăn, nhưng lại không nghĩ đến, trận chiến đầu tiên liền sẽ gặp phải những khôỉ lỗi khó dây dưa này.

Hơn nữa, cấp bậc những khôỉ lỗi này, thế nhưng đều là Thần Tướng!

Tròn mười cái xếp thành một hàng làm rung động tâm linh mọi người, bọn họ bỗng nhiên không có lòng tin đối với thăm dò lần này.

“Hà?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn những khôỉ lỗi màu vàng kim đó.

Chú ý đến biểu tình của Dạ Nhược Ly, khóe môi Cung Vô Y giương lên, cười cực kỳ yêu nghiệt: “Tiểu Dạ Nhi, nàng có ý tưởng gì, có thể nói cho vi phu nghe một chút.”

Hắn dùng không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, dường như nhất định cho rằng Dạ Nhược Ly có ý tưởng của mình.

“Hai phe thế lực này đều có Thần Tướng cường giả, mà chúng ta lại thế đơn lực bạc, nếu như ta có thể thu những khôỉ lỗi này để sử dụng, ở bên trong di tích này nhất định có thể phát huy tác dụng rất lớn.”

Vuốt ve cái cằm, khóe môi Dạ Nhược Ly giương lên một nụ cười tình thế bất buộc.

Kiếp trước Dạ gia liền có được một quyển sách về khôỉ lỗi, dù rằng bởi vì có đủ loại điều kiện hạn chế, nàng không thể chế tạo ra khôỉ lỗi, nhưng về nhược điểm cùng phương pháp khống chế khôỉ lỗi, đều đã quen thuộc nhất thanh nhị sở*.

*nhất thanh nhị sở: giải thích thập phần rõ ràng, nếu là hình dung sự vật thì là thập phần hiểu biết (nguồn: baike.baidu.com)

Hiện tại, vừa lúc có một vật thí nghiệm, thì có sao mà không làm?

“Tất cả mọi người Tán Tu Liên Minh nghe lệnh, cùng ta bao vây tiêu trừ khôỉ lỗi!” Lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, ánh mắt Hồng Lạc Thiên ngưng trọng ra lệnh.

Hiện giờ, bất kể như thế nào cũng đã không có đường lui, hơn nữa kiện vật phẩm đó bên trong di tích, hẳn nhất định phải đạt được.

“Chúng ta xem kịch vui là được.” Dạ Nhược Ly khẽ nhún mày, kéo Cung Vô Y đi đến phía sau đám người.

Coi như nàng muốn xuất thủ, cũng nên chờ đám người kia tấn đi lực chiến đấu khôỉ lỗi, bằng không mười cái khôỉ lỗi cấp bậc Thần Tướng khác, dù cho nàng lấy ra Lôi Đình kiếm, cũng biết được nhược điểm, cũng không cách nào giành được thắng lợi.

“Nhược Ly, ngươi yên tâm đi, là ta mời ngươi tới thăm dò di tích, chỉ cần ta còn sống, ngươi liền sẽ không có việc gì.” Tay Hồng Lam cầm trường kiếm, đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, hồng mâu như lửa lóe ra quang mang kiên định.

Nhìn ánh mắt chân thành của Hồng Lam, trong tâm Dạ Nhược Ly bất giác tràn đầy hảo cảm với nữ tử này.

Chiến đấu mãnh liệt khai hoà, tuy rằng đối phương là mười khôỉ lỗi cấp bậc Thần Tướng, nhưng dù sao trong đội ngũ bên này cũng có hai vị Thần Tướng cao cấp, vì vậy trong hai đội ngũ này cũng chỉ thương vong một số ít.

“Oanh!”

Lý Lập đánh vào ngực khôỉ lỗi một quyền, chỉ thấy khôỉ lỗi này chỉ là lui về phía sau hai bước, lại nhanh chóng xông về phía hắn, quả đấm trong tay tấn công mãnh liệt về phía đầu của hắn.

Thấy vậy, Lý Lập vội vàng giơ tay lên, nắm chặt tay đánh về phía công kích.

Một cổ nội kinh cường đại xông vào thân thể Lý Lập, thân thể của hắn đột nhiên lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Quan sát hai phe chiến đấu, Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái: “Tuy rằng lực lượng của bọn chúng cường đại, nhưng chưa đủ nhanh nhẹn, động tác quá mức cứng nhắc, cho nên không thể gọi mười khôỉ lỗi này là hoàn mỹ.”

Trên sách thuật luyện chế khôỉ lỗi ở Dạ gia, hoàn toàn có thể bù đắp những chưa đủ này, khiến cho động tác của khôỉ lỗi không khác với nhân loại mấy.

Nàng nói lời này cũng không có ý hạ thấp giọng, bởi vậy những người còn lại đều nghe được nàng lầm bầm lầu bầu.

“Hừ, nói nghe dễ dàng vậy, có bản lĩnh thì ngươi tới đối kháng với những khôi lỗi này đi!” Hồng Phi ngăn cản lại công kích từ khôi lỗi, hung ác quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, “Một người gặp chuyện chỉ biết trốn tránh, có bản lĩnh gì thuyết tam đạo tứ* ở nơi này? May mà tiểu thư duy hộ các ngươi, chẳng qua các ngươi cũng chỉ là một đám người vong ân phụ nghĩa.”

*thuyết tam đạo tứ: hình dung không phụ trách nhiệm mà nghị luận lung tung (nguồn: baike.baidu.com)

“Oanh!”

Lúc này ngay ở nơi này, khôi lỗi trước mặt đuổi quyền đánh vào trên ngực hần.

Hồng Phi là Thần Tướng cấp thấp, nhưng không thể coi thường một quyền này, hần cũng lui ra ngoài một cự ly, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hần lau lau vết máu ở khoe miệng, dung nhan già nua thoáng chốc trắng bệch.

Khẽ nhíu mày, Hồng Lạc Thiên quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nhưng không nói bất kỳ lời nào, lúc tầm mắt hần chuyển về phía Hồng Lam cách đó không xa, sắc mặt bị dọa sợ đến tái nhợt, quát to: “Lam Nhi, cẩn thận!”

Hần cực lực muốn tiến lên cứu vãn, nhưng cuối cùng là chậm một bước...

Tán Tu Liên Minh và người Lý gia đồng thời thấy cảnh này, sắc mặt kẻ trước thì lộ vẻ tuyệt vọng, dù cho là thần sắc của Hồng Phi cũng tràn đầy bi ai, hiển nhiên người trong Tán Tu Liên Minh, vẫn là rất để ý nhân vật Hồng Lam này.

Về mặt kẻ sau thì tràn đầy vui vẻ, nếu Hồng Lam chết đi thì Tán Tu Liên Minh không người kế tục, mấy trăm năm sau tại Tinh Nguyệt Thành liền không có người nào có thể so sánh với Lý gia, lúc đó chính là thiên hạ của Lý gia.

Hồng Lam ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào quả đấm màu vàng kim ngay trước mắt, thân thể mềm mại khẽ run lên, không có ai lúc đối mặt từ vong thì còn có thể hờ hững được.

Dưới ánh mắt hoặc tuyệt vọng hoặc vui vẻ của mọi người ở đây, bạch y lướt qua ngay trước mắt bọn họ, rơi xuống sau lưng khôi lỗi, nhưng mà quả đấm mãnh liệt này, trong khoảnh khắc tới gần Hồng Lam thì bỗng nhiên dừng lại...

Không sai, quả thật dừng lại, giống như là bị điểm huyết không nhúc nhích được vậy.

Ngay lập tức, tất cả tầm mắt đều tề tụ trên một thân bạch y này.

Bạch y không gió tự hất lên, một đầu tóc đen hơi tung bay, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, giữa lông mày dường như có cuồng ngạo bẩm sinh, ánh sáng bên trong di tích chiếu rọi xuống, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ thẩm thấu quang mang màu vàng ấm áp.

Giờ khắc này, trên mặt mọi người đều đồng loạt lộ ra kinh ngạc, không có ai biết năng rốt cuộc đã làm cái gì, vì sao cái khôi lỗi đó giống như bị đình trệ không nhúc nhích.

Chợt, lúc mọi người đang nhìn chăm chú, Dạ Nhược Ly đánh ẩn ký linh hồn của mình vào trong khôi lỗi, sau khi làm xong tất cả chuyện này, liền nhảy về phía những khôi lỗi còn lại.

Nàng chế phục cử động của khôi lỗi, lúc mọi người nhìn lại chính là một hồi lộn xộn, trừ Cung Vô Yra, không người nào biết nàng đang làm gì.

“Được rồi,“ lau lau mồ hôi dưới cằm, Dạ Nhược Ly lắc mình đứng trước mặt Cung Vô Y, chậm rãi xoay người, khoe môi cười lên một độ cong nhân nhật, “Các ngươi có thể tới đây.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết nàng đang nói chuyện với người nào.

Trong khoảnh khắc lúc nàng vừa dứt lời, khôi lỗi vốn đình trệ, thế nhưng lại động đậy lần nữa.

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đột nhiên cả kinh, vội vàng bày ra tư thế định chiến đấu lần nữa, nhưng lần này, khôi lỗi cũng không tập kích bọn họ, mà là đi đến phía sau Dạ Nhược Ly.

“Cái gì?”

Biến cố này khiến cho mọi người đều là trợn to mắt, nghẹn họng nhìn trần trời vào khôi lỗi phía sau Dạ Nhược Ly.

Làm sao có thể? Thế nhưng những khôi lỗi này lại nghe theo mệnh lệnh của nàng? Chẳng lẽ cử động lung tung vớ vẩn của nàng vừa rồi, đó chính là đang thu phục khôi lỗi sao? Đây quả thực là càng làm cho người ta khiếp sợ hơn chuyện con voi cường gian con kiến.

Trận chiến này, hai nhà đều tổn thất thành viên, cuối cùng cũng không có được cái gì, còn để cho nàng trở thành người thắng cuối cùng.

Tán Tu Liên Minh còn khá thông suốt, dù sao Dạ Nhược Ly có quan hệ với Hồng Lam, và lại còn cứu tính mạng của Hồng Lam, ở bên trong di tích này,

thực lực của nàng càng mạnh thì lại càng có ích đối với Tấn Tu Liên Minh.

Nhưng sắc mặt của người Lý gia thì sớm đã xanh mét, âm u nhìn Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly và Lý gia vốn là có thù oán, hiện giờ lại càng đạt được mười khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng, sau này muốn giết nàng liền vô cùng khó khăn, huống chi quan hệ giữa nàng và Hồng Lam Tấn Tu Liên Minh cũng không tầm thường.

Như thế, bên trong di tích, Lý gia liền trở thành kẻ cô độc.

Về phần người khác nghĩ thế nào, Dạ Nhược Ly cũng không để ý tới, nàng bắt đầu đánh giá chiến lợi phẩm của mình, dù rằng đã chiến đấu với hai nhà làm cho trên thân Khôi Lỗi bị thiệt hại, bất quá không có gì đáng ngại, cũng không ảnh hưởng tới thực lực.

Hơn nữa, nếu bọn chúng không có bị thiệt hại, muốn chế phục bọn chúng cực kỳ khó khăn, vì vậy còn cần cảm tạ hai đại thế lực này đã tương trợ.

“Lập Nhi, đây là đan dược ta dùng số tiền lớn mua được nhờ quan hệ từ bên ngoài, con phát xuống cho những người bị thương kia đi, sau đó còn phải tiếp tục đi, cần phải để cho mọi người nhanh chóng khôi phục.”

Lý Nặc giao hai bình ngọc cho Lý Lập, đắc ý nhìn Hồng Lạc Thiên, vênh váo tự đắc nói: “Hồng Minh chủ, chắc hẳn các ngươi sẽ không có những đan dược này, bất quá nếu Hồng Minh chủ mở miệng, ta nguyện ý dùng giá gốc bán cho các ngươi.”

Muốn có đan dược không chỉ cần tiêu phí rất nhiều tinh thạch, hơn nữa lại cần vận dụng quan hệ với người, hẳn cũng là rất không dễ dàng mới đạt được loại đan dược này, theo ý hẳn, Hồng Lạc Thiên tuyệt đối sẽ không có loại đan dược này.

Chỉ cần hắn chịu nhận lấy sự trợ giúp của mình, nhất định sẽ phải sạch quan hệ với hai người kia, như thế Lý gia liền không phải là kẻ cô độc.

Hơi ngược cảm lên, trong mắt Lý Nặc xẹt qua âm hàn, tựa hồ như hắn đang đợi Hồng Lạc Thiên mở miệng cầu xin hắn...

Nhìn đan dược trong tay Lý Nặc, người Tấn Tu Liên Minh đều nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận dè dặt liếc mắt nhìn Hồng Lạc Thiên, chỉ có thể hung hăng áp sự thêm thường ở trong lòng, ai cũng không dám mở miệng để cho hắn đáp ứng.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn đan dược trong tay Lý Nặc, liền đã cảm giác ra công hiệu.

Tuy viên đan dược này có thể chữa khỏi, nhưng lại cần nửa ngày mới có thể khỏi hẳn, nàng cũng không có nhiều thời gian để lãng phí ở chỗ này.

“Hồng Lam,“ Dạ Nhược Ly duỗi bàn tay ra, một bình sứ hoa đào xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, đổ ra một viên đan dược từ trong đó, đưa tới trước mặt Hồng Lam, “Ngươi dùng viên đan dược này đi.”

Rất nhiều ánh mắt đều rơi vào lòng bàn tay Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra kinh ngạc.

“Hừ, đan dược của nàng là giả,“ Lý Hạ lạnh lùng hừ một tiếng, rất là khinh thường nhìn về phía Dạ Nhược Ly, mắt hàm chứa giễu cợt nói, “Chỉ bằng ngươi cũng có thể có được đan dược trân quý sao? Không cần nghĩ cũng biết là hàng giả, ngươi cho rằng ai cũng sẽ tin tưởng ngươi như tên bàn tử đàn độn trong khách điểm kia sao? Ha ha, thật là một chuyện vô cùng buồn cười.”

Hồng Lam ngược mắt lên, nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của Dạ Nhược Ly, hơi mím môi khẽ cười, cũng chẳng hề do dự mà nhận lấy đan dược, nuốt xuống, trong đan dược khoáng khắc vào bụng, một dòng nước ấm vây lấy ngũ tạng lục phủ của nàng, ngay cả huyền khí đã tiêu tán cũng dần dần khôi phục.

Mất thấy Hồng Lam nuốt đan dược vào, Hồng Lạc Thiên muốn ngăn cản, dĩ nhiên đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng mà, xuất phát từ cảm giác của Thần Tướng cường giả, hắn cảm nhận được rất rõ ràng, tổn thương của Hồng Lam nhanh chóng khôi phục.

Điều này sao có thể? Đan dược chữa khỏi Huyền Thánh trong nháy mắt, không biết trân quý hơn đan dược Lý gia lấy ra bao nhiêu lần, hơn nữa dường như nàng không chỉ có một viên...

Chẳng lẽ phía sau nàng có một Luyện đan sư Thần phẩm cường đại? Không sai, nhất định là như vậy, nếu không thì còn có ai có thể luyện chế ra đan dược chữa khỏi Huyền Thánh trong nháy mắt?

Tại Phong Vực, Luyện đan sư Thần phẩm cực kỳ ít ỏi, thật ra vạn năm trước thế mà lại có Siêu Thần phẩm, nhưng là gần vạn năm nay vẫn chưa có người nào đột phá Siêu Thần phẩm, vì vậy lại càng hiện ra sự trân quý của Luyện đan sư Thần phẩm.

Nghĩ đến phía sau nữ tử này là Luyện đan sư Thần phẩm, hô hấp của mọi người đều là gấp gấp hơn vài phần, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly.” Hồng Lam nhìn những người Tấn Tu Liên Minh bị thương, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lại là không có nói ra, bất quá ánh mắt của nàng lại biểu lộ ý tứ của nàng ra.

“Chỗ này đều là loại đan dược này, ngươi cầm lấy đi.”

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, nhét bình ngọc vào trong tay Hồng Lam.

Nàng cũng không phải muốn làm người tốt, sở dĩ nguyện ý giúp người Tán Tu Liên Minh, là bởi vì bên trong di tích nguy hiểm trùng trùng, dựa vào thực lực của hai người nàng và Cung Vô Y, rất khó xông qua, bởi vậy còn cần người Tán Tu Liên Minh tương trợ.

Ánh mắt Hồng Lam sáng lên, nàng cũng không nói gì hết, liền nhận lấy bình ngọc, chỉ là chôn dấu phần cảm kích ở trong lòng.

Người Lý gia hâm mộ nhìn người Tán Tu Liên Minh mọi người, rõ ràng là được hiệu đan dược bên đối phương càng cường hãn hơn đan dược mà gia tộc của mình dùng số tiền lớn mua được, hoàn toàn không phải là mình có thể so sánh.

“Này... Điều này sao có thể?”

Lý Hạ lắc đầu một cái, lui về phía sau hai bước, vốn là khuôn mặt tuấn tú đã trắng bệch lại càng tái nhợt hơn.

Đan dược của nàng, thế nhưng là thật...

Nuốt vào đan dược của Dạ Nhược Ly, Huyền Thánh đều khôi phục sinh khí dồi dào trong nháy mắt, tuy đan dược này cũng có một chút hiện dụng đối với Huyền Thần cường giả, tốc độ khôi phục chậm chạp hơn một chút.

Hồng Phi vốn là xem thường Dạ Nhược Ly, lúc này vẻ mặt đầy xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Nếu thương thế đã khôi phục, mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ xuất phát,” Hồng Lạc Thiên cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, lúc nhìn sang đội ngũ Tán Tu Liên Minh thì lạnh lùng quát to.

Chợt, tầm mắt của hắn chuyển về phía Lý Nặc: “Các người là ở chỗ này khôi phục thương thế, hay là cùng theo chúng ta thăm dò?”

“Đương nhiên là cùng đi.”

Ở chỗ này khôi phục thương thế? Làm sao có thể? Nếu bị bọn họ bỏ lại, không nói tới bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm, chắc chắn bảo vật phía trước sẽ không có phần của Lý gia.

Bất quá cứ như vậy, bên Lý gia lại càng thêm không có ưu thế so với hai đội ngũ khác.

Hiển nhiên đã sớm biết quyết định của Lý Nặc, Hồng Lạc Thiên cũng không nói gì, sau khi chinh đốn đội ngũ một chút liền tiếp tục xâm nhập thăm dò.

Vào lúc này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đi sau cùng, không có ai còn dám nói xấu bọn họ.

Không thấy phía sau bọn họ chính là mười khối lối uy phong凛冽 sao? Đây chính là tương đương với Thần Tướng, hơn nữa bọn chúng còn nhiều lực lượng cường đại hơn nhân loại, ưu thế phòng ngự siêu tuyệt, ai không muốn sống, còn dám đi trên chọc bọn họ sao?

Phía trước, một đại môn cổ xưa đập vào tầm mắt mọi người.

Hồ hấp của mọi người đều hơi chậm lại, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào đại môn này.

Đại môn này không có bất kỳ cơ quan nào, thậm chí không cần chìa khóa, chỉ là đẩy nhẹ một cái, đại môn liền bị đẩy ra, chuyện dễ như trở bàn tay như thế khiến cho mọi người lộ vẻ sửng sốt.

“Yêu nghiệt, nơi này không bình thường, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Dạ Nhược Ly khẽ nhướn mày, tự nhiên nảy sinh một cảm giác nguy cơ, ánh mắt cảnh giác nhìn kỹ bốn phía.

“Yên tâm, có ta ở đây,” Cung Vô Y nhẹ nhàng cầm lấy tay Dạ Nhược Ly, trong mắt phượng lóe ra tia sáng kiên định, “Nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ, như vậy ta sẽ không xứng làm nam nhân của nàng.”

Bất kể phát sinh chuyện gì, có hắn trở thành lá chắn của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

“Hừ, có thấy gì lạ đâu,” Lý Hạ hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Lá gan nhỏ như vậy còn tới thăm dò di tích làm gì? Chi bằng lẩn về nhà đi, hơn nữa ở đây lại yên tĩnh như vậy, làm sao có thể có nguy hiểm gì? Thật là ngu ngốc!”

Vậy mà, Lý Hạ vừa dứt lời, một tiếng âm vang lên, trong gian phòng bộc phát ra một cỗ khí thế cường hãn.

Bị vây vào uy áp, sắc mặt Lý Hạ trong nháy mắt liền thay đổi, hai chân run rẩy không thôi, bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất.

Dưới ánh mắt của mọi người, trên mặt đất nứt ra một khe hở nhỏ, cái khe hở kia dần dần mở rộng, lò mờ phảng phất có thể nhìn thấy cặp mắt màu vàng đất trong khe hở kia.

“Rống!”

Một tiếng rống ngậm chấn động trời đất, dưới ánh mắt chấn kinh nhìn chăm chú của mọi người, khe hở trên mặt đất càng lúc càng lớn, rốt cuộc mọi

người có thể nhìn rõ ràng sinh vật trong lòng đất.

“Là Hắc ám Thần Long, trời ơi, thế nhưng lại là Hắc ám Thần Long...”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, dù cho là Hồng Lạc Thiên và Lý Nặc, sắc mặt cũng là hơi biến đổi.

“Rống!”

Lại là một tiếng rống ngâm kinh thiên động địa, khe hở nứt ra với tốc độ cực nhanh, sau đó trong khe hở, một đạo quang mang thôn thiên phệ địa xông lên mặt đất rất nhanh, có khuynh hướng nuốt vào tất cả.

“Mau, mau lui lại!”

Ngay lập tức, tất cả mọi người lui về phía sau như nước chảy.

Lúc Dạ Nhược Ly xoay người định lui xa hơn, chợt bên cạnh, một đạo chưởng phong sắc bén hung hăng đánh vào trên vai nàng, trong phút chốc, trong miệng Dạ Nhược Ly phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng rơi vào trong khe hở.

Ngẩng đầu lên, nàng trông thấy chính là nét mặt già nua không có biểu tình và vẻ âm độc trong hai tròng mắt đen của Lý Nặc...

Người Tán Tu Liên Minh cũng trông thấy động tác của Lý Nặc, không khỏi thầm mắng Lý Nặc âm hiểm, nếu như Dạ Nhược Ly chết đi, khôi lỗi liên không ai không chế, như thế địa vị giữa Tán Tu Liên Minh và Lý gia lại ngang hàng.

Nhưng bọn họ hoàn toàn còn chưa phản ứng lại kịp, Lý Nặc cũng đã động thủ, hiện giờ muốn cứu viện, rõ ràng là đã không kịp nữa rồi.

Lúc Dạ Nhược Ly sắp bị cắn nuốt trong nháy mắt, một bàn tay dùng lực vỗ vào trên lưng của nàng, mượn dùng lực đạo của một chưởng này, thân thể Dạ Nhược Ly nhanh chóng xông về phía bên ngoài đại môn.

Hơi thở quen thuộc, chậm rãi biến mất ở mũi, thân thể Dạ Nhược Ly run lên, quay đầu lại, vì vậy nhìn thấy được một màn mà cuộc đời này của nàng cũng khó có thể quên đi.

Hồng y vũ điệu, nụ cười của nam tử vẫn đẹp như vậy, vẫn yêu nghiệt tuyệt thế như vậy, vẫn mê hoặc lòng người như vậy, khiến cho tâm Dạ Nhược Ly không khỏi bị hung hăng nắm chặt, tuyệt vọng chưa bao giờ có ập vào trong lòng.

“Không!”

Tiếng nói bi thống vang vọng trong khắp cả phòng, khiến cho tất cả mọi người không khỏi lâm vào cảm động.

Thế nhưng nàng lại không có biện pháp nào, trong gian phòng cổ xưa này không thể phi hành, bởi vậy chỉ có thể trở mặt nhìn tình yêu chân thành cả đời rơi xuống khe hở...

Sau khi thân thể Dạ Nhược Ly rơi xuống bên ngoài đại môn, đại môn dần dần khép lại, nàng vội vàng từ dưới đất bò dậy, xông về phía đại môn sắp khép kín, nhưng mà, cuối cùng là nàng vẫn chậm một bước.

“Nhược Ly, “ Hồng Lam đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, giơ bàn tay lên, tựa hồ như muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng lại là chậm rãi buông xuống, “Nhược Ly, người nên bị thương.”

Có lẽ là không có nghe được lời Hồng Lam nói, Dạ Nhược Ly ngơ ngẩn đại môn cổ xưa đến đờ người ra.

Vì sao yêu nghiệt sẽ rơi vào trong khe hở? Là bởi vì cứu nàng, nếu không phải là Lý Nặc thì sẽ không phát sinh chuyện như thế, cho nên nguyên nhân của tất cả đều do hắn!

“Oanh!”

Nắm quả đấm thật chặt, trên người Dạ Nhược Ly đột nhiên bộc phát ra khí thế cường đại, nàng chậm rãi xoay người, hai mắt hiện đầy tơ máu gắt gao nhìn chăm chăm Lý Nặc.

“Ngươi tìm chết!”

Ba đời làm người, nàng chưa bao giờ từng phản nộ như thế, lúc này nàng có một loại nộ ý hủy thiên diệt địa, hận không thể để cho tất cả mọi người vì thế mà trả giá đại giới bị thảm!

Lý Nặc đang cảm thấy đáng tiếc vì Dạ Nhược Ly thoát thân được, trong lúc lơ đãng cảm nhận được sát ý ngập trời của Dạ Nhược Ly, lộ ra hoảng sợ, hắn chưa từng nghĩ tới, một người nữ tử sẽ được sát khí mãnh liệt như thế.

“Nhược Ly, mau dừng tay, cho dù ngươi dùng Lô Đình kiếm, tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Sâu trong linh hồn truyền tới tiếng nói lo lắng của Phong Thần.

Dạ Nhược Ly phảng phất như không có nghe được, ý niệm khẽ động, mười khối lõi đã bao vây mọi người Lý gia lại.

“Tất cả người Lý gia đều phải chết! Bất quá ngươi có thể yên tâm, bởi vì rất nhanh thôi, ta sẽ khiến cho tất cả nam nữ lão ấu của Lý gia đều tới địa ngục bởi các ngươi, cho dù là một con kiến, đều quyết sẽ không tránh được.”

Rất khó tin tưởng, lời nói huyết tinh như thế, là do một nữ tử nói ra.

Tựa hồ với nàng mà nói, diệt cả nhà người ta cũng chỉ là một chuyện bình thường.

“Ha ha, ngươi cho rằng bằng vào mười khối lõi liền có thể giết được ta sao? Đây cũng quá tức cười đi, tuy rằng ta rất khó chế phục bọn chúng, thế nhưng bọn chúng cũng sẽ không giết ta được.”

Lý Nặc cười to hai tiếng, con ngươi âm độc khóa chặt Dạ Nhược Ly.

“Ta nói rồi, ngươi nhất định phải chết! Dù cho là vì thế mà trả giá tất cả đại giới, ta cũng nhất định sẽ đánh chết ngươi như thế!” Sắc mặt Dạ Nhược Ly tái nhợt, thần sắc vẫn còn mang theo vẻ đau đớn, nhưng càng nhiều hơn là sát ý không hề che giấu.

Thời khắc mấu chốt, nàng không ngại bại lộ toàn bộ, chỉ cần có thể giết Lý Nặc, trả giá tất cả cũng cam tâm tình nguyện.

Bàn tay Dạ Nhược Ly lặng lẽ đặt trên Huyền Linh giới chỉ, nàng vừa định lấy Lôi Đình kiếm ra, ngay vào lúc này một tiếng âm vang lên, tất cả di tích đều rung lên.

Này... Đây là lại phát sinh chuyện gì?

Mọi người kinh ngạc nhìn khắp bốn phía, dưới ánh mắt của bọn họ, thế nhưng kết cấu bốn phía tự mình biến hóa.

“Tao!” Sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, muốn tiến lên truy kích, lại phát hiện tất cả người Lý gia đều mất đi tung tích, mà nàng lại cùng người Tân Tu Liên Minh bị vây vào trong một gian phòng.

“Nhược Ly, ngươi yên tâm đi, nam nhân của ngươi không có việc gì, dù rằng Long Vương không thể tìm được vị trí của hắn, nhưng có thể cảm nhận được hắn còn sống, chỉ cần còn sống thì nhất định liền có hi vọng.”

Sâu trong linh hồn lại truyền tới tiếng nói thanh thúy động lòng của Phong Thần lần nữa.

Thân thể Dạ Nhược Ly run lên, làm sao nàng lại quên mất Long Vương chứ? Bây giờ Long Vương và đám huyền thú khế ước của nàng đều đang tu luyện bên trong Thanh Minh Phủ, mà Long Vương có khế ước với yêu nghiệt, hắn nói yêu nghiệt còn sống, vậy thì hắn nhất định không chết.

Cái tin tức này khiến cho trên mặt Dạ Nhược Ly dần hiện ra vui vẻ, quang mang huyết sắc ở trong mắt cũng dần dần thối lui.

Yêu nghiệt, bất kể hiện giờ chàng ở đâu, ta tin rằng chắc chắn vẫn sẽ có một ngày chúng ta gặp lại nhau, chàng nhất định phải còn sống đi ra gặp ta, bằng không đời này kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng!

“Các ngươi rốt cuộc đã tới, từ tôn hậu đại Viêm Long ta...”

Bỗng nhiên, một tiếng nói uy nghiêm lạnh nhạt chậm rãi vang lên bên trong phòng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc trợn to hai mắt.

Cái danh tự Viêm Long này thì cũng chẳng hề xa lạ với người ở Phong Vực, đây chính là cường giả vạn năm trước, được tôn xưng là Thủ hộ Thần Long Phong Vực, rõ ràng là thực lực cường đại.

Vì sao Viêm Long sẽ xuất hiện trong di tích Thần Hoàng? Chẳng lẽ đây cũng không phải là di tích Thần Hoàng gì đó?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền thấy phía trên đỉnh đầu, một hình thể khổng lồ, bóng dáng Cự Long hư vô màu đỏ lượn vòng, toàn thân Cự Long màu đỏ này bốc lửa, một đôi mắt màu lửa đỏ có chứa đáng vẻ bề ngỗ thiên hạ.

Mà chỉ là cỗ uy áp này của nó liền khiến cho người ta có một loại cảm giác thần phục.

Hồng Lạc Thiên kéo tay Hồng Lam, sải bước tiến lên, quỳ rạp xuống đất, nói: “Từ tôn bát tài Hồng Lạc Thiên, cùng nữ nhi Hồng Lam bái kiến tổ tông, chúng ta đã dựa theo lời nói tổ tông lưu lại tìm tới.”

Tổ tông? Thế nhưng Minh chủ lại là hậu đại Viêm Long?

Vừa được biết chuyện này, làm cho người Tân Tu Liên Minh đều giật nảy mình.

“Ừ,” Viêm Long gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Hồng Lam, “Vậy có lẽ là có năm phần huyết mạch của ta? Bên kia là huyết dịch ta lưu lại, cho nàng uống vào đi, như thế liền có thể kích phát ra lực lượng huyết mạch trong cơ thể nàng, tuy rằng nàng chỉ có năm phần huyết mạch của ta, thế nhưng ta hi vọng các ngươi có thể trọng chấn uy phong cho bộ tộc Viêm Long ta.”

“Đa tạ tổ tông.”

Trong tâm Hồng Lạc Thiên vui mừng, mục đích hần tới đây chính là vì huyết dịch Viêm Long.

Híp híp mắt, mâu quang Viêm Long đảo qua những người còn lại, trong khoảnh khắc nhìn đến Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua kinh ngạc: “Oh? Tại sao trên người người sẽ có khí tức của người kia? Chẳng lẽ người chính là kẻ có được Thanh Minh Phủ lần này?”

Mọi người đều không biết hàm nghĩa trong lời nói của Viêm Long, duy chỉ có trên mặt Dạ Nhược Ly lộ ra chấn kinh.

Thanh Minh Phủ, thế nhưng nó lại biết Thanh Minh Phủ...

“Hậu đại của ta, nếu như người muốn trọng chấn uy phong cho Viêm Long bộ tộc, liền nhận người nữ tử này làm chủ đi.”

Không nói tới những người còn lại, chính là Dạ Nhược Ly cũng sùng sốt vì lời nói này của Viêm Long, tựa hồ cũng không có đoán trước được, Viêm Long sẽ làm ra quyết định này...

“Tổ tông, đây là vì sao?” Hồng Lạc Thiên hơi ngần ra, không hiểu hỏi.

“Bởi vì nữ tử này, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật cao nhất tại Phong Vực, đi theo nàng tuyệt đối sẽ không sai.” Trong mắt Viêm Long hàm chứa quang mang cơ trí, mở miệng nhàn nhạt giải thích.

Kẻ có được Thanh Minh Phủ, mặc dù thành tựu không thể tới Chí Tôn, nhưng cũng sẽ trở thành nhân vật đứng đầu Đại lục, giống như chủ nhân vạn năm trước của nó, nam tử kinh thái tuyệt đỉnh.

Lời nói của Viêm Long, căn bản không ai dám nghi ngờ, bởi vậy Hồng Lạc Thiên xoay người lại, tuyên bố với mọi người Tán Tu Liên Minh: “Chư vị, từ nay về sau, ta từ bỏ chức vị Minh chủ, sau này nàng chính là Minh chủ Tán Tu Liên Minh ta.”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt nửa quỳ xuống đất: “Thuộc hạ bái kiến Minh chủ.”

“Được, ta tiếp nhận chức vị này.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, thuộc hạ đưa tới cửa, nàng không có đạo lý không cần.

Trong đó vui vẻ nhất chính là Hồng Lam, dù sao nàng đã sớm nghĩ muốn lừa Dạ Nhược Ly về Tán Tu Liên Minh, không nghĩ đến cuối cùng, nàng vẫn là trở thành người Tán Tu Liên Minh.

“Tiểu gia hỏa, con đường của người vẫn còn rất dài, ta rất hi vọng người có thể trở thành một nhân vật như Hỏa Thần diệt thiên vậy, ha ha, ta tin tưởng tiểu gia hỏa người sẽ không để cho ta thất vọng.”

Hỏa Thần diệt thiên?

Nghe được cái danh tự này, mọi người đồng loạt tròn to hai mắt.

Hỏa Thần diệt thiên, cũng là cường giả vạn năm trước, nghe nói lúc đó hần giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, lấy lực lượng bản thân đối kháng với hai người đứng đầu thế lực cao nhất Đại lục, hơn nữa còn diệt tất cả mọi người của hai đại thế lực, trong đó bao gồm năm Thần Tôn đỉnh phong và mười Thần Tôn cao cấp, còn có mấy ngàn Thần Hoàng, cùng Thần Vương tính bằng đơn vị hàng ngàn.

Mà Thần Tôn đỉnh phong, là tiếp cận tồn tại Chí Tôn nhất, hơn nữa còn là năm người, lúc đó chuyện này oanh động cả Phong Vực thậm chí là cả Thần chi Đại lục.

Nàng có thể trở thành cường giả như Hỏa Thần diệt thiên sao? Điều này làm sao có thể? Không phải bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành Hỏa Thần Diệt Thiên, dù sao Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại kinh diễm cho thế nhân, thời gian vạn năm đều chưa từng thay đổi.

“Tiểu gia hỏa, “ Viêm Long chẳng hề quản mọi người đang chấn kinh, cái đuôi chỉ chỉ đại môn phía sau, giọng nói hư vô mờ mịt chậm rãi truyền qua, “Trong đại môn kia có đồ vật Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại, ta nghĩ chỉ có người mới có tư cách có được.”

Cái gì? Chẳng lẽ đây không phải di tích Thần Hoàng gì đó, mà là lăng mộ của Hỏa Thần Diệt Thiên?

Những lời này của Viêm Long lại khiến cho nội tâm của người trần đầy khiếp sợ.

“Được rồi, đám tiểu gia hỏa các người nên rời khỏi nơi này đi, trong lăng mộ còn có rất nhiều đồ vật Diệt Thiên lưu lại, người có duyên sẽ có được, có thể đạt được hay không liền xem vận khí của các người.”

Tuy nói như thế, nhưng mọi người đều biết những đồ thật sự tốt chắc chắn ở trong đại môn kia.

Thế nhưng không ai dám phản kháng lại lời nói của Viêm Long, huống chi nàng đã là Minh chủ Tán Tu Liên Minh, nàng thu hoạch càng nhiều, chẳng phải là càng hữu ích đối với Tán Tu Liên Minh sao?

Vì vậy, không ai có bất kỳ ý kiến nào, dưới cái nhìn uy nghiêm của Viêm Long tức thì liền rời khỏi căn phòng này.

“Chắc hẳn ngươi cảm thấy rất kỳ quái, vì sao ta biết ngươi có Thanh Minh Phù, bởi vì chủ nhân của ta – Hỏa Thần Diệt Thiên, chính là kẻ có được Thanh Minh Phù đời trước.” Viêm Long cười cười, máu quang thân thiết rơi vào trên người Dạ Nhược Ly.

Đột nhiên hơi ngẩn ra, Dạ Nhược Ly kinh ngạc ngược mắt lên, kinh hãi nhìn chăm chú Viêm Long.

“Cho nên ta biết, chắc chắn ngươi sẽ không để những đồ vật gì đó trong lăng mộ vào mắt, dù sao bên trong Thanh Minh Phù, tập hợp rất nhiều thiên tài dị bảo trân quý, không có cái gì là Thanh Minh Phù không có được, mà địa phương ta để ngươi đi là khảo nghiệm Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại, trong gian phòng kia, thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, đồng thời cũng có nguy hiểm rất lớn, điều kiện duy nhất để ngươi rời khỏi đó chính là đột phá tới Thần Tướng, ta hỏi ngươi, như thế ngươi còn muốn đi không?”

Dạ Nhược Ly ngược mắt lên, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào Viêm Long: “Nếu như ta không đủ thực lực, làm sao xứng trở thành kẻ có được Thanh Minh Phù? Nguy hiểm cùng thu hoạch, thường thường là có quan hệ trực tiếp.”

“Tiểu gia hỏa, quả nhiên ngươi không để cho ta thất vọng, rất có phong phạm năm đó của Hỏa Thần Diệt Thiên.” Viêm Long vừa lòng cười cười, dưới tầm mắt Dạ Nhược Ly, bóng dáng khổng lồ dần dần hóa thành mờ ảo.

“Nhiệm vụ chủ nhân giao cho ta, ta cũng đã hoàn thành, như vậy là thời điểm rời đi theo chủ nhân, tiểu gia hỏa, tái kiến, hi vọng ngươi có thể siêu việt hơn chủ nhân, hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân lúc còn sống vẫn chưa hoàn thành.”

Dạ Nhược Ly há to mồm, còn muốn hỏi Hỏa Thần Diệt Thiên ngã xuống thế nào, nhưng là không chờ nàng hỏi ra lời, bóng dáng Viêm Long liền tiêu tán ở trước mặt nàng.

Nàng thu hồi ánh mắt, tầm mắt quăng về phía đại môn phía trước, cất bước tiến lên, kiên định đi về phía trước...

Thời gian trôi qua, cách thời gian đám người Dạ Nhược Ly thăm dò di tích đã quá cả nửa năm.

Trong vòng nửa năm, người của Lý gia rời khỏi di tích đầu tiên, sau đó người Tán Tu Liên Minh cũng theo đó trở lại Tinh Nguyệt Thành, duy chỉ có Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly là không đi ra.

Song phương thu hoạch được tương đối phong phú ở trong di tích, nhất là Lý gia Lý Nặc, thế mà mượn việc này đột phá đến Thần Tướng đỉnh phong, có thể gọi là đệ nhất cao thủ Tinh Nguyệt Thành, đè ép Hồng Lạc Thiên Tán Tu Liên Minh ở phía dưới.

Vừa mới trở về Tinh Nguyệt Thành, Lý gia liền phát động đại chiến với Tán Tu Liên Minh, nếu không phải là nhi tử của Lãnh chúa lên lút phái người tương trợ thì dựa vào thực lực của Tán Tu Liên Minh, khó có thể mà chống đỡ nửa năm.

Lúc này, trên vùng trời Tán Tu Liên Minh, hai tay lão già chấp sau lưng, đứng thẳng trong hư không, hai tròng mắt âm độc nhìn xuống người phía dưới, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh.

“Hồng Lạc Thiên, ngươi thật đúng là một kẻ ngu ngốc, thế nhưng lại nhường vị trí Minh chủ cho một người nữ tử.”

Từ sau khi trở về Tinh Nguyệt Thành, Hồng Lạc Thiên liền tuyên bố thoái vị, bởi vậy chuyện này chẳng hề là bí mật tại Tinh Nguyệt Thành.

“Chẳng lẽ ngươi còn đang chờ bọn họ trở về sao? Ha ha, khẳng định nữ nhân kia đã chết bên trong di tích rồi, hơn nữa ngươi cho rằng chỉ bằng mười người khôi lỗi trong tay nàng là có thể làm gì ta sao? Thật là vô cùng buồn cười, bây giờ ai cũng không thể cứu được các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Chương 7: Nhược Ly trở về

Trong hư không, lão già đứng trước gió, hai tròng mắt âm độc kia có chứa cao ngạo không ai bì nổi, tựa hồ ở dưới chân của lão ta, chỗ đạp lên là một đám con kiến hôi nhỏ bé.

Ngưng mắt nhìn tư thế ngạo thị quần hùng của lão già, sắc mặt của Hồng Lạc Thiên lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Hắn không biết vì sao Dạ Nhược Ly chưa từng trở về, nhưng hẳn tin tưởng, Viêm Long tuyệt đối sẽ không hại nàng, chỉ cần nàng trở lại, với mười khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng, mặc dù không thể xoay chuyển tình thế, cũng có thể tạo được ảnh hưởng nhất định.

Hơn nữa, là người có được huyết mạch Viêm Long, hẳn nguyện ý tin tưởng phán đoán của tổ tông...

“Đi chết đi!”

Thân hình Lý Nặc run lên, uy áp Thần Tướng đỉnh phong cường giả trong nháy mắt thả xuống, trong mắt của lão ta từ từ nhiễm lên quang mang âm hiểm, cự kiếm trong tay hung hăng bổ về phía Hồng Lạc Thiên.

Nhưng ngay tại lúc này, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay, chỉ là nhẹ nhàng cầm cự kiếm, tất cả uy áp thoáng chốc liền tản đi.

Cả vùng trời đã khôi phục lại yên tĩnh như cũ.

Các cư dân Tinh Nguyệt Thành đều chú ý tới cảnh tượng lúc này, đồng loạt ngước mắt lên nhìn về phía bầu trời.

Dưới bầu trời giăng đầy mây đen, hai tay nam tử trung niên chấp sau lưng, đứng lẳng lẳng ở đó, gió nhẹ lướt qua, tóc đen như mực tung bay nhẹ nhàng trên không trung, lúc này dáng người cao lớn vĩ ngạn của nam tử trung niên đồng thời hiện ra trong đồng tử của mọi người.

“Là Linh chủ, làm sao Linh chủ sẽ xuất hiện chứ?”

Nếu hiện giờ, Lý Nặc là đệ nhất cao thủ Tinh Nguyệt Thành, mà Linh chủ lại là đệ nhất cường giả Lạc Sơn Lĩnh, Tinh Nguyệt Thành ở dưới sự thống trị của Lạc Sơn Lĩnh, vô luận là thực lực hay là địa vị, Lý Nặc đều kém xa Linh chủ.

Ánh mắt uy nghiêm quét qua đám người phía dưới, tầm mắt Linh chủ ngừng lại ở trên người Hồng Lam một chút liền thu hồi lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia tiếc hận.

Nữ tử này quả thật không tệ, khó trách Thanh Nhi lúc nào cũng nhớ mãi không quên, đáng tiếc nữ tử của một tiểu thế lực không xứng với Thanh Nhi, hơn nữa ngay cả chuyện bí mật Thanh Nhi làm, hẳn đều biết, trong khoảng thời gian này, hẳn vẫn phải Thần Tướng tới đây trợ giúp.

Thậm chí là ngày hôm nay, cầu khẩn hẳn cứu vớt Tán Tu Liên Minh, hẳn thật sự không cưỡng lại nhi tử được nên mới chạy tới đây.

Nếu như có thể, hẳn cũng muốn để cho nhi tử của mình được ở chung một chỗ với nữ nhân yêu mến, nhưng thân phận của Thanh Nhi không tầm thường...

“Linh chủ?” Lý Nặc hơi sững sờ, thu lại lệ khí quanh thân, chậm rãi xoay người, mặt hướng về người tới, cung kính ôm quyền nói: “Không biết Linh chủ tới đây có gì chỉ giáo?”

Thu hồi suy nghĩ, Linh chủ quét mắt nhìn Lý Nặc, tiếng nói lạnh nhạt uy nghiêm nhẹ nhàng vang lên trong không trung.

“Lý gia các ngươi và Tán Tu Liên Minh là hai đại thế lực đứng đầu Tinh Nguyệt Thành, nửa năm qua, mỗi ngày các ngươi đều đại chiến, hàng đêm tập kích bất ngờ, đến nỗi cả Tinh Nguyệt Thành rơi vào tình trạng khủng hoảng, cho nên ta ở nơi này làm chủ, nửa tháng sau sẽ cử hành một cuộc so đấu dùng để tháo gỡ toàn bộ ân oán giữa các ngươi, thế nào? Hôm nay coi như xong đi.”

Lý Nặc lại sững sờ lần nữa, sao hẳn lại nghe không hiểu Linh chủ đang thiên vị với Tán Tu Liên Minh chứ?

Lúc nào thì Tán Tu Liên Minh có quan hệ với phủ Linh chủ rồi? Bằng không ở Lạc Sơn Lĩnh thường xuất hiện hai đại thế lực so đấu, nhưng sao lại chỉ có lúc Lý gia và Tán Tu Liên Minh đại chiến thì mới xuất hiện?

“Nếu Linh chủ đã mở miệng, ta nào dám không nghe theo?” Tâm tư bách chuyển, Lý Nặc hít thở sâu một hơi, mặt lộ vẻ không cam lòng nói.

Trước hết để cho bọn họ sống nhiều thêm một thời gian, sau nửa tháng như cũ vẫn là tử kỳ của bọn họ.

“Ừ.” Lãnh đạm gật đầu một cái, Linh chủ sau cùng nhìn Hồng Lam một cái, bước một bước, trong nháy mắt bóng dáng đã ở ngoài mấy trăm thước phía trên, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đây chính là thực lực Thần Vương cường giả, thực lực như thế là mức độ rất nhiều người hướng tới...

Ngay tại lúc đó, bên trong di tích uy nghiêm cổ lão, tay nữ tử cầm trường kiếm, chiến đấu đẫm máu, trên dung nhan tuyệt mỹ đầm đìa máu tươi, thật sự làm người khiếp sợ, chính là một bộ bạch y giờ đã không nhìn ra màu sắc lúc đầu nữa.

Thời gian trong phiên địa phương này trôi qua cực kỳ chậm chạp, vì vậy nàng cũng không biết đã qua bao lâu rồi.

Bất quá trải qua mấy ngày nay, nàng vẫn luôn không thể đánh ngã những kẻ địch chiến đấu này, chưa bao giờ ngừng nghỉ, mấy lần thiếu chút nữa đã mất mạng, nhưng cuối cùng nàng vẫn còn gắng gượng đi tới.

Viêm Long từng nói qua, sau khi nàng đột phá tới Thần Tướng liền có thể rời đi nơi này, vậy mà có lẽ là nhận thấy được phiên địa phương này cực kỳ không dễ, nàng vẫn chưa rời đi mà là lựa chọn tiếp tục lưu lại.

“Những người này, thật đúng là không đánh được, hơn nữa theo thực lực của ta tăng lên thì khó khăn cũng càng ngày càng lớn.”

Bước chân lui về phía sau hai bước, Dạ Nhược Ly nắm trường kiếm thật chặt, trường bào màu đỏ như máu không gió mà giương lên, tóc đen tung bay, vẻ mặt của nàng nghiêm túc nhìn con người cứng nhắc như máy móc đang đi về phía nàng, trường kiếm nhẹ giơ lên, thân hình nhanh chóng xông vào trong đám người.

Hôm nay nàng giống như là một máy móc chỉ biết chém giết, vĩnh viễn không dừng lại...

“Rầm!”

“Ầm ầm!”

Huyền khí dày đặc tụ tập tại đỉnh đầu, bước chân Dạ Nhược Ly dừng lại, trong lòng hơi vui vẻ, nàng biết, trải qua mấy ngày nay, bình cảnh của mình lại nói rộng ra lần nữa.

Quả nhiên mún tăng lên thực lực chủ yếu nhất là chiến đấu.

Mà trận chiến đấu này là trận chiến khốc liệt nhất kể từ lúc nàng xuyên qua tới nay, chỉ vì nàng chưa bao giờ bị người bức đến mức chật vật như vậy.

“Thần Tướng trung cấp!” Nắm tay thành quả đấm, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bên trong phòng, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh, “Đây là thời điểm ta nên rời đi, Lý gia, Lý Nặc, các người đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận ta trả thù chưa?”

“Xoạt!”

Vào thời khắc này, người vốn là chiến đấu với Dạ Nhược Ly, tiêu tán giống như trận gió...

“Xem ra, bất kể là ta cảm thấy có rời đi được hay không, đều chỉ có thể ở nơi này đột phá đến trung cấp.” Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ở chỗ này hoàn toàn vắng vẻ chỉ có một mình nàng, làn gió phát qua, bóng lưng của nữ tử đứng ở trong gió càng hiện rõ vẻ cô độc tịch mịch.

“Không biết yêu nghiệt đã trở lại Tinh Nguyệt Thành hay chưa, chỉ là trước khi trở lại Tinh Nguyệt Thành, ta còn có một việc cần làm.”

Linh đồng đã từng nói cho nàng biết, sau khi đột phá đến Thần Tướng là được mở ra cánh cửa thứ hai bên trong Thanh Minh Phủ, mà vốn là lúc đạt tới Thần Tướng nàng liền có thể rời đi, nhưng không nghĩ rằng cơ hội ngàn năm khó gặp này, vì vậy tiếp tục lưu lại chiến đấu.

Cho nên, cũng liền không đi cánh cửa thứ hai dò xét nghiên cứu, lúc này là thời điểm mở ra cánh cửa thứ hai.

Đã rất lâu không tiến vào Thanh Minh Phủ, chờ đến lúc Dạ Nhược Ly tiến vào lần nữa, đột nhiên phát giác toàn bộ Thanh Minh Phủ rộng rãi hơn rất nhiều, vốn là bầu trời xám mù mịt, cũng là lộ ra một chút màu lam tinh khiết, dù rằng biến hóa này không phải là rất lớn, nhưng cũng chứng minh rằng Thanh Minh Phủ đang thay đổi.

Linh đồng từng nói nàng có thể mở ra Thanh Minh Phủ, chẳng lẽ là theo thực lực nàng tăng lên thì Thanh Minh Phủ sẽ sinh ra biến hóa sao?

“Chủ nhân, người đã đến rồi.”

Hai linh đồng nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, ánh mắt đều sáng hẳn lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy sắc thái hưng phấn.

Đám người Dạ Băng Nguyệt cũng vây quanh lại đây, khi trông thấy bộ dáng đầm đìa máu tươi của nàng, trong lòng đều cảm thấy chua xót không thôi, nếu như thực lực của bọn họ đủ cường đại, chủ tử cũng sẽ không cần liều mạng tăng lên thực lực như vậy.

“Các người căn bản đều đã đạt đến Huyền Hoàng và Võ Hoàng? Không tệ không tệ,” Dạ Nhược Ly vuốt vuốt cằm, hải lòng gật đầu một cái, lúc quét mắt qua đám thú, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, “Các người cũng đều đạt tới Thánh Thú rồi hả? Nhất là Bạch Hổ, không ngờ đạt tới Thánh Thú đỉnh phong, cách Thần Tướng cũng chỉ còn một bước ngắn thôi.”

Huyền khí bên trong Thanh Minh Phủ quả thật là nồng nặc, không ngờ đám thú đều trở thành Thánh Thú, thực lực của đám Dạ Băng Nguyệt cũng đột phá tăng mạnh, nếu không có Thanh Minh Phủ, mấy chục năm cũng sẽ không có được thành tựu như vậy.

“Ha ha, Nhược Ly nha đầu, thật ra người làm ta kinh ngạc rất nhiều chuyện,” Phong Thần khẽ mỉm cười, đôi mắt đẹp ngậm cười nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, “Lấy thiên phú của người, sợ rằng không người nào trên Đại lục có thể so sánh với người, đáng tiếc khởi điểm của người thấp, nếu như người sinh ra ở Phong Vực, bây giờ ắt hẳn đã danh chấn thiên hạ.”

Đối với Phong Thần khích lệ, Dạ Nhược Ly chỉ là thản nhiên cười một tiếng.

Ở Huyền Vũ Đại lục, nàng có thể lẫn lộn phong sinh thủy khởi*, là bởi vì nàng đứng ở trên vai những người có ảnh hưởng lớn, có kiến thức phong phú người xưa lưu lại, để cho nàng có được rất nhiều kinh nghiệm quý báu.

*phong sinh thủy khởi ~ hô mưa gọi gió: Ý là gió thổi qua mặt nước, mặt nước nhấc lên từng gợn sóng (nguồn: baike.baidu.com)

Mà đi đến Phong Vực, nếu không phải Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại khảo nghiệm, làm sao nàng sẽ có thể đột phá đến trung cấp trong một thời gian ngắn ngủi chứ?

Nói cho cùng, những thứ này vốn là do vận khí thôi, còn không đáng cho nàng kiêu ngạo.

“Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem bên trong cánh cửa thứ hai một chút.”

Bỏ lại lời này, Dạ Nhược Ly mở ra bước chân đi về phía cánh cửa thứ hai.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, xuất phát từ lòng hiếu kỳ cũng đều đi theo tới.

Đại môn cổ lão lẳng lặng đứng nghiêm dưới bầu trời xám mù mịt, Dạ Nhược Ly đi tới trước cánh cửa thì dừng lại, bàn tay khẽ nâng, chỉ là nhẹ nhàng đặt trên cửa, hào quang loé lên, đại môn từ từ mở ra.

Trong căn phòng trống rỗng chỉ có một rương gỗ lẳng lặng bày ở đó, có vẻ hơi đột ngột, hiện ra rõ ràng ở trong tầm mắt của tất cả mọi người.

“Nhược Ly nha đầu, nhanh chóng mở rương gỗ này ra đi.”

Hô hấp Phong Thần căng thẳng, vẻ mặt có chứa một chút mong đợi, không biết bên trong cánh cửa thứ hai này sẽ là vật gì?

Chậm rãi gạt đầu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Dạ Nhược Ly đi tới rương gỗ phía trước, nàng nhẹ nhàng mở rương gỗ ra, vì vậy một quyển sách cổ lão bên trong rương gỗ liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Thần Phẩm Luyện Đan Thuật?”

Thuận tay cầm quyển sách lên, thấy rõ năm chữ to màu vàng kim trên bìa sách thì cho dù là Dạ Nhược Ly cũng không khỏi ngẩn ra.

Trong quyển sách này, phần đầu là giảng giải những nội dung quan trọng của Thần Phẩm Luyện Đan Thuật, phần sau còn lại là đan phương Thần Phẩm, vô luận là phụ trợ tu luyện, hay là đột phá, trị liệu, khôi phục huyền lực vẫn vẫn gì đó thì cần có đều có, cực kỳ cận kề.

“Đây là... Khôi Lỗi Thuật? Đây không phải là quyển sách về khôi lỗi mà Dạ gia có hay sao? Chẳng qua Dạ gia chính là còn sót lại, bản này lại vô cùng đầy đủ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Lão tổ Dạ gia có Long Phượng Thần đình, vì sao quyển sách về khôi lỗi lại xuất hiện ở trong tay nàng? Chẳng lẽ nàng có liên hệ với Dạ gia ngàn năm sau sao? Bất kể như thế nào, có quyển sách về khôi lỗi hoàn chỉnh này, ít nhất nàng có thể giải trừ những khuyết điểm của mười khôi lỗi này.

Trừ hai bản này ra, còn có một bản trận pháp.

Trận pháp này được đặt tên là Thập Dương Trận, hơn nữa chỉ thích hợp cho võ giả tu luyện, nếu mười Võ Thánh cấp thấp bày thành trận này, cho dù là Thần Tướng cấp thấp cũng có thể bị bọn họ đánh chết.

“Long Phi Thanh, trận pháp này liền giao cho ngươi,” trận pháp trong tay Dạ Nhược Ly quăng cho Long Phi Thanh, nhận nhặt phân phó, “Ngươi phân chia thực lực của bọn họ ra, mười người ngang cấp thì cùng chung tu luyện trận này, hơn nữa phải phối hợp ăn ý, ta hi vọng rất nhanh thôi thì tất cả võ giả đều có thể tu luyện thành trận này.”

“Dạ, chủ tử.”

Long Phi Thanh tiếp được trận pháp, vẻ mặt kiên định gạt đầu một cái.

Chủ tử giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho hần, hần tuyệt đối sẽ không làm cho chủ tử thất vọng...

Sau đó, Dạ Nhược Ly hỏi thăm Long Vương về tình hình của Cung Vô Y một chút, Long Vương không biết tung tích của Cung Vô Y, nhưng có thể cảm nhận được hần bình an vô sự.

Biết được Cung Vô Y không có trở ngại gì, Dạ Nhược Ly liền yên tâm.

Vì vậy, thời gian kế tiếp, Dạ Nhược Ly liền chuyên tâm đọc hai quyển sách ở trong Thanh Minh Phủ, bởi vì Phong Thần là một Luyện đan sư Thần Phẩm đỉnh phong, vì vậy thường sẽ hỏi nàng một vài vấn đề.

Phong Thần cũng làm một lão sư đủ tư cách, truyền thụ tất cả kinh nghiệm khi mình còn sống cho Dạ Nhược Ly.

Bất quá, Dạ Nhược Ly mang tới kiến thức ở đời sau, cũng làm cho Phong Thần có một kiến giải mới, vốn là vấn đề không hiểu, men theo suy nghĩ của Dạ Nhược Ly liền lập tức hiểu ra, được lợi vô cùng.

Ở dưới bầu không khí nơi này, Dạ Nhược Ly đọc xong hai quyển sách, ghi nhớ toàn bộ đan phương Thần Phẩm vào trong đầu, hơn nữa nghiệm chứng thực địa tất cả kiến thức đã học.

Dưới sự cải tạo của nàng thì mười khôi lỗi khôi phục như lúc đầu, thậm chí những nhược điểm như tốc độ chậm chạp, động tác cứng nhắc cũng đã biến mất.

Bây giờ mười khôi lỗi đều chiếm giữ ưu thế rất lớn tại bất kỳ phương diện nào, cũng đã trở thành một đại trợ lực ngày sau của nàng.

Sau khi làm xong, Dạ Nhược Ly liền rời khỏi di tích, thế nhưng trước khi đi, nàng vơ vét một phen ở trong di tích, đáng tiếc rất nhiều thứ đều bị hai đại thể lực lấy đi, còn sót lại chỉ có một chút dược liệu.

Mà lúc Dạ Nhược Ly sắp chạy tới Tinh Nguyệt Thành thì bên trong Tinh Nguyệt Thành là náo nhiệt trước nay chưa có...

Trời xanh mây trắng, gió xuân làm người ta vui vẻ.

Ánh mặt trời quá trưa hạ xuống trên quảng trường lớn, có một đám người đi đường vây xung quanh quảng trường, trên mặt đều có chứa nụ cười xem kịch vui.

Giữa quảng trường chia ra là hai thể lực đứng đầu Tinh Nguyệt Thành, lúc này đệ tử của hai đại thể lực gặp nhau, không tránh được so đấu một phen, ai cũng không chịu cho rằng mình kém hơn thể lực đối địch.

Quảng trường lớn như thế chỉ để một ghế ngồi, nam tử trung niên ngồi ngay ngắn trên đó, hai mắt uy nghiêm liếc nhìn xung quanh một vòng, dưới cái nhìn của hắn thì những âm thanh huyền ảo nhao nhao lặng lẽ dừng lại.

Cả quảng trường như kỳ tích trở về yên tĩnh.

“Phụ thân, con...” Thanh niên quét mắt nhìn Hồng Lam bên cạnh Hồng Lạc Thiên, hai mắt trong suốt như nước có chứa một tia lo lắng rất rõ ràng, hắn hơi mấp máy môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao mở miệng.

“Thanh Nhi, ta đã tranh thủ thời gian nửa tháng cho bọn họ đã là nể mặt con rồi, về phần bọn họ có thể lợi dụng thời gian nửa tháng để tranh thủ hi vọng cho mình hay không chính là chuyện của bọn họ, chúng ta không thể can thiệp vào nữa.”

Thân thể khẽ run lên, thanh niên thở dài một hơi, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sầu lo.

Thời gian nửa tháng có thể làm cái gì? Nhưng hắn cũng biết, thân là Linh chủ, là phải suy tính cân nhắc cho cả Lạc Sơn Linh, không thể nào can thiệp vào chuyện giữa những thể lực khác, đây cũng là chức trách của phụ thân khi làm Linh chủ.

“Hừ!” Lý Nặc hừ lạnh một tiếng, khẽ hất cái cằm lên, mâu quang âm độc rơi vào trên mặt Hồng Lạc Thiên, “Hồng Lạc Thiên, hôm nay chính là từ kỳ của Tán Tu Liên Minh các ngươi! Ha ha ha!”

Ngừa đầu cười to hai tiếng, tiếng cười của hắn hiện ra lãnh ý khiến cho người nghe đều cảm thấy một luồng lạnh lẽo chui thẳng vào lòng bàn chân.

“Hãy bớt nói nhảm đi,“ Hồng Lam hung tợn trừng mắt nhìn Lý Nặc, cất bước tiến lên, trong hồng mâu tràn đầy lửa giận, không chút khách khí nói: “Người Tán Tu Liên Minh ta tuyệt không sợ Lý gia ngươi, ngươi muốn chiến thì chúng ta liền phụng bồi đến cùng!”

Mắt thấy hai phe sắp đại chiến, người vây xem đều lui về phía sau vài thước, chỉ sợ cuộc chiến giữa bọn họ sẽ lan đến gần mình.

“Các ngươi đều lên hết cho ta, giết tất cả người Tán Tu Liên Minh, một người cũng không để lại!” Lý Nặc giơ bàn tay lên, hạ xuống thật mạnh, một cổ sát ý lan tràn ra tràn ngập cả vùng trời.

Chiến tranh đột nhiên bùng nổ, máu tươi tràn ngập làm nhuộm đỏ khắp quảng trường lớn.

Về mặt thanh niên càng khàn trương hơn, nắm quả đấm thật chặt, nếu không phải là Linh chủ ở bên cạnh hắn, đoán chừng đã sớm xông vào cuộc chiến, đứng chung một chỗ với người Tán Tu Liên Minh đánh chết người Lý gia.

Cuộc chiến tranh này cực kỳ kịch liệt, nhưng những Thần Tướng thanh niên ngầm phái tới tương trợ đã bị Linh chủ triệu hồi, vì vậy từ lúc mới bắt đầu, Tán Tu Liên Minh liền ở trong thế hạ phong.

“Rầm!”

Theo tiếng nổ này, Lý Nặc rút cuộc ra tay, một thân khí thể Thần Tướng đỉnh phong không thể nghi ngờ là hoàn toàn bại lộ, bao phủ ở trung tâm quảng trường lớn, mà một vài người có thực lực hơi thấp chút liền trực tiếp cảm thấy khó thở khi bị khí tức của lão ta chạm đến.

“Ha ha, chết đi, tất cả đều chết đi cho ta! Ta muốn diệt trừ Tán Tu Liên Minh các ngươi đã rất lâu rồi, hiện tại cuối cùng có thể nhất thống Tinh Nguyệt Thành rồi, ha ha ha...”

Lý Nặc điên cuồng cười to, bên dưới hư không, cuồng phong gào thét, một đầu tóc rối bời màu trắng điên cuồng vũ động.

“Không được!”

Về mặt thanh niên biến đổi, khuôn mặt tuấn tú liền tái nhợt trong nháy mắt, bởi vì cự kiếm trong tay Lý Nặc đang hướng về phía Hồng Lam...

Không sai, mục tiêu thứ nhất của lão ta chính là Hồng Lam trước đây không lâu mới đột phá đến Thần Tướng cấp thấp.

Không biết là Tán Tu Liên Minh được đến kỳ ngộ gì ở trong di tích, vì sao Hồng Lam chết tiết kia, chỉ trong nửa năm ngắn ngủn liền từ Huyền Thánh cao cấp đạt tới Thần Tướng cấp thấp, điều này cũng tăng thêm sát cơ của Lý Nặc đối với Tán Tu Liên Minh...

“Àm!”

Thời khắc máu chốt, trên bầu trời, một bóng dáng màu vàng kim xông xuống mạnh mẽ, rất nhanh đã rơi vào trước mặt Hồng Lam, cứng nhắc thay nàng chặn lại một đạo công kích này.

Mọi người đều cảm thấy khiếp sợ, là ai không muốn sống như vậy, lại dám dùng thân thể đón lấy đạo công kích này?

Sau khi mọi người thấy cái người mà họ nói, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy làn da của người đó khác với người thường, thể nhưng lại là màu vàng kim sáng loá, hơn nữa trên thân thể của hắn để lại một vết kiếm thật sâu, nhưng không chảy ra một giọt máu tươi nào.

Tuy nhiên người Tán Tu Liên Minh tiến vào di tích thăm dò thì làm sao không nhận ra khôi lỗi này chứ?

Còn không chờ bọn họ lấy lại tinh thần từ trong sự kích động, một bóng dáng màu trắng rơi vào bên cạnh khôi lỗi, con gió ấm áp nhấc lên tay áo, nử từ đứng đón gió, lúc nhìn về chỗ Lý Nặc cách đó không xa, tất cả những hình ảnh như chiếu lại ở trong đầu.

Nghĩ đến nam tử quyết liệt và nụ cười yêu nghiệt mị hoặc cuối cùng này, tâm đột nhiên đau xót, trong hai tròng mắt màu đen mang theo vô tận sát khí, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng xẹt qua một tia lệ khí.

“Lý Nặc, ngươi có thể chuẩn bị tốt... cái chết chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 8: Tới nhà cường giả

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, sau khi nghe nữ tử nói thế, chẳng biết tại sao mọi người chỉ cảm nhận được một luồng lạnh lẽo úp vào trái tim, hung hăng rung mình một cái.

“Ha ha, để cho ta chết? Chỉ bằng ngươi?” Lý Nặc cười to hai tiếng, kinh thường quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, giọng nói tràn đầy giễu cợt, “Không nghĩ tới, ngươi có thể còn sống trở về, nhưng vậy thì thế nào? Mặc dù ngươi có mười khôi lỗi Thần Tướng, nhưng cũng chưa đột phá tới Thần Tướng đỉnh phong thì không phải là đối thủ của ta.”

Khôi lỗi Thần Tướng?

Mọi người kinh ngạc ngược mắt lên, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khôi lỗi trước mặt Dạ Nhược Ly.

“Vậy sao?” Lạnh nhạt ngược mắt lên, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, sát khí trong mắt không giảm, “Ta không thể, nhưng Hồng Lạc Thiên lại có thể.”

Quả thật là nàng không sử dụng Lôi Đình kiếm, đối mặt với một vị Thần Tướng đỉnh phong thì vẫn là rất khó thủ thắng, thể nhưng khi lấy được đan phương Thần Phẩm, có một cái là Thiên Tướng Đan, có thể để cho tu luyện giả cấp bậc Thần Tướng đột phá một cấp.

Hơn nữa còn vợ vét một phen trong di tích, để cho nàng đạt được một chút dược liệu, mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ luyện chế ra Thiên Tướng Đan.

“Hắn?” Nhạo báng một tiếng, kinh thường trong mắt Lý Nặc càng sâu hơn, “Hừ, hắn còn lâu mới là đối thủ của ta, ngươi còn đặt hi vọng ở trên người của hắn, quả thực là chuyện vô cùng buồn cười, ha ha...”

Quét mắt nhìn Lý Nặc, Dạ Nhược Ly cũng không nhiều lời, bàn tay vung lên, Long Phượng Thần Đình liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đồng loạt ánh mắt chuyển về phía Đan Đình trước mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt rất nhiều người đều xẹt qua kinh ngạc rất rõ ràng, chẳng lẽ vào thời khắc này, nàng muốn luyện đan hay sao?

“Hà? Đan Đình này...” Linh chủ vội vàng đứng lên, khẽ nhíu mày kiếm, kinh ngạc nhìn Long Phượng Thần Đình trước mặt Dạ Nhược Ly, “Ta có thể cảm nhận được đây không phải là Đan Đình bình thường, nữ tử này là ai? Sau lưng nàng có thể có bối cảnh thần bí nào? Bất quá thoát nhìn, quan hệ giữa nữ tử này và Tán Tu Liên Minh không tầm thường, nếu không quyết sẽ không ra mặt vì bọn họ.”

Tựa hồ như Dạ Nhược Ly chưa từng phát hiện cái nhìn chăm chú của mọi người, toàn bộ tâm tư của nàng đều đã tập trung vào bên trong Đan Đình trước mặt.

“Hừ,” Lý Nặc hừ lạnh một tiếng, giẫm cột nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, “Ngươi cho rằng ngươi là Thần Phẩm Luyện Đan Sư hay sao? Nếu như ngươi là Thần Phẩm Luyện Đan Sư thì bất luận kẻ nào trên Đại lục này cũng có thể trở thành Luyện Đan Sư, thật là ngu ngốc, thật không biết làm sao Hồng Lạc Thiên lại truyền vị trí Minh chủ truyền cho thứ phế vật ngươi!”

Theo ý Lý Nặc, Dạ Nhược Ly có thể có đan dược chữa khỏi trong nháy mắt chỉ là nàng may mắn thôi, với tuổi của nàng thì quyết không thể nào trở thành một tên Luyện Đan Sư, chứ nói chi còn là Thần Phẩm Luyện Đan Sư.

Huống chi cho dù là Thần Phẩm Luyện Đan Sư dưới tình huống như thế thì có thể phát huy tác dụng gì?

Thấy Dạ Nhược Ly không có hành động gì với lời nói của lão ta, Lý Nặc cười lạnh một tiếng, không vội vã ra tay nữa, ngược lại lão ta cũng muốn nhìn một chút, nữ tử này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hỏa diễm đỏ tươi chiếu vào khuôn mặt của Dạ Nhược Ly, nét mặt của nàng rất là nghiêm túc, không tự chủ liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Đáng tiếc nữ tử này lại kiên cường ra mặt cho Tân Tu Liên Minh, sau đó chính là một khối tử thi...

Mọi người đều tiếc hận lắc đầu, hiển nhiên không có ai cho rằng Dạ Nhược Ly có thể xoay chuyển tình thế, thật sự là bởi vì nàng quá trẻ tuổi, ở Phong Vực tuổi còn trẻ như vậy thì có thể có thành tựu gì chứ?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lúc mọi người đều đã không chờ được nữa thì bên trong Đan Đình truyền đến tiếng động khác thường, sau đó Dạ Nhược Ly liền thu hồi hỏa diễm, vung bàn tay lên, mười viên đan dược trực tiếp bắn vào lòng bàn tay của nàng.

Bỏ chín viên trong đó vào trong Huyền Linh giới chỉ, Dạ Nhược Ly khê vung bàn tay lên, viên thuốc còn lại cuối cùng đó bay về phía Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lạc Thiên hơi ngẩn ra, còn đang nghi hoặc, một tiếng nói lạnh nhạt còn mang theo ra lệnh chậm rãi truyền vào bên tai: “Nuốt đi.”

Không chần chờ chút nào, Hồng Lạc Thiên nhận lấy đan dược rồi nuốt vào bụng, trong phút chốc, một cỗ khí lưu mạnh mẽ xông vào kinh mạch, toàn thân hân hoan một chút, theo đó chính là một trận sáng khoái...

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo mãnh liệt xuất hiện trên đỉnh đầu, khiến cho khắp bầu trời Tinh Nguyệt Thành đều nổi lên đám mây huyền khí.

“Này... Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Nếu như ta không có đoán sai, hẳn là hắn đang đột phá.”

“Cái gì? Đột phá, có lầm hay không? Làm sao hắn có thể đột phá, phải biết rằng hắn là Thần Tướng đó, đan dược có thể để cho Thần Tướng sinh ra đột phá, này... này con mẹ nó cũng quá biến thái rồi.”

Tiếng nuốt nước miếng liên tiếp vang lên, mọi người trên quảng trường lúc đưa ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra thèm thuồng rất rõ ràng.

Ở chỗ nàng còn có chín viên đan dược như thế, nếu mình có thể đạt được loại đan dược này, chẳng phải là cũng có thể đột phá sao?

Thần Tướng cường giả trong Tân Tu Liên Minh đều kích động, nếu như trước kia là ngại vì lời nói của Viêm Long và mệnh lệnh của Hồng Lạc Thiên thì bọn họ mới nguyện ý nhận nàng là Minh chủ, nếu hiện giờ có người để cho nàng thoái vị, cho dù là nàng đồng ý thì bọn họ tuyệt đối cũng không cho.

Một Thần Phẩm Luyện Đan Sư có thể luyện chế ra đan dược để cho Thần Tướng đột phá, giá trị to lớn này khó có thể tưởng tượng, có nàng dẫn dắt thì lo gì Tân Tu Liên Minh bọn họ không hưng thịnh chứ?

So sánh với sự hưng phấn của Tân Tu Liên Minh thì toàn bộ người Lý gia đều bị dọa cho kinh sợ.

Trên mặt bọn họ đều biến hóa ba loại cảm xúc ảo não, hối hận, không cam lòng này vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên khuôn mặt già nua của Lý Nặc tràn đầy vẻ xanh mét, sắc mặt tràn đầy sự hối hận, đương nhiên lão ta hối hận không phải là kẻ địch của Dạ Nhược Ly, lão ta chỉ là hối hận vì sao vừa rồi không phá hủy lúc nàng đang luyện chế đan dược?

Thế nhưng lão ta vẫn là xem thường năng lực của nữ tử này...

“Vốn là sau lưng Minh chủ không có Thần Phẩm Luyện Đan Sư gì đó, bởi vì chính bản thân nàng là một vị Thần Phẩm Luyện Đan Sư.” Hồng Lạc Thiên lắc đầu một cái, vậy mà trong hồng mâu lại mang theo một tia sùng bái và kính ngưỡng.

Không chỉ là hắn, hiện giờ trong Tân Tu Liên Minh lại có người nào không coi nàng là Thần Minh?

“Thần phẩm Luyện đan sư, aizz, thật không biết Tân Tu Liên Minh gặp phải vận cứt chó gì, thế nhưng có được một Thần phẩm Luyện đan sư.” Lĩnh chủ

thở dài một hơi, dù là hần cũng không khỏi không hâm mộ vận may của Tân Tu Liên Minh.

Huống chi, nữ tử này quá trẻ tuổi, cho dù rằng Phong Thần thân là Thần phẩm đỉnh phong - đệ nhất Luyện đan sư Phong Vực, năm đó cũng là ở tuổi tròn hai mươi tám mới trở thành Thần phẩm.

Khi đó nàng đã được gọi là thiên tài kế dưới Hóa Thần Diệt Thiên trong lịch sử.

Quét mắt nhìn thanh niên bên cạnh, khỏe môi Linh chủ chậm rãi câu lên, nếu là Tân Tu Liên Minh có được Thần phẩm Luyện đan sư, có lẽ hần liền có thể cho phép Thanh Nhi theo đuổi nữ tử kia.

“Ha ha, Lý gia khôn khéo, các người đề ép Tân Tu Liên Minh ta lâu như vậy, là nên đến thời điểm đòi nợ các người.” Cảm nhận được lực lượng cường đại sau khi đột phá, Hồng Lạc Thiên ngửa đầu cười to hai tiếng, trong tiếng cười của hần mang theo một loại cảm giác bị đè nén được thoải mái phóng thích.

Lý Nặc chết tiệt, lúc này cũng đến thời điểm bọn họ tính sổ rồi...

Ngưng mắt nhìn tất cả người Lý gia cách đó không xa, Dạ Nhược Ly hít sâu một hơi, phóng chín khối lõi còn lại ở trong Huyền Linh giới chỉ ra ngoài, trong tròng mắt đen thoáng qua sát khí lạnh như băng.

“Giết cho ta!”

Theo Dạ Nhược Ly ra lệnh một tiếng, mười khối lõi giống như mười cái máy chỉ biết chém giết, sắc mặt lạnh lẽo giờ quả đấm lên, oanh một tiếng bổ vào lồng ngực người trước mặt.

Chỗ đi ngang qua đất tất cả đều là tử thi, không một người sống.

Con gió ầm ập lướt qua, Dạ Nhược Ly đứng thẳng ở trong gió, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn trận chém giết này, vẻ mặt không chút thay đổi, phảng phất như những thứ bị chém giết kia cũng không phải là nhân loại.

Thế nhưng như vậy còn chưa đủ, ban đầu Lý Nặc phạm sai lầm, chắc chắn dùng cả Lý gia bị tiêu diệt để trả giá đại giới!

Mà Tinh Nguyệt Thành ngày hôm nay, nhất định là không người nào quên được trận chiến này, cũng sẽ không có người nào quên đi nữ tử phong hoa tuyệt đại xoay chuyển tình thế này, hơn nữa nàng cũng được liệt vào nhóm nhân vật không thể quên tại Tinh Nguyệt Thành giống như các đại thế lực.

Ai dám quên nàng? Đây có khác gì đi tìm chết chứ? Bọn họ cũng không muốn trở thành vong hồn dưới quả đấm của khối lõi...

Sau trận chiến này, Lý gia đều trở thành lịch sử, từ nay về sau Tinh Nguyệt Thành liền thuộc về sự thống trị của Tân Tu Liên Minh, bất quá sau khi Tân Tu Liên Minh phái người đi tới Lý gia thì lại phát hiện ra tung tích Gia chủ Lý gia Lý Lôi biến mất.

Sau khi thủ hạ trở về báo cáo, sắc mặt Hồng Lạc Thiên hơi biến đổi: “Có lẽ là tên kia thấy tình thế không ổn liền chạy trốn, chắc chắn hiện giờ đã rời khỏi Tinh Nguyệt Thành, đây chính là một cái phiền toái.”

Thầm mắng Lý Lôi một phen ở trong lòng, vẻ mặt Hồng Lạc Thiên rất là không tốt, đúng lúc này hần phát hiện ra Linh chủ đang đi về hướng bên này, ngay lập tức thu hồi tâm thần, cung kính ôm quyền.

“Bái kiến Linh chủ.”

“Ừ,” lạnh nhạt gật đầu, Linh chủ cũng không liếc nhìn hần một cái, hai mắt uy nghiêm khôn khéo rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, “Lý gia có chút quan hệ với một Trưởng lão trong phủ Linh chủ Thiên Thủy Linh, mà Thiên Thủy Linh và Lạc Sơn Linh đều không tầm thường, trong đó có mấy Thần Vương cường giả, ta chỉ là tới nhắc nhở người chủ ý một chút, bất quá nếu như người cần trợ giúp thì có thể sai người tới Lạc Sơn Linh một chuyến, dù sao ta vẫn là Linh chủ bệ hạ ban tên cho, dù Thiên Thủy Thành có mạnh hơn nữa thì cũng không dám đụng đến ta.”

Nghe được lời Linh chủ, trừ Dạ Nhược Ly ra, tất cả những người còn lại đều ngơ ngác nhìn chăm chú vào hần.

Thế nhưng sau khi nghĩ tới năng lực của Dạ Nhược Ly, lại không khỏi có chút bình thường trở lại.

Một vị Thần Phẩm Luyện Đan Sư, đáng giá Linh Chủ không chừa đường lui mà lôi kéo...

“Đa tạ,” Dạ Nhược Ly thân nhiên khẽ cười, khách khí nói, “Nếu thật sự cần trợ giúp, ta sẽ đi tìm xin giúp đỡ.”

Câu này của Dạ Nhược Ly là lời khách sáo, sao Linh chủ nghe không hiểu đây? Hần cũng không có nói gì nữa, cuối cùng quan sát Dạ Nhược Ly một chút, liền dẫn người phủ Linh chủ rời khỏi quảng trường lớn.

Nhìn đoàn người Linh chủ rời đi, Hồng Lạc Thiên thở dài một hơi: “Aiz, thật không nghĩ tới, Lý gia sẽ biết người phủ Linh chủ Thiên Thủy Linh, bất quá có Linh chủ trợ giúp thì cũng không cần lo lắng nhiều hơn nữa.”

Thiên Thủy Linh?

Mâu quang Dạ Nhược Ly chợt lóe lên, xem ra cũng là lúc nàng tìm thời gian xem một chút phân chia thế lực của Đại lục.

Thiên Thủy Lĩnh, bên trong phủ Lĩnh chủ, trong sân một tòa xa hoa, ánh mắt lão giả âm trầm, lạnh nhạt ngưng mắt nhìn nam tử trung niên trước mặt, lạnh lùng nói: “Ngươi nói, Lý gia bị diệt môn rồi hả?”

“Đúng vậy, Lạc Trường lão, trừ ta ra, không một ai có thể thoát khỏi số mạng bị tàn sát.”

Năm hai quả dấm thật chặt, nghĩ đến phụ thân thế nhi đều đã chết, trong lòng Lý Lôi tràn đầy hận ý, một cổ khí tức sát mãnh liệt lan tràn ra, hận không thể đồ sát Tân Tu Liên Minh không còn một mống để báo huyết hải thâm thù.

Thế nhưng Lý Lôi lại quên rằng từ lúc Lý gia bọn họ thành lập đến nay thì đã diệt toàn gia bao nhiêu người? Nam nữ lão ấu, trên tay ai chưa từng dính máu tươi chứ? Đây chỉ là báo ứng bọn họ đáng phải nhận thôi.

“Lạc Trường lão,“ Lý Lôi thận trọng ngược mắt lên, chần chừ chốc lát, nói, “Ngài đã từng thiếu gia phụ một nhân tình, ta muốn ngài giết người Tân Tu Liên Minh người để báo thù cho gia phụ.”

Gia phụ đã qua đời, hắn không dám cam đoan rằng Lạc Trường lão sẽ tuân thủ chữ tín hay không.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, tiếng nói âm trầm của Lạc Trường lão chậm rãi vang lên dưới bầu trời sau giữa trưa.

“Tân Tu Liên Minh? Hừ, Lý gia ngươi thật đúng là chỉ có chút bản lĩnh này, bị một cái Tân Tu Liên Minh không quan trọng tiêu diệt, xem ở trên phân thượng phụ thân ngươi đã cứu lão phu khi bị thương lúc trước, lão phu liền đồng ý điều kiện này của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Chương 9: Yêu nghiệt cường thế trở về

Tỉnh Nguyệt Thành sau giữa trưa, vẫn an bình trước sau như một.

Nhưng phong ba đại chiến tạo thành cũng chưa từng biến mất theo thời gian trôi qua, ngược lại được cư dân Tỉnh Nguyệt Thành nói chuyện hăng say. Bất quá không thể trách được, Lý gia ban đầu không ai bị nổi giờ đã trở thành lịch sử của Tỉnh Nguyệt Thành.

Ngày đó bên trong Tỉnh Nguyệt Thành, trên vùng trời Tân Tu Liên Minh, một tiếng hét lớn chợt vang dội khắp phía chân trời.

“Tất cả người Tân Tu Liên Minh đều lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!”

Trong nháy mắt tiếng nói đinh tai nhức óc này làm cho mọi người Tỉnh Nguyệt Thành đều ngẩng đầu nhìn lên, khi trông thấy hai bóng dáng đứng thẳng trong hư không dưới bầu trời xanh tinh khiết kia thì trong mắt đều xẹt qua kinh ngạc.

“Là Lý Lôi Lý gia, hắn còn dám trở lại sao?”

“Lý gia đã bị Tân Tu Liên Minh diệt môn, hắn trở lại chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Bên cạnh hắn là ai? Chẳng lẽ là cứu binh hắn đưa đến?”

Nhìn chăm chú vào hai bóng dáng trong hư không, mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận âm ỉ, trong lúc mọi người đang nghị luận, bên trong Tân Tu Liên Minh, một nhóm người bước nhanh ra ngoài.

Đương nhiên dẫn đầu đó là Minh chủ đương nhiệm Tân Tu Liên Minh – Dạ Nhược Ly, cùng Minh chủ tiền nhiệm hiện đang đương chức Trường lão là Hồng Lạc Thiên.

Bạch y khẽ tung bay, làn gió ấm áp, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng thương lão bên cạnh Lý Lôi kia, giữa lông mày dần dần treo lên một tia ngưng trọng.

Có lẽ lão ta chính là Thần Vương đó theo như lời Lĩnh chủ, thế nhưng không nghĩ đến lại tới nhanh như vậy...

“Các ngươi chính là người tiêu diệt Lý gia?” Rũ mắt xuống, tầm mắt Lạc trường lão nhìn xuống đám người trước cửa Tân Tu Liên Minh, âm lãnh cười một tiếng, “Mặc dù lão phu cũng xem thường Lý gia này, nhưng lão phu nợ Lý Nặc một nhân tình, nếu không phải thực hiện nhân tình này, chẳng phải sau này để cho người đời nhạo báng sao?”

Tiếng nói thương lão dừng lại một chút, khóe môi Lạc trường lão thu lại nụ cười lạnh, một cổ uy áp cường đại từ trong cơ thể thoát nhìn khô lão kia bộc phát ra, giống như làn sóng thổi quét qua.

“Cho nên, các ngươi nhất định phải chết!”

“Rầm!”

Khi uy áp cường hãn của lão ta đè xuống, một cây cỏ thụ gần đấy ầm ầm hóa thành tro bụi, tan biến trên thế gian này.

“Thần Vương, đây chính là Thần Vương cường giả...”

Đổi mặt với uy áp của Thần Vương, về mặt Dạ Nhược Ly từ đầu đến cuối vẫn không đổi sắc, thần sắc chỉ có chứa một tia kiên định.

Nàng tin tưởng, rất nhanh nàng cũng có thể đột phá tới Thần Vương...

“Gặp nguy hiểm!”

Ngược lại với nàng, sắc mặt những người còn lại lúc cảm nhận được áp bách của Thần Vương đều đại biến, trong mắt hiện ra một tia hốt hoảng. Mà các cư dân Tinh Nguyệt Thành cũng cảm nhận được lực lượng của Lạc Trường lão, không còn khinh thường như lúc đầu.

“Thần Vương, thế nhưng lại là Thần Vương, rốt cuộc Lý Lôi gặp được cái vận cứt chó gì, có thể tìm tới Thần Vương làm chủ.”

“Đường như lực lượng của Thần Vương này không kém gì của Linh chủ đại nhân chúng ta, có lẽ hôm nay Tán Tu Liên Minh thật sự khó tránh khỏi tai vạ rồi.”

“Ài, coi như Linh chủ hình như thiên vị Tán Tu Liên Minh, nhưng Linh chủ đang ở Lạc Sơn Thành phía xa, nước xa không cứu được lửa gần, chờ y chạy tới, Tán Tu Liên Minh đã sớm bị diệt môn rồi.”

Mọi người đều lắc đầu mà thở dài, có lẽ cảm thấy tiếc hận cho vận mệnh sắp đến của Tán Tu Liên Minh.

Bọn họ đều có thể tưởng tượng được, dưới sự tàn sát của Thần Vương cường giả, Tán Tu Liên Minh quyết sẽ không còn một người sống.

“Minh chủ, Lam Nhi, chúng ta ngăn cản bọn họ, các ngươi mau chóng rời khỏi nơi này, chỉ muốn các ngươi còn sống, Tán Tu Liên Minh ta liền có hi vọng quật khởi lần nữa.” Hồng Lạc Thiên đột nhiên hạ quyết định, bước nhanh đến phía trước, chắn ở trước mặt Dạ Nhược Ly.

Những người còn lại trong Tán Tu Liên Minh cũng làm ra lựa chọn giống vậy, cho dù là Hồng Phi lúc ban đầu xem thường Dạ Nhược Ly cũng là như thế.

Ban đầu hẳn không đồng ý cho Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y gia nhập, là suy tính lợi ích cho Tán Tu Liên Minh, tất cả quan điểm đều là bởi vì Tán Tu Liên Minh, hôm nay Tán Tu Liên Minh gặp phải cường địch, hẳn há có đạo lý lui về phía sau chứ?

Mặc dù Tán Tu Liên Minh không có bất kỳ ràng buộc nào, thế nhưng bọn họ lại đã sớm xem mình là một phần tử của Tán Tu Liên Minh.

“Phụ thân, con tuyệt đối sẽ không rời đi.”

Rút ra bảo kiếm bên hông, Hồng Lam đi lên phía trước, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo mang theo quyết đoán kiên định, trong hai tròng mắt đỏ như lửa kia cũng nhiễm lên kiên quyết từ trước đến giờ chưa từng có.

Miết miết môi, Hồng Lam ngược mắt lên nhìn về phía Lạc Trường lão, nàng vẫn là bộ dáng không ai bì nổi.

“Lão gia hóa phía trên kia, ngươi có bản lĩnh thì xuống đây giết ta đi, ha ha ha, từ trước đến giờ bản tiểu thư luôn là người không sợ trời không sợ đất, chớ nói chi là sợ một tử lão đầu như ngươi, và lại bản tiểu thư cũng không phải là người kính già yêu trẻ, cẩn thận bản tiểu thư dùng một mồi lửa đốt rụi chòm râu của ngươi, để cho ngươi không còn mặt mũi nào gặp người khác.”

Nghe được lời của nàng, tất cả cư dân Tinh Nguyệt Thành đều xấu hổ, không hổ là ma nữ Hồng Lam, tính khí này thật đúng là không cách nào sửa đổi.

“Lam Nhi!” Tiếng nói của Hồng Lạc Thiên không khỏi lạnh mấy phần, trên mặt vẫn là bộ dáng rên rỉ không thành thép, “Lam Nhi, Minh chủ, các ngươi vẫn là...”

“Không cần nói nữa, Dạ Nhược Ly mở ra bước chân, về mặt không chút thay đổi đi tới bên cạnh Hồng Lạc Thiên, thản nhiên nói, “Ngươi cho là chúng ta có thể đi sao?”

Nếu là một mình nàng, cũng có thể không chế Thanh Minh Phủ rời đi, thế nhưng nàng còn không thể toàn bộ tin nhiệm những người này, đương nhiên không thể nào để cho bọn họ tiến vào trong Thanh Minh Phủ.

Hiện giờ chỉ có một biện pháp, đó chính là —— chiến!

“Ha ha, tiểu nha đầu, ngươi thật ra hiểu được tình cảnh hôm nay của các ngươi là không thể nào rời đi, Lạc Trường lão âm thầm cười một tiếng, ngược lại không có đề ý tới Hồng Lam mới khiêu khích vừa rồi, ngược lại đưa ánh mắt rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, “Xem ở trên phân thượng ngươi là người hiểu chuyện, lão phu có thể hảo tâm lưu cho ngươi toàn thân.”

Lý Lôi hơi chấn động một chút, mâu quang oán độc tập trung vào Dạ Nhược Ly.

Hắn muốn bầm thây nữ nhân này vạn đoạn, để giải mối hận trong lòng, nhưng hắn cũng hiểu, Lạc Trường lão nguyên ý hết lòng tuân thủ lời hứa, trả nhân tình này đã là không dễ, hắn tuyệt đối không thể tiếp tục bàn điều kiện, chỉ có thể không cam lòng nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

“Vây sao?” Khóe môi nhàn nhạt giương lên, vẻ mặt Dạ Nhược Ly không đổi nói: “Như vậy nên xem thử ngươi có cái bản lĩnh này hay không, Dạ Nhược Ly ta không muốn chết, ai có thể làm cho ta chết? Chỉ bằng ngươi, có thể sao?”

Giọng nói nhàn nhạt, giống như con gió thổi qua bên tai mọi người.

Thế nhưng trong giọng nói này hàm chứa khí phách cuồng ngạo, thế nhưng lại làm cho mọi người đồng loạt trợn tròn mắt.

Trong nội tâm Lý Lôi vui vẻ, tựa hồ như hắn có lẽ đã dự liệu được tức giận ngập trời sau đó của Lạc Trường lão.

“Được, rất tốt,” Lạc Trường lão giận quá hóa cười, tròng mắt đen đục ngẫu càn phát ra âm lãnh, toàn thân thẩm thấu một luồng hơi thờ lẫm lạnh lẽo, “Lão phu hảo tâm nguyên ý lưu toàn thây cho ngươi, ngươi đã không cảm kích như thế, liền đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt!”

Cuồng phong nổi lên, nữ tử đứng lẳng lẳng, một đầu tóc đen rối loạn ở trong gió, nhưng từ đầu đến cuối vẻ mặt của nàng đều như lúc ban đầu, phảng phất như thân ở trung tâm uy áp cũng không phải là nàng.

Đột nhiên bên cạnh Dạ Nhược Ly nhiều thêm mười khối lõi màu vàng kim, khối lõi tạo thành một chiến trận vây chung quanh nàng vào giữa.

Thập Dương Trận, nàng vốn không muốn thi triển, thế nhưng hôm nay cũng không do nàng quyết định...

Bởi vì khối lõi đều thuộc về phạm vi võ giả, bất quá cũng không tầm thường so với võ giả bình thường, bọn họ còn nhiều thêm ưu thế lực lượng phòng ngự, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc thi triển Thập Dương Trận.

Hơn nữa bởi vì là do khối lõi nên không cần phải phối hợp ăn ý, chỉ cần tuân theo chỉ huy của một người, vì vậy càng thêm dễ dàng luyện thành chiến trận hơn nhân loại.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nàng tạm thời không muốn bại lộ lá bài tẩy này, đáng tiếc mọi việc đều không thể theo nàng...

“Mười khối lõi Thần Tướng?” Cười lạnh một tiếng, Lạc Trường lão rất là khinh thường nói, “Ngươi cho rằng chỉ bằng mười khối lõi Thần Tướng đỉnh phong này liền có thể đối phó lão phu sao? Hừ, đây thật là chuyện vô cùng buồn cười, hiện tại lão phu liền để cho các ngươi biết, như thế nào là lực lượng Thần Vương, Thần Vương cũng không phải loại hỗn tạp như các ngươi có thể so sánh.”

Quả đám bao quanh một tầng khí lưu cường đại, lao thẳng xuống, vào thời khắc này, mọi người đều cảm nhận được nội tâm bị đè nén.

Chỉ trong nháy mắt, mười khối lõi tung người nhảy lên, bay vào hư không, vây quanh Lạc Trường lão vào giữa.

“Rầm!”

Quả đám mãnh liệt rơi vào trên người của một khối lõi trong đó, khóe miệng Lạc Trường lão nhếch lên một nụ cười âm lãnh, hình như lão ta có thể đoán trước được, một chương này của lão ta sắp sửa sẽ làm cho khối lõi này tan xương nát thịt...

Đột nhiên, nụ cười Lạc Trường lão cứng lại, dung nhan già nua thoáng qua vẻ không thể tin.

“Này... Điều này sao có thể?”

Dưới sự công kích này của lão ta, khối lõi chỉ là nứt ra một khe hở không đáng kể, ngay cả lui lại cũng chưa từng lui một bước.

Đây không phải là khối lõi cấp bậc Thần Tướng sao? Vì sao lại có thể chống đỡ được công kích của mình?

Lạc Trường lão không biết rằng trận pháp Thập Dương chính là vô luận phòng ngự, lực lượng, hay tốc độ của mười người trong trận pháp đều là tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa mười người phối hợp ăn ý, hoàn toàn có thể chiến đấu vượt cấp.

Tình hình này không để cho Lạc Trường lão suy nghĩ nhiều, bởi vì rất nhanh quả đám của một khối lõi đã gần ngay trước mắt.

“Rầm!”

Lạc Trường lão vội vàng giơ quyền lên ngăn cản, cảm nhận được lực lượng của khối lõi, nội tâm của lão ta sinh ra một trận khiếp sợ.

Mặc dù lực lượng khối lõi này không đủ để làm lão ta bị thương, thế nhưng nếu lão ta muốn diệt bọn chúng thì cũng tuyệt không dễ dàng! Chết tiệt, vì sao Tán Tu Liên Minh sẽ có mười khối lõi cường đại như thế? Không phải Lý Lôi nói cường đại nhất là một người Thần Tướng đỉnh phong sao?

Sớm biết như vậy, lão ta không bằng không đến, nếu không cũng sẽ không mất mặt như thế!

Mọi người ở dưới không trung nhìn cuộc chiến đấu kia, ánh mắt từ từ phát sinh biến hóa...

Điều này sao có thể? Thế nhưng một vị Thần Vương cường giả lại không làm gì được mười khối lõi Thần Tướng, chẳng lẽ Thần Vương của lão ta là giả mạo hay sao? Nếu không thì cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

“Không ngờ Minh chủ còn nắm một lá bài tẩy cường đại như thế.”

Hồng Lạc Thiên thở dài một hơi, thần sắc khẩn trương rốt cuộc từ từ thả lỏng, vẻ mặt tái nhợt cũng từ từ khôi phục hồng hào.

Bất quá đây cũng không phải là lá bài tẩy cuối cùng của Dạ Nhược Ly, đừng quên bên trong Thanh Minh Phủ còn có một phòng vũ khí, bên trong để mấy trăm thanh thần khí, nếu trang bị thần khí cho những khối lõi này thì lại không biết cường hãn cỡ nào?

Mà nếu như tất cả mọi người tu luyện bên trong Thanh Minh Phủ đều đột phá đến Thần Tướng, lại phối hợp với thần kiếm, sợ rằng người trong Lạc Nguyệt Quốc có thể làm gì được nàng sẽ không nhiều.

Tin tưởng ngày đó cũng sẽ không quá xa...

“Không được, tiếp tục như vậy ta phải thua không thể nghi ngờ!” Lạc Trường lão lui về phía sau hai bước, nét mặt già nua trắng bệch, khoe môi treo lên một vết máu, lúc này lão ta đã không còn kịp trách cứ Lý Lôi nữa, ngửa mặt lên trời gào to: “Lão bằng hữu của ta, hãy ra ngoài giúp ta một tay.”

“Rống!”

Theo những lời này hạ xuống, bầu trời chợt giăng đầy mây đen, một tiếng sói tru truyền khắp cả Tinh Nguyệt Thành.

Lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn chăm chú, trong không trung chậm rãi dần dần hiện ra một bóng người.

Người này một bộ hắc bào, cả khuôn mặt cũng bị hắc bào che lại, thế cho nên không cách nào thấy rõ dung mạo của hắn, thế nhưng sau khi nhìn thấy dấu hiệu hình mặt trăng trên tay hắn, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

“Là Nguyệt Dạ ma lang, thế nhưng lại là Nguyệt Dạ ma lang...”

“Trời ạ, đây chính là một Nguyệt Dạ ma lang tru diệt mấy chục thành trấn lúc trước, cũng thoát khỏi bao vây của rất nhiều Thần Vương đó sao? Tại sao cái thứ khát máu thành tính lại ở chỗ này?”

“Đã từng nghe nói, mặc dù Nguyệt Dạ ma lang có thể chạy trốn khỏi rất nhiều Thần Vương bao vây, nhưng lại bị trọng thương, sau mười năm, cũng không có ai thấy qua Nguyệt Dạ ma lang xuất hiện, vì sao nó lại ở chung một chỗ với lão đầu này?”

Nghe mọi người nghị luận, sắc mặt Lạc Trường lão càng phát ra xanh mét.

Lão ta vốn không muốn để cho Nguyệt Dạ ma lang hiện thân, nếu không sẽ vì hắn mà gặp phải tai họa, nhưng lúc này lại không thể không như thế, mà nguyên nhân của tất cả những chuyện này đều là bởi vì cái tên Lý Lôi chết tiệt này.

Không thăm dò rõ tin tức liền tới cầu cứu, nếu sớm biết đối phương có mười khối lõi có thể so đấu với Thần Vương, làm sao lão ta cũng không thể ngu ngốc vì trả nhân tình cho một người chết mà chạy đến nơi đây.

Mà nếu để cho bọn hạ biết được Nguyệt Dạ ma lang trở thành khế ước thú của lão ta, chắc chắn sẽ bị trừng phạt, thấy vậy người trong thành trấn này đều không thể lưu lại, chỉ có bọn họ chết rồi mới sẽ không có người biết chuyện này.

Hít thở sâu một hơi, sát khí trong mắt Lạc Trường lão bắn ra bốn phía, lạnh lùng nói: “Giết bọn họ cho ta!”

“Dạ, chủ nhân.”

Nguyệt Dạ ma lang khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt trời giữa trưa phóng xuống rơi vào trên dung nhan tuấn mỹ kia. Bất quá trên tuấn nhan này được khám nạm hai lục mâu khiếp người, trong đó ẩn chứa tràn đầy sát khí.

Liếm láp đôi môi đỏ mọng, trên mặt của hắn dâng lên nụ cười khát máu tàn nhẫn.

“Các ngươi hẳn nên rất vinh hạnh là sẽ được chết ở trong tay ta.”

Dứt lời, hắn nâng bước chân lên cát bước đi xuống, theo bước chân hắn di chuyển, hô hấp mọi người đều căng thẳng, sắc mặt lộ vẻ khủng hoảng.

“Lần này chúng ta xong rồi, thực lực Nguyệt Dạ ma lang không kém gì lão già này, thậm chí vượt xa lão ta, không biết lão ta thu phục Nguyệt Dạ ma lang thế nào...”

Cho dù là Hồng Lạc Thiên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Nguyệt Dạ ma lang cũng là sắc mặt tái nhợt, trong hai tròng mắt dần hiện ra sự sợ hãi thật sâu.

Lúc trước Nguyệt Dạ ma lang phạm vào chém giết, vẫn chưa từng thối lui như cũ, thế nhân đều biết thực lực của hắn cường hãn, hôm nay nhìn thấy bản nhân ma đầu kia, không thể nào không sợ hãi.

“Có thể là người thứ nhất chết trong tay ta...” Lục mầu xẹt qua vẻ mặt sợ hãi của mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, Nguyệt Dạ ma lang âm lãnh cười một tiếng, nói, “Chính là ngươi, ngươi nên vì thế mà cảm thấy rất vinh hạnh, kể từ sau khi bị đám khốn kiếp chết tiết kia đuổi giết, ta đã không nhuộm máu mười năm rồi, mà ngươi chính là người thứ nhất ta giết sau mười năm này...”

“Rầm!”

Uy áp cường đại như gió lốc đánh tới, cả bầu trời liên u ám từ sau khi Nguyệt Dạ ma lang xuất hiện.

Bàn tay khẽ nâng lên, chưởng phong bén nhọn hung hăng đánh về phía lồng ngực Dạ Nhược Ly, có lẽ sắp sửa cảm giác được mùi máu tươi, Nguyệt Dạ ma lang liếm môi dưới, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú càng phát ra khát máu.

Đúng lúc này một cổ uy áp cường đại bao phủ sau lưng hắn, theo đó chính là một tiếng gào thét giận dữ!

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào nàng, cắt cho ta!”

Bị cổ khí thế này tập kích, sắc mặt Nguyệt Dạ ma lang đại biến, mở to miệng phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh ngạc hồi hồn, lục mầu hướng về phía vùng trời phía sau lưng kia...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 10: Lời mời của phủ Lĩnh chủ

Trong không trung, nam tử đứng thẳng đón cuồng phong, tóc đen tung bay, chung quanh thân thể thon dài bao quanh từng tia từng tia khí tức âm lãnh, làm cho người ta không rét mà run.

Thế nhưng khi cặp mắt phượng hẹp dài kia nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong khắp đồng tử liền chỉ lưu lại bóng dáng của một mình nàng.

Cùng thời khắc đó, Dạ Nhược Ly khẽ ngửa đầu lên, ngưng mắt nhìn dung nhan tuần mỹ tuyệt thế của nam tử trong hư không, chợt phát hiện ra hình như vào lúc này Cung Vô Y có một chút biến hóa so với lúc trước.

Nhưng chỉ là vừa đối mặt, nàng liền có thể xác định, người đối diện không thể nghi ngờ chính là Cung Vô Y.

“Yêu nghiệt...”

Bỗng nhiên khoe miệng Dạ Nhược Ly câu lên nụ cười tuyệt mỹ, giống như trong mắt của nàng cũng chỉ tồn tại có một người.

Trong đầu đột nhiên lại nghĩ tới tình cảnh nam tử rơi vào khe hở đất lúc trước, trong lòng nàng khẽ run lên, tất cả nhớ nhung cùng tình cảm vọt tới như thủy triều, rốt cuộc không chịu nổi nữa tung người nhảy lên, chạy như bay về phía Cung Vô Y.

Giang hai cánh tay, Cung Vô Y đứng yên trong hư không, khoe môi giương lên một nụ cười mỉa hoặc động lòng người.

Vào loại thời khắc này, cái khí tức âm lãnh trên người hắn này chậm rãi rút đi, còn sót lại chỉ có một thân ôn hòa, thế nhưng cho dù ai cũng có thể nhìn ra kích động trên mặt hắn.

“Khốn kiếp!”

Nhưng hắn ngênh đón không phải là thân thể mềm mại của nữ tử, mà là một quả đấm uy mãnh.

“Ầm!”

Quả đấm rơi vào bên mắt phải của Cung Vô Y, cặp mắt phượng mỉa hoặc đến cực điểm kia lập tức liền trở thành một con mắt gấu trúc, còn không đợi hắn hồi hồn từ trong kinh ngạc, một giọng nói tức giận chợt truyền đến.

“Vi sao khi đó chàng phải cứu ta hả? Chẳng lẽ chàng muốn chết như vậy sao? Chàng có biết không, ta...”

Có lẽ là nghĩ đến tình cảnh lúc đó, cả người Dạ Nhược Ly run lên, một luồng khủng hoảng chưa bao giờ có ập vào trái tim, nàng không biết nếu như bên cạnh nàng mất đi tên yêu nghiệt vô lại này, vậy thì nàng sẽ biến thành bộ dáng nào đây.

“Tiểu Dạ Nhi, nàng đang lo lắng cho vi phu sao?” Câu lên đôi môi đỏ mọng, Cung Vô Y cầm lấy tay của nữ tử trước mặt, trên tuần nhan mang theo một vẻ bá khí cuồng mị, “Tướng công của nàng là ta không muốn chết, có ai có cái bản lĩnh để cho ta chết chứ?”

Lời này truyền vào trong tai mọi người phía dưới, khóe miệng bọn họ đồng thời co quắp.

Hai người kia thật không hổ là phu thê, thật không ngờ lại nói lời ăn ý giống nhau như vậy...

“Huống chi, sao ta có thể cam lòng rời khỏi nàng đây? Bất kể ta ở nơi nào, cũng sẽ trở về bên cạnh của nàng, vì thế không tiếc bỏ ra bất cứ giá nào!” Trong mắt phượng xẹt qua quang mang yêu dã, Dạ Nhược Ly chưa từng thấy qua quang mang như thế trên khuôn mặt Cung Vô Y.

Trong lòng dâng lên một trận cảm động, nhưng liền vào lúc này, một lời nói rất sát phong cảnh đột ngột vang lên: “Tiểu Dạ Nhi, có phải rất cảm động không? Nếu thật sự cảm động như vậy thì trước tiên sinh hài tử cho vi phu đi.”

Khóe miệng hung hăng co giật, Dạ Nhược Ly ngưng mắt nhìn nụ cười cực kỳ yêu nghiệt trên khuôn mặt tuần tú trước mắt này, hít thở thật sâu một hơi, tạm thời không tính toán với hắn.

“Có phải nên giải quyết sự tình cho xong không?” Khẽ nhủ mảy, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn về phía Nguyệt Dạ ma lang.

“Chuyện này giao cho vi phu là được, phu nhân nàng không cần tốn sức quan tâm.”

Dứt lời, hồng ảnh thoáng qua, Cung Vô Y đã đến trước mặt Nguyệt Dạ ma lang.

Hồng y nhẹ múa, cuồng mị yêu diễm, hắn chỉ là duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm điểm ở không trung, oanh một tiếng, một cỗ khí lưu cường đại đánh về phía Nguyệt Dạ ma lang, mà biểu tình Nguyệt Dạ ma lang rất là hoảng sợ, căn nước thân thể của nó không còn một mảnh.

“Hì!”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, nơi nơi kinh ngạc nhìn chăm chú vào trong hư không, giống như đang nhìn nam tử tuyệt thế kiêu yêu nghiệt.

Đã chết rồi? Đường đường là Nguyệt Dạ ma lang, khiến cho rất nhiều Thần Vương nhúc nhủ đầu Nguyệt Dạ ma lang, cứ dễ dàng chết như vậy? Thực lực nam tử này cũng mạnh quá mức không hợp theo lẽ thường đó chứ?

Mắt phượng hơi híp lại, ánh mắt âm lãnh của hắn quăng về phía Lý Lô và Lạc Trường lão đang run run rẩy rẩy một bên.

Bước chân của hắn bước một bước trên hư không thì bóng dáng kia đã tới trước mặt Lạc Trường lão rồi, hoàn toàn bất đồng với lúc đối mặt Dạ Nhược Ly thì yêu nghiệt, lúc này hắn giống như là ác ma tới từ địa ngục, lại càng kinh khủng hơn Nguyệt Dạ ma lang gấp trăm lần.

“Ta là Trường lão Thiên Thủy Linh, ngươi giết ta thì sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!”

Lạc Trường lão hoảng sợ lui về phía sau hai bước, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, lão ta biết với thủ đoạn của người nam tử này, giết mình thì khỏi cần phải nói tới, nhưng lão ta không muốn chết!

Đây tất cả đều do Lý Lô, nếu không phải là hắn ta thì làm sao sẽ xảy ra chuyện như thế?

“Thiên Thủy Linh?” Cười lạnh một tiếng, trong mắt Cung Vô Y xẹt qua một tia sát ý, giọng điệu khát máu tàn nhẫn làm cho người ta rét lạnh giống y như rơi vào hầm băng, “Đụng đến nữ nhân của ta, chỉ có một kết quả, đó chính là ——”

“Rầm!”

Hỏa diễm hung mãnh bay lên, trong nháy mắt căn nước hết thân thể của Lạc Trường lão, chính là ngay cả một chút tro cốt cũng không lưu lại.

Khẽ phẩy phẩy hồng bào, chậm rãi xoay người lại, Cung Vô Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cuồng phong gào thét thổi qua, hồng y tung bay ở trong gió, đôi môi đỏ mọng của hắn tràn ra một chữ âm lãnh: “Chết!”

Nhìn bóng dáng nam tử đi xuống, quần chúng vây xem thoáng chốc tản sang hai bên, lưu lại cho hắn một khoảng không gian đầy đủ.

“Phu nhân, có hài lòng với hành động của vi phu không? Nàng định thưởng cho vi phu cái gì đây?”

Tiếng nói yêu nghiệt mị hoặc nhẹ nhàng vang lên, Cung Vô Y tràn đầy ý cười nhìn Dạ Nhược Ly, hoàn toàn như hai người khác nhau với hình tượng âm lãnh khát máu vừa rồi của hắn, cho dù là ai đều không thể gắn liền hai người này với nhau.

“Thưởng cho chàng thêm một mắt gấu trúc nữa, chàng có muốn không?”

“Chỉ cần là phu nhân thưởng, với vi phu mà nói thì đều cực kỳ trân quý, đáng giá trân quý một đời.” Khóe môi mỉm cười, Cung Vô Y đưa gương mặt tuần tú sắp gần đến Dạ Nhược Ly, trong mắt phượng xẹt qua một chút hài hước.

“Àm!”

Một cử động này của Cung Vô Y khiến mọi người vây xem đều lập tức choáng váng ngã xuống đất, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Thế nhưng nam nhân có dung mạo tuần mỹ này lại còn là một người cuồng chịu ngược sao? Nào có người như hắn vậy, dâng mặt lên để cho người ta

đánh. Hắn và cái tên nam nhân giết người không nháy mắt thật sự là cùng một người sao? Đây cũng quá giả đi?

“Yêu nghiệt!” Dạ Nhược Ly cứng rắn nặn ra hai chữ này từ trong kẽ răng, giờ giờ quả đấm lên, cuối cùng vẫn là không ra tay được.

Mà vừa rồi cho hắn một quyền hoàn toàn là không bị khống chế, bởi vì trong thế giới của nàng không thể thiếu tên nam nhân yêu nghiệt vô lại này, nàng không hy vọng lần sau hắn lại vì cứu nàng mà thân rơi vào hiểm cảnh.

“Tiểu Dạ Nhi, ta biết ngay nàng không nỡ ra tay mà,“ giường môi cười yếu ớt, Cung Vô Y duỗi một cánh tay ra kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, “Lúc này, có phải chúng ta nên tìm một chỗ yên tĩnh hay không? Bằng không nếu như nàng muốn thân thiết ở trước mặt mọi người, ta cũng sẽ không để ý.”

“Yêu nghiệt, xem như chàng lợi hại!”

Dạ Nhược Ly không nhìn được trừng mắt nhìn Cung Vô Y, đột nhiên phát giác được nụ cười của hắn giống như yêu nghiệt này đều vô si như thế.

Lúc này cũng không quản mọi người nơi này, kéo tay Cung Vô Y, liền biến mất tại chỗ, chuyện kế tiếp không cần nàng nhúng tay, với thực lực của Lý Lô thì người trong Tấn Tu Liên Minh có thể đối phó.

Tin tưởng rơi vào trong tay đám người Tấn Tu Liên Minh, kết cục của Lý Lô sẽ cực kỳ bi thảm, mà đây cũng là đại giới mà hắn phải chịu!

Cuộc chiến ngày hôm đó giống như trận chiến trên quảng trường mấy ngày trước vậy, dùng khí thế sét đánh truyền bá khắp Tinh Nguyệt Thành, sau đó lan rộng ra những thành thị khác, mà tên của hai người Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y cũng làm cho người đời đều biết được một chút.

Giống như Dạ Nhược Ly cũng trở thành nhân vật phái nữ được hâm mộ nhất ở Tinh Nguyệt Thành, nếu như họ có thể có được một người trợ phu thâm tình như thế thì có lẽ chết cũng không oán.

Nhưng Dạ Nhược Ly đang được mọi người hâm mộ, vào thời khắc này thật muốn hô to một câu, ta có thể hối hận về lựa chọn ban đầu không!

Năm ngày, suốt năm ngày Cung Vô Y cũng không để cho nàng rời phòng, hai người chỉ biệt ly có nửa năm thôi, vì sao thế nhưng hắn lại giống như rời khỏi nàng mấy chục năm, thậm chí đến mấy trăm năm vậy, làm hại hiện giờ thất lung của nàng đau nhức, còn mệt mỏi hơn đánh trăm trận chiến nữa.

Nếu như có thể, nàng thật muốn đập hắn một cước khiến hắn bán thân bất toại, tránh cho lúc nào cũng tới gieo họa cho nàng.

“Tiểu Dạ Nhi!” Cung Vô Y cầm tay của nàng lên, đặt vào bên môi khẽ hôn một cái, đôi môi giường lên một nụ cười rung động lòng người, “Vi phu sẽ cố gắng tạo người, mau sớm đẻ cho phu nhân nàng mang thai hài tử.”

Dứt lời, xoay người đè lên, lúc hắn sắp có động tác thì một cái chân giơ lên trực tiếp hung hăng đập hắn một cước xuống giường, phát ra một tiếng vang trầm đục.

“Yêu nghiệt, chàng có để yên không hả?” Năm tay kêu lên răng rắc, Dạ Nhược Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cung Vô Y từ dưới đất đứng lên, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ủy khuất, bộ dáng ai oán này khiến Dạ Nhược Ly cho rằng mình là cái đồ khốn kiếp vứt phu quân bỏ nhi tử.

“Bang bang bang.”

Thật may là ngoài cửa kịp thời truyền đến một tiếng gõ cửa, giải trừ nguy cơ lúc này của nàng.

Về mặt Cung Vô Y biến thành rét lạnh, vung tay lên, sau khi dùng chân bực lại thân thể Dạ Nhược Ly xong, mới lạnh lùng nói: “Vào đi!”

Cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, Hồng Lạc Thiên bước qua cánh cửa, nhìn thấy tình trạng bên trong phòng thì trên mặt thoáng qua một chút lúng túng: “Mình chủ, ta tới đây là vì nói cho ngài biết, phủ Linh chủ đưa tới thiệp mời, ngày mai mời các người tới tham gia dạ yến.”

“Được, ta biết rồi, người đi xuống đi.” Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu, thản nhiên nói.

“Vâng.”

Hồng Lạc Thiên chấp tay ôm quyền, rất cung kính thối lui ra ngoài cửa, thuận tiện kéo lại cửa phòng giúp hai người.

“Dạ yến?” Dạ Nhược Ly khẽ cau mày, ngồi dậy, bàn tay vung lên, bắt lấy y phục vào trong tay, “Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng là thời điểm nên rời khỏi phòng.”

Nghe vậy, Cung Vô Y chỉ có thể không cam lòng gật đầu một cái, trong lòng nhiều thêm một chút bất mãn đối với phủ Linh chủ chết tiết kia.

Tuy rằng thực lực của Cung Vô Y cũng đủ đi trên không, mang theo một Dạ Nhược Ly không bao lâu liền có thể chạy tới, thế nhưng Linh Chủ mời không phải là Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, mà là Minh Chủ Tấn Tu Liên Minh.

Vì vậy nàng dùng danh nghĩa Tấn Tu Liên Minh đi tới, đương nhiên cần phải mang theo một số người, mà Dạ Nhược Ly đáp ứng đi tới cũng là vì toàn bộ

Tán Tu Liên Minh.

Nàng và Cung Vô Y nhất định sẽ không ở lâu tại chỗ này, trước khi rời đi cần phải tính toán thật tốt cho bọn họ.

Bất quá bọn họ cũng không quá mức vội vã lên đường, dọc đường cười cười nói nói, thưởng thức một chút phong cảnh ven đường, ngược lại cực kỳ thích ý, không cái gì hơn điều này, mãi cho đến dạ yến tối ngày hôm đó, mới chạy tới Lạc Sơn Thành.

Lúc này tại Lạc Sơn Thành rất nhiều khách khứa, người tới đều đến từ những lãnh địa khác, có lẽ là toàn bộ thế lực trong Lạc Sơn Lĩnh, trừ mấy đại thế lực tại Lạc Sơn Thành ra thì chỉ có Tán Tu Liên Minh được mời.

Bên ngoài phủ Lĩnh Chủ, người đến người đi, Dạ Nhược Ly dẫn mọi người dừng lại bước chân, đám người phía sau nàng kia không khỏi dâng lên thưởng thức phong thái của phủ đệ Lĩnh Chủ.

Hộ vệ nhìn lướt qua mọi người, sau khi thấy chấn kinh trong mắt đám người kia, về mặt lộ ra một chút khinh thường.

“Thiếp mời.”

Đương nhiên khinh thường trong mắt hắn ta bị Dạ Nhược Ly bắt được, thế nhưng nàng cũng không để ý nhiều nữa, xoay người nhìn Hồng Lạc Thiên: “Thiếp mời.”

“Dạ, Minh Chủ.”

Hồng Lạc Thiên cung kính đáp một tiếng, liền thả tinh thần lực vào trong không gian giới chỉ trên tay, tìm kiếm một hồi thì lập tức liền thăm ra một tầng mồ hôi lạnh, ngẩng đầu lên, về mặt xấu hổ nói: “Minh Chủ, thiếp mời ta...”

Hắn chợt nhớ lại, ngày hôm qua quên bỏ thiếp mời vào trong không gian giới chỉ, lần này nên làm thế nào cho phải?

“Ha ha, chỉ bằng các ngươi cũng muốn lẫn vào phủ Lĩnh Chủ ta? Quả thực là ý nghĩ viễn vông, các ngươi cho rằng phủ Lĩnh Chủ là tùy tiện người nào cũng có thể tới sao? Còn không mau cút cho ta!”

Hộ vệ nói không chút khách khí khiến cho khuôn mặt của từng người Tán Tu Liên Minh đỏ lên, từ đầu đến cuối chỉ có về mặt của Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y là như thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Biển cổ bên này, bắt tri bắt giác thu hút rất nhiều người, khi nghe nói đám người kia muốn lẫn vào trong phủ Lĩnh Chủ, rất nhiều người đều tươi cười vui sướng khi người gặp họa.

“Ngươi nói vậy!” Hồng Phi nóng nảy dậm chân, hung tợn trừng mắt nhìn cái tên hộ vệ vênh váo tự đắc này, “Chúng ta là người Tinh Nguyệt Thành, người đi thông báo với Thành Chủ các ngươi một chút, tự nhiên hắn sẽ biết.”

“Tinh Nguyệt Thành? Ha ha!” Có lẽ nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, hộ vệ ngửa đầu cười lớn, giễu cợt nói: “Ngay cả thế lực ở cái địa phương Tinh Nguyệt Thành thôn quê đó mà cũng có tư cách tiến vào phủ Lĩnh Chủ ta sao? Phủ đệ Lĩnh Chủ chúng ta há là cầu và miêu gì đó cũng có thể tới đây? Sao các ngươi không soi mặt vào trong nước tiểu mà tự xem lại bản thân mình đi, xem một chút có tư cách tiến vào phương lãnh địa này hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 11: Phong ba trên dạ yến

Rõ ràng là lời hộ vệ nói rất không khách khí, khiến cho từng người trong Tán Tu Liên Minh người nôn nóng giậm giậm chân, gương mặt đỏ lên, nếu không phải là Dạ Nhược Ly chưa hạ lệnh thì bọn họ đã sớm không khách khí đối với cái tên hộ vệ mặt chó xem người thấp này rồi.

Những người còn lại đều ôm tâm trạng xem kịch vui, dường như có thể đoán trước được kết cục của đám người kia.

“Nơi này xảy ra chuyện gì hả?”

Đột nhiên, một tiếng nói đậm đặc theo gió đêm truyền vào trong tai mọi người.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, dưới ánh trăng bao phủ, liền thấy một nam tử trung niên mặc cẩm bào chậm rãi cất bước đi tới, nhất cử nhất động hiển thị rõ ưu nhã quý tộc, thần sắc lộ ra uy nghiêm bẩm sinh.

Theo sát bên cạnh y là một vị nam tử thanh sam, khi nam tử nhìn thấy Hồng Lam sau lưng Dạ Nhược Ly, ánh mắt liền không dời nổi nữa, trên khuôn mặt tuấn tú giương lên nụ cười vui vẻ, nếu không phải ngại vì Lĩnh Chủ thì hắn đã sớm đi về phía bên này.

“Linh Chủ đại nhân,“ mắt lạnh xẹt qua đám người Tán Tu Liên Minh, hộ vệ tiến lên hai bước, cung kính chấp tay ôm quyền, “Đám người kia tự xưng là thế lực đến từ Tinh Nguyệt Thành, muốn mượn cơ hội lẫn vào phủ Linh Chủ, cũng nói là Linh Chủ mời bọn họ tới đây, hừ, cũng không nhìn một chút bọn họ là thứ gì chứ? Cũng xứng tiến vào phủ Linh Chủ? Thật may là thuốc hạ huyết bén phát hiện ra quỷ kế của bọn họ, nếu không thì chỉ sợ đều sẽ bị gian kế của bọn thôn quê này thực hiện được.”

Hà hề quét mắt nhìn Tán Tu Liên Minh, hộ vệ khẽ hất cái cằm lên, tựa như có lẽ hẳn đã có thể thấy cảnh tượng thô thảm bị trục xuất khỏi Lạc Sơn Linh của thế lực này.

Trừ phi đầu óc bị rút ra, nếu không thì làm sao Linh Chủ muốn mời thế lực ở địa phương thôn quê Tinh Nguyệt Thành này chứ?

Vậy mà, hẳn không có chú ý tới, lúc hẳn nói lời này thì sắc mặt của Linh Chủ đã đen đến không thể đen được nữa.

Con mẹ nó, lẫn vào phủ Linh Chủ sao? Phủ Linh Chủ của mình có tư cách gì đáng giá để bọn họ lẫn vào? Những người này nguyện ý tới tham gia dạ yến, đã là cho vị Linh Chủ y mặt mũi.

Đừng quên Minh Chủ Tán Tu Liên Minh này chính là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, và lại thủ hạ có mười khôi lỗi có thể đối kháng với Thần Vương, mà vị hôn phu của nàng, lại càng thêm giết Nguyệt Dạ Ma Lang trong nháy mắt.

Cho dù những tin tức này còn chưa truyền tới Lạc Sơn Thành, nhưng y thân là Thành Chủ thì không thể nào không biết.

Lấy thực lực của bọn họ, muốn tiêu diệt một Linh Chủ như y, căn bản không phải là việc khó gì, nếu không phải là mình còn có cái phong hào Linh Chủ này, sao lại có thể so sánh với bọn họ?

Nghĩ đến đây, Linh Chủ lạnh lùng nhìn hộ vệ, hai tay chấp sau lưng, bước nhanh đi về phía Dạ Nhục Ly.

Một cái liếc mắt lạnh lùng này của y khiến cho hộ vệ giống như rơi vào hầm băng, băng hàn thấu xương, còn không đợi hẳn nghĩ xem rốt cuộc bản thân mình phạm sai lầm gì, chỉ thấy Linh Chủ trước giờ ở trong mắt mọi người chưa bao giờ cầu thả nói cười, thế nhưng lộ ra một nụ cười.

Mặc dù nụ cười này là miễn cưỡng nặn ra, nhưng đúng là y cười...

Mọi người trông thấy cảnh này đều tròn to hai mắt, bất quá chỉ một câu nói kế tiếp của Linh Chủ liền khiến cho cảm mọi người cũng thiếu chút nữa trật khớp.

“Nhục Ly đại sư, không nghĩ tới ngài thật sự vẫn là tới tham gia yến hội của phủ Linh Chủ ta, đại sư có thể tới, ta cảm thấy rất vinh hạnh.”

Lúc này Linh Chủ không còn là hình tượng uy phong lạnh nhạt trước sau như một nữa, trên trán nhan mang theo nụ cười nhàn nhạt, tưởng như hai người khác nhau với y của thường ngày, làm cho người ta không thể không hoài nghi có phải y đã bị quỷ nhập vào thân rồi không.

Hơn nữa vừa rồi Linh Chủ gọi nàng là đại sư? Chẳng lẽ nàng là đại sư chức nghiệp gì đó? Điều này sao có thể? Thoạt nhìn nữ tử này cũng chỉ chừng vừa hai mươi tuổi đi?

“Không, không thể nào!” Cả người hộ vệ run lên, mặt lộ vẻ hoảng sợ, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, tự lẩm bẩm.

Lúc hẳn đang suy nghĩ nên vì mình giải thích thế nào thì Linh Chủ đã ngẩng đầu lên, mâu quang uy nghiêm lạnh lùng đã quăng tới đây, dưới cái nhìn chăm chú của y, chỉ cảm thấy không có chỗ che giấu.

“Lại đây nhận lỗi với Nhục Ly đại sư.”

Hoàn hồn từ trong hoảng sợ, hộ vệ vội vàng quỳ rạp xuống đất, hung hăng đập đầu vang lên mấy tiếng: “Nhục Ly đại sư, xin ngài tha thứ lỗi lầm của ta, ta thật sự không biết ngài là khách nhân của Linh Chủ, xem ở trên phần thượng người không biết không có tội, xin bỏ qua ta một lần.”

Sự việc này từ đầu đến cuối, Dạ Nhục Ly đều là nhỏ giọng nói chuyện với Cung Vô Y, chính là ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hẳn một cái, với nàng mà nói, loại tiểu nhân vật này thật sự không khơi nổi bao nhiêu hứng thú.

“Đi thôi.”

Khẽ cau mày, Dạ Nhục Ly nhàn nhạt nói một câu.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng đoàn người rời đi, hộ vệ thở phào nhẹ nhõm, lúc hẳn cho là tránh được xử phạt thì một tiếng nói uy nghiêm chậm rãi bay tới: “Người rời đi đi, từ nay về sau, người không phải còn là người phủ Linh Chủ nữa.”

Thân thể khẽ run lên, hộ vệ chưa từng ngờ tới, bởi vì sai lầm nhất thời của hẳn mà mất đi công ăn việc làm ổn định, trên mặt không khỏi lộ vẻ tuyệt vọng, không có công việc ở phủ Linh Chủ, với thực lực của hẳn ở tại Lạc Sơn Thành thì đều không phải là cái gì hết.

Hơn nữa trong lúc đang trực, bởi vì hẳn luôn xem thường những tiểu thế lực tới cửa nịnh bợ kia, ngược lại đặc tội không ít người.

Tuy những tiểu thế lực kia là nhỏ, nhưng mất đi sự che chở của phủ Linh Chủ, muốn tiêu diệt hẳn, quả thực là dễ như trở bàn tay...

Bên ngoài phủ Linh Chủ có không ít người chứng kiến cảnh này, lúc này thẳm hạ quyết tâm, về nói lại cho người trong gia tộc, ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc người Tán Tu Liên Minh, nếu không ngay cả người không thể trêu chọc tại Tinh Nguyệt Thành, ai biết có thể liên không cẩn thận chọc tới Tán Tu Liên Minh hay không?

“Nhược Ly đại sư, mời các người tự tiện trước, ta đi một chút liền quay lại.”

Linh Chủ mỉm cười chấp tay ôm quyền, sau khi nói xong câu này, liền đi về phía người quen đứng trước.

Mà động tác này của Linh Chủ đều chiếu vào trong mắt những khách nhân, lúc nhìn thấy sau khi y ra cửa mang vào đoàn người, mặt bất giác lộ vẻ kinh ngạc, thật sự là không rõ thân phận của những người này, vì sao Linh Chủ sẽ đích thân tới trước nghênh đón.

Cung Vô Y nhìn khắp bốn phía, sau khi nhận ra được rất nhiều tầm mắt tụ tập trên người hai người, âm lãnh trong mắt phượng hơi thu lại, đưa tay ôm chặt Dạ Nhược Ly, đi về phía chỗ trống trong đó.

“Đây, người chính là Hồng Lam? Là nữ tử Thanh ca ca thích kia?”

Hai người mới vừa vào chỗ ngồi, liền có một tiếng quát khó nghe nhảy vào trong tai.

Đưa mắt nhìn sang chỉ thấy có một vị nữ tử phần sam xinh xắn yêu kiều đứng trước mặt Hồng Lam, hai tròng mắt khinh thường quét qua Hồng Lam, khẽ hất cái cằm lên, kiều ngạo nói: “Ta xem cũng không có gì đặc biệt, nghe nói còn là nữ nhân của một tiểu thế lực, ta cảnh cáo người, lập tức rời khỏi Thanh ca ca, ta mới là vị hôn thê của huynh ấy, bằng người còn chưa có tư cách xứng với Thanh ca ca.”

Nghe được lời nữ tử phần sam nói, Hồng Lam khẽ nhú mày, chẳng biết tại sao cảm thấy tâm tình có một tia phiền não.

“Nếu như người có thời gian tranh cãi âm ỉ với ta, không bằng đi học thế nào hấp dẫn nam nhân đi, ngay cả nam nhân của mình cũng không trông coi được, còn không biết xấu hổ tự xưng là vị hôn thê của hầy?”

“Người...” Nữ tử phần sam tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt càng phát ra hung ác, “Nếu như không phải là người xuất hiện trong sinh mệnh của Thanh ca ca, sao huynh ấy có thể vứt bỏ ta không để ý tới chứ? Cho nên ngàn sai vạn sai đều là lỗi sai của người, không có lỗi của người, trong mắt Thanh ca ca cũng chỉ biết có một mình ta!”

Theo ý nàng ta, từ trước đến giờ bản thân mình cũng không có sai, sai cũng chính là người khác, mà Y Lạc Thanh nhìn nàng ta chường mắt, nguyên nhân hoàn toàn là bởi vì nữ tử này, thiếu đi nàng thì Thanh ca ca của nàng ta sẽ điên cuồng yêu nàng ta.

“Ngu ngốc.”

Hồng Lam bỏ lại hai chữ này, xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, nàng ta nhú chặt lông mày lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Nghĩ đến nửa năm qua Y Lạc Thanh luôn âm thầm trợ trợ, tâm tình của Hồng Lam càng ngày càng phiền não, đồng thời trong lòng xuất hiện một chút không biết làm thế nào, tại sao cái người từ trước đến giờ đánh không đánh lại, mắng không cãi lại, cuồng chịu ngược lại để cho tâm tình của nàng sinh ra ảnh hưởng?

“Người đi chết đi!”

Dưới sự ghen tỵ và không cam lòng, nữ tử kia hoàn toàn mất đi lý trí, rút ra bội kiếm tùy thân, một cỗ sát ý chọt bay lên, lập tức lấy khí thế sét đánh uy mãnh đánh úp về phía sau lưng Hồng Lam.

Nếu là ngày thường, với thực lực Thần Tướng cấp thấp của Hồng Lam, cũng đủ để phát hiện nguy cơ sau lưng, đáng tiếc hiện giờ nàng đang suy nghĩ vấn đề của mình, căn bản không có phát hiện.

Linh Chủ ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, y nghĩ muốn ngăn cản, nhưng rõ ràng là đã không còn kịp nữa...

“Hồng Lam tiểu thư!” Sắc mặt Y Lạc Thanh đại biến, đầu óc lập tức trống rỗng, không chút nghĩ ngợi mò ra bước chân liền phóng về phía Hồng Lam, mà hai mắt trong suốt như nước kia đã tràn ngập lửa giận.

Nghe tiếng nói của Y Lạc Thanh, Hồng Lam chậm rãi xoay người, chỉ thấy một thanh kiếm tản ra hàn quang đã tới trước mặt nàng, cách nàng chỉ có một chút, nghiêm nhiên nàng phải chống lại nhưng không có cơ hội này.

Vào thời khắc mấu chốt, bạch y xẹt qua, chương phong bén nhọn đột nhiên thổi về phía nữ tử đó, trong chốc lát, kiếm trong tay nữ tử đó ầm ầm rơi xuống đất, thân thể giống như không bị khống chế bay ngược về phía sau ra ngoài.

Thân thể mềm mại run lên, Hồng Lam ngược mắt nhìn nữ tử bạch y đứng ở trước người nàng, trong mắt lộ ra một tia quang mang phức tạp.

Hiện tại tính toán ra, dường như nàng có lẽ đã được nàng ấy cứu ba lần...

“Àm!”

Thân thể nữ tử ngã nặng nề ở trên mặt đất, nàng dùng sức chống mặt đất đứng lên, con ngươi oán độc nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

“Ngươi là ai? Lại dám cứu tiện nhân kia ở trong tay của ta, ngươi có biết ta là ai không? Ta là người Triệu gia Lạc Nguyệt Quốc, ngươi dám đả thương ta, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết! Y thúc thúc, giúp ta bắt hai tiện nhân chết tiệt này lại, ta muốn băm vằm bọn họ thiên đao vạn quả, khiến cho bọn họ chết không toàn thây!”

Triệu gia?

Nghe lời nói này, những người vốn là đang xem kịch vui đồng thời run rẩy, không khỏi đồng tình nhìn Dạ Nhược Ly và Hồng Lam.

Ở Lạc Nguyệt Quốc, Triệu gia có thể nói là quý tộc trong quý tộc, cùng với Y gia là hai đại thế lực kẻ dưới hoàng quyền, có được quyền uy tuyệt đối, không phải là thế lực bình thường có thể trêu chọc.

“Câm mồm!”

Sắc mặt Linh Chủ đại biến lần nữa, bởi vì y đã thấy khuôn mặt tuần tú của vị mỹ nam yêu nghiệt hồng y kia âm trầm xuống, vôi vàng mở miệng quát lên, cũng lau mồ hôi lạnh trên trán một phen.

Vị này chính là người giết Nguyệt Dạ Ma Lang trong nháy mắt, nếu như hắn muốn đại khai sát giới phủ Thành Chủ, y tuyệt đối sẽ không ngăn được, về phần sau này Triệu gia có tính sổ với y thì Triệu Lan tuyệt đối sẽ không thấy được nữa.

“Y thúc thúc?” Triệu Lan bị mắng không hiểu ra sao cả, bất giác quay đầu nhìn về phía Linh Chủ, “Nữ tử này ra tay với ta, chẳng lẽ không phải là thúc nên bắt nàng lại sao? Đừng quên, ta là người Triệu gia.”

Triệu gia? Triệu gia ngươi trái dưa hấu!

Nếu như bọn họ muốn giết người ở chỗ này, ngược lại ta cũng muốn nhìn một chút, ở phía xa ngoài vạn dặm thì Triệu gia có thể che chở được người không!

Thấy Linh Chủ không có chút xu thế ra mặt cho nàng, khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Lan lạnh xuống: “Y thúc thúc, chẳng lẽ thúc không nhìn tới hôn ước của hai nhà chúng ta sao? Thúc có thể giải quyết loại phế vật này rất nhanh, vì sao lại chậm chạp không muốn động thủ? Hay là nói quan hệ giữa thúc và phế vật này không tầm thường? Hừ, bản thân ta phải đi về hỏi Gia chủ Y gia và các Trưởng lão một chút, có phải không tính đến hôn ước này không!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 12: Không cần thận trọng tay một cái

Vào lúc này, khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y âm trầm đáng sợ giống như là cuồng phong bạo vũ, âm lãnh trong mắt phượng như có sóng to gió lớn, quanh thân của hắn đã tản mát ra một cỗ khí thế cường đại.

Đúng tại lúc này, một tiếng nói thương lão lạnh nhạt chợt vang lên phá vỡ không khí quý dị vào thời khắc này.

“Giải trừ hôn ước sao? Đã như vậy, Y gia ta giải trừ hôn ước với Triệu gia ngươi thì lại làm sao?”

Dưới ánh trăng, lão giả chấp hai tay sau lưng, cất bước đi vào, trên khuôn mặt thương lão treo lên nụ cười thần nhiên, một bộ dáng hòa ái dễ gần, thế nhưng hai mắt khôn khéo của lão giả này lại làm cho người ta biết rằng lão cũng không phải giống mặt ngoài như thế.

“Thần Hoàng?” Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, thần sắc từ từ mang theo một tia ngưng trọng, “Không ngờ là Thần Hoàng cường giả, không nghĩ tới Lạc Sơn Linh nho nhỏ này còn sẽ xuất hiện Thần Hoàng.”

Khi nhìn thấy lão giả đón ánh trăng đi vào, Linh Chủ không khỏi thờ phào nhẹ nhõm: “Phụ thân, rốt cuộc người đã tới.”

Phụ thân, thế nhưng lão lại là phụ thân của Linh Chủ? Đó chính là nói lão giả này chính là Thái thượng Trưởng lão Y gia Y Ân Lạc tại Hoàng Thành Lạc Nguyệt Quốc, một Thần Hoàng cường giả vô cùng uy danh?

Không ngờ tới, lần này tới đây tham gia dạ yến có thể nhìn thấy cường giả như thế, vẻ mặt của tất cả mọi người đều hiện ra ý mừng rỡ.

“Ngươi chính là nữ tử khiến cho Thanh Nhi nóng ruột nóng gan sao? Không tệ, không tệ...”

Lão giả dừng lại bước chân, hài lòng gật đầu một cái, chợt ánh mắt liếc về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra từ trong ánh mắt của lão, lão nhìn cũng không phải là Hồng Lam Tán Tu Liên Minh, mà là vị nữ tử bạch y phong hoa tuyết đại trước mặt nàng kia.

Nữ tử này có lai lịch gì, vì sao Thái thượng Trưởng lão Y gia sẽ nhìn nàng như thế?

“Y gia gia?” Trong nội tâm Triệu Lan cả kinh, không thể tin được nhìn Y Ân Lạc, hiển nhiên chưa từng dự liệu được, thế nhưng lão lại không để ý mặt mũi Triệu gia mà giải trừ hôn ước ngay tại chỗ này.

Không, tuyệt đối không có khả năng, thế tử của Thanh ca ca chỉ có thể là nàng ta, trên đời này cũng chỉ có nữ nhi Triệu gia nàng ta mới có thể tương xứng với Thanh ca ca ưu tú!

“Y gia gia, loại phế vật giống như nàng, có cái gì không tệ chứ?” Cẩn cẩn mỗi hồng, Triệu Lan oán hận trừng mắt nhìn Hồng Lam.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Hồng Lam đã sớm bị nàng ta giết mấy trăm lần trong nháy mắt.

“Triệu Lan, ngươi trở về Hoàng Thành đi.”

Chấp hai tay sau lưng, tiếng nói lạnh nhạt của Y Ân Lạc chậm rãi thổi qua.

Thân thể mềm mại của Triệu Lan run lên, liều mạng cắn môi, hai mắt nổi lên nước mắt, đúng lúc này, một tiếng nói âm lãnh thực cốt truyền đến từ bên cạnh, khiến người ta cảm thấy thân mình như đang ở trong nơi âm u tối tăm.

“Đi? Nàng ta không thể đi!”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một tập hồng y thoáng qua, rơi vào trước người Dạ Nhược Ly.

Nam tử tuyệt thế như yêu nghiệt chậm rãi ngẩng đầu lên, sát ý trong mắt phượng hẹp dài tàn phá bữa bãi, trên dung nhan tuấn mỹ rất là yên tĩnh như trước khi mưa to ở ngoài đại dương nhưng lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ trong nội tâm.

“Si nhục thế tử của ta, muốn đi, há có thể dễ dàng như vậy!”

“Rầm!”

Khí tức bạo ngược bộc phát ra, hung hăng vọt tới Triệu Lan.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, vô luận như thế nào Triệu Lan cũng là một nữ tử, lại càng là mỹ nữ như thế, thế nhưng lại có người không thương hương tiếc ngọc chút nào, ra tay nặng như thế, sao hắn có thể bỏ được chứ?

Trên đời này, nam tử có thể một lòng cuồng đại với một nữ tử, trong mắt cũng không chứa được người khác đã ít lại càng ít, đương nhiên cũng sẽ không có người hiểu Cung Vô Y.

Trừ nữ nhân Dạ Nhược Ly này ra, với hắn mà nói, những người còn lại không có khác gì với cẩu và miêu.

Trong lòng Y Ân Lạc cả kinh, lão chẳng thể nào nghĩ tới, Cung Vô Y trực tiếp liền hạ sát thủ, nếu nha đầu Triệu Lan này thật sự chết ở địa bàn Y gia, đám người Triệu gia kia còn không tới Y gia liều mạng sao?

Lúc này không quản được nhiều như vậy, thân hình chợt lóe lên, ngăn ở trước người Triệu Lan, ống tay áo rộng rãi nhẹ nhàng vung lên, dễ dàng hóa giải khí thế của Cung Vô Y.

Bất quá dễ dàng này là cái nhìn của người khác, chỉ có Y Ân Lạc biết, thực lực của nam tử này rất mạnh, coi như không cao hơn mình nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Hơn nữa, để cho lão lại càng kỳ quái chính là thế nhưng lão lại nhìn không ra tuổi tác của nam tử này...

“Y gia gia!”

Triệu Lan bị dọa sợ đến mức chui ra sau lưng Y Ân Lạc, trên khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp hiện đầy hoảng sợ, vào thời khắc vừa rồi kia, nàng ta cảm nhận được rõ ràng mình cách tử vong gần đến như vậy.

Khẽ nhíu mày một cái, Y Ân Lạc lạnh lùng xẹt qua Triệu Lan, lúc nhìn về phía Cung Vô Y thì khuôn mặt thương lão treo lên mỉm cười thần nhiên: “Vị công tử này, ngươi có thể xem trên mặt mũi của lão phu mà bỏ qua cho nàng ta một lần không? Nếu nàng ta chết ở chỗ này, phỏng chừng ngươi cũng chạy không thoát khỏi sự truy sát của Triệu gia.”

Mắt phượng càng lúc càng âm trầm, khí thế trên người Cung Vô Y không thu liễm lại chút nào, trong giọng nói trầm thấp lộ ra sát ý nồng nặc.

“Đã si nhục thế tử của ta, nhất định phải có giác ngộ tiếp nhận tử vong!”

Nghe thấy lời này, người ở đây đều là ngây ngẩn cả người.

Nam tử này ngu ngốc hay sao? Không có nghe nói Triệu Lan là người của Triệu gia sao? Vì một nữ nhân mà làm kẻ địch của Triệu gia sao? Có đáng giá không? Nữ tử tại Phong Vực này rất nhiều, kiệt xuất cũng không phải số ít, hẳn cần gì làm như vậy?

“Cô nương, người khuyên nhủ tướng công của người đi!”

Y Ân Lạc thờ dài một hơi, lão đã nhìn ra, muốn hẳn thu tay lại, nhất định phải do nữ tử kia ra mặt nói chuyện.

“Yêu nghiệt,” mâu quang xẹt qua trên người Y Ân Lạc, khoe môi Dạ Nhược Ly câu lên nụ cười thần nhiên, “Lần này bỏ qua cho nàng ta trước đi, dù sao nàng ta cũng không có phạm phải sai lầm gì quá lớn, không cần thiết làm quá mức.”

“Phu nhân phân phó, làm sao vì phu dám không nghe theo?”

Thu lại sát khí toàn thân, khoe môi Cung Vô Y câu lên, phát phát hồng bào, xoay người đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Mâu quang chợt lóe lên, tiểu ý trong mắt Dạ Nhược Ly càng sâu hơn, thần nhiên nói: “Y tiền bối, ta nghĩ ngài tìm ta nhất định là có chuyện quan trọng, nếu không, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh để trao đổi một chút.”

Từ trong biểu hiện của Y Ân Lạc, Dạ Nhược Ly liền biết lão sẽ không vô sự bất đắc tam bảo điện*, mà mình có thể cảm dỗ được lão chỉ có đan dược, chắc hẳn lão cũng là vì thế mà tìm đến nàng.

*vô sự bất đắc tam bảo điện: ý là không có việc gì thì không tìm tới

“Được, chúng ta đi qua bên kia nói chuyện một chút.”

Chậm rãi thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên mặt Y Ân Lạc tràn đầy tiểu ý đi về phía Dạ Nhược Ly, đi song song về hướng chỗ trống.

Ngay tại lúc này, Dạ Nhược Ly đứng ở bên cạnh Y Ân Lạc chợt xoay người lại, vung ống tay áo lên, một đạo kim quang lấp lánh sét đánh tập kích về phía Triệu Lan, có chứa sắc bén phá hủy tất cả.

Biến cố đột phát này, thật sự ngoài dự đoán, thế cho nên mọi người đều không kịp phản ứng.

“Phốc xuy!”

Kim quang xâm nhập vào trong cơ thể, trong nháy mắt sắc mặt Triệu Lan trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, giống như pháo hoa tán ra trên bầu trời rồi lại rơi đầy đất.

Y Ân Lạc kinh ngạc trừng lớn mắt, cười khổ lắc đầu một cái: “Tên tiểu gia hỏa người thật đúng là không chịu thua thiệt, ngay cả lão phu cũng bị người lừa, ai, thật không biết tính tình này của người là tốt hay là xấu.”

Tên tiểu gia hỏa này thật đúng là để cho người khác không biết phải làm sao, nàng thật sự chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi thôi sao? Tại sao lại có tâm cơ và mưu trí thâm trầm như vậy? Thế mà lại mê hoặc lão, thừa dịp lão không chú ý liền hạ ngoan thủ.

“Xin lỗi, vừa rồi ta không cẩn thận trượt tay một cái, cũng không phải cố ý muốn ra tay với nàng ta đâu.” Dạ Nhược Ly giang tay ra, về mặt kia muốn vô tội bao nhiêu thì có bấy nhiêu vô tội, tựa hồ như nàng thật sự không phải là cố ý đã thương người.

Trượt tay? Trượt tay người trái dưa hấu! Tại sao người trượt tay không phải công kích về phía trước mà là xoay người công kích Triệu Lan? Chỉ có ngu ngốc mới có thể tin tưởng lời này của người.

Mà người Tán Tu Liên Minh đều đã từng thấy qua Dạ Nhược Ly khí phách hiên ngang, lạnh lùng vô tình, nhưng chưa từng thấy qua vẻ mặt vô tội như thế của nữ tử này, nếu không phải đã từng chứng kiến những chuyện nàng đã làm trước đây, thật sự rất dễ dàng tin tưởng nàng là một người vô tội.

Phúc hắc, quá phúc hắc rồi, thì ra là Minh Chủ còn có thời điểm phúc hắc thế này...

“Phu nhân, vì phu đã sớm biết, nàng không phải là cố ý ra tay,” khoe môi Cung Vô Y giương lên, cất bước đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, kéo nàng ôm vào trong lòng, nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú thoáng qua một chút hài hước, “Nữ tử thiện lương giống như phu nhân ta, thế nào sẽ làm ra chuyện giết người vậy chứ? Phu nhân, nàng thấy vì phu nói có đúng không?”

Thiện lương?

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ!”

Chợt nghe được lời nói vô si như thế, Hồng Lạc Thiên đột nhiên bị sặc bởi nước miếng của mình, dùng sức ho khan mấy tiếng, tuấn nhan đỏ lên, trái lại vẻ mặt của những người Tán Tu Liên Minh còn lại, Lĩnh Chủ và Y Ân Lạc biết được chuyện đã xảy ra đều là cổ quái.

Thiện lương? Nếu nữ tử này chính là hạng người thiện lương thì trên đời này cũng sẽ không có kẻ ác.

Vô luận như thế nào, hai chữ thiện lương này đều không hề liên quan tới nữ tử này.

Y Ân Lạc bắt đầu thở dài một hơi, màu quang quẻ về phía Dạ Nhược Ly, nói: “Tiểu gia hỏa, không biết nha đầu Triệu Lan thế nào?”

“Vừa rồi ta không cẩn thận xuống tay nặng một chút, cho nên...” Quét mắt liếc nhìn Triệu Lan ngã trên đất, đáng về Dạ Nhược Ly xem thường nói, “Có lẽ nàng ta sẽ trở thành một phế vật.”

Khóe miệng hung hăng co rút, Y Ân Lạc im lặng nhìn Dạ Nhược Ly.

Không cẩn thận? Nàng không cẩn thận không khống chế được lực đạo liền có thể phế Triệu Lan, nếu nàng cẩn thận thì triển, chẳng phải là trực tiếp giết đối phương sao?

Hơn nữa biến thành phế vật còn tàn nhẫn hơn việc giết Triệu Lan thật xa. Ở bên trong gia tộc, nếu nàng ta trở thành một phế vật thì chẳng khác nào với việc mất đi tất cả, thậm chí là cả đời này đều phải trôi qua trong sự khinh bỉ khinh thường khi nhục của mọi người.

Với tính tình cao ngạo của Triệu Lan, làm sao có thể chịu đựng được?

Xem ra nữ tử này rất hiểu nắm bắt tâm lý của người khác, lão có thể nhận định nàng muốn giết chết Triệu Lan thì quả thật là dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lại không làm như thế mà là cố ý để cho Triệu Lan trở thành tàn phế, hung hăng nghiền nát tôn nghiêm của kẻ địch.

Phải biết rằng, Triệu Lan cũng là một thiên tài của Triệu gia, không biết tiểu biến thái này lại đến từ đâu.

“Ha ha, tiểu gia hỏa, hiện tại chúng ta hẳn là hàn huyền một chút đi?” Áp chế nội tâm khiếp sợ, Y Ân Lạc cười đến hòa ái dễ gần, trong mắt xẹt qua quang mang khôn khéo.

Chẳng biết tại sao, thấy vẻ tươi cười này của Y Ân Lạc, Dạ Nhược Ly lại cảm giác mình đang nói chuyện với một con hồ ly.

“Được.” Gật đầu một cái, trong nội tâm Dạ Nhược Ly lại dâng lên cảnh giác, nàng cũng không muốn bị lão đầu này tính toán.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Y Ân Lạc làm tư thế mời, liền dẫn Dạ Nhược Ly đi về phía chỗ trống trong góc.

Về phần Triệu Lan ra sao thì lão hoàn toàn không để mắt đến, nói cho cùng tuy Triệu gia mạnh mẽ nhưng cũng không làm gì được lão cả, chẳng qua là lão cũng muốn nhìn một chút, nữ tử này có tư cách đáng giá để lão liều mạng bảo vệ không.

Vừa ngồi xuống, vẻ mặt Y Ân Lạc tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly, hai tay nhẹ nhàng đan xen vào nhau, nói: “Tiểu gia hỏa, ta nghe nói ngươi là một Thần Phẩm Luyện Đan Sư?”

Quả nhiên là như thế...

Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu, cũng không phủ nhận, dù sao chuyện này đã là bí mật được công khai ở Tinh Nguyệt Thành.

“Ha ha, ta muốn nhờ tiểu gia hỏa ngươi giúp một việc, Y gia ta có một tộc nhân thân mang trọng bệnh, mà mấy năm trước, ta không ngờ có thể được đến một đan phương luyện chế ra đan dược có thể trị khỏi bệnh, cho dù Lạc Nguyệt Quốc ta cũng có một Thần Phẩm Luyện Đan Sư, đáng tiếc đan dược này không phải là một Thần Phẩm Luyện Đan Sư bình thường có thể luyện chế, ta chỉ là muốn lấy được một hứa hẹn từ ngươi, chờ đến sau này lúc ngươi có thể luyện chế thì giúp ta luyện chế đan dược này.”

Dứt lời, Y Ân Lạc lấy ra một tờ giấy từ trong không gian giới chỉ, đưa đến trước mặt Dạ Nhược Ly.

Khẽ nhíu mày, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt hỏi: “Ngươi bỏ ra cái gì?”

“Điều kiện, ta nguyện ý chấp nhận bất kỳ một cái điều kiện nào của ngươi, thậm chí giúp ngươi hoàn thành bất kỳ một chuyện nào đó!” Hít thở sâu một hơi, thần sắc Y Ân Lạc kiên định nói: “Thế nhưng thời gian của ngươi chỉ có ba năm, bởi vì thân thể của hắc chi có thể chịu đựng được ba năm.”

Thuận tay cầm tờ giấy trên bàn lên, Dạ Nhược Ly chỉ nhìn lướt qua liền để xuống: “Nếu như không đoán sai thì thiên phú của người tộc nhân này trác tuyệt, thể chất cực kém, hơn nữa mỗi khi đêm trăng tròn đều sẽ thống khổ khó có thể chịu đựng được, ta có thể nói cho ngươi biết, ta có thể cứu hắc chi, bất quá đan phương trên tờ giấy này lại có một chút sai lầm, nếu thật sự luyện chế ra đan dược này, chỉ sợ người tộc nhân này đã chết bất đắc kỳ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 13: Người biết ta là ai sao?

Lời nói lạnh nhạt như mây gió giống như là tảng đá lớn hung hăng đập vào trong lòng Y Ân Lạc.

Thân thể già nua hơi run lên, lão không dám tin trọn to hai mắt, trên dung nhan tràn đầy kinh ngạc: “Ngươi... ngươi nói cái gì? Làm sao ngươi biết tình trạng bệnh, hơn nữa làm sao ngươi có thể nhìn ra được đan phương này có vấn đề chứ?”

Khỏe môi thân nhiên câu lên, Dạ Nhược Ly dựa vào trên người Cung Vô Y, liếc mắt nhìn Y Ân Lạc, giọng nói vẫn lạnh nhạt như mây gió như cũ: “Rất đơn giản, thông qua phân tích dược tính của dược liệu liền có thể suy đoán ra, bất quá muốn cụ thể còn cần chờ ta nhìn thấy tộc nhân này của ngươi mới có thể hạ phán đoán, có một vài đan dược phải luyện chế theo thể chế cá nhân.”

Mặc dù câu này là hờ hững như vậy nhưng lại làm cho Y Ân Lạc bị dọa sợ đến mức im re.

Nàng chỉ là liếc mắt nhìn đan phương một cái thì có thể đoán được tình trạng bệnh? Đây... Điều này cũng con mẹ nó quá biến thái rồi, không biết tên tiểu gia hỏa này là đến từ đâu, cho dù Phong Thần đã từng là Đế nhất Luyện Đan Sư Phong Vực, cũng không thể nào làm đến mức độ như thế?

“Ha ha, tiểu nha đầu ngươi nói không sai, từ nhỏ thiên phú của người tộc nhân Y gia ta dị bẩm, hai mươi tuổi đột phá Thần Tướng, hai mươi lăm tuổi đột phá tới Thần Vương, hiện giờ hai mươi bảy tuổi cũng đã trở thành Thần Vương trung cấp, thế nhưng bởi vì do thể chất của hần, mặc dù hần là Thần Vương trung cấp nhưng thực lực ngay cả Thần Tướng đỉnh phong cũng không bằng.”

Hai mươi tuổi tới Thần Tướng, hai mươi lăm tuổi tới Thần Vương? Thiên phú bức này e là cũng đứng đầu trong danh sách cả Phong Vực, có lẽ ngay cả sư phụ Phong Thần tiền nhiệm này của nàng cũng không thiên tài được như hần.

Đáng tiếc, có được thiên phú cường hãn như thế, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể thi triển ra thực lực vốn có, đây coi như là một bất hạnh lớn.

“Được, ta sẽ đi tới Hoàng Thành một chuyến, lúc đó ta sẽ đi Y gia giúp ngươi cứu trị vị tộc nhân kia của ngươi.” Bỏ lại lời này, Dạ Nhược Ly đứng lên, vỗ vỗ tay áo, liền định rời đi.

“Chờ một chút!” Nhìn thấy nàng muốn rời đi, Y Ân Lạc vội vàng đưa tay ra ngăn cản bước tiến của nàng, “Tiểu gia hỏa, nếu như không ngại thì đồng hành với ta đi, ha ha, ta nghe nói ngươi đắc tội một số người, có ta ở đây liền không người nào dám động tới ngươi.”

Hiện tại Dạ Nhược Ly là hy vọng duy nhất của lão, làm sao lão cũng không thể để cho hy vọng này xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Trầm mặc trong chốc lát, Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, có người nguyện ý đảm đương bảo tiêu miễn phí, lại có sao mà không nhận lấy chứ? Mặc dù nàng không sợ Thiên Thủy Linh và Triệu gia, nhưng có Y Ân Lạc ở đây, nàng cũng có thể tiết kiệm được một đồng tiền toái lớn.

“Được, chờ sau khi ta an bài hết mọi chuyện kế tiếp, chúng ta liền có thể rời đi.”

Vung vung tay áo, Dạ Nhược Ly cũng không quay đầu lại, cùng Cung Vô Y rời đi, dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Người Tán Tu Liên Minh thấy Minh Chủ mình rời khỏi đại sảnh yến hội, lập tức đứng dậy cáo từ, lần lượt đi theo sau Dạ Nhược Ly rời đi.

Sau khi trở lại Tán Tu Liên Minh tại Tinh Nguyệt Thành, Dạ Nhược Ly liền phân phó những việc kế tiếp, nghe nói nàng phải đi, mọi người đều không bỏ được, nhưng cũng biết, đây đối với Tán Tu Liên Minh mà nói là một cơ hội trời cho.

Còn thừa lại chín viên Thiên Tướng Đan, Dạ Nhược Ly giao tất cả cho Hồng Lạc Thiên, để cho hần tự phân phối, mình thì không để lại một viên nào, dù sao chỉ cần có dược liệu, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể luyện chế.

Mà đoạn thời gian nàng và Cung Vô Y không có ở đây, nói không chừng sẽ có cường giả tới cửa, vì vậy Tán Tu Liên Minh phải mau chóng tăng thực lực lên để phòng ngừa ngộ nhờ.

Chờ sau khi nàng an bài toàn bộ mọi chuyện xong, một Phi Long khổng lồ đứng trên bầu trời Tinh Nguyệt Thành, thân thể khổng lồ che lại ánh sáng phía chân trời, lộ vẻ âm trầm vô biên.

Lập tức, cư dân Tinh Nguyệt Thành đồng thời ngẩng đầu lên, khiếp sợ ngưng mắt nhìn Phi Long trên bầu trời.

Trên lưng Phi Long, lão già đứng đón gió, hai tay chấp sau lưng, bạch y tung bay bồng bềnh, như có một cảm giác tiên phong đạo cốt*, mắt lão rũ xuống, nhìn chăm chú vào mọi người đang nhìn lão ở phía dưới, khuôn mặt già nua giương lên nụ cười hòa ái dễ gần.

*tiên phong đạo cốt: hình dung người có khí khái thần thái không giống người thường (nguồn: baike.baidu.com)

“Tiểu gia hỏa, có phải chúng ta nên xuất phát rồi không?”

“Ừ,” Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, tầm mắt quét về phía mọi người sau lưng, nói, “Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, nếu như có cường giả tới cửa, không đầu lại thì không cần liều mạng, tất cả đều chờ ta trở lại.”

“Dạ, Minh Chủ.”

Mọi người đồng thời chấp tay ôm quyền, cung tiễn Dạ Nhược Ly rời đi, mãi cho đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất, mới xoay người trở lại Tán Tu Liên Minh.

Hoàng Thành, chính là vùng đất nơi hoàng tộc Lạc Nguyệt Quốc trú đóng, vì vậy mới gọi là Hoàng Thành, mà nơi này cũng không phải là nổi danh giàu có, không biết hào hoa hơn cái tiểu địa phương Tinh Nguyệt Thành kia bao nhiêu lần.

Lúc này, ngoài cửa thành phía Đông Hoàng Thành, có bốn người cất bước đi vào.

Chỉ thấy lão già bên trái, chòm râu màu trắng, hai tay chắp sau lưng, mặc dù khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, nhưng lại tràn đầy tinh thần, trong hai mắt lóe ra quang mang khôn khéo.

Bên cạnh lão già là đôi tình lứa ân ái.

Dung mạo hai người này đều là kinh điển phi phạm khiến cho người đi đường nhao nhao ghé mắt nhìn.

Mà trong tay nữ tử còn dắt theo một nữ oa oa phấn điều ngọc trác, thoát nhìn bộ dáng chỉ có năm sáu tuổi, trong tay cầm rất nhiều đan dược, không ngừng nhét vào trong cái miệng nhỏ của nàng, và lại còn phát ra tiếng nhai thanh thúy.

“Ừm, ăn thật ngon, Nhưộc Ly, ngươi còn không? Cho ta thêm một chút nữa đi!”

Thiên Lưu chớp chớp đôi mắt to, vươn tay về phía Dạ Nhưộc Ly, khuôn mặt khả ái giương lên nụ cười ngọt ngào.

Không chút do dự, Dạ Nhưộc Ly lấy mấy bình đan dược từ trong Huyền Linh giới chỉ ra, một tia ý thức liền đến trong tay Thiên Lưu.

Nhìn những viên đan dược bị lãng phí kia, khóe miệng Y Ân Lạc chợt giật giật, cả trái tim đều đau nhức, hận không thể đoạt lấy toàn bộ đan dược trong tay Thiên Lưu.

Bại gia tử, thật sự là bại gia tử, lão chưa từng thấy qua người nào lãng phí đan dược như vậy, phải biết những thứ kia chính là đan dược đó! Mặc dù không phải là thuốc về lão, nhưng nhìn thấy bị lãng phí như thế, bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Lắc đầu một cái, Y Ân Lạc bắt đầu đi thở dài một hơi, lúc định thu hồi tầm mắt, liền thấy một con Kim Văn Hổ mạnh mẽ xông đến từ phía trước.

Một thiếu niên ngồi trên lưng Kim Văn Hổ, một tay cầm trường tiên, trường tiên màu đỏ hung hăng quất vào trên lưng Kim Văn Hổ, đau đớn kịch liệt khiến Kim Văn Hổ phát ra một tiếng gào to bi thống thật dài, mạnh mẽ xông về phía trước trên đường.

Sắc mặt Thiên Lưu lập tức lạnh xuống, có lẽ đều là huyền thú, thứ nàng không nhìn được nhất chính là nhân loại ngược đãi huyền thú, hơn nữa giữa hổ và miêu còn có một chút liên hệ...

Ném đan dược trên tay thẳng lên trời, Thiên Lưu há miệng tiếp lấy đan dược, nhai nhai hai cái liền nuốt xuống, nàng lau khóe miệng một cái, thân hình chợt lóe lên liền ngăn ở giữa đường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào thiếu niên trên lưng hổ.

Người đi trên đường bất giác dừng lại bước chân, kinh ngạc nhìn về phía nữ hài ngăn ở giữa đường.

“Đây là hài tử nhà ai thế? Người nhà của nữ hài đâu? Chẳng lẽ nữ hài muốn đi tìm cái chết hay sao?”

“Ai, hài tử đáng thương, phỏng chừng nếu bị Kim Văn Hổ này đụng bay ra ngoài, căn bản thân thể nhỏ nhỏ này của nữ hài sẽ không chịu nổi.”

Dường như có lẽ dự liệu được thảm kịch sau đó, mọi người đồng thời lắc đầu, ánh mắt thương tiếc, thậm chí có một số lại quay mặt đi, tựa như không đành lòng nhìn thấy nữ oa oa phấn điều ngọc trác này ngã trong vũng máu.

Nhưng cả một nhóm bên ngoài, không có ai tiến lên cứu.

Bất quá với nhãn lực của Y Ân Lạc, đương nhiên biết rằng, xui xẻo sẽ là vị thiếu niên kia, bởi vì lão có thể thấy được, vị tiểu nữ hài thoát nhìn chỉ có năm sáu tuổi này, rõ ràng là số tuổi thật sự không dừng lại ở đó, hơn nữa nàng vẫn là một huyền thú...

Khẽ giơ bàn tay lên, một đạo chuồng phong bén nhọn nhanh chóng thổi qua, lao thẳng về phía thân thể của thiếu niên.

“Oanh!”

Bất ngờ không đề phòng, thiếu niên xoay người đảo lộn xuống đất, bởi vì tay của hắn còn gắt gao nắm lấy cái đuôi của Kim Văn Hổ, trực tiếp liền bị Kim Văn Hổ kéo ra xa một trượng, đến trước mặt Thiên Lưu mới dừng lại.

Kim Văn Hổ hiểu là nữ hài trước mắt cứu nó, trong đồng tử màu vàng kim lộ ra một tia cảm kích.

“Hả?” Dạ Nhưộc Ly quét mắt nhìn Kim Văn Hổ, khẽ cau mày, trong mắt lộ ra một chút sáng tỏ.

“Tiểu gia hỏa, ngươi phát hiện ra cái gì vậy?”

Nhận thấy được vẻ mặt của Dạ Nhưộc Ly, trong mắt Y Ân Lạc hàm chứa tiểu ý, hòa ái dễ gần lên tiếng hỏi dò.

“Không có gì, đầu Kim Văn Hổ này là Thần Tướng đỉnh phong, bất quá bị phong ấn cưỡng ép phần lớn lực lượng, thế cho nên thực lực hiện tại của nó

chỉ tới Thánh Thú, khó trách sẽ bị một tên phế vật hàng phục.”

Trong tròng mắt khôn khéo thoảng qua kính ngạc, thần sắc Y Ân Lạc ngưng trọng quét mắt nhìn Kim Văn Hổ, quả thật phát hiện ra một đạo phong ẩn trong cơ thể của nó. Thế nhưng đạo phong ẩn này cực kỳ bí ẩn, ngay từ đầu mình cũng không chú ý tới, nhưng nàng làm sao lại phát hiện ra chứ?

“Xú nha đầu!” Thiếu niên nhếch nhách từ dưới đất bò dậy, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Thiên Lư, “Ngươi biết ta là ai không? Ta chính là Kiên Lăng Kiên gia, thế nhưng ngươi lại dám công kích ta?”

“Kiên gia?” Khóe môi khinh thường giương lên, trong giọng nói của Thiên Lư mang theo vài phần lãnh ý, “Ta không cần biết ngươi là người của gia tộc nào, dù sao ta nhìn ngươi không thuận mắt, ngươi có thể làm gì được ta hả?”

“Hừ!”

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, tiểu nha đầu này cũng quá phách lối cuồng vọng đi, hơn nữa, thoạt nhìn bộ dáng của nàng chỉ có năm sáu tuổi, tại sao lại có thực lực cường hãn như vậy?

“Hừ, ta cho ngươi biết, Kiên gia ta là Đại Quý tộc Lạc Nguyệt Quốc, nếu như ngươi thức thời thì mau chóng ngoan ngoãn quỳ xuống nói xin lỗi ta đi, nói không chừng bản thiếu gia sẽ hảo tâm thả cho ngươi một con đường sống!”

Sắc mặt hơi biến đổi, thiếu niên nắm chặt hai quả đấm, âm lãnh trừng mắt nhìn Thiên Lư.

“Ngươi muốn ta nói xin lỗi sao? Cũng không phải là không thể...” Thiên Lư chớp chớp mắt, nụ cười trên môi càng phát ra lạnh lẽo.

“Này còn không sai biệt lắm!” Khẽ hất cái cằm lên, vẻ mặt thiếu niên đắc ý.

Thế nhưng lời nói kế tiếp của Thiên Lư không khỏi làm cho sắc mặt hắn ta đại biến.

“Nếu là ngươi chết rồi thì nói không chừng ta sẽ đi tới trước mộ phần xin lỗi ngươi, nhưng lúc ngươi còn sống, vậy thì tuyệt đối không có khả năng!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lạnh lùng như băng, rất khó có thể nghĩ tới đây là biểu tình sẽ có trên một nữ hài năm sáu tuổi, mặc dù lúc này trên mặt nàng có treo lên nụ cười, nhưng lại lạnh lẽo làm người ta kinh sợ.

Cho dù là Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y thì cũng chưa từng thấy qua Thiên Lư như vậy, giống như biến thành người khác...

“Thiên Lư?”

Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, nàng cảm nhận được lửa giận đến từ trên người Thiên Lư rất rõ ràng, tại sao Thiên Lư lại sẽ tức giận đến mức như thế vì một huyền thú vốn không quen biết chứ?

Bỗng đột nhiên, Dạ Nhược Ly phát hiện ra mình quá không hiểu rõ Thiên Lư, dù sao mỗi người đều có quá khứ của mình, nàng cũng không biết cuộc sống Thiên Lư thế nào trước khi gặp mình.

“Xú nha đầu, ngươi rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Bản thiếu gia sẽ để cho người khác biết, ngươi đắc tội với người không nên đắc tội!”

Giơ bàn tay lên, vẻ mặt thiếu niên tức giận đánh về phía Thiên Lư, lúc Thiên Lư sắp có động tác, một đôi tay khô lão chột đưa ra, nắm lấy cánh tay của thiếu niên thật chặt trong bàn tay.

Thiếu niên sùng sốt một chút, chột tức giận ngẩng đầu lên, hắn ta thật muốn xem là ai lớn mật dám đến ngăn trở hắn như thế!

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là khuôn mặt thương lão, trên mặt lão giả mang theo nụ cười thản nhiên, trong giọng nói lạnh nhạt hiện lộ ra một tia uy nghiêm.

“Tiểu tử Kiên gia phải không? Ngươi có biết lão phu là ai không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Chương 14: Lão đầu quê mùa?

Dưới ánh nắng sớm, trên đường phố Hoàng Thành đã tụ tập một đám người vây xem, bọn họ đều ôm lấy đáng và xem kịch vui, nghị luận âm ỉ về biến cố phía bên này.

Thiếu niên vốn là kinh ngạc, sau khi nhìn rõ mặt mũi lão giả thì trên mặt treo lên một tia khinh thường.

“Lão gia hóa này, ngươi cho rằng ngươi là ai? Phong Vực này lớn như vậy, chẳng lẽ người nào đều đáng để bản thiếu gia biết sao?”

Nghe lời nói này, Y Ân Lạc lập tức ngậm ngẫn cả người, không sai, xác xác thật thật là lão đang ngẩn ra, sau đó chính là tràn đầy lửa giận, con mắt thanh minh từ từ bị tức giận thay thế.

Đã bao nhiêu năm, có bao nhiêu năm không người nào dám nói chuyện với lão như thế? Cho dù là những Thần Hoàng cường giả Hoàng tộc đó, có lẽ trong lòng xem thường lão gia hóa như lão này, nhưng trên miệng lại sẽ không tùy ý như vậy.

Hôm nay, một đứa con cháu Kiền gia nho nhỏ liền dám can rờ như thế, dù là Gia chủ Kiền gia gặp lão thì đều phải cung cung kính kính, run run rẩy rẩy, huống chi là một tên phế vật như hắn ta?

“Cút!”

Y Ân Lạc trong con tức giận trực tiếp giơ tay lên, một chưởng đánh hắn ta bay ra ngoài, cái mặt già nua xanh mét nói: “Đi về hỏi cha ngươi một chút, lão phu rốt cuộc là ai! Mà thôi, sau này không được lại xuất hiện trước mặt lão phu, nếu không thì lão phu gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần! Đừng thật sự cho rằng chỉ một cái Kiền gia nho nhỏ là có thể lật trời, thật là tức chết lão phu!”

“Ngươi chờ đó cho ta, Kiền gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thiếu niên phun ra một ngụm máu tươi, nhếch nhác bò dậy, hung ác trừng mắt nhìn Y Ân Lạc, bỏ lại một câu nói sau đó liền vội vã xoay người rời đi, thật giống như là phía sau có ác quỷ truy đuổi.

Nhìn phương hướng thiếu niên đi ngày càng xa, Y Ân Lạc khinh thường cười lạnh một tiếng, lúc xoay người thì trên dung nhan già nua lại giương lên nụ cười hòa ái dễ gần lần nữa.

“Nhược Ly đại sư, Vô Y công tử, để cho các ngươi chê cười rồi.”

“Đừng ngại,” Dạ Nhược Ly thản nhiên cười một tiếng, không cho là đúng lúc đầu một cái, chợt ánh mắt rơi vào trên thân Kim Văn Hồ, “Ngươi lựa chọn rồi đi, hay là đi theo ta? Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng ngươi.”

Kim Văn Hồ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đồng tử màu vàng kim hiện ra một tia kiên định.

“Ta muốn đi theo các ngươi.”

“Được.” Dạ Nhược Ly phát phát tay, trong nháy mắt thân thể to lớn của Kim Văn Hồ đột ngột biến mất.

Y Ân Lạc nhíu mày nhìn về phía chiếc nhẫn phong cách cổ xưa trên ngón tay của Dạ Nhược Ly, nếu như không có đoán sai, đây là một Không Gian Giới Chỉ có thể tồn phóng huyền thú, không nghĩ tới vận khí của nàng tốt như vậy, thế nhưng vật phẩm như thế cũng đều bị nàng đạt được.

Bất quá mặc dù loại đồ vật này hiếm hoi nhưng cũng không phải là không có, vì vậy lão cũng không quá mức ngạc nhiên.

Cẩn cẩn môi, Thiên Lưu trở lại bên cạnh Dạ Nhược Ly, trong mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp: “Nhược Ly, vừa rồi ta hơi luống cuống, chẳng qua là thấy huyền thú bị khi dễ, ta liền nghĩ đến chính mình đã từng...”

Đã từng, trước khi nàng chưa trưởng thành thì đã phải chịu đối đãi gần giống như Kim Văn Hồ, thậm chí càng thâm thiết hơn.

Bởi vì nàng không muốn trở thành kê ước thú của nhân loại, mỗi ngày đều chịu đựng hành hạ sống không bằng chết, cuối cùng thật vất vả mới tìm được cơ hội bỏ chạy, sau đó phát hiện Phong Huyền Đại lục, cho nên nó dừng lên Thương Khung Giới ở bên ngoài Phong Huyền Đại lục.

Lúc thấy Kim Văn Hồ chịu nhục thì không tự chủ liên tưởng đến tình cảnh năm đó của mình, không khỏi cảm thấy cùng cảnh ngộ, vì vậy nàng vô cùng chán ghét nhân loại nào khi dễ huyền thú, cũng may là nàng đi theo một chủ nhân tốt.

“Thiên Lưu,” xoa xoa cái đầu nhỏ của Thiên Lưu, khoe môi Dạ Nhược Ly khẽ giương lên, giọng nói lạnh nhạt theo gió thổi qua, “Tất cả đều đã qua, không phải sao?”

Thân thể nhỏ nhắn hơi run lên, Thiên Lưu ngẩng đầu lên, chiếu vào trong đồng tử chính là nụ cười của nữ tử tuyệt mỹ này.

Vào thời khắc này, trong đôi mắt to của nàng hiện ra một tầng hơi nước, bỏ nhào vào trong ngực Dạ Nhược Ly, níu lại y phục của nàng thật chặt, ra sức gật đầu, nói: “Không sai, tất cả đều đã qua, bởi vì bây giờ ta, có ngươi...”

Khẽ nhíu lông mày tinh xảo, Cung Vô Y đưa tay ra ôm lấy bả vai Dạ Nhược Ly, trên trán nhan mang theo nụ cười tuyệt thế giống như yêu nghiệt, trong mắt phượng hẹp dài toát ra vẻ cung chiều.

Thấy thế nào thì ba người này đều giống như người một nhà...

Bất quá nếu không phải nhìn trên nguyên nhân bề ngoài hiện giờ của Thiên Lưu chỉ có năm sáu tuổi, lại thân là nữ tử, cũng là người sáng lập Thương Khung Giới thì hẳn đã sớm ném nàng ra ngoài.

“Đi thôi.”

Dạ Nhược Ly nhìn nam nhân bên cạnh, lại cúi đầu nhìn về phía nữ hài trong ngực, trong lúc không để ý về mặt nhu hòa lại.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng bốn người đi xa, tiếng nghị luận trên đường phố lại càng sôi nổi hơn, bọn họ đều đang suy đoán thân phận của bốn người này, vì sao ngay cả Kiên gia cũng không để vào mắt?

Phải biết Kiên gia này chính là có một vị Thần Vương cường giả, hơn nữa vị mà lão nhân kia mới vừa đánh vẫn là thân tôn tử của Thần Vương kia, bọn họ sẽ không sợ Thần Vương cường giả tìm tới cửa sao?

“Phụ thân, phụ thân người phải làm chủ cho hài nhi!”

Đại viện Kiên gia, Kiên Lạc Minh cất bước đi về phía cửa viện, bỗng nhiên vừa lúc đụng chạm chính diện với thiếu niên, khi trông thấy bộ dáng nhếch nhác của thiếu niên, vẻ mặt của ông ta lập tức lạnh lẽo: “Đây là đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, thiếu niên kể ra chuyện đã phát sinh từ đầu đến cuối cho Kiên Lạc Minh nghe, ngược lại không có thêm mắm dặm muối.

Dù sao Kiên Lạc Minh cũng là Gia chủ một nhà, hơi trầm mặc một chút, liền trầm giọng nói: “Lão giả kia hỏi ngươi có biết lão không hả? Chẳng lẽ lão là nhân vật nổi danh trong Hoàng Thành?”

“Phụ thân, lão chỉ là phô trương thanh thế thôi, ta thấy bọn họ xuất hiện tại cửa thành, hẳn là đồ què mùa từ những lãnh địa khác tới đây, thế nhưng thực lực của lão nhân kia rất mạnh, có lẽ là ở Thần Tướng đỉnh phong.”

“Cửa thành?” Kiên Lạc Minh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn là không dám xem thường: “Nhi tử, tính khí này của con cũng là lúc nên sửa đổi một chút, ở trong Hoàng Thành, Kiên gia ta cũng không phải là trời, ở đây có rất nhiều nhân vật chúng ta trên chọc không nổi.”

“Con biết rồi, phụ thân người là đang nói Y gia và Triệu gia sao? Gần đây ta bị đỡ được Triệu Lâm Triệu gia, thường xuyên ra vào Triệu gia, chưa từng thấy qua cái người này, về phần Y gia thì lại càng không thể nào, Y gia không có tộc nhân khoảng năm sáu tuổi, hơn nữa Thái Thượng Trưởng Lão Y gia đã không hỏi thế sự nhiều năm, hiển nhiên lão nhân kia không thể nào là các Trưởng lão Y gia, mà giống như cũng không phải là những Trưởng lão còn lại của Y gia.”

Thiếu niên không cho là đúng cười cười, hẳn ta cũng không cho rằng lão nhân què mùa đó sẽ là người Y gia.

“Ừ, con phân tích rất có lý, thế nhưng trong Hoàng Thành không chỉ có Y gia và Triệu gia là chúng ta không chọc nổi, đừng quên trong Hoàng Thành vô số quyền quý, đợi sau khi cha tra rõ thân phận của những người đó thì ra tay cũng không muộn.”

Mặc dù thiếu niên tự xưng Kiên gia là Đại Quý tộc, thật ra thì cũng chỉ thuộc tầm trung, chỉ có con vật khổng lồ Y gia Triệu gia này thì mới có thể xứng đáng xưng là Đại Quyền quý.

Kiên Lạc Minh vẫn phải có những điểm tự mình biết rõ này, sau khi chưa tra rõ thân phận của những người đó thì cho dù là nhi tử mình thương yêu nhất bị ủy khuất, ông ta cũng sẽ không tùy tiện động thủ.

Hơi bữu môi, thiếu niên cười lạnh một tiếng, hẳn ta cũng không cảm thấy thân phận của lão nhân què mùa này cao hơn hẳn ta.

Lúc này, ngoài cửa Y gia, Y Ân Lạc dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía ba người, khẽ mỉm cười: “Dạ Nhược Ly đại sư, Vô Y công tử, chúng ta đã đến, ta đây liền đi thông báo tộc nhân ra nghênh đón.”

“Không cần,” Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, vuốt vuốt cằm, nói, “Chúng ta vẫn là cùng nhau đi vào thôi.”

“Được,” Bỗng nhiên Y Ân Lạc dường như sức nhớ ra gì đó, trên khuôn mặt già nua lộ ra một chút lúng túng, “Cái đó, Nhược Ly đại sư, nếu như sau đó có vài người nói chuyện không dễ nghe, kính xin đại sư lượng thứ nhiều một chút.”

Với niên kỉ của Dạ Nhược Ly, nếu lão nói ra nàng có thể cứu trị bệnh của Thanh Ca thì phản ứng của tộc nhân đều nằm trong dự liệu của lão, đây cũng chính là nguyên nhân lão cảm thấy lúng túng.

Rõ ràng là lão mời nữ tử này tới đây cứu người, nhưng vẫn phải để nàng chịu đựng những lời nghị luận kia, nghĩ tới đây, cái mặt già của Y Ân Lạc đỏ lên, xin lỗi nhìn Dạ Nhược Ly.

“Đừng ngại, chúng ta đi vào thôi!”

Tự nhiên tâm tính của Dạ Nhược Ly sẽ không ổn định bởi vì mấy câu nói, ngay lập tức lại tiến vào cùng Cung Vô Y.

Bởi vì Y Ân Lạc trở về, đám cao tăng Y gia đều đã cảm nhận được khí tức của lão, lập tức bên trong đại môn, một đám cao tăng dẫn rất nhiều tộc nhân vội vàng vàng đi ra nghênh đón.

“Thái Thượng Trưởng Lão, cuối cùng ngài cũng đã trở về.”

Đổi mặt với sự niềm nở của tộc nhân, Y Ân Lạc chỉ là nhân nhạ gặt đầu, trên khuôn mặt già nua treo lên nụ cười nhợt nhạt: “Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, Y gia, tất cả tốt không?”

Nghe vậy, một vị nam tử trung niên mặc hoa phục cất bước đi ra trong đám người, chấp tay ôm quyền: “Phụ thân đại nhân, trừ bệnh tình trong thân thể của Thanh Ca càng ngày càng kém ra, còn lại đều rất tốt, nhưng không biết mấy vị này là...”

Quét mắt nhìn ba người sau lưng Y Ân Lạc, trong mắt nam tử trung niên lộ ra một chút nghi hoặc.

“Ta giới thiệu cho các ngươi một chút, hần là Gia chủ Y gia, Y Phi Phàm,” Y Ân Lạc nở nụ cười hòa ái dễ gần, chợt chỉ vào Dạ Nhược Ly, nói, “Mà vị này là Luyện Đan Sư ta mời tới, Nhược Ly đại sư, nằng đến đây là vì bệnh tình của Thanh Ca.”

“Cái gì?”

Y Ân Lạc vừa dứt lời, trong đám người lập tức nổ tung.

“Thái Thượng Trưởng Lão, Thanh Ca trọng yếu bao nhiêu với Y gia chúng ta, chắc hẳn Thái Thượng Trưởng Lão ngài là rõ ràng nhất, sao có thể giao tính mạng bản thân hần cho một nữ tử tuổi còn trẻ? Nàng trẻ tuổi như vậy, lại bản lãnh gì cứu trị Thanh Ca?”

Nói lời này là vị lão giả lớn tuổi, cậ vào chính mình đi theo Thái Thượng Trưởng Lão nhiều năm, thâm niên còn già hơn Y Phi Phàm.

“Không sai, chúng ta tàn thành lời của Đại Trưởng lão, Đệ nhất Luyện Đan Sư Lạc Nguyệt Quốc chúng ta đều không thể cứu trị Thanh Ca thiếu gia, chỉ bằng nữ nhân này, có thể sao?”

“Đúng vậy, nằng cũng chỉ hơn hai mươi tuổi? Một nữ tử hơn hai mươi tuổi thì có thể có bao nhiêu thành tựu?”

“Gia chủ, ngài khuyên Thái Thượng Trưởng Lão đi, không cần nghi cũng biết nằng chắc chắn là không có bản lãnh này.”

Y Phi Phàm khẽ nhú mày, đang muốn mở miệng, lại bị Y Ân Lạc dùng tay ra hiệu cắt đứt lời nói vừa đến miệng.

“Im miệng! Nhược Ly đại sư là Luyện Đan Đại Sư ta mời về, chẳng lẽ các ngươi không tin lão phu?” Sắc mặt Y Ân Lạc hiện ra một tia không kiên nhẫn, nụ cười nhạt trên khuôn mặt già nua đã sớm biến mất, ánh mắt nghiêm túc quét qua mọi người trước mặt.

Quét qua đến đâu liền yên lặng như tờ, cho dù là ai cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa.

“Về sau ta không muốn nghe người nào nghị luận ở sau lưng nằng nữa, nếu không thì gia quy Y gia ta các ngươi cũng rất rõ ràng đấy!”

Giọng nói của lão vẫn lạnh nhạt y hệt giống như dĩ vãng nhưng lại ẩn hàm một tia rét lạnh, khiến mọi người đồng loạt khẽ run rẩy. Bất quá mặc dù bọn họ bị sự áp bách của Y Ân Lạc không dám nghị luận nữa, nhưng khinh thường đã sớm biểu lộ ở trên mặt.

Chậm rãi xoay người, Y Ân Lạc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, sau khi phát hiện ra trên mặt nằng không có chút nào không vui thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười híp mắt nói: “Nhược Ly đại sư, đi thôi, ta đây liền dẫn ngươi đi gặp Thanh Ca.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Chương 15: Sơ ngộ Y Thanh Ca

Nắng sớm vậy khắp nơi, đưa vào ở trong tòa biệt viện thanh u này.

Làm người ta hơi bị kinh ngạc chính là tòa biệt viện này rất vắng vẻ, cho dù là ngay cả hạ nhân quét dọn cũng không có, an tĩnh đến mức tiếng gió nhẹ lướt qua cũng nghe được rất rõ ràng.

Theo mấy người bước vào, tiếng bước chân lại có vẻ đột ngột như thế, phá vỡ phân an bình cùng thanh tĩnh này.

Y Ân Lạc mang theo mấy người Dạ Nhược Ly đi nhanh đến trước một gian phòng, áp chế kích động trên mặt, hắng giọng một cái, giọng nói thương lão chậm rãi vang lên dưới nắng sớm.

“Thanh Ca, gia gia tiến vào.”

Dứt lời, cũng không chờ người bên trong hồi đáp liền trực tiếp tự đẩy cửa đi vào, tất cả đều là tùy ý như thế.

Cửa phòng bị đẩy ra từ từ, ánh nắng trời chiếu vào khiến cho gian phòng vốn là tối đen lập tức sáng lên.

Có lẽ tất cả mọi người sẽ cho rằng chỗ ở của tộc nhân được Y gia bí mật bảo vệ hẳn là một đại viện xa hoa, thế nhưng căn phòng này lại mộc mạc làm cho người ta kinh ngạc, trừ những đồ dùng đơn giản ra thì không còn cái gì khác.

Trên chiếc giường lớn mang phong cách cổ xưa, nam tử nằm nghiêng người, tựa như phát hiện có người tới liền chống thân thể ngồi dậy, có lẽ là do vấn đề thân thể nên chỉ một động tác nhỏ nhẹ như vậy lại làm hắn khẽ thở hổn hển.

Đây là một nam nhân cực kỳ tuấn mỹ, hai bên tóc mai thả xuống che khuất một bên gò má, lúc này xiêm y của hắn hơi mở, xương quai xanh tinh xảo cùng làn da trắng nõn không tí vết, không hề nghi ngờ phơi bày ra trước mắt mọi người.

Khiến cho người ta cảm thấy kinh diễm vẫn còn là cặp tròng mắt màu xanh biếc kia, nếu không phải Dạ Nhược Ly thường đối mặt với loại yêu nghiệt như Cung Vô Y, có lẽ cũng sẽ thất thần trong chốc lát vì màu con ngươi mỹ lệ kia.

Chỉ là trên tuấn nhan tái nhợt của nam tử mang theo suy yếu rất rõ ràng, giữa lông mày có chứa một chút mệt mỏi uể oải, quay đầu nhìn về phía người tới, hơi cười cười: “Gia gia, người đã trở về rồi sao?”

Giọng nói của hắn cũng là cực kỳ suy yếu, đáng vẻ tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở.

“Thanh Ca, lần này gia gia mang tới một vị Luyện Đan Sư cho cháu, ta nghĩ nàng nhất định có biện pháp cứu cháu,“ nhìn thấy bộ dáng thể này của Y Thanh Ca, tâm Y Ân Lạc chợt co rút, đau lòng thở dài một hơi.

Trên mặt Y Thanh Ca vẫn treo mỉm cười thản nhiên như cũ, lễ phép gật đầu một cái với mấy người Dạ Nhược Ly, đôi môi mỏng tái nhợt suy yếu tràn ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Bất kể như thế nào, nếu là khách nhân gia gia mời về, dù cho không có cách nào cứu trị thân thể của hắn, cũng nên lấy lễ đối đãi.

Nói cho cùng, hắn hiểu được thể chất đặc thù của chính mình, không người nào có thể cứu được hắn, mà hắn cũng ôm lấy quyết tâm phải chết, nhưng một phen khổ tâm của gia gia lại phải cô phụ... .

“Nếu như ngươi không lạc quan lên một chút thì chỉ sợ bệnh tình của ngươi lại càng thêm khó kiểm soát.”

Giọng nói lạnh nhạt không cho cự tuyệt khiến cho thân thể Y Thanh Ca hơi ngẩn ra, ngược mắt lên, đập vào mi mắt chính là một dung nhan tuyệt mỹ, cùng với hai tròng mắt đen dường như có thể nhìn rõ tất cả.

Nàng có thể phát hiện ra ý nghĩ trong nội tâm của mình sao? Ngược lại nữ tử này thật sự là thú vị... .

“Hơn nữa,“ nhìn bốn phía, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt quăng về phía Y Ân Lạc, “Ngươi cho rằng dưới cái tình huống ngăn cách với nhân thể này là có thể có tác dụng với bệnh tình của hắn sao? Để hắn cắt đứt trao đổi với ngoại nhân, chỉ biết sẽ làm bệnh tình của hắn nặng hơn thôi, bởi vì với thể chất này của hắn thì sẽ tùy tâm mà chịu ảnh hưởng, càng bị quan thì chết càng nhanh.”

Cả người Y Ân Lạc run lên, ngay cả bị Dạ Nhược Ly dạy dỗ, nhưng không có bất kỳ bất mãn nào, ngược lại bị hù dọa xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

Thảo nào thân thể của Thanh Ca càng ngày càng kém, hiện tại xem ra sống quá ba năm đều có vấn đề, thì ra là bọn họ sai lầm rồi, vốn còn tưởng rằng ngăn cách hắn ra, cũng khiến những thể lực còn lại không biết đến sự tồn tại của hắn thì chính là bảo vệ hắn, khiến hắn thoát khỏi bị nghị luận.

Nhưng bọn họ lại quên, dù cho là huyền thú cũng đều cần tự do, huống chi là một nhân loại?

Mất đi tự do, cả ngày đều ở trong gian phòng nhỏ nhỏ này, bệnh tình của hắn có thể tốt mới là lạ.

“Cái đó, Nhược Ly đại sư, có phải chúng ta nên bắt đầu trị liệu không?” Lau lau mồ hôi lạnh một phen, Y Ân Lạc thận trọng mở miệng.

Nếu để cho những người tại Lạc Nguyệt Quốc nhìn thấy bộ dáng này của người đường đường là Thái Thượng Trưởng Lão Y gia, có lẽ sẽ bị chấn kinh đến mức con ngươi rơi đầy đất, đây là Thần Hoàng cường giả cao cao tại thượng sao? Sẽ không bị người khác tráo đổi chứ?

“Bây giờ còn chưa được,“ Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, nói, “Quá trình chuẩn bị không đủ, ta muốn luyện chế dựa theo thể chế của hắn, trước tiên ngươi tìm giúp ta những dược liệu sau đây đi.”

Sau đó, Dạ Nhược Ly báo ra một đồng lớn tên dược liệu, những dược liệu này đều vô cùng trân quý, dù cho Y gia là thể lực siêu cường tại Lạc Nguyệt Quốc, muốn có được những dược liệu này thì vẫn cần một đoạn thời gian.

“Chính là những dược liệu này, bất quá trước đó ta vẫn cần điều lý thân thể cho hắn, nếu không thì hắn khó có thể thừa nhận dược lực.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly vươn bàn tay ra, một bình ngọc liền lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Nhẹ nhàng mở nắp bình ra, Dạ Nhược Ly đổ ra một viên đan dược trong suốt, đi tới bên cạnh Y Thanh Ca, đưa đan dược tới trước mặt hắn: “Ngươi dùng viên đan dược này đi.”

Y Thanh Ca khẽ mỉm cười, chẳng hề do dự, nhận lấy đan dược liền nuốt vào trong miệng.

Dù thế nào đi nữa hần cũng sắp thành một người chết, vì sao không tin nàng lần này? Hơn nữa, xuất phát từ một loại trực giác, nữ tử này cũng sẽ không làm hại hần...

“Àm!”

Trong khoảnh khắc đan dược vừa vào bụng, cả người Y Thanh Ca run lên, một luồng đau đớn trước nay chưa từng có lan khắp toàn thân, tựa hồ như linh hồn đều sắp bị chia năm xẻ bảy, há là người thường có thể chịu đựng được loại đau đớn này chứ? Thậm chí còn kịch liệt hơn đau đớn phải chịu đựng vào đêm trăng tròn.

Vậy mà, Y Thanh Ca cắn đôi môi mỏng tái nhợt thật chặt, không dám rên lên một tiếng nào, thế nhưng đau đớn kịch liệt vẫn khiến vẻ mặt hần vận vẹo, thân thể ốm yếu không ngừng run rẩy.

“Thanh Ca!” Y Ân Lạc đau lòng hô to một tiếng, lập tức nhào tới.

Y Thanh Ca hiện giờ không còn là bộ dáng của mỹ nam bị bệnh kia nữa, toàn thân nổi gân xanh, nhìn thấy tia máu ẩn hiện, cực kỳ khiếp người, khiến cho người nhìn thấy cũng không nhịn được lo lắng có phải trong chốc lát thân thể của hần có thể bạo liệt hay không.

Dù rằng Y Ân Lạc tin tưởng thực lực của Dạ Nhược Ly, lúc này cũng không thể không hoài nghi, có thể Y Thanh Ca sẽ vì vậy mà ngã xuống không?

Đáng tiếc, hiện tại mặc kệ lão làm cái gì thì cũng làm việc mất công...

Rốt cuộc khi lão khẩn trương nhìn chăm chú, thân thể Y Thanh Ca từ từ khôi phục lại nguyên trạng, mặc dù trên người vẫn chứa suy yếu rất rõ ràng, thế nhưng Y Ân Lạc lại cảm nhận được, vô luận là cường độ thân thể hay là cường độ linh hồn của hần thì cũng từ từ kéo lên.

Hơn nữa, sinh mệnh lực cũng có gia tăng.

Này... Điều này sao có thể?

Y Ân Lạc tròn to hai mắt, một bộ dáng như thấy quỷ.

Lão căn bản là chưa bao giờ nghe thấy qua loại đan dược tăng lên cường độ thân thể cùng cường độ linh hồn này.

Nếu như nói ngay từ đầu Y Ân Lạc chỉ là ôm lấy ý tưởng thử nhìn một chút, hiện giờ lại cảm thấy, nếu nói trên đời có thể có một người cứu được Y Thanh Ca thì không phải là nữ tử này thì không có ai.

Lúc này, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly bất giác tràn đầy nụ cười như hồ ly.

Đây chính là một bảo bối đó, bất kể như thế nào thì cũng không thể để nàng gặp nguy hiểm, không chỉ là bởi vì nàng có năng lực cứu trị Y Thanh Ca, còn là do tiềm lực phát triển của nàng quá lớn.

Nói không chừng sau này nàng có thể đột phá tầng kia, trở thành Siêu Thần Phẩm Luyện Đan Sư.

Đây chính là Siêu Thần Phẩm đó, tuyệt đối sẽ là nhân vật bậc nhất ở toàn bộ Phong Vực, nếu là có thể giao hảo với đại sư thế này, từ nay về sau Y gia sẽ nước lên thì thuyền lên...

Có lẽ là nghĩ đến tình cảnh Dạ Nhược Ly trở thành Siêu Thần Phẩm, nụ cười của Y Ân Lạc càng sâu hơn khiến cho Dạ Nhược Ly không khỏi lui về sau hai bước, về mặt cảnh giác nhìn Y Ân Lạc.

Lão gia hỏa này sẽ không sẽ đang tính toán nàng cái gì đó chứ?

“Ha ha, Nhược Ly đại sư, ta nghĩ chắc hần ngươi và phu quân của ngươi đã mệt rồi phải không? Ta đây liền an bài người dẫn các ngươi đi xuống nghỉ ngơi.” Xoa xoa bàn tay, Y Ân Lạc cười cực kỳ bí ối, không chút nào che giấu quang mang gian trá trong mắt mình.

“Được rồi!”

Nhún vai một cái, Dạ Nhược Ly không cho là đúng gật đầu một cái.

Bất kể như thế nào, lão gia hỏa này muốn tính toán nàng thì còn phải xem có cái bản lĩnh này hay không, Dạ Nhược Ly nàng cũng không phải là bất luận kẻ nào cũng có khả năng tính toán.

Nhìn chăm chú vào phương hướng Dạ Nhược Ly rời đi, trong mắt Y Thanh Ca dần hiện ra một tia hi vọng.

Hần vốn là đã không ôm hi vọng gì nữa, nhưng cố tình lại gặp nàng, có lẽ là nàng có thể trị khỏi bệnh của hần, không phải sao? Không người nào không sợ chết, mặc dù hần đã làm xong chuẩn bị chờ chết, nhưng có thể còn sống luôn là tốt nhất.

“Tiểu Dạ Nhi,“ Dưới nắng sớm, Cung Vô Y mỉm cười một tiếng, duỗi tay ra kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, mắt phượng hẹp dài nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, “Nàng luôn là chói mắt như vậy, có lúc thật sự muốn giấu nàng đi, chỉ để cho một mình ta thưởng thức, thế nhưng ta cũng hiểu được, nàng nhất định là ngôi sao chói mắt nhất trên bầu trời kia, ta không thể hạn chế bước chân của nàng.”

Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, có lẽ là nhận ra tâm tư của Cung Vô Y, bật cười nói: “Ngôi sao chói mắt nhất, cũng nên có ánh trắng sáng chói nhất để xứng đôi, chẳng nói xem có đúng không?”

Nghe vậy, trong lòng Cung Vô Y tràn ra một tia cảm động, cánh tay không khỏi siết thật chặt, tựa như muốn khảm nàng vào trong máu thịt.

“Nữ nhân, chuyện may mắn nhất đời này của ta chính là biết nàng, cũng cưới nàng làm thê tử, có nàng làm bạn, cả đời cũng đủ rồi, huống chi...” Ngừng lại một chút, khẽ môi Cung Vô Y mỉm cười, tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, nhẹ giọng nói nhỏ, “Có vị phu ở bên cạnh nàng, làm sao nàng có thể liếc mắt nhìn những nam tử khác một cái? Một chút tự tin này, vị phu vẫn phải có.”

Khóe miệng Dạ Nhược Ly giật giật, nhưng cũng không phản bác lại lời nói của Cung Vô Y.

Chỉ vì lời Cung Vô Y nói là sự thật, nàng không phải là người đa tình, thừa nhận một người chính là cả đời... Hơn nữa, vị bên cạnh này chính là bình đảm chưa mười phần, nếu nàng thật sự liếc mắt nhìn nam nhân khác một cái, chỉ sợ hấn liền trực tiếp phá hủy người ta.

Thiên Lư chớp chớp mắt nhìn hai người, trong mắt to hàm chứa đầy tiểu ý.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, ba người cũng không vội vã đi tới chỗ ở Y Ân Lạc an bài, mà là bắt đầu đi dạo trong đại viện Y gia.

Bỗng nhiên đường trước mặt bị chặn lại, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt dò hỏi: “Người ngăn cản đường của chúng ta, có chuyện gì sao?”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y cũng lộ ra một tia không kiên nhẫn, nhưng mà hấn lại không nói gì, chỉ là đứng lẳng lặng bên cạnh Dạ Nhược Ly, về phần người trước mặt, ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa từng nhìn.

Đứng ở trước mặt hai người là một thiếu nữ còn nhỏ tuổi, khuôn mặt giống Y Thanh Ca đến mấy phần, tuy nhiên không có loại kinh diễm làm cho người ta kinh ngạc kia, diện mạo chỉ có thể coi là tầm trung.

“Là gia gia để ta dẫn hai vị khách nhân đi dạo Hoàng Thành một chút,” thiếu nữ khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt không dao động nhìn chăm chú vào hai người trước mặt, “Tên của ta là Y Phi Phi, gia gia nói, Hoàng Thành sẽ có người không có mắt đụng phải hai vị khách quý.”

“Được, vậy thì làm phiền.” Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu một cái, trên mặt từ từ thu hồi vẻ không kiên nhẫn.

Y Ân Lạc vẫn là nghĩ rất chu đáo, vô luận là nàng hay là Cung Vô Y thì đều không thích những thứ phiền toái kia tìm tới cửa.

Nghe được lời nói của Dạ Nhược Ly, trong nội tâm Y Phi Phi vui vẻ, đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, dọc theo đường đi giống như con chim sẻ ríu ra ríu rít nói chuyện không ngừng, vô cùng không tương xứng với bề ngoài dịu dàng ít nói này của nàng.

“Nhược Ly tỷ tỷ, muội nghe gia gia nói tỷ có biện pháp chữa khỏi ca ca sao? Vậy thì thật tốt quá, mấy năm nay ca ca thật cực khổ, đúng rồi, Nhược Ly tỷ tỷ, tỷ thực sự chỉ có hơn hai mươi tuổi sao? Vì sao hơn hai mươi tuổi lại lợi hại như vậy? Ngay cả gia gia cũng gia tăng sự sùng bái đối với tỷ đó, bên cạnh tỷ là phu quân của tỷ sao? Nhìn hai người rất xứng đôi.”

Bất đắc dĩ vỗ trán, Dạ Nhược Ly cười khổ một tiếng, nàng có chút hối hận để người ta dẫn đường rồi...

Bởi vì tựa hồ người thiếu nữ đều phiền toái hơn bất luận kẻ nào.

“Câm miệng!”

Lúc Y Phi Phi còn đang muốn ríu ra ríu rít bên tai Dạ Nhược Ly thì một giọng nói mang theo âm lãnh thực cốt thổi vào bên tai khiến cho thân thể mềm mại của nàng run lên, vội vàng ngậm miệng, khiếp sợ nhìn Cung Vô Y.

Người nam nhân này thật là hung dữ, không biết Nhược Ly tỷ tỷ làm sao chịu được nam nhân hung dữ tàn nhẫn như vậy.

“Ồ, ta tưởng là ai chứ, thì ra là tiểu tiện nhân Y gia, thế nào, dẫn một đám người ra ngoài đi dạo lung tung, là muốn quyến rũ ai đây? Bất quá chỉ bằng dung mạo này của ngươi, sợ rằng còn không có bao nhiêu người sẽ bị ngươi quyến rũ trong tay đâu, ha ha!”

Tiếng nói bén nhọn khắc nghiệt từ phía trước truyền đến, Y Phi Phi nắm đôi bàn tay trắng như phấn thật chặt, trên khuôn mặt hiện ra một chút tức giận.

Không cần nhìn nàng liền biết người đến là ai, trừ Triệu Lâm Triệu gia ra thì lại có ai sẽ nói chuyện với nàng như thế chứ? Nàng vốn là có chút xung đột với Triệu Lâm, nhưng lại ngại vì hôn ước giữa Triệu Lan và Y Lạc Thanh nên cũng không có làm rõ quá mức.

Nhưng kể từ đoạn thời gian trước Triệu Lan nửa chết nửa sống được mang trở về, hơn nữa tin tức Y gia giải trừ hôn ước truyền đến thì lập tức khiến mọi người Triệu gia nổi giận, cho là Y gia làm hại bọn họ mất hết thể diện, trở thành trò cười cho Lạc Nguyệt Quốc.

Vì vậy, đệ tử Triệu gia và Y gia gặp nhau thì đương nhiên sẽ tranh phong một phen.

Nếu như là ngày thường thì cũng liền thôi, hôm nay gia gia để nàng chiêu cố khách quý thật tốt, có thể nào để cho Nhược Ly tỷ tỷ bị bọn khốn kiếp kia khi dễ chứ? Hơn nữa, gia gia nói, chỉ có Nhược Ly tỷ tỷ mới có thể cứu ca ca.

Trầm tư trong chốc lát, Y Phi Phi động thân tiến lên, không đợi nàng mở miệng thì một giọng nói tràn đầy cừu hận chợt vang lên.

“Là những tên khốn kiếp các ngươi? Hừ, không biết các ngươi gặp phải vận cứt chó gì mà có thể bỏ đờ được đích hệ Y gia, nhưng các ngươi cho là như vậy thì có thể thoát khỏi lòng bàn tay Kiền gia ta sao? Ha ha, thật là đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu, ta sẽ để cho các ngươi biết kết cục đắc tội Kiền Khôn Lâm ta! Dù là Y gia cũng không che chở được cho ngươi.”

Có một vị thiếu niên đứng sau lưng Triệu Lâm, thiếu niên này chính là cái người bị Y Ân Lạc dạy dỗ ở cửa thành.

Hắn ta khẽ hất cái cằm lên, ngạo mạn nhìn chăm chú vào người trước mặt, phảng phất như là mấy người Dạ Nhược Ly là con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể.

Dù rằng Y gia không phải là hắn ta có thể trêu chọc, nhưng bởi vì do có Triệu Lâm, hắn ta liền không sợ hãi, chỉ cần mấy người này không có quan hệ với đám cao tăng Y gia thì làm sao những người đó sẽ ra mặt cho mấy người này chứ?

Tựa như có lẽ đã nhìn thấy tình cảnh đầu Thiên Lưu rơi xuống đất, khóe miệng Kiền Khôn Lâm giương lên nụ cười thâm độc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Chương 16: Vấn đề này rất đơn giản

“Triệu Lâm, quần cầu của ngươi đi, hắn ta thật là quá đáng!” Y Phi Phi nắm hai tay thật chặt, mặt mũi xanh mét, cảm hận trừng mắt nhìn thiếu niên phía sau Triệu Lâm, chuyển tầm mắt sang trên người của nàng ta.

“Ngươi...” Sắc mặt Kiền Khôn Lâm đại biến, vừa định muốn nói ra lời nhục mạ thì một cánh tay ngọc đưa ra ngăn lại lời của hắn ta.

Nuốt lời vào trong miệng, Kiền Khôn Lâm lui về phía sau hai bước, trong hai tròng mắt to kia có cảm hận rõ ràng.

Có lẽ bởi vì do có Triệu Lâm chống lưng, hắn ta thật sự không giống với những người đã từng gặp người Y gia thì e sợ tránh không kịp.

“Mặc kệ có phải là cầu của ta hay không, vậy cũng không tới phiên loại phế vật như ngươi tới xen vào việc của người khác.” Khóe môi câu lên, Triệu Lâm hất cái cằm lên, trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh.

Chợt ánh mắt của nàng ta nhìn về phía đám người Dạ Nhược Ly, lúc quét đến Cung Vô Y, trong mắt xẹt qua kinh diễm rất rõ ràng, nàng ta sống đến chừng này cũng chưa từng nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ tuyệt thế như thế.

Đáng tiếc, mình chưa bao giờ gặp qua nam nhân này ở trong Hoàng Thành, cũng tất nhiên không phải là những người siêu nhiên trong các thế lực, dù sao những người đứng đầu thế lực tại Phong Vực kia, làm sao sẽ đi chung đường với phế vật Y gia chứ?

Cho nên thân phận của nam nhân này không xứng với mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể trở thành là đồ chơi của Triệu Lâm nàng ta...

Liếm liếm đôi môi đỏ mọng, Triệu Lâm yêu mị khẽ cười, đáng vẻ tươi cười vô cùng mị hoặc, khiến cho tất cả người bên cạnh nàng ta đều chảy máu mũi dữ dội, si ngốc nhìn chăm chú vào nàng ta.

Vậy mà từ đầu tới cuối, Cung Vô Y cũng chưa từng liếc nhìn nàng ta một cái nào, trong mắt hắn chỉ có một người, cũng không chứa được những người khác nữa.

Híp híp mắt, trong mắt Triệu Lâm xẹt qua lửa giận, người nam nhân này không nhìn nàng ta, sao nàng ta có thể thi triển mị thuật được? Dù sao điều kiện cần thiết của mị thuật chính là đối phương cần nhìn thẳng vào nàng ta.

“Triệu Lâm, ngươi đang làm gì vậy?”

Sắc mặt Y Phi Phi chợt xanh mét, làm sao nàng không biết Triệu Lâm đang sử dụng mị thuật chứ? Việc này cũng không phải là bí mật gì ở Hoàng Thành, bất quá loại huyền kỹ này chỉ hữu dụng đối với nam tử.

Nghĩ đến nhiệm vụ gia gia giao cho nàng, trong mắt Y Phi Phi xẹt qua tức giận rất rõ ràng.

“Hắn không phải là người người có thể quyến rũ, ta khuyên ngươi vẫn là nên thu hồi lại đáng vẻ kia đi.”

Triệu Lâm hơi sững sờ, có lẽ không ngờ tới phế vật Y gia này còn có cái khí phách này, xem ra quan hệ giữa nàng và nam nhân này không tầm thường, nếu không với tính tình thế kia của Y Phi Phi, làm sao sẽ nói lời này với mình chứ?

“Y Phi Phi, chẳng lẽ ngươi cũng nhìn trúng nam tử này rồi hả?” Khóe môi hơi cong lên, Triệu Lâm cười như không cười nhìn Y Phi Phi, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh thấu xương, giữa lông mày ẩn hàm một tia khinh thường.

Nam nhân mà Triệu Lâm nàng ta nhìn trúng, cũng không có mấy người có thể ngăn cản được mị thuật của nàng ta, sau đó người nam nhân này liền chính là vật sở hữu của nàng ta, bất luận kẻ nào cũng không thể dụ dỗ được.

Về phần phế vật Y gia thì lại càng thêm không thể nào!

“Ngươi câm miệng!” Y Phi Phi tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy, dè dặt cẩn thận liếc nhìn Dạ Nhược Ly, sau khi thấy nàng không có tức giận, đáy lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng bảo hộ bọn họ như thế, không chỉ là vì lời dặn dò của Y Ân Lạc, hơn nữa là bởi vì chỉ có nữ tử này mới có thể cứu trị ca ca của nàng, đương nhiên không hi vọng nàng có hiểu lầm gì đó.

Hơn nữa tuy thời gian chung đụng ngắn ngủi nhưng nàng lại có thể cảm nhận được, trong mắt hai người này đều chỉ có đối phương, cho dù là Triệu Lâm có mị thuật, muốn quyến rũ nam nhân này thì cũng không có hy vọng quá lớn.

“Thế nào, bị ta đoán trúng rồi hả?”

Nụ cười trên mặt Triệu Lâm dần dần lạnh lẽo, đương nhiên nàng ta không biết, Y Phi Phi tức giận như thế không phải là vì Cung Vô Y mà là vì Dạ Nhược Ly, cho nên nàng ta còn tưởng rằng mình đoán được tâm sự của Y Phi Phi.

Nhìn thấy lãnh ý trên mặt Triệu Lâm, một tộc nhân Triệu gia bên cạnh nàng ta lập tức đứng dậy, chỉ vào lỗ mũi Y Phi Phi lên tiếng mắng to: “Hừ, thật không biết làm sao cha nương ngươi sẽ sinh ra loại thể chất phế vật tam hệ như ngươi, mười tám tuổi mới tới Huyền tôn cao cấp, ngươi nói ngươi không phải là phế vật thì là cái gì? Thật là một đồ không có giáo dục, không biết cha nương ngươi là dạy ngươi thế nào, cũng đúng thôi, ngay cả chuyện giải trừ hôn ước Y gia các ngươi cũng làm được, sinh ra bất quá cũng chỉ là một phế vật tạp chủng, tự cho rằng rất tài giỏi, ta cho ngươi biết, ở trong mắt người Triệu gia chúng ta, thể hệ sau Y gia các ngươi, ngay cả con cháu cũng không bằng!”

Nắm quả đấm thật chặt, Y Phi Phi cảm nhận được lửa giận đang bùng cháy, chậm rãi ngẩng đầu lên, nói từng chữ: “Ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi có gan lặp lại lần nữa coi!”

Bởi vì không có thị vệ đi theo phía sau Y Phi Phi, thực lực bản thân lại chỉ ở Huyền Tôn cao cấp, hiển nhiên thanh niên này không sợ hãi, hơn nữa thiên phú Y Phi Phi không mạnh, nếu không phải thân là hậu đại trực hệ, vừa là thân nữ nhi của Gia chủ Y gia thì sợ rằng căn bản không được chào đón.

Mà bọn họ chỉ cần không phế nàng đi, chỉ đánh một trận thôi thì Y gia cũng sẽ không làm quá ra mặt cho nàng, cho dù là Gia chủ Y gia muốn hưng sư vấn tội thì những lão gia hỏa đó cũng sẽ không cho phép.

“Ta nói lại lần nữa thì có thể thế nào? Ta nói Y Phi Phi ngươi là phế vật tạp chủng, Y gia ngươi đều không phải là người, ngươi có thể làm gì được ta? Ha ha ha...”

Thanh niên ngửa đầu cười to, bày ra một dáng vẻ không coi ai ra gì, tựa hồ như chưa bao giờ để Y Phi Phi ở trong mắt.

“Ngày thường các ngươi vũ nhục ta thì cũng thôi, nhưng các ngươi tuyệt đối không thể vũ nhục phụ mẫu của ta!” Y Phi Phi gắt gao cắn môi, cặp mắt hàm chứa một tầng hơi nước, bàn tay giơ lên thật cao, một thanh kiếm liền xuất hiện trong tay của nàng.

Trong mắt thanh niên tràn đầy khinh thường, cho dù là Y Phi Phi liều mạng cũng không thể đã thương hấn ta một chút nào. Mà hấn ta lại chỉ cần một chưởng, không, một đầu ngón tay thôi là có thể đánh bay nàng.

Tựa hồ như những người còn lại cũng đã đoán trước được kết cục của Y Phi Phi, khóe môi câu lên nụ cười không có ý tốt.

Đột nhiên một cánh tay ngọc duỗi tới cầm lấy tay cầm kiếm của Y Phi Phi thật chặt.

Hơi ngần ra, Y Phi Phi ngược mắt nhìn về phía người bên cạnh, trong mắt xẹt qua kinh ngạc. Trên đoạn đường cùng đi, trong lúc nói chuyện với nhau thì nàng đã nhìn ra, tính tình nữ tử này lạnh nhạt, tại sao lại nguyện ý ra mặt cho nàng?

Trong làn gió, bạch y lướt qua, nữ tử cất bước tiến lên, buông cánh tay Y Phi Phi ra, trên khuôn mặt tuyệt thể hiện ra lãnh ý nhàn nhạt, thần sắc như có cuồng ngạo coi trời bằng vung.

“Vũ nhục không đề cập đến gia nhân, các ngươi đã nghe qua những lời này chưa?”

Bị ánh mắt của nàng nhìn đến, thanh niên hung hăng rung mình một cái, nghĩ đến thế nhưng mình lại bị ánh mắt của một nữ tử dọa sợ, nhất thời vẻ mặt xấu hổ, hung tợn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, cười dâm dăng hai tiếng: “Ta vũ nhục gia nhân của nàng, vậy thì thế nào hả? Bất quá tiểu mỹ nhân, ngươi cần gì phải đi theo phía sau phế vật Y gia? Dựa vào thân phận của nàng ở Y gia cũng không thể bảo vệ ngươi thật tốt, nếu không thì đi theo bản thiếu gia ta, tuyệt đối có thể bảo vệ ngươi, khiến cho không người nào ở Hoàng Thành dám khi dễ ngươi, nếu không, hừ hừ, gia nhân của ngươi liền...”

Thèm thường nuốt một ngụm nước miếng, thanh niên không chút nào che dấu ham muốn trong mắt mình.

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lùng, quanh thân lan tràn ra sát khí mãnh liệt.

Nếu nói nguyên do lúc đầu là do Y Phi Phi, chỉ tính toán dạy dỗ cái phế sài này một chút, nhưng hiện giờ hần ta xúc phạm đến điểm mấu chốt của nàng! Tốt, rất tốt, nàng sẽ khiến cho hần vì thế mà trả giá đại giới!

“Oanh!”

Không đợi nàng ra tay, phía sau truyền đến một cỗ khí tức bạo ngược, cỗ khí tức kia đụng vào ầm ầm trên thân thể thanh niên, tức thì sắc mặt thanh niên trắng bệch, bên trong thân thể vang lên tiếng bùm bùm.

Huyết vụ lan tràn ra che lại tầm mắt của hần ta, không cần trong chớp lát, mặt thanh niên xám như tro tàn nằm trên mặt đất, vết thương chồng chất toàn thân, máu tươi đầm đìa, giống như là trải qua một cuộc đại chiến.

“Chết... Chết rồi?”

Một Huyền Thánh liền dễ dàng bị khí thế đè ép giết trong nháy mắt như vậy? Vẫn còn là cái chết tàn nhẫn như vậy?

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào bóng dáng hồng y phong hoa tuyệt đại dưới ánh mặt trời này, trong mắt trừ kinh diễm ra vẫn là kinh diễm...

“Nữ nhân của ta, há là một con cầu cũng có tư cách nghĩ muốn?”

Mâu quang Cung Vô Y âm lãnh hướng về phía mặt đất, trên dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt âm trầm u ám, thế nhưng lúc hần đi về phía Dạ Nhược Ly, lãnh ý toàn thân tan đi, bờ môi cười lên nụ cười mỉa mai.

“Tiểu Dạ Nhi, làm sao có thể để cho máu bản thủ của cái loại người đó làm bẩn tay của nàng chứ? Về sau loại chuyện nhỏ thế này thì cứ để cho vi phu làm hộ là được, nàng liền an an tâm tâm giúp phu quân của nàng sinh một bảo bảo đi.”

Khóe miệng khẽ co rút, Dạ Nhược Ly hiểu được yêu nghiệt này nhất định là cố ý.

“Xin lỗi, ta tạm thời còn chưa có ý định này.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y nôn nóng thiếu chút nữa đã nhảy lên, bàn tay đè lại bả vai Dạ Nhược Ly, nói, “Nữ nhân, nàng không muốn sao?”

“Chỉ là tạm thời không có ý định này thôi,” khẽ nhíu mày, tầm mắt Dạ Nhược Ly rơi vào trên vai của mình, khóe môi không hề để lại dấu vết hơi giương lên, “Chàng có ý kiến?”

Có lẽ là cảm nhận được bất mãn trong lời nói của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y vội vàng buông lỏng tay ra, vẻ mặt cười lạnh nói: “Nương tử nói cái gì thì là cái đấy, sao vi phu dám có ý kiến chứ?”

Lúc nói lời này thì mâu quang chợt lóe lên, tiểu ý trong mắt phượng càng sâu hơn.

Cung Vô Y hiểu được bản khoản trong lòng Dạ Nhược Ly, thế nhưng có một số việc, lại không thể theo nàng.

Hơn nữa, thời gian dư lại của hần không còn nhiều lắm...

Mà những người còn lại nhìn thấy bộ dáng thê nô kia của Cung Vô Y, tập thể không khỏi sửng sốt, rất khó có thể liên hệ với nam tử mặt mày âm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn đó lại với nhau.

“Ta mệt rồi, trở về đi.”

Hứng trí bị quấy rầy, Dạ Nhược Ly cũng không còn hứng thú đi dạo tiếp nữa, ngáp một cái liền xoay người rời đi.

Ánh mắt Thiên Lưu xoay chuyển trên thân hai người một vòng, trong mắt to xẹt qua tiểu ý hứng thú nồng đậm, không biết hài tử của hai người này, sẽ lạnh lùng cuồng ngạo giống như Dạ Nhược Ly, hay là yêu nghiệt tàn nhẫn giống như Cung Vô Y đây?

Chợt, nàng quay đầu quét mắt liếc nhìn mọi người phía sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác lập tức liền trầm xuống, trong mắt xẹt qua quang mang băng lãnh tức sát, vậy mà cuối cùng nàng vẫn là rời đi không hề quay đầu lại.

“Triệu Lâm tiểu thư, người nam nhân kia giết Triệu Phàm thiếu gia, có phải chúng ta nên bắt bọn họ lại không?” Kiền Khôn Lâm gắt gao nhìn chăm chăm vào người đã đi xa, trong mắt xẹt qua vẻ oán độc.

Cười lạnh một tiếng, Triệu Lâm khinh bỉ nhìn Kiền Khôn Lâm: “Ngươi cho rằng dựa vào năng lực của ngươi là có thể bắt hần được sao? Ta có thể cảm nhận được thực lực của người nam nhân này mạnh hơn ta, bởi vì cho dù là ta tự mình liên thủ cũng không thể vượt qua, liền chỉ dựa vào khí tức giết Triệu Phàm, cho nên cho dù là chúng ta cùng tiến lên thì tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hần?”

Nghe vậy, cả người Kiền Khôn Lâm sợ run cầm cập, hần còn mạnh hơn Triệu Lâm tiểu thư, điều này sao có thể? Phải biết rằng, ba năm trước đây Triệu Lâm tiểu thư lợi dụng cơ hội đột phá đến Thần Tướng cấp thấp, hiện giờ cự ly cách trung cấp cũng không xa, làm sao nam tử này có thể thắng được Triệu Lâm tiểu thư chứ?

Triệu Lâm không để ý tới người khác nữa, ngược mắt ngắm nhìn bóng dáng Cung Vô Y đã đi xa, trong mắt xẹt qua si mê thật sâu...

Không ngờ tới, nam tử này chẳng những có dung mạo tuyệt thế, mà còn có một thân thực lực cường hãn, như thế hẳn cũng có tư cách xứng với thiên chi kiều nữ Triệu gia là nàng ta.

Về phần Dạ Nhược Ly thì nàng ta hoàn toàn không để mắt đến, theo ý nàng ta, nàng ta có mị thuật, chỉ cần Cung Vô Y liếc nhìn nàng ta một cái, liền sẽ không thể tự kiềm chế yêu thương nàng ta.

Tiếc là từ đầu đến cuối, Cung Vô Y chưa từng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, sợ rằng cũng không biết có một nhân vật như nàng ta, nếu không phải là một vài lời vũ nhục của Triệu Phàm thì hẳn cũng sẽ không chú ý tới chuyện phát sinh trước mặt.

Hiển nhiên thấy được chỉ có chuyện của Dạ Nhược Ly mới có thể đưa tới phản ứng của hắn, ngoài ra thì đều không ở trong tầm mắt của hắn.

“Nhược Ly tỷ tỷ, vừa rồi cảm ơn tỷ.” Y Phi Phi khẽ mỉm cười, hai tròng mắt đen phát sáng nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó dường như nhớ tới lời nói của Triệu Phàm thì về mặt âm đạm đi.

“Ngươi không cần phải cảm ơn ta, dù sao cũng là do ngươi dẫn chúng ta đi tham quan Hoàng Thành, vô luận như thế nào, ta đều không thể mặc kệ,” lúc đầu một cái, giọng nói của Dạ Nhược Ly vẫn không nghe ra tâm tình gì như cũ.

Đột nhiên, nàng dừng lại một chút, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: “Ngoài ra, sau khi trở lại Y gia, ngươi tới chỗ ta một chuyến, ta có việc tìm ngươi.”

Hơi sững sờ, Y Phi Phi nghi ngờ chớp chớp mắt, nhưng không hỏi cái gì hết, mỉm cười gật đầu một cái: “Được, muội nhất định sẽ đi tìm Dạ Nhược Ly tỷ tỷ.”

Có lẽ là đã thoát khỏi chuyện ngoài ý muốn vừa rồi, con chim sẻ nhỏ Y Phi Phi này không hề lưu rú như lúc tới nữa, lại an tĩnh khiến cho người ta có chút bất ngờ, dọc theo đường đi đều là trầm mặc không nói.

Hoàng cung Lạc Nguyệt Quốc, mặc dù thoát nhìn lộng lẫy nguy nga nhưng lại lộ ra một cổ khí tức trang nghiêm.

Ánh mặt trời giữa trưa rơi rải khắp trong hoa viên, lương đình rộng rãi đứng ở nơi này, che lại ánh nắng trên bầu trời, khiến cho hai lão giả đang đánh cờ phía dưới rất là sáng khoái.

“Ha ha, Y lão đầu, làm sao ngươi lại có thời gian rảnh rỗi tới tìm ta đánh cờ hả? Những năm gần đây, ngươi đều là Thần Long thấy đâu không thấy đuôi, chúng ta cũng đã lâu không thanh tịnh đánh cờ như thế rồi.”

Lão giả hoàng bào đặt con cờ xuống, khẽ ngược mắt lên, khuôn mặt thương lão có chứa nụ cười mỉm: “Hơn nữa, mấy ngày gần đây, hình như chuyện tình của Y gia các ngươi rất nhiều, lão gia hòa ngươi cũng không quản sao? Ngược lại làm chương quỹ buông tay không tề đó.”

“Trịnh lão đầu, ngươi nói lời này sai rồi, ta cũng không phải là Gia chủ Y gia, ta quản chuyện này để làm gì? Huống chi, để cho thế hệ sau của gia tộc tranh đấu với người Triệu gia, cũng có chỗ tốt đối với bọn họ, va chạm giữa tiểu bối, chúng ta làm trưởng bối sao có thể nhúng tay? Hơn nữa, đối với ta mà nói, quan trọng nhất là thân thể Thanh Ca.”

“Hả?” Khẽ nhíu mày, trên mặt của lão giả hoàng bào vẫn treo lên nụ cười như cũ, “Không biết Thanh Ca hẳn thế nào rồi? Xem lão đầu ngươi lại có tâm tư rảnh rỗi tới tìm ta đánh cờ, bệnh tình của hắn hẳn là được kiểm soát.”

“Sao mà là được kiểm soát chứ?” Ngẩng đầu lên, thần sắc Y Ân Lạc rất là đặc ý, cũng là từ lúc sau khi Y Thanh Ca bị bệnh nặng thì về mặt chưa từng có rạng rỡ, “Ta cho ngươi biết, lần này sau khi ta xuất môn, gặp được một Đại Sư Luyện Đan...”

Hôm nay Y Ân Lạc chợt nói ra chuyện từ đầu đến cuối cho Trịnh Thiên Nhiên biết, nghe đến cuối cùng, Trịnh Thiên Nhiên đã không ngồi yên được nữa, đột nhiên đứng lên, hai mắt trợn trừng ra giống như chuông đồng lớn.

“Ngươi nói nàng có thể luyện chế đan dược tăng lên cường độ thân thể và linh hồn sao?”

“Không chỉ như thế, ta còn cảm nhận được, Thanh Ca hiện giờ sống năm sáu năm là không có vấn đề gì, cho nên ta tràn đầy lòng tin với nàng, ta tin tưởng, nàng nhất định có thể trị hết bệnh tật của Thanh Ca.”

Tâm tư Trịnh Thiên Nhiên căng thẳng, hô hấp cũng dồn dập mấy phần, ánh mắt mang theo vài phần mong đợi: “Y lão đầu, chúng ta là lão bằng hữu, ngươi liền giới thiệu ta với vị Đại Sư Luyện Đan kia đi, ta cũng muốn học tập một số kiến thức luyện đan của nàng.”

Mặc dù là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, nhưng trong hàng ngũ Thần Phẩm Luyện Đan Sư vẫn có sự phân biệt rất lớn, mà bất quá lão cũng chỉ mới bước vào cái ngưỡng cửa này không lâu thôi, thật sự không thể đánh đồng với những Thần Phẩm Luyện Đan Sư khác.

“Lão bằng hữu? Ha ha, chúng ta không tính là lão bằng hữu gì đó, nhiều lắm cũng chỉ là bằng hữu đánh cờ hơn hai mươi năm thôi, cái xưng hô lão bằng hữu này, ta lại vụn vụn không dám nhận.”

Khoát khoát tay áo, Y Ân Lạc lắc đầu thờ dài một tiếng, tựa hồ như thật sự không dám trở thành lão bằng hữu của Trịnh Thiên Nhiên.

Hít thở thật sâu một hơi, Trịnh Thiên Nhiên áp chế kích động muốn đâm vào mặt Y Ân Lạc một cái, khuôn mặt già nua treo lên nụ cười lấy lòng: “Ha ha, Y Trưởng lão, vậy người có thể nhìn trên phân thượng chúng ta thân là bằng hữu đánh cò, giới thiệu ta một chút?”

Hắn hiểu được, với tính tình của Y Ân Lạc là khinh thường nói dõc, Luyện Đan Đại Sư đó nhất định là thật sự tồn tại. Nếu như có thể nhận được sự chỉ điểm của đại sư đó thì trình độ Luyện Đan Thuật của mình tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Nghĩ tới đây, hắn không kiềm được kích động, nếu như có thể nhận được chỉ điểm thì hạ thấp tư thái với lão đầu Y Ân Lạc này thì lại thế nào?

Dù sao với thiên phú của hắn, không có cao nhân chỉ điểm thì trình độ luyện đan rất khó tiến thêm một tầng.

“Được rồi, “ Y Ân Lạc hải lòng gạt đầu một cái, giữa lông mày hiển thị rõ vẻ rất đắc ý, “Người đã có thành ý như thế, ta không giới thiệu giúp người thì cũng quá không thể nào nói được, chỉ là Nhược Ly đại sư có nguyện ý gặp người hay không, ta không thể cam đoan.”

Khóe miệng co quắp giật giật, Trịnh Thiên Nhiên chưa bao giờ cảm thấy cái khuôn mặt già nua của Y Ân Lạc này là đáng đánh đòn như thế.

Nhưng vì nhìn thấy vị Luyện Đan Đại Sư kia trong miệng Y Ân Lạc, hắn cứng rắn áp chế kích động trong nội tâm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vậy thì đa tạ Y lão huynh người.”

Vì muốn lấy lòng Y Ân Lạc, Trịnh Thiên Nhiên vô sỉ ngay cả cái xưng hô lão huynh này cũng gọi ra.

“Ha ha, lão đệ, người làm rất tốt, nói không chừng sẽ vào được mắt Nhược Ly đại sư, nàng sẽ chỉ điểm người mấy câu, mặc dù Nhược Ly đại sư cũng đã là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, nhưng năng lực tuyệt đối thuộc hàng thượng thừa, không phải là Thần Phẩm Luyện Đan Sư bình thường có thể so với, à đúng rồi, ta quên nói cho người biết, lúc đó nàng chỉ là liếc nhìn đan phương ta đưa tới một cái thì liền nhìn ra bệnh chứng của Thanh Ca, hơn nữa lúc ở Tinh Nguyệt Thành, nàng luyện chế ra đan dược để cho Thần Tướng đột phá tại trước mặt mọi người.”

Vỗ vỗ bả vai của Trịnh Thiên Nhiên, Y Ân Lạc nói ra lời nói thăm thía, hơn nữa còn gọi lão đệ trôi chảy như thế, không để ý tới sắc mặt xanh mét của Trịnh Thiên Nhiên chút nào.

Nếu như nói lời lúc đầu khiến cho Trịnh Thiên Nhiên có một loại kích động muốn đánh Y Ân Lạc toi bồi, còn sau đó, hắn hoàn toàn tròn tròn mắt, ngờ ngác đứng trong lương đình, thật lâu cũng chưa từng hồi hồn lại...

Luyện chế ra đan dược để cho Thần Tướng đột phá, đây là thật sao? Càng thậm chí là nhìn thấy đan phương liền hiểu được tình huống của người bệnh? Trình độ Luyện Đan Thuật cỡ này thật là quá mạnh mẽ.

Bất kể như thế nào, hắn nhất định phải bái vị cường giả kia làm sư phụ! Nói không chừng sau này hắn cũng có thể đi tới một bước kia.

Lúc này, trong sương phòng đẹp đẽ sạch sẽ, hương thơm toát ra mùi thơm thanh nhã, Dạ Nhược Ly phát phát tay áo, ngồi vào chiếc ghế gỗ bên cạnh bàn, mặc cho Cung Vô Y ôm lấy nàng từ phía sau.

Hơi ngước mắt lên, tầm mắt Dạ Nhược Ly chuyển về phía Y Phi Phi, không để lại dấu vết khẽ nhú mày: “Tam hệ thể chất?”

Y Phi Phi ngẩn ra một chút, trong mắt dần hiện ra vẻ âm đạm, khẽ gạt đầu một cái: “Không sai, ta là tam hệ thể chất, chính là bởi vì nguyên nhân này nên hiện giờ mới chỉ đạt tới Huyền Tôn cao cấp.”

Tam hệ thể chất, mỗi loại thuộc tính đều cần tăng lên, tốc độ như thế tự nhiên so ra kém huyền giả đơn hệ thể chất. Bất quá Ngũ Thần Quyết của Dạ Nhược Ly tuyệt đối không ở trong phạm vi này.

Người khác chính là không có cách nào khiến cho tam hệ thể chất đồng thời tăng lên, cũng không có nghĩa là Dạ Nhược Ly liền không có cách.

“Y Phi Phi, người không phải là phế vật, nếu như so sánh thì người lại càng là thiên tài hơn bất luận kẻ nào, đáng tiếc là không có ai dạy người phương pháp tu luyện chính xác, thế cho nên người bị lạc lối.”

Lạnh nhạt đứng dậy, rời khỏi cái ôm của Cung Vô Y, về mặt Dạ Nhược Ly nghiêm túc hẳn lên, lạnh lùng nói: “Nếu như người nguyện ý bái ta làm sư phụ, cũng phát thệ không nói tất cả mọi thứ về ta cho người khác biết, ta liền giúp người duy trì thăng bằng.”

Đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Ly nổi lên ý định thu đồ đệ, dù sao người có được tam hệ thể chất thật sự là quá ít, huống chi nàng có thể đồng tu đồng thời ba loại mà còn có thể đạt tới Huyền Tôn cao cấp, thiên phú bậc này cũng là hiếm có.

Nghe vậy, Y Phi Phi chớp chớp mắt, khuôn mặt dần hiện ra khiếp sợ thật sâu.

Trầm mặc một hồi lâu, nàng chợt quỳ rạp xuống đất, ngón tay hướng lên trời nói: “Nếu như Dạ Nhược Ly thật sự có thể giúp ta duy trì tam hệ thăng bằng, ta - Y Phi Phi nguyện ý bái nàng làm sư phụ, bất cứ chuyện gì của nàng, tuyệt đối sẽ không nói ra, cũng nguyện trung thành với nàng một đời một thế, không bao giờ phản bội, nếu không, nhất định bị thiên lôi đánh, trọn đời không được siêu sinh.”

Người ở Phong Vực cũng khá là tin tưởng lời thề, dù sao đã từng có những người không tuân thủ lời thề, cuối cùng sẽ đứng như thế đó trong lời thề, mà bất kể đây có phải là trùng hợp hay không, có lẽ là từ đó về sau thì không người nào còn dám làm trái lời thề.

Đây cũng là nguyên nhân Dạ Nhược Ly để cho nàng thề, chỉ là không ngờ tới, Y Phi Phi còn giữ lại một chút, chỉ rõ sau khi nàng có thể trợ giúp nàng ấy thì lời thề mới có hiệu lực.

Khẽ mỉm cười, ánh mắt Dạ Nhược Ly hơi thờơ thúc: “Đưa tay của ngươi đây.”

Dù rằng không hiểu Dạ Nhược Ly muốn làm cái gì, Y Phi Phi vẫn là ngoan ngoãn đưa tay của mình qua. Chợt, Dạ Nhược Ly nắm lấy tay của nàng, ba đạo huyền khí thuộc tính khác nhau chui vào bên trong thân thể của nàng.

“Ngươi cũng là huyền giả tam hệ?” Y Phi Phi hơi kinh ngạc, nhưng nàng còn không kịp chờ đến lúc Dạ Nhược Ly hỏi đáp thì liền cảm giác được ba đạo huyền lực này mãnh liệt đụng vào kinh mạch trong cơ thể.

Cấn chặt môi, khóe miệng Y Phi Phi tràn ra một vệt máu, lúc nàng không chịu nổi thì lực lượng cuồng bạo rót cuộc biến mất, toàn bộ thân thể đều tràn đầy thoải mái.

“Ngươi thử hấp thu huyền khí xem.” Dạ Nhược Ly thu tay về, có chút mệt mỏi tựa vào trên người Cung Vô Y.

Hơi nghỉ ngơi, Y Phi Phi khoanh chân ngồi xếp bằng, lẳng lặng hấp thu huyền khí chung quanh.

Hấp thu đồng nhất, Y Phi Phi bất giác bị dọa cho phát hoảng, chỉ vì bình thường nàng chỉ có thể hấp thu huyền khí của một loại thuộc tính, bây giờ tất cả ba loại huyền khí quen thuộc đều tràn vào trong cơ thể nàng.

Sau khi kinh ngạc còn lại chính là cuồng hỉ, ánh mắt Y Phi Phi nhìn Dạ Nhược Ly tràn đầy cảm kích.

Có lẽ theo nàng ấy đây là chuyện bé nhỏ không đáng kể, nhưng với nàng mà nói thì giống như là ân tái tạo, nếu thực lực của mình mãnh liệt tăng lên nhanh chóng, phụ thân cũng không cần chịu nhiều áp lực như vậy, cũng sẽ không người nào mắng nàng là phế vật tam hệ thể chất nữa.

Nàng có tự tin, không tới mấy năm, toàn bộ Y gia trừ ca ca có thiên phú biến thái ra thì không còn người nào có thể so sánh với nàng.

“Được rồi, ngươi đi xuống đi!” Dạ Nhược Ly phát phát tay áo, có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Xem ra, coi như với thực lực hiện giờ của nàng, dùng Ngũ Thần Quyết giúp người cải tạo, tiêu hao cũng là cực kỳ lớn.

“Dạ, sư phụ.” Y Phi Phi cung kính đáp một tiếng, liền xoay người đi về phía cửa.

Lúc nàng sắp đi đến cửa, một giọng nói nhàn nhạt truyền vào bên tai: “Ngoài ra, trước mặt người khác không cần gọi ta là sư phụ, ta không muốn để cho năng lực của ta bị người khác biết.”

Dẫu sao chuyện như thế là quá mức quý dị, nàng cũng không muốn trước khi thực lực chưa đủ mà đưa tới quá nhiều phiền toái.

Sau khi Y Phi Phi rời đi, Cung Vô Y đuổi cánh tay ra kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, rũ mắt chăm chú nhìn nữ tử trong ngực, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng: “Tiểu Dạ Nhi, vì sao nàng muốn giúp nữ nhân này?”

Chậm rãi mở mắt ra, khóe môi Dạ Nhược Ly giương lên cười nói: “Chờ xem đi, có lẽ mấy năm hoặc mười mấy năm sau, nàng nhất định sẽ trở thành cường giả một phương, mà cường giả này lại thuộc về ta.”

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của nàng, tâm Cung Vô Y chợt đau nhói: “Mặc kệ như thế nào, về sau không cho phép làm tiếp loại chuyện như vậy nữa.”

Ngước mắt lên, Dạ Nhược Ly nhìn thấy đau lòng trong mắt hắn, nụ cười bên môi càng sâu hơn: “Chỉ một lần này, ta cũng chỉ muốn thí nghiệm năng lực của mình một chút, lần sau quyết sẽ không làm như thế nữa, đây là lời ta cam đoan với chàng.”

Đôi môi đỏ mọng của Cung Vô Y giương lên, mỉm cười, ngắm nhìn nữ tử mình tâm ái, cảm thấy cổ họng khô khan, bàn tay cũng không an phận, nhưng cố tình lại vừa khéo có chuyện, vào đúng thời khắc này, cửa phòng đột ngột bị người đẩy ra.

Nam tử chưa trải qua sự đồng ý của bọn họ liền đẩy cửa bước vào, quét mắt hai người trong phòng, mặt không chút biểu tình nói: “Hai vị, Đại Trưởng lão chúng ta mời các ngươi tới tiền thính một chuyện.”

Cung Vô Y nhìn cũng không nhìn người tới một cái nào, trực tiếp ném ra hai chữ: “Không rảnh!”

“Hừ, ‘hừ’ lạnh một tiếng, khinh bỉ nơi đáy mắt nam tử càng sâu, ‘Hai vị, đây cũng không thể theo các ngươi, người Triệu gia đến đây, ta nghĩ các ngươi vẫn là đi gặp thì tốt hơn, dù sao đây là tai họa do các ngươi gieo rắc ra, đừng hy vọng Y gia ta sẽ nhận lấy vì các ngươi.’”

Khuôn mặt tuần tú trầm xuống, Cung Vô Y chậm rãi xoay người, trong mắt phượng dần hiện ra một tia quang mang khát máu.

Bỗng có người kéo cánh tay, lúc Cung Vô Y quay người, đập vào mắt chính là một dung mạo tuyệt sắc, lệ khí trên người không tự chủ được tản đi, trên khuôn mặt tuần mỹ giương lên một nụ cười động lòng người.

“Yêu nghiệt, coi như xem màn kịch vui đi.” Dạ Nhược Ly buông tay ra, bước lên trước, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Được.”

Đương nhiên Cung Vô Y sẽ không không nghe theo lời của Dạ Nhược Ly nói, bắt quá những người Triệu gia ở trong mắt của hắn cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi, thật sự là bé nhỏ không đáng kể, nhưng nàng muốn xem kịch, phụng bồi nàng thì lại thế nào?

Bên trong đại sảnh, một đám chức vị cao của Y gia đều đang ngồi, mà ngồi ở trên chủ tọa hiển nhiên đó là Gia chủ Y gia Y Phi Phàm.

Mà ở vị trí dưới tay y là nam tử trung niên mang theo ánh mắt âm lãnh, nam tử trung niên này chính là Gia chủ Triệu gia Triệu Nam, hắn mắt lạnh quét qua mọi người bên trong phòng khách, lạnh lùng nói: “Các vị, ta đã nói ra chuyện đã phát sinh từ đầu đến đuôi rồi, bình thường mặc kệ con cháu hai nhà mâu thuẫn nhau như thế nào thì cũng có thể không ngó ngàng tới, thế nhưng người Y gia các người lại giết chết con cháu Triệu gia ta, người không thể không giao cho ta một công đạo về chuyện này!”

Ngón tay nhẹ nhàng ma sát mặt bàn, vẻ mặt Triệu Nam càng lúc càng âm u.

“Triệu Gia chủ, chuyện này người tìm Y gia chúng ta cũng vô dụng, hai người kia cũng không phải là người Y gia, Y gia chúng ta không làm chủ được, dĩ nhiên...” Ánh mắt Đại Trưởng lão chợt lóe lên, cười lạnh một tiếng, “Người muốn tìm bọn họ báo thù thì đó cũng là chuyện của người, chúng ta cũng không quản được, cho nên đây là mâu thuẫn giữa hai bên các người.”

Khẽ nhíu mày, Y Phi Phàm mắt lạnh xẹt qua Đại Trưởng lão.

Ngay cả y cũng không tin tưởng nữ tử kia thật sự có cái thực lực cứu trị Thanh Ca kia, thế nhưng đó là người phụ thân nhìn trúng, nếu để cho phụ thân biết được mình giao nàng ra thì khi phụ thân trở lại chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng không chờ Y Phi Phàm mở miệng ngăn Đại Trưởng lão lại, bên cạnh liền truyền đến một giọng nói thanh thúy: “Nhược Ly tỷ tỷ là khách nhân của Y gia ta, Y gia ta há có thể không có đạo lý hộ khách nhân, nếu để cho những thế lực khác tại Lạc Nguyệt Quốc biết được thì không chừng còn tưởng rằng chúng ta sợ Triệu gia.”

Y Phi Phàm sững sốt một chút, quét mắt liếc nhìn Y Phi Phi, cứ có cảm giác nữ nhi này sinh ra biến hóa cực lớn ở chỗ nào đó.

“Cần rồi!” Đại Trưởng lão chợt vỗ mặt bàn thật mạnh, sắc mặt tái xanh nói: “Trưởng bối nói chuyện, khi nào đến phiên người nói chen vào?”

Rõ ràng Y Phi Phi bị Đại Trưởng lão ngoan lệ dọa cho sợ hết hồn, nàng nỗ lực bình phục lại tâm tư, làm ra vẻ vững chãi nhìn chăm chú vào Đại Trưởng lão: “Nếu như Đại Trưởng lão thật sự muốn làm như vậy thì ta không ngại mời gia gia trở lại chủ trì công đạo!”

“Ha ha,” Đại Trưởng lão giận quá hóa cười, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Y Phi Phàm, “Gia chủ, đây chính là nữ nhi tốt mà người dạy ra đó, nếu tộc nhân Y gia ta đều là hướng cánh tay về phía bên ngoài như vậy thì chẳng phải là rất nhanh sẽ suy tàn sao?”

Sắc mặt hơi biến đổi, Y Phi Phàm cười lạnh một tiếng: “Đại Trưởng lão người quá lo lắng rồi, ta chẳng hề cảm thấy Phi Phi có lỗi, nếu như ngay cả khách nhân Y gia cũng không bảo hộ được, vậy chắc chắn Y gia ta sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Àm!”

Ly trà rơi xuống đất đột nhiên vang lên tiếng thanh thúy, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Triệu Nam chậm rãi đứng dậy, âm lãnh nói: “Xem ra, Y gia chủ là không có ý định giao bọn họ ra đây?”

“Thật có lỗi, xin thứ cho ta không thể ra sức.”

Vậy mà y vừa dứt lời, liền phát hiện ngoài cửa có hai người đang đi tới, sắc mặt không khỏi đại biến, nắm quả đấm thật chặt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Đại Trưởng lão: “Đại Trưởng Lão, là người phái người gọi bọn họ đến?”

Cười lạnh một tiếng, Đại Trưởng lão không chút để ý thưởng thức nước trà: “Gia chủ, ta đã sớm đoán được quyết định của người, chắc chắn người sẽ không giao bọn họ ra, cho nên ta liền tự chủ trương gọi bọn họ tới, dù sao ta đây cũng là vì Y gia.”

Nếu như là bình thường hắn sẽ không làm như thế, nhưng mấy ngày trước, Triệu Lâm Triệu gia được Luyện Đan Sư Hoàng tộc Trịnh Thiên Nhiên nhìn trúng, mặc dù còn chưa có làm nghi lễ bái sư chính thức, nhưng chuyện này cũng đã chắc chắn.

Mà ban đầu hắn vốn cũng không đồng ý giải trừ hôn ước, nhưng Thái Thượng Trưởng Lão hết lần này tới lần khác khẳng khái làm theo ý mình, Gia chủ lại là hiếu tử mười phần, hơn nữa Triệu Lan đã thành phế vật, chuyện này chỉ có thể từ bỏ như thế.

Hiện giờ lại làm sao cho phép công khai đối địch với Triệu gia vì người ngoài chứ?

“Đại Trưởng lão, người tốt nhất suy nghĩ một chút nên giao phó thế nào khi phụ thân trở lại!” Hung hăng vung tay áo, sắc mặt Y Phi Phàm xanh mét đáng sợ, khiến cho những người còn lại trong đại sảnh đều cúi thấp đầu, không dám phát ra một lời.

“Nhược Ly tỷ tỷ?” Thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, trên mặt Y Phi Phi xẹt qua lo lắng rất rõ ràng, nàng thật hy vọng bọn họ có thể không xuất hiện vào thời điểm này, phụ thân sẽ thay chống đỡ được những chuyện này cho bọn họ.

Đồng thời, ánh mắt của những người khác đều nhìn ra bên ngoài phòng.

Híp híp mắt, tầm mắt Triệu Nam quét qua Dạ Nhược Ly, cuối cùng dừng lại trên người Cung Vô Y: “Đây chính là người Lâm Nhi nói sao? Quả thật là hoàn mỹ không thể bắt bẻ, khó trách Lâm Nhi sẽ mất tâm, mà nữ nhi Triệu Nam ta là nữ tử kiệt xuất nhất trên đời, bên cạnh có người vô số theo đuổi, thì thế nào lại không xứng với người nam nhân này? Trước tiên bắt hai người này trở về, chắc hẳn không bao lâu nữa nam nhân này sẽ quên đi thê tử của hắn mà yêu Lâm Nhi đến chết đi sống lại.”

Nếu Cung Vô Y nghe được lời nói này trong lòng hắn ta, tất nhiên sẽ ói đến chết đi sống lại.

“Về phần vị nữ tử này...” Trong mắt xẹt qua kinh diễm, Triệu Nam cười lạnh một tiếng, “Chết thì thật sự có hơi đáng tiếc, xinh đẹp bậc này cũng xứng là đệ nhất, không bằng thì tiện nghi cho mình, chờ đến lúc ngăn lại giết nàng.”

Tâm tư xoay chuyển, trên mặt Triệu Nam cũng dâng lên một luồng hàn ý lạnh lẽo.

Trước mắt bao người, Cung Vô Y ôm lấy bả vai của Dạ Nhược Ly, chậm rãi bước vào bên trong phòng khách, trong mắt phượng của hắn từ đầu đến cuối đều hàm chứa tiểu ý, tuy nhiên bất luận kẻ nào cũng có thể phát hiện ra khí tức thô bạo trên người hắn.

Thật không dễ dàng mới có thể ở riêng với Dạ Nhược Ly, nhưng hết lần này tới lần khác bị người khác cắt ngang, tâm tình của hắn có thể tốt mới là chuyện lạ.

“Nhược Ly tỷ tỷ, “Y Phi Phi chạy tới trước mặt hai người, trong mắt tràn ngập sầu lo, “Các người không nên tới đây.”

Y Phi Phàm kinh ngạc nhìn nữ nhi của mình, y chẳng biết từ lúc nào mà Phi Phi lại quen thuộc với vị nữ tử kia như thế? Dựa vào tình hình vừa rồi xem ra, hình như quan hệ không tầm thường.

Đối mặt với sự lo lắng của Y Phi Phi, Dạ Nhược Ly thân nhiên khẽ cười một tiếng, đáy lòng cũng thở dài một hơi, nàng không có nhìn lầm người...

“Hừ, chính là hai tên khốn kiếp các người đã thương người Triệu gia ta sao?” Triệu Nam nắm chặt hai quả đấm, mắt lạnh nhìn chăm chú vào hai người đi vào từ ngoài cửa, “Ta khuyên các người vẫn là ngoan ngoãn theo ta về Triệu gia, nếu không thì...”

Hai mắt híp lại lần nữa, một cổ sát ý lập tức lan tràn ra: “Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của các người!”

“Muốn giết chúng ta? Chỉ bằng người?” Dạ Nhược Ly ngáp một cái, lười biếng liếc nhìn Triệu Nam, khóe môi hơi cong lên, “Sợ rằng người còn chưa có cái thực lực này!”

“Hừ!”

Mọi người đồng thời hít một ngụm khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng còn dám cuồng vọng một chút nữa không? Tưởng mình là Thần Hoàng cường giả sao? Lại dám nói chuyện như thế với Triệu Nam, có phải nàng rãnh rỗi chê mình chết quá chậm không?

Cho dù là Y Phi Phàm cũng cảm thấy dường như nữ tử này cuồng vọng có chút quá mức.

Chỉ có Y Phi Phi trước sau đều tin chắc rằng lời nàng nói là sự thật, bởi vì sự phụ có thể làm cho tu luyện của mình không khác với người thường, thì lại có cái gì mà nàng không làm được chứ?

Sự phụ nói Triệu Nam không giết được nàng, vậy thì nhất định sẽ không giết được nàng, lời của sự phụ quyết sẽ không sai.

Hiển nhiên, sự sùng bái của Y Phi Phi đối với Dạ Nhược Ly đã đến mức cuồng nhiệt...

“Xù nha đầu, người nói cái gì?” Mặt mũi Triệu Nam xanh mét, sát ý trên người càng sâu hơn, một lúc lâu sau hắn cười to hai tiếng, nói, “Người đã muốn chết, vậy thì bốn gia chủ sẽ thành toàn cho người!”

Dứt lời, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, thân như lợi kiếm nhanh chóng xông về phía Dạ Nhược Ly, bàn tay hung hăng đánh về phía đầu của nàng.

Vốn là hắn ta còn muốn lưu cho nàng một mạng, chỉ là nữ nhân này muốn chết, vì sao hắn ta lại không thành toàn cho nàng chứ?

Về mặt Cung Vô Y âm trầm xuống, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, thân hình thoáng qua, ngăn ở trước người Dạ Nhược Ly, lúc bàn tay hắn ta sắp chạm đến thì phía sau lưng có một bàn tay to hung hăng đánh tới, trực tiếp đánh bay thân thể Triệu Nam ra ngoài.

“Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?”

Tiếng nói thương lão trầm thấp chậm rãi truyền đến, lập tức về mặt của mọi người bên trong phòng khách rất khác nhau, kinh hi cũng có, kinh sợ cũng có, bất quá người Triệu gia đều khẽ run rẩy.

Không phải lão gia hỏa này đi hoàng cung rồi sao? Vì sao trở về nhanh như vậy?

“Phụ thân, người đã trở về?” Áp chế kích động trong nội tâm, Y Phi Phàm cất bước tiến lên, cung kính chấp tay ôm quyền.

Hồ hững gật đầu một cái, Y Ân Lạc chuyển tầm mắt nhìn về phía Triệu Nam té ngã trên đất, thà một cổ uy áp ra, giọng nói trầm thấp đi vài phần: “Triệu Gia chủ, không biết người hưng sư động chúng tôi Y gia ta là có chuyện gì?”

Nhếch nhác bò dậy, Triệu Nam lau chùi vết máu ở khóe miệng, vốn là vẻ mặt kinh sợ, nhưng sau khi nhìn thấy hoàng bào lão giả bên cạnh Y Ân Lạc, lại như kỳ tích khôi phục lại bình tĩnh.

“Thiên Nhiên đại sư, thì ra là ngài cũng ở đây sao?”

Thật tốt quá, có Thiên Nhiên đại sư ở đây, coi như Y Ân Lạc là Thần Hoàng cường giả, cũng sẽ không thể động đến hắn một chút nào.

Dù sao giao tình giữa Thiên Nhiên đại sư và Y Ân Lạc chẳng qua cũng chỉ là bằng hữu đánh cờ bình bình thường thường thôi, làm sao sánh được quan hệ với Triệu gia, phải biết rằng Thiên Nhiên đại sư có ý thu Triệu Lâm làm đồ đệ, vào lúc này tất nhiên sẽ giúp đỡ Triệu gia.

Nghĩ đến đây, Triệu Nam sức lực hô hấp cũng tăng lên.

“Y Lão, hai người kia giết con cháu Triệu gia ta, ta thân là Gia chủ Triệu gia lẽ ra nên báo thù cho hắn, nếu Y gia các người ngoan ngoãn giao bọn họ cho Triệu gia ta thì mọi thứ đều dễ nói chuyện, nếu không thì...”

Hắn ta chưa từng nói ra khỏi miệng câu nói kế tiếp, nhưng bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra uy hiếp trong lời nói của hắn ta.

“Ha ha, tiểu tử Triệu gia, người dám nói chuyện như thế với lão phu sao?” Y Ân Lạc giận quá hóa cười, khinh bỉ quét mắt nhìn Triệu Nam, “Lão phu nói cho người biết, để cho lão phu giao bọn họ ra là tuyệt đối không thể, lập tức rút cho ta!”

Giao hai người này ra, làm sao có thể? Nhược Ly đại sư chính là hi vọng của Y gia, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ bất trắc nào!

Sắc mặt liền thay đổi, Triệu Nam chưa từng ngờ tới lão lại không nể mặt như thế, chuyển mắt nhìn về phía Trịnh Thiên Nhiên, chấp tay ôm quyền, nói: “Thiên Nhiên đại sư, Y gia khinh người quá đáng như thế, xin đại sư chủ trì công đạo cho Triệu Gia ta!”

Nhếch môi cười lạnh, Triệu Nam đắc ý liếc nhìn người Y gia, hắn ta dường như đã có thể dự liệu được kết cục sau đó.

“Triệu Gia chủ, người ra ngoài cũng đã đủ lâu đi?”

Một tiếng nói lạnh nhạt bay vào lỗ tai, Triệu Nam đứng ngây ngẩn cả người tại chỗ, không rõ nguyên nhân nhìn Triệu Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên đại sư, lời này của ngài là có ý gì?”

“Cũng không có ý tứ gì, ta chỉ nói là người cần phải trở về.” Trịnh Thiên Nhiên chấp tay sau lưng, giọng nói nhàn nhạt, tựa hồ như đang nói một chuyện không quan trọng.

Lần này, Triệu Nam không hiểu lời nói của Trịnh Thiên Nhiên nữa thì đó chính là ngu đại.

Thế nhưng Thiên Nhiên đại sư lại giúp đỡ Y gia, điều này sao có thể? Phải biết bộ hạ vẫn hi vọng hai nhà ngang hàng, vì vậy dù rằng trong khoảng thời gian này hai nhà phân tranh không ngừng nhưng lại không hạ từ thù đối với những người giữ chức vị cao, chỉ vì đây không phải là kỳ vọng của bộ hạ.

Áp chế nội tâm khiếp sợ và không cam lòng, Triệu Nam chấp tay ôm quyền, hít sâu một hơi, nói: “Vậy ta đây cáo từ, mọi người Triệu gia, đi theo ta!”

Dứt lời, Triệu Nam dẫn người Triệu gia bước nhanh rời đi, thế nhưng hai tay đặt bên hai chân của hắn ta lại càng nắm càng chặt...

“Y Lão, ta thay người giải quyết phiền toái, có phải người nên giới thiệu vị Luyện Đan Đại Sư kia cho ta không hả?” Trịnh Thiên Nhiên khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt già nua tràn đầy hòa khí.

Người Y gia đều ngây ngẩn cả người, bọn họ thế nào lại không biết, Trịnh Thiên Nhiên thân là Luyện Đan Đại Sư, còn sẽ có lúc khách khí như thế, chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng tây?

“Luyện Đan Đại Sư?” Miết miết miệng, Y Ân Lạc quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, “Đây không phải sao?”

Men theo ánh mắt của lão, Trịnh Thiên Nhiên nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, không để lại dấu vết khẽ nhủ thầm: “Y Lão, người đang nói giống với ta sao? Vị nữ tử này chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, làm sao nàng có thể là vị Luyện Đan Đại Sư kia người nói đến chứ?”

Hơn hai mươi tuổi Thần Phẩm, hoàn toàn không có người nào tin tưởng, huống chi Thần Phẩm này còn có thể luyện chế ra đan dược nghịch thiên như thế.

“Trịnh lão đầu, ta có lúc nào từng lừa gạt người chưa?” Nhún vai một cái, Y Ân Lạc từ chối cho ý kiến.

Nghe vậy, trên khuôn mặt Trịnh Thiên Nhiên dần hiện ra khiếp sợ thật sâu, lão vốn tưởng rằng Luyện Đan Đại Sư trong miệng Y lão đầu hắn là vị lão giả lớn tuổi, ai ngờ lại trẻ tuổi như vậy.

“Vị cô nương này, nghe nói người là một vị Luyện Đan Sư, ta có một vài vấn đề muốn thảo luận với người, chẳng biết có được không? Những vấn đề

này quán ta thật lâu, vẫn không tìm được phương pháp giải quyết.”

Khẽ nhíu mày, trên mặt Dạ Nhược Ly thoáng qua một chút hứng thú: “Nói nghe một chút.”

“À, là như vậy...”

Trịnh Thiên Nhiên lập tức liền nói ra vấn đề gần đây gặp phải.

Trong đại sảnh, yên tĩnh đến mức tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe, tất cả mọi người ngừng thờ nhìn chăm chú vào hai người, lúc này tất cả mọi người hâm mộ nhìn Dạ Nhược Ly.

Cùng thảo luận vấn đề với Thiên Nhiên đại sư, đây là chuyện may mắn bao nhiêu.

Bất quá trừ Y Ân Lạc và Y Phi Phi ra thì không có người nào tin tưởng nàng có cái tư cách thảo luận với Thiên Nhiên đại sư, về phần giúp lão giải quyết vấn đề thì lại càng thêm không thể nào.

Rất nhanh Trịnh Thiên Nhiên liền nói hết vấn đề, khi lão ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trên mặt Dạ Nhược Ly thoáng qua thất vọng rất rõ ràng.

Xem ra nữ tử này quả thật là không có bản lĩnh gì nên nàng mới có thể lộ vẻ thất vọng như thế.

Trịnh Thiên Nhiên thờ dài một hơi, lúc lão định đi về phủ thì bên tai chợt truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: “Cũng chỉ có cái vấn đề này thôi sao? Thật ra thì, vấn đề này rất đơn giản...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chương 17: Đại sư, ngài phải làm chủ cho ta

Thân thể đột nhiên cứng lại, Trịnh Thiên Nhiên không thể tin được ngẩng đầu lên, gãi gãi lỗ tai, hiển nhiên hoài nghi bản thân mình nghe nhầm. Thế nhưng còn không chờ lão phục hồi tinh thần lại, một tràng thảo thảo bất tuyệt tràn ra từ đôi môi mỏng.

Dạ Nhược Ly nói rất có trật tự, cũng không phải là hạng người không biết còn cố ý làm ra dáng vẻ như học vấn cao thâm, mà theo lời nàng nói ra, vốn là vấn đề quá nhiều lão được giải quyết dễ dàng trong nháy mắt, cũng lại để cho đầu óc của lão cảm thấy được rõ ràng trước nay chưa từng có.

Thần sắc Trịnh Thiên Nhiên dần dần cung kính, phảng phất như lão lại trở về thời điểm lúc mình từng là tiểu đan đồng, khi đó lão cũng chính là im lặng nghe sư phụ giảng giải Luyện Đan Thuật như thế.

Bên trong đại sảnh, trừ tiếng nói của Dạ Nhược Ly ra thì không còn tiếng vang nào khác.

Mọi người ngây ngốc nhìn về mặt cung kính của Trịnh Thiên Nhiên, trong lúc nhất thời tất cả đều không nói chuyện, bọn họ rất muốn biết, vị kia thật sự là Đệ nhất Luyện Đan Sư Hoàng tộc Lạc Nguyệt Quốc sao? Sẽ không bị người đánh tráo đó chứ?

Nhất là Đại Trưởng lão, hoàn toàn bị dọa sợ choáng váng, ông ta làm những chuyện vừa rồi chính là tranh luận khắp nơi hướng về phía Dạ Nhược Ly, nếu nàng thật sự là Luyện Đan Đại Sư, như vậy...

Hung hăng run run rẩy rẩy, vào loại thời khắc này, ông ta không khỏi cảm thấy hối hận, vì sao mình chống lại mệnh lệnh của Gia chủ mà tự chủ trương?

Dứt lời, Dạ Nhược Ly thất vọng thờ dài một hơi, theo nàng, cái vấn đề này thật sự là quá đơn giản, nàng vốn còn tưởng rằng lão giả này có thể lấy ra vấn đề cao thâm gì đó, nàng thật sự không dậy nổi bao nhiêu hứng thú với vấn đề đơn giản như vậy.

“Người còn vấn đề nào nữa không?” Khẽ nhíu mày, thật ra Dạ Nhược Ly hi vọng lão có thể lấy ra một vài vấn đề cao thâm.

Chậm rãi hoàn hồn lại, hai mắt Trịnh Thiên Nhiên sáng lên nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, gật đầu một cái: “Có, ta còn có một vấn đề?”

“Cái gì?”

“Đại sư, người có thể thu ta làm đồ đệ không?” Trong mắt Trịnh Thiên Nhiên hàm chứa mong đợi, nghiêm nhiên còn khấn trương hơn lúc nghe sư phụ phán xét khi lần đầu luyện đan thành công.

Một trận gió thổi qua, tất cả mọi người bên trong phòng khách đều ngón ngàng trong gió, bọn họ đều rất muốn bắt lão nhân kia lại hỏi một câu, thế nào một lão đầu trăm tuổi như người lại không biết xấu hổ để cho một nữ tử chừng hai mươi tuổi thu người làm đồ đệ?

Thế nhưng không phải là Luyện Đan Sư nào cũng biết, ở trong hàng ngũ luyện đan thì không phân chia theo tuổi tác, chỉ có thực lực mạnh yếu. Vì vậy,

mặc dù tuổi Dạ Nhược Ly còn quá nhỏ, bái nằng làm sư phụ cũng không coi là quá mất mặt.

“Đây không tính là vấn đề gì?” Khóe miệng giật giật, ánh mắt Dạ Nhược Ly đánh giá Trịnh Thiên Nhiên, nói, “Hon nữa, người cho là dựa vào tư chất của người thì có tư cách trở thành đồ đệ của ta sao?”

Mặt già đỏ lên, Trịnh Thiên Nhiên làm sao không biết, chính lão đã một lão đầu gần trăm tuổi mới đột phá tới Thần Phẩm thì sao có thể so sánh với vị nữ tử trẻ tuổi trước mặt này chứ? Nghĩ đến muốn trở thành đồ đệ của nhân vật thế này thì cũng phải có thiên phú rất cao.

Cười gượng hai tiếng, sắc mặt Trịnh Thiên Nhiên khôi phục bình thường, mâu quang chợt lóe lên, không ngừng cố gắng nói tiếp: “Như vậy liền để ta tới làm trợ thủ cho Nhược Ly đại sư đi.”

Chỉ cần có thể ở lại chỗ này, còn lo không học được Luyện Đan Thuật sao? Nghĩ tới đây, sắc mặt Trịnh Thiên Nhiên hơi lộ vẻ vui vẻ, hiển nhiên tự hào không thôi vì chủ ý hay của mình.

Vậy mà lời nói này của lão khiến người ở đây tập thể hóa đá, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào Thiên Nhiên đại sư cao không thể chạm ở trong mắt mọi người Lạc Nguyệt Quốc.

Mặc dù Y Ân Lạc hiểu rõ sự si mê của Trịnh Thiên Nhiên đối với luyện đan, không nghĩ tới sẽ si mê đến trình độ như thế, một vị Thần Phẩm Luyện Đan Sư làm trợ thủ? Nghĩ đến tình cảnh này, lão liền xấu hổ toát mồ hôi.

“Tiểu Dạ Nhi, có sức lao động miễn phí đưa tới cửa, ngu sao mà không thu,“ khóe môi Cung Vô Y hơi cong lên, mắt phượng âm lãnh xẹt qua Trịnh Thiên Nhiên, lúc chuyển sang Dạ Nhược Ly thì trong mắt hàm chứa đầy tiểu ý.

Ôm lấy hai vai Dạ Nhược Ly, ý cười nơi khóe môi Cung Vô Y càng sâu hơn, cúi thấp đầu, tiến tới bên tai nàng, tiếng nói cực kỳ yêu nghiệt, mê hoặc tâm hồn con người: “Vi phu cũng không muốn nhìn thấy nàng lúc nào cũng vất vả như vậy, chẳng lẽ nàng muốn vi phu đau lòng vì nàng hay sao?”

Trầm mặc trong chốc lát, Dạ Nhược Ly cảm thấy lời nói của Cung Vô Y có lý, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Được, gần đây ta đang muốn luyện chế một vài đan dược, người có thể tới giúp ta một chút.”

Dù sao chỉ là trợ thủ mà thôi, cũng không phải là thu đồ đệ, nếu lão rảnh rồi muốn tới giúp một tay, nàng lại có sao mà không làm? Huống chi sức lao động này là miễn phí, cũng tiết kiệm một chút công phu của nàng.

Bất quá, nếu để cho những người tại Lạc Nguyệt Quốc biết, thế nhưng Trịnh Thiên Nhiên lại trở thành trợ thủ, hon nữa còn là sức lao động miễn phí, phỏng chừng cả Lạc Nguyệt Quốc đều bị chấn động...

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y chậm rãi rời đi, cũng không ở lại nhiều thêm chút nào nữa, về phần Trịnh Thiên Nhiên thì là một đường nịnh nọt, đuổi theo ở phía sau hai người.

Nghe lời nịnh nọt của Trịnh Thiên Nhiên để cho mọi người ở đây đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, bọn họ vốn cho rằng công phu nịnh nọt của bản thân mình đã đủ lợi hại, nhưng quả thực là có chút phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn so với Trịnh Thiên Nhiên.

Trong lời nói của lão, tăng bốc Dạ Nhược Ly thành người thần thông quảng đại, không gì không làm được, đại khái trên đời này sẽ không có chuyện nàng không làm được...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời hạ một cam đoan ở trong lòng.

Chuyện liên quan đến hình tượng của Trịnh Thiên Nhiên đại sư hôm nay, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra, nếu không thì ngộ nhờ Thiên Nhiên đại sư mất mặt, tìm đến Y gia tính sổ thì nên làm thế nào?

Từ đầu đến cuối, chỉ có Y Ân Lạc tươi cười đầy mặt, một bộ dáng mặt mày rạng rỡ.

Sáng khoái, quá sướng, lão chưa bao giờ thấy qua thời điểm lão đầu tử Trịnh Thiên Nhiên này hèn mọn, hon nữa, nếu Trịnh Thiên Nhiên nghĩ tất cả biện pháp lấy lòng Nhược Ly đại sư, quan hệ giữa Nhược Ly đại sư và Triệu gia lại vô cùng ác liệt, như vậy Triệu Lâm Triệu gia tuyệt đối không thể trở thành đồ đệ của Trịnh Thiên Nhiên.

Sợ rằng không bao lâu nữa, đại thế lực dưới Hoàng tộc chỉ có một mình Y gia.

Nghĩ đến đây, nụ cười Y Ân Lạc dần dần mở rộng, đáng tiếc là Nhược Ly đại sư đã có phu quân, nếu không thì lão thật sự còn nghĩ tác hợp nàng với Thanh Ca một phen...

Khoảng thời gian sau đó, Dạ Nhược Ly không phải là trị liệu thân thể cho Y Thanh Ca thì chính là tu luyện hoặc luyện đan. Dĩ nhiên, mỗi khi nàng luyện đan, Trịnh Thiên Nhiên liền sẽ đi theo phía sau, tỉ mỉ nghiền ngẫm từng động tác của nàng.

Bởi vì có trợ thủ Thần Phẩm Luyện Đan Sư Trịnh Thiên Nhiên này, không thể nghi ngờ là lúc nàng luyện đan thì thoải mái hơn rất nhiều, rất nhiều chuyện cũng có thể dễ dàng giải quyết thay.

So sánh với Dạ Nhược Ly thoải mái thì Trịnh Thiên Nhiên cũng thu được ích lợi không nhỏ, mặc dù lão không tiếp tục hỏi Dạ Nhược Ly mấy vấn đề nữa, nhưng chỉ thông qua việc quan sát thuật luyện đan của nàng lại khiến cho thành tựu luyện đan của mình càng sâu hơn một tầng.

Đây là thành tựu mấy chục năm lao đều không thể đạt tới, như thế thì làm sao có thể không kích động chứ?

Sở dĩ thời gian sau này phải cần cù chăm chỉ hơn, chỉ vì có thể ở lại chỗ này vĩnh viễn. Cho dù chỉ là một tiểu đan đồng nho nhỏ, cũng còn hơn thân phận Luyện Đan Sư Hoàng tộc.

Bên trong gian phòng mộc mạc, tóc nam tử đen mượt như thác nước, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khép hờ tựa vào trên giường nghỉ ngơi, có lẽ là nhận ra hơi thở quen thuộc đến gần, hần chậm rãi mở hai mắt ra, đồng tử màu xanh biếc lóe ra tia sáng chói mắt.

“Người đã đến rồi?”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại có suy yếu không nói ra được, nam tử chậm rãi quay đầu lại, ngưng mắt nhìn nữ tử từ ngoài cửa đi vào, trên khuôn mặt tuấn mỹ giương lên nụ cười thần nhiên.

“Ừ, đồ vật đều đã chuẩn bị xong rồi sao?” Mâu quang quét về phía thùng gỗ bên trong phòng, Dạ Nhược Ly khẽ nhún mảy, cất bước tiến lên, lấy ra mấy viên đan dược bỏ vào trong thùng gỗ.

Đối với cử động của nàng, Y Thanh Ca chỉ là lẳng lặng nhìn, hần đã sớm biết trị liệu hôm nay sẽ khác với ngày thường.

Lập tức, trong thùng gỗ vốn là nước trong suốt thấy đáy từ từ biến thành màu xanh biếc, mặt nước yên tĩnh cũng dâng lên tầng tầng gợn sóng.

“Cởi áo, tiến vào trong.”

Nói xong lời này, Dạ Nhược Ly lấy một cái bao tay da thú ra đeo vào tay của mình. Dù sao nam nữ hữu biệt, nếu là ngày trước nàng có thể không để ý nhiều như vậy, tuy nhiên hiện giờ có Cung Vô Y, nàng cũng không muốn yêu nghiệt kia đánh đổ bình dấm chua.

Nếu như có thể nàng cũng muốn giao nhiệm vụ này cho người khác, đáng tiếc có một số việc chỉ có chính nàng mới có thể làm được.

Khuôn mặt tái nhợt nhiễm lên đỏ ửng, Y Thanh Ca ho khan hai tiếng che giấu xấu hổ trên mặt, chậm rãi đứng dậy, giữa lông mày có suy yếu không che giấu được, nhìn thấy dáng vẻ bệnh tật kia, có lẽ có rất ít người có thể không sinh ra đồng tình.

Chậm rãi cởi áo, lộ ra thân thể gầy gò, Dạ Nhược Ly vốn định thu hồi tầm mắt, nhưng lúc nhìn thấy đồ án trên lưng hần thì không thể dời đi tầm mắt nữa.

“Đây là...”

Tâm đột nhiên run lên, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác đồ án này tựa hồ như có chút quen thuộc, giống như đã gặp ở nơi nào đó...

“Người nhìn thấy? Đây là dấu hiệu từ lúc ta ra đời tới nay liền có,” cười khổ một tiếng, trong giọng nói suy yếu của Y Thanh Ca tràn đầy bất đắc dĩ, “Cũng giống như vậy, chỉ có loại người có thể chế như ta đây mới có thể có loại đồ án này, thế nhưng ta hy vọng đường nào ta chỉ là người bình thường, như vậy không cần phải cả ngày sống ở trong gian phòng nhỏ, ngăn cách với nhân thế.”

Dạ Nhược Ly khẽ thở dài một hơi, dường như người nàng quen biết đều có quá khứ bi thảm. Nhưng so sánh với bọn họ thì Y Thanh Ca coi như là tương đối may mắn, ít nhất hần vẫn nằm trong sự bảo hộ của Y gia.

Chậm rãi bước vào thùng gỗ, thân thể gầy gò ngấm ở trong chất lỏng, một cổ đau đớn kịch liệt kéo tới khiến cho cả người hần run run rẩy rẩy, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn mỹ trắng bệch vô sắc.

Hần gất gao cắn môi, bên khóe miệng tràn ra từng tia máu, nhò vào trong thùng gỗ, phát ra tiếng thanh thúy.

Vào thời điểm này, một luồng khí tức mát mẻ chui vào sườn ảnh kinh mạch trong thân thể, trong thoáng chốc tất cả đau đớn đều thuyên giảm, hần cảm thấy được thư sướng trước nay chưa từng có.

“Được rồi,” mở miệng thở ra một hơi, Dạ Nhược Ly chậm rãi thu bàn tay của mình về, sau đó cởi ra cái bao tay da thú ném vào trong Huyền Linh giới chỉ, “Việc đầu tiên đã hoàn thành, thân thể và linh hồn hiện giờ của người đều có thể thừa nhận được dược lực này, chỉ cần chờ tìm được đầy đủ dược liệu là có thể luyện chế.”

Khẽ nhún mảy một cái, Dạ Nhược Ly lại quét mắt nhìn đồ án trên lưng hần lần nữa, liền xoay người đi ra ngoài.

Nàng cảm giác bức đồ án kia chẳng hề đơn giản, nhưng lại không biết đã thấy qua ở nơi nào...

Nhưng nếu công tác chuẩn bị đã hoàn toàn thì cũng là thời điểm nàng trợ giúp Kim Văn Hồ giải trừ phong ấn, chỉ có Kim Văn Hồ khôi phục thực lực thì mới có thể trở thành một đại trợ lực của nàng.

Một tờ giấy liệt kê tên dược liệu đặt ở trước mặt Y Ân Lạc, Y Ân Lạc nhìn lướt qua, trên khuôn mặt già nua xet qua kinh ngạc: “Những dược liệu này đều cực kỳ trân quý, nhưng có một vài Y gia ta có, chỉ có cái khối Thú tinh hệ Kim cuối cùng này là không có, dù là muốn đạt được Thú tinh hệ Kim thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Đầu ngón tay khẽ vuốt ve cằm, Dạ Nhược Ly khẽ nhún mảy, xem ra muốn luyện chế Bồ Đề Đan này thì thật sự khó khăn.

“Bất quá,“ có lẽ như là nhớ tới cái gì đó, về mặt Y Ân Lạc khẽ động, “Người có thể đi buổi đấu giá thử vận khí một chút, trong buổi đấu giá có rất nhiều đồ vật đủ loại khác nhau, nói không chừng có thể tìm được vật phẩm người cần.”

“Buổi đấu giá?” Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, nói, “Cũng được, vậy thì ta đi tới buổi đấu giá xem một chút có thể đạt được Thú tinh hệ Kim hay không.”

Ở trong Phong Vực, Huyền thú hệ Kim ít lại càng ít, đây không phải là dựa vào thực lực liền có thể đạt được, mà cần dựa vào vận khí. Phòng chừng cho dù là Y Ân Lạc muốn đạt được Thú tinh hệ Kim thì cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Sau khi cáo từ Y Ân Lạc, Dạ Nhược Ly liền đi tìm Cung Vô Y, hai người không gặp trở ngại nào khi rời khỏi Y gia, đi về phía phòng đấu giá lớn nhất Hoàng Thành.

Phòng đấu giá Hoàng gia đóng tại trên con đường Hoa Thắng phồn hoa nhất Hoàng Thành.

Đường Hoa Thắng sau giữa trưa cực kỳ an bình, chỉ có một vài nam nữ mặc hoa phục quý tộc tốp năm tốp ba bước qua. Bởi vì nghe nói tất cả sản nghiệp trên con đường này đều thuộc quyền sở hữu của Hoàng tộc, vì vậy chưa từng có người nào dám gây chuyện ở chỗ này.

Lúc này trên đường Hoa Thắng, có hai bóng dáng làm người khác chú ý, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhìn hai người phong hoa tuyết đại này, tiếng nuốt nước miếng vang lên liên tiếp, nếu không phải ngại vì quy củ trên đường Hoa Thắng, các thanh niên quý tộc đã sớm đồng loạt xông lên cướp lấy nữ tử tuyệt thế này về phủ.

So sánh với thanh niên nam tử thì đám nữ tử quý tộc kín đáo hơn nhiều, tuy nhiên cặp mắt đẹp kia thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía vị nam nhân giống như yêu nghiệt kia, trong mắt có chứa kinh diễm cùng ái mộ rất rõ ràng.

Lúc nhìn về phía nữ tử bên cạnh hẳn thì ánh mắt chợt sắc bén ác độc, hận không thể giết nữ nhân kia rồi thay thế.

“Phòng đấu giá Hoàng gia quả thật là khí phái vô cùng.”

Dạ Nhược Ly khẽ vuốt ve cằm, dừng bước lại, ánh mắt quan sát phòng đấu giá xa hoa trang trọng, khẽ thở dài một hơi, chợt mở ra bước chân đang định bước vào cửa.

“Là các người?”

Đột nhiên, một tiếng nói oán độc truyền vào trong tai.

Dạ Nhược Ly ngoảnh mặt làm ngơ, dường như không hề nghe thấy tiếng nói phía sau lưng.

“Các người đứng lại cho bản thiếu gia! Người tới, cản bọn họ lại cho ta, nhìn thấy bản thiếu gia nhưng lại vẫn dám như không nhìn thấy, thật là ăn gan hùm mặt gấu rồi!”

Theo lời này vừa dứt, một tên hộ vệ bước nhanh tới ngăn ở trước mặt Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, đưa trường kiếm ra ngăn trở đường đi của hai người, mặt không chút biểu tình nói: “Thiếu gia của chúng ta để các người dừng lại, không nghe thấy sao?”

Quần áo lụa là chính là quần áo lụa là, ngay cả hộ vệ cũng không phân rõ tình thế, dám ra tay ở trước phòng đấu giá Hoàng gia, quả thực là không muốn sống.

Thấy vậy, tất cả người vây quanh đều lắc đầu thở dài, vội vàng tản đi, chỉ sợ sau đó sẽ dẫn lửa lên thân.

“Hừ!” Kiền Khôn Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực, vênh váo tự đắc đi tới trước mặt hai người, cao ngạo không ai bì nổi nói, “Chúng ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp, lần này các người trốn không thoát!”

Thực lực người nam nhân này mạnh hơn Triệu thì như thế nào? Nhiều lắm thì cũng chỉ là Thần Tướng trung cấp, mà hộ vệ mình mang tới lại là Thần Tướng cao cấp, lần này bọn họ chết chắc rồi, đây cũng là kết cục trên chọc Kiền Khôn Lâm hẳn!

Cung Vô Y rút cuộc chuyển tầm mắt nhìn sang, lạnh lùng nhìn Kiền Khôn Lâm, chính là cái nhìn này khiến nội tâm Kiền Khôn Lâm sinh ra một loại sợ hãi từ trong ra ngoài, giống như bị ma quỷ nhìn thẳng vào...

“Ta cho người biết, không có người Y gia làm chỗ dựa cho người, ta giết chết người thì cũng không ai dám nói gì,“ nuốt một ngụm nước miếng, Kiền Khôn Lâm tận lực che giấu sợ hãi trong lòng, nói, “Tiện dân chính là tiện dân, làm sao có thể so sánh với quý tộc như chúng ta? Ngay cả tư cách xách giày cho ta người cũng không xứng, đừng thật sự coi mình là rể hành.”

Trên dung nhan tuấn nữ từ từ âm trầm, Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, trong mắt phượng dần hiện ra hồng quang khát máu, giọng nói âm lãnh giống như đến từ địa ngục, làm cho tâm người ta bất giác sinh ra run rẩy.

“Tiện dân? Người xác định là đang nói chúng ta?”

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, Kiền Khôn Lâm lui về phía sau hai bước, khuôn mặt lập tức trở nên dữ tợn, chỉ vào Cung Vô Y, quát lên: “Người bắt hần lại cho ta!”

Hộ vệ khó xử khẽ nhún mày một cái, dù sao đây là đang trên đường Hoa Thắng, động thủ chắc chắn sẽ dẫn tới tai họa cho mình, thế nhưng nếu chống lại mệnh lệnh của thiếu gia thì chờ đợi hần ta chính là sống không bằng chết.

Chần chừ một lúc lâu, hộ vệ cất bước tiến lên, mũi kiếm chỉ về phía Cung Vô Y: “Người tự mình khoanh tay chịu trói? Hay là...”

“Rầm!”

Vậy mà, lời chưa nói xong thì một luồng nhiệt lưu đánh về phía hộ vệ trong nháy mắt, không đợi hần ta có phản ứng liền bị cắn nuốt sạch sẽ.

Người đi ngang qua trước phòng đấu giá Hoàng gia bất giác dừng bước lại, ánh mắt đồ dẫn nhìn chăm chú vào Cung Vô Y. Bởi vì bất luận kẻ nào cũng không biết vừa rồi hần ra tay khi nào.

Chỉ là sau khi bọn họ thấy rõ tình trạng, thân thể hộ vệ liền đã biến mất.

Quá to gan, dám giết người ở trước cửa phòng đấu giá Hoàng gia, đến cùng lai lịch của hai người kia là thế nào? Cho dù là hai thế lực siêu nhiên Y gia và Triệu gia thì cũng không dám làm như thế.

“Người... Người muốn làm gì?”

Thấy tầm mắt của Cung Vô Y chuyển sang mình, cả người Kiền Khôn Lâm không ngừng run rẩy, ánh mắt hoảng sợ giống như đứng trước mặt hần ta là ma quỷ, mà cũng không phải là nhân loại.

Bất quá Cung Vô Y cũng không khác gì ma quỷ ở trong mắt mọi người.

“Nơi này đã xảy ra chuyện gì hả?”

Đúng lúc này, trong phòng đấu giá truyền đến một giọng nói thương lão lạnh nhạt.

Mọi người theo tiếng nhìn qua, thấy lão giả đang đi ra từ trong phòng đấu giá, trong mắt đều mang theo tiểu ý vui sướng khi người gặp họa, theo bọn họ, những người này cũng khó thoát khỏi xử phạt.

“Thiên Nhiên đại sư?” Ánh mắt Kiền Khôn Lâm sáng lên, bước nhanh về phía người tới, cung cung kính kính nói: “Thiên Nhiên đại sư, ngài còn nhớ ta không? Ta là Kiền Khôn Lâm, lần trước đi theo phụ thân đã từng gặp ngài, ngài vẫn còn khen ngợi ta đó.”

“À, là người à...”

Trịnh Thiên Nhiên vuốt ve chòm râu, thân nhiên cười cười, nhưng nói thật, lão thật đúng là không nhớ rõ người trước mắt là ai.

Lão từng khen ngợi rất nhiều người, mà những lời kia đều là lời xã giao thôi, lần trước thấy Triệu Lâm Triệu gia kia có chút thiên phú, còn từng nói đùa muốn thu nàng ta làm đồ đệ, ai ngờ Triệu gia cũng cho là thật, lão đã nói ra lại không thể thu hồi, chỉ có thể kiểm soát tiếp tục kéo dài, vì vậy đến bây giờ cũng còn chưa cử hành nghi thức bá sư.

“Đại sư, ngài phải làm chủ cho ta,” nói tới đây, biểu tình của Kiền Khôn Lâm giống như là bị vô hạn uất ức, “Hai người kia, chẳng những ngăn trở đường ta tiến vào phòng đấu giá, mà vẫn còn giết chết hộ vệ của ta ở trước cửa phòng đấu giá Hoàng gia, loại người tội ác tày trời như bọn họ nên bị thiên đạo vạ quả, chết không toàn thây!”

Đúng lúc này, Trịnh Thiên Nhiên phát hiện ra Dạ Nhược Ly, ánh mắt không khỏi sáng lên, vừa định đi tới chào hỏi, trong lúc không để ý nghe được lời nói của Kiền Khôn Lâm, cái mặt già nua lập tức liền âm trầm.

Âm ngoan quét mắt nhìn Cung Vô Y, Kiền Khôn Lâm cười lạnh một tiếng, Trịnh Thiên Nhiên có địa vị vô thượng tại Lạc Nguyệt Quốc, cho dù là Hoàng đế của một nước nhìn thấy lão thì cũng không dám tự cao tự đại.

Sắc mặt hiện giờ của Trịnh Thiên Nhiên âm trầm, chắc hẳn là vô cùng tức giận, bầm thây hai người gây chuyện này thành vạ đoạn.

Có lẽ là dự liệu được kết cục của hai người kia, nụ cười trên mặt Kiền Khôn Lâm càng lúc càng âm u, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Chương 18: Khiếp sợ!

Mọi ánh mắt đều tề tụ trên mặt Trịnh Thiên Nhiên, hiển nhiên bọn họ cũng muốn biết lão sẽ tức giận thế nào.

Dạ Nhược Ly khẽ nhủ này, lạnh nhạt quét mắt nhìn Trịnh Thiên Nhiên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không mang theo biểu tình nào, thần nhiên nói: “Người không đi luyện chế đan dược, ở chỗ này làm gì?”

Mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, tựa hồ như không có dự liệu được, nữ tử này lại có gan chỉ trích Thiên Nhiên đại sư. Phải biết vị này chính là Đệ nhất Luyện Đan Sư Hoàng tộc, có địa vị chí cao vô thượng, đến nay vẫn chưa có người nào dám can rờ nói chuyện với lão như thế.

Lúc tất cả mọi người đều cho là Trịnh Thiên Nhiên sẽ dưới cơn nóng giận mà nhảm thẳng vào nàng thì Trịnh Thiên Nhiên lại cất bước đi về phía Dạ Nhược Ly, mặt lộ vẻ cung kính chấp tay ôm quyền, nói: “Ha ha, Nhược Ly đại sư dạy phải, chỉ là hôm nay ta nhận được thiệp mời cho nên mới tới tham gia buổi đấu giá lần này, ai ngờ sẽ gặp được đại sư ngài bị quấy rầy.”

Đại... Đại sư?

Nghe thấy xưng hô này, lại nhìn về phía vẻ mặt cung kính kia của Trịnh Thiên Nhiên, mọi người đều tròn to hai mắt, một bộ dáng không dám tin, bọn họ đều cho là mình xuất hiện ảo giác.

Không, tuyệt đối không thể nào, làm sao Thiên Nhiên đại sư sẽ gọi một nữ tử là đại sư chứ? Đây là giả, nhất định là giả...

“Đúng lúc ta tới buổi đấu giá cũng có chút chuyện,” Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, mâu quang quét về phía Kiền Khôn Lâm run run rẩy rẩy, giọng nói lạnh lùng không có tình người, “Ngoài ra, bắt đầu từ ngày mai, ta không hy vọng gặp lại Kiền gia nữa...”

Dứt lời, phát phát tay áo, tiến vào phòng đấu giá không hề quay đầu lại nữa.

Có một số việc không cần bọn họ nhúng tay, chắc hẳn Trịnh Thiên Nhiên sẽ xử lý rất tốt.

“Phù phù!”

Hai chân mềm nhũn, Kiền Khôn Lâm tê liệt ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng, hẳn ta hiểu được, lần này Kiền gia hoàn toàn bị hủy trong tay hắn ta.

Đáng tiếc, không có một ai không có một người chung quanh nào tỏ ra đồng tình với hắn ta, bởi vì hoàn toàn là hắn ta tự làm tự chịu, không trách được người khác. Chăng qua là nữ tử kia lại được Thiên Nhiên đại sư gọi là đại sư, chắc chắn là có chỗ hơn người, nhất định phải thông báo cho tộc nhân biết, phải tránh không thể trêu chọc nàng.

“Nhược Ly đại sư, không biết ngài tới đây là vì chuyện gì?” Trịnh Thiên Nhiên tươi cười đầy mặt đi theo bên cạnh Dạ Nhược Ly, không chút nào có kỵ ánh mắt kinh ngạc của người khác, “Nếu như Nhược Ly đại sư có gì cần, ta có thể phái người đưa tới cho đại sư ngài, ở trong Hoàng Thành này thì còn chưa có đồ vật ta không có được.”

Khẽ nhủ này, Dạ Nhược Ly dừng lại bước chân: “Thú tinh hệ Kim, người có không?”

“Thú tinh hệ Kim sao? Ha ha, sự tình thật là khéo, ở chỗ ta vừa đúng có một Thú tinh hệ Kim.” Trên cái mặt già nua của Trịnh Thiên Nhiên hiện ra vẻ kích động, theo lão đây là cơ hội lấy lòng Dạ Nhược Ly.

“Bất quá Thú tinh hệ Kim này vẫn còn ở Hoàng cung, sau đó ta sẽ phái người đưa tới cho đại sư ngài.”

“Được,” Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, thần nhiên nói, “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần tham gia buổi đấu giá, đồng dạng ta cũng sẽ không thu trắng vật của người, trước khi ta chưa rời khỏi Hoàng Thành, người có thể tìm năm vấn đề không hiểu tới hỏi ta.”

Nghe vậy, Trịnh Thiên Nhiên hồ hập chợt căng thẳng, vô cùng kích động, khiến bộ mặt già nua của lão đỏ lên.

Không có gì càng quan trọng hơn việc xin một Luyện Đan Đại Sư chỉ bảo mấy vấn đề, mặc dù nàng nhìn chương mắt thiên phú của mình, không muốn thu làm đồ đệ, nhưng có thể xin nàng chỉ bảo mấy vấn đề, lão cũng đã rất thỏa mãn rồi.

“Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi.”

Nếu đã lấy được đồ vật cần thiết, vậy thì buổi đấu giá này cũng không còn tác dụng quá lớn đối với bọn họ...

Kiền gia, trong thư phòng, Kiền Lạc Minh không ngừng đi qua đi lại, sắc mặt lại tràn đầy hốt hoảng.

“Không ngờ lần trước người nổi lên tranh chấp với Lâm Nhi lại là Thái Thượng Trưởng Lão Y gia, ai biết vị Thái Thượng Trưởng Lão kia lại nhảm chán đi tới cửa thành như vậy, không được, ta phải mau sớm nói chuyện này cho Lâm Nhi biết, để tránh cái tính tình kia chọc phải người không nên chọc.”

Thông qua nhiều ngày tra xét, cuối cùng ông ta cũng tra được lão đầu quê mùa trong miệng Kiền Khôn Lâm là người nào.

Nghe đến thực lực Y gia siêu cường, Kiền Lạc Minh hưng hăng rung mình một cái, khuôn mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Đối với những quý tộc bình thường mà nói, Thần Hoàng cường giả căn bản chính là tồn tại cao không thể chạm tới.

“Gia chủ, Gia chủ”

Vào đúng lúc này, có một người vội vàng hấp tấp chạy vào từ ngoài cửa.

“Như thế nào? Tìm được tung tích thiếu gia chưa?” Chậm rãi xoay người, Kiền Lạc Minh nhìn bộ dáng thờ hồn hèn của người đứng ngay cửa, trong lòng chợt dâng lên một luồng cảm giác không tốt.

“Gia chủ, thiếu gia đã xảy ra chuyện...”

Thờ hồn hèn mấy hồi, hộ vệ mới nói lại chuyện từ đầu tới cuối đã hỏi thăm được vừa nãy cho Kiền Lạc Minh.

“Àm!”

Kiền Lạc Minh ngã xuống trên ghế đàn hương, ngược mắt nhìn bầu trời ngoài cửa, tự lẩm bẩm: “Thiên Nhiên đại sư? Vì sao hai người kia sẽ có quan hệ với Thiên Nhiên đại sư? Xem ra, cuối cùng ta vẫn là chậm một bước, Kiền gia lâm nguy, không được, ta tuyệt không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, lập tức chuyển nhân tài ưu tú của Kiền gia đi, chỉ cần bọn họ còn sống thì Kiền gia sẽ có hi vọng tái khởi.”

Đáng tiếc, người ta sẽ không cho phép ông ta kịp chuẩn bị, lúc ông ta sắp chuyển nhân tài ưu tú đi thì thị vệ Hoàng tộc đã bao vây xung quanh Kiền gia, chính là một con chuột cũng đừng nghĩ ra ngoài.

Dạ Nhược Ly chỉ là nói một câu, không hy vọng gặp lại Kiền gia, theo Trịnh Thiên Nhiên lý giải, có thể để nàng không gặp lại người Kiền gia nữa thì chỉ có một phương pháp là giam giữ những người này cả đời hoặc là diệt môn.

Mặc kệ lão giải quyết thế nào thì dù sao cuộc đời này, Kiền gia cũng đã biến mất khỏi Hoàng Thành, mà bởi vì Kiền gia diệt môn, cả Hoàng Thành đều oanh động, đều sôi nổi nghị luận rằng tới cùng Kiền gia đã phạm vào tội gì mà dẫn tới thị vệ Hoàng tộc.

Sau đó, thông qua miệng vài người vương mới biết được, vị quân áo lụa là Kiền gia kia chọc phải người không nên chọc mới dẫn đến tai họa ngày hôm nay.

Nghe nói hần ta đắc tội chính là Luyện Đan Đại Sư, hơn nữa quan hệ giữa vị Luyện Đan Đại Sư kia với Thiên Nhiên đại sư không tầm thường, thậm chí có người nói ra vị Luyện Đan Đại Sư kia là một nữ tử trẻ tuổi.

Hiển nhiên câu nói sau cùng dẫn tới mọi người xì mũi coi thường, không ai tin tưởng, nàng là một nữ tử trẻ tuổi, bất quá không thể trách, Dạ Nhược Ly nghiễm nhiên trở thành nhân vật thần bí trong miệng mọi người Hoàng Thành.

Có lẽ là chỉ có đám cao tăng Y gia mới biết, nhân vật gây nên oanh động gần đây liên cư ngụ ở Y gia bọn họ...

“Được liệu đều đã chuẩn bị xong?” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn đồ vật Y Ân Lạc đưa tới, vẻ mặt tiết lộ một tia ngưng trọng, “Như vậy, ta cũng là thời điểm bắt đầu tiến hành luyện chế đan dược.”

Y Ân Lạc nắm quả đấm thật chặt, tâm tình chợt tràn đầy khản trương, mâu quang không hề động nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

Mà tất cả đám cao tăng Y gia còn lại đều ở bên cạnh, bọn họ cũng rất muốn biết, nàng có thể luyện chế ra đan dược cứu trị Y Thanh Ca hay không, dù sao kiến thức nàng hiểu về luyện dược tuy nhiều nhưng cũng không đại biểu có thể luyện chế loại đan dược này.

“Khụ khụ.” Tiếng ho khan suy yếu theo làn gió truyền vào trong tai mọi người.

Y Thanh Ca được nha hoàn đỡ chậm rãi cất bước đi tới, áo xanh bông bênh, một đầu tóc đen mượt nhẹ nhàng phát qua sống lưng thẳng tắp, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lộ ra vẻ tái nhợt bệnh tật, giữa lông mày có một mối không thể nào che giấu.

“Thanh Ca, sao con lại tới đây?” Y Phi Phàm cả kinh, vội vàng tiến lên, đón lấy Y Thanh Ca từ trong tay nha hoàn.

“Phụ thân, xin đừng lo lắng, thân thể của con đã tốt hơn trước kia nhiều rồi,” lắc đầu một cái, Y Thanh Ca nhàn nhạt cười cười, chợt ánh mắt của hần hướng về phía Dạ Nhược Ly, trong tròng mắt màu xanh biếc xẹt qua quang mang khác thường, “Hơn nữa, sao con có thể vắng mặt vào loại thời khắc này chứ? Mặc kệ có thể thành công hay không, con có thể sống nhiều năm như vậy thì cũng đã đủ rồi.”

“Ài!” Thờ dài một hồi, Y Phi Phàm cuối cùng vẫn là không nói thêm gì nữa, bảo người đưa một cái ghế đến đây, đỡ Y Thanh Ca ngồi xuống chiếc ghế gỗ, mình thì lặng lẽ nhìn Dạ Nhược Ly luyện chế.

“Nhược Ly tỷ tỷ nhất định sẽ thành công.”

Nắm tay thành quả đấm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Phi Phi tràn đầy tự tin, nàng tin tưởng, với bản lĩnh xuất thần nhập hóa của Nhược Ly tỷ tỷ, chắc chắn có thể luyện chế thành công, trên đời này tuyệt không có chuyện gì nàng không làm được.

Lúc này, Dạ Nhược Ly đã bắt đầu bắt tay vào tiến hành luyện chế đan dược, vì vậy cũng không chú ý tới Y Thanh Ca đến, dù sao vào giờ phút như thế này, nàng không thể phân tâm.

Ngưng mắt nhìn cử chỉ của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y khoanh tay trước ngực, khóe môi đồ mọng cong nhẹ thành đường cong mỉa mai hoặc, trong mắt

phương hẹp dài hàm chứa đầy tiểu ý, toàn bộ trong mắt liền chỉ tồn tại một mình nàng.

Trong sân Y gia, những nữ tử mắt hoa si nhìn Cung Vô Y kia, lúc nhìn thấy ánh mắt của hắn khóa chặt vào một người, không khỏi thất vọng thờ dài một hơi, xem ra ngay cả một chút hi vọng bọn họ cũng không có.

Mà theo động tác của Dạ Nhược Ly, tất cả mọi người đều khẩn trương ngừng hít thở, chỉ sợ nàng xảy ra cái gì không may dẫn đến luyện chế thất bại.

Trên trán lưu lại mồ hôi chi chi chít chít, thậm chí chảy vào trong mắt, nhưng nàng lại không quan tâm lau đi, dốc sức mở to hai mắt, tầm mắt chăm chú tập trung vào lò luyện đan trước mặt, không dám có một chút buông lỏng nào.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ngay lúc trong lòng tất cả mọi người tràn đầy sốt ruột thì bên trong Long Phượng Thần Đình rốt cuộc truyền đến tiếng vang khác thường.

“Àm!”

“Bang bang!”

Tiếng va chạm mãnh liệt lại rõ ràng như thế trong sân yên tĩnh, để cho tâm mọi người cũng không khỏi dâng lên, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào đan dược, chính là ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phần.

Từng chút từng chút mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Dạ Nhược Ly duỗi một tay ra, một viên đan dược nhanh chóng bắn vào trong lòng bàn tay của nàng.

Bởi vì đan dược này cực kỳ trân quý, vì vậy một lò nàng chỉ luyện chế được một viên.

Ánh mắt nhìn khắp bốn phía, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới trước mặt Y Thanh Ca, mở lòng bàn tay ra, thản nhiên nói: “Cầm lấy đi.”

Lập tức mọi ánh mắt tề tụ vào trên người Y Thanh Ca, bọn họ đều muốn biết viên đan dược này có thể cứu trị Y Thanh Ca hay không, nếu quả thật đúng là như vậy thì chứng minh được rằng nữ tử này tuyệt đối thuộc hàng thượng thừa ở trong Thần Phẩm Luyện Đan Sư.

Khẽ mỉm cười, Y Thanh Ca cũng không do dự, cầm đan dược trong lòng bàn tay Dạ Nhược Ly lên, chậm rãi đưa vào trong miệng.

“Oanh!”

Một cỗ khí tức mạnh mẽ chảy vào trong thân thể, cả người Y Thanh Ca run lên, khoe miệng chảy ra một vệt máu, trên trán nhan trắng nõn càng lúc càng trắng bệch, mà thông qua vẻ mặt của hắn là nhìn ra được thống khổ hắn đang thừa nhận.

“Thanh Ca!” Y Phi Phàm vội vàng bắt lấy tay Y Thanh Ca, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng, “Thanh Ca, con thế nào rồi? Tại sao, tại sao Thanh Ca lại thống khổ như vậy?”

Ngay cả Y Ân Lạc đã sớm thấy qua bộ dáng sau khi hắn dùng đan dược, vậy mà hôm nay Y Thanh Ca còn khiến cho lão sợ hết hồn, bất quá lão cũng hiểu được, đây là hiệu quả của đan dược.

Y Phi Phi che miệng lại, giọt nước mắt theo khoe mắt chảy xuống, cũng đau lòng nhìn Y Thanh Ca.

“Con không sao.”

Y Thanh Ca mới vừa bức ra ba chữ này từ trong miệng, lại một trận đau đớn từ linh hồn bị xé rách truyền đến, dung nhan của hắn thoáng chốc tái nhợt như người chết, thân thể gầy gò run rẩy mãnh liệt.

Thế nhưng từ đầu tới cuối, hắn đều không phát ra một tiếng rên nào...

Môi mỏng bị cắn ra từng vết máu, cái dáng vẻ thống khổ kia khiến cho tất cả nữ tử trong viện đều đau lòng khóc thành tiếng, rất khó tưởng tượng hắn đang chịu đựng bao nhiêu đau đớn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thống khổ trên mặt Y Thanh Ca mới chậm rãi rút đi, cả người đều suy yếu hẳn, cho dù sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt như cũ, thế nhưng bất cứ người nào cũng cảm nhận được trong cơ thể của hắn đang bộc phát ra vô hạn sinh cơ.

“Thành... Thành công rồi!”

Mọi người đều tròn to hai mắt, theo đó chính là một trận vui mừng khôn xiết.

Nếu thân thể Y Thanh Ca thật sự được chữa khỏi thì cũng liền đại biểu Y gia sắp xuất hiện một thiên tài có một không hai, trừ Y Ân Lạc ra, không cần mười năm lại có một Thần Hoàng cường giả.

“Ha ha, thật tốt quá,” Y Ân Lạc cười to hai tiếng, tươi cười có sáng khoái không nói ra được, “Thanh Ca, chứng bệnh của cháu đã chữa khỏi, làm phiền Nhược Ly đại sư, mà ta cũng nguyện tuân thủ hứa hẹn đã từng nói, thiếu nàng một nhân tình lớn bằng trời, nếu sau này Nhược Ly có chỗ cần thì ta nhất định bất chấp gian nguy, sẽ không chối từ!”

Y Thanh Ca thân nhiên cười cười, hẳn cũng không nói thêm gì đó, chỉ khắc phần ân tình này vào sâu trong tâm khảm.

Từ nay về sau, bất kể nàng gặp phải cái gì, Y Thanh Ca hẳn nguyện ý luôn đứng bên cạnh nàng mãi mãi, sống chết không bỏ, mà Y gia cũng sẽ trở thành hậu thuẫn vĩnh viễn của nàng...

“Hiện tại cũng là thời điểm giúp Kim Văn Hổ giải trừ phong ấn.”

Đáy lòng lặng lẽ thờ dài một hơi, Dạ Nhược Ly vươn bàn tay ra, một khối thú tinh màu vàng kim xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Thú tinh Thần Vương này chính là đồ vật Trịnh Thiên Nhiên mới vừa đưa tới, nếu dựa vào khối thú tinh này thì có lẽ có thể khiến cho Kim Văn Hổ đột phá tới Thần Vương...

Ánh mắt chợt lóe lên, Dạ Nhược Ly bình ổn lại tâm tư, phát phát ồng tay áo, lập tức một đồng lớn được liệu liền xuất hiện trước mặt nàng.

“Nàng đây là muốn làm cái gì?”

Mọi người đều không hiểu cử chỉ của Dạ Nhược Ly, chẳng lẽ nàng còn muốn luyện chế đan dược gì đó?

Rất nhanh, cử động của Dạ Nhược Ly chứng minh suy đoán của mọi người, nàng đúng là muốn luyện chế đan dược...

Luyện chế Bồ Đề Đan cũng không đơn giản, mắt thấy Dạ Nhược Ly mồ hôi đầy người, Trịnh Thiên Nhiên có lòng muốn giúp đỡ, nhưng cũng hiểu được, lão không thể nào chen tay vào luyện chế loại đan dược này, chỉ có thể đứng một bên sốt ruột.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này đã gần sau giữa trưa, vậy mà tất cả mọi người quên mất thời gian dùng bữa trưa, chỉ là không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, chỉ sợ bỏ qua phần đặc sắc nào đó.

Đột ngột, ấn đường* đang nhú chắt của Dạ Nhược Ly buông lỏng, theo mùi thuốc đi ra, nàng thu hồi hỏa diễm trong lòng bàn tay.

“Kim Văn Hổ, ra ngoài!”

Tiếng kêu vừa dứt, một vệt kim quang nhanh chóng bắn ra, hóa thành một thân thể con hổ khổng lồ, đứng lẳng lẳng bên cạnh Dạ Nhược Ly, không hiểu nhìn nữ tử bên cạnh.

“Kim Văn Hổ?” Y Ân Lạc hơi ngần ra, có lẽ cảm thấy được chuyện kể tiếp mà Dạ Nhược Ly sẽ làm, khuôn mặt thoáng qua khiếp sợ.

“Ta hỏi ngươi, ngươi nghĩ muốn tự do, hay là muốn khôi phục thực lực? Nếu ngươi nghĩ muốn khôi phục lực lượng, như vậy thì khế ước với ta, ta có thể cho ngươi thời gian nửa nén hương để suy nghĩ.”

Nhân nhật quét mắt nhìn Kim Văn Hổ, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói.

“Khôi phục lực lượng?” Kim Văn Hổ không khỏi ngây ngẩn cả người, nó không nghĩ tới, mình còn có thể có một ngày giải trừ phong ấn, chẳng biết tại sao, nó nguyện ý tin tưởng lời nói của nữ tử này.

“Không cần suy nghĩ, ta nguyện ý bị ngươi khế ước.”

Dạ Nhược Ly im lặng gật đầu, sau khi hai người hoàn thành khế ước, một viên đan dược bắn ra từ đầu ngón tay, bắn về phía Kim Văn Hổ.

Kim Văn Hổ há to mồm tiếp được đan dược, nhai nhai hai cái, tức thì thân thể của nó chợt run lên, vốn là lực lượng bị phong ấn thì trong nháy mắt phong ấn bị phá vỡ, nhanh chóng bắt đầu tăng trưởng.

Thánh Thú trung cấp, Thánh Thú cao cấp, Thánh Thú đỉnh phong, thẳng tới Thần Tướng đỉnh phong mới dừng lại...

Biến cố đột phát khiến mọi người đều sửng sốt, trừ Cung Vô Y và Y Ân Lạc ra, không người nào biết rốt cuộc trên người Kim Văn Hổ đã xảy ra chuyện gì.

“Cuối cùng đã giải khai phong ấn, Kim Văn Hổ này vốn là huyền thú Thần Tướng đỉnh phong, hiện giờ phá vỡ phong ấn khôi phục thực lực, không nghĩ tới nàng thật sự có thể luyện chế ra loại đan dược này.”

Y Ân Lạc thờ dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly tràn đầy phức tạp.

Nhân vật như thế, nhất định không phải là Y gia có thể lưu lại, mà lão có thể làm chỉ là quan hệ với nàng thật tốt.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Chợt, trên người Kim Văn Hổ bộc phát ra lực lượng cường hãn, trực tiếp đột phá một vách chướng cản trở cuối cùng, tiến vào hàng ngũ Thần Vương.

Vậy mà, trận biến cố này, dù là Y Ân Lạc cũng thấy choáng váng.

Khí tức bất đồng với vừa rồi, bất luận kẻ nào cũng biết, Kim Văn Hồ là đang lên cấp...

“Trời ạ, tôi cùng là nàng luyện chế đan dược gì thế? Thế nào lại biến thái như vậy? Một viên đan dược là có thể tạo nên một vị Thần Vương cường giả, này... này con mẹ nó căn bản không phải là chuyện con người có thể làm được.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc biến thái này là ở đâu ra, hơn nữa tựa hồ như nàng chỉ khoảng hai mươi tuổi.”

“Quá đã kích người, so với nàng nhất định chính là tìm ngược, loại biến thái này, căn bản không thể gọi là người.”

Trong Y gia không thiếu thiên chi kiêu tử, hôm nay những người này cũng bị đã kích thật sâu, có lẽ ở cả Phong Vực cũng không có người nào có thiên phú luyện đan có thể vượt qua cái tên biến thái này.

Có lẽ, sau này nàng vẫn còn có thể trở thành là Siêu Thần Phẩm...

Nghĩ đến đây, hô hấp của mọi người cũng dồn dập mấy phần, nếu quả thật có thể thiết lập quan hệ với Siêu Thần Phẩm Luyện Đan Sư, như vậy chắc chắn Y gia bọn họ sẽ nước lên thì thuyền lên, có sao mà không làm?

“Yêu nghiệt, chàng có nhìn thấy Thiên Lư không?” Dạ Nhược Ly khẽ nhủ mày, cũng không biết Thiên Lư đi tới đâu tìm vui nữa.

“Nàng ấy hả?” Cung Vô Y lắc đầu một cái, khóe môi giương lên ý cười nhợt nhạt, “Ta là phu quân của nàng, không phải là hộ vệ của nàng ấy, làm sao biết nàng ấy đi đâu chứ?”

“Nhược Ly đại sư, ngài đang tìm Thiên Lư tiểu thư sao?” Nghe được lời của hai người, Y Phi Phẩm tiến lên hai bước, chấp tay ôm quyền, nói, “Ta vừa mới nhìn thấy Thiên Lư tiểu thư rời khỏi Y gia.”

“Rời khỏi Y gia? Ta biết rồi,” Dạ Nhược Ly thờ dãi một hơi, sắc mặt có chứa một chút mệt mỏi, “Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi, ta mệt mỏi.”

Với tính tình nhạy bén của Thiên Lư, chắc hẳn sẽ không gặp phải nguy hiểm...

Lúc này, bên trong một cửa hàng tại Hoàng Thành, ánh mắt Thiên Lư dừng lại trên một vòng ngọc, ánh mắt lập tức sáng lên, nói: “Lão bản, đưa cái vòng tay đó cho ta.”

Vòng tay bằng ngọc này là dùng Ôn Linh Thạch chế thành, có thể tiêu trừ một nhọc, gần đây Dạ Nhược Ly luôn bận bịu việc luyện chế đan dược khiến cho người bên cạnh nhìn thấy mà đau lòng, có lẽ vòng tay này có thể giúp nàng một chút.

“Chậm đã!” Một tiếng khẽ quát truyền đến từ bên cạnh, “Cái vòng ngọc này, ta muốn.”

Khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn trầm xuống, Thiên Lư mắt lạnh quét nhìn người tới: “Triệu Lâm, Triệu gia?”

Oan gia ngõ hẹp, dưới tình huống thế này lại gặp được nàng ta, chẳng qua là nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cái vòng ngọc này, dù sao nàng tìm một ngày mới tìm được một ngọc khí dùng Ôn Linh Thạch chế thành ở trong cửa hàng này.

“Lão bản, đưa vòng tay cho ta.” Thiên Lư xoay đầu qua, lạnh lùng nói.

Lão bản cửa hàng quét mắt nhìn Thiên Lư, vẻ mặt khinh thường: “Xin lỗi, nếu Triệu tiểu thư muốn cái vòng tay này, như vậy thì là đồ của nàng, huống chi, tiểu oa nhi, ngươi có thể lấy ra tính thạch sao?”

Khẽ nhủ mày, trong nháy mắt sắc mặt Thiên Lư hiện đầy hàn ý: “Nếu như, ta không thể không cần?”

“Muốn sao?” Triệu Lâm yêu mị cười một tiếng, cầm lấy vòng ngọc, bàn tay khẽ dùng lực một chút, trong nháy mắt vòng tay trong suốt xuyên thấu hóa thành bột, chọt vớt xuống trước mặt Thiên Lư, “Vậy ngươi lấy đi đi.”

Động tác bất ngờ của Triệu Lâm làm cho nàng không thể ra tay ngăn cản kịp lúc.

Ngơ ngác nhìn bột phấn bay xuống từ thiên không, thân thể nhỏ nhắn của Thiên Lư khẽ run rẩy, trong đầu nhớ lại khổ cực mấy ngày nay của Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác nhiễm lên vẻ phẫn nộ.

“Thiên Lư ta ở chỗ này xin thề, nhất định phải khiến cho Triệu Lâm ngươi sống không bằng chết!”

“Chỉ bằng ngươi sao?” Khóe môi khinh thường cong lên, Triệu Lâm lui về phía sau hai bước, nói, “Các ngươi lên cho ta, chỉ cần không chết thì liền hung hăng hành hạ tra tấn nàng!”

“Dạ, tiểu thư.”

Nghe vậy, hai hộ vệ sau lưng nàng ta tiến lên, những quả đấm mạnh mẽ rơi vào trên thân thể nhỏ nhắn của Thiên Lư.

Dù sao Thiên Lư mới vào Thần Tướng, mà thực lực hai hộ vệ đều ở Thần Tướng đỉnh phong, làm sao nàng có thể là đối thủ của đám người kia? Thế nhưng vô luận thân thể đau đớn cỡ nào, nàng cũng chỉ là hung hăng nhìn chăm chăm vào Triệu Lâm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có hận ý rõ ràng.

“Các người giúp ta bắt nàng trở về Triệu gia, ta sẽ hành hạ nàng từ từ, ha ha...”

Cười to hai tiếng, Triệu Lâm quay người rời đi, trong đôi mắt đẹp kia lóe ra vẻ âm độc.

Nữ oa nhi này đứng chung một chỗ với hai người kia, chắc hẳn là nữ nhi của bọn họ, nghĩ đến nam nhân mình nhìn trúng có cốt nhục với nữ tử khác, nàng ta liền hận đến phát điên, hôm nay nhìn thấy Thiên Lư, như thế nào sẽ bỏ qua cho nàng?

Về phần Y gia, chẳng lẽ bọn họ thật sự sẽ vì một con kiến hôi mà tới Triệu gia hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đột phá Thần Tướng cao cấp

Đại viện Y gia, gió mát mê người, lá rơi là tả.

Dạ Nhược Ly đột ngột dừng bước lại, dung nhan lập tức tái nhợt, ngón tay khẽ che lên vùng đan điền, bởi vì nàng cảm nhận được rất rõ ràng, Thánh Châu chứa thương trước sau vẫn luôn lẳng lặng đứng ở trong đan điền phát ra cảm giác nóng ran.

Thánh Châu chứa thương này là vật thuộc sở hữu của Thiên Lư, xảy ra tình trạng như thế, cũng liền đại biểu một chuyện...

Cảm giác được nữ tử bên cạnh khác thường, bước chân của Cung Vô Y hơi chậm lại, mâu quang nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hỏi: “Tiểu Dạ Nhi, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Thiên Lư, đã xảy ra chuyện...” Nắm quả đấm thật chặt, sắc mặt của Dạ Nhược Ly trầm xuống, vậy mà hai tròng mắt đen kia lại bình tĩnh như nước, nhưng càng là như thế, càng làm cho tâm người ta run sợ.

“Bất kể là ai, dám đụng đến người của ta, nhất định phải có giác ngộ chịu đựng lửa giận của ta! Yêu nghiệt, chúng ta đi tìm Y Ân Lạc, chỉ có Y gia, mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất tìm được tung tích của Thiên Lư thay ta!”

Y gia không hổ là thế lực siêu cường tại Hoàng Thành, rất nhanh liền tra được là Triệu gia bắt đi Thiên Lư, hơn nữa còn đánh Thiên Lư bị trọng thương, dò thăm được tin tức này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y cũng chưa từng nói chuyện, chỉ là đồng thời biến mất ở trong phòng khách Y gia.

“Ai,“ lắc đầu thờ dài một hơi, Y Ân Lạc đứng lên, mắt không chớp nhìn phương hướng hai người rời đi, lạnh nhạt nói: “Phi Phàm, chuẩn bị nhân thủ, đây là thời điểm chúng ta tỏ rõ quyết tâm của mình, hơn nữa cục diện hai nhà cùng tồn tại cũng là thời điểm phá vỡ, mặt khác lại đi thông báo cho lão gia hóa Trịnh Thiên Nhiên kia một tiếng, nói cho hắn biết, Nhược Ly đại sư đi tìm Triệu gia tính sổ...”

Mâu quang chợt lóe lên, trên mặt của Y Ân Lạc giương lên nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

Dựa vào sự si mê đối với luyện đan của lão gia hóa Trịnh Thiên Nhiên kia, tất nhiên sẽ lựa chọn đứng ở phía bên này của bọn họ, dù sao đại chiến giữa hai gia tộc ảnh hưởng quá lớn, có lão ta ra mặt, chắc hẳn hoàng tộc cũng sẽ không hỏi tới chuyện giữa bọn họ.

Lúc này ở bên trong phòng khách Triệu gia, nam tử trung niên đứng chấp tay sau lưng, tay áo khẽ tung bay, nhú mảy thật chặt, thần sắc lộ ra một chút âm lãnh, sau khi thấy nữ tử đi vào từ đối diện, ấn đường nhú chặt liền thả lỏng.

“Lâm Nhi, vì phụ nghe nói con bắt một nữ hài về đây?”

“Đúng vậy,“ Triệu Lâm nị hoặc cười một tiếng, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia oán độc, “Kê tiện nhân kia lại dám dă thương con, lại làm con mất hết thể diện ở nơi đông người, con không giết nàng, đã là đủ tốt rồi.”

Huống chi, nam nhân nàng ta nhìn trúng đi cùng một chỗ với con tiện nhân kia, nói không chừng là nữ nhi của bọn họ, như thế, làm sao nàng ta có thể cho phép loại tạp chủng này sống trên đời chứ?

Nam nhân mà Triệu Lâm nàng ta nhìn trúng, đời này chỉ có thể thuộc về nàng ta, bất kỳ người nào làm bản hân thì chắc chắn là phải chết!

Dù cho bọn họ là khách nhân của Y gia thì như thế nào? Lúc trước, bởi vì bọn họ làm khách ở Y gia, vì thể diện của gia tộc, Y gia mới có thể che chở bọn họ, thế nhưng cũng chỉ có như thế thôi, đường đường là Y gia sẽ ra mặt cho mấy tiện dân sao? Thật là chuyện vô cùng buồn cười, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

“Lâm Nhi, gần đây con có nghe nói chuyện Kiên gia bị diệt môn không?” ** thờ dài một hơi, lại khẽ nhú mảy lần nữa, “Nghe nói là bởi vì một nữ nhân

mà đắc tội Thiên Nhiên Đại sư, cho nên, trong khoảng thời gian này con vẫn là ngừng tiêu khiển đi, tránh cho Triệu gia chúng ta sẽ có kết cục giống như Kiền gia, chúng ta không đắc tội với Thiên Nhiên Đại sư nổi.”

“Phụ thân, người hãy yên tâm đi,“ khẽ mỉm cười, vẻ mặt Triệu Lâm tràn đầy tự tin, “Thiên Nhiên Đại sư tôn quý cỡ nào? Làm sao sẽ có quan hệ với những tiện dân kia chứ? Hơn nữa, con còn nghe nói, người Kiền gia đắc tội là Luyện Đan Đại Sư còn lợi hại hơn Thiên Nhiên Đại sư, điều này phải trách bọn họ không có mắt, đắc tội với nhân vật tôn quý như thế.”

Phát phát tay áo, ** vuốt vuốt huyết thái dương, thở dài một hơi: “Vô luận như thế nào, đoạn thời gian này cũng cần phải cẩn thận một chút, được rồi, vì phụ một mẻ, con đi xuống trước đi.”

“Dạ, phụ thân!” Chắp tay ôm quyền, Triệu Lâm chậm rãi lui ra đại sảnh.

Trong đôi mắt đẹp của nàng ta lặng lẽ xẹt qua quang mang âm ngoan, đôi môi đỏ mọng nhàn nhạt giương lên thành một độ cong âm lãnh.

Cũng là thời điểm cho xú nha đầu này xem một chút lợi hại, để cho nàng biết, chính là tiện dân thì không thể nào so sánh với những quyền quý như bọn họ.

Trong địa lao âm u ẩm ướt, gió thổi không lọt, không thấy ánh sáng, thân thể nhỏ nhắn của Thiên Lư nằm trên mặt đất lạnh lẽo, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc trác tái nhợt như tuyết, lông mày lá liễu khẽ nhíu lại, cắn chặt đôi môi anh đào, giữa lông mày có thể thấy được thấp thoáng một chút đau đớn.

Ngay tại lúc này, cửa sắt địa lao từ từ bị đẩy ra, một luồng ánh sáng chiếu rọi vào, chiếu tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thiên Lư.

“Làm nàng tỉnh cho ta!”

Trong địa lao yên tĩnh chợt vang lên một giọng nói âm ngoan.

Lập tức có người múc một gáo nước lạnh giội thẳng vào trên người Thiên Lư.

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương lan khắp toàn thân, Thiên Lư lạnh run cả người, từ từ mở mắt ra, sau khi nhìn rõ nữ tử trước mặt, nắm hai quả đấm thật chặt, chống đỡ thân thể đứng dậy, trên khuôn mặt tinh xảo đều là thù hận.

“Triệu gia, sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, các người xong rồi, ha ha ha...”

Tiếng cười non nớt truyền khắp cả địa lao, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nàng cảm giác được, cự ly Nhược Ly cách nàng là gần như thế, chắc hẳn rất nhanh sẽ chạy tới, lúc đó chính là ngày tiêu diệt Triệu gia.

Triệu Lâm giờ chân lên, hung hăng đá vào trên bụng Thiên Lư, phịch một tiếng, thân thể Thiên Lư lập tức bay ra ngoài, đập xuống đất thật mạnh, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Khỏe miệng tràn ra một tia máu, nhưng Thiên Lư lại không hề phát ra tiếng hừ nào, chỉ dùng một đôi mắt đồng tình nhìn Triệu Lâm.

“Muốn chết!” Sắc mặt của Triệu Lâm đại biến, chân lại dùng sức dẫm trên thân thể nhỏ nhắn của Thiên Lư lần nữa, dồn sức dùng lực, thậm chí có thể nghe được tiếng xương cốt gãy vỡ giòn vang.

Tiện nhân này, rõ ràng là tù binh của nàng ta, lại dám dùng loại ánh mắt này nhìn nàng ta, quả thực là sống không kiên nhẫn nữa rồi.

Máu tươi không ngừng tuôn từ trong miệng ra, Thiên Lư lại ngoảnh mặt làm ngơ, nàng ngước mắt lên, trong đôi mắt to tròn trong suốt bình tĩnh như nước, ánh mắt kia của nàng giống như là đang nhìn một người chết.

“Àm!”

Vậy mà, vào thời khắc này, bên ngoài đại môn Triệu gia, chợt vang lên một tiếng vang mãnh liệt.

Chỉ thấy hai cánh cửa lớn sơn đỏ này bị đánh sập xuống đất, bụi đất bay khắp nơi, tầm mắt của mọi người chuyển từ cánh cửa dưới đất sang hai bóng dáng phong hoa tuyết đại, vẻ mặt hiện ra khiếp sợ thật sâu.

“Hai người này là ai, thế nào lại cả gan tới Triệu gia khiêu khích?”

“Bọn họ không phải là không biết thân phận của Triệu gia tại Lạc Nguyệt Quốc chứ? Lá gan cũng thật là quá lớn rồi.”

“Đáng tiếc, sau đó hai người kia sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm Triệu gia.”

Chung quanh chẳng biết lúc nào đã tụ tập một đám người, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, đều là tiếc hận hoặc là vui sướng khi người gặp họa, theo bọn họ nghĩ, có lá gan khiêu khích Triệu gia, hai người này tuyệt đối không có kết cục tốt.

Không cần trong chốc lát, một hàng người Triệu gia bước nhanh từ bên trong đi ra, đương nhiên người dẫn đầu đó là Gia chủ Triệu gia **.

“Là các ngươi?” Dừng lại bước chân, ánh mắt của ** xẹt qua trên người của hai người, âm lãnh cười một tiếng. “Các ngươi thật sự là rất to gan, dám đến Triệu gia ta khiêu khích, lần này chính là Y gia cũng tuyệt đối không bảo vệ được các ngươi, bất kỳ kẻ nào tới khiêu khích Triệu gia ta, chỉ có một kết cục, đó chính là —— chết!”

“Àm!”

Sát khí mãnh liệt lập tức bạo phát ra, thổi quét toàn bộ trên đường phố trước gia môn Triệu gia.

Những người kia thân chỉ là Thần Tướng hoặc là thấp hơn, lúc này hô hấp hơi chậm lại, mặt lộ vẻ hoảng sợ, hiển nhiên sát khí của Thần Vương cường giả không phải là những người như bọn họ có thể chịu đựng được.

Cuồng phong nổi lên, Dạ Nhược Ly đứng thẳng trong gió, bạch y tung bay, vẻ mặt lạnh lùng tức sát, chỉ có hai tròng mắt đen kia vẫn bình tĩnh như nước, nhưng bất luận kẻ nào đều có thể cảm nhận được sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trong lòng nàng.

“Thiên Lư ở đâu?”

Giọng điệu nhàn nhạt mang theo sát khí không thể át chế, nhẹ nhàng vang lên sau giữa trưa dưới bầu trời.

“Hừ, không tìm được người của ngươi thì có liên quan gì tới Triệu gia ta chứ?” ** cười lạnh một tiếng, mâu quang càng lúc càng âm u, “Cho dù là Triệu gia ta bắt nạt thì như thế nào? Chỉ bằng các ngươi, còn có bản lĩnh khiến Triệu gia ta thế nào sao? Ha ha ha, bọn gia chủ nói cho các ngươi biết, hôm nay, các ngươi sẽ phải chết ở chỗ này, bất luận kẻ nào cũng không thể khiêu khích uy nghiêm của Triệu gia ta!”

Tròng mắt đen nhìn về phía **, vẻ mặt của Dạ Nhược Ly không chút thay đổi, nói: “Ngươi đã không muốn giao Thiên Lư ra đây, như vậy... Triệu gia cũng không cần thiết tồn tại nữa!”

“Ha ha, ngươi đang nói đùa sao?”

** khinh thường cười to hai tiếng, bỗng nhiên tiếng cười của ông ta ngưng lại, sững sờ nhìn mười khối lõi và một đầu Kim Văn Hồ hình thể khổng lồ xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đương nhiên khiến ông ta sững sờ không phải là mười khối lõi cấp bậc Thần Tướng, đầu sao thực lực như thế không xứng được ông ta để vào mắt.

Thế nhưng làm ông ta không nghĩ tới chính là kẻ tiện dân này lại có một đầu Kim Văn Hồ cấp bậc Thần Vương, bất quá vậy thì thế nào? Chỉ dựa vào chút thực lực này, liền muốn giết Triệu gia ông ta sao? Quả thực là ý nghĩ viển vông.

Chậm rãi duỗi thẳng lưng, ** âm lãnh cười một tiếng, trong mắt xẹt qua châm chọc: “Ta không thể không thừa nhận là ngươi khiến ta kinh ngạc, thế nhưng ngươi vẫn là quá coi thường Triệu gia ta, một đầu Kim Văn Hồ liền muốn diệt cả nhà Triệu gia ta, ngươi xác định không phải là ngươi đang nằm mơ?”

Trong Triệu gia, trừ Lão tổ Triệu gia là Thần Hoàng cường giả ra, còn có mấy Thần Vương cường giả, thế nào chỉ là một đầu Kim Văn Hồ đã đủ để rung chuyển rồi chứ? Nếu không thì làm sao Triệu gia có thể trở thành đại thế lực tại Lạc Nguyệt Quốc chứ?

Tựa hồ như không nghe được lời ** nói, Dạ Nhược Ly lạnh lùng phun ra một chữ: “Giết! Không thừa một tên nào!”

Hoàng hôn chạng vạng tối giống như bị nhiễm lên vết máu bầm, càng rực rỡ chói mắt hơn dĩ vãng, mà dưới cảnh sắc xinh đẹp như thế, một cuộc chém giết lạnh lẽo kéo lên màn mở đầu.

Mười khối lõi bay ra Thập Dương Trận, vây nhốt một Thần Vương cường giả Triệu gia vào bên trong, chỉ thấy vị Thần Vương cường giả kia nhếch nhác chạy trốn tứ phía, nhưng không cách nào tránh thoát khỏi trói buộc của mười khối lõi.

“Này... đây không phải là mười khối lõi cấp bậc Thần Tướng cấp sao? Thế mà có thể vây lại Thần Vương cường giả.”

“Hon nữa, thoát nhìn nữ tử này chỉ có hơn hai mươi tuổi đi? Thế nhưng lại có thể không phân cao thấp với một vị Thần Tướng cao cấp.”

“Nàng không chỉ có mười khối lõi, còn có huyền thú cấp bậc Thần vương, với thực lực của nàng cũng có thể xếp hạng trung đẳng ở Lạc Nguyệt Quốc, đáng tiếc, nàng đắc tội Triệu gia, một giới thiên tài chắc chắn sẽ ngã xuống tại đây.”

Tiếng nghị luận kèm theo cuồng phong vang lên dưới bầu trời, từ đầu tới cuối, Cung Vô Y chỉ đứng chấp tay sau lưng, hồng y như lửa, một đường cong xẹt qua trên không trung khiến người ta kinh diễm.

Mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, ánh mắt của hân hướng tới bầu trời chỗ không xa, khoe mỗi câu lên một độ cong âm lãnh.

Bởi vì, ở chỗ đó có một cỗ khí tức cường đại, chắc hẳn chính là Thần Hoàng cường giả của Triệu gia, bởi vì có loại cường giả này ở phương xa xem cuộc chiến, Cung Vô Y nhất định phải cảm giác chật chội hành vi của lão ta, vì vậy không thể gia nhập chiến đấu.

“Chết tiệt!”

** nắm quả đấm thật chặt, ông ta vốn tưởng rằng, đối phó với những người này chỉ cần một Thần Vương là đủ rồi, nhưng cuối cùng là ông ta xem thường bọn họ...

Quả đấm nắm chặt chậm rãi buông ra, ** mắt lạnh nhìn qua những người còn lại bên cạnh, quát lên: “Đều lên cho ta, giết bọn họ!”

“Dạ, Gia chủ!”

Lập tức, toàn bộ Thần Vương cường giả Triệu gia ra tay, mục tiêu bắt đầu của bọn họ chính là Dạ Nhược Ly.

Trong mắt xẹt qua hồng quang khát máu, Cung Vô Y chậm rãi giơ tay lên, oanh một tiếng, một đạo khí lưu mạnh mẽ xông về Thần Vương đứng đầu, chỉ là trong nháy mắt, liền cắn nuốt cả người hắn ta sạch sẽ.

“Hì!”

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào Cung Vô Y.

Người nam nhân này lại là ai, thậm chí có thể giết thực lực Thần Vương trong nháy mắt, cũng quá con mẹ nó cường đại.

“Cái gì?” ** đột nhiên cả kinh, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, áp chế hoảng sợ trong nội tâm, nói, “Người rốt cuộc là ai? Ở Hoàng Thành này, là có thể xem pháp kỹ như không mà giết người lung tung sao?”

Lần này, ông ta đúng là sợ hãi, giết thực lực Thần Vương trong nháy mắt, cũng liền đại biểu, nam nhân này có thể giết ông ta dễ như trở bàn tay rồi.

“Pháp kỹ sao? Đó là cái gì?” Bên khốe môi đỏ mọng giương lên độ cong khát máu, Cung Vô Y chậm rãi thu hồi bàn tay, mắt phượng âm lãnh hướng tới **, trong mắt hàm chứa sát khí không hề che giấu.

“Ta chỉ biết, người đã thương nữ nhân của ta, chết! Đã thương người mà nữ nhân của ta quan tâm, cũng chính là chết!”

Có lẽ Cung Vô Y không có bao nhiêu tình cảm với Thiên Lưu, e rằng trừ Dạ Nhược Ly ra, hắn không còn quan tâm người nào nữa, thế nhưng hắn lại hiểu, với Dạ Nhược Ly mà nói, Thiên Lưu là quan trọng cỡ nào.

Cho nên, động vào người mà nàng quan tâm, mặc kệ là ai, nhất định phải chết!

“Tiểu tử, quá mức cuồng vọng cũng không phải là chuyện tốt gì.”

Tiếng nói mờ mịt hư vô theo gió thổi tới, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, lão giả bạch y rơi vào trước mặt của **, dù cho bề ngoài của lão ta rất có cảm giác tiên phong đạo cốt*, vậy mà, trong mắt lại thoáng hiện ra một tia ác độc.

*tiên phong đạo cốt: hình dung thần thái không giống người thường (nguồn: baike.baidu.com)

“Phụ thân!”

Trong nội tâm vui vẻ, ** vội vàng trốn sau lưng lão giả, âm lãnh nhìn Cung Vô Y: “Hắn đã giết Trưởng lão Triệu gia ta, phụ thân, vô luận như thế nào, cũng không thể lưu hắn!”

Nghe được ** gọi, mọi người mới biết người vừa tới là ai.

Lão ta chính là Lão tổ Triệu gia, một Thần Hoàng cường giả cường đại...

Cho dù thực lực của nam nhân này có cường hãn hơn nữa, cũng không phải là đối thủ của Thần Hoàng cường giả, thấy vậy lần này bọn họ chết chắc, bởi vì bất kỳ kẻ nào đắc tội Triệu gia, cũng tuyệt đối không có khả năng còn sống.

Vào đúng lúc này, ở chỗ không xa, truyền đến một giọng nói thương lão: “Ha ha, lão cẩu Triệu gia, ngươi thật là càng sống càng đi lùi, thế nhưng lại ra tay với một vài tiểu bối.”

Dưới trời chiều, Y Ân Lạc chấp tay đi đến, khuôn mặt già nua treo lên ý cười nhợt nhạt, trong hai mắt kia chứa đựng châm chọc, ngay cả giọng nói đều tràn đầy ý vị châm chọc.

Cả đám người Y gia đi theo phía sau lão, đều là khí thế hung hăng đi đến.

“Y gia? Sao bọn họ lại tới đây?”

“Không rõ ràng lắm, bắt quả tạt hồ như cũng không phải là hữu hảo.”

Nhìn thấy người tới, mọi người đều sửng sốt, trên mặt thoáng qua vẻ không hiểu.

“Y Ân Lạc!” Cái mặt già nua của Lão tổ Triệu gia trầm xuống, con ngươi ác độc xẹt qua mắt của lão, “Người tới đây làm gì? Hình như chuyện nơi này không liên quan tới Y gia người thì phải?”

“Ai nói không liên quan? Nhược Ly đại sư không chỉ là khách nhân của Y gia ta, lại càng là ân nhân, Triệu gia người vọng tưởng muốn động nàng, cũng nên hỏi Y gia ta một chút là có đồng ý hay không!” Ngừng lại một chút, Y Ân Lạc treo lên nụ cười, “Hơn nữa, thế cục hai nhà ngang hàng cũng là thời điểm phá vỡ rồi.”

Đại sư?

Quần chúng hơi ngần ra, mâu quang càng phát ra nghi ngờ không hiểu.

Thái Thượng Trưởng Lão Y gia gọi vị nữ tử này là Đại sư sao? Chẳng lẽ nàng là Đại sư của nghề nghiệp gì đó? Điều này sao có thể, nàng mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có thể trở thành Đại sư của một nghề nghiệp gì đó chứ?

“Àm!”

Trên người Lão tổ Triệu gia bộc phát ra khí thế cường đại, gió quét thổi qua, cuốn lên từng trận bụi đất, mặt mũi lão ta lạnh lùng, nói từng chữ: “Người đã muốn chết, vậy hôm nay, ta nhất định sẽ liệu cả chết lưới rách với người!”

Lão ta đã sớm muốn phá vỡ thế cục hai nhà ngang hàng, ngại vì bề hạ nên mới không thực hiện, hôm nay là Y gia họ khơi mào tranh chấp trước, như thế bề hạ cũng không thể trách lên đầu Triệu gia.

“Ha ha, ta cũng muốn biết, gần đây thực lực của người như thế nào!”

Y Ân Lạc cười to hai tiếng, đang muốn ra tay, đột nhiên, một đạo hồng y rơi vào trước mặt của lão, tức thì một giọng nói âm lãnh khát máu vang lên dưới bầu trời.

“Hắn muốn chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay ta!”

Nghe vậy, mọi người đều ngây ngẩn cả người, dù là Y Ân Lạc cũng không thể tin nhìn Cung Vô Y.

Cười lạnh một tiếng, khóe môi Lão tổ Triệu gia khinh thường giương lên: “Mề Lạp Chi Châu*, cũng dám tranh ánh sáng với Nhật Nguyệt, hôm nay lão phu liền để cho người biết khoảng cách chênh lệch giữa người và lão phu là không giống nhau!”

*Mề Lạp Chi Châu: một hạt châu nhỏ như hạt gạo, ý ở đây là chỉ đồ vật rất nhỏ hoặc nhỏ yếu

“Àm!”

Thân thể già nua run lên, mặt mũi Lão tổ Triệu gia lãnh lệ, khí thế cường đại hung hăng áp về phía Cung Vô Y.

Lão ta liếm liếm khóe môi, khuôn mặt giương lên nụ cười tàn nhẫn, Lão tổ Triệu gia giống như đã có thể nhìn thấy tình cảnh nam nhân này bị uy áp nghiền thành thịt nát.

Hồng y như lửa, tóc đen tung bay.

Từ đầu đến cuối vẻ mặt của Cung Vô Y đều không đổi sắc, khuôn mặt tuần tú âm trầm, trong mắt phượng dần hiện ra sát khí nồng nặc.

“Làm sao có thể?” Lão tổ Triệu gia đột nhiên cả kinh, lão ta thế nào cũng không ngờ tới, dưới uy áp của mình, thế nhưng nam tử này lại hờ hững đứng ở chỗ đó, chẳng lẽ nói, hắn cũng là Thần Hoàng?

Không, tuyệt đối không có khả năng, mặc dù lão ta không cách nào nhìn thấy số tuổi của Cung Vô Y, thế nhưng lão ta lại có thể biết rằng số tuổi của nam tử này quyết sẽ không lớn hơn mình, như thế nào lại là Thần Hoàng cường giả chứ?

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến từng trận phong bạo huyền lực.

Trải qua trận chém giết này, Dạ Nhược Ly đột phá bức tường cản trở kia, trở thành Thần Tướng cao cấp.

Mới hoàn hồn lại từ trong sự cường đại của Cung Vô Y, không để ý nhìn thấy Dạ Nhược Ly đột phá, Y Ân Lạc cười khổ lắc đầu một cái: “Hai mươi bốn tuổi Thần Tướng cao cấp, ha ha, thiên phú bậc này, có lẽ chỉ có Thanh Ca mới có thể bằng, không biết nha đầu này có thể theo kịp Thanh Ca hay không, lúc hai mươi lăm tuổi đột phá tới Thần Vương.”

Nhưng so sánh với thiên phú của Dạ Nhược Ly, càng làm cho Y Ân Lạc kinh ngạc vẫn là thuật Luyện Đan của nàng...

“Yêu nghiệt, nơi này giao cho chàng, ta đi tìm Thiên Lôi!”

Dứt lời, thân hình chợt lóe lên, liền biến mất trên chiến trường.

Trong địa lao, Thiên Lư nằm trên mặt đất lạnh như băng, bỗng nhiên, có lẽ là nàng cảm nhận được cái gì, thân thể run lên, khẽ ngước mắt lên, khuôn mặt non nớt lộ ra nụ cười khả ái.

Nàng tới... Rốt cuộc đã tới...

“Ngươi cười cái gì?”

Triệu Lâm giờ chân lên, hung hăng đập về phía thân thể Thiên Lư, phịch một tiếng, thân thể của nàng lăn trên mặt đất một vòng, nặng nề đọng vào trên mặt tường, trên ót lập tức vỡ ra một vết thương, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

“Này không trách được ta, muốn trách thì trách nương ngươi đi, nam nhân mà bản tiểu thư nhìn trúng, không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể làm bản, ngươi là tiện chủng của bọn họ, không có tư cách sống trên đời!”

Nương?

Thiên Lư hơi ngẩn ra, biết Triệu Lâm hiểu lầm cái gì, nhưng nàng cũng không có giải thích.

Máu tươi càng chảy càng nhiều, dần dần thành sông, Thiên Lư cảm giác được tầm mắt đã sinh ra mơ hồ, mí mắt dường như nặng ngàn cân, thật là muốn nhắm mắt lại, tiến vào ngủ say.

Tầm mắt mơ hồ, cánh cửa địa lao bị hung hăng đập vỡ, vì vậy nàng trông thấy một dung nhan quen thuộc...

“Nhược Ly, ngươi rốt cuộc đã tới.”

Khóe môi hơi câu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác tràn đầy nhẹ nhõm.

Chợt rơi vào một vòng tay ấm áp, cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong lồng ngực, nàng rốt cuộc có thể yên tâm nhắm mắt lại, chẳng qua khóe môi giương lên, vẫn có thể thấy được nội tâm của nàng thỏa mãn.

“Xin lỗi, Thiên Lư, ta tới chậm.”

Rũ mắt xuống, Dạ Nhược Ly ngưng mắt nhìn mặt mũi tinh xảo của nữ oa oa trong ngực, lúc chú ý tới vết thương khắp người nàng, một cổ căm giận ngút trời bộc phát ra, trên khuôn mặt tuyệt sắc hiện đầy ý lạnh.

Ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Thiên Lư thật chặt, nàng chậm rãi đứng dậy, hai mắt tràn đầy tức sát quăng về phía Triệu Lâm: “Hôm nay, ta nhất định phải tru diệt cả nhà Triệu gia ngươi, không chừa một tên nào!”

“Ngươi cho rằng, ngươi có năng lực này sao?” Châm chọc cười một tiếng, Triệu Lâm khinh thường nói.

Đối mặt với giễu cợt của Triệu Lâm, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì, vốn muốn tạm thời để Thiên Lư trên mặt đất, thế nhưng nàng ấy lại nắm lấy y phục của nàng thật chặt, vì vậy, chỉ có thể ôm nàng ấy ở trong tay.

Bỗng nhiên, trên người của hai người chợt dâng lên bạch quang, Thánh Châu chứa thương rời khỏi đan điền của Dạ Nhược Ly, trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Thiên Lư.

Sau khi Thánh Châu chữa thương trị liệu xong, thương thể của Thiên Lư từ từ khôi phục, vậy mà, Dạ Nhược Ly lại đột nhiên phát hiện, liên hệ giữa nàng và Thiên Lư càng sâu hơn, hình như sinh mạng của hai người bị cột chặt ở cùng một chỗ.

Sinh mạng cộng hưởng!

Trong đầu chợt hiện ra bốn chữ này, nội tâm Dạ Nhược Ly run lên, không ngờ tới Thiên Lư vậy mà lại gặp họa được phúc, ngay cả nàng cũng có kỳ ngộ không nhỏ.

Bởi vì hai người sinh mạng cộng hưởng, chỉ cần một bên còn sống, cho dù linh hồn bên kia bị tiêu diệt, đều có thể sống lại lần nữa.

Cũng chính là nói, nàng chết là có thể thông qua Thiên Lư sống lại, mà Thiên Lư chết là cũng có thể bởi vì nàng mà sống lại... Đây chính là chỗ tốt của sinh mạng cộng hưởng.

Kiếp trước, nàng đã từng nghe nói qua chuyện này trên cổ tịch của Dạ gia, muốn sinh mạng cộng hưởng, chỉ có thể là nhân loại và huyền thú tiến hành, hơn nữa, tâm của nhân loại và huyền thú phải dính liền cùng một chỗ thật chặt, nhưng cũng không phải bất kỳ huyền thú nào đều có quyền hạn này.

Muốn sinh mạng cộng hưởng, còn cần một vài môi giới.

Chẳng lẽ môi giới giữa nàng và Thiên Lư là... Thánh Châu Chứa thương?

“Thiên Lư, ngươi ngủ một giấc thật ngon, ta bảo đảm, chờ ngươi tỉnh lại, tất cả đều đã giải quyết.”

Nhẹ nhàng xoa xoa đầu Thiên Lưu, khóe môi Dạ Nhược Ly giương lên độ cong dịu dàng, bất quá lúc nàng nhìn về phía Triệu Lâm, trong lòng mắt đen thoảng qua vẻ tức sát lạnh như băng.

“Ngươi yên tâm, tạm thời ta sẽ không giết ngươi, bởi vì với ngươi mà nói, tử vong là quá mức dễ dàng, ta muốn chính là ngươi sống không bằng chết, cho dù là kiếp sau thấy ta, cũng sẽ sợ hãi vạn phần!”

Chết? Với nàng mà nói, chết là một loại giải thoát, mà nàng cần chính là nàng ta cầu sống không thể, muốn chết không được!

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Triệu Lâm lui về phía sau hai bước, hoảng sợ kêu lên the thé, “Các ngươi đều lên cho ta, giết nàng, giết nữ nhân này!”

“Dạ, tiểu thư!”

Hai hộ vệ cung kính ôm quyền, mới vừa đi hai bước, chỗ lồng ngực xuất hiện một lỗ máu chảy ra, thân thể của bọn họ đều run lên, trợn to hai mắt, hai người cũng không thấy nữ tử kia ra tay lúc nào.

“Sao... Làm sao có thể?” Thân thể mềm mại của Triệu Lâm run lên, vội vàng che miệng, trên mặt xẹt qua hoảng sợ.

Hai hộ vệ này chính là Thần Tướng trung cấp, thể nhưng lại bị nàng giết trong nháy mắt?

“Rầm!”

Một quyền đánh vào trên ngực Triệu Lâm, sau khi nghe thấy tiếng đan điền vỡ tan, nàng một tay xách Triệu Lâm mặt mũi tái nhợt lên, thân hình thoảng hiện lên nhanh chóng, vọt ra phía ngoài địa lao.

Ngoài đại môn Triệu gia, hai thạch sư uy nghiêm bị máu tươi xâm nhiễm, một đôi con ngươi màu xanh biếc có vẻ cực kỳ khiếp người.

Mùi máu tanh nồng nặc phiêu đẳng trong không khí, khiến cho người ta muốn làm việc ác, vậy mà lúc này, mọi người đều là ngược mắt nhìn chăm chú vào nam tử phong hoa tuyệt đại, giống như yêu nghiệt tuyệt thế, khuôn mặt có chứa khiếp sợ thật sâu.

“Bại sao? Lão tổ Triệu gia, đường đường là Thần Hoàng cường giả, lại bại ở trong tay của hắn sao?”

Nam tử này, không khỏi quá cường đại đi, lại còn có dung mạo kinh người, trong nháy mắt, một vài nữ tử nổi lên hoa si, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào thân hình thon dài của nam tử.

“Yêu nghiệt, giải quyết?”

Dạ Nhược Ly một tay ôm Thiên Lưu, một tay xách theo Triệu Lâm, rơi vào trước mặt Cung Vô Y.

Trong phút chốc, mọi ánh mắt đều tề tụ vào nữ hài được bao bọc trong tay Dạ Nhược Ly, lại căn cứ vào cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, nghiêm nhiên biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Triệu gia thật là mất hết tính người, một nữ oa oa tính xảo khả ái như vậy mà cũng có thể xuống tay thật nặng, lại càng dùng thủ đoạn ác độc như thế đối phó, bọn họ hoàn toàn không xứng được gọi là người.

“Phụ thân, gia gia, cứu con!” Nhìn thấy ** và Lão tổ Triệu gia, Triệu Lâm cố hết sức muốn tránh thoát trói buộc của Dạ Nhược Ly, liều mạng hô to.

“Im miệng!” ** lạnh lùng quát một tiếng, mặt lộ vẻ tuyệt vọng, nếu không phải là nó thì làm sao có thể tìm đến mối họa cho Triệu gia?

Tiền dân bé nhỏ không đáng kể sao? Thực lực của những người này đều cường hãn như vậy, hơn nữa còn có một vị Thần Hoàng cường giả, còn dẫn người của Y gia tới, lực lượng như thế sẽ là bé nhỏ không đáng kể sao?

Đúng lúc này, một giọng nói thương lão chậm rãi truyền đến: “Khụ khụ, dường như ở đây rất náo nhiệt, mọi người đều tụ hết cả lại đây làm gì? Chẳng lẽ ở nơi này có kịch hay để xem sao?”

Nghe thấy tiếng nói này, ** hơi ngần ra, tâm vốn là chết như tro tàn thì lập tức như cháy bùng lên, nhìn về phía người tới, nói: “Thiên Nhiên đại sư, mau cứu chúng ta.”

Thiên Nhiên đại sư là người bên cạnh bệ hạ, khắp nơi đều suy tính vì bệ hạ, sao lại cho phép có người phá hư trật tự tại Lạc Nguyệt Quốc? Chỉ cần lão ra tay, Y gia và hai người kia cũng sẽ xong đời.

Vô luận bọn họ có cường hãn hơn nữa, cũng không cường hãn bằng Hoàng tộc Lạc Nguyệt Quốc!

Mà trông thấy Trịnh Thiên Nhiên đi tới trước mặt, ánh mắt Triệu Lâm sáng lên, nàng ta biết lần này mình không cần chết.

Thiên Nhiên đại sư đã từng nói là muốn thu nàng ta làm đồ đệ, ngay cả còn chưa thực hiện, đây đã là chuyện rất chắc chắn, sao lại có thể ngồi nhìn Triệu gia bị diệt môn chứ?

Nữ nhân chết tiết này vậy mà lại phé đan điền của nàng, nếu nàng rơi vào trong tay của nàng ta, nhất định phải làm cho nàng sống không bằng chết!

Hừ, lần này coi như lợi cho nàng, để nàng nhìn thấy nhân vật tôn quý như Thiên Nhiên đại sư, với thân phận tiện dân của nàng, căn bản không có tư cách tiếp xúc với loại đại nhân vật như này.

Phảng phất như chưa từng thấy người Triệu gia, Trịnh Thiên Nhiên đi về phía Dạ Nhược Ly, cung kính chấp tay ôm quyền, khuôn mặt già nua tràn đầy ý cười lấy lòng.

“Nhược Ly đại sư, sao những phế vật này lại cần làm phiền ngài tự mình ra tay chứ? Giống nhân vật tôn quý như Nhược Ly đại sư đây, máu của những kẻ tiểu nhân này thật sẽ làm bẩn ngài, sau này nếu có ai đắc tội Nhược Ly đại sư, nói cho ta biết một tiếng là được, ta vẫn còn có chút quyền lợi tại Hoàng Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Mỗi nguy của Tán Tu Liên Minh

Gió gào thét thổi qua, bên ngoài đại môn Triệu gia, mọi người đều duy trì bộ dáng sững sờ, khiếp sợ nhìn về mặt cung kính, lấy lòng trên mặt Trịnh Thiên Nhiên.

Nếu như bọn họ không có nghe lầm, hình như vừa rồi Thiên Nhiên đại sư gọi vị nữ tử kia là Đại sư?

“Không, không thể nào!”

Tiếng nói the thé xẹt qua bầu trời bao la, thân thể mềm mại của Triệu Lâm run rẩy mãnh liệt, trên khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được cũng lại càng tái nhợt hơn vừa rồi, đôi môi run rẩy nói: “Thiên Nhiên đại sư, ngài lầm rồi, nàng căn bản chính là một tiện dân, tại sao có thể là Đại sư gì chứ, hơn nữa, Thiên Nhiên đại sư, ngài quên sao, ngài đã từng nói muốn thu ta làm đồ đệ...”

Trong mắt Triệu Lâm còn chứa một tia hy vọng, vào thời khắc này, chỉ có Thiên Nhiên đại sư có thể để cho nàng ta thoát khỏi tai họa.

“Thu đồ đệ?” Dạ Nhược Ly khẽ nhủ mảy, trong mắt hàm chứa hài hước, bên môi giương lên độ cong châm chọc, lạnh lùng quét mắt nhìn Triệu Lâm, “Trịnh Thiên Nhiên, ta không thể không bội phục ánh mắt của ngươi, loại phế vật này mà ngươi cũng muốn thu làm đồ đệ?”

Tâm chợt quỳnh lên, Trịnh Thiên Nhiên hung hăng tròn mắt nhìn Triệu Lâm không biết rõ hình thế, rồi mới chuyển ánh mắt sang Dạ Nhược Ly, khuôn mặt già nua treo lên nụ cười: “Ha ha, Nhược Ly đại sư, ngài đừng nghe phế vật này nói lung tung, lúc đây ta chỉ là nói đùa một chút, ai ngờ đám ngu ngốc này cho là thật, cũng không nhìn một chút nàng ta là cái thứ gì, có tư cách gì trở thành đồ đệ của ta?”

Biết hy vọng cuối cùng của mình bị diệt sạch không còn, trên mặt Triệu Lâm tràn đầy sợ hãi, còn có không cam lòng và ghen ghét thật sâu.

Vốn là tiện dân nàng ta xem thường, trong chớp mắt liền nhắc lên quan hệ với nhân vật cao quý nhất Lạc Nguyệt Quốc, mà Thiên Nhiên đại sư bình thường mắt cao hơn đầu, nhưng lại cung kính với nàng như thế, chẳng lẽ nàng cũng là một Luyện Đan Sư? Thuật Luyện đan còn vượt qua Thiên Nhiên đại sư?

Không, cái này không thể nào! Nàng mới bao nhiêu tuổi, không chỉ có thể giết hai Thần Tướng trung cấp trong nháy mắt, còn là một Thần Phẩm Luyện Đan Sư?

Triệu Lâm thật không muốn tin tưởng những thứ này, nhưng mà cử chỉ của Trịnh Thiên Nhiên đã sớm nói rõ tất cả vấn đề...

“Lần này Lâm Nhi thật sự là chọc người không nên chọc.”

Trong nháy mắt, Triệu Nam giống như già đi mấy trăm tuổi, thần sắc lúc này tràn đầy tuyệt vọng.

Cuối cùng ông ta cũng có thể biết, Kiền gia là trêu chọc ai mới bị diệt môn, đáng tiếc biết được quá muộn, mà buồn cười là Lâm Nhi dám nói những tiện dân này không xứng nhận biết với nhân vật tôn quý như Thiên Nhiên đại sư, cái này chẳng khác gì tự đánh vào mặt mình cả.

“Triệu gia, nếu có lá gan đụng đến người của ta, như vậy ta muốn diệt cả nhà Triệu gia không chừa lại một ai, trừ Triệu Lâm ra, toàn bộ những người còn lại đều phải chết!” Mâu quang chợt lóe lên, Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười một tiếng, quanh thân bộc phát ra sát khí nồng nặc.

“Mặt khác, Y Gia chủ, giúp ta tìm một trăm tên ăn xin, ta nghe nói Triệu Lâm Triệu gia yêu thích nam tử, vậy ta liền làm việc thiện một chút, thỏa mãn dục vọng của nàng ta thì thế nào?”

Sắc mặt của Triệu Lâm đột nhiên biến đổi, hận không thể hôn mê ngất đi, dù cho nàng ta thích mỹ nam, bẽ tôi dưới váy cũng có vô số, nhưng nếu muốn cho nàng ta và tên ăn xin bản thủ thi... nàng ta nhất định sẽ sống không bằng chết!

“Tiểu Dạ Nhi, nàng thật đúng là khéo hiểu lòng người.” Mối đồ mọng giương lên, Cung Vô Y khẽ ôm lấy bờ vai của Dạ Nhược Ly, mị hoặc cười một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một tia trêu tức.

Khéo hiểu lòng người?

Sau khi nghe được câu này thì mọi người thiếu chút nữa cảm đầu ngã xuống đất, nếu nàng chính là nữ tử khéo hiểu lòng người, vậy sợ rằng trên đời liền không có người ác.

Ý cười nơi khóe môi Cung Vô Y càng sâu hơn, trong hai mắt phượng kia thoáng qua vẻ âm tàn: “Nếu là ta, liền thay nàng ta tìm một trăm đầu Huyền thú, để cho nàng ta hưởng thụ một cuộc đại chiến nhân thú thật tốt.”

“Một trăm đầu Huyền thú?” Khóe miệng khẽ co giật, Dạ Nhược Ly nhủ thầm nói: “Tất cả huyền thú hóa người đều cực kỳ tuấn mỹ, như thế, chẳng phải là lợi cho nàng ta sao? Cho nên vẫn là tên ăn xin thích hợp với nàng ta hơn.”

Nghe hai người này thương lượng xử trí Triệu Lâm như không có chuyện gì xảy ra thế nào, khóe miệng tất cả mọi người đều giật giật, theo bản năng lui về phía sau hai bước, chỉ sợ trêu chọc hai tên ác ma này.

“Àm!”

Dạ Nhược Ly ném Triệu Lâm xuống đất, rút trường kiếm ra, ‘bá bá’ hai tiếng, cắt đứt gân tay gân chân của nàng ta, lúc nàng ta định mở to miệng kêu đau, một viên đan dược bắn vào trong miệng của nàng ta.

Hai mắt Triệu Nam nhắm lại, không đành lòng nhìn một màn tàn khốc như vậy.

Máu tươi chảy từ trên tay trên chân ra, sắc mặt của Triệu Lâm trắng bệch như tờ giấy, hung tợn ngoan lệ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi... Ngươi cho ta ăn cái gì.”

“Một loại đan dược có thể để cho ngươi duy trì tinh lực, cho dù là tập thể một trăm tên ăn xin cùng thượng, ngươi cũng sẽ không chết!” Hơi cúi người xuống, trên mặt của Dạ Nhược Ly treo lên một nụ cười giống như ác ma, “Nhớ lời ta đã nói không? Với ngươi mà nói, cái chết quá dễ dàng, ta muốn chính là ngươi muốn sống không thể, muốn chết không xong, để cho ngươi hối hận đã động vào người của ta!”

Thân thể Triệu Lâm run rẩy không thôi, nhưng mà nàng ta bị đánh gãy gân tay gân chân thì hoàn toàn không cách nào lựa chọn tự sát.

Mà nếu như có thể, vào lúc này nàng ta thật muốn chết đi, cũng tốt hơn là một màn kế tiếp đây sẽ giống như con ác mộng...

“Tiểu Dạ Nhi, thì ra là nàng còn có loại đan dược này,” Cánh tay ôm lấy Dạ Nhược Ly khẽ siết chặt, Cung Vô Y tiến tới bên tai của nàng, tuấn nhan tươi cười, giọng nói vô cùng mập mờ, “Nếu không, chúng ta cũng thử một chút, như thế nào?”

Hít sâu một hơi, Dạ Nhược Ly nắm quả đấm thật chặt, áp chế kích động muốn đánh Cung Vô Y toi bời, trừng mắt liếc hẩn một cái: “Nếu chàng muốn chết, có thể thử xem một chút.”

Nàng không phải là lên tiếng đe dọa, loại đan dược đó chỉ thích hợp để nữ tử dùng, nếu là nam tử sau một đêm thì nhất định sẽ đột ngột chết đi.

“Khụ khụ,” Y Ân Lạc đặt quả đấm lên trên miệng, ho khan hai tiếng, “Cái đó, Nhược Ly đại sư, ngài yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ giao một trăm tên ăn xin cho ngài.”

Mặc dù Y Ân Lạc không muốn cắt đứt cuộc đối thoại của hai người này, nhưng nếu như lão không lên tiếng, không biết kế tiếp bọn họ lại nghị luận đề tài bực nào nữa.

Ai, người trẻ tuổi bây giờ thật sự là quá mức coi mở, nhớ lúc còn trẻ, bọn họ cũng sẽ không trao đổi những vấn đề này trước mặt mọi người, bất quá trẻ tuổi thật đúng là tốt.

“Được, nơi này liền giao cho các ngươi,” cúi đầu xuống, Dạ Nhược Ly nhìn về phía nữ hài trong ngực, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, “Thiên Lưu cũng mệt mỏi, ta mang nàng về nghỉ ngơi.”

Mắt phượng hơi híp lại, Cung Vô Y bỗng nhiên có cảm giác, Dạ Nhược Ly đối với Thiên Lưu thật quá tốt, tốt đến mức làm cho hắn có chút ghen tỵ...

Trong gian nhà gỗ trống trải, có một nữ tử mặc y phục rách tả tơi, sắc mặt tái nhợt, thân thể nằm ở trong góc, cảm giác lạnh lẽo lan khắp toàn thân, ngưng mắt nhìn đám người trước mặt, trong mắt nàng ta hiện ra sợ hãi thật sâu.

Đứng trước mặt nữ tử này là một đám nam nhân toàn thân tản ra mùi hôi thối, đầu tóc rối bời, dung mạo xấu xí, mặt những nam nhân này lộ ra nụ cười dâm dăng, về mặt thô bỉ tiến tới gần nàng ta.

“Ha ha, các huynh đệ, chúng ta chính là những nhân vật ở tầng đáy tại Phong Vực, cho tới bây giờ cũng chưa từng hưởng qua tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nghe nói nàng ta vẫn là thiên kim tiểu thư, chắc chắn, lần này chúng ta thật là có phúc.”

“Đây đều là nhờ có Y gia, nếu không tại sao chúng ta lại có cơ hội nếm được tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy.”

Nhìn nam nhân tiến tới gần mình, Triệu Lâm lập tức sinh ra một cổ cảm giác buồn nôn, những người này ở trong mắt nàng ta, ngay cả con kiến hôi cũng không bằng đám phế vật, với nàng ta hiện giờ, đừng nói phản kháng, chính là tự sát cũng rất khó khăn.

“Các ngươi muốn làm gì, ta nói cho các ngươi biết, ta là người của Triệu gia, các ngươi đối với ta như vậy, nhất định sẽ không được chết từ tế!”

“Ha ha, Triệu gia?” Nghe vậy, một tên ăn xin có một vết sẹo lớn trên mặt trong đó cười lớn, “Triệu gia đã sớm bị diệt môn rồi, ngươi cũng là phế vật gân tay gân chân đứt đoạn, còn coi mình là thiên kim Đại tiểu thư Triệu gia sao? Thật là quá buồn cười, đúng rồi, ngươi còn nhớ ta không? Năm đó, chính là Triệu gia các ngươi hủy đi gia tộc của ta, cũng phế đi thực lực của ta, mà vết đao trên mặt ta cũng lưu lại từ lúc đó, có lẽ là ngươi không nghĩ tới, sẽ có một ngày rơi vào trong tay của ta, yên tâm, ta sẽ rất dịu dàng để cho ngươi dục tiên dục tử, ha ha!”

Thân thể khẽ run rẩy, Triệu Lâm cắn chặt môi, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ không thể át chế.

“Triệu gia tại Lạc Nguyệt Quốc đã bị người người oán trách, các ngươi hủy đi bao nhiêu gia tộc, khiến bao nhiêu người thê ly tử tán, hiện giờ có cơ hội báo thù này, chúng ta nên cảm tạ Y gia, còn có Nhưộc Ly đại sư.”

Liếm liếm đôi môi khô khốc, tên ăn xin có vết sẹo lớn trên mặt âm hiểm cười một tiếng, ‘rẹt’ một tiếng, xé xiêm y của Triệu Lâm ra, lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn.

“Các huynh đệ, liền do chúng ta tới hưởng thụ thật tốt một chút, ha ha.”

Bên ngoài nhà gỗ, nữ tử bạch y tay cầm trường kiếm, đứng đón gió, đầu đầy tóc đen khẽ tung bay xẹt qua đường cong mềm mại ở trong gió, hai tròng mắt đen của nàng nhìn chằm chằm nóc nhà gỗ này, lắng nghe tiếng thông khô truyền tới từ bên trong nhà, khóe miệng khẽ giương lên: “Triệu Lâm, đây chỉ là vừa mới bắt đầu thôi, tiếp đó mới sẽ là con ác mộng của ngươi.”

Dứt lời, phát phát tay áo, quay người rồi đi, biến mất ở dưới bầu trời xanh. . .

“Nhưộc Ly đại sư, cuối cùng ngài cũng trở lại.”

Dạ Nhưộc Ly mới vừa trở lại phòng liền bị Y Ân Lạc cản lại, lão lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Bệ hạ muốn gặp ngài và Vô Y công tử.”

Khẽ cau mày, Dạ Nhưộc Ly gật đầu một cái: “Ta biết rồi, sau đó liền đi.”

Hoàng đế Lạc Nguyệt Quốc Mạc Từ Hề, chính là một nhân vật truyền kỳ, cũng là Đế Vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Lạc Nguyệt Quốc, Lạc Nguyệt Quốc vốn hoàn toàn là quốc gia lệ thuộc, bị mấy đại quốc còn lại lấn áp, vậy mà, sau khi hấn lên ngôi, chỉ ngắn ngủn mấy năm thời gian thì liền thoát khỏi loại trói buộc này, dù rằng vẫn còn sa sút như trước nhưng tình huống tốt hơn đi vắng quá nhiều.

Bất quá so sánh với việc lấy được tin tức sau khi đi tới Lạc Nguyệt Quốc thì Dạ Nhưộc Ly càng hiếu kỳ, vì sao vị Đế Vương kia lại muốn gặp bọn họ.

Bên trong hoàng cung hùng tráng nguy nga, tựa như rất yên tĩnh, bất quá dưới tình trạng yên tĩnh này thường thường lại che giấu sóng lớn mãnh liệt.

Bên ngoài Ngự thư phòng, ba người dừng lại bước chân, còn không đợi Y Ân Lạc mở miệng, thị vệ liền chấp tay ôm quyền, trên mặt cung kính: “Y Lão, bệ hạ đợi đã lâu.”

Y Ân Lạc mỉm cười gật đầu một cái, xoay người lại nói với hai người sau lưng: “Nhưộc Ly đại sư, Vô Y công tử, ta đây liền dẫn các ngài đi gặp bệ hạ.”

Cửa bị đẩy ra từ từ, ba người đi vào bên trong Ngự thư phòng, chiếu vào mắt Dạ Nhưộc Ly đầu tiên chính là Trịnh Thiên Nhiên đứng ở một bên, rồi sau đó mới dời đi ánh mắt, hướng tới vị nam tử ngồi ở trên ghế rồng kia.

Nam tử mặc một bộ mình hoàng, mặt mũi tuấn lãng có hình, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, một đầu tóc đen chỉ là vắn lên đơn giản hạ xuống sau lưng y, cũng dễ hiểu đây là một nam tử cực kỳ anh tuấn, hai tròng mắt đen thâm thúy không ánh sáng, giữa lông mày có chứa uy nghiêm của Đế vương.

Chẳng qua đứng bên cạnh Mạc Từ Hề chính là một người nam tử.

Chỉ thấy dung mạo nam tử đó tuấn mỹ tuyệt luân, so ra kém anh khí tuấn lãng của Đế vương, nhưng lại nhu mỹ làm cho người ta kinh thán, làn da trong suốt sáng bóng giống như con nít, đôi môi đỏ thắm khẽ giương lên, trong đôi mắt to sáng ngời mang theo quang mang tò mò.

“Các ngươi chính là người diệt cả nhà Triệu gia? Ha ha, ta cũng đã sớm chúng mắt Triệu gia này, thật là diệt rất tốt.”

“Mộ Dung.” Mạc Từ Hề khẽ nhú mày, bất đắc dĩ thờ dài một hơi, nhưng cho dù là ai cũng có thể nghe ra sự cung chiêu và dụ ả chứa trong lời nói của y.

Nhìn Mạc Từ Hề, lại quét về phía Mộ Dung Lạc, Trịnh Thiên Nhiên lắc đầu một cái, bất giác cười khổ một tiếng.

Không biết vị Mộ Dung công tử này là từ đâu đến đây, lai lịch ra sao, kể từ sau khi bệ hạ quen biết với hắn, thì trở nên có chút không bình thường, tiếp tục như vậy thì nên làm thế nào cho phải?

“Nhưộc Ly đại sư, Vô Y công tử, trăm mời các ngươi là vì một chuyện,” Mạc Từ Hề khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt uy nghiêm lãnh khốc quét qua trên người của hai người, “Vô Y công tử, nghe nói thực lực của công tử là Thần Hoàng, trăm định phong công tử là vương khác họ, ban thưởng đất phong,

không biết ý của công tử thế nào?”

Khẽ nhú mày, mâu quang Cung Vô Y rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, khoe môi mỉm cười: “Tiểu Dạ Nhi, nàng nói thử đi? Vì phu nghe theo ý kiến của nàng.”

Trong mắt Mạc Từ Hề xẹt qua kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì, chuyển ánh mắt sang Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly đại sư, không biết ngài có nguyện ý tiếp nhận không?”

Ngón tay khẽ vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên, nói: “Được, nhưng đất phong ở nơi nào, chuyện này cần do chúng ta tự chọn lựa.”

Nghe vậy, đầu tiên là Mạc Từ Hề sững sờ, chợt cười to hai tiếng: “Ha ha, ngài là người thứ nhất dám nói điều kiện với trẫm, thỏa mãn ngài lại có làm sao? Người tới, trình bản đồ Lạc Nguyệt Quốc lên cho trẫm.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có người cầm bản đồ tới, Mạc Từ Hề nhìn cũng không nhìn, bản tay vung lên, ném về phía Dạ Nhược Ly, thân nhiên nói: “Địa phương bên trong bản đồ này chưa từng vòng hóa, mặc ngài phân chia.”

Y Ân Lạc và Trịnh Thiên Nhiên đều rất sững sờ, không ngờ tới Mạc Từ Hề sẽ hào phóng như thế, trong lúc lơ đãng hai người nhớ tới thuật Luyện đan xuất thần nhập hóa của Dạ Nhược Ly, lại không khỏi có chút bình thường trở lại.

Luyện Đan Sư cường đại mà lại trẻ tuổi như thế, đáng giá để cho Lạc Nguyệt Quốc lôi kéo bằng bất cứ giá nào...

Nhận lấy bản đồ, Dạ Nhược Ly trải ra, nhìn lướt qua bản đồ trong tay, khẽ cau mày: “Vì sao những khối khác đều vòng hóa bằng đường màu đỏ, duy chỉ có một chỗ là đường màu lam, nơi này có khác biệt gì?”

“Ha ha, Nhược Ly đại sư, cái này ngài không biết rồi,” Trịnh Thiên Nhiên nhe răng cười, giải thích, “Bởi vì địa phương vòng bằng đường màu lam này đã bị Kỳ Lân bộ tộc chiếm lĩnh, chúng ta không cách nào công chiếm được.”

“Kỳ Lân bộ tộc?”

Tâm run lên mãnh liệt, đột nhiên, Dạ Nhược Ly hồi tưởng lại nữ tử dịu dàng như nước ngàn năm sau, bắt buộc mình thu hồi tưởng niệm: “Phiến Thiên Lạc Bình Nguyên này, ta muốn.”

“Cái gì?” Trịnh Thiên Nhiên đột nhiên cả kinh, vội vàng nói, “Nhược Ly đại sư, ngài suy nghĩ thêm một chút đi, dù rằng Thiên Lạc Bình Nguyên có nhiều dược liệu nhất, sản lượng tinh thạch cũng nhiều nhất, thế nhưng Thiên Lạc Bình Nguyên này có vô số cao thủ, cực kỳ hỗn loạn, mặc dù trên danh nghĩa là lãnh địa của Lạc Nguyệt Quốc, nhưng lại không ai có thể thống trị Thiên Lạc Bình Nguyên, thế nhưng những người đã từng được bệ hạ phái tới Thiên Lạc Bình Nguyên, cuối cùng vẫn chưa từng trở về.”

“Không sao, ta muốn chính là Thiên Lạc Bình Nguyên.”

Dạ Nhược Ly biết Trịnh Thiên Nhiên là hảo tâm khuyên, nhưng nàng lại là không thể không đi tới Thiên Lạc Bình Nguyên.

Bởi vì cự ly Thiên Lạc Bình Nguyên cách Kỳ Lân bộ tộc là gần nhất, vô luận như thế nào, nàng đều phải tiến về nơi đó một chuyến, dù sao nơi đó có Kỳ Lân bộ tộc...

“Aiz,“ thờ dài một hơi, Trịnh Thiên Nhiên không khuyên nữa, bỗng nhiên lão giống như là hạ quyết định, xoay người đối mặt với Mạc Từ Hề, chấp tay ôm quyền, nói, “Bệ hạ, ta muốn xin người cho ta một quãng thời gian nghỉ phép, đoạn thời gian này, ta sẽ đưa đan dược về đúng hạn, bệ hạ, người có thể yên tâm”

Khẽ nhú mày kiêu, Mạc Từ Hề trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng gật đầu một cái: “Trẫm biết ý nghĩ của Đại sư, nếu Đại sư đã làm ra quyết định lần này, vậy thì liền cùng đi tới thôi.”

Trịnh Thiên Nhiên không chỉ là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, lại càng là Thần Hoàng cường giả, có hai Thần Hoàng tiến vào Thiên Lạc Bình Nguyên, ngược lại mà nói nguy hiểm sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Mâu quang chợt lóe lên, Dạ Nhược Ly chợt nhớ tới Tán Tu Liên Minh ở Tinh Nguyệt Thành, mặc dù với thực lực của bọn họ không tính là gì, nhưng ít nhất có thể giải quyết vấn đề tại giai đoạn đầu của Vương phủ...

Tinh Nguyệt Thành, bên ngoài Tán Tu Liên Minh.

Đoàn người tay cầm vũ khí, đứng ở ngoài cửa Tán Tu Liên Minh, dẫn đầu đám người kia là một nam tử trung niên, chỉ thấy vẻ mặt vị nam tử trung niên này uy nghiêm lãnh lẹ, trong mắt tràn đầy khí tức tức sát.

“Tán Tu Liên Minh, đám con rùa đen rút đầu, đã có lá gan giết người phủ Lĩnh Chủ Thiên Thủy Lĩnh chúng ta, lập tức lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!”

Giọng nói lãnh khốc phách lối truyền vào bên trong cửa, rất nhiều người tức giận đến thân thể phát run, hận không thể xông ra làm thịt tên khốn kia.

“Hong Lam tiểu thư, “Y Lạc Thanh nhìn thấy hành động của Hồng Lam, bị dọa sợ đến vội vàng đứng lên, ngăn ở trước mặt nàng, “Hồng Lam tiểu thư, nàng bình tĩnh một chút, ta đã phái người đi truyền tin cho phụ thân đến Lạc Hòa Linh làm khách rồi, phụ thân sẽ trở lại rất nhanh, trước tiên chúng ta tạm thời chống đỡ một chút, chờ đến lúc phụ thân trở lại...”

“Chờ? Ta thế nào chờ được hả?” Hồng Lam nắm chặt hai quả đấm, thân thể mềm mại phát run, trên dung nhan tuyệt thế tràn đầy tức giận, “Những người đó thật là quá đáng, bắt nạt Tán Tu Liên Minh chúng ta không có cao thủ ở chỗ này liền tới kêu gào, bọn họ có bản lĩnh thì chờ Nhượng Ly trở lại, sau khi Nhượng Ly trở lại nhất định sẽ giết bọn họ không chừa mảnh giáp!”

Quả thật như Hồng Lam nói, người phủ Linh Chủ Thiên Thủy Linh hỏi thăm được Dạ Nhượng Ly và Cung Vô Y đều không ở đây, Linh Chủ Lạc Sơn Linh lại tới Lạc Hòa Linh làm khách, mới nhân cơ hội này đến đây tấn công.

Dù sao Dạ Nhượng Ly có thể không chế mười khối lõi, Cung Vô Y có thể giết Nguyệt Dạ Ma Lang trong nháy mắt, nếu như hai người này ở trong Tán Tu Liên Minh, có lẽ bọn họ cũng không dám tới đây.

Về phần Dạ Nhượng Ly và Cung Vô Y trở về, có thể tìm bọn họ tính sổ hay không liền không ở trong phạm vi suy tính của bọn họ.

Linh Chủ đứng đầu một Linh chính là do bề hạ đặt danh, trừ phi bề hạ hạ chỉ, nếu không thì bất luận kẻ nào giết Linh Chủ, nhất định sẽ phải tiếp nhận nghiêm trị đến từ hoàng tộc, nhưng hẳn ta không tin, hai người kia có lá gan vì một đám người chết mà sẽ là địch với cả Lạc Nguyệt Quốc.

Đáng tiếc, chuyện ở Hoàng Thành chưa từng truyền tới trong các lãnh địa, nếu không thì Linh Chủ Thiên Thủy Linh biết được, cả nhà Triệu gia cũng bị hai người này diệt đi, còn sẽ có loại ý nghĩ này hay không?

Ngay cả Triệu gia cũng diệt, huống chi là một Linh Chủ nhỏ nhỏ như thế?

“Thì ra người của Tán Tu Liên Minh đều là một đám con rùa đen rút đầu, ha ha, ngay cả lá gan đối mặt với Thiên Thủy Linh chúng ta cũng không có, nếu nhất gan như vậy, các người còn sống làm gì? Mất mặt xấu hổ? Vậy còn không bằng sớm đi tìm chết, bất quá các người không muốn ra ngoài, vậy liền do chúng ta công vào, người tới, đập cho ta!”

Tiếng cười phách lối vẫn còn tiếp tục, sắc mặt của Hồng Lam tái xanh, tay nắm chặt thành nắm đấm, một tiếng ầm vang, đánh một quyền vào bức tường màu trắng trước mặt thật mạnh, lập tức trên mặt tường bị tạc ra một cái rãnh to.

“Lam Nhi, “Hồng Lạc Thiên đề lại bả vai Hồng Lam, ấn nàng ngồi xuống cái ghế gỗ, thở dài một hơi, nói, “Con đã quên lời Minh Chủ nói lúc rời đi rồi sao? Chỉ cần chúng ta còn sống thì còn có hy vọng báo thù, chết rồi thì cái gì cũng bị mất, hơn nữa, Minh Chủ rời đi đã rất lâu, ngài ấy cũng là thời điểm nên trở lại...”

Trên bầu trời xanh đậm, một con Cự Long màu đỏ nhanh chóng xẹt qua phía chân trời, phóng về phía Tinh Nguyệt Thành tại Lạc Sơn Linh.

Dưới bầu trời trong xanh, đỉnh núi dày đặc, mây trắng vòng quanh, Thiên Lưu chống cằm, trong đôi mắt to tròn trong suốt lóe ra quang mang sáng ngời, trên khuôn mặt tinh xảo khả ái tràn đầy vui vẻ.

Nàng quay đầu nhìn về đôi tình lữ đứng sóng vai nhau, trong mắt xẹt qua kinh diễm rất rõ ràng, hai người này đứng chung một chỗ thật đúng là xứng đôi.

“Ha ha, Nhượng Ly đại sư, rất nhanh sẽ tới Tinh Nguyệt Thành rồi, “Trịnh Thiên Nhiên khẽ mỉm cười, khi nhìn về phía Dạ Nhượng Ly thì trên khuôn mặt già nua hiện đầy cung kính, “Không biết là hạ xuống ở nơi nào?”

“Ồ ngoài cửa thành đi, đừng đưa tới oanh động quá lớn.”

“Dạ, Nhượng Ly đại sư.”

Cung kính đáp một tiếng, Trịnh Thiên Nhiên vỗ vỗ đầu Cự Long, sau khi truyền đạt mệnh lệnh, trong nháy mắt, Cự Long hét lớn một tiếng, thân thể nhanh chóng lao xuống phía dưới.

Dạ Nhượng Ly bắt đầu đi vỗ trán, đã nói đừng đưa tới oanh động, nhưng nó lại giống như ước gì người khác nhìn chăm chú vào nó...

Bất quá rõ ràng là Dạ Nhượng Ly quá lo lắng rồi, cũng không có người chú ý tới bọn họ hạ xuống, hôm nay Tinh Nguyệt Thành quá mức yên tĩnh, phỏng phát truyền đến một cỗ không khí bất thường.

Trịnh Thiên Nhiên lại vỗ vỗ đầu Cự Long lần nữa, phân phó đôi câu, Cự Long ngửa đầu rồng to một tiếng, bay thẳng lên mây trắng trên trời xanh mãi đến lúc không thấy bóng dáng nữa.

“Nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Nhượng Ly khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một cỗ bất an, “Chẳng lẽ là Tán Tu Liên Minh đã xảy ra chuyện? Yêu nghiệt, Thiên Lưu, chúng ta nhanh chóng trở về.”

Tán Tu Liên Minh là thế lực đầu tiên nàng thu phục sau khi tới Phong Vực này, nếu liền bị diệt như vậy thì chẳng phải những cố gắng ngày trước của nàng đều là uổng phí sao? Huống chi, nàng còn định dời Tán Tu Liên Minh đến Thiên Lạc Bình Nguyên.

“Rầm!”

“Àm àml!”

“Àml!”

Lúc này, bên ngoài Tán Tu Liên Minh, người phủ Linh Chủ Thiên Thủy Linh đã phá hỏng cửa chính.

Nam tử trung niên phát phát tay, ngăn lại cử động của mọi người, cười lạnh một tiếng, nói: “Đám con rùa đen rút đầu Tán Tu Liên Minh, bây giờ các ngươi nên đi ra rồi hả? Ha ha ha, các ngươi ngàn vạn lần không nên tru diệt Trưởng lão phủ Linh Chủ ta, vì vậy, hành động việc làm của các ngươi cũng chỉ là tự làm tự chịu!”

Có lẽ không cách nào tiếp tục trốn tránh, mọi người Tán Tu Liên Minh chỉ có thể bước ra ngoài trong tiếng cười nhạo của hắn ta.

Hồng Lạc Thiên nắm chặt hai quả đấm, sắc mặt tái xanh nói: “Nếu không phải là Trưởng lão Thiên Thủy Linh các ngươi tới đây ra tay trước, làm sao chúng ta lại tru sát lão ta? Nói cho cùng, hành động của chúng ta chỉ là phòng vệ thôi.”

“Mạng của một bầy kiến hôi cũng muốn đánh đồng với Trưởng lão phủ Linh Chủ Thiên Thủy Linh chúng ta sao? Các ngươi chết thì chết, ai bảo các ngươi là đám con kiến hôi thấp hèn chứ? Mà Trưởng lão phủ Linh Chủ ta muốn giết các ngươi, là phúc khí của các ngươi, ai cho phép các ngươi phản kháng? Các ngươi lại có tư cách gì phản kháng?”

Lời nói bá đạo của nam tử trung niên lập tức khiến mọi người tức giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Còn không đợi bọn họ mở miệng, nam tử trung niên quét mắt nhìn Y Lạc Thanh, nói: “Ngươi là công tử phủ Linh Chủ Lạc Sơn Linh? Công tử đi đi, chuyện nơi đây không có quan hệ gì với công tử.”

Nếu Y Lạc Thanh chỉ có thân phận này, hắn ta vẫn không rất kiêng kỵ, đừng quên, Y Lạc Thanh là công tử Y gia, hắn ta tuyệt đối không có lá gan ra tay với con cháu Y gia.

Mà mình tìm đến Tán Tu Liên Minh báo thù, như vậy dù là Y gia cũng không có lý do gì ngăn cản...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ma quỷ, ngươi là một ma quỷ!

“Nếu là ngươi dám dẫm thương người Tán Tu Liên Minh, vậy ta cam đoan Y gia sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nắm quả đấm thật chặt, trên khuôn mặt tuần tú của Y Lạc Thanh đã xanh mét, hiển nhiên là bị lời nói của tên nam tử trung niên cao ngạo không ai bì nổi kia chọc giận.

“Y công tử, ta có ý tốt để cho công tử rời đi, công tử cho là Thiên Thủy Linh ta muốn báo thù, Y gia có quyền ngăn cản sao? Quả thật là Y gia quyền thế ngập trời, nhưng đừng quên, chúng ta đều là thân dân của bệ hạ!” Cười lạnh một tiếng, nam tử trung niên không cho là đúng nói.

“Ngươi...” Y Lạc Thanh tức giận đến cả người không ngừng run rẩy, hắn hít sâu một hơi, đứng ở bên cạnh Hồng Lam, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra một vẻ kiên nghị, “Muốn dẫm thương bọn họ, có thể, ngươi giết chết ta trước đi!”

Thân thể Hồng Lam ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Y Lạc Thanh, tựa như không nghĩ tới cái tên cuồng chiêu ngược này cũng có thời điểm dừng cảm.

Trong lúc lơ đãng, đáy lòng của nàng dâng lên một tia cảm giác khác thường, ánh mắt kinh ngạc ngưng mắt nhìn Y Lạc Thanh ngẩn ở trước người nàng.

“Y công tử, công tử thật sự muốn làm như thế sao?” Nam tử trung niên nắm chặt quả đấm, cắn hàm răng, nói từng chữ một.

Giết con cháu đích hệ Y gia? Hắn ta còn không có lá gan này, nhưng mà không diệt Tán Tu Liên Minh thì tâm của hắn ta lại càng không cam lòng, huống chi, không công mà lui, những thế lực tại Thiên Thủy Linh kia sẽ cười nhạo phủ Linh Chủ như thế nào chứ?

“Y Lạc Thanh, ngươi tránh ra!”

Sau lưng chợt truyền đến một tiếng quát khê, Y Lạc Thanh hơi ngẩn ra, xoay người nhìn về phía Hồng Lam, nhấp máy môi, nói: “Hồng Lam tiểu thư, ta.”

“Đây là chuyện Tán Tu Liên Minh ta, không liên quan tới ngươi, ta không muốn nợ nhân tình của ngươi nữa, nếu không thì cả đời này, ta đều không biết nên trả lại ngươi như thế nào.”

Lúc này, Hồng Lam cảm thấy tâm loạn như ma, nàng cũng không biết rốt cuộc mình sao nữa, tại sao lại dâng lên một chút cảm giác khác thường với cái tên cuồng chiêu ngược này chứ? Rõ ràng là Hồng Lam nàng ghét nam nhân nhất, những nam nhân một thân mồ hôi thú, miệng đầy nói dối kia, nào có giống như mỹ nữ để bỏ mắt chứ? Thế nhưng vì sao hắn lại ảnh hưởng đến nàng?

Không được, nàng tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào nhiễu loạn tâm tư của nàng...

“Y công tử, nếu người ta đã không cảm kích, công tử cần gì phải giúp nàng?” Châm chọc cười một tiếng, ánh mắt nam tử trung niên tràn đầy hàm ý giễu cợt, “Huống chi, nữ tử tại Phong Vực nhiều biết bao, với địa vị Thiếu công tử Y gia của công tử, còn sợ không lấy được nữ tử ưu tú sao? Hơn nữa, Y gia cũng sẽ không để cho công tử cưới loại tiện dân này làm thê tử, như thế liền để cho ta tới thay công tử giải quyết nàng, để công tử khỏi phải đi nhầm đường lạc lối, chắc hẳn khi Y gia biết cũng sẽ cảm tạ ta, ha ha ha...”

Ngừa đầu cười to hai tiếng, nam tử trung niên tung người nhảy lên, giống như một thanh lợi kiếm xông về phía Hồng Lam, khoe môi hân ta câu lên một nụ cười lạnh, trong nháy mắt, lá cây chung quanh đều bị cuồng phong của hân ta thổi qua cuốn vào trong không trung.

“Lam Nhi!”

Mặt mũi Hồng Lạc Thiên thoáng chớp tái nhợt, mặt lộ vẻ tuyệt vọng, đau lòng quát lên.

Vào thời khắc mấu chốt, Y Lạc Thanh nghiêng mình tiến lên, ngăn ở trước mặt Hồng Lam, trên khuôn mặt tuần tú mang theo kiên quyết thấy chết không sờn.

“Nguy rồi!”

Nam tử trung niên lộ rõ vẻ cả kinh, thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, Thiếu công tử Y gia sẽ vì nữ tử này lại có thể không để ý tới tính mạng, lúc này muốn thu hồi công kích, dĩ nhiên đã không còn kịp nữa.

“Y công tử, mau tránh ra!”

Trong đôi mắt lãnh khốc xẹt qua kinh hoàng, nam tử trung niên vội vàng lớn tiếng kêu lên, nếu Y Lạc Thanh chết ở trong tay mình, như vậy có thể tưởng tượng được, Y gia sẽ giận dữ như thế nào.

Đối với lời hân ta nói, Y Lạc Thanh giống như là ngoảnh mặt làm ngơ, giống như kiểu tượng điêu khắc đứng bất động trước gió trước mặt Hồng Lam.

Hồng Lam ngây ngẩn cả người, trong lòng giống như có cái gì đó bắt đầu sụp đổ, thế nhưng bàn tay của nam tử trung niên đã tới gần trước mặt, sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch, không kịp nói gì nữa liền vươn tay định đẩy Y Lạc Thanh ra...

“Xem ra ta không ở đây trong khoảng thời gian này, Tán Tu Liên Minh thật đúng là náo nhiệt, ngay cả cầu và miếu gì đó cũng dám tới kêu gào.”

Giọng nói lạnh nhạt quen thuộc, giống như một đám lá cây rơi xuống trên mặt nước, lặng lẽ phá vỡ không khí khẩn trương nơi này.

Đối với giọng nói này, cư dân tại Tinh Nguyệt Thành cũng đã không thể quen thuộc hơn nữa, không khỏi ngẩng đầu lên, theo tiếng nhìn lại, ngay sau đó trên bầu trời, ba bóng dáng chiếu vào trong từng đôi đồng tử.

“Àm!”

Trong khoảnh khắc, mười đạo kim quang rơi từ trên trời xuống, ngăn ở trước mặt Y Lạc Thanh, thay hân nhận lấy một đạo công kích này.

Bất quá trong khoảnh khắc rơi xuống đất, mười khối lõi liền bày ra Thập Dương trận, vì vậy cũng không bị hao tổn bao nhiêu.

“Minh Chủ, là Minh Chủ trở lại.”

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly trở về, tất cả mọi người Tán Tu Liên Minh đều kích động, mỗi người đều nhiệt huyết sôi trào, liên kỳ vọng Minh Chủ có thể dẫn dắt bọn họ triển khai chém giết.

Hồng Lam che miệng lại, trong mắt lộ ra mừng rỡ.

Nàng trở lại, cuối cùng cũng trở lại...

Rơi xuống đất, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn mọi người Tán Tu Liên Minh, khẽ cau mày: “Đạo này thời gian ta không có ở đây, trong Tán Tu Liên Minh có xuất hiện thương vong không?”

Áp chế kích động trong nội tâm, Hồng Lạc Thiên chấp tay ôm quyền, nói: “Bẩm báo Minh Chủ, cũng không có xuất hiện thương vong.”

Khẽ nhú mày, Dạ Nhược Ly chậm rãi xoay người, con ngươi yên tĩnh như nước rơi vào trên người nam tử trung niên: “Nếu như ta không thể trở về kịp thời thì sợ rằng Tán Tu Liên Minh sẽ không còn một người nào.”

Nhìn nữ nhân mình yêu, khoe môi Cung Vô Y câu lên, hai tay khoanh trước ngực, từ đầu đến cuối trên khuôn mặt tuần mỹ tuyệt thế luôn treo lên ý cười, chẳng qua lúc đôi mắt kia quét qua người phủ Linh Chủ Thiên Thủy Lĩnh thì thoáng qua một vệt hồng quang khát máu.

“Hừ!”

Quả đám đang nắm chặt được thả ra, nam tử trung niên lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta biết lần này chúng ta không cách nào diệt Tán Tu Liên Minh, cho nên ta nguyện ý rút lui rời khỏi Tinh Nguyệt Thành, chúng ta đi!”

Phát phát tay, nam tử trung niên quyết định thật nhanh, liền muốn quay người rời đi.

Dù thế nào đi nữa hẳn ta có rất nhiều cơ hội, chẳng lẽ hai người này còn có thể luôn sống ở Tán Tu Liên Minh hay sao?

“Đi?” Lạnh lùng cười một tiếng, thân thể Dạ Nhược Ly bộc phát ra sát khí cường đại, “Ngươi cho rằng, ngươi có thể đi sao? Ta Tán Tu Liên Minh, không phải là muốn tới thì tới, muốn đi liền đi, ngươi đã tới nơi này, nhất định phải để lại mạng cho ta!”

Sắc mặt chợt đại biến, nam tử trung niên nắm chặt hai quả đám, lạnh lẽo nói: “Ngươi cho rằng ngươi là ai, có thể cản được chúng ta sao? Ha ha, nếu như chúng ta chết ở chỗ này, ngươi hãy chờ sự trả thù mãnh liệt đến từ Thiên Thủy Linh, mà phủ Linh Chủ Thiên Thủy Linh, chính là do bệ hạ tự mình đặt tên, trừ bệ hạ ra, không ai có cái năng lực lấy đi tính mạng của chúng ta kia, có lẽ thực lực của các ngươi quả thật rất cường hãn, nhưng vậy thì như thế nào? Với những quý tộc chúng ta mà nói, cho dù các ngươi rất mạnh nhưng cũng chỉ là một vài bình dân hèn mọn! Làm bình dân, cũng chỉ có thể khom lưng cúi gằm với quý tộc, nếu không thì chỉ có một con đường chết!”

Khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y trầm xuống, sát khí trong mắt càng sâu hơn, lúc hắn định lặng lẽ gơ bàn tay thì một tiếng nói thương lão chậm rãi truyền đến.

“Người của phủ Linh Chủ Thiên Thủy Linh sao? Ngươi có biết rõ tình thế hay không vậy? Thì ra là Thiên Thủy Linh xuất ra một vài người ngu ngốc tự cho là đúng.”

“Không biết rõ tình thế? Hừ, thật sự không biết rõ tình thế là bọn họ, còn nữa, lão gia hóa chết tiết kia, ngươi mắng người nào ngu ngốc hả?”

Nam tử trung niên hùng hùng hổ hổ quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới thì hoàn toàn bị dọa sợ choáng váng, hai chân không ngừng run rẩy, hoảng sợ nuốt một ngụm nước miếng: “Thiên... Thiên Nhiên đại sư, thế nào lại là ngài? Làm sao ngài sẽ tới nơi này?”

Thân là phụ tá đắc lực bên cạnh Linh Chủ Thiên Thủy Linh, và là một Thần Vương cường giả, đương nhiên hẳn ta được đi theo Linh Chủ đại nhân và từng gặp qua Thiên Nhiên đại sư, thế nhưng không phải lão gia hóa này nên ở Hoàng Thành sao? Tại sao lại xuất hiện ở loại địa phương nhỏ như Tinh Nguyệt Thành này?

“Lão gia hóa chết tiết?” Mắt híp lại, Trịnh Thiên Nhiên cười lạnh một tiếng, một cổ uy áp phóng ra, lạnh giọng hỏi, “Ngươi, là đang nói ta sao?”

“Phù phù!”

Dưới cổ uy áp cường hãn này, nam tử trung niên không thể chịu đựng, lúc này hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ rạp xuống đất, cả người không ngừng run rẩy.

“Thiên Nhiên đại sư, ngài tha cho ta đi, ta thật sự không biết người tới là ngài, nếu không thì cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám nhục mạ ngài, cầu xin ngài xem ở trên phân thượng người không biết không có tội, tha cho ta một lần này.”

Thiên Nhiên đại sư?

Người Tán Tu Liên Minh, hoặc là các cư dân Tinh Nguyệt Thành đang xem màn kịch hay cũng ngây ngẩn cả người bởi vì xưng hô này.

Những người bình thường như bọn họ, là không có tư cách nhìn thấy nhân vật tôn quý như vậy, nhưng lại không có nghĩa là bọn họ chưa từng nghe qua cái tên này.

Đệ Nhất Luyện Đan Sư Hoàng tộc, nhân vật tôn quý nhất Lạc Nguyệt Quốc, là người bên cạnh được bệ hạ tin tưởng nhất, hơn nữa, cho dù là bệ hạ thì cũng đều phải cho lão mấy phần mặt mũi, và lại có rất nhiều chuyện, bệ hạ đều nghe theo ý kiến của lão...

Nhưng vì sao loại đại nhân vật như thế lại đến loại địa phương thôn quê như Tinh Nguyệt Thành này chứ?

“Thiên Nhiên gia gia, sao gia gia lại tới đây?” Y Lạc Thanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong nội tâm vui vẻ, đi tới bên cạnh Trịnh Thiên Nhiên, khẽ mỉm cười, “Người tới nơi này hẳn là nên thông báo một tiếng, chắt nhì sẽ phái người đi đón gia gia.”

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, xem ra Thiếu công tử phủ Linh Chủ và Thiên Nhiên đại sư quen biết nhau, chẳng lẽ Thiên Nhiên đại sư tới đây giúp hắn hay sao? Có lẽ cũng chỉ có lý do này mới có thể thông suốt.

Mà bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới trên người Dạ Nhược Ly, dù sao nàng mới chỉ nổi danh tại Tinh Nguyệt Thành vào mấy tháng trước thôi, mặc dù nàng cũng là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, nhưng lại nhiều nhất chỉ có thể xem là một nhân tài mới xuất hiện, làm sao có thể so sánh với Thiên Nhiên đại sư?

“Ngươi là tiểu tử Y gia kia đúng không? Ngươi cũng ở đây à, ha ha,” Trịnh Thiên Nhiên tùy ý nói mấy câu, liền đi về phía Dạ Nhược Ly, cung kính chấp tay ôm quyền, “Nhược Ly đại sư, đám phế vật này liền do ta giúp ngươi xử trí đi.”

“Rầm!”

“Phịch phịch!”

Nghe được lời Trịnh Thiên Nhiên nói, lại nhìn về phía lão giả cười nhỉnh hót này, lập tức có mấy người khiếp sợ cắm đầu ngã quỵ trên mặt đất.

Sao... Làm sao có thể? Đây thật sự là Thiên Nhiên đại sư sao? Hơn nữa Thiên Nhiên đại sư vậy mà lại gọi nàng là Nhưộc Ly đại sư, chẳng lẽ, thuật luyện đan của vị nữ tử này còn hơn hẳn Thiên Nhiên đại sư sao?

“Người đã muốn giúp một tay như vậy, không giao cho người thì thật sự là không thể nói được,” Dạ Nhưộc Ly xoa xoa cằm, gật đầu một cái, nói, “Đúng rồi, người đi nói cho Hoàng đế một tiếng, Lĩnh Chủ Thiên Thủy Lĩnh, nên đổi người rồi...”

Một câu nói của nàng đã định vận mệnh của phủ Lĩnh Chủ Thiên Thủy Lĩnh.

Cả người nam tử trung niên run rẩy, vẻ mặt hối hận, hẳn ta chưa từng ngờ tới, những con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể này lại quen biết Thiên Nhiên đại sư, sớm biết như thế, cho hẳn ta một trăm lá gan, hẳn ta cũng không dám tấn công Tán Tu Liên Minh.

Đáng tiếc, hối hận thì đã muộn, vận mạng của bọn họ đã sớm được quyết định...

“Nhưộc Ly, nữ oa nhi này là ai? Không phải là nữ nhi của các người chứ?” Hồng Lam thấy Thiên Lưu đứng bên cạnh Dạ Nhưộc Ly, hai mắt lập tức sáng lên, xoa xoa bàn tay, thô bỉ cười nói: “Ha ha, tiểu muội muội, muội không cần phải sợ, tỷ tỷ không phải là người xấu.”

Trên trán lập tức xuất hiện ba đường vạch đen, Thiên Lưu im lặng nhìn Hồng Lam cười thô bỉ trước mắt, theo bản năng lui về phía sau hai bước, trốn ra phía sau lưng Dạ Nhưộc Ly.

Chẳng biết tại sao, nét mặt của Hồng Lam khiến cho nàng có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy...

Sau khi giải quyết chuyện này, Dạ Nhưộc Ly liền nói những tính toán kế tiếp cho đám người Hồng Lạc Thiên, khi nghe nói xong thì bọn họ tính toán tiến về phía Thiên Lạc Bình Nguyên, mọi người không nói hai lời liền nguyện ý đi theo.

Tiếp đó, nàng liền để cho đám người này đi tới Thiên Lạc Bình Nguyên trước, mình thì tính toán trở lại Hoàng Thành một chuyến, dù sao còn có chút chuyện chưa được xử trí, bất quá vì lý do an toàn, nàng để cho Thiên Lưu và Trịnh Thiên Nhiên theo đi trước.

Bởi vì do sinh mạng cộng hưởng cho nên khế ước song phương càng chặt chẽ hơn, bất kể Thiên Lưu ở nơi nào, nàng đều có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất cảm giác được vị trí của nàng ấy, đây cũng là nguyên nhân phải Thiên Lưu đi trước.

Sau khi dọn dẹp xong những chuyện này, Dạ Nhưộc Ly và Cung Vô Y lại trở về Hoàng Thành lần nữa.

Không có người ngoài ở bên, nàng có thể không chút nào cất giữ mà sử dụng Thanh Minh Phủ, với tốc độ của Thanh Minh Phủ, không tới thời gian một nén nhang liền đi đến bên trong Hoàng Thành.

Bên trong nhà gỗ nhỏ, nữ tử ngơ ngác nằm trên mặt đất, đầu tóc rối bời, quần áo rách rưới, trên thân thể phát ra từng đợt từng đợt mùi hôi thối, hai mắt vốn là âm độc lúc này trống rỗng nhìn xa nhà.

Mấy ngày qua, nàng ta bị hành hạ sống không bằng chết, dưới tình huống như thế, nàng ta thật sự rất muốn chết đi, thế nhưng nữ nhân ác độc kia vậy mà đánh gãy gân tay gân chân của nàng ta, diệt đi hy vọng cuối cùng của nàng ta.

Đột nhiên, cửa nhà gỗ nhỏ bị đẩy ra từ từ, nàng ta theo bản năng hít mắt lại, đôi mắt nhìn theo, khi nhìn thấy người tới, hai mắt trống rỗng lại hiện ra một tia oán hận lần nữa.

Thế mà lúc nàng ta nhìn sang Cung Vô Y thì si mê trong mắt vẫn không giảm như cũ, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chú vào hắn.

Chán ghét khẽ nhủ mày, Cung Vô Y vung tay lên, hai đạo hồng quang thoáng qua, đâm thẳng vào hai mắt của nữ tử...

“A!”

Tiếng nói rợn cả tóc gáy xẹt qua bầu trời, làm kinh động đến bên ngoài nhà gỗ nhỏ, chim nhỏ vốn đang nghỉ ngơi trên tàng cây liền vỗ cánh bay khỏi nơi này.

“Tại... tại sao?” Giọng nói của nữ tử mang theo một tia oán hận, còn có một tia không cam lòng, “Tại sao người phải đối với ta như thế? Ta cũng không có làm chuyện có lỗi với người, vì sao người phải tâm ngoan thủ lạt như thế? Sao không chút nào thương hương tiếc ngọc?”

“Người còn có thể nói ra nhiều lời như thế, xem ra, một trăm tên ăn xin vẫn là quá ít một chút,” trong mắt Cung Vô Y có chứa chán ghét rất rõ ràng, khuôn mặt tuấn tú lộ ra âm trầm, “Bất quá, tính mạng của người cũng chỉ đến vậy.”

Sau khi nghe được câu này, Triệu Lâm lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, cuộc sống sống không bằng chết như thế, nàng ta không muốn tiếp tục trải qua nữa, chết có lẽ là một loại giải thoát, cuối cùng cũng sẽ không bị những tên ăn xin bắn thiêu hôi thối cưỡng hiếp nữa.

Bàn tay bắn ra một hỏa diễm, trong nháy mắt thiêu đốt trên người Triệu Lâm.

“A!”

“A a a!”

Triệu Lâm đầu đón gào to, nhưng nghĩ đến rút cuộc cũng đã được giải thoát, bờ môi của nàng ta bắt giáng giương lên nụ cười.

Bất quá, nàng ta thật sự có dễ dàng giải thoát như vậy sao?

Bàn tay vung lên, một hạt châu màu đen bay đến trên đỉnh đầu Triệu Lâm, lúc Triệu Lâm cảm giác mình sắp được giải thoát thì một cổ hấp lực mạnh mẽ truyền đến, lập tức nàng ta cảm giác linh hồn mình buông lỏng, trong chớp mắt bị giam cầm ở bên trong hạt châu màu đen đó.

Hạt châu màu đen này chính là Thần khí ở Vũ khí Đường bên trong Thanh Minh Phủ, bất đồng với Bảo Hồn Châu của Phong Thần, hạt châu này được đặt tên là Tỏa Hồn Châu, chuyên dùng để đối phó với kẻ thù.

Vốn cho là đã được giải thoát, Triệu Lâm cảm nhận được thống khổ khi linh hồn bị thiêu cháy, lại truyền đến tiếng kêu la để cho người nghe sợ hãi, tiếng kêu la này còn vang dội hơn vừa rồi, nghiễm nhiên cũng biết được đau đớn phải chịu.

“Yên tâm, ngươi chỉ cần đau đớn bảy bảy bốn mươi chín ngày, sai bốn mươi chín ngày, ngươi liền sẽ được giải thoát.”

“Ma quý, ngươi là một ma quý!” Linh hồn Triệu Lâm chợt run lên, kêu lên the thé.

Trên đời này sao có người có thể bắt linh hồn của con người cũng giam cầm lại chứ? Nữ tử này hoàn toàn không phải là người, nàng ta đều nghĩ rằng mình ngoan độc, nhưng so với nàng thì quả thực là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Linh hồn là địa phương mẫn cảm nhất trong thân thể, lại càng thống khổ hơn thân thể bị đốt cháy gấp trăm ngàn lần, chớ nói chi là còn phải bốn mươi chín ngày sau mới có thể giải thoát...

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, ma quý? Vì những người nàng quan tâm, chính là hóa thân thành ma thì như thế nào? Muốn trách, chỉ có thể trách nàng ta tàn nhẫn làm Thiên Lưu bị thương nặng như vậy.

Những đau đớn Thiên Lưu phải chịu lúc trước, nhất định phải trả lại cho nàng ta gấp nghìn lần, gấp vạn lần!

“Đi thôi, yêu nghiệt, chúng ta nên đi tới Thiên Lạc Bình Nguyên rồi.” Chậm rãi xoay người, mặt hướng về phía bầu trời xanh, Dạ Nhược Ly thở dài một hơi.

Không biết Thiên Lạc Bình Nguyên chờ đợi bọn họ là cái gì, còn có Kỳ Lân bộ tộc? Lại có liên hệ gì với Kỳ Lân ngàn năm sau? Vô luận như thế nào, nàng đều phải đi tới Kỳ Lân bộ tộc một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.